

CEYDA KALENDER

KIRMIZI GÜLER ÇABUK SOLAR

EVE DÖNÜŞ DEVRİMİ

*"İkimizin, adına geçmiş dedikleri,
hiç geçmemiş bir yarası var sevgilim."*

YAYIN NO: 2648

Kırmızı Güller Çabuk Solar - Eve Dönüş Devrimi
Ceyda Kalender

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
Editör§ Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Ezel Bildircin
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1* Basım: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5882-27-1
Sertifika No: 43949

Ceyda Kalender © 2025

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

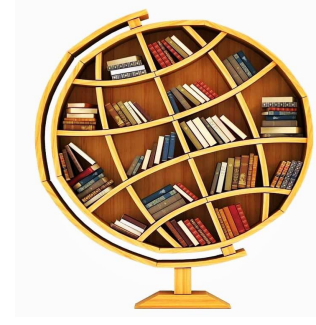
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

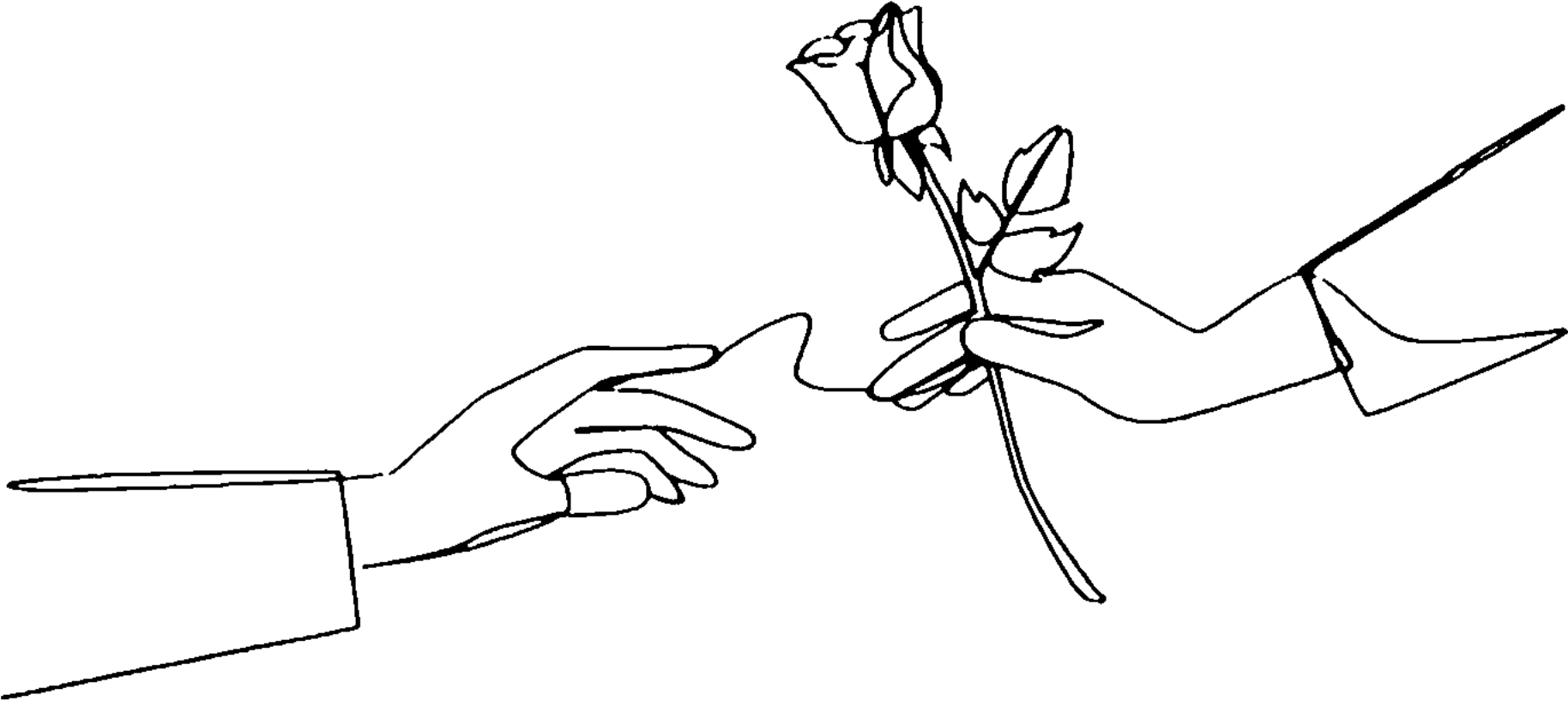
CEYDA KALENDER

KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR 3

EVE DÖNÜŞ DEVRİMİ

Düzenleme
Ny.ozlem

1. BÖLÜM: BEN SENİ UNUTMAK İÇİN SEVMEDİM

Kaç mevsim yaşadım ben şu kısacık ömrümdede? Yirmi iki senelik yaşamıma tam seksen sekiz farklı mevsim sığdırdım. *Kaçında, güneş ısıttı, rüzgâr okşadı saçlarımı huzurla?* Şüphesiz onun yanıdayken. *O yanımdayken...* Akın yanımdayken kış bile daha kolay geçirdi. Azametli kara kışlar sanki onun yanında kırılır, atlatması kolay olurdu. Oysa ben şimdi sanıyorum ki bizim ömrümüz hiç yaz görmemiş, birbirimizin gözlerinde gördüğümüz o ışığı yaz sanmışız. Kara kışa teslim ömrümüz, yaz bizden çok uzaklarda bir hayal olarak kalmış.

Oturduğum sandalyenin sağ ayağı topallıyordu. Dik durmaya, sallanmamaya çalışıyordum çünkü sallandıkça midem bulanıyordu. Etrafıma bakındım. Herkes ne kadar da kötü bakıyordu yüzüme. Şu lacivert üniformalı özellikle, gardiyandı sanırım, dik dik bakıyordu geldiğimden beri bana. Samet abi dışarıdaydı, beni bekliyordu. Omuzlarımı kaldırıp, kucağımda duran avuç içlerime baktım. Tırnaklarımı batırmaktan kan toplamış, kanamıştı. Hemen parmaklarımı yumararak sakladım onları gözlerimden. Bakışlarımı, sıkı sıkıya birbirine kenetlenmiş tellere çevirdim. Pas tutmuş teller.

Kim bilir kaç ömür gelip geçti o paslı tellerin önünden. Kim bilir kaç gözyaşına şahit oldu da pas tuttu o teller. Kaç el, kavuşmak adına tutundu o tellere, kaçı sonsuza kadar ayrıldı...

Kapıya baktım boynumu uzatarak. Sabırsızdım. Yeniden sallanmaya başladım oturduğum yerde. Midem bulanıyordu ama duramıyordum bir türlü. İki elimle yüzümü, boynumu ovaladım. Göz ucuyla, girdiğim kapının kenarında elleri kışında bekleyen gardiyana baktım yeniden. *Pis, nemrut suratlı!* Acaba Akın'a bir şey yaptı mı?

Samet abi, *onu görmesen daha iyi* demişti. Oysa görmeden yaşadığımı hissetmiyordum ki!

Kapının sesini duyar duymaz ayağa kalktım fakat gelen o değildi, yanımdaki adamın beklediği idi. Soğuk bir selam verdiler birbirlerine, bense sandalyeme geri oturdum. *Beklemek... Aylarca, yıllarca, bir ömür beklemek... Yirmi bir sene, yedi ay, on beş gün beklemek...* O yirmi beşinde, ben de yirmi iki. Çıktığında o kırk altı, ben de kırk üç. *Beklemek... Bir ömür.*

Elimin tersiyle göz pınarlarımı sildim. Hayır, ağlamayacaktım. Kim bilir Akın ne hâldeydi. Beni böyle görmemeliydi. Çok üzülürdü yoksa. Onu en son mahkemede görmüştüm. Aramızda çok fazla boşluk varken bile ne kadar yakındı kalbim ona. Üzerine bambaşka suçlar yüklenirken gözlerini göremediğim için üzülüyordum yalnızca. *Akın... O mahkeme salonunda ellerini tırabzana dayayıp kafanı iki yana sallayarak, "Yapmadım!" diye bağırışını hâlâ unutamıyorum.* Yapmamıştın çünkü. Haklılığını kanıtlamak istercesine haykırıyordun. Bense mütemadiyen ağlayıp, *o yapmadı!* diye bağıırıyordum. Ölen on sekizlik delikanlının ailesinin iğneleyici bakışları ve hakaret dolu sözleri altında seninle birlikte eziliyordum. Şu haksızlık, şu iftira çamuru ne kötü, ne silinmez bir leke insan ömründe!

Hâkim beni dışarı atmıştı en sonunda. Kapının kenarına çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım. Süleyman Bey gelmişti tam bu esnada, geç kalmıştı. Göz göze geldiğimizde duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalışmıştım. Bana bir böceğe bakar gibi tiksintiyle bakmış, yanındaki adamlarla beraber kapıya tıklatarak içeri girmişti. O gün karın ağrısından ölüyordum. Sanki içimden parça koparıyorlardı, yeniden çökmüştüm yere. Koridordaki bana bakan yüzleri hayal meyal hatırlıyordum. Kimsem yoktu. *Kimsem* içerideydi, tek başımaydım.

Ve o karar aşamasında yoktum. Beni dışarı attığı için hâkime çok sinirliydim ama aslında olmayan bir dünya suçu Akın'a yüklemesini hazmedemiyordum. Ankara eyleminde yer alması, Akın'ın çektiği fotoğraf, bir memura darp, okulda ve askeriyede siyaset yapması gibi eften püften suçlar bile ortaya çıkarılmıştı. Oysaki çoğu yalandı. Çoğu, ne kadar suç ekleyerek onu daha fazla içeride tutabiliriz

dercesine sıralanıyordu. Kararı duyduğumda, Akın'ı bileğinde kelepçelerle çıkarırlarken ve o öylece, başı öne zorla eğilmiş hızlı hızlı götürülürken, ona yetişmeye çalışmamı asla unutamıyordum. Sonrasında Süleyman Bey'in koridordaki banka yığılması, etrafındaki adamların apar topar ona su getirmek için yarışması ve onun kravatını gevşetişi, benimse Akın'ın peşinden koşuşturmam ama Samet abinin beni tutması...

Dışarıda çok yağmur yağıyordu. Boyası kavlamış hükümlü arabasına bindirilmeden hemen önce Samet abiyi iterek olanca kuvvetimle koşmuştum Akın'a ama memurlar tutmuştu beni. Ellerim yalnızca onun sol koluna dokunabilmişti kısa bir an. Akın o zaman başını kaldırıp gözlerime bakmıştı. O her zaman iyilikle bakan, ıslıl ıslıl parlayan, mutluluk vadeden gözlerinde, ilk kez kırılmış, koyulaşmış ve karanlık bir şey görmüştüm.

"Sen bir şey yapmadın!" diyebilmiştim. *Asla inanmadım onlara, asla!* Memurlarla itişe itişe kendimi en sonunda onun beline sıkıca sarılır bulmuştum. Bırakmak istemez bir tavırla, iki ayrı ipin düğümlenmesi gibi, sıkı sıkıya... Kelepçeli ellerini, kollarına tutunan memurlara rağmen zorlukla yukarı kaldırıp beni kolları içine almıştı. Kasımın buz gibi yağmurlarında, adliyenin önünde ona son defa sıkı sıkıya sarılmış ve ağlamıştım.

Onu alıp götürmüşlerdi sonrasında. Beni de itekleyerek uzaklaştırmaya çalışmışlar, Samet abi araya girmiş ve beni çekmişti onların ellerinden. Akın suskundu. Akın o kadar sessizdi ki onun bu suskunluğu benim canımı daha da yakmıştı. Oysa susmamalıydın Akın, en çok sen konuşmalıydın. Sen sustuğunda her şeyin sesi daha gür, daha acımasız ve can yakıcı olarak dönüyordu bize.

Tellerin ardındaki kapı yeniden açıldığında tekrar ayağa kalktım. Bu defa sandalyem gerisin geri yıkıldı kalkışımla. Başım döndü, tellere tutundum fakat Akın'ın geldiğini görünce hemen toparlandım. *Saçları...* Uzamış, dağılmış. Sakalları da yüzünü karartmış. Avurtları çökmüş, bir günde bin yaş almış gibi duruyordu. Tellerde tutunan ellerim sıkılaştı bunu fark etmemle.

"Akın..." diye mırıldandım. "Sevgilim..."

Gülümser gibi oldu. Hemen koştu. Kare kare, minicik tellere konan parmak uçlarımin ona uzanan noktalarına ellerini koydu. Ağlamaya başladım. “Zümrüt...” dedi. Alnımı tele yaslayarak hıçkırıklara boğuldum. Parmaklarımin üzerine kendi parmaklarını sıkıştırdı. “Zümrüt, lütfen yapma böyle,” dedi o da telin ardından yaklaşıarak. Eğildi, nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

“Ne yapmayayım?” dedim boğuk bir sesle, başımı kaldırıp gözlerine bakarken. “Ne yapmayayım, söyle? Ağlamayayım mı? Sızlanmayayım mı? Konuşmayayım mı hiç?” Konuşmam hıçkırıklarımin sebebiyle sürekli sekteye uğruyordu. Buğulu gözlerimin ardından onun da ağlıyor olduğunu seçebiliyordum.

“Zümrüt...” dedi bana yeniden. “Zümrüt, lütfen toparla kendini. Yalvarıyorum sana... Korkutuyorsun beni.”

Sertçe burnumu çektim ve çenemi dikleştirip gözlerine bakmaya çalıştım. Ah... Onu ne kadar da özlemiştim! Neredeyse üç hafta olacaktı onu görmeyeli. “Samet abi bir şeyler yapıyor. Bir adamla konuşmuş, iyi bir avukatmış. Çıkan karara itiraz ediyorlar. Silah sana ait değil, sen silah kullanmaktan korkarsın, ayrıca iki kişi daha varmış sokakta, eylemde değilmişsin, şahitlerin de var. Bir de şu, ölen çocuk... Ona yardım etmek istemişsin, onun da şahidi var. Tüm bunlar elimizde var. Çıkacaksın.”

Hıçkıra hıçkıra söyledim tüm bunları. Duraksayıp yeniden yüzüne baktığımda buruk bir tebessümle ve dolu gözlerle beni izlediğini fark ettim. “Her şey çok zor,” dedi bana, onca söylediğim şeyin ardından. O kadar yorgun, o kadar kırgın ve bitap bir hâli vardı ki kalbim sancıyordu ona bakarken. Sol şakağında artık sarıya dönmüş bir morluğu, sağ yanağında da iyileşmek üzere olan bir çiziyi vardı. Gözlerinin altında morluklar, yüzündeki çizgilerin daha da derinleşmesi, yeşil gözlerinde sonbahar vurgunu... Akın sanki o yirmi bir yılı birkaç haftada geçirmiş gibi görünüyordu.

“Evet, çok zor,” diyerek kafamı salladım ve birbirine tutunan parmaklarımızı daha sıkı kenetledim. “Ama aşacağız. Gececek tüm bunlar. İtiraz edeceğiz...”

“Zümrüt...” Söyleyip söylememekte kararsız kaldığı, onu kıvrandıran bir şey vardı. Kaçırdığı gözlerinden şıp diye anladım. Çok sinirlendim.

“Hayır!” diye reddettim onu. “Hayır, hayır, yok öyle bir şey! Sakın dile getirme bunu, duydun mu beni? Senden vazgeçmek gibi bir ihtimalim yok benim!”

“Yirmi bir sene!” dedi o da en sonunda, sitem eder gibi. “Bu da indirimli hâli! Ne yapacaksın? Nasıl yaşayacaksın? Daha yirmi iki yaşındasın, Zümrüt!”

Elimi tellerden çektim. “Sen içerde bunların hesabını mı tuttun? Zümrüt benden ayrılışın, kendi hayatına mı baksın dedin kendi kendine? Ya ben senin için, bizim için neleri göze aldım, sen hiç mi bunları düşünmedin?”

“Senden beni beklemeni istemem sana büyük haksızlık olur! Anlamıyorsun...”

“Evet, anlamıyorum Akın! Bana her konuda umut olan, geleceğe iyilikle bakan bu adamın böyle bir yeis içerisinde olmasını anlamıyorum!” Sağ işaret parmağımı ona doğrulttum. “Sakın senden vazgeçmemi söyleme bana, sakın! Ne olacağını sanıyorsun senden vazgeçtiğimde, hayatıma devam edeceğimi falan mı? Sen bu dört duvar içerisinde kafayı yerken ben gezip tozup eğlenecek miyim?”

Başını önüne eğdi, yutkundu. “Yeni bir hayat kurarsın,” dedi kendinin bile inanmadığı bir sesle.

“Yeni bir hayat...” diye tekrar ettim. O kadar öfkelen dim ki bu sözüne ellerimle telleri sarstım. “Bak! Sağ elimdeki yüzüğe bak ve benimle açık konuş! Benden ayrılmak mı istiyorsun? İsted iğ in, nişanı atmak mı? En ufak bir darb ed e bitirecek misin sen bu ilişkiyi hemen?”

“Zümrüt, yirmi bir yıl! Üç beş sene değil mevzubahis!”

“Kes sesini! Senin için bu kadar mı önemsizim? Gözden çıkaracağın ilk şey ben miyim?”

Tekrar yutkundu, derin bir nefes aldı. “Hayatından endişe ediyorum,” dedi daha sonra. Gözlerimi kırıştı rıp ona dik dik baktım. “Bu olayların arkasında çok farklı şeyler var. Senin bunların arasında kalmanı istemiyorum.”

“Ne var?” diye sordum ama boğazına sarılsam bile söylemeyecek gibi bakıyordu bana. “Kim var?” diye sordum bu defa.

“Zümrüt, yapma.”

“Kim var, Akın? Böyle boktan bir bahaneyle benden ayrılmayı isteyemezsin sen. Ne demek hayatımdan endişe ediyorsun? Kim yüzünden?”

Kafasını iki yana salladı. “Yapamam. Söyleyemem.”

“Ben de yapamam! Ayrılmıyorum senden, duydun mu beni? Unut bunu. Ömrüm tek başıma çürüse de beklerim seni. Ya, Akın... Ya, sen benden nasıl bunu isteyebilirsin? Nasıl?”

Tellere yaklaştı, alnını yasladı. “Senin için,” dedi alçacık bir sesle. “Senin iyiliğin için... Anla beni, lütfen.”

Ben de onun gibi yanaştım tellere, yeniden ellerimizi buluşturdum küçük karelerin içinden. **“Ben senden ayrılırsam yaşayamam ki.”**

Gözlerime o an uzun uzun bakabildi. Sanıyorum ki bu sözlerim onda etkili oldu, feri gitmiş gözleri canlandı. İnce parmakları erişebildiği noktaya kadar uzanıp parmaklarımın üzerine kapandı sıkı sıkı. “Seni çok seviyorum,” dedi gülümseyerek. Sesi boğuktu ama kendinden emindi. Hayatımda bundan daha gerçek bir şey duymadım.

“Ben de...” diyerek alnımı ona doğru yaklaştırdım. Aramızda kalın bir tel olmasına rağmen karşımda oluşu, onu görmem, parmaklarımızın dokunması bile yetiyordu bana. “Ben de seni çok seviyorum sevgilim.”

“Ne yaptın ben yokken? Samet abim yardımcı oldu mu sana?”

Onaylarcasına başımı salladım. “Sağ olsun, destek oldu bana. Eksiğim gediğim var mı diye sorup soruşturdu hep.” Evet, Samet abi yapmıştı bunu fakat sanıyorum ki Süleyman Bey’in araya girmesinden sonra beni aramaya çekinir olmuştu. Ben de çekiniyordum, bir şey istemeye utanıyordum. İşe de gidememiştim hâlâ. Yavuz işi dert etmemem gerektiğini söylese de olmazdı ki öyle. İşe devam etmeliydim, hayatımıza öyle ya da böyle devam etmeliydik. Akın’a iyi bir avukatı Samet abi bulsa da, paraya mutlaka ben yardım etmeliydim. Çok çalışmalıyım. Çıkarmalıyım onu buradan.

“Ah, Zümrüt...” dedi Akın. İçim eridi sanki. “Bütün bunlara buluşmayı ben istemedim, inan...”

“Biliyorum,” diye onayladım onu. Eyleme bile gitmemişti o. İfadesine göre bir arama gelmişti ona, çıkmış gitmiş. Aramanın kimden geldiğini Samet abi söyledi bana. Ajda’danmış. Çok sorduk Ajda’ya, çok ısrar ettik ne olduğunu anlatması için fakat o sadece eylemde arada kalıp korktuğunu, Akın’ı aradığını ancak sonrasında kurtulduğunu anlatıp durdu bize. Akın ve Ajda benden önce görüşmüşlerdi. Ne konuştular, bilmiyorum. Ajda’yı geçen haftadan beri görmedim. Samet abi ve ben hiçbir şey anlamadık.

“Sana birkaç parça temiz kıyafet ve çamaşır getirdim,” dedim aklımdaki tüm soruları bir kenara bırakarak. “Bıraktım içeriye, vereceklermiş. Fotoğraflarımızdan da koydum. Günyüzü Vesikalığı olanı da var, başka fotoğraflarımız da... Kol saatini de koydum. Kitap da getirmişt看 okursun diye ama kitabı almadılar. Komünist yazı bunlar dediler, vermediler de bana geri. Özür dilerim.”

“Mühim değil,” dedi Akın. Eli, yüzüme dokunmak istercesine geri çekildi ve havalandı fakat tellerden dolayı kaldı öyle. Parmak uçlarımda yükselip yanağımı tellere yasladım. Güldü, sonra parmak uçlarıyla yüzüme dokunup sevdi. Bir dokunuşuna, sesine, bakışlarına ne kadar muhtaçtım.

“Sana nasıl muhtacım... Beni senden ayırmayı nasıl düşünürsün?” dedim içimin kelime selini dilime yansıtarak.

“Özür dilerim,” diyerek telin ardından yaklaştı ve yanağımı öptü. “Affet beni... İyi hissetmiyorum bir süredir.”

“Sana bir şey mi yapıyorlar? İyi davranmıyorlar mı? Akın, sen buraya girdiğinden beri duyduğum o kadar korkunç şey var ki... Taksim eyleminde tutuklananlardan bazılarına işkence uygulamışlar. Duyduğumdan beri uyku uyuyamıyorum ya sana da yaptılarsa diye...”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır hayır,” diyerek reddetti beni. “Lütfen sakın ol. Bana bir şey yapmadılar, ben de duydum onları ama...” Rahatlamıştım. Tellere yasladığı parmaklarına yaklaştırdım yanağımı yeniden, beni sevmesi için. Sevdi hemen. “Ben mühim değilim. Birkaç arkadaşım bile oldu burada. Sen ne yapıyorsun? Görüş

için çok ısrar etmişsin, izin vermediler diye çok kavga etmişsin... Sevgilim, elbet izin vereceklerdi. Niçin kendini bu kadar harap ettin? Mektuplarını da aldım, avukatım verdi sağ olsun...”

Yaşamaya çalışıyordum. “İyiym,” dedim onu üzmemek için. “Zehra ve Ferdi eniştem geldiler birkaç kere beni ziyaret için. Çok üzüldüler. Onlara da dedim senin bir şey yapmadığını, olayın yanlış anlaşılma olduğunu. Sonra Neşe geldi İzmir’den. Yusuf’u Kıbrıs’a yollamışlar, Neşe de kaynanasına gelmiş bir süreliğine. Zaten düğünümüze gelecekti ya...” Sustum. *Düğünümüz...* 20 Kasım geçeli neredeyse üç hafta oluyordu şimdi.

Akın anladığını belirtircesine kafasını salladı, o da bir şey diyemedi. Birbirine temas eden parmaklarımıza baktık bir süre. “Toparlayacağız,” dedi sonra. Bu defa gözlerine baktığımda onu ilk tanıdığımdeki o kararlılığını, umudunu, inancını gördüm. Bu tanıdıklık içimi ısıttı. “Her şey eskisi gibi olacak. Yaşayacağız hayallerimizi.”

Derin bir nefesle göğsümü şişirdim ve gülümsedim. “Toparlayacağız elbet, toparlayacağız...” Ama bir korku vardı ikimizde de. Bunun farkındaydık. Bu farkındalık bizi mahvediyordu işte. Güzel şeyler söylemeye, güzel şeyler düşünmeye, geleceğe hep umutla bakmaya çabalıyorduk.

Bu esnada ikimiz de tele çarpan bir kelebeği fark ettik. Kelebek benim tarafımdaydı, kör gibi çırpınıyordu. Göz göze geldiğimizde ikimizin de aklına hatıraların geldiğine emin olmuştum. Kelebek debelendi iyice, ölmek üzere gibi bir hâli vardı.

Akın umursamadı sonra onu. Biraz daha yaklaştı tellere. Yine nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Ah, ona bir kere sarılsam, bir kere doya doya içime çekebilsem kokusunu, öpsem dudaklarından su içer gibi... “Mutlu ol Zümrüt,” dedi, yeşil gözlerine gözyaşları yürürken. “Her şey çok güzel olacak.” Parmakları parmaklarımın üzerinde hareket etti çekinir gibi. Gözlerini kırıştırdı, yaşlar kirpiklerine taşıtı ve parlak bir ıslaklık olarak kirpiklerini yapıştırdı birbirine. “Sen de mutlu ol...”

O gün bana yalan söyledin. İkimiz de farkındaydık bunun. Gözlerimin içine baka baka, dilin yana yana en korkunç yalanını söyledin o gün sen bana. İnandım. Çünkü elimden inanmaktan başka hiçbir şey

gelmedi. Son bakışında, son konuşmamızda bile yalan bir umut vardı sözlerinde. Ellerin kaçak, gözlerin kaçak, sözlerin kaçaktı benden ama bir sen tutsaktın burada.

Hiçbir şey çok güzel olmadı, Akın. Hiçbir şey avutmadı yokluğunda beni.

“Her şey çok güzel olacak...” diye tekrarlardım onu umut dolu bir sesle. Eğilip parmak uçlarımı tek tek öptü. Kıkırdadım. Mütemadiyen akıp duran burnumu çekerek gülümsedim ona.

“Görüş süresi doldu, mahkûmlar içeri!” diye bağırdı kapıdaki nemrut suratlı gardiyan.

Hiç yetmemişti bu süre. Evimden ayrı düşmüş gibi hissediyordum, benden evimi alıyorlardı sanki. “Çarşamba günleri, değil mi görüş günü?” diye sordum Akın’a. Başını salladı. “Geleceğim yine. Her hafta, her hafta burada olacağım. Ne olur mektup da yaz, ben de yazacağım.”

“Yazacağım... Mutlaka yazacağım. Üzülme Zümrüt.”

İçerideki diğer mahkûmlar yavaş yavaş giderken Akın da geri çekildi. “Üzülmeceğim. Hiç üzülmeceğim. Çıkacaksın buradan, sevgilim. Çıkacaksın.”

“Allah’a emanet ol,” dedi bana ve parmakları usulca çekildi parmaklarımdan. Sebebi nedir, bilmiyorum. Gözlerimi bir an bile kırpmadan baktım ona, o da hiç kafasını çevirmeden kapıya kadar yürüdü ve baktı gözlerime. Ne gülümsedik ne de üzgün üzgün durduk. Bir his, bir kıpırtı ve kesif bir uyuşma hâliyle öylece baktık, inceledik birbirimizi.

Sonra o, kapıdan çıktı. Gitti. *Akın’ı en son o zaman gördüm. Son bakışmamız, son konuşmamız, birbirimize son temasımız o gündü.* Heyecandan düşürdüğüm sandalyeyi yerden kaldırdım. Sanki Akın geri dönecekmiş gibi yeniden kapalı kalın demir kapıya bakındım. Gözüm tellere takıldı sonra. Biz konuşurken çırpınıp duran kelebek paslı tellerin köşesinde kıvrılmış, cansız bir şekilde yatıyordu.

Ölmüştü.

Kucağımda Zümrüt’ün bana getirdiği kıyafetlerle koğuşa girdiğimde içimde müthiş bir acı vardı. Ağır adımlarla en köşedeki ranzama

ilerledim ve kıyafetleri dikkatlice yatağa koydum. Uzun yemek masasının etrafında koğuştan birkaç kişi oturmuş sohbet ediyordu. Yatağıma geçtiğimi gören Kumburgazlı, “Yüzünde güller açıyor yeşil oğlan,” diye seslendi bana. Yüzümde güller açıyordu mutlaka tabii. Gülümü görmüştüm, nasıl açmasın?

“Nişanlısını gördü ya, ondan zaar?” dedi Fırıldak Ömer. Lakabı buydu Ömer’in. Alavere dalavereyle hırsızlık yaptığından bu lakap yapışmış üzerine. Sazı vardı kucağında, benim girdiğimi görünce sazını çalmayı bırakmıştı.

“Gördüm,” dedim memnuniyetle dudaklarımı birbirine bastırarak. Zümrüt’ün badem şeklinde acı kahve gözlerini, gül gibi kıvrılmış üst dudağını, çıkık elmacık kemiklerini ve yay gibi kaşlarını düşününce gülümsedim.

“Ulan yok ki şöyle sevdiceğimiz bizim de gelsin ziyaretimize!” dedi Kumburgazlı. Kimse onun gerçek adını bilmiyordu. Kumburgazlı deyip geçiyorlardı. Gardiyanlar bile... Kimsesi yokmuş. Babası belli değilmiş, anası da doğurduktan sonra cami avlusuna bırakıp kaçmış bunu. Kumburgaz’da gözünü açtığını, evinin orası olduğunu söyleyip durduğundan Kumburgazlı olarak kalmış ismi.

Fırıldak Ömer kafasına bir tane patlattı. “Bizi kim sevsin oğlum? Kızlar böyle anarşistleri seviyor şimdi,” diyerek sazının ucuyla beni işaret etti. İçim sızladı. Zümrüt’e büyük haksızlık yapmıştım. Ben alışkındım böyle şeylere fakat onun körpe yüreği nasıl dayanacaktı bu zamanın acımasızlığına? Tek başınaydı, çevresindeki kimden yüzü gülüyordu ki? Ailesi iyi olsa diyeceğim ki *onlar var, kollarlar, korurlar onu* ama yok. Bizim bizden başka kimsemiz yok. Samet abimin zaten kendi ailesiyle sıkıntısı büyük, babam desem... Her şey neden bu kadar zor?

Fırıldak Ömer, Kumburgazlı’ya, “Ne çalayım?” diye sordu. Onlara alaka göstermediğimden yüzlerini çevirmişlerdi benden. Kumburgazlı, “Kafana göre,” dedi.

Zümrüt’ün üst üste istiflediği çamaşırlarıma dokundum. Mis gibi beyaz sabun kokuyordu hepsi. Özenle yıkanmış, ütülenmiş ve katlanmıştı. Burnumun direği sızladı onlara bakarken. Onu görene kadar, bana nişan yüzüğümüzü gösterip, “*Ayrılmıyorum senden!*” diye

yüzüme bağırana kadar ümidim o kadar azdı ki... Katladığı çamaşırlarımdan en üsttekini alıp burnuma yaklaştırdım ve koklarken gözlerimi yumdum. “*Ömrüm tek başıma çürüse de beklerim seni.*” Sözleri aklıma kazınmıştı sanki. *Kim kimi bekler oğlum, kandırma kendini,* diyordu bir yanım. Fakat başka bir yanım, *Zümrüt’e büyük haksızlık ediyorsun, sen onunla neler atlattın,* diyordu.

İşin aslı, ben büyük bir oyunun kurbanıydım belki de. Ajda’yla görüşmüştüm. Beni eylemin olduğu gün aramasının altında bir şey olduğunu düşünüyordum. Yeminler etti bana, ağlayıp sızladı başka bir şey yok diye fakat inanmadım ona. Bir tuhaflık vardı hâlinde. Samet abime tembih ettim gözünü üzerinden ayırmaması için. Ajda... Hiç de iyi görünmüyordu çünkü.

Katlı çamaşırların arasına iliştirilen fotoğraflarımızı ve kol saatimi aldım. Kol saatimi koluma taktıktan hemen sonra çamaşırları dolabıma yerleştirdim ve fotoğraflarımıza bakarak ranzama uzandım. Üç fotoğraf koymuştu Zümrüt. Biri Günyüzü Vesikalığı, diğeri de Anadolu yakasına geçerken vapurda simitçi çocuğa çektiğimiz, gülerek poz verdiğimiz fotoğraf, üçüncüsü de mezuniyetimde çekildiğimiz. Sol kolumu başımın altına kıvırdım, en çok Zümrüt’ün gülen yüzüne uzun uzun baktım. Bu sırada Fırıldak Ömer sazıyla *Ah Bir Ataş Ver* çalmaya başlamıştı. Fotoğrafı üst ranzanın demirine sıkıştırıp göz hizama sabitledim ve diğer kolumu da başımın altına kıvırdım.

Çıkacağım, Zümrüt. Buradan ne pahasına olursa olsun çıkacağım. Senin için, bizim için, hayallerimiz için savaşacağım. Üzerime yıkılan bu kanlı lekeyi temizleyeceğim. Ansızın avukatım Halit Bey’in sözleri geldi aklıma. Silahın elimde olması ve Vedat’ın ölmüş olması, hiçbir görgü tanığının olmayışı, üstüne üstlük Ankara eyleminde çektiğim fotoğrafın öne sürülmesi, derneklerle olan iş birliğim, benimsediğim ideoloji sebebiyle üzerime yapışan hain kimliği... Her birinin bir araya gelerek beni dibi karanlık bir kuyuya çekmesi kaçınılmazdı. “Ucuz yırttın,” demişti Halit Bey bana mahkeme çıkışı. Ucuz yırtmak... “Başkası olsa ipten zor dönerdi.”

Oysa Taksim eyleminin amacı haksız idamların ve baskıcı politikanın bitmesi, yıldırma üzerineydi.

İyi şeyler de vardı tabii. Dernek üyeleri benim Taksim eyleminde hiç bulunmadığımı, listelerde adımın olmadığını söylemişti. Çalıştığım gazetede ki arkadaşlarım da eylem günü iş yerinde olduğumu teyit etmişlerdi fakat hepsinin ortak sorusu neden bir anda Taksim'e gittiğimdi. Ajda'yı öne sürmek istemiyordum. Ajda'yla yalnız konuşma yapmam gerekiyordu fakat buna izin verilmemişti. *Oraya gittim çünkü...* gibi bir seçeneğim yoktu elimde. Avukatıma bunu söyledim, Ajda'yla o konuştu. Çok pişmanmış Ajda beni aradığı için. *Her şeye ben sebep oldum*, diye kendisini suçluyormuş. Oysa o sadece korkmuştu, yapabileceği en iyi şeyi yaparak beni aramıştı. Ona kızamıyordum. Bu sebeple hiçbir şekilde onun adını vermedim. Avukatıma da verdirtmedim.

Hâkim karşısında da bunun yanıtını doğru dürüst veremedim. Beynimde sürekli Vedat'ın ölü gözleri, kanlı gömleği, elindeki sıkı sıkıya tuttuğu silahı dönüp duruyordu. Her şey o kadar çabuk, o kadar tahmin edilemez bir hızla gelişmişti ki, aklımda geçmiş ve şu an karman çorman olmuştu. Silahın benim olmadığı teyit edilmişti fakat nereden bulduğum sorulmuştu. Onlara o iki adamdan bahsettim. Tarifime uyacak şekilde adamların eşkâlini içeren resimler çizildi fakat buna rağmen ana suçlu hâlâ bendim. Bu yüzden seneler bindirildi omzuma. Mahkeme heyeti askeriyenin elinde olduğundan bambaşka şeyler de o yıllara ilave edildi tabii. Sonuna kadar reddettim. Bir boka yaramadı. Devlet kendisine sivrilmiş kişilerin en ufak bir açığının yakaladığı anda tepesine en ağır şekilde binmeyi çok iyi biliyordu.

Karara itiraz sürecimiz başlamıştı. Uzun bir süreç olacaktı, Halit Bey öyle söylemişti. Zaman... Zaman bizim için neden bu kadar acımasızdı?

Yan ranzamda bir poşet hışırtısı duyunca başımı çevirip o tarafa baktım. Burada tanıştığım, benimle hemen hemen aynı yaşta olan Ümit'ti bu. Elindeki siyah poşeti yatağının altına koyuyordu dikkatlice. Onu izlediğimden habersizdi. Sol kolumun üzerinde yükselerek üst bedenimi doğrulttum ve ona döndüm. Ümit siyah poşeti yatağın altına koyduktan sonra göğsündeki tüm nefesi rahatlıkla üfleyerek yatağa oturdu.

“Şş, hayırdır?” diye sorduğumda çakır gözleri beni buldu. Tedirgin bir hâli vardı. Taksim eyleminde bulunanlardan biriydi o da. Bıçaklı saldırıya karışmış, söylediğine göre o da haksız yere burada yatıyormuş. Ümit’i bir yerlerden tanıyordum fakat hiç aynı ortamda bulunmamıştık. İkimiz de birbirimizi ismen biliyorduk.

Koğuşa kaçamak bir bakış attı ve yatağıma seğırtti, oturdu. “Sana bir şey diyeceğim,” diyerek eğildi. “Pazar gecesi koğuşlarda isyan çıkacaklarmış.”

“Ne?” dediğimde kaşları havalandı ve koğuşa kaçamak bir bakış attı yeniden.

“Sus!” diyerek dürttü beni. “Çoğu kişi bilmiyor. Geçen hafta tefiş oldu ya, yeni personeller gelecekmiş. Diğer gardiyanlardan emekli olanlar varmış. Yani gevşeklik var şu an. B2 koğuşundaki Hasanlarla beraber isyanda sınışıcağız. Hasan’ı tanıyorsun, değil mi?”

Sorusundan daha çok, önceki söyledikleri dikkatimi çekmişti. “Kaçacak mısınız yani?” diye sordum inanamayarak. Kafasını salladı. “Oğlum, yakalanırsanız asarlar sizi! Emin misiniz? Nasıl kaçacaksınız?”

“Hasanlar her şeyi ayarlamış, içeride birkaç gardiyanın cebini doldurmuşlar. Personel dolaplarını ateşe vereceklermiş. Yangına mı koştursun, mahkûma mı baksın bunlar?” Daha da yaklaştı. “Bizimle gel sen de Akın. Senin çok iş yaptığını biliyoruz, Ankara eyleminde ne denli önemli rol oynadığını...”

Kanım dondu sanki. Sertçe yutkundum. “Olmaz,” dedim kararsızlıkla. “Kaçamam ben. Yapamam. Yakalanırsak ne olur? Darağacı aç aç insan bekliyor bu şerefsizlerin yüzünden. Ne yaparız yakalanırsak?”

Ümit, güven vermek istercesine bir elini sağ omzuma koydu ve sıktı. “Yoldaş, hiçbir güçlükten risk almadan kaçamazsın. Biz senin kimseyi vurmadığını, vurmayacağını, özellikle on sekizinde bir çocuğun kılına dahi zarar vermeyeceğini biliyoruz fakat bu yamyamlar öyle mi? Satılmış paralı köpek hepsi! Aklını kullan. Bak biz buradan kaçtığımızda Avrupa’da krallar gibi yaşayacağız.”

“Nasıl yani? Dönmeyecek misiniz bir daha buraya?”

Cıkladı. “Dönmeyiz. Dönemeyiz. Bu ülkedeki kancıklar baştan gidene kadar dönmeyiz. Ya canın ya ömrün, Akın yoldaş. Bak, bir sana soruyorum bunu. Seni bildiğimden, tanıdığımndan, güvendiğimden söylüyorum. Evlenecekmişsin tüm bu yaşananlar başına gel-mese. Kader... Ne acı. Bak eğer bizimle gelersen yengeyi de alırsın, mis gibi yaşarsınız orada. Ha illa ülkem dersen bunlar gidince mut-lak af çıkar, dönersiniz bir şekilde.”

Yatakta tamamen oturur pozisyona geldim. Gözüme ikimizin fotoğrafı takıldı. Ümit de benimle beraber baktı fotoğrafa. Çekip aldım, Zümrüt’ün yüzüne dokundum usulca. Gelirdi benimle. Mut-laka gelirdi. Kaçsam, kaçsak... Uzaklarda onunla, sıcak İtalya kıyıla-rında ufacık bir ev tutsak. Hem onu dedem Marco’yla tanıştıırırdım. Dedem... Hâlâ kızgın mıdır bizlere? Annemin cenazesine bile gel-memişti. Oysa bizim ne suçumuz vardı ki?

“Taze çayım var ula!” diyerek, üç ayaklı tepsisini sallayarak geç-ti önümüzden Laz Kazım. Sonra bizi çağırdı masaya. “Yeşil oğlan, Ümit, gelin bakam!”

Sıkıntıyla burun kemerimi sıktım. “Düşüneceğim,” dedim Ümit’e. Elimde fotoğrafla kalktım sonra, uzun masaya doğru yürüdüm.

“Yenge mi, abi?” diye sordu Kazım çayımı önüme koyarken. Elimde tuttuğum fotoğrafa bakıyordu.

Başımı salladım onaylarcasına, fotoğrafı göğsümün cebine koy-dum. Ayten de göğsünde, tam kalbinin üzerinde taşıyordu resmi-mizi. İçime müthiş bir sızı yayıldı bunu düşünmemle. Kaçsam, onu da alsam yanıma, yaşardık başka bir diyarda mutlu mesut, herkesten uzakta... Ben bunu çok kez kurmuştum kafamda. Zümrüt korku-yordu başka bir ülke lafını açtığımda. *Dil bilmem, insan bilmem, na-sıl yaşarım orada*, diyordu. Öğretirdim. Yemin ediyorum seve seve, öpe koklaya öğretirdim ona. Hem bu zorunlu bir gidişti, mutlaka gelirdi o, benim yanımda her yere gelirdi. Yaşardık, yaşatırdım onu. Mutlu olurduk. Severken çoğalırdık.

O gece hiç uyuyamadım. Ertesi gece de. Sonraki gece de... Zümrüt’ün fotoğrafına baktım hep, onlarca sigara yaktım. Kalmalı mıydım, kaçmalı mıydım? Çok ince bir karardı bu benim için. Eğer

başarırsam, kaçabilirsem hemen aramalıyım onu. Olabilecek en hızlı şekilde yanıma almalıyım. Yapabilirdik. Başarabilirdik pekâlâ.

Elimde fotoğraflarınla yaşlanamazdım. Bir günlük görmelerle sana doyamazdım. Yazdığın kelimelerde tenini aramakla heba edemezdin ömrümüzü. Zümrüt... Ben sensiz nefes alamazdım.

Cumartesi gecesi uyku tutmadığı için Ümit'i dürttüm, uyandırdım. Uyku mahmuru çakır gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Tamam," dedim kulağına. "Sizinleyim. Kaçıyorum."

Uykumdan irkilerek uyandım. Salondaki koltukta uyuyakalmışım. Gözüm direkt saate gitti. Öğleden sonra üçe geliyordu. Dışarıda bir insan gürültüsü duydum. Biraz dinledim. Yavuzlardan geliyordu sanki ses. Kalktım. Yüzümü gözümü ovuştururken ufak sehpanın üzerindeki yarım çayıma ve kopardığım ekmek dilimlerine baktım. Hiçbir şey yiyemiyordum. Yiyesim gelmiyor, içim almıyordu. Evi, deyim yerindeyse bok götürüyordu. Bütün vücudumda büyük bir yorgunluk hissediyordum. Bacaklarıma, sırtıma ve mideme mütemadiyen ağrı saplanıyordu. Üşüttüm sanıyordum.

Ayak ucumdaki battaniyeyi omuzlarıma sarıp, kaloriferin üzerine top yaparak koyduğum çoraplara uzandım. İkinci kat çorabı ayaklarıma geçirip bir yandan esnerken pencereye yanaşmıştım. Perdenin ardından gözlerimi kısıp baktım. Yavuz birileriyle konuşuyordu kapıda. Eve birkaç adam girdi. Elllerinde koca koca koliler taşıyorlardı. Yeni bir şey almıştı sanırım evine.

Ey para!

Sonra bizim bahçenin köşesinde dili dışarı sarkmış oturan Cino'yu gördüm. "Hayırsız köpek," diye söylenerek usul adımlarla kapıya çıktım. Cino kapının sesini duyunca hemen geldi. Hava buz gibiydi, aralık soğuğu insanın etini ısıırıyordu. "Ah seni hayırsız!" diyerek dizlerimin üzerinde çöktüm, Cino'nun kara tüylerine dokunup başını sevdim. "Nerelerdesin sen? Ne kadar da kirlenmişsin Cino efendi..." Tüyleri buz gibiydi. Dokundukça içim acıdı. "Üşüdün mü sen?" diye sordum. Elimdeki sıcaklığa muhtaç gibi başını avucuma itip duruyordu. Ayağa kalktım. "Sana kapının yanında bir yer yapayım, bekle burada. Gitme bir yere."

Cino sanki beni anlar gibi oturdu, içeri geçip bir örtü aldım. Üç kat katladım ve tekrar kapıyı açtığımda Cino hemen ayağa kalktı, ben kapının kenarına örtüyü sererken ellerime ve bacaklarıma sürünüyordu. “Yaramaz Cino!” diyerek burukça tebessüm ettim. Kolumun altına doğru zorla girdi. Kendini sevdirdiyordu zorla da olsa. Eğilip başının üzerini öptüm. “Cino, aç mısın? Evde ekmekten başka bir şey yok. Geçen verdiğim ekmekleri de sen beğenip yemedin. Ben de kuşlara verdim. Biliyor musun, onlar bayıla bayıla yediler. Sen burun kıvrıp kaçtın o gün ama onlar bayram etti. Yemeyenin malını böyle yerler işte!” Ben konuştukça, Cino etrafımda hararetle nefes alıp vererek dolaşüyor, elimi yalıyordu. Bir ara evin kapısına doğru bakındı. Bu bakışı o kadar dokundu ki bana, gözlerim doldu hemen. “Akın yok artık, Cino...” diyerek kafasını okşamaya devam ettim. “Onu haksız yere hapse attılar. Ama çıkacak. Sana o çok sevdiğin peynirden alacak yine. Biliyorum, onu benden daha çok seviyorsun sana peynir verdiği için.” Sır verir gibi kulağına doğru eğildim. “Çıkacak oradan o. Sana yine peynir verecek.”

Cino sanki beni anlıyor gibi boncuk gözleriyle dik dik bakıyordu yüzüme. Elimi örtünün üzerine pat pat vurup onun oraya oturmasını işaret ettim. Cino hemen oraya geçti. Vallahi bu köpek hödük Kemal’den daha akıllıydı, şıp diye anlıyordu demek istediğimi. “Çıkacak, değil mi Cino?” diye sordum başını okşarken. Gözlerim dolu dolu olmuştu. *Bir köpeğe bile seni anlatıp ağlamamalıyım oysa ben, Akın. Bir inanç ve umut timsali olan sen, şu an beni görsen abartma Zümrüt derdin.* “Çıkacak ama...”

“Ayten?”

Duyduğum sesle başımı çevirdim. Yavuz bahçedeki sınır ağacının önünde durmuş, bana bakıyordu. Burnumu çektim ve ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. O da buraya doğru ilerledi. “Merhaba,” dedim ayağa kalkarken.

“Merhaba,” dedi. “Nasılsın?”

İyi değilim. “Gördüğün gibi.”

Yavuz başını önüne eğdi. “Akın hakkında bir gelişme yok, değil mi?” diye sordu.

“Yok,” dedim, üzgün bir sesle. “Ama itiraz ettik. Mutlaka bir sonuç alacağız. Silah onun değil, eyleme de katılmadı zaten.”

Kısılmış gözleri bana döndü. “Fakat neden o zaman oradaydı, Ayten?”

Omuz silktim ve kollarımı göğsümde bağladım. “Arkadaşları için sanırım,” diye yalan söyledim. Onun beni karakola getirdiği gece sabaha karşı çıkabilmiştik oradan. Avukatı ve Samet abi olanı biteni bize anlatmışlardı lakin bir tek Akın’ın neden orada olduğu sorusunun cevabı yoktu. Belki de en önemli sorunun cevabı kayıptı. Yavuz anladığını belirtircesine kafasını salladı. Ellerini pantolonunun ceplerine koyarak yanıma doğru geldi, Cino’ya baktı ve gülümsedi.

“Yine gelmiş seninki...”

“Geldi. Geçen ekmek vermiştim, beğenmedi kaçtı. Gelmedi kaç gün. Akın ona peynir veriyordu, onu çok seviyordu ve geliyordu hep. Benim verdiğim ekmeği beğenmiyor.”

“Ne yazık... Senden gelen her şeye razı olmaması büyük talih-sizlik.”

Kaşlarım çatıldı. “Anlamadım?” dedim.

“Hava soğuk, e bu da sokak köpeği. Ne bekliyor, çilingir sofrası kurmanı falan mı?”

Yüzüm düştü. “Demesene öyle,” dedim sinirli sinirli.

“Ne demeyeyim?”

“Sokak köpeği deme.”

Şaşırdı. “Ama sokak köpeğine sokak köpeği denir. Ne diyeyim?”

“Cino de! Onun bir adı var.”

Gülmeye başladı, kafasını sağa çevirdi. Sabır diledi sanki. *Ay, gıcık!* “Tamam, Cino. Cino’ya çilingir sofrası mı kuralım yani gelmesi için?”

Bir şey diyemedim, Cino’ya baktım hüznünlü gözlerle. “Akın elinden gelse kurardı,” dedim sonra. “Hatta karşısındaki sandalyeye oturtur, bir küçük açardı.”

Üzerimdeki bu melankolik hava hiç dağılmayacak gibiydi. Sanki benim ömrüm şu İstanbul’un tüm rutubetini içine çekmiş de gözlerimden yaş olarak akmaya ant içmiş gibiydi. Mütemadiyen içimden ve bazen de dışımdan ağlaya ağlaya yosun tutacaktım hiç şüphesiz.

“Ayten... Bu akşam bize gelsene yemeğe. Hem Mete’yi görürsün, kafan dağılır.” Ona baktım. Derin bir nefes aldı, bir şeyi söyleyip söylememekte tereddüt eder bir hâli vardı. “İyi görünmüyorsun.”

Gitmek istemiyordum ama evde yiyecek pek bir şey de yoktu. Akın’ın, “*Mete’ye zaafın olduğunu biliyor. Seni kullanıyor.*” Sözleri geldi aklıma o an. “Gelmeyeyim. Teşekkür ederim,” diyerek reddettim bu yüzden.

“Niçin? Perihan ablalar da döndü. Belki biraz iyi...”

“İstemiyorum,” diyerek sözünü kestim. Kaba kaçtığını düşündüğümünden, “Yeni yemek yedim. Yorgun hissediyorum. Hem yarın da işe geri döneceğim, merak etmeyin...” dedim.

“Ayten, iş mühim değil. Mühim olan sensin.”

“Tekrar teşekkür ederim. Yaptığınız büyük incelik.”

Üzülür gibi dudak büktü. “Yine siz diline geçiyorsun...”

“Nazik olmaya çalışıyordum.”

Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. “Pekâlâ. Ben gideyim.” Eğilip Cino’nun başını sevdi, Cino ona da dik dik baktı. “Kendine iyi bak,” dedi bana.

“Sen de,” diye karşılık verdim. Usul adımlarla geçti bahçenin diğer yanına. Bense Cino’yu biraz daha sevdim, ona bir tas su verdim ve içeri geçtim. Salondaki koltuğa geri kıvrıldım. Yalının sessizliğinde denizden esen kuvvetli rüzgârların tahtalarda bıraktığı gıcırta ne korkunçtu. Akın’la beraber ayarladığımız kaloriferci adam her sabah yakıyordu kaloriferleri, oysa ne soğuk geliyordu Akın’ın yokluğunda bu ev bana. Soğuk ve korkunç. Yalnızlığımın üzerine serilen bir yorgan gibiydi bu iki kelime.

Üzerimde büyük bir uyuşukluk vardı. Sanıyordum ki bu gönül yorgunluğumdan, yoksunluktan... Yine uyukladım o koltukta uzun uzun. Kapıya tıklanmasa daha da uyurdum fakat uyandım. Gözlerimi ovalaya ovalaya gittim kapıya. Karşımda Perihan ablayı görünce şaşırdım.

“Ayten kızım, nasılsın?” diye sordu. Yüzünde acıyan bir ifade vardı.

“Göründüğü gibi,” dedim ona da. Bu sorudan gerçekten nefret ediyordum.

“Çok üzüldük hepimiz duyunca. İnanamadık ama kader işte, elden ne gelir...” Duraksadı. Elinde tuttuğu tabağa baktı. Üzerine bir mendil kapatılmış tabak gayet dolu duruyordu. “Gelmemişsin yemeğe, Yavuz Bey’im söyledi. İçi el vermemiş, sana da yemek koyup götürmemizi söyledi. Buyur.” Tabağı bana doğru uzattı.

Nazik olmaya çabalayarak, uzattığı tabağı aldım. “Ne zahmet ettiniz Perihan abla?” dedim mahcup bir şekilde.

“Olur mu? Ne zahmeti, asıl sen bizi bağışla. Evin telaşına düştük, farkına varamadık hiçbir şeyin.”

Merakla baktım yüzüne. “Ne evi?”

“Yavuz Bey...” diyerek yalıyı gösterdi. “Yalının eşyalarını yeniletti de. Bir de Mete’nin odasını ön tarafa aldı, daha iyi güneş görüyor diye. Ona uğraşıyoruz kaç gündür.”

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Başımda müthiş bir ağrı vardı. Çok uyumaktandı muhtemelen. “Hayırlı olsun,” diyerek geçiştirmeye çalıştım. *Zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış.*

“Olur inşallah. Bir evlenirse beyim, çifte hayırlı olur...” dedi Perihan abla her zamanki şen hâliyle gülerek. Yüzümde hiçbir mutluluk izi bulamayınca sustu. “Gideyim ben,” dedi sonra. “Sen de sıkılırsan kaç gel bizim yanımıza, bak Mete’nin yeni bakıcısı da çok iyi biri.”

“Sağ ol Perihan abla, bakalım,” diyerek geçiştirdim onu. Gitti. Elimde tabakla gidip bir kaşık aldım içeriden ve mendili kaldırıp baktım. Dolu dolu pilav ve karnıyarık. O an büyük bir açlık hissettim midemde. Mutfak masasına geçip hızlı hızlı yedim, silip süpürdüm tabağı.

Boş tabağa bakarak başımı iki avucumun arasına aldım. Sırtımdaki ağrı yeniden nüksetmişti. Aylak aylak ayaklarımı sürükleyerek kirli tabağı lavabonun kenarına bıraktığım esnada bir anda mide bulantısıyla elimi ağızma attım ve koşarak alt kattaki lavaboya girdim. Az önce silip süpürdüğüm tabakta ne varsa olduğu gibi çıktı midemden. Artık kesinlikle emin oldum üşüttüğüme. Bu kış hava çok soğuk geçecekti, kışlıkları bile çıkarmadan dolaştığımdan soğuk yemiştım besbelli.

Ağzımı yıkayıp çıktım banyodan ve kendime ıhlamur kaynattım. Elimde dumanı tüten cam bardakla üst kata çıkıp Akın'ın çalışma odasının ışığını yaktım fakat kapı önünde durup öylece izledim odayı bir süre. İşte, her şey bıraktığı gibiydi burada. Kâğıt dağınıklığı, masaya mavi iz bırakmış ve kurumuş mürekkepli kalemi, siyah çerçeveli okuma gözlüğü, üst üste istiflenmiş kitapları, dergileri, arkasındaki ayaklı askılığa asılmış deri kılıfındaki küçük fotoğraf makinesi, yanındaki ince beyaz hırkası, iki kişilik kahverengi deri koltuğumuz... Her şey öyle anlamsız, öyle boş ve cansız bir şekilde duruyordu ki onlara hayat veren tek şey anılarımızdı şimdi.

Küçük adımlarla, anıları ürkütmeden çalışma masasına doğru ilerleyip koltuğuna oturdum. Son yazdığı el yazısını elime alıp baktım. Ekonomik zayıflık hakkında bir yazıydı, anlamadığım bir dünya yabancı kelime doluydu. Akın'ın inci gibi yazısı vardı, benimse yazım bozuk ve çirkindi. Onun ince, uzun parmaklarından, üzerinde damarları belirgin ve pürüzsüz, yumuşak ellerinden çıkan yazı da hiç şüphesiz güzel olurdu. Elleri, parmakları, sıcacık avuç içleri... O eller nasıl kana bulanırdı ki? Benim o ellerde görmeye alışkın olduğum tek şey mürekkep lekeleriydi, nasıl kan lekesi olabilirdi? Nasıl anlamıyorlardı? Bu kötülüğü bize nasıl yapabiliyorlardı?

Ihlamurumu içtim, Akın'ın birkaç kitabını karıştırdım. Daha sonra sıkılıp yeniden aşağıya indim. Plak koleksiyonunu karıştırdım. Ona aldığım plağı özenle sarıp sarmalamıştı Akın. Dans şarkımızın bulunduğu Ajda Pekkan plağı... Pikabın düğmesine bastım. Akın'ın mutluyken, daha doğrusu çakırkeyifken dinlediği plağı aldım elim, pikaptaki yuvaya yerleştirip iğneyi indirdim. Dışarıda kuvvetli bir rüzgâr ve yağmur vardı. Yağmur evin büyük camını acımasızca dövüyordu. Plaktan yayılan müzik sesi tüm bu gürültüyü kestiğinde biraz olsun rahatladım. Koltuğa oturdum, bacaklarımı kendime doğru çektim.

Dumanı tüten çaya uzun uzun bakıyordu Akın. Pazardı bugün, isyanın başlamasına saatler kalmıştı. İçinde müthiş bir korku ve heyecan vardı. Gözlerini kaldırıp Ümit'in olduğu köşeye doğru baktı. Ümit de ona bakıyordu. Adam güven vermek istercesine gözlerini yumup

açtı. Yine de içi hiç rahat değildi Akın'ın. Planlarını öğrenmişti. Çıkan kargaşayla birlikte ilk olarak B2'dekilerle buluşacaklar, sonra da kendilerine yardım eden gardiyanın olduğu koridora koşacaklar ve banyoların olduğu pencereden avluya atlayacaklardı. Avluda duvar üzerindeki nöbet tutan askerlerin olduğu noktaya içi kum dolu çuvallar yığılmıştı, üzerine çıkarak duvarı aşacaklardı fakat öncelik olarak o askerleri yangına çekmeleri gerekiyordu. Bu sebeple yangın çok büyük olmalıydı.

Çayını hızlıca içip ayağa kalktı Akın. Üzerindeki pijama takımını çıkardı, dolabını açtı. Beyaz keten gömleğini geçirdi üzerine, altına da ince pantolonunu ve kemerini taktı. "Nereye lan, gecenin köründe nişanlıyla mı buluşacaksın rüyanda?" diye seslendi onun bu hâlini gören Ömer.

"Kirlenmiş oğlum, rahat edemedim çıkardım," diye yalan söyledi Akın. "Başka giyecek pijamam da yok, bu gece de bunlarla yatıvereyim."

"Yat anasını satayım, grantuvalet. Fiyakalı adamsın yeşil oğlan... Hafiften de bir yakışıklısın, benim gibi..." diye övdü kendisini Kumburgazlı.

Akın güldü onun bu söylemine. Çıkardığı pijama takımını yatağına bırakarak yeniden gitti uzun masanın yanına, Kumburgazlı'nın omuzlarına vurdu iki eliyle. "Tabii abi, sana çekmişim," dedi samimi bir edayla.

"Şu saatin ne güzel yeşil oğlan. Bir gün ver de benim biraderler gelince takayım, havam olsun," dedi Tarık gülerek. Akın kolundaki saatine baktı. Babasının Belçika'dan getirdiği pahalı bir saatti bu. Saate bakınca içi acıdı. Babası onu bir kere bile ziyaret etmek istemişti. Oysa sormuştu avukatına, babası istese gelebilirdi fakat Akın'ı görmeyi reddetmişti.

Hırsıyla çıkardı bileğinden. "Şş, Tarık!" diye seslendi. Tarık'a fırlattı saati. Adam havada yakaladığı saate anlamayarak baktı. "Al, senin olsun. Zamanla bir işim kalmadı artık."

"Oğlum, deme lan! Çok pahalı bir şey bu, almayayım."

"Al al, hediye olsun." Tarık koşup sarıldı Akın'a sevinçle. Teşekkür etti, bileğine takıp güle güle on kere baktı saatine. Zaman ilk kez ona bu pahalı saat sayesinde değerli görünmüştü anlaşılan.

Akın bir yükten kurtulmuş gibi kafasını çevirip yeniden Ümit'e baktı. Ümit'in üzerinde pijama yoktu, bir eşofman altı ve kazak vardı. Ümit kolundaki saate baktı. Saat ona gelmek üzereydi. Derken bir bağırış koptu sol taraftaki koğuştan. Herkes ayaklandı. Akın'ın bulunduğu B1 koğuşunun hiçbir şeyden haberi olmadığından hepsi sessizce demir kapının ardından gelen seslere kulak kesildi. Sol taraftaki koğuşta kıyamet kopuyordu sanki. Duvarlara vuruluyor, demir kapılar yumruklanıyor, gür sesli adamlar çığlık çığlığa bağırıyordu.

Derken biri, "İsyân çıkardılar lan!" diyerek duruma aydı. Koştı hemen tencere tava ne bulduysa alıp birkaç adama dağıttı. Vurmaya başladı. "Vurun lan vurun!" diyerek gaz verdi diğerlerine. Herkes birbirinin yüzüne anlamaz bir şekilde bakarken Ümit, Akın'ın yanına gelmişti.

"Sakın yanımdan ayrılma," diyerek uyardı Akın'ı. Akın ufak bir baş hareketiyle itaat etti ona. Sol taraftaki duvara kulağını dayayanlar birden uzaklaştılar oradan.

"Duvar ısınıyor ulan!" dedi birisi. Herkes korkuyla homurdanmaya başladı ve elleriyle duvarı yokladı. Gerçekten duvar ısınmaya başlamıştı. Koridorda ise insan kalabalığının gürültüsü vardı.

"Yangın!" diye bağırdı bir gardiyan ve tiz düdüğünü öttürdü. Kapının ardında koşuşturan kunduraların sesi duyuldu. İşte şimdi B1 koğuşu da korkuyla karışmıştı. Koğuştaki adamlar var güçleriyle demir kapıyı yumruklamaya, dışarıdakilere kendilerini çıkarması için yalvarmaya başlamışlardı.

"Niye açmadılar lan kapıyı hâlâ?" diye sordu Akın içindeki o müthiş korkuyu fısıltısıyla zar zor bastırırken. Ümit *bilmiyorum* dercesine dudak büktü.

"Ya açmazlarsa? Ya bizi burada ölüme terk ederlerse?" dedi Fırıldak Ömer.

"Yapmazlar o kadarını herhâlde!" dedi bir başkası.

Tam bu esnada tavanda bir gürültü duyular, tüm başlar o yöne döndü. Ucuz kaplama olan demir beton görünümlü tavan içeriye duman vererek usul usul yanmaya başladı. "Yanıyoruz! Yangın çıktı!"

Adamlar hep bir ağızdan bağırmaya, duvarları ve demir kapıyı yumruklamaya başladılar. “Açmıyorlar kapıyı! Ne yapacağız Ümit?” diye sordu Akın korkuyla.

Ümit pencereye doğru koştu. Camı açtı dumandan etkilenmemek için. Telleri sarstı elleriyle fakat teller kımıldamadı bile. Yangın tavanı eritip gitgide büyürken diğer camları da Akın açtı, tıpkı onun gibi sarstı telleri eliyle ama nafile bir çabaydı bu. Tavandan bir ateş parçası kopup Akın’ın ranzasının üst kısmına düştüğünde, bir düzine adam daha da büyük bir korkuyla bağırdı. Sonra ikinci bir parça daha düştü, yatağın üzerindeki yünlü yorgan tırıs tırıs tutuşarak alev aldı.

Hemen suyu açıp tencerelere doldurdular ve yanan yorgana su atmaya çabaladılar. Fakat yangın, adamlardan daha ısrarcı bir şekilde acımasızca yayıldı. Koğuşun ısısı arttı dakikalar geçerken. Herkes yangının karşı yönüne sığınmıştı. Akın pencerenin hemen yanında duruyordu, dumandan gözleri yaşıyor, öksürükten boğulmamak için başını dışarıya çıkarıyor ve arada bağıırıyordu. Tiz bir alarm sesi duyuldu o an. İçeriye kara bir duman kaplamıştı. Çoğunluk camlara koşmuştu rahat nefes alabilmek için. Akın’sa arada kalmıştı, zar zor nefes alıyordu. Tavan büyük bir hızla yanmaya devam ederken bir parça daha düştü içeriye. Var güçleriyle bağıırıyorlardı artık.

Yaşı bir hayli geçkin, bir namus davasıyla buraya giren Mustafa abi, yangına çok yakın duruyordu. Tavandan yanan parçalar üzerine düşerken Akın görmüştü. Elini ona doğru uzatıp onu çekmek istedi fakat tavan bir anda onun üzerine doğru göçünce geri çekildi. Adam canının acısıyla ve yangın parçalarının üzerinde bıraktığı etkiyle kuvvetli bir çığlığı basınca, hepsi battaniyelerle onu söndürmeye ve onu kurtarmaya çalıştı. Bu esnada yangın da büyümüş, köşedeki yatakları aç bir şekilde küle döndürmeye başlamıştı.

Öksürmekten bağırmaya mecali kalmamış ve oldukça sıcak olan bu ortamda öleceklerini anlayan adamlardan birkaçı helalleşmeye bile başlarken Akın ve Ümit kapıya en yakın noktada duruyordu. Yangına su dökenlerden biri olan Ömer’i de en son Akın gördü. Bile isteye yangına doğru koşmuştu Ömer. “Ömer, dur!” demeye kalmadan adam çığlık kıyamet alevlerin içerisinde yanmaya başladı. Bunu neden yaptı, anlayamadılar. Aklını mı yitirmişti iki dakikada?

Bilemediler. Tarık, Ömer'i kurtarmak için battaniye sararken onun da üzerindeki kıyafetler tutuşmaya başladı. Akın var gücüyle kapıyı yumruklamaya devam etti. Öksürüyor, gömleğini ağzına ve burnuna siper ediyor fakat yaşanan korkunç manzaraya rağmen hâlâ büyük bir umutla vuruyordu kapıya. Burada ölemezdi. Daha yaşayacak günleri, hayalleri vardı.

Yangına insan cesetlerinin kokusu da eklendiğinde Ümit de kapıya vurmaya başlamıştı can havliyle. Korkunç bir ortamdı, aç ateşler onları da yakıp kavurmak için olanca gücüyle büyümeye devam ediyordu. Derken demir kapıda anahtar sesi yakılanınca adamlar birbirlerini ezercesine o yöne ilerlediler. İtişe kakışa, açılan kapıdan öksürükler eşliğinde çıktılar. Onları çıkaran, mahkûmlardı; herhangi bir gardiyan değildi. Nereden bulmuşlardı anahtarı, nasıl gelip açmışlardı kapıyı; şu an bunu düşünmediler. Ümit, Akın'ı çekti. Çıkan kalabalık sola, Akın ve Ümit ise sağ tarafa doğru koşmaya başladı. Dumandan göz gözü görmüyordu. Akın ve Ümit birbirlerinin kollarına tutunmuşlardı. Ümit hızlı düşünmeye ve yakalanmamaya çalışarak temkinli adımlar atıyor, Akın ise derin nefesler çekerek kendine gelmeye çalışıyordu.

Nihayet banyoların olduğu bölümden pencereye tırmandılar. Önce Akın indi, hemen ardından Ümit. Etrafı dinlediler ve duvarın üzerindeki gözetleme kulesine baktılar. Askerler yoktu. Demek ki yangın gerçekten çok büyümüştü. “Gel,” diyerek onu kum çuvallarına doğru yönlendirdi Ümit. Önden çıktı bu defa. Akın da tedirgince etrafı kolaçan ediyordu. Duvarın üzerine varınca, Ümit, “Çık sen de,” dedi ona. Akın usul usul çıkarken Ümit duvardan aşağı atladı.

Duvarın üst kısmına gelmişti ki bir düdük ve koşan ayak sesleri işitti. “İn aşağı, teslim ol!” diye bağırdı gür bir ses. Akın göz ucuyla omzunun üzerinden bakarken, silah doğrultmuş bir gardiyan gördü. Çabucak tırmandı duvara. Tam atlayacağı esnada silahı ateşledi gardiyan. Sol omzundan, küçüklüğünde vurulduğu noktadan tekrar vuruldu Akın. Acıyla inleyerek kendisini duvardan aşağı bıraktığında Ümit yakaladı onun bedenini.

Duvarın ardında kalan gardiyan, “Kaçak var! Kaçak var, Doğu tarafı!” diye bağıırıyordu. Ümit, Akın'ı koltuk altından kavrayarak

koşmaya başladı. İkinci set duvarı daha alçaktı, onu da aştıktan sonra geniş bir açıklığa çıktılar. Akın'ın omzunda müthiş bir acı vardı, ağzından istem dışı inilti dökülüyordu ve bunu engellemek için dişlerini sıkı sıkıya birbirine bastırıyordu.

“Dayan yoldaşım!” diyordu Ümit. Akın var gücüyle koşmaya çalışıyordu. Nihayet bir sapaktan sola döndüler ve kendilerini bekleyen kamyonu gördüler. Kamyon gitmek üzereydi, çalışıyordu. İçindeki bir adam aracın ön kısmına doğru seslenip durmasını söyledi. Araç durdu. Akın ve Ümit koştu. “Vuruldu!” dedi Ümit, Akın'ı göstererek nefes nefese. İçerideki adamların başı olduğu belli olan, “Tutun, içeri çekelim onu hadi!” dedi diğerlerine. Akın'ı tutup kamyonun kassasına çektiler. Ardından Ümit de atladı kamyona. Şoföre seslendiler ve çok geçmeden hareket ettiler.

Küçükçekmece'den Silivri'ye kadar kamyon hızla ilerlemeye devam etti. Bu esnada içerideki yarım deste adam, kıyafetlerinden kopardıkları kumaşları Akın'ın omzundaki yaraya bastırmış, bir tanesi koltuk altından bandaj şeklinde sarmıştı. “Ulan keşke vurulmasaydın,” dedi adamlardan biri. Akın, Ümit'in kucağında kan ter içerisinde yatarken o da aynı şeyi düşünüyordu. *Keşke aynı yerden ikinci defa vurulmasaydım.*

“Yangın amma büyüktü ha!” dedi başka bir adam. “B blokunun çatısı komple yanmıştı. Allah vere de ölü olmaya.”

“Vardı ölü,” dedi Ümit. “Bizim koğuştaki adamlar yandı.”

Akın başını çevirip, uzaklaşan yollara baktı. Şehir yavaş yavaş geride kalıyordu şimdi. Ayten geride kalıyordu. Evleri, hayalleri, hayatı, her şeyi... Derin nefesler çekerek kendinde kalmaya çabalıyordu. Nitekim Ümit de sürekli onu dürterek, “Akın, sakın uyuma! Kendimizi önce Tekirdağ'a, sonra Yorgo'nun takaya bir atalım, oradan ver elini Dede ağaç,” dedi. Sonra diğer adamlara döndü. “Hasan? Kaç saat sürer tüm bunlar?”

Adının Hasan olduğunu öğrendiği, aynı zamanda elebaşları olan kişi, “Altı veya yedi saat,” diye yanıtladı onu.

“Gün ağaracak yani?” dedi Ümit. Hasan başıyla onayladı. Yeşil parkasına daha da sıkı sarıldı.

Akın soğuk soğuk terliyordu. Ümit kucağında yatan yaralı Akın'ın yüzündeki teri kazağının kol ağızlarıyla siliyordu. “Dayan yoldaş,” diyordu ona sürekli. Akın'ın gözleri yeniden arkalarında akıp giden yola kayıyordu. *Ayten artık ondan çok uzakta kalıyordu.*

Tekirdağ'a geldiklerinde saat sabahın dördüydü. Akın'ın kanamasını yarasına bastırarak zorlukla tutabiliyorlardı. Hâlsizleşmişti hemen. Beyaz gömleğinin sırt kısmı ve kolu kırmızıya boyanmıştı. Dahası Ümit'in de üzeri kan olmuştu. Şoföre teşekkür ederek sahile doğru yürüdüler. Akın'ın diğer koluna adamlardan biri girdi. Sarsak adımlar atıyor, kumsalda ayakları kumlara batıp kalıyordu. Onu tutan adamların işi daha da zorlaşmıştı.

Hasan küçük balıkçı barakalarından en köşedekine koştu hızla. Penceresine tıkladı üç kere. Biraz sonra elinde fenerle, kafasında mavi beyaz örme bir şapkayla hafif şişman bir adam göründü barakanın kapısında. Hasan ve adam hararetli bir şekilde konuştular, adam onların bulunduğu yöne doğru baktı, Akın'ı yaralı görünce itiraz eder gibi sesler çıkardı. Çok geçmeden Hasan onların yanma geri döndüğünde, “Kanaması olduğundan onu takaya almak istemiyor. Kan bulaştırırız veya ölür kalır diye korkuyor,” dedi.

Akın başını zorlukla dikleştirdi. “Kim bu? Yorgo dediğiniz adam mı?” diye sordu güçlkle. Hasan başını salladı. “Yunan mı?” Hasan yine başını salladı. Akın adama doğru baktı. “Yorgo! *Kiryos** Yorgo! Buraya gelin!” diye seslendi Yunanca. Kalabalıktakiler duydukları Yunancayla şaşırdılar. Yorgo kaşları çatık, istemeyen adımlarla yanlarına gelip durduğunda, Akın dili döndüğünce derdini anlatmaya çalıştı. “Mutlaka Yunanistan'a geçmemiz gerek. Ben iyiyim, eğer bize biraz kumaş ve naylon verersen hiçbir sorun çıkarmayacağız sana. Bak ben milletvekili oğluyum, hatırı sayılır bir çevrem var. Sana dilediğin şekilde para veririm. Yeter ki bizi sağ salim geçir o kıyıya.”

Adam para ve mevkiyi duyduğunda şaşırdı. “Türkçe biliyorum ama Yunanca konuşmanı sevdim,” dedi. Sonra, “Yarana bakayım,” deyip eğildi, feneri yaraya doğrulttu. “Sıyırmış.”

Sonrasında ikna olmuş olmalı ki birkaç gazlı bezle ve bandajla geri döndü. Adamlar çabucak sardılar Akın'ın yarasını ellerinden

* Yun. Kiryos (Κύριος): Bey.

geldiğince. Yorgo hâlâ dik dik Akın'ın suratına bakıyordu, Akın'sa dirayetli görünmeye, adamı kendisinin iyi olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Yorgo uzun uzun düşündükten sonra gün ağarmadan takasına atladı. Adamlar da beraberinde sessizce bindiler takaya.

“Yere yatın, naylon gereyim üzerinize. Ben kalkın demeden kalkmayın. Aleksandrupoli'ye varınca ben sizi kaldıracam.”

Yorgo'nun dediği gibi uzandılar takanın içine balık istifi. İstikamet Yunanistan'dı. Orada Hasan'ın tanıdıkları vasıtasıyla bir hekime görünecekti Akın. Sonrası ise İtalya, Bari... Ansızın dedesini düşündü. Kaç yıl olmuştu onu görmeyeli? En son on yedisinde gitmişti Samet abisiyle İtalya'ya, dedesinin yanına. Hiç de sevmezdi adam onları. Daha çok dayısıyla vakit geçirirdi Akın. Dedesinin, annesine olan kırgınlığı, torunları üzerinden de devam ediyordu hâlâ. Peki ya şimdi, bu hâlde kapısına gittiğinde, üstelik Ayten'i de yanma alacağından bahsettiğinde, yaşlı adam ona ne diyecekti? Kovacak mıydı? Yok, kovmazdı. Yalvarırdı Akın. Hem... Dayısı Akın'ın şeytan tüylü oluşunu dedesine benzetmez miydi hep? Sevdirdirdi kendisini pekâlâ dedesine de. Ağzından girip burnundan çıkar, kalmalarını sağlardı ikisinin de. Zaten ona geçici bir yuva açsa kâfiydi. Biraz çalışır, Ayten'le başka bir ev bulurdu mutlaka, yük olmazdı hiç.

Çok hafif bir aydınlanma vardı gökyüzünde. Akın bir elini sol omzuna bastırarak başını yavaşça kaldırdı, üzerlerine kalın, mavi bir naylon serildi. Sonra takanın küçük motoru çalıştı. Taka, sahilden usul usul uzaklaşırken en uçta duran Akın yanağını takanın tahta çıkıntısına yasladı. Yarası çok acıyordu ama o, yarı baygın gözlerle denizde açılmalarını izlemeyi bırakmadı. Türkiye kıyıları, gecenin son karanlıklarıyla beraber gitgide uzaklaşırken, belki bedenen belki de ruhen hissettiği acıyla gözleri dolu doluydu. O kıyılarda en temiz hayallerini, yüreğinin yarısını ve bir seveda yangınını bırakmıştı.

Ayten artık ondan çok uzaktaydı. Karnında ikisinin de henüz haberinin olmadığı, küçücük bir parçayla beraberdi ve Akın artık onu, onları İstanbul'a bile emanet edemeyeceğini bilmiyordu.

“*Geleceksin, Zümrüt,*” diye fısıldadı kendi kendine. “*Geleceksin, seni alacağım yanıma. Ne pahasına olursa olsun... Bana geleceksin.*”

Sonra bilinci kapandı. Son gördüğü şey gökyüzündeki gecenin ona sunduğu solgun yıldızlardı. Yıldızlarda Ayten'in kara gözlerini görür gibi oldu, gülümsüyordu.

Uyku ve uyanıklık arasında geçen huzursuz bir gecenin ardından hayatımın en korkunç gününe gözlerimi açtığımı bilmiyordum. Bilsem, onu yitirdiğim andan itibaren onunla beraber sonsuza dek uymayı yeğlerdim.

Kalkıp oldukça sade şeyler giydim üzerime. Gözüme kalem çekemeyecek kadar bitkindim. Saçlarımı taradım, öndeki iki tutamımı arkadan küçük bir tokayla tutturup aşağı indim. Sabahın yedisi olmasına rağmen havada kasvetli bir grilik vardı. Paltomu giydim, çantamı aldım ve kapıyı açtım. Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken Mahir abiyi gördüm yan bahçede. O da beni gördüğünde gülümsedi.

“Günaydın Mahir abi,” diye selamladım onu.

“Günaydın kızım,” dedi.

“Erkencisiniz?” Bir yandan da ayakkabılarımın kopçasını bağlıyordum. Biraz yaklaştı.

“Mete paşanın kontrolü var da. Önce hastaneye uğrayacağız, sonra işe bırakacağım beyimi.”

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Sonra Yavuz çıktı kapıya. “Günaydın Ayten,” dedi.

“Günaydın Yavuz.” Bu esnada içeriden telefon sesi duyuldu. Kolumdaki çantayı yere bıraktım. Biraz dinledim, susar belki diye. Susmadı, çalmaya devam etti. “Hay kör şeytan!” diyerek yeniden ayakkabılarımı çözdüm ve koşar adımlarla girdim içeri. Nefes nefese açtım telefonu. “Alo?”

“Ayten!” Sesin kime ait olduğunu anlayamadım önce. Korkunç, ağlayan ve boğuk bir sesteki karşıdaki.

Bir elimi kalbime koyup, “Kimsiniz?” diye sordum.

“Ayten... Akın...”

Akın'ın adını duymamla yere çöktüm. *Bir şey olmuş.* Samet abiydi hattın ucundaki. Ağlıyordu. Kelimeleri toparlayamıyordu. Kafam uçup gittiğinden, bu iki gerçeği görmezden gelerek tekrar, “Kimsiniz?” diye sordum.

Fakat o da duymadı benim sorumu. “Yangın... Hapishanede bir yangın çıkmış Ayten. Bir anda büyümüş. Akın... Yanan koğuşlardan birindeymiş.”

Ömrümün hangi anında içimi bu denli yakan bir acı hissetmiştim, bilemiyorum. Sol elim üzerimdeki ince kazağa göğsümü parçalamak istercesine sıkı sıkı tutunurken, “Akın...” diye fısıldadım.

“Ayten... Kardeşim...” dedi Samet abi. Acıyla bir mırıltı çıktı ağızımdan. “Kardeşim ölmüş Ayten...”

Bana senin öldüğünü söylüyorlar. Ne büyük bir hata! Bana, yüreğimin yarısı sende olan bana! Oysa ben nasıl hâlâ yaşıyorum? İşte, nefes alıyorum, hareket ediyorum, ağlıyorum, çığlıklar atıyorum. Ben yaşıyorum Akın. Sen nasıl öldün?

Korkunç bir çığlık attım o an. Ahize kayıp düştü ellerimin arasından. Başımı iki dizimin arasına alıp ellerimle kulaklarımı kapattım. *Yanmış! Yakılmış! Ölmüş!* Sürekli ama sürekli tekrar etti bu kelimeler benimle beraber. “Yalan! Yalan! Hayır... Hayır, yalan!” diye diye saçlarımı çekmeye başladım, bunun bir yalan olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi. Sandım ki kendime fiziksel bir acı verirsem bu kâbustan uyanırım... Olmadı. Uyanamıyordum. Geçmiyordu. *Hiç geçmeyecekti.*

Başımı dizlerimden kaldırdı biri sonra. “Ayten?” dedi bana. Yavuz’du bu. “Ayten, ne oldu?” diye sordu dehşet içerisinde.

Başımı sabit tutup yüzüne bakmaya zorladı beni. Kollarına tutundum ben de sıkıca. İçim... Ah, içimde öyle büyük bir yangın vardı ki sanki canlı canlı yakılıyordum. Sanki Akın’ı yakan o ateşler gelip beni yakıyordu tam şu anda. Yavuz hemen benim başımı bırakıp, yere düşen telefonu aldı eline. Seslendi fakat cevap alamadı. Sorgulayan gözleri yeniden bana döndüğünde çığlık atarak bağırmaya, ağlamaya başladım.

Kolumdan tuttu beni, kendisine doğru çekti. “Ayten? Ayten, kendine gel! Ayten, duyuyor musun beni?” Tek eliyle çenemden tutup başımı sarstı. Konuşmak istedim, bağırarak, çağırmak, derdimi anlatmak... Fakat kilitlenmişim. Güçsüzce üzerindeki gömleğine tutundum, parmak uçlarımla göğsüne vurdum. Çenemi kavrayan eli

yumuşadı. Sonra ben hissizleştım. Tüm sesler boğuklaştı. Ömürlük bir karanlığa teslim oldum.

İnsanın canlı bir cenazeye dönüştüğü anlar vardır. Üzerine güneş doğar, ay parlar geceleri, saatler geçer, nefes alıp vermeye devam eder ancak bunların hiçbirinin farkında değildir. Hayat denilen şey akıp giden bir ırmaktır ancak bazen insan bu ırmağın dışında kalır, ona karışamaz, ağırlaşır, bir taş gibi kenarda kalakalır.

Ayten o canlı cenazelerden yalnızca biriydi şimdi. Ne gözlerinde akacak yaşı kalmıştı ne de onu yaşama bağlayan en ufak bir şey. Öylece, bırakıldığı yerde cansız bir nesne gibi duruyordu. Yavuz'un kollarında bayıldığında apar topar hastaneye götürmüşlerdi onu. Çok güçsüz durumdaydı. Sakinleştirici ve serum takılmış, kendine geldiğinde yeniden ağlamak, bağırıp çağırmak istemiş fakat sakinleştiricinin tesiriyle içine içine hıçkırmakla yetinmişti.

Yavuz'a sadece, "Akın ölmüş," diyebilmişti. Yavuz duyduğu şeye inanamamıştı. Ayten'i Mahir abiye emanet edip hemen hastanenin önündeki telefon kulübesine koştu, işyerini aradı. Samet'in nerede olduğunu sordu, haber işyerine çok öncesinde gitmişti. Gerçektı. Akın, hapishanede çıkan isyanda, yangında ölmüştü. Beraberinde bir dünya insanla beraber yanmıştı.

Öğrendikleriyle başından aşağıya kaynar sular dökülmüşçesine canı yandı Yavuz'un. Telefonu kapatır kapatmaz kulübenin önüne çöktü, hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladı. Nasıl olurdu? Nasıl ölmüştü Akın? *Akın... Çocukluğu...* Çok gençti. İnanamıyordu tüm bunlara. Alnını dizlerine dayadı, hastane önündeki insanların üzüntülü bakışlarına aldırmadan ağladı içini çeke çeke.

Ertesi gün Akın'ın cenazesi düzenlendi. Yüzü teşhis edilememişti fakat eşyalarından cesedin ona ait olduğunu anladılar. Saati, yanmış geceliklerinden bir parça ve ranza demirinden çıkarılmış bir fotoğrafı... Eşyalar incelenmek üzere savcılığa gönderildikten sonra Samet'e teslim edilmişti. B1 koğuşunda tam sekiz kişi yanarak ölmüştü. Biri Akın Vahit Tamtürk'tü.

Ayten, onun tabutuna sarılarak hıçkırır hıçkırır ağlarken Neşe onu tutuyor, ayakta durmasını sağlıyordu. "Bir kere göreyim, ne olur bir

kere göreyim yüzünü! Bir kere sarılayım! Bir kere, yemin ediyorum, bir kere...” diye yalvarıyordu Ayten önüne gelene fakat bu mümkün değildi. Mümkün olsa, açacak, sarılacaktı ölüsüne. Bir daha hiç bırakmayacaktı. Cenaze namazının ardından yürüyecek takati kalmayan Ayten’e Zehra su getirdi. Hava buz, su da buz gibiydi. Zorla içirdiler Ayten’e suyu fakat içinin yangınını bir damla bile etkilemedi bu su.

Tabutu sırtlananlardan biri Yavuz Ali Karaca’ydı. Samet, kardeşini toprağa koyarken o yardımcı olmuştu. Uyuşmuş gibiydi, hâlâ inanamıyordu Akın’ın öldüğüne. Süleyman Bey cenazeye gelmemişti. Gelememişti... Akın’ın ölüm haberini aldığı anda kalp krizi geçirmişti. Ajda ise evdeydi, her şeye kendisinin sebep olduğunu düşünerek kafayı yiyordu. Ağlama krizine girmesi sonucunda onu da hastaneye kaldırdılar. Yapacağı tek bir şey olduğunu düşünüyordu artık: Şikâyetle bulunacaktı. Erdal Koralp’i mahvedecekti. Yapacağı şantaj, çektiği çıplak fotoğrafları umurunda değildi artık. Abisi ölmüştü. Akın... Ölmüştü.

Akın gömülürken, kara topraklar küreklerle üzerine atılırken Ayten bağıra çağıra ağlıyordu. “Yapmayın! Ne olur yapmayın! Gömmeyin onu! Samet abi! Yapma, ne olur... Hava çok soğuk! Akın üşür! Çok üşür o, yapma ne olur!” *Sıcak ve güneşli havaların adamı Akın Vahit, buz gibi bir aralık öğleninde kara toprağa gömüldü.* Neşe, Ayten’e sarılmayı bir an bile bırakmadı. Cenaze çok kalabalıktı; Akın’ın iş arkadaşları, üniversite arkadaşları, dernek yoldaşları, cemiyet adamları ve siyasetten birkaç öncü isim vardı.

Kimse fark etmese de mezarın biraz uzağında özel aracının içerisinde Hamza Bey de oradaydı. Çok üzgündü. “Serafina... Oğlun geldi yanına. Kavuştunuz. Bir tek sen ve ben kavuşamadık. Serafina... Beni de bekliyor musun?”

Beş gece boyunca Neşe ve Zehra, Ayten’le beraber kaldılar. Ayten doğru dürüst yaşayamıyordu acısını, ona verilen sakinleştirici haplar yüzünden. O hap almayı istemese de zorla veriyorlar, uyutuyorlardı onu çünkü herkes onun kendisine zarar vereceğine emindi. Fakat dördüncü günün sonunda Ayten kendisine geldiği zaman kesin bir dille reddetti onları. Sersem gibiydi, hiçbir şeyi kontrol edemiyordu.

Canı yanıyordu. Hem ruhen hem de bedenen müthiş bir acı hissediyordu ve bu his hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu ona. Ömürlük bir azabın içerisine sıkışıp kalmıştı sanki.

Yusuf aramış, onunla konuşmak istemişti. Ayten'e verdi telefonu Neşe. Yusuf onu teselli etmeye çalıştı. Yanında olduklarını, her türlü desteği vermeye hazır olduklarını, çok uzakta olsa bile -şu an Kıbrıs'ta görev yapıyordu- ne zaman isterse ona yardımcı olabileceklerini söyledi. "Yusuf..." diye fısıldadı Ayten çaresizce. "Yusuf, Akın öldü... Benim sevgilim öldü!" diye diye ağladı telefonda. Her konuştuğunun ağzından, "*Hayır ölmedi,*" diye bir cümle bekliyordu. *Ölmedi* desinler, *bu bir kâbustu, uyan artık* desinler... Hattın diğer ucundaki adam da ağlıyordu onun bu sözleri üzerine. Teselli cümleleri kurmaya çabalıyor, yeterli hissetmiyordu. Öyle derin, öyle içten ve öyle samimi bir şekilde ağlıyordu ki Yusuf, bir kardeşini yitirmişti sanki.

Beşinci günün sonunda Ayten hiç kimseyi istemedi yanında. Yalnız kalmak istiyordu. Onu anılarıyla yalnız bırakmalıydılar. Bu ev, bu kadar kalabalığı kabullenmiyordu işte. Kovdu herkesi. Zehra ve Neşe ne yapacaklarını bilemediler. Yavuz da zorladı, içeri girmek istedi fakat Ayten hiçbirini almadı. Hayatından endişe ediyorlardı. Nitekim Zehra bunu dile getirdi. Ayten bunu duyunca portmanto-daki ev anahtarlarını alıp verdi ona. "Çok mu önemliyim senin için Zehra? Şimdi mi kıymetli oldu benim canım senin için? Ben neyim, kimim, ne hâldeyim hiç düşündün mü sen? Bu hayatta beni bir tek Akın önemsedti! O da yok! Onu toprağa gömdüler! Şimdi beni önemsiyormuş gibi yapmaktan vazgeç! Defol! Yaşıyorum işte bir şekilde hâlâ! Yaşıyorum maalesef ki! Ölemiyorum!"

O günden sonra Zehra utancından gelemedi. Haklıydı kardeşi, hiçbir zaman yeterince umursayan taraf olamamıştı Zehra. Bu ailenin birleştirici gücü, kol kanat gercni hep Ayten olmuştu. Neşe vardı şimdi. Eve o geliyor, yemek yapıyordu Ayten'e, onunla ilgileniyordu. Ayten mütemadiyen yatıyor, bazen ağlama krizlerine giriyor, çoğunlukla uyuyordu. Neşe ilgilenmesine ilgileniyordu fakat onun da bir hayatı, ailesi vardı.

Bir akşam Ayten'i dizlerinde yatırıp saçlarını okşarken, "Benimle İzmir'e gelmek ister misin?" diye sordu.

Burukça tebessüm gelip kondu Ayten'in dudağının kenarına. *İzmir...* Başka bir zamanda, bambaşka bir hayaldi Akın ve Ayten için İzmir. Beraber gideceklerdi, beraber gezecekler, birlikte tatil yapacaklardı. İkinci kütüğüydü orası Akın'ın. Baba yurduydü. Ne hayaller kurmuşlardı beraber, ne umutları vardı... Hepsi yanmış, onunla beraber kül olmuştu şimdilerde.

"Gelemem ki..." dedi Ayten cılız bir sesle. "Evimi bırakamam ki..."

Ancak Neşe dönmek zorundaydı. Yusuf birkaç güne İzmir'e dönüyordu, ona da istiyorsa Ayten'i alıp gelmesini söylemişti, belki oradan Kıbrıs'a geçerlerdi. Hava değişikliği kıza mutlaka iyi gelirdi. "Ayten, ne olur gel. Ben sana çok iyi bakarım. İyi gelir sana orası. Bak, söz, beraber atlatırız."

Oysa Ayten atlatmak istemiyordu. Ayten yaşamıyordu, neyi atlatacaktı ki? Kalbinin yerinde koca bir boşluk vardı sanki. "Beni Akın'dan ayırma, yalvarırım," diyerek ağladı Neşe'nin bacaklarına sarılarak. "Neşe... Akın öldü... Değil İzmir, ben onun yokluğunda bu dünya üzerinde hiçbir yerde yaşayamam ki. Yaşayamıyorum ki..."

Neşe, bu sözleri üzerine Ayten'e sıkı sıkı sarılmış, saçlarını öpmüştü. Ertesi gün gidiyordu fakat içi hiç rahat değildi. Zehra'yla konuştu, azarladı onu iyice. Nankörlüğün sırası değildi, Ayten'le ilgilenmeliydi. Hatta en çok ilgilenmesi gereken kişi Zehra'ydı fakat o yersiz bir utancın ve gururun esiriydi. Neşe aklını, yüreğini Ayten'de bırakarak gitmişti. İzmir'e iner inmez aramıştı Ayten'i. İyi olduğunu söylüyordu Ayten, kısa bir konuşma yaptıktan sonra yeniden yatmıştı.

Zehra gelmedi ertesi sabah. Oysa Neşe tembih etmişti ona. Ama gelmedi. Ayten biraz kendini iyi hisseder gibiydi o gün. Kalktı. Usul usul evde dolaşmaya başladı. Bir hayaletti sanki, çökmüştü. Baş döndü, duvarlara tutuna tutuna indi aşağıya. Neşe evdeki tüm dağınıklığı toparlayarak gitmişti. Peki Ayten? Ayten'in ömürlük kırıklığı nasıl toparlanırdı?

Ev çok sessizdi. Şömineye baktı Ayten ilk olarak. Yanıyor gibi hayal etti. Akın'la büyük yastıkların üzerinde yattıklarını, şarap içtiklerini, sarmaş dolaş uyuduklarını hatırladı. 1981'e girdikleri o gece ne kadar da uzak görünüyordu ona şimdi. Yere çöktü, yanmayan şöminenin karanlığına bakarak dizlerini karnına çekti ve orada uzun bir süre oturdu. Sonra sendeleyerek kalktı. Plak takımına baktı. Akın'ın en sevdiği eşyaları... Hepsine dokundu Ayten. Yokluk acıydı. Akın'ın yokluğu ise bambaşka bir acıydı.

En üstte duran, en çok dinlediği plaktı. Zeki Müren. İmzalı. Sıkı sıkıya sarıldı Ayten plağa. Gözlerini kapattı, sanki ona sarılır gibi hissetti. Burnunun ucunda kokusu, gözlerinde yeşil gözleri, ellerinde elleri vardı o an. Çok gerçektir. Gözlerini araladı. Evet, işte! İşte Akın buradaydı! Tam karşısında, onunla dans ediyordu. "Gerçeksin sen!" dedi şaşkınlıkla Ayten. Gülümsüyordu. Bir kolu belindeydi. Baş hafif aşağı eğilmişti Ayten'in yüzüne bakabilmek için. Sallanıyorlardı beraber. Ama Akın rahatsız olmuş gibi buruşturmuştu yüzünü sonra. Müzik eksikti. Ayten anladı hemen. Zeki Müren plağını yerleştirdi pikaba. Ancak geri döndüğünde onu göremedi. Ayakta dikildi bir süre. "Akın?" diye seslendi. Sesi yalının boş duvarlarında yankılandı. "Akın?" Tekrar bir sessizlik... Koca salonda dolaştı fakat onu bulamadı. Nereye uçup gitmişti? Daha az önce buradaydı. Gerçek gibiydi, hatta gerçektir! Neredeydi?

Ayaklarına baktı ansızın. Çıplak... Akın hiç sevmezdi onun çıplak ayaklarla dolaşmasını. Acaba bu yüzden mi küsmüştü, gitmişti. "Akın? Neredesin?" diye seslendi ağlamaklı gibi. Salondan çıkmıştı, merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden çıkarken tırabzanlara tutundu. "Ne olur çık ortaya, söz bir daha çoraplarımı hiç çıkarmayacağım..." Yatak odasına girdi. Bomboş, cansız bir oda... Çorap çekmecesinden eline ilk gelen çorapları çıkardı. Elinde çoraplarla diğer odalara koştu. "Akın!" diye haykırdı boğazı yırtılırcasına. "Bak, giyeceğim şimdi bunları. Ne olur çık ortaya..." Banyoya, fotoğraf odasına, çalışma odasına, hatta tuvalete dahi baktı. Yokluk, onu karşılayan tek şeydi. Ağlamaya başladı. Merdivenlerden aşağıya inerken ellerinde çorapları vardı. Buğulu gözlerle son basamaklara geldiğinde

tökezledi, tırabzanlara tutunmak için hamle yaptı fakat elleri kaydı, yüzüstü yere kapaklandı. Kalkamadı.

Hava kararırken Yavuz kapıyı çaldı. Deli gibi merak ediyordu Ayten'i fakat gelmeye yüzü yoktu bu eve. Yine de Zehra'nın Neşe'den sonra bu eve hiç gelmediğini fark edince daha fazla dayanamamıştı. En azından kendi gözleriyle iyi olduğunu görüp gidecekti. Eve hiç girmeyecekti. Uzun süre çaldı kapıyı. Bekledi, seslendi, yumruklandı fakat kapı açılmadı. Telaşa kapıldı. Evin diğer cephesine dolaştı, büyük salon camına eğildi baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Ön bahçeye dolaştı, mutfağın bahçeye açılan kapısına tıkladı, oradan da seslendi, hatta açmaya çalıştı ama başaramadı. Geri çekilip balkona, pencerelere baktı. Perdeler kapalıydı. Ev ölüm sessizliğine bürünmüştü sanki.

Bir şeyler aradı mutfağın cam penceresini kırmak için. Bahçede hiçbir şey yoktu. Kazan dairesine gitti, eline ilk gelen şey bir kürekti. Cam kapının önüne koştı ve küreği cama indirdi. Cam büyük bir gürültüyle tuzla buz olduktan sonra Yavuz küreği kenara atıp içeri girdi. Kırık camlar ayakkabılarının altında çatır çatır ezilirken bir an durdu ve dinledi. Müzik sesi vardı evde.

"Ayten?" diye seslendi korkuyla, titriyordu. İntihar etmiş olabileceğini düşündü. Aklını kaçırarak gibi hissetti. Titreyen adımlarla mutfaktan çıktı. "Ayten?" diye bağırdı yeniden. Ses yoktu. Yalnızca pikaptan yükselen Zeki Müren'in sesi vardı. İlerledi. Tam yeniden bağırıyordu ki önce Ayten'in saçlarını gördü yerde. Koştı. Merdivenlerin hemen dibinde yatıyordu yüzüstü. Hızla çevirdi onu. Dudağı patlamıştı. Merdivenlerden mi düşmüştü? Yüzüne dokundu. "Ayten?" diye seslendi korkuyla. Nabzını kontrol etti. Yaşıyordu. Gözleri kızın vücudunda dolaşırken mavi beyaz alt geceliğinin ağ kısmında koyu bir kırmızılık olduğunu fark etti. Önce anlamlandıramadı, dokunmak istedi fakat eli kalakaldı. İnanamayarak kızın yüzüne baktı tekrar, bembeyazdı yüzü. Hemen kucakladı onu. Ayten'in elinde tuttuğu çoraplar yere düştü ayağa kalktıklarında.

Yavuz kucağında Ayten'le evden çıkarken pikapta Zeki Müren çalmaya devam ediyordu:

“Ben seni unutmak için sevmedim. Gülmen ayrılık demekmiş, bilmedim. Bekledim sabah akşam yollarını. Ölmek istedim, bir türlü ölmedim...”

Ayten’i arabanın yolcu koltuğuna oturtuktan sonra hızla arabayı çalıştırdı Yavuz. Son hızla onu özel hastaneye yetiştirdi. Arabadan inip kucağında Ayten’le acile girdiğinde, Ayten’in kanamasının arttığını fark etti. “Yardım edin, lütfen!” diye bağırdı. Telaşla koştu birkaç personel onun yanına. Sedyeye yatırdılar Ayten’i dikkatlice. Bir hemşire hemen gözlerine ışık tutarak kontrol etti. “Merdivenlerden düşmüş,” dedi Yavuz.

“Kanaması var, hemen ameliyathaneye alalım,” dedi hemşire. Sedyeye beraber ilerlerken Yavuz’u ameliyathane kapısında durdurdular. Yavuz telaşla yüzünü sıvazladı, döndü dolaştı orada. Kanaması vardı, evet ama... Bu tahmin ettiği şey miydi? Olabilir miydi? Mümkün müydü? Koşa koşa doktor ve birkaç hemşire daha içeri girdi. İyice telaşlandı, ne yapacağını bilemiyordu.

Bir hemşire yanına geldi sonra. Hastanın adını soyadını istedi. “Ayten Özsoy,” dedi Yavuz.

Kadın not aldı. Kan grubunu sordu. Bilmiyordu Yavuz. Gitti hemşire. Duvarlar üzerine üzerine geliyordu o saniyelerde Yavuz’un sanki. Saatler düşünmelerle ve korkuyla geçti onun için. İçeriden çıkan doktorun yanına koştu hemen. “Doktor Bey, nesi var Ayten’in? İyi mi?”

Doktor koluna sarılan adamın ellerini tutup sıktı. “Müsterih olun lütfen, eşiniz iyi. Bebeğiniz de şimdilik iyi.”

“Ne?” Yavuz ellerini doktorun ellerinden çekti usulca. Gerçekti. *Bebek...* Ayten gerçekten hamileydi.

“Haberiniz yok muydu?” diye sorarken şaşkınlıkla kaşları havalanmıştı doktorun. “Eşisiniz, değil mi?”

Bir an ne diyeceğini bilemedi Yavuz. Eşi değilim dese... İş sarpasarmıydı? Evlilik dışı bir bebek... Ayten’in başı derde girer miydi? Onca şeyin arasında bir de bu... Onaylarcasına kafasını salladı utana sıkıla.

Güldü doktor, bu defa Yavuz’un koluna vurdu pat pat. “Hayırlı olsun. Lakin çok dikkat etmesi gerek eşinizin, oldukça zor bir

hamilelik geçiriyor. Kese oluşumu tam anlamıyla tamamlanmamış, kanamasını durdurmak çok zor oldu. Annenin haddinden fazla zayıf olduğunu fark ettik. İyi beslenmeli, takviye ilaçlarla kuvvetlenmeli. İlk dört ayını atlatabilmesi çok önemli. Mümkün olduğunca az ayakta durmalı, tuvaletini yaparken dahi dikkatli olmalı, kabız olmamalı asla. Uzun ve sarsıcı yolculuklardan kaçınmalı. Stres altında olmamalı, üzülmemeli.”

Yavuz anlıyordu. Anlıyordu fakat kabullenemiyordu tüm bunları. Hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu doktorun suratına. “Onu görebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette. Onu birazdan odaya alacaklar. Bu gece müşahede altında tutacağız. Sonra devamlı kontrole gelecek. Geçmiş olsun.”

Doktor yanından ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra Ayten’i çıkardılar ameliyathaneden, odaya aldılar. Yavuz’un gözleri bir Ayten’in solgun yüzünde bir de onun karnında gidip geliyordu. *Akın ve Ayten’in bir bebeği olacaktı.* Boğazına bir yumru gelip oturdu. Hemşireler koluna serum takıp odadan çıktıklarında, dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alarak bu gerçeği tekrarladı içinden. *Onların bir bebeği olacaktı.*

Boğuluyor gibi hissetti. Ayağa kalktı, pencereye doğru ilerledi, açacaktı fakat Ayten’in üşüyeceğini düşünerek açmadı. Dışarıya baktı. İstanbul’a kasvetli bir karanlık çökmüştü. Hastanenin ana caddeye bakan bir odasında iki arkadaş, bir âşık olarak duruyorlardı. Yavuz şimdi ne olacağını düşünüyordu. Ne yapacaktı Ayten? Bu durumda çalışamazdı ya? Nereye gidecekti? Babasına mı? O it geri alır mıydı onu? Alsa... İyi bakar mıydı ona? Hiç inanmıyordu buna.

Oysa onunla kalsa Ayten... Kafasını iki yana sallayarak defetti bu düşünceyi. Niye kalsın? Nasıl kalsın? Ne sıfatla? Akın öleli kaç gün oldu! Kendinden nefret ediyordu. Bir kolunu cama yaslayıp, alnını da koluna dayadı. *Akın...* Onu düşünmesiyle içine büyük bir acı yayıldı. Baba oluyordu. Çocukluk arkadaşı baba oluyordu ve yaşamıyordu. Kendisinden daha çok baba olmayı hak eden o adamın bir bebeği olacaktı fakat o göremeyecekti.

Gözlerinde biriken yaşları sildi Yavuz. Şu son bir aydır yaşananlara inanamıyordu fakat bu... Bu çok ağır geliyordu ona. Buğulu

gözlerle Ayten'e baktı. Kül rengiydi kızın yüzü. Ölü gibi yatıyordu. Küçük küçük hıçkırıklarla ağlamaya başladı Yavuz. Kararmış gökyüzüne çevirdi gözlerini pencereden. *Akın baba olacaktı.*

Ayten gözlerini açtığı anda bir süre tavana baktı. Nerede olduğunu idrak edemedi. Sonra boynunu oynattı usulca. Yanı başında birinin sandalyede oturduğunu fark edince korktu önce, ardından bu kişinin Yavuz olduğunu anladığında rahatladı. Başını önüne eğmiş, iki eliyle kafasına bastırarak oturmuştu adam.

“Yavuz?” diye seslendi. Hemen kafasını kaldırdı adam. “Ne oldu bana?”

Yavuz ayağa kalkıp Ayten'in başında dikildi. “Hastanedeyiz,” dedi karıncalı bir sesle. Yutkundu ve sesini düzeltti. “Merdivenlerden düşmüşsün. Ben getirdim seni hastaneye.” Doğrulamak istedi Ayten fakat Yavuz engel oldu ona. “Yat, lütfen. Ben doktora haber vereceğim.”

Onu dinleyip yatmaya devam etti Ayten. Yavuz da bu esnada çıkmış, doktoru çağırmıştı. Doktor ve iki hemşireyle beraber odaya döndü. Doktor gülüyordu. *Gülecek ne var,* diye düşündü Ayten. “Annemiz de uyanmış,” diyerek yanına geldi doktor ve ellerini ön-lüğünün cebine soktu. *Annemiz mi?* Ayten yanlış duymuş olabileceğini düşünerek hemşirelere baktı. Bir hemşire serum şişesini kontrol ediyor, diğeri de ona fısır fısır bir şeyler söylüyordu. En son gözleri Yavuz'a kaydı. Yavuz hemen bakışlarını yere eğdi. “Eşinizi pek bir korkuttunuz Ayten Hanım,” dedi doktor. “Merdivenlerden düşmüş-sünüz. O korkuyla da kanamanız başlamış. Sanırım haberiniz de yokmuş hamile olduğunuzdan.” Bu defa daha büyük bir gülümse-yişle baktı doktor, Ayten'in yüzüne. “Tebrik ederim.”

Ayten'in gözleri, bir doktorun bir de Yavuz'un yüzünde gidip geldi. Kalkmak için hamle yaptı, Yavuz kollarından tutarak kaldırdı onu, sırtına yastık koydu. Ayten koluna sıkı sıkı tutunurken, “Ne diyor o?” diye sordu dişlerinin arasından Yavuz'a. Yavuz bozuntuya vermeden geri çekildi.

“Sizin için epey zorlu bir hamilelik olacak. Hiçbir şekilde ani hareket etmemeniz, yürümemeniz, uzun yolculuklar yapmamanız gerekiyor. Aynı zamanda üzülmemelisiniz ve stresten uzak

durmalısınız. Kanamanız lekelenmeler şeklinde sürebilir fakat çok fazla olduğu takdirde hemen hastaneye gelmelisiniz. Bu dört aylık süreç çok önemli. Çok zayıfsınız, bir an önce iyi beslenerek toparlanmalısınız. Eğer yeterli gelmezse ilaç takviyesine başlarız. İki haftada bir kontrole gelin.”

Doktor o kadar hızlı ve o kadar umut dolu konuşuyordu ki Ayten hiçbir şeyi aklında tutamadı. Yalnızca... *Hamileydi. Hamile!* Karnında bir bebek mi vardı? Elleri istemsizce karnına doğru gitti, avuçlarıyla karnını hissetmeye çalıştı. Doktor ve Yavuz onun bu hareketini fark etmişti.

“Beklenmeyen bir bebektir sanırım,” dedi doktor onun bu hareketine gülerek.

Hayır, değildi. Oldukça beklenen, istenen, hayalleri kurulan, üzerine acılar çekilen, isim bile düşünülen bir bebektir. Ayten, Yavuz’a baktı. İkisi de bu bebeğin ne denli beklenilen bir bebek olduğunu biliyordu.

“Hayır...” diye mırıldandı Ayten. Sesi oldukça cılızdı. “Çok... O çok beklediğim, beklediğimiz bir bebektir.”

“O hâlde tekrar tebrik ederim. Geçmiş olsun,” diyerek odadan ayrıldı doktor, iki hemşireyle birlikte. Yavuz yatağın ayak ucunda duruyordu. Gözleri Ayten’deydi. Ayten ise şoktaydı, karnına sarılmış ellerine bakıyordu inanamayarak.

Yavuz sesli bir nefes bıraktığında başını kaldırdı Ayten. Bir an utançla doldu. Doktorun yaptığı imalar, Yavuz’u bebeğin babası ve onun eşi olarak görmesi ona çok kötü gelmişti. “Ben söyledim eşim diye,” dedi Yavuz. “Söylemesem yanlış anlaşılırdı. Yani... Biliyorsun, peşine düşerlerdi olayın, polise intikal ederdi. Özür dilerim.”

Hiçbir şey söylemedi Ayten. Elleri karnında, gözleri de ellerindeydi. Bir kıpırtı hissetmek istedi avuçlarının altında fakat yoktu bir şey. Sahi miydi doktorun söyledikleri? Sahiydi ya. Koskoca doktor, nasıl yalan söylesin? Burnunun direği sızladı, gözleri doldu. Korkuyordu. Çok korkuyordu hem de. Daha birkaç saat öncesine kadar ölmeyi diliyordu, ölmek istiyordu fakat şimdi... Şimdi Akın’dan bir parça taşıdığını öğrenmişti. Akın’ın bebeği... Onların bebeği...

Yaşıyor olmalıydı Akın. Yaşıyor ve yanında olmalıydı tam şu an. Bu haberi Ayten onun kucağına oturup kulağına fısıldayarak söylemeliydi. Sonra aynı kucakta sevinçle döne döne sarılmalıydı Akın ona. Şu dümdüz karnını sanki hemen büyümüş gibi sevip okşamalıydı. Konuşmalıydı karnındaki susam kadar bile olmayan o varlıkla. Belki birkaç damla mutluluk gözyaşı bırakmalıydı karnının üzerine. Ağlaşmaları sadece mutluluktan olmalıydı.

Ancak Ayten o an sadece üzüntüden ağlıyordu. Tüm bunların asla gerçekleşmeyeceğini düşünerek, yapayalnız hissederek ve kalbinde müthiş bir yaşam korkusu taşıyarak ağlıyordu. Yavuz usul adımlarla yaklaşıp yatağın kenarına oturdu ve Ayten'in ellerine uzandı. "Sana üzülme diyemem, Ayten. Acını geçiremem, engel olamam ama keşke mümkün olsa... Keşke çektiğin bütün acıyı senden çekip alma şansım olsa. Fakat yapamıyorum." Elinin üzerini okşadı Ayten'in. Ayten hâlâ onun yüzüne bakamıyordu. "Bilmelisin ki ben sana her daim yardım ederim. Ne zaman istersen, nasıl istersen, ne koşulda olursan ol... Hep. Yalnız değilsin."

O an başını kaldırıp yüzüne baktı Ayten. Yavuz'un kara gözleri dolu doluydu, neredeyse ağlayacaktı. Çok âciz hissetti kendisini. Ne yapacaktı? Kimi arayacaktı? Çalışamazdı bu hâlde. Zehra'yı aramak istedi. Kabul eder miydi? Konuşmalıydı mutlaka.

Yavuz yalan söylüyordu. Ayten çok yalnızdı. Her şeyi Akın'dı ve her şeyi yok olmuştu onunla beraber. Burnunu çekerek ağlamaya devam etti. "Teşekkür ederim..." diye fısıldadı. Yavuz ona doğru eğildi, sarıldı ona. Sırtını okşadı. Ayten göğsüne başını koyup hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onunla beraber acı çekiyordu kalbi.

Bir dua etti içinden: *Allah'ım, ne olur çok mutlu olsun Ayten. Yalvarıyorum sana... Benim bütün mutluluklarım onun olsun.*

Kilometrelerce uzaklarda, Aleksandrupoli'de ise Akın canıyla uğraşıyordu. Çok fazla kan kaybetmiş, komaya girmişti. Yunanistan'a vardıklarında baygındı. Hasan'ın tanıdıkları onları aldıkları zaman nabızı çok zayıftı. Derme çatma bir barakaya götürmüşlerdi onu, Hasan'ın tanıdıkları hemen bir doktor çağırmıştı. Günler süren bir çabanın sonucunda, binbir zorlukla kan nakli, serum ve ilaç takviyesi

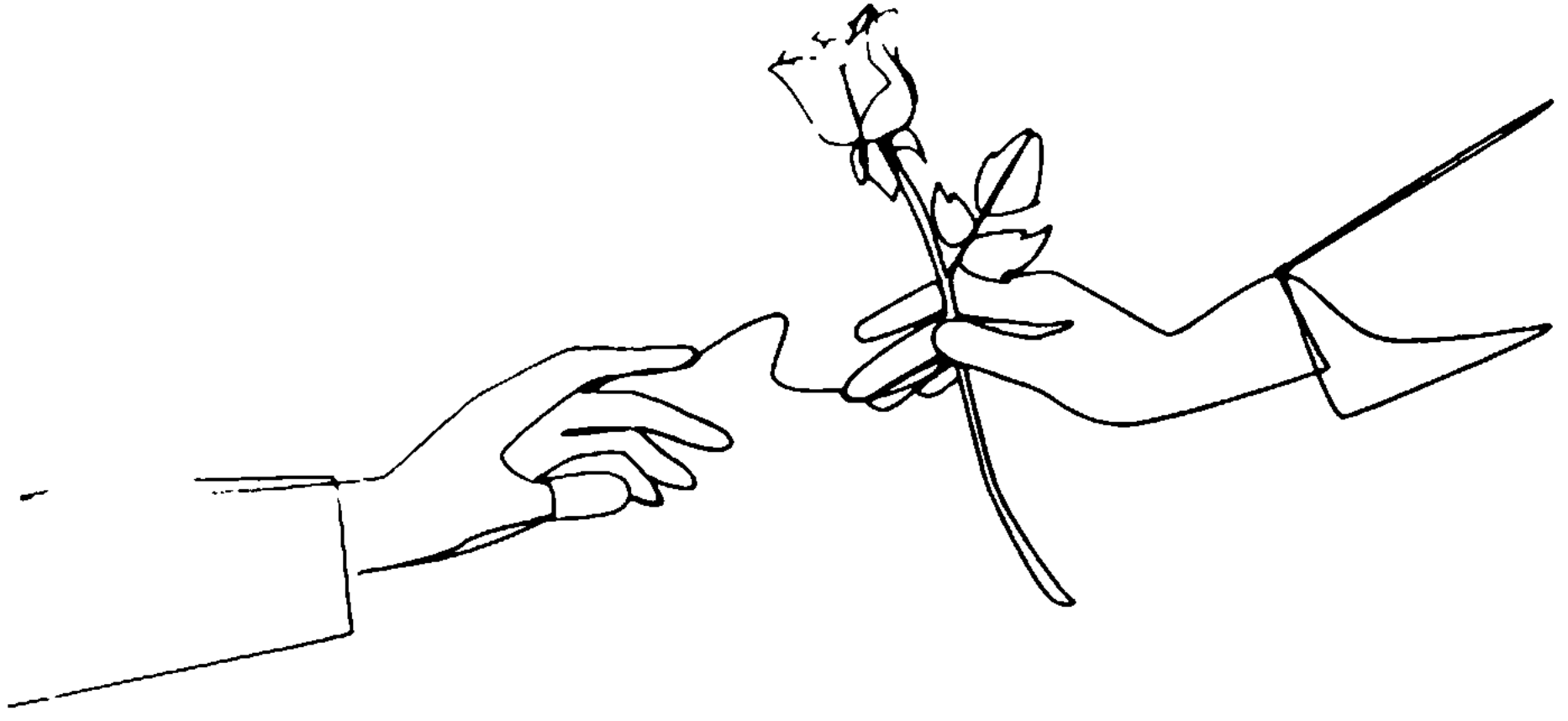
yapılmıştı Akın'a. Fakat kendine gelememişti. Arada sırada uykusunda yalnızca sayıklıyor ve kan ter içerisinde kalıyordu.

“Ne sayıklıyor bu?” diye sormuştu Ümit'e doktor, ona bakmaya geldiği bir gün.

Ümit, Akın'ı dinlemiş, Akın'ın çatlamış dudaklarından cılız bir şekilde çıkan o tek kelimeyi yakalamıştı. Duyduğu şeyle burukça tebessüm etmişti. “*Zümrüt...*” demişti doktora bakarak. “Nişanlısının adını sayıklıyor, doktor.”

Zümrüt Ayten...

O, kırmızı bir güldü. Vaktinden önce soldu.

2. BÖLÜM: KÜL BAHÇESİ

Çocukluğumda, ölümün ne denli zor ve acılı olduğunu düşünürdüm. Mahallemizdeki yaşlı teyzeler insanın ruhunun bedeninden ayrılışının çok sancılı, çok acı verici olduğunu söylerlerdi çünkü. Korkardım. Ölümsüzlük var mıydı? Aradım taradım, sordum sordurdum. Yoktu. Kime sorsam insanın en nihayetinde öleceğini söylemişti bana. Ben de ölümün beni erken bulmaması için hep dua ederdim.

İlkokul dördüncü sınıfta çok yakışıklı, saçlarını arkaya tarayan, grantuvalet giyinen bir matematik öğretmenimiz vardı. Selamet Öğretmen. Aslen Giritliydi. Ben öyle çok hesap yapamazdım, hele kerrat cetvelinden nefret ederdim. Aksi gibi de Selamet Öğretmen de çok severdi bizleri tahtaya çıkarıp beş kere beş, altı kere sekiz, yedi kere dokuz diye sormayı. Çok korkardım. Çok korkardım çünkü bilemediğimizde, büzdürdüğümüz tırnaklarımıza uzun cetveli sertçe iner, bizi cezalandırırdı hep. Sümüklü Hayri daha kerrat cetvelinin k'sini duyar duymaz ağlamaya başlardı bu yüzden. Hiç sevmezdi Selamet Öğretmen'i. Bense korkumdan siyah okul önlüğümün eteklerini terli avuçlarımın içinde sık sık kırıstırırdım, kaçınırdım gözlerinden beni tahtaya kaldırıp soru sormasın diye.

Yine bir gün, bizleri tahtaya kaldırıp kerrat cetvelinden sorular soruyordu. Başım öne eğik, kısacık kesilmiş saçlarım yüzüme yüzüme düşüyor... "Ayten, çık bakalım tahtaya," demişti bana. Kuzu gibi kalktım çıktım kara tahtanın önüne. Nasıl titriyordu bacaklarım, yanıyordu yanaklarım heyecan ve korkudan. "Söyle bakalım Ayten..." diyerek önümde volta atmaya başlamıştı Selamet Öğretmen. Başım öne eğik olsa da gözlerimle ona kaçamak bakışlar atıyordum.

Aslında ona değil, elindeki cetveline bakıyordum. “Sekiz kere yedi kaç eder?”

Ellerim çocuksu bir kaçamaklıkla arkama saklanmıştı. Saymaya çalıştım. *Sekiz, on altı, yirmi dört...* “Ellerini çek bakayım arkandan!” dedi tabii, yakalandım. Yasaktı parmak hesabı. Cetvelinin ucu parmaklarıma dokunmuştu *ellerini çek* derken. Öleceğimi sandım korkudan. Bir eli yakalığımın danteline uzandı, çekiştirdi. “Yırtılmış bu, söyle babana yenisini alsın. Pasaklı pasaklı dolaşmayın, talebesiniz siz!” dedi. Birkaç çocuğun gülüştüğünü işitmiştim o bunu söyleyince, çok üzüldüm. Üzüldüm çünkü Zehra’yla ortak giyerdik, o yırtmıştı yakalığı, ben değil. Onun yüzünden ben azar işitmiştim.

“Tamam öğretmenim,” dedim uysal bir baş sallayışla. Belki suyuna gidersem çok kızmazdı. Hem sessizliğin ekmeğini evde de çok yerdim ben, babam hiç dövmezdi ona itaat ettiğim sürece.

“Söyle bakalım, sekiz kere yedi kaç eder?” diye yineledi sorusunu Selamet Öğretmen. *Sekiz kere yedi... Ne bileyim? Canı çıksın matematiğin! Nefret ediyorum matematikten. Keşke matematik hiç var olmasaydı! Bulan kör kuyularda can çekişsin tez vakitte inşallah! Allah’ın belası matematik! Geber matematik!*

Sanıyorum bu ve benzeri bedduaları içimden sıralıyordum o anda. Sekiz kere yedinin cevabını bulmak şöyle dursun, içimdeki öfkeyi körükleyerek korkuyu bastırmayı hedefliyordum. Dudaklarımı büzmüş, tüm matematikçilerin ruhuna belalar yağdırıyor, kin kusuyordum. Tabii Selamet Öğretmen de tepemde elinde tahta cetveliyle cevabımı bekliyordu. Sekiz kere yedi kadar kafama taş düşeydi keşke o an.

“Söylesene kızım?”

“Bilmiyorum öğretmenim,” diyerek eğdim başımı. İt gibi titrerdim karşısında hep. Malumdan kaçamazdınız. Ben de kaçamadım.

Selamet Öğretmen’in yanımda sinirli bir nefes çektiğini işittim. “Kaldır elini!” dedi sert bir sesle. O an tek düşündüğüm hangi elimi daha az sevdiğim oldu. Sağ elle yazı yazardım, işlerimin çoğunu sağ elimle yapardım. Oysa insan bir elini diğerine tercih edebilir mi? Çocuk aklı işte, solumu kaldırdım. “Yum parmakları.” Dediğini yapıp yumdum parmaklarımı, tırnaklarım yukarı bakacak şekilde

durdum ve bekledim. Havayı yaran bir şaklama eşliğinde tırnak uçlarıma indi cetvel. Acıyla bağırdım ama hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden içimden ağlamaya başladım tırnak diplerimde hissettiğim o müthiş sızıyla. Selamet Öğretmen çok kızdı. “Geç yerine!” diyerek itekledi beni.

Ne yapayım? Bilmiyordum işte? Bilmediğim şeyin cevabını nasıl vereyim?

“Saçına, kıyafetine bak! Gören öğrenci demez buna! Sokaklarda dolaşan erkek çocuğundan farksız!” diye azarladı beni, yerime oturduğumda. Saçlarım kısaydı çünkü annem bağlamakla uğraşamıyordu. Küçük kardeşlerimize mi baksın, Zehra ve benim saçlarımızla mı uğraşsın? Babam da kısacık kesmişti saçlarımızı oğlan çocuğu gibi. Oysa sınıfımdaki tüm kızların saçları sıkıca örgülü veya atkuyruklu ve uzundu.

Acıyan sol elimin parmaklarını sağ avucumun içine saklayarak sıramda ağlarken, Selamet Öğretmen bana hakaretler yağdırmaya devam ediyordu. Sınıf arkadaşlarımdan hepsinin bakışlarını üzerimde hissediyor, çok utanıyor, canımın acısıyla da salya sümük ağlıyordum. Selamet Öğretmen’den nefret ediyordum. Bakışlarımı kaldırıp buğulu gözlerle yüzüne baktım bir an. *Ölsün Allah’ım*, dedim içimden. *Ölsün*.

Duaların kabul olduğu anlar vardır derler. O ana mı denk geldi benim bu duam, bilemem. O günün okul çıkışında zonklayan parmaklarıma tuvalette buz gibi su tutup okuldan geç çıkmıştım. Selamet Öğretmen de önümden çıkmış, elinde kahverengi dosya çantasıyla yürüyordu. Zehra beni beklememişti, okulun çoğu dağılmıştı. Sırtımdaki çantanın kulplarına asıla asıla tırıs tırıs öğretmenin ardından yürürken, okul yoluna dönen kavşağın ucundan gürültülü bir motor sesi duyuldu. Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadan kocaman, kırmızı bir kamyon pat diye Selamet Öğretmen’e gözlerimin önünde çarptı, kamyon daha sonra okulun karşısındaki kırtasiyenin içerisine girerek durabildi. Selamet Öğretmen çarpmanın hızıyla önce yukarı havalanmış, daha sonra da yere düşmüştü. Yer kana bulanmış, beyni çarpmanın şiddetiyle dağılmış, çantası ve ayakkabıları oraya buraya savrulmuştu. Oracıkta ölmüştü.

Sonrasında öğrendik; kamyonun freni boşalmış, duramamış, korna çalmış ama yine de Selamet Öğretmen duymamış... Ölüm gerçeğiyle, Selamet Öğretmen'in dağılan beynini gördüğümde tanışmıştım ben. İçten dileğimin onun ölümüne sebep olduğunu düşünerek günlerce yememiş içmemiştim. Ölüm. Yokluk. O öldükten sonra birkaç hafta matematik derslerimiz boş geçmiş, sonrasında başka bir öğretmen tayin edilmişti okulumuza. Müzeyyen Öğretmen... Çok iyi, çok sevecen ve asla Selamet Öğretmen gibi olmayan biriydi o.

Fakat yine de ben onun ölümünü unutamadım. *Ölüm. Birdenbire. Çokça acıyla, hızlıca, zerrelere ayrılarak, savrularak...*

Hızla akan trafiğin içine karışmak, son hızda giden bir otomobilin gözüne kestirdiği bir av olarak havaya savrulup ölmek istiyordum. Bir trafik kazasında kırılan camlar gibi paramparça olarak zerrelere ayrılmak, yok olmak istiyordum. Sanıyordum ki ancak bu şekilde bu acıyla baş edebilirim. Ancak bu denli kırılırsam, un ufak olursam biter bunca işkence. *Selamet Öğretmen gibi.*

Başımı çevirip, sürücü koltuğunda oturan Yavuz'a baktım. Ona bakmamla onun da bakışları anlık olarak bana döndü. Gergindi, iki eli direksiyonu sıkı sıkıya kavramıştı. Hastane çıkışım yapılırken onun da ismini ve soy ismini almışlardı. Ancak benim kendi adıma soyadımı verdiği için, o da benim eşim olmadığı için kısa bir panik yaşamıştı. Sonra hemen toparlamıştı tabii: *"Yeni evliyiz, o telaşla kızlık soyadını söyledim."*

Duyuyorduk, görüyorduk, şahit oluyorduk evlilik dışı hamile kalmalara. Ben gözümle kimsenin hapse tıkıldığını görmemişim ama konuşurlardı, halk korkuyla bunları fısır fısır anlatırdı birbirine. Hele şu anki hükûmet... Tolerans yoktu kimseye. Ahlak zabıtalalarının hastane hastane gezdiği konuşuluyordu bazen, sırf evlilik dışı hamile kalmış kadınları yakalamak için. Ürperdim. Gerçek miydi bu? Bilmiyordum ki. Yine de korkuyordum. Yeniden yola çevirdim bakışlarımı.

Yavuz oldukça yavaş kullanıyordu arabayı. Yanımızdan arabalar son hızda geçiyordu. Hastaneden çıkmadan doktor iyice tembihlemişti çünkü, araba sarsıntısı bile etkileyebilir diye. Oysa düşünüyordum ben, onca üzüntüye, evde koşturmaya düşmeyen bebek,

şimdi nasıl... Akın'ın vefatından sonra kullandığım sakinleştiriciler geliyordu aklıma, merdivenden düşüşüm de cabasıydı. İçimden *öldürmeyen Allah öldürmüyor*, dedim. Ben yaşıyordum Akın'dan sonra. Ama öyle ama böyle, yaşıyordum işte. Ötesi var mıydı?

Lakin ölecektim. Yemin ediyorum çok yaşamayacaktım. İçimde ondan bir parça taşıdığımı öğrenmeseydim, hayalini kurduğumuz o mucizenin gerçekleştiğini bilmeseydim ben de gidecektim onun yanına. Fakat hamileydim, onu yaşatmak için yaşamam lazımdı.

Ellerimi karnımın üzerine koyarak başımı eğdim. Çorak bir toprak değil artık benim karnım. *Baba oluyorsun Akın. Bizim bir bebeğimiz olacak. İkimizin bir bebeği olacak ve sen yoksun. Ben ne yapacağım? Nasıl bakacağım ona tek başıma? Nereye gideceğim?*

“Gönül Hanım’dan çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamasını istedim.”

Yavuz’un sözleriyle bakışlarım yeniden ona döndü. “Ne?” diye sordum anlamlandıramayarak.

“Bize gidiyoruz ya...” dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım bir süre. Sonra, “Yok, gelmeyeyim ben,” diyerek kafamı salladım iki yana. Midemde feci bir bulantı vardı. Sabah bana üç tane sıcak poğaça ve çay getirmişti Yavuz, bir tanesini zar zor yiyebilmişim, çayın da yarısını ancak içebilmişim. Oysa yemem için ne çok ısrar etmişti.

Ben de ona ısrar etmişim yemesi için. Birini o yemişti, kalanı da atacaktı az kalsın. “Atma, kuşlara verelim,” demiştim. Gülmüştü bu sözüme. Gülecek ne vardı? Sen yemiyorsun ben yemiyorum, garibanlar sevinsin madem.

“Niye gelmeyecekmişsin?” diye sordu Yavuz.

Omuz silktim. “Gelmeyeyim işte. Yalıya gideyim, toparlanayım. Zehra’yı aramam lazım.”

Derin bir nefes aldı. “Olmaz. Birkaç gün bizde kal, toparlan, öyle git. Bak kahvaltı hazırlattım. Yalıdan birkaç parça kıyafet alırsın, bize geçersin.”

Huzursuz hissettim. “Ben yalıda kalayım, gelmeyeyim...”

“Neden? Ne yapacaksın tek başına o yalıda? Bak, düşmüşsün merdivenlerden. Allah korusun, ya başına bir şey gelseydi? Ya ben gelmeseydim, hastaneye götürmeseydim seni?”

Evet, bu konuda ona gerçekten minnettardım. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım içten bir şekilde.

“Bunları teşekkür etmen için söylemiyorum Ayten. Biraz düşünmen için söylüyorum. Kendini değil de bebeğini düşün. Otuz sekiz kiloymuşsun ya, otuz sekiz! Bu kiloyla o bebeği nasıl karnında taşımayı düşünüyorsun? Lütfen, kırma beni. Gel işte bize, kal birkaç gün. Hatta istediğin kadar.” Duraksadı ve yüzüme baktı. “Ben sana hep yardımcı olurum.”

“Olmaz öyle. Rahatsızlık veremem ben sana.”

“Ne rahatsızlığı Ayten? Hem kalamazsın yalıda.”

Son söylediği cümleyle kaşlarım çatıldı. “Niçin?”

“Bahçeye açılan mutfak kapısını kırdım.”

Gözlerim iri iri oldu söyledikleriyle. “Nasıl? Neden?”

“Sen kapıyı açmayınca ben de kırdım. Ne yapsaydım? İyi ki kırmışım.” Sessizleşti bir an. Sonra, “Birkaç eşya alır bize geçeriz,” dedi.

Bir şey demedim, hem ne diyecektim ki? Çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Kasıklarımnda hâlâ ufak ufak sancı vardı ve bu beni çok korkutuyordu. Doktor çıkmadan şimdilik iyi olduğumu söylemişti fakat o *şimdilik* lafı bile beni dehşete düşürmeye yetmişti. Şimdilik... Her an kötüleşebilir...

Yalıya vardığımızda ikimizin de üzerinde anahtar olmadığından, kırdığı mutfak kapısından girdik mecburen. Kırık camlara basa basa, dikkatle. “Önden ben gireyim,” dedi Yavuz hırsız ihtimaline karşı. Önüme geçti. Nedense bu cam kırıklarına, bahçeye açılan kapının dağılmasına çok üzülmüştüm. *Evim yıkılmış gibi hissetmişim.*

İçerisi bıraktığım gibi sessizdi. Merdivenlerin ucunda kurumuş küçük kan lekesi vardı. Utandım birden lekeye bakınca. Yavuz ise eğilip, yere düşmüş çoraplarımı aldı. “Çorap mı giyecektin?” diye sordu bana. Dolu dolu olan gözlerim ellerindeki çoraplara döndü. Çorap giyecektim ya, çorap... Akın çok kızardı çünkü. Giyseydim, giyebilseydim belki onu yeniden görürüm sandım. Oysaki zihnim fırtınasız bir deniz kadar durgundu şimdi. Ben onun hayalini gerçek

sanmıştım. Bu yalıda o hayali aranıp durmuştum boş bir çabayla, bulamamıştım.

“Giyecektim...” dedim.

Uysal bir baş hareketi yaptı. “Sen istersen yukarı çık, birkaç kıyafet al gel. Ben burada bekliyorum.”

“Yavuz, gelmesem...” dedim yeniden.

“Olmaz, Ayten. Bak kapı kırık. İti var kopuğu var. Allah korusun, ya başına bir şey gelirse?”

Haklı sayılırdı. İt gibi korkuyordum yalnız kalmaktan artık. Özellikle yalnız kaldığımda bir şey yaparsam ve bu bebeğimizi kaybetmeme neden olursa kafayı yerdim. Usul adımlarla yukarı çıktım. Odamıza girdim. *Odamız...* Her şey öyle yerli yerinde bir dağınıklıkta idi ki. O hapse girdiğinden beri hiç yatağımızda yatmadım. Sanki hemen onu salıverecekler gibi hep bekledim. Yastığını aldım bir tek salonda kıvrılıp uyurken, hep ona sarıldım, yatağımıza hiç girmedim. Çünkü koskoca yatakta onsuz çok üşüyeceğimi bilirdim. Beyaz ve kırışmış çarşaflarımız darmadağın bir şekilde öylece duruyordu. 16 Kasım sabahı işe gidişinde nasıl bıraktıysa, nasıl bıraktıysak, öyle. Ütüleyip kolaladığım, ellerimle diktiğim damat gömleği öylece dolabın kapağında asılı kalmıştı. Düğün için aldığım incili ayakkabılarım ise bir teki yan yatmış şekilde tuvalet aynasının hemen altında duruyordu. Akın'ın cam kenarında duran küllüğünde beş izmarit eciş bücüş kıvrılmış, sokulmuşlar birbirlerine. Tuvalet aynasının önündeki saç fırçamda saçlarım birikmiş, kalakalmış öylece. Parfümünün kapağını açık bırakmış, bense çıkardığım kolyemin kopçasını açık bırakmışım, yere doğru sarkıyordu. O sabah kemeriyle başı dertteydi Akın'ın, kilo almışım diye diye sızlanıyordu, kemer uyduramamıştı üzerine. Üçüncü çekmece onundu, sıkıştırmaya çalıştığı kahverengi suni deri kemerinin ucu çekmecenin kenarından selamlıyordu beni. Benim kırmızılı saç bandanam da yere düşmüştü.

Sanki bu evde birdenbire bir şeyler eksilmişti. Birinin adı Akın, diğeri de Ayten'di.

Buna iki kişilik ölüm deniyordu.

Birkaç parça temiz iç çamaşırı ve kıyafet alıp ufak bir çantaya koydum. Odamıza baktım. Garip bir hüznün paylandı içime. Gittim

sigara izmaritlerini aldım, külüyle beraber üzerimdeki hırkanın cebine doldurdum. Boş küllüğü yerine bırakırken gözlerimden yanaklarıma yaşlar süzülüyordu. Onu çok özlemiştim ve bu özlemim sanıyordum ki ölene dek hiç geçmeyecekti.

Tırabzanlara tutuna tutuna aşağıya indiğimde yerdeki kurumuş kan izinin temizlendiğini gördüm. Bu esnada Yavuz da ıslak ellerini üzerindeki cekete silerken mutfaktan çıktı. Hızlı adımlarla yanıma gelerek elimdeki çantayı aldı hemen. Sonra cebindeki çoraplarımı çıkarıp çantanın kenarına sıkıştırdı. Nedense bu hareketi burnumun direğini sızlattı. Bir çift çorapta bile Akın'ı düşünüp ölmek istiyordum.

“Hadi, çıkalım,” dedi Yavuz, önünden geçmem için işaret ederek. Portmantodan paltomu ve ayakkabılarımı aldım. Çantanın içinden yalının anahtarını alıp cebime attım.

Kapıyı kilitlerken, “Mutfak kapısını yaptırır mısın?” diye sordum Yavuz’a.

“Yaptıracağım,” dedi.

Beraber yan taraftaki yalıya geçerken, ağaçların üzerinde tutunan yağmur damlaları bizim geçişimizle saçlarımıza yağdı. Nefret ediyordum soğuktan. Şu buz gibi havada toprak da soğuktur. Belki buz tutmuştur onun bedeni, *bedeninden kaldıysa parçası*. Oysa benim yüreğimde bir yangın var. Hiç sönmeyecek gibi.

Ben niye yaşıyorum?

Yavuz kapı ziline bastıktan sonra kısacık bir an bana baktı. “İyi misin?” diye sordu.

Sorma işte şu soruyu be adam! Ne iyiliği?

Yanıtsız bıraktım onu, zaten kapı açıldı bu sırada. Perihan abla açtı kapıyı. Beni görünce şaşırdı, sonra hemen geri çekilip yol verdi bize. “Hoş geldiniz beyim,” dedi Yavuz’a. Gözleri yeniden bana döndü. “Hoş geldin Aytenciğim.”

Kafamı salladım ve içeri girdim Yavuz’la. Gönül abla da önlüğüne ellerini silerek acele adımlarla geldi bu esnada içeriden. Bir hoş geldin faslı da o çaldı. Lakin hiçbirisi başka bir şey demedi. Anladım ki Yavuz bir şey sormamaları konusunda tembihlemiş onları. Belki böylesi daha iyi oldu, bilemiyorum.

“Gel, yukarıda odan hazır,” diyerek beni yukarı yönlendirdi Yavuz. Peşinden usul adımlarla çıkarken başım öndeydi. Mete’nin odasının kapısına gelmeden daha merdivenlerde onun gülüş sesini duyunca duraksadım. Bu eve gelmeyeli, Mete’yi görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu. Duraksadığımı fark eden Yavuz omzunun üzerinden bana baktı. “Mete de çok sevinecek seni görünce,” dedi.

Burukça tebessüm ettim. Sonra benim için hazırlattığı misafir odasına geçtik. Yavuz çantamı fistolu dantel örtüyle örtülmüş masanın üzerine bıraktığında, “Zehra’yı arayacağım. Çok kalmayacağım burada. Yalnızca bir gece...” dedim.

Bana döndü. Kaşları çatık, düşünceli bir şekilde yüzüme baktı bir süre. “Sen nasıl istersen fakat bilmelisin ki istediğin kadar kalabilirsin burada,” dedi sonra. “Hadi, üzerini değiştir. İstersen duş da alabilirsin, bak şurada banyo var. Dolaplarda da temiz havlular var. Kahvaltı da hazır sanırım.” Duraksadı. “Lütfen yabancılık çekme Ayten. Ne istiyorsan, ne arzu ediyorsan söyle. Rahatsız hissetme, lütfen.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Bana doğru yaklaştı. İki omzumun biraz aşağısından nazikçe tuttu.

“Her şeyin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bunu düzeltemem, Akın’ı geri getiremem ama bundan sonrası için, bebeğin için sana yardımcı olurum. Yalnız hissetme.”

Gözlerine baktığımda bu sözleri içten ve samimi bir şekilde söylediğini anlayabiliyordum. Evet, benim için yaptıkları, eve gelip beni hastaneye yetiştirmesi, hastanede söylediği o yalan, evini açması... Tüm bunlar herkesin yapacağı şeyler değildi. Ona minnettardım. Fakat kesinlikle gitmeliydim bu evden. Kimse karşılık beklemeden kolay kolay iyilik yapmazdı çünkü. Yavuz mu yapacaktı?

Ona gülümsemeye zorladım kendimi. Tekrar, “Teşekkür ederim,” dedim. O da gülümsedi bu defa.

“Rahatına bak, ben aşağıdayım,” diyerek çıktı.

Bir süre ayakta dikilip bulunduğum odaya baktım. Çift kişilik bir karyolanın üzerine tertemiz nevresim geçirilmiş yorgan, üzerinde bir abajur bulunan oymalı ceviz ağacı bir komodin, aynalı bir dolap vardı. Oldukça sade bir odaydı. Aynaya doğru yanaştım. Kendimi

gördüğümde derin bir üzüntü başladı içimde. Pistim, saçlarım yağdan birbirine yapışmış, tenimin üzerinde bariz bir kir tabakası birikmiş, uzayan tırnaklarımın araları kararmış, göz altlarım morarmış, sanki yirmi ikisinde değil de kırkında bir kadına dönüşmüştüm.

Misafir odasının içerisindeki banyoya gidip üzerimi soyundum. Kirli kıyafetlerimi elimde yıkadım, sonra kendim yıkandım. Saçlarımı kuruladıktan sonra sıkıca ördüm. İnce hırkamı üzerime, çoraplarımı da ayağıma geçirdim. Tüm bunları yaparken ister istemez ağlıyordum. Zehra'yı arayacaktım birazdan. Ne diyecekti bana kim bilir. Kabul edecekti ama mutlaka yanına gelmemi. Edecekti ya, başka nereye giderdim?

Aşağıya inmek için odadan çıktım. Mete'nin odasının kapısı açıktı. Demek aşağıya indirmişti onu bakıcısı. *Mete...* Merdivenlerden inerken onu düşünüp gülümsüyordum fakat Yavuz'un sesini işitiğimde duraksadım. "Soru sormayın. Bir süre burada kalacak. Rica ediyorum sizden, sadece işinizi yapın."

"Beyim, çok fenaydı hâli. Kendine bir şey yaptı sandık biz. Kolay değil tabii, çok genç. Akın Bey... Mekânı cennet olsun, çok iyi adamdı. Garibim bir başına kaldı. Ailesi de pek iyi insanlar değil, biliyoruz biz."

"Neyse ne Gönül Hanım, kimsenin aile hayatı bizi ırgalamaz. Meseleyi açmayın, huzursuz etmeyin onu. Tek kelime edenin kalbini kırarım." Usul adımlarla mutfığa girdiğimde bakışları bana döndü hepsinin. Yavuz bir an mutfaktakilere gözdağı vermek istercesine baktıktan sonra, "Gel Ayten. Otur lütfen," diyerek yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Sandalyeye oturdum. Tam karşımda Mete mama sandalyesine oturtulmuştu, bakıcısı ona mamasını yediriyordu. Mutfakta Gönül abla, Perihan abla, bakıcı kadın, Yavuz ve ben vardık sadece. Mete'nin oyuncu mırıltıları ve ocakta kaynayan çayın çıkardığı buhar sesi dışında başka ses yoktu. Herkes konuşmak istiyor, beni teselli etmek istiyor ama diyecek doğru kelimeyi bir türlü bulamıyormuş gibi geldi bana o an.

Yavuz kahvaltıya başladı sonra. Ardından da ben birkaç lokma yedim. Peynir attım ağzıma ama midem bulandı, kokusundan mıdır

nedir. Çatalımla ittirdim. Bu hareketimi fark etti Yavuz. “Sevmedin mi?” diye sordu.

“Yok,” dedim. “Bozuk gibi kokuyor sanki.”

Eğilip kendi tabağındaki peyniri kokladı. “Normal geldi bana,” dedi. “Yeni alınmadı mı bu, Gönül Hanım?” diye sordu Gönül ablaya dönerek.

“Daha dün alındı vallahi beyim,” dedi Gönül abla.

Canı sıkıldı Yavuz’un. “Alır mısın önümüzden? Rahatsız oldu Ayten.”

Gönül abla tabağıma uzandığında, “Yok, almasın. Hamilelikten muhtemelen,” dedim ona.

Perihan abla ve Gönül abla aynı anda, “Ne?” dediler. Yavuz ise *ne yapıyorsun* der gibi gözlerini iri iri açtı.

“Ne var? Ne yapayım? Evet, hamileyim. Ne olur kınamayın beni... Kötü biri değilim ki ben. Oldu işte. Her şeyin içinde bu da oldu...”

Yavuz kaçamak bakışlar attı herkese. Bense başımı tabağıma eğdim. Uzanıp elimi tuttu sonra. “Kimse kınayamaz seni,” dedi elimi sıkarak. “Bilmiyorlardı, söylememiştim ben. Ondan bu tepkiler.”

“Tabii kızım, şaşırdık sadece. Neden kınayalım?” dedi Perihan abla. Yanımdaki sandalyeye oturdu sonra. Elini sırtıma koyup sıvazladı. “Ah güzel kızım benim...” diyerek kendine çekti beni. Yanığımy göğsüne yasladım. Gönül abla da arkamda durup omuzlarıma sarıldı. Ağladım biraz.

“Üzmesenize onu,” dedi Yavuz. “Üzülmemesi gerekiyor. Bu konuyu açmayın, iyi şeyler düşünmeye ihtiyacı var.”

Oysa iyi olan ne vardı ki? Geleceği göremez olmuştum ben daha şimdiden. O geleceğe gebeydim. Onun için yaşıyordum sadece. “Hadi, iyice doyur bakalım karnını,” dedi bana Perihan abla. Peyniri aldılar önümden. Yiyebileceğim kadar çok şey yedim, zorladım kendimi. Sabah yine doktordan azar işitmişim çok zayıf olduğumdan. İnsan kırılğan anında azar yediğinde daha kötü hissediyordu kendisini. Ne yapayım zayıfsam? *Gel de sen yaşa bakalım yaşadıklarımı*, diyemiyordum tabii. Allah düşmanımın başına vermesin bu türlü acıyı.

Kahvaltının ardından odaya çıktım. Yorgundum, uykusuzdum. Dün gece doğru dürüst uyuyamamıştım. Yavuz her ne kadar başımda beklese de korkmuştum polis gelecek, sorguya çekecek beni diye. Şükür ki gelen olmamıştı. Akşama kadar uyumuşum. Uyandığımda odaya karanlık çoktan çökmüştü. Lavanta kokan çarşafların üzerinde sırtüstü yatarak iki elimi karnımın üzerine koydum, *onu* hissetmeye çalıştım.

Akın'la son sevişmemizi hatırlamak için zorladım hafızamı. Ah şu anılar ne kadar nankör, hatırlamak istediğimde bulanıklaşıyordu sanki her şey. Ya onun yüzü? En korktuğum şey yüzünü unutmak. Ya unutursam? Ya kara ormanlar gibi bana bakan koyu yeşil gözleri silinip giderse hafızamdan? Yüzündeki sekiz küçük süt lekesini, yutkunduğunda hareketlenen âdemelmasını, güldüğünde dudağının kenarındaki kıvrımı, kusursuz dizilmiş tane tane kirpiklerini, vücudunu, güzel ellerini, o ellerin bedenimde gezinmesini, kor gibi dudaklarının dudaklarımı talan etmesini... Ya unutursam ben Akın'ı? Çok korkuyordum kendi hafızamdan, ki beni bu konuda da yarım bırakmasın...

En çok geceleri özlüyordum onu. Işığını kaybetmiş bir dünyaya dönüşüyordum sanki, tüm karanlıklarda Akın'ı arıyordum. Sesini özlüyordum gecenin sessizliğinde. Islık çalışını, edepsiz fısıltılarını, uykusunda mırıldanışlarını özlüyordum. Ellerim en çok geceleri sıcak bir tene ihtiyaç duyuyordu. Kollarımdaki boşluk, uykuya geçene kadar hep soğuk yastık yorganla avunuyordu. Ben hep onu arıyordum, o ise hiç dönülmeyecek bir yerden beni izliyordu, biliyordum.

Kalktım ve evi dinledim bir süre. Aşağıdan boğuk şekilde sesler geliyordu. Odadan çıktım. Kaldığım misafir odasının hemen karşısında Yavuz'un çalışma odası vardı. Işığı yanıyordu odanın, kapı yarıya kadar aralıktı. Usul adımlarla kapıya yaklaşıp başımı uzattığımda masanın başında birkaç kâğıtla ilgilendiğini gördüm. Aşağıdan Mete'nin sesi geliyordu.

Boğazımı temizliyormuş gibi yaparak varlığını fark ettirdiğimde başını kaldırıp bana baktı. "Ayten, uyanmışsın..." diyerek sandalyesinde geri yaslandı. "Gelsene." Masanın önündeki iki sandalyeden birini işaret etti.

Gözüm uzun ayaklı sehpanın üzerinde duran telefona ilişti. “Zehra’yı arayabilir miyim?” diye sorarken içeri girmiştim. Bu esnada o da ayağa kalktı.

“Tabii, sen konuş, ben çıkayım.”

O, odadan çıktıktan sonra ben de telefonda Zehra’nın evinin numarasını çevirdim. Uzun uzun çaldı telefon. Açılmayacak sandım, kapatacaktım ama açıldı. “Alo?” dedi Zehra. Nefes nefeseydi.

“Zehra, benim Ayten,” dedim.

İki saniyelik bir sessizlik oldu. “Ayten... Seni arayacaktım fakat koşturmadan vakit bulamadım. Kardeşim, nasılsın?”

Kırgınım Zehra. Bu hayatta ben sana çok fazla kırgınım. “Toparlanmaya çalışıyorum,” diyebildim yalnızca. Boğazıma gelen yumruyu yok etmek adına yutkundum art arda. “Ne koşturması, hayırdır?” diye sordum.

“Sorma sorma,” dedi ve sıkıntılı bir nefes bıraktı. “Ferdî’yi attıladı ya dolmuşçuluktan, iş arıyordu, bulamadı. Bir makine fabrikasına başvurmuştu. Piyasayı da biliyorsun, işe alan fabrikalar bile işçi çıkarmaya başladılar, bizimkini nasıl alsınlar? Biz de bir süre kemerleri sıkımiştık ama ev kirasını üst üste ödeyemeyince ev sahibi bize evi boşaltın dedi.”

Sol elimi dudaklarıma götürdüm. “Yaa, çok üzüldüm,” diyerek sandalyeye çöktüm. “Ne yapacaksınız peki? Kış kıyamet dışarıda, Zehra. Sokakta kalamazsınız ya?”

“Domuz ev sahibiyle de kavga ettik işte kışta kıyamette bizi çıkarıdı diye. Kayınbabamın evine yerleşiyoruz mecbur. Eşyaları da onun kömürlüğe koyuvereceğiz. Zaten çok bir eşyamız da yok, biliyorsun. Ah Ayten, kaç gündür canım o kadar dar ki. Bir yandan da seni düşünüyorum. Arayamadım, geledim. Gönül koydun mu bana? Ne olur kızma, etme. Hep aklımdaydın oysa.”

Kabuğuna çekilmek isteyen bir salyangoz gibi başımı önüme eğdim ve gözlerimi yumdum. “Koymadım gönül falan,” dedim kırık bir sesle. Oysa çok kırılmışım. Yapayalnız bırakılmışım ben. Yine de onun ailevi düzeni, hayatının akışı yüzünden kızamazdım. “İyi-yim. Ne zaman taşıniyorsunuz?”

“Yarın. Her şeyi koliledik işte. Hüsamettin de bir huysuz bir huysuz bu günlerde, sorma. Ferdi ve ben zor baş ediyoruz.”

Sanki karşımdaymış gibi başımı salladım. “Ben seni tutmayayım Zehra. İşine bak sen. Kolay gelsin.”

“Sağ ol Ayten'im, sağ ol... Şu ortalık toparlansın, geleceğim yanına. Allah'a emanet ol.”

“Sen de.”

Ve konuşmanın sonlandığını belirten uzun bir *dıt* sesi... Ahizeyi kapatıp bir süre başımı iki elimin arasına alarak eğildim. Zehra'ya gitme planım yerle bir olmuştu bir anda. O, kayınpederinin evinde sığıntı gibi yaşarken bir de ben gidemezdim ya? Kime gidecektim? Ne yapacaktım?

Karnımda bir sızı hisseder gibi olunca elimle karnımı okşadım. Babaevine gitsem... Babam ne derdi? Beni kabul eder miydi? Ederdi, etmek zorundaydı. Gerekirse yalvarır, ayaklarına kapanırdım beni kabul etmesi için. Ne yapayım? Çalışmam yasaktı, belirli bir gelirim yoktu. Tek çıkış yolum babamın eviydi.

Boğazımın ortasındaki o yumru büyüdü de büyüdü. Bu benim için o kadar zor bir karardı ki... Hakarete uğrayıp, dayak yiyerek atıldığım yuvaya mecburen, yalvara yakara girmeye çalışmak o kadar gururuma dokunuyordu ki. Ellerimle yüzümü ovuşturarak ayağa kalktım. Çalışma odasında volta attım. Gitmek zorundaydım ama korkuyordum. Hakaret edecekti, olmadık laflar edecek, Akın'a sayıp sövecekti. En çok kanıma dokunan bu olurdu. *Akın... Benim güzel Alacalı'm. Keşke bunları hiç yaşamamış olsaydık.*

Usul adımlarla odadan çıkıp aşağıya, salona indim. Yavuz, Mete'nin bakıcısı ve Mete salonda televizyon izliyorlardı. Salona girdiğimi fark ettiklerinde gözleri bana dönmüştü. “Konuştun mu?” diye sordu Yavuz.

“Konuştum,” dedim. Utana sıkıla, “Biraz seninle konuşabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii,” diyerek ayağa kalktı, yanıma geldi. “Gel, şuraya geçelim.”

Yalının alt katındaki odalardan birine geçtik. O, koltuğa otururken ben de karşısındaki koltuğa geçtim. Bana konuşmamı beklercesine merakla bakıyorken nereden başlayacağımı, ne söyleyeceğimi

kestiremiyordum. “Zehra’ya gitmeyeceğim,” dedim bir kucağımdaki ellerime bir de onun yüzüne bakarak. Kaşları şaşkınlıkla havalandı.

“Neden? Yoksa...” Duraksadı. “Kabul etmedi mi seni?”

“Yok, öyle bir durum değil.” Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. “Ya Zehra’nın kocası işsiz kaç aydır, iş arıyordu. Kirayı ödeyememişler, ev sahibi de çıkartmış. Kayınpederinin evine yerleşiyorlarmış onlar da.” Durup ona baktım. “Öyle işte,” diye mırıldandım.

Anladığını belirten bir mırıltı çıktı boğazından. “Sağlık olsun,” dedi yalnızca.

“Öyle tabii. Ama ben yarın gideceğim. Merak etme, kalıp başını ağrıtmam.”

Kaşları çatıldı. “Nereye gideceksin? Ayrıca ne baş ağrıması Ayten? Nasıl sözler bunlar?”

“Babamın evine.” Nefret ede ede gidecektim o eve.

“Sen aklını mı kaçırdın? O eve nasıl geri dönersin?” diye hiddetlendi. Ani tepkisi üzerine korktuğumu fark edince sesini alçalttı. “Ayten, senin iyi bakılman, üzüntü stres yaşamaman gerek. Sen o evde nasıl hamilelik sürecini geçireceksin? Her şeyi geçtim, baban seni nasıl kabul edecek onca yaşanandan sonra?”

Bunlar elbette beni de çok korkutuyordu ama başka çıkış yolum yoktu. “Ne yapayım? Nereye gideyim? Ben bayıla bayıla mı gideceğim o eve sanki? Annemin ölümünden sonra zaten o kapıdan içeri giresim hiç gelmiyordu. Ne yapayım Yavuz? Orası değil midir en makul olan?”

“Makul olan etraflıca düşünüp taşınıp babanla konuşmandır önce. Damdan düşer gibi yarın gitmek ne demek? Rahat değil misin yoksa burada?”

Kafamı hiddetle iki yana salladım. “Yok, hayır. Lütfen böyle düşünme. Çok rahat ettim burada, Allah senden razı olsun. Ama kalamam... Kalamam, sen de biliyorsun.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı dudakları ama sonra kapandı. Ne söyleyecekti, bilmiyorum. Vazgeçtiği belliydi. Babama sayıp sövecekti bana kalırsa. Sövsün. Sövme diyemezdim, hak ediyordu o domuz.

“Birkaç gün daha kal en azından. Biraz toparlan, kendine gel, babanla konuş, öyle git.”

Gözlerime yalvarır gibi bakıyordu. Aslında hâlâ biraz sancım vardı. Kanamam olmasa da sancımın oluşu beni korkutuyordu. Hastaneden henüz yeni çıkmıştım, toparlanabildiğimi düşünmüyordum, bir de bu kafayla babamı çekemezdim. “Peki,” dedim dudaklarımı minnetle birbirine bastırıp. Gülümsedi. Uzanıp elimin üzerine koydu elini, hafifçe sıktı.

“Her ne olursa olsun senin yanında olduğumu unutma, olur mu Ayten?”

Elimin üzerinde duran eline baktım, sonra yeniden yüzüne. Sahici bir şeyler vardı bakışlarında. Sanki gerçekten her ne olursa olsun yanımda duracakmış gibi güven verici, içten, samimi... Yine de huzursuz hissettim kendimi. İçimde kötü bir his oluştu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Ayağa kalktı. “Hadi, gel içeri geçelim,” diyerek çıktı odadan. Birkaç saniye sonra ben de çıktım. Mete bakıcısının kucığında televizyon izliyordu. Onların yanına oturdum. Televizyonda yılbaşı programı vardı. Yeni yıla giriyor olduğumuzun o an farkına varabildim. Mete bakıcısının kucğından kurtulup bana doğru kollarını uzattı, çektim onu kucğıma. Kıvırcıklaşmış yumuşak saçlarını okşayıp öptüm iyice. Kıkır kıkır, mutlu bir bebektir Mete. *Keşke onun kadar küçük ve hiçbir şeyden haberi olmayan bir sabi olsaydım*, dedim içimden.

Bizim hiç televizyonumuz olmamıştı. Merakım da yoktu öyle çok ama Neşe ve mahalleli çok severdi bu koca kutuyu. Ülkenin zenginleri son model olanlarını çıkıdığı gibi almışlardı hemen. Yavuz da onlardan biriydi. Telefunken marka kahverengi çerçeveli televizyonu, o akşam bangır bangır Ajda Pekkan’ın sesiyle salonu dolduruyordu.

Ajda Pekkan, “*Yine bir sonbaharda, döneceksin sen bana*,” diyordu şarkıda. Umut verici bir şarkıydı. Oysa benim hiç umudum yoktu ki artık. Akın ölmüştü. Bana geri dönemezdi. Göç etmeyi seven turna kuşu ebedî evine kavuşmuştu, bir daha hiç dönemezdi.

Yeni yıldan tek dileğim vardı. Bir tane. Bebeğimizi sağ salim doğurmak ve ömrümü ona adamak. Başka hiçbir şey istemiyordum. Eğer isteyebilseydim, eğer mümkün olsaydı Akın yaşasın derdim.

Belki hapiste olacaktı yine ama yaşasın. Parmaklıklar ardında olsun da yerin altında olmasın.

Saatler ilerlerken Mete kucağımda uyuyakaldı. Bakıcısı kollarımdan çekip aldı onu, odasına yatırdı ve bize iyi geceler dileyerek kendi odasına çekildi. Boş gözlerle televizyona bakmaya devam ettim. Şarkılar, danslar, eğlenceler gırla geçip gidiyordu fakat hiçbirinde yaşamın o tatlı enerjisini, o umut ışığını bulamıyordum ben. Nihayetinde bir geri sayım yapıldı ve 1982'ye veda ettik.

“Mutlu seneler,” dedi Yavuz bana. Başımı kaldırıp ona baktım.

“Mutlu seneler, Yavuz,” dedim ben de. En azından benim değil ama onun mutlu seneleri olacağına inanarak.

Taksim'deydi. Elinde iş çantasıyla hızlı hızlı yürüyordu. Hava nefisti o gün, akşam Ayten'i alıp dondurmacıya kaçırmayı aklına koymuştu. Taksilerin bulunduğu noktaya gelmeden önce her zamanki yerinde çiçek satan Manolya ablayı gördü. Gülümseyerek adımlarını o yöne çevirdi. “Manolya abla, hazırla bakalım en güzelinden bir gül bana.”

Manolya abla başında eğreti duran yazmasını düzeltip işveli işveli gülümseyerek, “A dal oğlan, hep bircik bircik alıyorsun güllerden. Bir kere de toplu alıversen ya sevdiceğine, kız çokçam gülü görünce daha çok seviniverir belkim? Neden bir bir alırsın?” diye sordu Akın'a.

“Biricik olana biricik gül alınır be Manolya abla, bırak bir alayım ama devamlı alayım,” dedi Akın da. Arka cebindeki cüzdanını çıkarıp kâğıt para aldı içinden. Parayı verip gülü aldı. Cüzdanına iliştilmiş Ayten'in fotoğrafıyla göz göze geldi cebine koymadan önce. Gülümsedi. “Hadi, kolay gelsin. Bol kazançlar,” dedi kadına ve gülü koklayarak taksi durağına yürüdü. Ancak gülün keskin dikenlerinden biri parmağının ucuna batınca irkildi. Parmağının ucunda minicik top şeklinde bir kan damlası giderek büyüdü. İçinden bir küfür savurdu havaya, tam iç cebinden mendil çıkarıp silecekti ki Ayten'le olan fotoğrafları yerlere saçıldı.

Şiddetli bir rüzgâr esti Galata tarafından. İkisinin fotoğrafları cadde kalabalığının ayakları altına yuvarlandı. Engel olmak istedi,

fotoğrafları tutmak, ayaklarıyla basmalarını önlemek... Ama nafile bir çabayla çırpınıp durdu. Fotoğraflar heba oldu.

Sol omzundaki yaranın acısını hissettiğinde yüzünü buruşturdu Akın. Dudakları ve boğazı kupkuruydu, ağzı açıktı. Gözlerini araladı, ilk gördüğü şey koca tomruklarla kapatılmış tavandı. Önce nerede olduğunu anlamadı. Göğsü korkuyla sıkıştı. Gözleri bulunduğu odada dolaştı. Kireçle boyanmış duvarlarda İsa ve haç işaretli çerçeveli resimler vardı. Yunanistan'daydı.

Az önce görmüş olduğu rüyanın etkisinden terden sıırılsıklamdı tüm bedeni. Hem rüyanın tesiri hem de hissettiği acıyla kuru boğazından bir inilti çıktı. İniltisi üzerine, bulunduğu evdeki bir kapı açıldı. Gözlerini çevirip o yöne baktığında Ümit'i gördü, rahatladı.

Ümit koşup Akın'ın yattığı somyanın yanına çöktü. "Yoldaş? İyi misin?" diyerek terli alnını okşadı. Akın hafif hafif başını salladı. İyiydi fakat çok bitkin hissediyordu. Yeniden uyumak, uyumak ve uyanmamak çekiyordu içi. Gözlerini zorlukla açık tutuyordu. "Hasan! Hasan, doktora haber verin! Akın uyandı!" diye içeri seslendi Ümit. Bu esnada odaya Akın'ın tanımadığı bir adam girdi.

"Benim..." derken gözleri kapandı Akın'ın.

Ümit yeniden ona döndü. "Yoldaş, uyuma sakın. Uyanık kalmaya çalış," dedi Akın'ı sarsarak. "Lan Hasan! Çabuk doktoru çağır!" diye bağırdı yeniden içeri doğru.

Akın zorlukla Ümit'in kolunu tuttu. Gözlerini araladı. "Ümit..." dedi nefes nefese. "Ümit, telefon... Benim telefon etmem lazım. Benim Ayten'i aramam lazım."

Ümit gözlerini kırpıştırarak baktı ona bir süre. "Telefon yok," dedi daha sonra. "Buraya doktoru bile zar zor çağırdık. Üstelik bilmediğin şeyler var Akın. Biraz daha toparlan, etraflıca konuşalım."

Yine de sıkı sıkı tuttu Ümit'in kolunu Akın. "Hayır, anlamıyorsunuz..." dedi ve yutkunarak kuru boğazını nafile bir şekilde rahatlatmaya çabaladı. "Benim Ayten'i mutlaka aramam lazım. En azından nerede olduğumu bilsin."

Ümit elini Akın'ın elinin üzerine koydu. "Yoldaş..." dedi kırık bir sesle. "Anlıyorum endişelerin var fakat birkaç gün daha sabret."

“Ne sabrı Ümit, ne sabrı? Perişan olmuştur Ayten orada, anlamıyorsun... Yalvarırım, bul buluştur telefon et benim için ona.”

“Akın, seni öldü sanıyorlar!”

Ümit’in sözleri üzerine kalakaldı Akın. Söylediklerini idrak edemedi bir süre. Ne demekti şimdi bu? “Nasıl?” diye sorabildi güçsüzce.

“Yangında ölenlerden birini sen zannetmişler sanırım. Benim de çok bilgim yok, Hasan daha iyi biliyor. O yüzden bir süre daha kimseyi arama. Zamanı gelince ararız, haber veririz yengeye. Şimdi ararsak onun başı da belaya girebilir.”

Dondu kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi. Ayten’i düşündü. Öldüğünü söylemişlerdi ona. Ah, Ayten... Kim bilir nasıl üzülmüştü bu haberi alınca. Mümkün olsa, kuş olup uçsa, yanına varabilse, onu bağrına basıp, “Yaşıyorum, buradayım ben!” diyebilse... Perişan olmuştur. Ansızın kendine bir şey yapabileceği düşüncesi geçti aklından. Coraline ve Anthonio hikâyesini anlatırken öyle demişti. *Yapabileceği hiçbir şey kalmamışsa vazgeçer canından*. Annesi geldi aklına, engel olamadı onun ölü gözlerinin gelip kendi gözlerinin önüne düşmesine.

Gözlerini yumdu. Omzundaki kurşun yarası sızladı. Ümit dürttü onu. Bir şeyler söyledi yeniden fakat Akın için için ağlıyordu sadece. Ve dua ediyordu Allah’a: *Ne olur kendisine bir şey yapmasın, ne olur yaşasın, benim veya bizim için değil, kendisi için yaşasın...*

İki gün geçmişti Karacaların yalısına geleli. İki gün sessizlik, dinlenme ve çokça sorgulamayla geçmişti. Bu sabah kahvaltıdan sonra işe gitmişti Yavuz. Ben de yarın babamın evine gitmeyi düşünüyordum. Bunu ona söyledim, bir hafta daha kalmam için ısrar etti bana. Fazlalık gibi hissediyordum burada. Oysa babaevinde de aynı şekilde hissetmeyecek miydim? Babamın az çok neler diyeceğini tahmin edebiliyordum. Bana bir yabancı gibi davranacak, beni hor görecektir ve aşağılayacaktı.

“İki gün daha kalırım,” dedim Yavuz’a utana sıkıla. Memnun bir şekilde kafasını salladı sonra gitti işe. Hata mı yapıyordum burada kalmakla bilemiyorum. Sonuçta o, öncesinde benim patronumdu ve

Akın'ın arkadaşıydı. Hem Mete bahanesi de yoktu ya artık. Duyan neler düşünürdü?

Bu düşünce iyiden iyiye boğuyordu beni. Bana verilen misafir odasından hiç çıkmıyor, sürekli yatıyor ve düşünüyordum. Ömürlük bir yasla, zorunluluktan devam ettiğim hayatımla baş etmeye çalışıyordum. Akın'a olan özlemim o kadar büyüktü ki yan yalıya geçip fotoğraflarımızın bulunduğu albümü, onun çok sevdiği kazağını ve el yazısıyla bana yazdığı şiirlerinden birini almıştım. Ona olan hasretimi dokunduklarında, iz bıraktıklarında arayarak dindirmeye çalışmıştım.

Eşyalarımı alıp çıkmadan önce telefon çalmıştı. "Alo?"

"Ayten, benim Ajda..."

Hattın diğer ucundan gelen cılız sesle elimde tuttuğum küçük çanta düştü. "Ajda, merhaba."

"Merhaba." Derin bir nefes sesi işittim. "Nasılsın?"

Ölüyorum. "İyiyim. Sen?"

"Ben de iyiyim. Aslında seni bir konuyu konuşmak için aramıştım." Yeniden duraksadı. Ağlıyor muydu? İç çekme sesi duydum. "Özür dilerim. Son günlerde çok kötü durumdayım. Babam kalp krizi sonrasını pek atlatamadı. Kısmi felç sol tarafı. Ben de ilaçlarla atlatmaya çalışıyorum bu süreci. Abimin gidişi bizi perişan etti. Mezarına bile haftalar sonra gidebildim."

Usluca koltuğa çöktüm. Boğazım düğüm düğüm olmuştu. "Ajda..." diye fısıldadım kırık bir sesle. "Ben Akın'ı çok özlüyorum." Gözümün ucunda duran bir damla yaş süzüldü yanağıma.

"Ben de çok özlüyorum onu. Ah, benim canım, hayatımın güneşi, biricik abim..." Bir süre sessiz sessiz ağlaştık ikimiz de. Sonra birden, "Ama sorumluları hesabını verecek, Ayten," dedi.

"Ne sorumlusu Ajda?" diye sordum bu sözleri üzerine. "Yangında kalarak öldü ya Akın?"

"Onu demiyorum." Sertçe burnunu çekti. "Erdal Koralp ve yancıları verecek bunun hesabını. Mahkemeye verdim onu. İlk duruşma yarın öğleden sonra."

Aklım karışmıştı. Kaşlarımı çatıp öne doğru eğildim. "Erdal Koralp'in tüm bu olanlarla alakası ne?"

Ağlamaya başladı Ajda yeniden. “Ayten, affet...” dedi ağlamalarının arasından. “Affet beni, ne olur. Ben o kadar kötü bir şey yaptım ki... Nefes alamıyorum, boğuluyorum, uyku uyuyamıyorum düşündükçe. Abim artık yok, Ayten. Beni sen bağışla. Ne olur affet...”

Kafam allak bullak olmuştu bu sözleri üzerine. “Ajda, ne bağışlaması, ne affetmesi? Sen şu konuyu bana bir anlat. Neler oluyor?”

“Özür dilerim. Özür dilerim, affet...”

Ve telefonu suratıma kapattı. Telefonun altında duran defteri aldım hemen, evinin numarasını çevirdim. Telefon uzun uzun çaldı ama açan olmadı. Neydi bu şimdi? Anlayamadım. Akşama kadar içim içimi kemirdi. Yavuz eve geldiğinde bu meseleyi anlattım ona. Erdal Koralp’in ne alakası olabileceğini sordum. Küfretti Erdal’a.

“Var mıdır bir alakası Yavuz?” diye sordum.

Dudak büktü ancak bakışlarında olabileceğine dair bir sahicilik vardı. Öfkeyle doldum. “Düşünme bunları. Eğer gerçekten böyle bir şey varsa bulunur, çıkarılır ortaya.”

“Füsün Hanım’ın ölümünde neden bir şey çıkmadı o zaman?” diye sordum ben de. Gözlerime bakakaldı bir süre.

“Örttüler üzerini,” dedi sadece.

Yavuz’un çok ama çok acımasız bir yanı vardı. Tüm o statüsüne, parlaklığına ve zengin yaşamına ters, hain bir taraf. *Örttüler üzerini* derken ne de rahattı. Oysa isteseydi, çabalasaydı onun gibi eli kolu uzun bir adam pekâlâ bu olayın üzerinin kapatılmasına izin vermezdi. Bütün bunlar Füsün’u sevmediği içindi belki de. Yine de onunla bir beraberliği olmuş ve bu beraberlikten de oğlu Mete dünyaya gelmişti. Yok saysa da, sevmese de Füsün onun karısıydı ve o, üzerinin örtülmesine izin vermişti. İşe ilk başladığım zaman karısını öldürenlere diş bileyip hırsından kolunu kesen adam nasıl bu davadan vazgeçmişti? O hırs, o kin nasıl bir anda yok olup gitmişti? Maria dediği o kadına âşık mıydı, bilmiyorum. Birkaç kez bahsi geçen o kadına âşıkça eğer iş çok başka boyuta evrilir, ona âşık olduğundan Füsün’un ölümünün üzerinin kapatılmasına izin verdiğini düşünebilirdim. Lakin yine de Füsün için üzuldüm.

“Yarın mahkemeye gideceğim,” dedim konuyu değiştirerek.

“Saçmalama Ayten. Ne yapacaksın oraya gidip? Kendini daha fazla yormaktan başka neye yarayacak bu? Hadi diyelim ki Erdal’ın bu işte parmağı var. Sen kahrolursun bunu orada öğrensen.”

“Bir şey kesin var. Bu mahkeme bu kadar çabuk nasıl olabilir ki? Demek ki gerçekten güçlü bir kanıt ve bu işte onun parmağı var! Mutlaka gitmeliyim Yavuz. Anla beni, ne olur.”

Sıkıntıyla soludu. “Üzülmeni istemiyorum.”

“Eğer bu işte parmağı varsa onun ceza alması için elimden ne geliyorsa yapacağım. İşte o zaman...” Ayağa kalktım ve Yavuz’un karşısında durdum. “İşte o zaman *üzülmek* kelimesini unutacağım.”

Mahkeme salonunda çıkan sözlü tartışmanın ardından Ayten’i sakinleştirmeye çalışmak çok zor olmuştu. Erdal Koralp, Ajda’nın kendisini şikâyet ettiğini öğrendiğinde Adana’ya kaçmış fakat yakalanmıştı. Akın’ın avukatının beyanıyla ve Ajda’nın ifadesiyle tutuksuz yargılanacaktı. Akın, Taksim eyleminin olduğu gün Ajda aradığı, eylemlerde arbede arasında kaldığını söylediği için o gün oradaydı. Ajda, mahkemede Erdal Koralp’in kendisinin müstehcen fotoğraflarını çektiğini, tehdit ederek abisini arattığını söylemişti. Ayten bunu duyar duymaz salonda ağlama krizine girmiş ve Erdal’ın üzerine atılarak, “Öldüreceğim seni!” diye bağırmıştı. Yine kaçacağını düşündüğünden, “Adana’ya gelip, başına yıkacağım o evini! Aşağılık adam!” demişti.

Bir histeri krizindeydi, ne dediğini bilmeden fütursuzca bağırıyor ve ağlıyorken Yavuz çekip almıştı onu oradan. Hıçkıra hıçkıra ağlayan Ayten’i hastaneye götürmek istemişti fakat Ayten onu reddetmişti. “Eve gidelim,” demişti bu defa Yavuz.

“Beni mezarlığa götürür müsün? Lütfen...” diye sormuştu Ayten de ona. Bunca yaşananandan sonra onu teselli edecek tek şey Akın’ın mezarına gitmek gibi geliyordu. Sesi öyle kırık, yalvarışı o kadar âcizdi ki Yavuz’un içi sızladı. Arabayı Zincirlikuyu Mezarlığı’na sürdü. Araba mezarlıkta durur durmaz indi Ayten. Hızlı adımlarla mezarların arasındaki ince yolda ilerledi sevgilisine. Yavuz da ardından gidiyordu. Nihayet mezarının yanma vardığında hemen çöktü. Avuç içlerini nemli toprağa geçirip parmaklarıyla sıktı, hafifçe eğildi.

Ağlıyordu. Yavuz ise üç metre ötede durmuş onu izliyordu. Daha fazla gitmek, mezara yaklaşmak istemedi o an. İçinde onu kıvrandıran vicdaniyla yüzü yoktu Akın'ın mezarına yaklaştırmaya.

Ayten eğilip sağ yanağını yasladı toprağa. Sadece ağlıyordu. Ağlıyor ve şişkin toprağa sarılıyordu. Dakikalar geçti. Ayten başını oynatıp bir şeyler mırıldanıyordu ama duyamıyordu Yavuz, uzak kalıyordu. Duymak da istemedi. Muhtemelen onu üzecek şeylerdi bunlar. Ölüm kokan, acı veren cümleler...

Oysa Ayten sadece aklına ne gelirse onu söylüyordu: "Seni çok özlüyorum... Bazen seni düşünmediğim anlarda kendi içime kapıyorum. Kendi içimde bile seni buluyorum. Ben senden kopamıyorum, ben seni unutamıyorum Akın. Bana geri dönmen için ne kadar zaman gerekli? Mümkün olsa, bana geri döneceğini bilsem ömrüm el verdiğince beklerim seni. Yirmi bir yıl nasıl geçecek diyen ben, o yirmi bir yıla bile razıyım şimdi."

Bir buçuk saat boyunca orada kaldılar. Yavuz onun üşüdüğünü düşündüğü için ceketini omuzlarına atmıştı ve gitmek için ısrar etmişti. "Söz veriyorum, yarın, sonraki gün yine getiririm seni ona. Hadi, kalk. Hava çok soğuk." Ayten kalktı. Çok üşümüştü gerçekten de. Kendi değildi derdi, bebeğiymiş. Uyuşmuş adımlarla mezarlıktan çıkıp yalıya vardılar. Ayten hemen odasına geçti. Yemek bile yiyemeden hissettiği yorgunlukla uyuyakaldı.

Akın'ın Taksim eylemine gitmediğini, kardeşi için orada olduğunu duyduğum zaman çok üzüldüm. Meğer Ajda olayın bu noktasındaymış. Akın'ı oraya çağıranın o olduğu belliydi fakat işin arkasında Erdal Koralp varmış... Kendi kendime hep sorguluyordum; kendi ilkelerini bizim için kenara bırakan bu adam, nasıl olurdu da düğüne bu kadar az zaman kalmışken eyleme katılıp tutuklanma gibi bir riski göze alabilirdi? Akın aptal bir adam değildi, elbette oraya bir neden yüzünden gitmişti demiştim hep kendime ve dediğim gibi de olmuştu. Kız kardeşinin zorla aratılması sonucu oraya gitmişti. Onu kurtarmak adına...

Kahvaltının ardından odamda, olanları düşünüyorken dışarıda homurdanmalar duyunca pencereye yaklaşp perdenin ardından

baktım ve Jale Hanım'ın geldiğini gördüm. Nazım abi onun bavullarını taşıyor, o da Perihan ablayla konuşarak içeri giriyordu. Çok gerildim, rahatsız hissettim o an. Yatağın üzerine çöküp bekledim ve evi dinledim. Aşağıda Mete'yi seven sevecen sözleri boğuk bir şekilde kulağıma ulaşıyordu.

Bir süre durup bekledim. İnmeli, selam vermeli miydim ona? Bilemiyordum. Ayağa kalktım, dolaştım biraz odada. Sonra çıktım. Merdivenlerde karşılaştık onunla. "Merhaba Jale Hanım," dedim samimi olmaya çalışarak.

Merdiveni çıkarak karşımda durdu, gözleri üzerimde dolaştı. "Merhaba Ayten," dedi mesafeli bir tonda. "Başın sağ olsun. Çok üzüldüm," diyerek sol kolumu sıvazladı.

"Sağ olun," dedim. Bir yere bir de onun gözlerine kaçamak kaçamak bakıyordum.

"Hamileliğin nasıl?" diye sordu. Biliyordu. Çok utandım.

"İyi. Zor bir hamilelik geçiriyorum fakat dikkat etmeye çalışıyorum."

Gözlerini kısarak, açık olan odamın kapısına doğru bakındı. Sonra merdivenlerden onun bavuluyla çıkan Nazım abiye döndü. "O bavuldakilerin hepsi Mete'nin. Paris'ten aldığım oyuncaklar ve kıyafetler var içinde. Onun odasına koyun, lütfen," dedi. Nazım abi onun dediğini yapıp bavulu Mete'nin odasına taşıırken Jale Hanım'ın gözleri yeniden bana döndü. "Seni de ayakta tutmayayım. Gir odana, dinlen iyice," dedi.

Başımı sallayarak, dediğini yaptım. Kapıyı arkamdan kapattığımda bir süre onun topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duydum. Sonra aşağıya indi. Burada olmamdan hoşlanmadığı belliydi ve haklıydı. En kısa sürede babamın evine gitmeliydim.

Öğleden sonra saat iki gibi yemek yedik. Jale Hanım pek konuşmadı benimle. Genellikle Perihan abla ve Gönül ablayla evin durumu, onların aile hayatları hakkında, Mete'nin bakıcısıyla da Mete hakkında konuştu. Çok yabancı ve yalnız hissettim, ki zaten öyleydim. Yemekten sonra yeniden odama çıkıp uzandım.

Akşam Yavuz eve geldiğinde kapıya yaklaşıp dinledim. "Anne, geleceğinden haberim yoktu," dediğini işittim Yavuz'un. Jale Hanım'ın

habersiz gelişinin ardında yatan sebep benim burada olduğumu duymuş olması olabilir miydi? İnsan kendisini ait hissetmediği bir yerde bulunmayagörsün, buluttan bile nem kapardı. Kadın pekâlâ rahatsız olmuştu burada bulunmamdan.

Yavuz ve Jale Hanım konuşa gülüşe üst kata çıkarlarken kapının ardından dinliyordum onları. “Yakışmış saçların,” dedi Yavuz, annesine.

“Sıkıldım, değişiklik olsun dedim, boyattım işte.”

“İyi yapmışsın,” dedikten sonra, “Ayten nerede?” diye sordu Yavuz.

İki saniyelik bir sessizlik oldu. “Odasında,” dedi Jale Hanım sonra. “Hadi, üzerini değiştir, karnını doyur, konuşalım biraz seninle.”

Yavuz’un derin bir iç çektiğini işittim. “Anne, ne söyleyeceğini biliyorum. Lütfen açma bu konuyu. Hiçbir şey bildiğin gibi değil.”

“Ne bildiğim gibi değil Yavuz Ali?” diye hiddetle bağırdı birden Jale Hanım. “Bu durum sana normal mi geliyor?”

“Şş,” diyerek susturmaya çalıştı onu Yavuz daha sakin bir ses tonuyla. “Sonra anne, sırası değil şimdi.”

“Seni çalışma odanda bekliyorum!” dedi Jale Hanım aynı katı tonda ve adım sesleri odamın karşısındaki çalışma odasına girdiğini işaret etti. Kapının önünden geri çekildim. Yavuz da üst kata çıktı. Bu anne oğulun benim yüzümden kavga etmesini istemiyordum. Çıkıp gideceğimi Jale Hanım’a söylese miydim? Bugün de hiç sormamıştı ki bana ne zaman gideceğimi. Yüzüme bile doğru dürüst bakmamıştı. Tamam, ben de farkındaydım burada olmamın doğru olmadığına fakat her şey o kadar üst üste gelmişti ki toparlanamamıştım.

Çantama ilerleyip eşyalarımı iyice katladım. Yarın kesinlikle gitmeliydim. Hiçbir yere sığamıyordum. Bu nasıl işti? Yatağın üzerine oturup düşünün düşünün kafayı yiyecektim. Korkuyordum. Babamdan, doğduğum o evden, babamın yeni karısından, mahalleliden, her şeyden ama her şeyden çok korkuyordum. Yine de dayanmam gerektiğini biliyordum. *Sabret*, diyordum içimden kendime sürekli. *Sabret, sadece doğuma kadar...*

Yavuz'un ayak seslerini yeniden duyduğumda kulak kabarttım kapının ardına. Karşıdaki çalışma odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Boğuk bir şekilde duyuluyordu sesi ama ne dediği anlaşılmıyordu. Onları dinlememeye çabaladım. Yatağa uzandım yeniden. Dizlerimi karnıma çekerek ufalmak, yok olmak istedim.

Sonra bir bağırış oldu. Biri masaya vurmuş gibi ses çıktı. İrkilerek doğruldum yattığım yerden. Bu benim varlığım yüzünden ettikleri manasız kavgaya engel olmak için kapıyı araladım ve odadan çıkmak için hamle yaptım ancak elim kapı kolunda öylece durdum.

“Onu seviyorsun!” diye bağırdı Jale Hanım. “Köpek gibi âşıksın Ayten’e! Şimdi bebeği bahane ederek yanında kalsın istiyorsun, yalan mı? Ama olmaz Yavuz Ali, olmaz! Duyan duymayan ne der hakkınızda? Bu kız Akın’la cemiyette görüldü ama senin evinde yaşıyor... Düşünsene bir!”

Dondum kaldım. “Anne, sessiz ol!” dedi Yavuz.

“Oğlum, aklını başına topla. Ayten bu evde hangi vasıfla kalacak? Neyin olarak kalacak?”

“Gideceğini söylüyor!”

“Gitmemesi için elinden geleni yapan sensin ama!”

“Ne yapayım anne? Babasının evinden bahsettim sana... Üstelik hamile! O şerefsiz, kıza etmediğini bırakmaz ki!”

“Tamam, anlıyorum seni fakat olmaz böyle.” Sesleri kısıklaştı, anlayamadım devamını fakat Yavuz, “Hayır,” dedi annesine, onu duyabildim.

Tüm bunlar bir yana, ben Jale Hanım’ın o ilk söylediği cümleleri düşünüyordum. Elim kapı kolunda, tüm bedenimin ağırlığını pervaza verip boş gözlerle kapıya bakakalmıştım. *Onu seviyorsun. Köpek gibi âşıksın Ayten’e.*

Midem bulanmaya başlamıştı bir anda. Nasıl? Nasıl âşıktı bana? Her şeyi geçtim, bunu Akın’a nasıl yapabilirdi?

“Evlen onunla!” diye bağırdı Jale Hanım.

Yavuz da, “Hayır, anne! Onun istemediği hiçbir şeyi yapamam! Anlamıyor musun? Bu ona zarar verir!” dedi ona karşılık.

Bir elimi ağzıma bastırdım kusmamak için. “O zaman gönder onu. Burada kalamaz, Yavuz Ali. Sen bekâr, o bekâr, duyan ne der?

Senin kurulu bir düzenin, bir prestijin var. İlkine engel olamadım fakat hayatında ikinci bir hatalı birlikteliğe göz yumamam oğlum. Bu kız bu evde kaldığı sürece en çok acı çeken sen olacaksın.”

“Anne, sus! Yeter! Ben bilmiyor muyum bütün bunları sanıyorsun? Elbette farkındayım ama çok kötü durumdaydı, perişandı. Onu bırakamazdım. Bilsem ki benimle evlenecek, kabul edecek, şu dakika gider kıyarım nikâhımızı ama istemez, kabullenmez, sevmez beni!” Duraksadı Yavuz. “Hem sen neden geldin İzmir’den? Ayten’in burada olduğunu duyup geldin, değil mi?”

“Yalan söylemeyeceğim, evet, onun burada kaldığını duyunca geldim. Bir hatanın önüne geçmek üzere geldim yanına zira sen o kadar kör olmuşsun ki aşkından, olan biteni göremiyorsun! Sizi hastaneden çıkarken görenler var. Önünü ardını düşünmeden ne çok hata yapıyorsun!”

Kapıyı kapattım sertçe. Konuşmaları kesildi hemen. Ben de tuvalete koşup midemde ne varsa çıkardım. Nasıl olabiliyordu ki böyle bir şey, nasıl? Akın... Ah, Akın! Sen bunların hiçbirini hak etmedin. Demek sebebi buymuş. Demek Yavuz’un burada kalmam için ısrarı onun beni dost bilmesinden, Akın’ın emaneti olarak görmesinden değil, bana duyduğu o hislerdenmiş. Tabii biraz da acıdığından. Her şeyin yavaş yavaş farkına varıyordum. Tüm o bakışlarının, bazı imalı sözlerinin sebebi bu muydu? Ne kadar zamandır? Nasıl olabilir böyle bir şey? Oysa ben onun bana hisleri olduğunu zannederken bir anda Maria’dan bahseden o değil miydi? Hercai bir âşık gibi daldan dala konan, İstanbul sosyetesinin genç babası ama yalı çapkını Yavuz Bey, nasıl olurdu da bunca zamandır bana karşı hisler besleyebilirdi?

Bu düşüncelerle daha da kustum içimdekileri. Öğürmekten kaburgalarım derime batınca ellerimle göğsümün altını tutarak yere oturdum. Bir süre derime batan kaburgalarımın acısının geçmesi için bekleyip tavana baktım. Sonra yavaşça ayağa kalkıp ağzımı suyla çalkaladım ve yüzümü yıkayıp odaya geçtim. Tam bu esnada odamın kapısı çaldı.

“Ayten, konuşabilir miyiz?” diye sordu Yavuz kapının ardından. Kapıya yaklaştım. Berbat hissediyordum, başım dönüyordu. Eğer kendimde babamla baş edecek gücü bulsam o an bir dakika bile

durmazdım o evde fakat ölecek gibi hissediyordum. Kapıyı kilitledim ve geri çekildim. Yavuz'un hâlâ kapının önünde beklediğini biliyordum, yatağıma döndüm ve ışığı kapattım. Gözüm kapının altından görünen gölgedeydi. Uzunca bekledi kapının önünde, sonra gitti.

Yorganıma sarıldım. Bu amansız kâbustan bir an önce uyanmayı, bebeğimi, bebeğimizi kucağıma alıp hayatımı ona adamayı düşledim. O zamana kadar dayanmalıydım tüm bu korkunçluğa. O zamana kadar sabretmeliydim. Akın hep umut etmeyi öğretmişti bana. En kötü anlarda bile umut etmeyi hiç kesmemiştii o. Onun gibi olacaktım. Yitirmeyecektim umudumu hiç. Onun için, bebeğimiz için, bu yarım aşkın kırık ve hüznünlü hikâyesinin mutlu bitmesi için çabalayacaktım.

Sabaha kadar döndüm durdum. Başım ağrıdan çatlıyordu. Yavuz birkaç kez odamın kapısına tıkladı ama çıkmadım. Mecburen geri döndü. Perdenin ardından dışarıya baktığımda onun işe gittiğini gördüm. Üzerimi değiştirdim. Çantamı aldım ve kapıyı açıp çantamla beraber aşağıya indim. Jale Hanım'ı mutfak masasının ardında bana bakar görünce korktum fakat başımı dik tuttum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu bana.

Nereye ait olduğumu bilmiyordum ancak buraya ait olmadığımı emindim. “Babamın evine,” dedim. Ayağa kalktı.

Perihan ve Gönül ablaya, “Siz bizi yalnız bırakın biraz,” diyerek onları müştemilata yolladı. Elimde tuttuğum küçük kıyafet çantamı önüme alarak iki koluna sıkı sıkıya sarıldım. Jale Hanım bana doğru adımladı, iki adım ötemde durdu. “Gel, oturup konuşalım seninle biraz,” dedi.

“Konuşacak bir şey yok Jale Hanım,” dedim dirayetli durmaya çabalayarak. “Söylenecek her şeyi siz dün akşam söylediniz. Ben de duydum. Meğer ben ne saf, ne aptalmışım! Böyle bir şeyin olabileceğine bile inanamıyorum...”

“Ne demek bu?”

“Ne ne demek? Oğlunuzun bana karşı olan hislerinden bahsediyorum! O çirkinliği, o aşağılık duygularını, zavallica hislerini diyorum!” dedim tükürürcesine.

“Haddini aşma Ayten! Yavuz Ali hakkında yalan yanlış sözler söylemekten vazgeç.”

Alayla güldüm. “Yalan yanlış mı? Dün akşam onun bana karşı hisleri olduğunu söyleyen sizdiniz Jale Hanım! Buna nasıl bu kadar rahat bakıyorsunuz? Her şeyi geçtim, Akın ya, Akın! Akın onu dost olarak görüyordu tüm yaşananlara rağmen. Hiçbir zaman hiçbir konuda ona toz kondurmaz, hep güvenirdi çünkü ikisi de aynı iğrençliği aileleri yüzünden hayatlarında yaşamıştı. Şimdi kalkıp bana bunu savunmayın! Yanlışla yanlış demeyi bilin!”

Bana daha da yaklaştı. “Senin gibi bir kızın böylesi büyük laflar etmesi ne kadar da kötü!” dedi bana ezici bir üslupla. Baştan aşağı süzdü beni. “Yavuz Ali gibi bir adam sana âşık diye havada kırk takla atacağına, seni karnındaki bebeğinle bile kabul edeceği için şükredip boyun bükeceğine ettiğin şu sözlerle bak Ayten!”

Sinirlerim hepten tepeme çıkmıştı. “Nasıl böyle bir şeyi söylersiniz? Oğlunuz beni sırf seviyor diye benim hislerim, arzularım, bir hayatım yok mu yani? Ya benim nişanlım öleli daha bir ay bile olmadı! Siz benimle bu şekilde nasıl konuşursunuz?” diye sorgularken ister istemez sinirden ağlıyordum.

“Neden? Karnın burnunda kimin yanında, nerede yaşayabilirsin? Kim kaldı etrafında Yavuz’dan başka, kim? O çok sevdiğin kardeşlerin, arkadaşların bile sırt çevirdiler sana! Sevgilinin ölümünden seni sorumlu tuttular! Üstelik hiç de alakan yokken... Ya camia? Onlar neler konuşuyorlar senin hakkında, haberin var mı? Yok! Ya şu dava meselesi? Koralpler seni rahat bırakmayacaklar Ayten! Akın öldü diye bu dava kapandı sanmıyor onlar! Adana’ya gideceğim, öldüreceğim onun ailesini demişsin mahkeme çıkışı bağıra çağıra! Seni yaşatmazlar!” Duraksadı. Daha sakın bir tonda devam etti: “Seni seviyor, Ayten... Oğlum seni çok seviyor. Lütfen... Kendini düşünmüyorsan bebeğini düşün. Bak biz, ben ve Yavuz, her türlü yardım ederiz sana. Hayatın boyunca en iyi şartlarda, çok mutlu bir şekilde yaşarsın bebeğinle. Zamanla mutlu bile olursun, âşık olmazsın ama mutlu olursun Ayten. Ben oğlumun sana bu mutluluğu sağlayabileceğine eminim, seversin bile onu... Bu kadar katı olma. Sağlıklı

düşünemiyorsun şu an, biliyorum lakin sen de biliyorsun, en makul olanı bu. Kestirip atma her şeyi öylece. Bebeğini düşün.”

Çantamı yere atarak başımı iki elimin arasına alıp yere çöktüm. “Ölmek istiyorum!” diye bağırdım göğsümdeki acıyla. Elimi üzerimdeki ince kazağa atıp çekiştirdim. “Ölmek istiyorum, yeter artık!” Saçlarımı çekiştirdim, yüzümü tırnakladım, üzerimdeki kazağı parçaladım. “Bıktım artık, bıktım!” Jale Hanım ellerimi tuttu. Çığlık çığlığa bağırırken bir anda yüzüme inen tokatla kasılıp kaldım.

“Kendine gel!” dedi bana. Ardından hemen beni kucağına çekip yumruk yaptığım ellerimi tuttu sıkıca. Sonrası karanlık... Sinir krizinden sonra orada bayılmışım. Gözlerimi açtığımda yine o misafir odasında yatıyordum. Serum takmışlar koluma, Yavuz ise pencere kenarındaydı, akşam olmak üzereydi, kararmıştı hava.

Bir süre idrak edemedim neler olduğunu. Ona baktım. Bir eliyle şakaklarını ovuştururken diğer eli belinde, düşünüyordu. Odada ondan başka kimse yoktu. Hatta evde de hiçbir ses yoktu. Araladığım dudaklarımdan hızlı bir nefes alınca duyduğu sesle gözleri beni buldu.

Acele adımlarla yanıma geldi. “Ayten, iyi misin?” diye sordu.

Doğrulamaya çalıştım. “Ben...” diye mırıldandım fakat sesim çıkmadı. Boğazımı temizledim. “Bayıldım.”

“Kriz geçirmişsin,” dedi. “Annem doktor çağırmış. Açlıktan bayılmışsın, dün akşam da bir şey yemedin zaten.”

Koluma bağlı seruma baktım. Yarıdan aşağıya inmişti. “Gitmek istiyorum,” dedim gözlerimi Yavuz’a dikerek.

Yatağın kenarına oturdu Yavuz. “Annem sana ne söyledi bilmiyorum Ayten ama seni ziyadesiyle üzmüş, kırmış sözleri, anladım. Zaten kendi evine gitti o da, kalamadı burada. Onun adına senden özür dilerim.” Gözlerini benden kaçırdı. “Öğrenmemen, hiç bilmemen gereken şeyleri öğrenmişsin...”

“Bana âşık olduğunu mu mesela?” dedim öfke dolu bir sesle.

Başını önüne eğdi suçlu bir çocuk gibi. “Hislerimi bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Bilmeni isterim ki sana beslediğim bu hisler benim günahımdır. Utanç duyduğum, yok etmeye çabaladığım ve

kaçtığımıdır. Ben kendimden nefret ediyorum uzun bir süredir bu hisleri içimde taşıdığım için. Ama...”

“Ama ne?”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Yapamıyorum. Senden kopamıyorum Ayten. Seni unutamıyorum.”

Öfkeyle titrek bir nefes aldıktan sonra yüzüne tükürdüm bir anda. “Yazıklar olsun sana! Akın bütün bunları bilseydi kahrolurdu! Ya sen bunu ona nasıl yapabildin? Nasıl karşıma geçip bütün bunları bana söyleyebiliyorsun yüzün kızarmadan? Akın senin arkadaşın, benim de nişanlımdı! Sen kendine böyle iğrenç bir sıfatı nasıl layık gördün?”

“Ayten, insan seveceği insanı seçemiyor. Beni anlamıyorsun.”

“Evet, anlamıyorum! Anlamak da istemiyorum!” Kolumdaki serumun iğnesini çıkardım hırsıyla. Canım acıdı, kanamaya başladı ama üzerimdeki kazağın kolunu indirdim hemen.

“Ne yapıyorsun?” diyerek durdurmak istedi beni lakin geç kalmıştı.

“Yazıklar olsun sana!” diyerek kalkmaya çalıştım yataktan. Kolumu tuttu.

“Ayten, lütfen yat. Hiç iyi değilsin. Doktor yatman gerektiğini söyledi.”

Kolumu elinden kurtardım hemen. “Bıktım her şeyden! Yeter artık, bırak beni!” Ayağa kalktım. Yürümeye çalıştım fakat başım dönünce komodine tutundum. Yanıma koştu Yavuz. “Çek elini, dağıtırım beynini!” dedim ona delirmiş gibi bakarak. Dokunmadı bana ama karşımda durdu. “Ulan...” diye söylendim hırsıyla. “Memleketin bütün kadınları bu parayla sana hasta olur! Bırak memleketi, ülke sınırları dışından da talip bulurdun sen! Sen bunu Akın’a nasıl yaptın ya? Sen bunu nasıl...” Boğazıma gelip dizildi Akın’ın ona *kardeşim* deyip sarıldığı anlar.

İnsan yüreği elbette ki seveceği insanı seçemezdi. En nefret ettiğimiz, bize zarar vereceğini bildiğimiz, olması imkânsız kişilere meyledebilirdi. Bunun gayet farkındaydım ben. Nasıl farkında olmayayım ki? Akın gibi bir imkânsızlıkla aşk yaşamıştım. Basit bir mahalle kızyiken baş tacı edilendim onunlayken. Farklı kültürlerde büyümüş,

farklı topraklardan akmış iki akarsuyduk Akın ve ben. Karışmıştık, adı aşk olmuştu. İşte biz de bunu seçememiştik.

Fakat Yavuz'un sevgisi bana öyle gelmiyordu. Beni sevdiğini, bana âşık olduğunu söylüyordu. Yüreği beni sevmiş olabilirdi ancak içimde bir türlü bunu kabul edemeyen taraf vardı. Bir volkan patlaması gibiydi bu. Düşüncelerim de lava dönüşmüş, yakıyordu tüm bedenimi. Sürekli sorgulama ihtiyacı hissediyordum. *Nasıl? Neden?*

"Beni babama götür..." dedim. Her şeye rağmen ondan bu yardımı istediğim için kendimden nefret ediyordum. Eğer biraz mecalim olsa aşağıdaki duraktan dolmuşa atlar giderdim evime. Fakat ayakta zor duruyordum.

"Gitme Ayten," dedi yalvarır bir ses tonuyla. "Ne olur gitme o eve. Ben her şeyi hallederim. Hatta bu... Bu ikimizin arasında kalır, annem bile bilmez, çalışanlar da öyle ama lütfen gitme o eve Ayten. Çok üzerler, çok kırarlar seni. Oysa ben... Ben seni el üstünde tutarım."

"İkimizin arasında kalacak olan ne?" diye sordum. Başını önüne eğdi, dudakları açılıp kapandı kararsızlıkla. "Konuş!"

Gözlerini kaldırdı. "Evlen benimle," dedi kısık bir tonda. "Kâğıt üzerinde. Ben senin bebeğine babalık yaparım. Hem... Akın'a karşı kendimi çok mahcup hissediyorum. Seni sevmek benim en büyük günahım, izin ver bunu telafi edeyim."

"Sen ne diyorsun ya? Sen kendi günahını nasıl benim bebeğim üzerinden temize çıkarmayı düşünürsün? İnanamıyorum... İnanamıyorum sana! Allah belanı versin senin!" İki elimle göğsüne vurdum, güçsüzce ittirdim onu. "Sen nasıl birisin? Sen kendi oğluna bile baba olamamış insansın, benim bebeğime, senin kanından olmayan bir bebeğe nasıl babalık yapabileceğini düşünürsün?"

Bileklerimi yakaladı göğsüne vurmamı engellemek adına. "Ayten, bu öyle bir şey değil. Ne yapacaksın? Doğum zamanı geldiğinde mahalle ebelerine mi doğurtacaksın bebeğini? Doğumunda bile risk olacak. Hastaneye gitsen ayrı bir sorgu... Ayten, etraflıca düşün. Kendin için de, bebeğin için de düşün. Yemin ederim, yemin ederim kendimi, sana olan hislerimi bir kenara bırakarak söylüyorum bunu sana. Kâğıt üzerinde bir evlilik yapalım, sadece ikimizin arasında

kalsın. Zamanı gelince de...” Duraksadı, bileklerime sardığı ellerini çekti. “İstersen boşanırsın.”

Yaşadıklarım bana kalırsa kâbustan da öteydi artık. Daha ne olabilir dedikçe hayat önüme *bitmedi* dercesine bambaşka şeyler çıkarıyordu. “Beni babama götür,” dedim güçsüz bir sesle.

“İstedğin gerçekten bu mu?”

“Bu!”

Gözlerini yumdu, sol gözünden bir damla yaş düştü yanağına. Gözlerini açtığında dolu doluydu koyu kahve gözleri. Usulca eğildiğinde korkuyla geri çekilmek istedim ama dizlerime tutundu. “Ayten, lütfen yapma. Yalvarıyorum gitme.”

Ne yapacağımı bilemedim o an. Koskoca Yavuz Bey... Düştüğü şu hâle bak! *Senin en kötü sıfatın buydu Yavuz. Senin en kötü sıfatın, ömrün boyunca seni hiçbir zaman sevmeyecek bir kadına âşık olmandı.*

İçini çeke çeke ağladı. Nasıl bana böylesine hisler besleyebiliyordu? Bunca zaman... Bunca ay, iki sene... Nasıl içinde saklamıştı bunu? “Beni babama götür!” dedim bu defa daha sert bir sesle. İçimde bir yer onun bu hâline o kadar üzölmüştü ki kendime çok kızdım. Artık neyi nasıl hissedeceğimi, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Yavuz usulca ayağa kalktı. Sertçe içini çekti. “Tamam,” dedi gözleri başka bir yana bakarken.

Başka hiçbir şey konuşmadık. Hazırlamış olduğum küçük çantamla beraber çıktım Karacaların yalisından. Sarsak adımlarla yürüyordum, arabaya binene kadar baş dönmesinden neredeyse yere yığılacığımı sandım. Yavuz tek kelime etmedi araba mahallede durana kadar. Araba durunca mahalleye baktım boş gözlerle. Sessizdi. Kış ayındaydık, hava buzdu. Herkes evlere, sıcacık soba başlarına çekilmişti. Ansızın canım sıcak kestane istedi. Akın olsa... Akın olsa koşa koşa alırdı. Yiyemediğim o sıcak, hayalî kestaneler boğazıma dizildi sanki o an. Gözlerim doldu.

“Ayten, gitme,” dedi Yavuz. Ona baktım. İçten, yumuşak, sahici ve bunca zamandır kör olduğum, hiç görmediğim bir şefkatle bakıyordu bana. Korktum. Bana bakışından değil, beni sevdiği için korktum ondan. “Hata yapıyorsun. Gitme...”

Elimi kapı koluna atıp usulca indim arabadan. Göz ucuyla ona baktığımda gözlerini yumup yutkunduğunu gördüm. Arka kapıdan çantamı aldım. Hiçbir şey söylemeden arabanın önünden dolayıp apartmana doğru ilerledim. Apartmanın ağır demir kapısını ittirecek gücüm bile yoktu. Omzumla zar zor iterek açtım kapıyı. Omzumun üzerinden dönüp baktım Yavuz'a. Bana bakıyordu. Arkasında ise Akın'ın evi vardı. Bu mahalleye geldiğinde kaldığı o gri panjurlu ev... Şimdi bomboştı o daire. Panjurlar sıkı sıkıya kapalıydı. Yavuz'un arabasının ardında bir dağ gibi duruyordu.

İçeri girdim, apartman kapısı gürültüyle kapandı. Bekledim gitsin. Bekledim arabanın motorunu duyayım. Fakat o da bekledi geri dönmemi, vazgeçmemi, teklifini kabul etmemi. Derin bir nefes alarak yavaş yavaş yürüdüm evin kapısına doğru. O kapı önünde, apartman karanlığında dakikalarca bekledim. İç muhasebesi yaptım kendimce, kapının ardından gelen Gülin ve Emel'in gülüşme seslerini dinledim, biraz da ağladım. Kapı önünden eksilmiş annemin terliklerini aradı ayak uçlarım. Ayakkabımın ucu boşlukla karşılaştıkça yüreğimdeki o boşluğu anımsadım.

Daha fazla beklemeye tahammül edemedi bedenim. Zile bastım. Ellerim sıkı sıkıya tutundu çantamın kollarına. Bir çanta kolundan destek beklercesine yalnızdım. Kapının ardında ayak sesleri duyunca yüreğim daha hızlı çarpmaya başladı. Sonra kapı açıldı. Babamın karısı Sevilay beni görünce önce şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı, ardından çatıldı o kaşlar.

Gözlerini ellerimdeki çantaya çevirdi. "Ayten, hayırdır?" diye sordu. Bu esnada Gülin'le Emel patır patır koşarak geldiler.

"Aa! Ayten ablam gelmiş! Ablacığım!" dedi Gülin bacaklarıma sarılarak. Emel de sessizce onu taklit etti. Eğilip kafalarından öptüm, saçlarını okşadım. Sonra Sevilay'a döndüm.

"Babam nerede?" diye sordum.

"Yok o, kahveye gitti," dedi.

Kafamı salladım. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum korkuyla.

Birkaç saniye yüzüme bakındı, ardından kapıyı açtı. "Gel bakalım," diyerek kenara çekildi. Ayakkabılarımı çıkardım ve içeri girdim. Sevilay ardından kapıyı kapatınca bana döndü. Yeniden

elimdeki çantaya bakındı bir an. “Başın sağ olsun bu arada. Duyduk nişanlının başına gelenleri.”

Başımı önüme eğdim. “Sağ olasın.”

“Geç içeri, ayakta kalma,” diyerek salonu işaret etti bana. Bacaklarıma sarılan Gülin ve Emel’le beraber salona geçtim, koltuğa oturdum. Evin şekli şemali değişmiş, koltukların yerleri değişmişti. Yabancıladım. Her yere bakındım, bizden, eskiden izler aradım ama yoktu.

Sevilay yüzüme dik dik bakarak karşımdaki koltuğa oturdu, bacak bacak üstüne attı. “Ee,” dedi. “Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Abla, ben artık çok güzel okuma yapabiliyorum, biliyor musun? Öğretmenim bana da kurdele taktı. Anneme de bir şiir yazdım. Okuyayım mı sana?” dedi Gülin aramıza girerek. Gülin’in küçük yüzünü sevdim.

“Sonra ablacığım, hadi siz bizi Sevilay ablayla yalnız bırakın biraz,” dedim onlara.

“Abla yaa, gidecek misin?” diye sızlandı Emel.

“Hadi!” diyerek ittirdim onları kucağımdan. Küçük adımlarla çıktılar salondan. Sevilay’a baktım tekrar. “Sevilay abla ben çok zor durumdayım,” dedim. “Bir süre burada, bu evde kalabilir miyim?”

Titriyordum. Ev cehennem sıcakıydı ama korkudan titriyordum. Ya kabul etmezse, ya reddederse beni? “Neden?” diye sordu.

Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. “Hamileyim,” dedim tek nefeste.

“Ne!” diye bir cırladı. Bir elini ağzına kapattı ve gözleri kınayıcı bir edayla karnıma döndü. “Gerçi ben neye şaşıırıyorsam... Evlenmeden aylarca yaşadınız o evde, tabii böyle bir şey olacağı belliydi,” dedi sonra. O kadar kalbim acıdı ki bu sözlerine kelimeler boğazıma dizildi sanki. O evde ne yaşadığımızı, nelere göğüs germek zorunda kaldığımızı, hastalıklarımızı, iyi ve kötü günlerimizi, en önemlisi hayallerimizi bilmeden bu şekilde konuşması kanıma dokundu. “Kaç aylık?” diye sordu.

“İki olacak,” diyerek kafamı kucağımdaki ellerime çevirdim.

“Vay başımıza gelen...” diyerek dizlerini dövdü. “Kız el âlem duy-
sa ne der? Nikâhsız barksız... Üstelik seninki de öldü.” Duraksadı.
“Ben hemen bir ebe bulmaya çalışırım sana.”

Sulanmış gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne ebesi?”

“Canım, doğurmayı düşünmüyorsun herhâlde?” dedi. Sonra
yüzümden ciddi olduğumu anlayınca, “Nasıl doğuracaksın Ayten?
Ahlak zabıtaları düşer peşine işin. Hadi mahalle ebesine doğurtun
bebeği diyelim, nasıl bakacaksın?” diye sordu.

“Sevilay abla biz bu bebeği çok istedik. Bak, benim normalde ço-
cuğumun olması çok zordu. Ben tedavi oldum. Biz... Yani biz bu
bebeği çok istemiştik. Fakat kaderimizde hiç istemediğimiz şeyler
oldu. Ben bu bebeği istiyorum. Hamileliğim riskliymiş. Çalışmamı
yasakladı doktorum. Hamileliğim riskli olmasa, kendi hayatımı ida-
me ettirebilsem...” Duraksadım, küçük bir hıçkırık doldu ağzıma.
Yutkundum. “Gelmezdim kapınıza.”

Gözlerimden yanaklarıma akan yaşları hemencecik sildim. Ka-
çamak şekilde Sevilay’a baktım. Dalgın dalgın beni izliyordu. “An-
ladım,” dedi sonra. “Bu konuyu babanla konuşsan daha iyi olacak
sanırım.”

Başımı salladım. Babamla bu kadar sakin bir konuşma yapabi-
leceğimi sanmıyordum. İt gibi korkuyordum bana diyeceklerini dü-
şündükçe ama mecburdum işte. “Aç mısın?” diye sordu ayağa kalkar-
ken. Açtım. Çok açtım ve çok yorgundum.

“Biraz,” dedim çekinerek. Oysa burnumun ucunda sıcak kestane
kokusu vardı sanki. Gürül gürül yanan sobanın üstüne doğru ba-
kındım.

“Ben yemek koyayım sana,” diyerek mutfağa gitti. O çıkar çık-
maz iki elimle yüzümü kapatıp dirseklerimi dizlerime dayadım. Ba-
bam ne diyecekti kim bilir.

Biraz sonra bir tas mercimek çorbası ve bir parça ekmekle geldi
Sevilay. Görgüsüz gibi yedim. Sorgusuz bir tabak daha getirdi, onu
da yedim. Çorbayla ve bir parça ekmekle pek doymamıştım ama ses
etmedim. Teşekkür ettim. Ferhat’ı memlekete yollamış babam, çalış-
ması için. Kardeşim *durmam burada* demiş daha doğrusu, Sevilay’ın
bu eve geldiğini öğrenince. Bir ayakkabı fabrikasında iş bulmuş,

babamın amcasının kuzeninin evinde kalıyormuş. Neden tüm sevdiğilerim uzakta ki benim? Neden heba oluyor, neden ölüyor? Ya ben? Benim sonum ne olacak? Bizim sonumuz ne olacak?

Sevilay bana kızların odasındaki divanı hazırladı. Orada uzanıp Gülin ve Emel'le sohbet ederken uyuyakalmışım. Gülin ve Emel de iki yanıma kıvrılmış, incecik kollarını bana sıkı sıkı sarıp, üzerime çekmişler yün battaniyeyi. Babamın homurtusuna uyandım uykumdan. Odanın kapalı kapısının ardından geliyordu sesi. Sevilay'ın fısırlar benim gelişimi anlattığını, babamın estağfurullahlar çekerek küfür ettiğini duydum. İyice dinlemeye çalıştım ama sonra odalarına geçtiler. Daha doğrusu salonda yatıyorlarmış onlar soba orada diye. Işıklar söndü, ev karanlığa büründü. Kızlara sorduğumda, bu odada yattıklarını söylediler bana. Oysa bizim küçük bir sobamız daha vardı odamıza kurduğumuz, o yoktu artık odada. Kardeşlerim bunca zaman soğukta mı yatıyorlardı yani?

Emel'in ve Gülin'in üzerini iyice örttüm. Ayaklarım üşümüştü benim de, kalktım ve çantamı açtım. İçinde çorap ararken elime bir kâğıt gelince şaşırdım. Kâğıdı çektim elimle, sonra divanın ucuna oturup bekledim biraz babamlar yatsın, zaman geçsin diye. Neden sonra kalktım, kâğıdı bel lastiğime sıkıştırarak sessizce odadan çıkıp tuvalete gittim. Kapıyı kapatır kapatmaz kâğıdı çıkardım. Bir mektuptu bu. Bembeyaz bir zarf.

Sessiz olmaya özen göstererek zarfı açtım. İçinden Yavuz'un el yazısıyla yazılmış dolu bir sayfa çıktı. Öfkeli bir soluk bıraktım burnumdan. Okumadan tuvaletin içine yırtıp atmak istedim fakat bana son bakışını, pişmanlığını, af dileyişini hatırladım. Çok öfkeli, çok kırgındım ona. En çok da Akın'a rağmen bana karşı bu hisleri beslediği için.

Ayten,

Benim ne denli kötü, haysiyetsiz ve aşağılık bir adam olduğumu düşündüğünü biliyorum. Özür dilerim. Senden binlerce kez özür dilerim Ayten. Seni sevdiğim, sana âşık olduğum, bunun seni kırmasına neden olduğum için senden af diliyorum. Bilmelisin ki ben bu duyguyla çok savaştım. Senden yüzlerce kez vazgeçmeye, kaçmaya, seni yok saymaya çalıştım. Fakat hiçbirinde senden kopamadım. Sana olan sevgim içimde

durdukça mayalandı, çoğaldı, katılaştı. Bilemezsin, anlatamam sana bunun ne denli zor olduğunu. Yanı başımdaydın, Akın'ın, çocukluk arkadaşımın nişanlısıydın ama ben seni bana yasak olmana rağmen, hiçbir zaman benim olmayacağını bilmeme rağmen sevdim. Denizin ortasında için için yanan bir tekne gibi sevdim seni. Suyun üzerinde ama alevler içerisinde... Dermanı yanı başında ama ondan medet umamaz.

Hırçın bir dalgasın sen Ayten, benim gibi... Ben de öyleydim. Bir gün yine çarptım kıyılardan birine, en sertinden. Sonra kırıldım, paramparça oldum, zerrelere ayrıldım. Birleşemedim. Hep çokluk olarak kaldım öylece. Füsün'un ölümü o kayaydı, Ayten. Zerrelere ayrılan o dalga bendim. Ve seni, asla birleşemeyeceğimi bilerek bütün zerrelere sevdim. Sen benim gül bahçem olmalıydın. Önümde duran bir kül bahçesi değil.

Hırsla mektubu buruşturdum bu noktada. Çok derin, çok âşık olduğunu alenen ifade eden bir mektuptu bu. Fakat *benim olmalıydın* diye sahiplenici konuşması beni çileden çıkartmıştı. İyice buruşturduğum mektubu atmak istedim tuvalete fakat atmadım. Mektubun sonuna ev telefonunu ve iş yeri telefonunu yazmıştı. Lazım olabilir miydi? Bilmiyordum. Karnıma dokundum. Neden ondan başka tanıdığım, güvenebileceğim biri yoktu hiç? Mektubu yeniden belimdeki lastiğe sıkıştırdım ve sinirlerime hâkim olmaya çalışarak odaya geri döndüm. Mektubu çantanın en dibine koydum. Buz gibi odada kardeşlerime sarıldım.

O gece düşünmekten doğru dürüst uyuyamadım. Sabaha karşı dalmıştım biraz. Gülin'le Emel sessiz olmaya çalışarak giyiniyorlardı ben uyandığımda. Doğruldu. İkisini öptüm yanaklarından, yakalıklarını düzelttim. Kalktım, onları geçirdim okula. El ele tutuşarak çıktılar. Salonun kapısı birden açıldı sonra. Babamla göz göze geldik o an. Ne yapacağımı bilemedim, kapı önünde öylece kalakaldım.

Sevilay çıktı ardından sabahlığının kuşağını önünde bağlayarak. O da bakıyordu yüzüme dik dik. "Öpeyim baba," diyerek eline uzanmak için hamle yaptım fakat babam elini arkasına çekti.

"Niye geldin?"

Gözlerimi hiç gözlerine çıkaramadım. Başım mütemadiyen önde, suçlu, muhtaç ve oldukça zavallı bir şekilde sessizce yere baktım.

Biliyordu sebebini. Karısı mutlaka söylemişti dün gece ona, yine de günahımı, kabahatimi kendi ağzımdan duymak istiyordu.

“Gidecek başka yerim yoktu baba,” dedim cılız bir sesle. Olanları düşünmeden edemiyordum. Yavuz’un sözlerini, Jale Hanım’ın dediklerini, Akın’ı, Akın’ımı düşünmeden edemiyordum.

Babam bana doğru bir adım attığında korkuyla yarım adım geri ledim ve başımı kaldırdım. “Geliyorsun, destursuz evime giriyorsun, başka gidecek yerim yoktu diyorsun, elimi öpmeye kalkışıyorsun...” Mavi gözleri karnıma indi. “Üstelik piçinle!”

Babamın giderek yükselen sesi üzerine karısı kolunu tutup çekti. “Deme öyle bey, yazıktır.”

Ancak babam onu silkerek kolunu kurtardı. “Bırak! Sen bu zamana kadar niye evlenmedin ki? O anarşist it seninle oynadı oynadı, geberip gitti öte tarafa, olan sana oldu! Ama ben dedim, bu itten adam olmaz dedim!” Üzerime yürüdüğünde ellerimi hemen karnıma sardım. Yumruk yaptığı elinin sivri parmak boğumuyla sol şakağıma vurdu. “Kafan almadı hiç! Şimdi karnında bebeğinle babaevine döndün.”

“Baba, lütfen...” diyebilirdim yalnızca. Daha fazla konuşsam bağırma çağırma ağlayacaktım. Mecbur olmasam gelir miydim? Gelmezdim ki. Asla gelmezdim.

“Hayat böyledir işte!” Karısına döndü ve büyük bir kibirle, “Hayat seni böyle babanın ocağına, bir kuru ekmeğine muhtaç eder!” dedi.

Dişlerimi neredeyse kırarcasına sıkıyordum. Ağlamak istemiyordum fakat gözlerimden yaşlar akıyordu. “Bağışla baba...” diye mırıldandım. “Bana değil, karnımdaki bebeğime acı. Hamileliğim çok riskliymiş. Çalışamazmışım. Birkaç ay...” Titrek bir nefes çektim içime. “Birkaç ay izin ver burada kalayım. Doğumdan sonra gideceğim. Buradan başka gidecek yerim yok.”

Vardı. Bir seçenek daha vardı elbette. Onu da dün akşam öğrenmişim. Jale Hanım da söylemişti, Yavuz da. Ağlaya ağlaya söylemişti hem de Yavuz. Ben acıyla kıvrılırken, olanlara inanamazken, dizlerime kapanarak... Fakat ben... Kabullenemiyordum. Nasıl

olurdu? Akın... *Ah, Akın...* Senin de dediğin gibi işte: Her şey çok zor. Yokluğun ise iki katı bir zorluk.

"Gitme Ayten," demişti Yavuz bana. *"Ne olur gitme o eve. Ben her şeyi hallederim. Hatta bu... Bu ikimizin arasında kalır, annem bile bilmez, çalışanlar da öyle ama lütfen gitme o eve Ayten. Çok üzerler, çok kırarlar seni. Oysa ben... Ben seni el üstünde tutarım."*

Olanlara inanamıyordum. Duyduklarıma, gördüklerime, yaşadıklarına inanamıyordum. Oysa çok değil, iki ay öncesine kadar dünyanın en mutlu insanı olduğuma emindim. Şimdi tüm rengini yitirmiş, boynunu bükmüş o kırmızı güllerden yalnızca biriydim.

"Allah seni bildiği gibi yapsın!" dedi babam. "Ben ne günah işledim de evlatlarımla sınıyorsun beni Rabbim!"

Hiç bakmadım yüzüne. Babam odaya gitti. Sevilay'la göz göze geldiğimizde bana üstten üstten bakarak mutfığa geçti. Korkuyla tuttuğum nefesi dudaklarımı aralayarak bıraktım. Kasıklarım sancıdı korkudan. Gittim odaya divanın üzerine oturdum. İyi olacaktım, iyi olacaktık. Kovmamıştı babam bizi.

Kovmadı ama o günden sonra hiç konuşmadı benimle, yüzüme bakmadı. Alenen aşağılayıcı konuştu hakkımda, sanki ben o evde değilmişim gibi. Sevilay desem, o da aynı, yarım ağızla konuşuyordu benimle. Konuştuğundaysa hep umutsuzdu sözleri. Böyle tehlikeli hamileliklerde bebek ya düşer ya sakat doğarmış. Zina bebekleri mutlaka kusurlu olurmuş. Allah hem anneyi hem bebeği lanetlermiş.

Evdeki tek iyi şey kardeşlerimdi. Gülin ve Emel hamile olduğumu öğrendiklerinde karnımı severek isim bulma yarışına girmişlerdi bir pirinç tanesi kadar bile olmayan bebeğe. Hep de kız ismi buluyorlardı. Emel'in istediği Kiraz'dı, çok seviyor diye. Gülin de Çilek diye tutturdu. "Ne Kiraz ne de Çilek, bizim bir kızımız olursa Devrim Leyla olacak adı," dedim onlara.

"Devrim ne demek abla?" diye sordu Gülin.

Gülümsedim. Aklıma tek bir şey geldi: *Akın*. Akın demekti Devrim. Ama "Sevda," dedim Gülin'e.

"Sevda koysana o zaman?" dedi Emel de.

Cıkladım. "Olmaz. Devrim daha güzel."

“Ben sevmedim,” diyerek dudak büktü Emel. Kolumun altına aldım ikisini de. Saçlarını öptüm.

“Ben sevdim,” diye mırıldandım. “Çok sevdim...”

Akşama doğru, salonun ön bahçeye bakan penceresinden Akın'ın oturduğu o küçük evi izledim. Sanki şimdi geliverecek bayırın yukarısından bisikletiyle rüzgâr gibi, dayayacak bisikleti evinin duvarına, cebindeki anahtarları şingirdataarak açacak kapısını, ilk yapacağı şey perdeleri, pencereleri ve gri panjurları açmak olacak. Sonra bir sigara çıkaracak paketinden, çakmağını aranacak ön ve arka cebinde, ceke-
tinin iç cebinde olduğu aklına gelecek koşup yakacak, görüş açım-
dan çıkacak, geri döndüğünde sigara çoktan dumana bulamış olacak kafasının etrafını. İki elini koyacak pencere pervazına, gömleği üst-
ten iki düğme açılmış, yaka bağır meydanda olacak, kumda top oy-
nayan ağzı yüzü pis çocuklara gülerek bakacak, ansızın gözleri bizim
eve kayacak, içli içli çekecek sigarasını, sigaranın ucunda tupturuncu
bir ışık parlayacak, ben perdenin ardında olduğumdan o bilmeyecek
ama göz göze geleceğiz. *Yaktığı sigaradan daha çok yanacağım.*

Gelişimin üçüncü gününde Sevilay ufak ufak işlere yardımcı ol-
mamı söyledi. İtiraz etmek istedim fakat papaz da olmayı istemiyor-
dum, babama karşı beni doldurur muydu? Bilmiyordum. Perdelerini
yıkamış salonun. Yardım eder misin dedi, gittim. O çıkıp asacak
sandım ama tutuşturdu perdeyi elime.

“Sevilay abla, ben mi çıkıp asayım perdeyi?” diye sordum inana-
mayarak.

“Bende boy mu var kız, aa, eline mi yapışır asıversen?”

“Abla, hamileyim ya hani, ya düşersem aşağı?”

Sol kolumu sıvazladı. “Bir şeycik olmaz, ben tutarım merdiveni-
ni,” dedi güven vermek isteyen bir edayla. “Ayol biz de hamile olduk
zamanında, bu kadar korkuyorsan ne diye yedin naneleri?” Aptal iğ-
nelemelerini dudaklarımı zorlukla bastırarak geçiştirmeye çalıştım.
Tedirgince merdivene çıkmaya başladım sonra.

“Bak sıkı tut,” dedim ona da. Kafasını salladı. Üç basamak çık-
tım. Yukarı uzanıp teker teker taktım kornişe perde düğmelerini. Bir
ara karnımda müthiş bir sancı hissedip tülü bıraktım ve merdivene

tutundum. Aşağıya baktığımda Sevilay'ın merdiveni tutmadığını fark ettim. "Ya sen niye bırakıyorsun merdiveni?" dedim acıyla.

"Ay hep yerlere sürdün Ayten!" diyerek, bıraktığım tülleri toplar gibi yaptı, bana uzattı. Öfkeyle alıp taktım perdeyi. Usulca indim, odaya geçtim sinirle. Karnımdaki sancı giderek büyüdü, belimi ve iki bacağımın arasını sızlatmaya başladı.

Ağrıyla kıvranırken battaniyeyi sardım üzerime. Bu oda çok soğuktu. Karnımı okşadım. Bekledim geçmesi için bu ağrının ama geçmek bilmedi. Sonra sızmış kalmışım. Gülin'le Emel okuldan gelmişler, beni Emel uyandırdı öperek. Yemek hazır dedi. Doğruduğumda bıçak gibi battı o ağrı yine karnıma. Tuvalete gittim, iç çamaşırimda lekelenme gördüm. Telaşa kapılıp Sevilay'ı çağırdım. Bir şey olmaz dedi. İnandım. Büyüktür, tecrübelidir dedim, inandım.

Sonraki günler benimle iyi geçinmeye başladı. Her gün telefonda uzun uzun Kastamonu'daki kız kardeşi Fadik'le konuşuyordu. Ondan arta kalan zamanda da çay hazırlıyordu ikimize özel. Ada çayı, rezene, kekik. Aromalı çayların tadı hoştu fakat akşamları kafam kalkmıyordu. Hatta bazen bu çaylar yüzünden mi acaba dedim, içtiğim çayı kustum. O akşam rahatsızlanmadım fakat ertesi gün yoğun bir şekilde kanamam oldu.

Sevilay'a koştum hemen. Kıyafetime bile bulaştı çünkü kan. O kadar ilgisizdi ki tenezzül edip yardımcı bile olmadı bana. Kanama durmazsa ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Allah'ım, ne yapacaktım? Taksi çağırırsam, hastanede nasıl baş edecektim tek başıma? Uzandım yeniden. Bekledim uzun uzun. Kanama dinmedi fakat azaldı.

Akşam babam eve geldiğinde yemek yediğimiz sırada, babam maaş alamadığını, devletin maaş yerine çimento, bulgur gibi enva-i çeşit şey vereceğini söyledi. "Üç boğaza bakarken bir de fazlalaştık şu dönemde," dedi bana bakmayarak. Lokmalar boğazıma dizildi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde kanamam dinmeyince babama gidip, "Beni hastaneye götürür müsün baba?" diye sordum çekinerek. Babamın Anadol arabası hâlâ duruyordu. İstese götürürdü beni.

Fakat o, "Git yat odaya, asabımı bozma benim!" diye azarladı beni. "Benzin alacak para var sanki, ettiği lafa bak!"

“Baba, kanamam var,” dedim. “Cebimde biraz param var, vereyim sana. Beni götürür müsün?” Gözlerini dikip bana baktı. Hiçbir şey söylemedi başka. Götürmeyecekti beni. Anladım bakışından.

Odaya geçip divana yatarken Emel’le Gülin başımdaydı. “Çok mu ağrıyor karnın?” diye sordu Gülin küçük elleriyle karnımı okşayarak. Emel de ondan gördüğü şekilde okşamaya çalışıyordu karnımı. Burnumun direği sızladı onların bu hâlini görünce.

“Yok ablacığım, geçecek,” dedim ikisini de severek. Gözlerimi tavana diktim. *“Her şey çok güzel olacak.”*

Yatma saati gelip evdeki ışıklar söndüğü vakit tuvalete kalkıp yeniden baktım. Kanama az az devam ediyordu. Yarın kendi başıma hastaneye gitsem... Yapabilirdim. Evet ama sorarlar mıydı bana eşin nerede diye? Kimliğime bakarlardı, evli olmadığımı anlarlardı. Öyle her önüne geleni tutukluyorlar mıydı canım? Riskli işte hamileliğim, alıp kodese tıkarlar mıydı beni?

Bilmiyordum. Büyük bir belirsizlik denizinde boğuluyordum sanki. Tuvaletten çıkıp mutfığa girdim. Su içtim, biraz pencereden gri panjurlu o evi izledim. Odama geri dönerken babam ve Sevilay’ın konuşmaları tesadüfen çalındı kulağıma. “Çay veriyorum ya, ondan. Gram akıl yok bu kızda. Güzellikle ebeye aldıralım dedim, böyle çekecek şimdi.”

“Canına bir şey olmaz, değil mi?” dedi babam.

“Olmaz, kanama fazlalaşırsa ben onu götürürüm ebeye, iki dakikada alırlar bebeği.”

Kollarımı karnıma sardım. Kanım donmuştu sanki. Duyduklarımın korkunçluğuyla çığlık attım. Babam ve Sevilay bismillah çekerek çıktılar salondan. Evin ışıkları açıldı. Babam, “Ne oldu?” diye sordu bana.

“Siz benim bebeğimi mi öldürüyorsunuz?” dedim dehşetle. Babam bana doğru adımlamak istedi. “Sakın! Uzak dur! Uzak durun benden!” Gülin’le Emel korku dolu gözlerle bana bakarak odanın kapısının kenarında duruyorlardı. “Siz bunu bana nasıl yaparsınız ya? Sen baba? Bu bebeğin kanına nasıl girersin?”

“Ayten, kızım...”

“Kızın falan değilim ben senin! Allah belanızı versin sizin! Sendeden sadece bu evde yaşamama izin vermeni istedim doğumuma kadar ya ben! Bu bebek Akın’dan kalan en değerli şeydi bana! Nasıl böyle bir şeyi düşünürsünüz? Başınıza kalacağımı mı sandınız? Ben çok mu meraklıyım sizin evinize sanki?” Karnıma saplanan ağrıyla sustum. Ağır adımlarla odaya girip çantamı aldım.

“Ayten, nereye?” diye sordu babam.

“Allah belanızı versin!” diyerek ağlıyordum.

Onu dinlemeden üzerimde geceliklerle üst katlara çıktım. Neşe’nin anne ve babasının kapısını çaldım. Bir yandan ağlıyor bir yandan da karnımı tutuyordum. Neyzen amca, hayırdır inşallahlar çekerek gelip açtı kapıyı. Beni görünce beti benzi atıverdi hemen.

“Ayten? Bismillahirrahmanirrahim. Kızım, ne bu hâlin?”

“Neyzen amca, telefonunuzu kullanabilir miyim?” diye sordum zar zor.

“Kızım, ne bu hâlin? Neler oluyor? Birine bir şey mi oldu?” Kapıya çıktı, aşağıya, kapımıza doğru baktı. “Baban nerede?”

“Neyzen amca, ne olur sorma... Lütfen kullanayım telefonunuzu. İzin ver,” diye yalvardım iki gözüm iki çeşme. Bu esnada Feraye teyze geldi.

“Ayten? Kızım, ne oldu?” diyerek yüzümü tuttu, okşadı.

“Telefon...” dedim onun bu anaç dokunuşuyla hıçkırarak. “Telefon edecektim...”

“Gel, geç içeriye,” diyerek sırtımı sıvazladı Feraye teyze. İçeri geçip telefonun başına oturunca bana hemen bir bardak su getirdiler. Onları da gecenin bu vaktinde rahatsız etmiştim. Korku dolu bir şekilde bakıyorlardı uyku mahmuru gözleriyle yüzüme. Teşekkür edip suyum içtim. İçimin yangınına bir nebze de olsa ilaç oldu su.

“Kızım, ne oldu? Neyin var? Biz senin burada olduğunu bile bilmiyorduk.”

“Uzun hikâye Neyzen amca...” dedim akan burnumu çekerek. Onlara hamile olduğumu söyleyemezdim. Korkuyordum. Kınamalarından, söylemeseler de bakışlarındaki acımadan... “Kullanabilir miyim telefonu?” diye sordum yeniden.

“Kullan kızım.” Onlara bakmadan, yere koyduğum çantaya uzandım ve buruşturduğum mektubu titreyen ellerimle açtım. Yavuz’un kelimelerini yeniden görünce bir an bunu gerçekten isteyip istemediğimi sordum kendime. Art arda yutkundum. *“Evlen benimle. Ben seni el üstünde tutarım. Kâğıt üzerinde bir evlilik yapalım, sadece ikimizin arasında kalsın. Zamanı gelince de... İstersen boşanırsın.”* Sesi kulaklarımın içinde kesik kesik dönüp duruyordu. Bir yazdığı ev telefonu numarasına bir de kelimelerine bakıyordum. *“Sen benim gül bahçem olmalıydın. Önümde duran bir kül bahçesi değil.”*

Kül bahçesi... Akın’ın gülü, goncasıyken küle dönmek, Akın’la beraber yanarak küle dönmekti belki de. Haklıydı Yavuz. Ben onun ölümüyle beraber Zümrüt’ü de gömmüştüm. Bu gül, küle döneli çok oluyordu.

Telefonun ahizesini kaldırıp titreyen parmaklarla yalının numarasını tuşlarken, beni izleyen ev sahiplerinin meraklı bakışlarından kaçınıyordum özenle. Küçücük olmak, o koltukta yok olmak istiyordum bu insanları rahatsız ettiğim için. Telefon çalmaya başlayınca nefesimi tuttum. Sanki arkamda duran yastık kadar cansızlaşmıştım.

“Alo?” Yavuz’un sesiyle irkildim.

“Beni alır mısın?” dedim iki elimle ahizeye sıkı sıkı tutunarak. Sesim cılızdı, kırıktı ve kendime bile yabancıydı.

“Ayten?” dedi inanamayarak.

“Benim,” dedim ona. İç çektim iki kere. “Gelir misin?”

“Hemen geliyorum,” dedi ve anında kapandı telefon.

Ahizeyi usulca kapattım ben de. Neyzen amca ve Feraye teyze yüzüme merakla bakarlarlarken “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ve ayağa kalktım.

“Aytenciğim, sen hiç iyi görünmüyorsun yavrum. Nişanlından sonra mı böyle oldun? Ah, kuzum benim. Sana yardımcı olmamızı ister misin?”

“Sağ olun Feraye teyze. Allah sizden razı olsun. İyi olacağım,” diyerek ellerini sıktım Feraye teyzenin. “Teşekkür ederim telefonunuzu kullanmama izin verdiğiniz için.” Çıktım sonra o evden. Aşağıya

indim, babam kapı önünde merdivenlere oturmuş. Geldiğimi görünce ayağa kalktı.

“Ayten, kızım gel, konuşalım,” dedi.

“Ne konuşacağız? Karınla beraber nasıl plan kurduğunuzu mu?” Sesim apartman boşluğunda yankı yapınca sessiz olmamı işaret etti. Umurumda değildi. Nasıl böyle bir şey yapardı? Hâlâ inanamıyordum.

Gitmek için hamle yaptığımda önüme durdu. “Nereye gideceksin?” diye sordu.

Karnımdaki o ağrı yeniden gelip saplandı aynı noktaya. “Cehennem dibine!” dedim acıyla. Yanından geçtim, ağır kapıyı açtım ve ocak ayının buz gibi havasının bir anda beni çarpmasıyla kapı önünde, elimde çantam, üzerimde geceliklerimle kalakaldım. Nefesimi tuttum titrememi bastırmak adına. Çantamın içinde hırkam vardı ama kıpırdayamıyordum. Sanki ayaza çıktığım an donup kalmıştım. Ben... Hiç ait olmadığım o yuvadan yeniden atılmıştım. Gözlerim yolun diğer yanındaki gri panjurlu evdeydi. Her şey rengini yitirmişti sanki fakat bir tek o ev renkliydi. Akın’ın eviydi orası. İstanbul’un en güzel alacalisının eviydi. Onu bana getiren evdi.

On dakika sonra geldi Yavuz. Kaskatı bir şekilde apartman kapısının önünde bekliyor oluşum onu şoka uğrattı. “Ayten, ne oldu?” diye sordu. Yüzümde ne gördü bilmiyorum. Herkeste aynı korkunç yansımayı görüyordum. “Bebek... Bebek iyi mi?”

“Kanamam var,” dedim. “Beni hastaneye götürür müsün?”

Kafasını salladı. Paltosunu çıkardı hemen üzerinden, omuzlarına sardı. O sıcacık palto soğuktan kasılan omuzlarımı sızlattı sanki. Beraber arabaya bindik, hastaneye gittik. Kanamam olduğunu söylediğimde acil müdahaleye aldılar beni. Ölüm gibi dakikalardı. Ağlamaktan gözlerimde yaş kalmamıştı neredeyse. Onu kaybedeceğimi sandım. Akın’dan kalan o son parçayı, çok beklediğimiz, çok istediğimiz o mucizeyi yitireceğimi sandım ama öyle olmadı. Yaşıyormuş bebeğim hâlâ, duruyormuş yerinde fakat ben iyi değilmişim. Çok hâlsizmişim, çok zayıfmışım. Bir dünya takviye ilaç, adını bilmediğim yiyecekler söylediler bana. O gece hastanede müşahede altında kaldık yine de.

Öğleden sonra taburcu oldum. Hastaneden çıkarken hastanenin önündeki banka gözüm ilişti. Gittim oraya oturdum. Yavuz da geldi peşimden. “Ne oldu?” diye sordu yanıma oturarak.

Kelimeleri nasıl toparlayacağımı, ona ne diyeceğimi bilmiyordum. “Öyle olsun,” deyiverdim birden. Onca ettiğim laftan sonra bunları söylemek kanıma dokunuyordu.

“Ne?” diye sorguladı beni Yavuz. Gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım.

“Şu evlenme işi...” dedim. Çatık kaşları gevşedi. Dudakları aralandı ama konuşmadı. “Öyle olsun işte,” dedim ben de yeniden.

“Ne olsun? Kabul ediyor musun?” diye sordu.

Gözlerimden akan yaşları sildim, onaylarcasına kafamı salladım. “Ediyorum,” dedim, içim kan ağlaya ağlaya. Çekingen bir edayla ellerime uzandı, tuttu.

“Sana söz veriyorum... Seni hiç üzmeyeceğim. Üzeni hayatından yok edeceğim.” Diğer eli uzanıp yanağımdan kayan gözyaşını sildi. “Bir daha ağlamanı istemiyorum Ayten. Çok mutlu olacaksın.”

Ben mutlu olmayacağım Yavuz. Ben hiç mutlu olmayacağım. Sadece yaşayacağım. Bu kül bahçesinde papatya yetiştirebilmek için yaşayacağım.

“Ağrın var mı?”

Ümit’in sorusuyla başımı önümdeki tasta kaldırıp yüzüne baktım. Cıkladım. “Uyuşmuş gibiyim artık ama kolumu kullanırken biraz acıyor. Şöyle hafif kaldırdığım zaman...” diyerek sol kolumu kaldırdım. “Biraz acıyor. Asıl felaket olan başım. Hâlâ kendime gelemiyorum...”

“Kolay mı oğlum, on beş gün neredeyse yarı ölü gibi yattın. Öldük öldük dirildik. Yakalanacağız diye korktuk.”

Kafamı salladım onaylarcasına. İçtiğim çorbayı bitirip yanımdaki komodinin üzerine koydum boş tası. “Allah razı olsun hepinizden,” dedim diğer çocuklara da bakarak. Konu kendi aralarında hangi ülkeye gidecekleri tartışmasına döndü sonra. Ben suskundum. Benim evim, memleketim çok uzakta kalmıştı. Kaçıp geldiğim o ülkeye geri dönmeyi her şeyden çok istiyordum fakat Ümit imkânsız olduğunu,

hürriyetimi yakmanın çok ama çok ağır sonuçları olabileceğini söyledi bana. Bir de şu öldü sanılma mevzusu vardı.

Diğer adamlar odadan çıkınca Ümit'in kolunu yakaladım yeniden. "Ümit, yalvarırım İstanbul'u ara," dedim içimde korkuyla. Nasıl korkmayayım? Ayten'e öldüğümü söylemişlerdi. Kendine bir şey yapacak, geç kalacağım diye ödüm kopuyordu.

"Yoldaş, çok tehlikeli..." dedi Ümit bana yeniden.

Öfke dolu bir sesle, "O zaman beni kaldır, ben birilerinden yalvar yakar telefon bulup arayayım," dedim. Ümit ürktü, yumuşattım ben de sesimi. "Bak anlamıyorsun. Ayten'e benim öldüğümü söylemişlerse kendi canına kıyar diye korkuyorum."

"Allah korusun," dedi hemen. Düşüncelere daldı bir müddet. "Gece on iki gibi çıkıp şu bağcı Yunanlının kapısını çalsam diyorum..."

Ellerini tuttum. "Hay yaşa Ümit!" diye şakıdım sevinçle. "Gerçekten beni çok mutlu edersin bunu yaparsan."

"Şş, tamam oğlum. Adamlar birkaç kez sohbet ettik sadece ama arama yaptırıp yaptırmayacağı meçhul, hemen heyecanlanma. Dua et de izin versin aramaya."

"Verecek," dedim içimde müthiş bir inançla. "Verecek mutlaka." Ayten'den haber alacak olmanın heyecanı geldi kuruldu göğsüme. "Korkutma sakın kızı telefonu açınca. Vuruldu deme. Polisten kaçtılar, telefon bulamadı o yüzden arayamadı de. Akın niye aramadı diye sorarsa da yakın bir zamanda arayacak o seni de. Suzan teyzeyi arasın, o yurt dışı işlemleri için yardımcı olur ona. Hah, odamızdaki aynalı çekmeceyi kırsın. Bir tapu çıkacak oradan, satsın o mekânı. Para çok lazım olacak ona..."

Hızlı hızlı konuşmam üzerine Ümit kafası karışmış bir şekilde saç diplerini kaşıdı. "Yoldaş, hepsini nasıl söyleyeyim?" dedi gülerek.

Ben de güldüm ve onun omzuna vurdum pat pat. "Heyecanlandım Ümit... İnan onu düşünmeden bir saniyem geçmiyor."

Onu düşündükçe kalbim bile bir başka vuruyordu göğsüme sanki. Nasıl heyecanlanmayayım? Hele onun bana geleceğini düşündükçe... Yaşadığımı öğrenince o inanamayan ama inanmak isteyen içini, telaşını, acelesini tahmin edebiliyordum.

Gece yarısı çıktı gitti Ümit. Numarayı ufak bir kâğıt parçasına yazıp vermiştim avucuna. O gideli saat yavaşladı sanki, zaman geçmek bilmedi. Zar zor kalktım yatağımdan, pencereye doğru ilerledim. Bu derme çatma yer o kadar soğuktu ki pencere aralığından esen kış rüzgârı odayı alenen daha da soğutuyordu. Ufacık bir elektrik sobası vardı ama o da kafasına estiğinde çalışıyordu.

Yine de Ayten'in hasreti beni diri tutuyordu. Haberini almadan yatağa giremezdim çünkü biliyordum, bedenim hâlâ çok yorgundu ve yatarsam uyurdum. Bu yüzden bekledim. Neredeyse bir saat sonra geldi Ümit. Nefes nefeseydi geldiğinde, koşmuş. Yanakları, kulakları kıpkırmızı kesilmiş.

"Ne oldu Ümit?" diye sordum endişeyle. Korktum. Ömrümde böyle bir korkuyu ancak annemin vefatında hissetmiştim. Aynı korkuyu hissetmek sarstı beni.

"Abi, yok," dedi bana. "Açan olmadı. Yani hiç çalmadı bile telefon."

Kaşlarım çatıldı. "Emin misin? Yanlış çevirmiş olmayasın numarayı?"

Cebinden ona yazdığım numara kâğıdını çıkardı. "Vallahi üç kez denedim, yetmedi gittim başka komşunun telefonundan da aradım ama olmadı. Sen mi numarayı dalgınlıkla yanlış yazdın acaba, bak bir." Bana uzattı kâğıdı. Baktım. Yanlış değildi.

"Hayır, doğru bu numara." Fatura ödenmedi de hat mı kesildi acaba diye düşündüm. Ödeyecek para mı bulamadı, işi mi bıraktı? *Hayattasın, biliyorum. Yaşıyorsun. Asla düşünmeyeceğim öldüğünü.*

Mektup yazmam lazımdı. Kaç güne giderdi ki? Bilmiyordum. Bir an önce İtalya'ya, dedemin evine gitmeliydim. Orada her şey daha kolay olurdu. Biraz toparlanıp, bu hafta içinde İtalya'ya gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Zümrüt'e ulaşmalıyım, ne pahasına olursa olsun.

Tüm bu olayların ertesi gününde Neşe, annesinden Ayten'le ilgili duyduklarıyla şoke olmuştu. Yusuf'un Kıbrıs'taki görev süresi uzayınca geçici bir ev kiralamışlardı Girne'de. Annesi Yavuz'u tarif etmişti gelip gecenin bir vakti arabasıyla aldı gitti diye. Annesinin

anlatımına göre Ayten perişan bir hâldeymiş, sormuşlar o kadar ama söylememiş ne olduğunu. Neşe nasıl olup da Ayten'in babaevine geldiğini merak etti o an. Yavuz'un ev telefonunu bilmediğinden iş yerine ulaşmak için önemli iş yerlerinin telefonlarının bulunduğu defteri karıştırdı. Karaca Tekstil'in numarasını bulur bulmaz da aradı. Bir sekreter açmıştı telefonu, Yavuz Bey'le görüşmek istediğini belirtti fakat sekreter görüştüremeyeceğini, randevu alarak buraya gelmesini söyledi. Küfredip kapattı Neşe. Görüşürseydi köküne kıran mı girerdi sanki?

Telaşla evin içinde bir oraya bir buraya volta attı. Kimden sorabilirdi ki onu? Nasıl haber alabilirdi? Bilemedi. Ayten için endişelendi. Yeniden aradı Karaca Tekstil'i. Bu defa çok önemli olduğunu söyledi. Yavuz Bey yokmuş iş yerinde, ne zaman geleceği bilinmiyormuş. El mecbur tamam diyerek kapattı bu defa telefonu. Ertesi gün de, sonraki gün de aradı Neşe fakat hiçbir şekilde ulaşamadı ne Yavuz'a ne de Ayten'e. İyice endişelenmişti ki üçüncü günün sonunda Yavuz teşrif etti telefonuna.

"Ayten nerede?" diye sordu Yavuz'a direkt.

Bu katı soru karşısında Yavuz afalladı. "Evde," dedi.

"Ne oldu ona? Niye gecenin bir yarısı gelip aldın onu? Babasının evinde ne işi vardı?"

Yavuz sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Zor zamanlar geçiriyordu, Neşe Hanım," dedi. "Kardeşlerini görmek istedi, gitti. Sonra da benim onu alıp evine getirmemi istedi. Bu kadar." Yalan söylüyordu. Alenen söylediği yalan dilini yaktı fakat böyle söylemek zorundaydı. Ne deseydi? Hem Neşe oradan ne yapabilirdi?

"Nasıl ya? Görüp dönerdi kardeşlerini, niye kaldı ki babasının evinde?" diye sorguladı Neşe onu. "Hem sen ver bakayım bana evinin numarasını. Tamtürklerin yalısını arıyorum ama hat kesilmiş, bari senin numaranı alayım da Ayten'le konuşayım."

Neşe'nin ısrarı sinirine dokunsa da Yavuz verdi numarayı. "Kendi evinde o, bizim evi ararsan çalışanlarım açar."

"Çalışanların bir zahmet çağıriversin arkadaşımı yan yalıdan o zaman cicim. Hadi, kolay gele," diyerek pat diye kapattı telefonu. Bu

adamı da hiç sevmiyordu. Yakışıklılığı, parası olmasa çekilecek tip değildi. *Soğuk nevale.*

Yavuz'un verdiği numarayı çevirdi. Telefon çaldı, uzun bir süre çaldı hem de fakat açan olmadı. Çünkü Ayten ve çalışanlar artık o yalıda yaşamıyorlardı.

Tarabya'daki villa onlar için hazırlanmıştı.

18 Eylül 1982, İstanbul

"Bacağıın hâlâ iyi değil, ta oraya kadar bisiklet mi süreceksin Akın? Bak çok fena olur. Gel bir taksiye binelim işte aşağıdan. Ne inat ettin!"

Ayten'in sefer taslarına hazırladığı kekleri ve börekleri bisikletinin sepetine sıkıca bağlıyordu bu esnada Akın. Ayten'in hazırladığı buz gibi reyhan şerbetini de koydu en son. "Yahu aşağıya kadar inelim. Baktık ağrım yok, devam ederiz. Ama ağrırsa vallahi gider taksiye bineriz."

"Aferin sana ya! Parlak zekâ! Oraya kadar inince ağrımaya başlayınca ne olacak? Zehir olacak pikniğimiz. Senin canın yanarken nasıl mutlu mutlu oturup piknik yaparız?"

Ayten'in huysuz bıdı bıdılarını, onu belinden tutup çekerek sonlandırdı Akın. Uçuşan kırmızı beyaz kısa eteğini tuttu. Bisikletinin önüne doğru çekti kızı, dudaklarına uçucu bir buse kondurdu. "Bacaklarını kapat da açılmasın rüzgârda," dedi.

"Sen hiç beni dinleme! Bir kulağından girip diğerinden çıkıyor sözlerim," diye huysuzlandı Ayten. Kollarını küçük kız çocukları gibi nazlı nazlı göğsünde bağladı ancak yine de Akın'ın önüne oturmaktan vazgeçmedi.

Akın onun sol omzunun üzerinden kafasını uzatıp yanağını yanağına sürterek, "Eteklerini tut kız, bak gidiyoruz," dedi yalandan azarlar gibi. Ayten ince omuz başlarını kaldırıp indirince Akın sol kulağına üfledi onun.

"Ay, ne yapıyorsun yahu?" dedi Ayten sırtını onun göğsüne yaslayıp yüzüne yan yan bakarak.

"Tut eteklerini." Hafifçe sol bacağını okşadı kızın.

Dudağının kenarındaki o kırıksıklık mest etti Ayten'i. Dokunuşu ise içini eritti. Sözüne itaat etmemek işten bile değildi. Eteklerini tuttu, Akın da yokuş aşağıya sürdü bisikleti. Sırtını Akın'ın geniş göğsüne

yasladı Ayten. Kısa bir süre sonra yalılarının ardında kalan ormanlığa çıkmışlardı. Yazdan kalma günlerden biriydi. Tatil olunca Akın da onu buraya kaçırmak konusunda ikna etmişti. Ormanlık alana varana kadar çene çaldılar. Akın evliliklerinden sonra bahara doğru Ayten'i İtalya'ya kaçırmak konusunda ikna etmeye çalışıyordu.

"Ay, ya bana küfür ederlerse oralarda Akın?" diyordu Ayten korkuyla.

"Niye sana küfür etsinler durup dururken Zümrüt?" diye soruyordu Akın da inanamayarak.

"Ne bileyim. Hödük Kemal mahalleye gelip yol soran ecnebilere yol tarif ederken çok küfür ediyordu."

"Bırak şu yampiriği," dedi Akın, onun adını duyunca. "Kültürsüz pezevenk. Ne anlar o insanlıktan."

"Aa ama sen de sövüyorsun cicim!"

"Kusura bakmayın Leydi Coraline, Anthonio Bey yalnızca hak edene söver."

"Oo, çoban Anthonio beylik sıfatına yükselmiş bakıyorum da?"

Bu esnada ormanın içerisindeydiler. Durdular. Ayten indi önce bisikletten, sonra da Akın. Bir eliyle bisikleti yönlendirirken sol kolunun altına da Ayten'i alıp yer bakmaya başladı kendilerine. "Anthonio'nun birçok sıfatı var. En sevdiği de Leydi Coraline'in âşığı olmak."

Ayten sağ kolunu Akın'ın beline sarmış, başını da onun göğsüne yaslamıştı. Bir zaman sonra oturacak yer buldular. Piknik örtüsünü serip, sefer tasından kekleri ve börekleri çıkardılar. Akın da bardaklara reyhan şerbeti doldurdu. Ilıklaşmıştı şerbet. "Kekimin şekeri az olmuş," dedi Ayten yüzünü buruşturarak.

Akın bir buse kondurdu onun yanağına, sonra kekten bir lokma aldı. Çiğnedi yuttu, ardından kızın sol yanağından da bir buse aldı, sonra yeniden kekten lokma çaldı. Bu iki kez daha tekrar edince Ayten, "Ne oluyor? Beni de kekine katık yaptın herhâlde?" dedi gülerek. Hoşuna gitmişti öpülmek, sevilmek.

"Sen kekin şekeri az olmuş deyince tatlı ihtiyacımı seni öperek karşılıyordum ben."

Ayten ellerini silkeledi, şerbetini tek dikişte bitirip dudaklarını yaladı ve iki dirseğini geriye yaslayarak üst bedenini havada bıraktı. "Sen şair olsana Akın. Mahlasın da hazır: 'Anthonio!'"

Cıkladı Akın. "Benim şu dil bir tek sevgilime çalışır. Başkalarının duymasına ne hacet? Sana şair olayım, kâfi." Eliyle kek dilimini bölüp Ayten'in ağzına uzattı. Ayten hınzırca sırtarak adamın parmaklarının ucunu da dişledi. "Seni cadı!" dedi Akın onun bu hareketine.

Ağaçların arasından süzülen ve üzerlerinde oynaşan güneş ışıkları çok güzeldi. Ayten, yemeği bitiren Akın'ın göğsüne doğru kaydı usulca, başını yasladı. Akın da sol kolunu onun bedenine sardı. Sağ kolunu ise başının altına kıvrarak, gökyüzünü kapatan yeşil dallara baktı. Kuş sesleri rüzgârın sesiyle karışıyor, çok uzaklardan İstanbul Boğazi'nden geçen gemilerin düdüklere duyuluyordu. Ayten ise tam kalbinin üzerinde, yuvasındaydı. Akın için en huzurlu an şüphesiz bu andı.

"Hadi isim şehir oynayalım," diyerek doğruldu Ayten, Akın'ın göğsünde.

"Kâğıt kalemimiz yok ki?" dedi Akın, kızın yüzünü avucunun arasına alıp severek.

"Olsun. Aklımıza ilk geleni söyleriz. Bizim isim şehrimiz olur bu."

"Olsun bakalım o zaman."

"Ben içimden harf sayayım sen dur de," dedi Ayten. Akın da kafasını salladı. "Başlıyorum," der demez, Akın dur dedi. "A çıktı," dedi Ayten. Bilerek durmasını söylemişti Akın.

"Akın," dedi Ayten isim olarak.

Aynı anda Akın da, "Ayten," demişti.

"Ankara," dedi Ayten şehir olarak hemen.

"Alessandria," dedi Akın.

Ayten'in kaşları çatıldı. "Ora nere be?" diye sordu.

"İtalya'da bir şehir."

"Türk şehirlerinin suyu mu çıktı?"

Akın, "Milliyetçilik yapma Zümrüt," diyerek Ayten'in burnunu kısırdı iki parmağıyla.

Ayten burnunu zorlukla adamın elinden kurtarınca, "Ben anlamam Aleksan Maleksan. Adana de, Aydın de, ulan hiç olmadı Antep de!" diye homurdandı. Homurdanırken doğruldu. Akın da doğrulmuştu.

“Sen sokakta oyun oynarken de mi mızıkçıydın böyle?” diye sordu Akin.

Ayten gözlerini belerterek baktı Akin’a. “Hiç de bile! Ben çok güzel oyun oynardım, hiç de mızıkçı değildim!”

“Belli!” dedi Akin kinayeyle. Ayten onun bu tavrı üzerine yerdeki otlardan birkaç parça yolup yüzüne attı. Akin da aynı şekilde otlardan ona atınca ikisi ot atma yarışına girdiler. En sonunda Akin dayanamayarak kollarından yakaladı Ayten’i ve sırtüstü yatırarak bileklerini başının iki yanına bastırdı.

“Bırak! Bırak, Alacalı Yapboz! Bırak da göstereyim sana belliyi!” diyerek çırpındı Ayten.

“Kurtul bakalım ellerimden hadi, kurtulabilirsen gösterirsin,” dedi Akin da inatla. Ayten çırpınmaya, debelenmeye başladı fakat nafileydi. Boynunu uzatıp adamın elini ısırarak istedi. Akin hemen, “Kuduzlaşma!” diye uyardı onu.

“Alacalı domuz seni! Bırak da göstereyim gününü sana!”

Ayten çırpınırken, Akin onun yüzüne doğru yaklaştı. Burnunu önce sağ yanağına, oradan da dümdüz bir çizgiyle aşağıya doğru sürterek terden nemlenmiş boynuna sürttü. Ayten çırpınmayı bıraktı. Karnının içinde bir şeyler oynadı sanki. Akin’in sıcak nefesi boynunu gıdıklarken soluklanmak çok güçtü. Hissettiği yoğun arzuyla başını geri atarak daha fazlası için boynunu adama açtı. Akin, kızın bu hareketiyle dudaklarını boynuna yaslayıp koklayarak öptü. Bir ateş parçası parlayıp sönmüştü sanki tam şu an.

Akin geri çekilip kızın yüzüne bakarken Ayten adamın ardında kalan yeşil dallarla gözlerinin ne kadar uyumlu olduğunu gördü. Hayatında gördüğü en muhteşem şey onun gözleriydi. Ansızın adamın ellerinden kurtardığı elleriyle onun yanaklarını okşadı. Temiz yüzündeki çıkmaya yakın sakallar parmak uçlarına battı. “Kıskanır rengini, baharda yeşiller...” diye mırıldandı gözlerine bakarak. Aşk dolu bir tını vardı sesinde. Güzel değildi sesi fakat ona şarkılar söylemek isterdi hep.

“Kal böyle, sakın bozma,” dedi Akin.

“Ne?” diye sorguladı Ayten onu.

“Şş, kal dedim,” diyerek bisikletin sepetinden fotoğraf makinesini aldı Akin. Ayten onun makineye film yerleştirmesini izlerken gülüyordu.

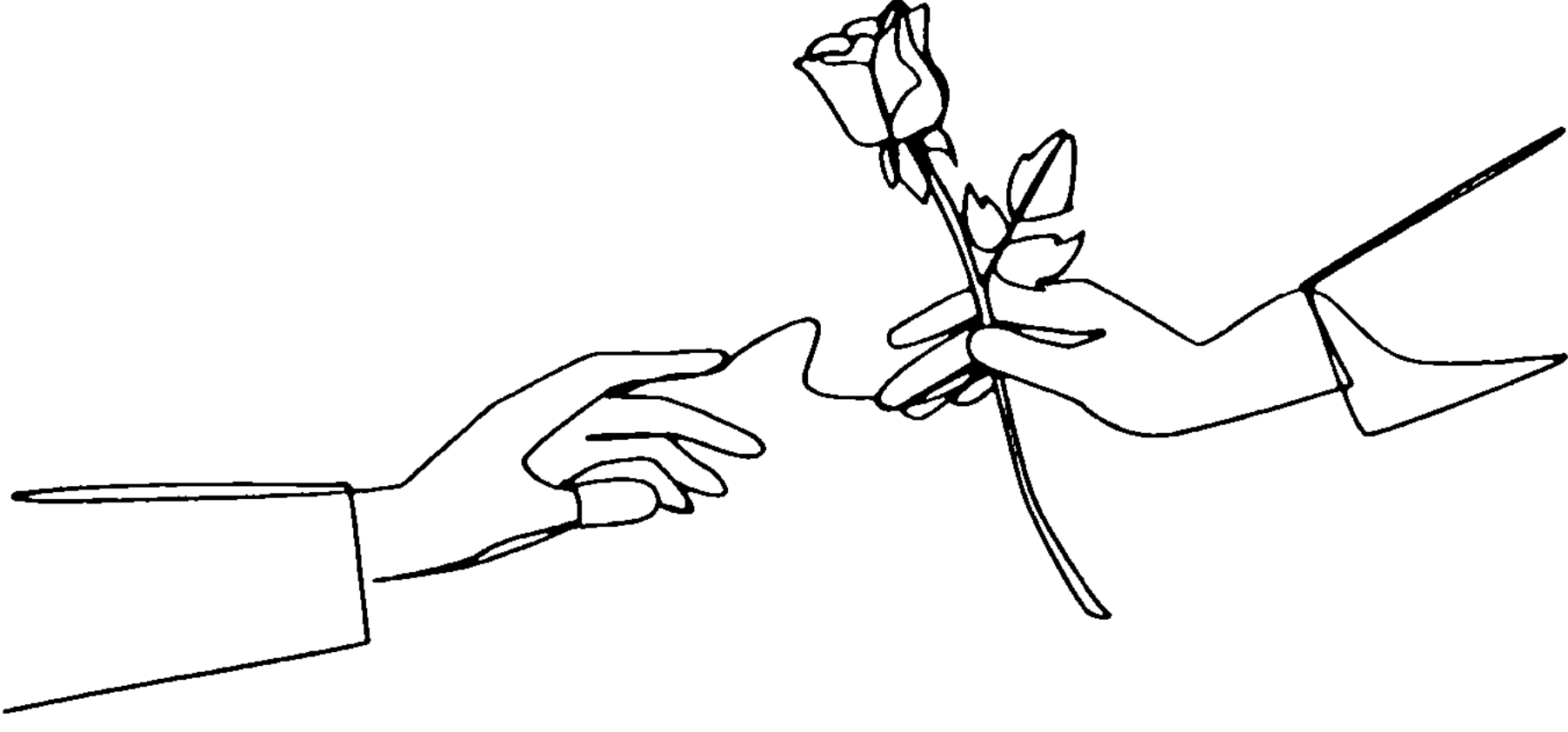
Akın yeniden yere oturdu. Eğilip iyice öptü Ayten'in dudaklarını. Maksudı kızartmak, şişirmektir ama doyamadı öpmeye. Biraz zaman sonra geri çekildi ve makinesine dayadı bir gözünü. Ayten'in yanakları bir utangaçlıkla pembeleşirken deklanşöre bastı birkaç kez. Memnun bir şekilde güldü Akın ve makineyi bıraktı kenara. Yeniden Ayten'le ilgilenmeye başladı. Onu göğsüne çekti, sıkı sıkı sardı kollarını.

Bir süre sonra Ayten'in dile getirdiği o şarkı onun ağzında büyüdü. "Kıskanır rengini, baharda yeşiller. Seveda büyüğü gibisin sen Firuze. Sen nazlı bir çiçek, bir orman kuytususu. Üzüm buğusu gibisin sen, Firuze." Elleri kızın saçlarında dolaştı, okşadı. Sesi güzeldi Akın'ın, hiç susmamalıydı. "Duru bir su gibi, bazen volkan gibi, bazen bir deli rüzgâr gibi..." Eğilip Ayten'in beyaz sabun kokulu saçlarını kokladı. İçine yeni baharlar doldu sanki. "Gözlerinde telaş, yıllar sence yavaş... Acelen ne, bekle Firuze..."

28 Ocak 1983, İstanbul

Tarabya'daki villanın taş havuzundaki kirli suyun rüzgârla dalgalanışını pencereden izlerken aşağıdan duyuyordu Ayten şarkıyı. Üst katta yeni bir oda hazırlanıyordu. Başka çalışanlar gelmişlerdi eve, radyoyu açmak için kendisinden izin istemişlerdi. Dip köşe temizlik yapılacaktı. Ayten omuz silkmişti. Salonda oturup bahçedeki kirli havuza bakıyor, tepkisiz otururken o havuzun kirine battığını düşünüyordu sürekli. Nikâh tarihi alınmıştı. Yarın Jale Hanım geliyordu konuşmak için. Kim bilir nasıl üstten bakacak, *lafıma geldin* diyecekti. Tüm bunlar olurken o kirli havuza battığını nasıl düşünmesindi ki Ayten? Ta ki yukarıda bir şarkı çalmaya başlayıp onu aylar öncesine götürünceye dek...

"Acılı bir bakış, yerleşirse eğer kirpiğinin ucundan göz bebeğine. Her şeyin bedeli var, güzelliğinin de. Bir gün gelir ödenir. Öde, Firuze."

3. BÖLÜM: ELVEDA ALACALI

“**A**nthonio di Benedetto!”

Ümit elindeki sahte nüfus cüzdanını sallarken gülümsüyordu. Doğruldu. “Halletmişsiniz?” diyerek, elinde salladığı nüfus cüzdanını aldım. *Anthonio di Benedetto. Artık tamamen annemin toprağın-
dan, annemin soyundan biri gibi...*

“Fotoğraf işinden sonra oyalanmadık, hallettik hemen,” diyerek, oturduğum koltuğun boşluğuna kendini bıraktı. Küllüğe doğru kısa bir bakış attı. “Sekiz izmarit!” diyerek abartılı bir ıslık çaldı. “Dertli pire seni.”

Nüfus cüzdanından başımı kaldırıp kafasına vurdum. “Yine ulaşamadım ona,” dedim nüfus cüzdanını Ümit’in getirdiği ikinci el kahverengi ceketin cebine koyarak. Elime fotoğrafı değdi. Çıkar-
dım. *Günyüzü Vesikalığı.* Yangından kaçarken gömleğimin göğüs
cebinde kalmış. Ümit kanımla kirlenen gömleğimi atarken bulmuş,
saklamış. Bana geri verdiğinde sanki yeniden doğdum. Üzerindeki
kırmızılığa rağmen Zümrüt’ün gülüşü parlak bir şekilde duruyordu.
Parmak uçlarımla dokundum gülümseyişine.

“Üzülme be abi, mektup yazarsın.”

Derin bir nefes aldım. Cevapsız kalan aramaları konuşmak, kötü düşünmek istemiyordum. “Bu gece mi çıkıyoruz?” diye sordum. Kafasını salladı Ümit. Bu gece istikamet İtalya’ydı, dede ocağı. De-
dem... Hâlâ soğuk muydu acaba bana karşı? Olsun. Oturur anlatı-
rım yaşananları. Mecbur kaldım derim. Kaç yaşında adam, güzel-
likle anlatırsam anlar beni. O anlamasa bile dayım Carlo mutlaka
anlar beni.

“Baka baka eskiteceksin fotoğrafı,” dedi Ümit. Fotoğrafa baktığı-
mın farkında bile değildim. Cebime geri koydum.

Hasanlar geldi sonra. Yanındaki diğer iki adamın adını da öğrendim. Biri Orhan. Ankara Üniversitesinde Hukuk son sınıf öğrencisi. Tabii 12 Eylül'den önce. Şaşırtıcı derecede onca işkenceden, elektrikli şoklardan sağ kalıp cezaevine yerleştirilenlerden Orhan. "İstanbul'da eziyet daha hafif. Ankara'da kadın erkek demeden kendi kanında ölüyor insanlar," demişti geçen akşam sohbet arasında.

Şehirlerin eziyetlere göre iyi veya kötü olarak ayrıldığı yıllar. İnsanların fikirleri yüzünden öldürüldüğü, işkence gördüğü, hayatlarının zindanlara prangalandığı yıllar. Orhan'ın tek suçu yasaklı kitaplar okumak ve birkaç eylemde işçilerin haklarını savunmak. İşçi çocuğu çünkü kendisi. Aslen Sivaslılar, babası tarlalarda ve inşaatlarda ırgatlık yapıyor küçük amcasıyla, kazandığının yarısı oğlunu okutmaya gidiyor. Fakat yevmiyeleri verilmiyor, babasının nasırlı elleri ve ayakları hak ettiği o parayı alamıyor, patronla papaz oluyorlar. Annesinin üzerinde başında yok, evde tek tas çorba kaynar ama artık o da yok. *Bir şey yapmak gerek*, diye yola çıkıyor Orhan. Bir şey yapmak gerek diye yola çıkan yüzlerce gençten yalnızca biri o. 12 Eylül'e kalmadan işçi sendikalarında, eylemlerde boy gösteriyor hak ve adalet için. Aklında sadece babası, amcası ve anası var. Bu böyle ne kadar sürüp gidecek? 12 Eylül zamanı bir anda ensesine çöküyorlar. Ankara'daki öğrenci evine baskın düzenliyorlar, komünist yazı bulduk diyerek ders kitaplarını delil olarak sayıyorlar. Orhan o günden beri hiç anne babasını görememiş. Onu Ankara'dan İstanbul'a sürdükleri vakit çok yalvarmış, direnmiş gitmemek için ama nafile. Yine de İstanbul'da rahat ettiğini söyler durur.

Hak ararken haksızlıklara kurban giden gençlerden yalnızca biri Orhan.

Diğeri de Fiko. Adı aslında Fikret ama Fiko dedirtiyor kendisine. Fikret de Ankara'dan Orhan'la getirilmiş. O pek bahsetmiyor neden burada olduğundan fakat milliyetçilerle bir davası olduğu belli. "Ben çok hatalar yaptım," der durur. En çok sigara içen o. Hepimizden büyük, otuzlarının sonunda. Ümit onun birini vurduğunu söylüyor, bundanmış bütün *hata* dediği. Bir anlık dolduruşa gelmiş, kıskırtmışlar onu. Bir sokak ortasında ya o sağcı bunu vuracakmış ya da

bu onu. Fikret vurmuş. İkisi de orta yaşlarda hâlbuki, heba edilen hayatlar...

Duyduğumda aklıma gelen ilk şey Vedat oldu. On sekizindeki Vedat... Ölü bedeni kollarımdaki Vedat... Tomurcuklanmadan solan bir fide... Moralim bozuluyor onu düşündükçe. Her gece uyu-
madan dua ediyorum ruhu huzura ermiş olsun diye. Onda kendimi görmüştüm. Onda ilk gençlik yıllarımı, toyluğumu, çabamı ve inan-
cımı görmüştüm. O, benim kollarımda ölmüştü.

Akşama kadar plan kurduk. Onlar Fransa'ya gideceklerdi. Fik-
ret oradan Belçika'ya geçecekmiş, akrabaları varmış. Ben İtalya'ya...
Akşamın yedisine doğru çıktık. Gümölcine'den binecektik trene fa-
kat oradaki istasyon ana istasyon değilmiş, karıştırmışız. Mecburen
bir buçuk saat daha gittik bir araba bulup, Xanthi Tren İstasyonu'na
vardık. Selanik'e giden treni kaçırmıştık. Sabahı beklemek zorunda
kaldık. Ümit, Hasan, Orhan ve Fikret banklara kıvrılıp yattığında
ben de bir jeton alarak ankesörlü telefonun başına geçtim. Yalının
numarasını tuşladım umutsuzca. Bekledim, bekledim... Çalmadı
bile. Tekrar denedim, tık yoktu. Pes ettim sonra.

Ocak ayının ayazında istasyonun dışına çıktım, tren raylarına ba-
karak bir sigara yaktım. Çok ıssız, çok sessizdi buralar. Hava buz gi-
biydi. Tabii gece oluşunun da etkisi vardı. Üzerimdeki ince ceket ve
içimdeki hırka yetersiz kalıyordu beni ısıtmaya ama yine de burada
kalıp donmak istiyordum. Uyuşmak... Çünkü uyuşmadıkça Ayten'i
düşünmeden edemiyordum. Korkuyordum. Şimdi Selanik'e, oradan
da başka bir trenle Avrupa'nın içine geçecektik. Tabii bir noktada
ben onlardan ayrılacaktım. Tüm bu süre zarfında aşağı yukarı iki
gün sonra Bari'de olacaktım. Bir mektup yazsam, yollasam... Kaç
günde ulaşırdı İstanbul'a? Bilmiyordum. Geç kalmamayı umut edi-
yordum bir şeyler için. Kendine bir şey yapmasından korkuyordum.

Fakat yaşıyordu, biliyordum. Nasıl olduğu konusunda hiçbir fik-
rim yok ama hissediyordum yaşadığını. *Bir yerlerde hâlâ hayattasın
Zümrüt. Lakin nerede?*

Sabah saat yedide geldi trenimiz. Hasan aldı biletlerimizi, dil bil-
diğimden ben kondüktörle konuştum. Tuhaf bakışların hedefi oldu-
ğumuz doğruydı, yine de hiç kimse bir şey sormadı. Tren hareket

etmeye başladığında istasyonda bekleyen, el sallayan kalabalıktan gözlerimi kaçırdım. İstanbul'dan Ankara'ya gidişim geldi aklıma. Zümrüt'ün gözyaşları... Ne çok ağlar, ne çok üzülmüdü. Sanki canından can gidiyor gibi. Öyle zamanda böyle ağlayan kız... *Öldü demişler benim için, bin kez o da ölmüştür.* Kafamı iki yana sallayarak trenin hareketinden kısa bir süre sonra kalktım. Ümit de benden sonra ayaklandı. Kapıların olduğu bölüme ilerlerken ceketimin cebinden sigaramı ve ateşimi çıkarıp yaktım. Ümit de ağır kapıyı açtı. Buz gibiydi hava ama içimiz yanıyordu ikimizin de. O da yaktı bir sigara. Bir süre hiç konuşmadık. Sonra o türkü söylemeye başladı.

*“Karadır kaşların, ferman yazdırır
Bu dert beni diyar diyar gezdirir...”*

Gülümseyerek güneşin yeni yeni ışıklarını serdiği bağlara, bahçelere bakındım. Kara kaşları, iri kara gözleriyle Zümrüt bana hiç bilmediğim, farklı bir diyara gelmişim gibi hissettirirdi. Ben Zümrüt'ten önce kahverengiyi bu denli sevdiğimi bilmezdim. Meğer en sevdiğini renk buymuş, fark etmemişim.

Alnımı trenin kapısına yasladım. *“Lokman hekim gelse, yaram azdırır. Yaramı sarmaya yâr kendi gelsin.”*

Geleceksin. *Ne pahasına olursa olsun bana geleceksin Zümrüt.* Biz bunca şeyin yarasını beraber saracağız.

Bahçedeki kirli havuzun suyunu boşalttılar. Havuzun içini iki tane temizlik görevlisi adam bir güzel yıkadı, kış ayı olduğundan kullanılmadığı için üzerine naylon gerdiler ve yaz için temiz bıraktılar. Büyük salonun bahçeye açılan kapısının önünde o havuzun temizlenmesini izledim. Sonra bahçedeki cılız, kurumuş otlar toplandı. İncir ve kiraz ağacının havuzun üzerine uzayan dalları kesildi.

O bahçeye bakan pencerenin önünde kıyıldı nikâhımız.

Jale Hanım sabah odamın kapısını tıklatarak elinde beyaz, alelade uzun bir elbiseyle girdi içeriye. *“Âdettir,”* dedi. Öfkeliydim, üzgündüm, çokça kırıktım, *yapayalnızdım.* Nikâh kıyılmadan bir saat önce defalarca İzmir'i, Neşe'yi aradım ama açan olmadı. *Hiç değilse bari Neşe'yle konuşsaydım, dertleşebilseydim...* Fakat açmadı telefonumu. Biraz da çalıp da cevap gelmeyen o *dıt* sesiyle ağladım.

Önceki gece Yavuz’la oturup konuşmuştuk. Annesi de dâhil, bu evliliğin sahte olduğunu ikimizden başka hiç kimse bilmeyecekti. Özellikle annesini vurgulamıştı Yavuz. Bana kalırsa bu oğluna düşkün kadın oğlu tarafından o kadar da sevilmiyordu. Hatta Yavuz’un ona karşı gizli bir öfkesi vardı içinde. Bir şeylerin hırsını almak istercesine sinirle bahsediyordu annesinden hep. Sebep neydi anlamıyordum, anlamak da istemiyordum.

İki yüzük almıştı bana. Biri alyans, diğeri de pahalı taşlı, parlak bir şey. “Takmam,” dedim.

“Nikâh için,” dedi. Midem bulanıyordu. Kendimi sürekli sahte olduğuna inandırmaya çalışıyordum bu tantananın. Akın’ın aldığı alyansı sağ yüzük parmağımdan çıkarıp sola taktım. Onun aldığı alyansı ise masada bırakıp parlak taşlı yüzüğü de cebime attım. Bir şey demedi Yavuz bu hareketime. Bir süre sessiz kaldık. Sonra bana, “Özür dilerim,” dedi.

“Kes şunu,” dedim ben de.

“Ayten, lütfen yapma böyle. Bana karşı soğuk olma...”

Yaşadıklarım sebebiyle delirmiyorsam bu bir mucizedir. Yavuz bana nikâh memurunun öğleden sonra ikide geleceğini, şahitlerin Kudret Hanım -Mate’nin bakıcısı- ve Mahir abi olacağını söyledi. Ölecek gibi hissediyordum. Başımda hiç ama hiç gitmeyen bir ağrı vardı. Mide bulantılarım, kusmak isteyip kusamayışlarım, sürekli yalancı bir karın ağrısıyla dolaşmam... Akın’ın vefatından sonra onun acısını bile doğru dürüst yaşayamadan, bebeğimiz olacağına bile sevinmeden, bir yuva arayışıyla oradan oraya savrulmam, çocukluğumun katili olan babamın neredeyse çocuğumun da katili olacağını tesadüf eseri öğrenmem, Yavuz’un Akın’a olan ihaneti, riskli gebeliğim, yürümenin bile bana korkunç ağrılar bahşetmesi, otuz sekiz kilom... Hepsi! Hepsinin bir bütün olarak başımda, tüm bedenimde, ruhumda bıraktığı o müthiş ağırlık o kadar can yakıcıydı ki artık dayanamıyordum.

Yavuz *bana karşı soğuk olma* diyordu. Bir ölüden farksızdım ben, ölüler buz gibi olurlardı oysa. Nasıl sana karşı soğuk olmayayım ki Yavuz? Birkaç şey daha söylemek için çırpındığını çok net gördüm ama söylemedi. Söylemesin. Onun yerine Jale Hanım bir güzel

söyledi zaten söyleyeceklerini. Tozpembe hayallerle süsledi benim geleceğimi. Her şey çok güzel olacaklarla, yapmam gereken en doğru şey buymuşlarla, ben de zamanında bunları yaşamıştımlarla beni avutmaya çalıştı. Korkunç kere korkunç!

Hiçbir şey söylemedim ben Jale Hanım'a. Sadece dinledim. Can-sız bir eşya gibi. Nikâhın olacağı günün sabahında kahvaltı sofrasında da aynı müthiş geleceğimizden bahsedecekti ki Yavuz susturdu onu. "Her şeyin ne kadar taze, ne kadar acı olduğunu göremiyor musun anne? Sus lütfen," diye bağırdı annesine.

O beyaz elbise veya kefen, her neyse, üzerime çok bol oldu. İçten iğnelediler. Saçlarımı tarayıp aşağıya indiğimde nikâh memuruyla Yavuz konuşuyordu. Salondaki büyük masa havuza bakan koca pencerenin önüne çekilmiş, üzerine beyaz bir örtü serilmiş ve beyaz zambaklı bir vazo koyulmuştu.

Sandalyeye oturduğumda her şeyin bu kadar beyaz olması sinirime dokunmuştu. Çabuk kirlenen, göz yoran bu renkten nefret etmiştim o an. Nikâh memuru evlilik müessesesinin ne denli ciddi bir iş olduğunu, mutlu beraberliklerin en temel sebebinin saygı ve de çokça sevgi olduğunu söyledi bizlere. Yavuz'a karşı çok fazla güler yüzlü ve biraz da yalakaca davranıyordu. Cebini iyi doldurmuştu anlaşılan Yavuz. E eve de gelmişti nikâh için, nasıl doldurmasın?

Önündeki defteri açtı, sonra bana döndü. Mavi maviydi gözleri nikâh memurunun, babam gibi. Nefret ettim. "Siz Zümrüt Ayten Özsoy..." dedi bana. Göğsümün içinde kalp ritmim değişti sanki. *Zümrüt...* Bu ismi onun ağzından başka bir ağızda duymak o kadar can yakıcıydı ki. "Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Yavuz Ali Karaca'yı kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Hayır diyeceğim."

"Ne hayırı? Beni o masada yüzüstü mü bırakacaksın? Bu yeşil gözler ağlasın mı istiyorsun?"

Omuz silkip bakışlarımı kaçırmıştım yüzünden. "Çok edepsiz dilin var, ben utanıyorum..."

Silktiğim omzuma bir öpücük kondurmuştu. "Bak sen," demişti uzata uzata. "Evet de, hiç edepsizleşmem o zaman."

"Söz mü?"

“Söz ya, Alacalı sözü.”

“Bak söz verdin, diyeceğim evet?”

“Sen bana evet dediğinde resmî olarak, edepli edepli seninle sevişmek istediğimi, o dudaklarını öpe öpe şişireceğimi, her yerinde ıslak öpücüklerimi bırakacağımı söyleyeceğim.”

Bir tane hafifçe vurmuştum koluna. “Hayır diyeceğim!” diye cırlamıştım.

“Sonra ben de hayır diyen o ağzını öpeceğim herkesin içerisinde, göreceksin.”

“Aytan?” Sağımda oturan Yavuz’un sesiyle başımı kaldırıp yüzüne baktım. Sorgularcasına bakıyordu gözleri. Yutkundum ve soluklandım.

Gözlerim nikâh memurunu bulduğunda adamın kaşlarını çatıp neler olduğunu anlamaya çalıştığını bariz bir şekilde görebiliyordum. Yeniden Yavuz’un yüzüne baktım bir an. *“Sahte, kâğıt üzerinde bir evlilik. Sen ne zaman istersen o zaman bitecek ama ben yine de senin bebeğine baba olurum Ayten. Unutma bunu.”*

Kolay yolu mu seçiyordum? Oysa ne yapabilirdim ki? Kimi arayabilir, kimden medet umabilirdim? En yakınım toprak altında, anne baba yok, kardeş yok, telefonlarımı açan yok! Benim yerime bir başkası olsa ne yapardı? “Evet,” dedim cılız bir sesle. Göğsüm titredi. Hayatımda söylediğim en zor kelimelerden biri buydu sanıyorum ki. Diğer de *Akın öldü*.

Nikâh memuru bu defa Yavuz’a döndü. “Siz Yavuz Ali Karaca... Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Zümrüt Ayten Özsoy’u karınız olarak kabul ediyor musunuz?”

Yavuz da kafasını çevirip bana baktı. Sol elini masanın üzerine çıkarmıştı anlık olarak. Alyansını taktığını gördüm. O benden çok önce kabul etmişti bu sahte evliliği zaten. “Evet, ediyorum.”

Nikâh memuru şahitlerin de onayını aldıktan sonra defterini sürdü önümüze. Ellerim titriyor, midem bulanıyordu. Yamuk yumuk attım imzamı. Sonra Yavuz imzaladı, defter şahitlere döndü. Kudret abla ve Mahir abi de imzaladıktan sonra nikâh memuru ayağa kalktı. Herkes kalkınca ben de kalktım fakat başım dönünce masaya tutundum. Yalnızca Yavuz fark etti sendelediğimi, elini belime koydu

hafifçe. Sağ dirseğimle onu itelediğimde elini çekti. “Ben de Sarıyer Belediyesi’nin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Hayırlı, uğurlu olsun. Bir ömür mutluluklar,” diyerek bana evlilik cüzdanını uzattı. Aldım. Bir anlığına tüm gözler ikimizin üzerinde dondu kaldı. Sonra Yavuz sol koluyla hafifçe çekti beni, sarılır gibi yaptı. Ben put gibi bekledim. Kafamın üzerine uçucu bir öpücük kondurdu.

Ardından Jale Hanım nikâh memuruyla konuşmaya başladı, kapıya doğru yürüdüler. Kudret abla ve Mahir abinin yüzünde bir mahzunluk... Her şeyin farkında olanlardan yalnızca birkaçıydı o insanlar. Hiçbir şey söylemeden onların yanlarından geçip yukarıya çıktım. Üzerimdeki elbiseyi, parmağımdaki taşlı yüzüğü ve ayak-kabılarımı çıkardım. Akın’ın aldığı alyansımıza baka baka saatlerce ağladım.

Kapı tıklatıldı sonra. Kilitliydi. Kalktım kilidi açtım. Yavuz başını uzattı. Akşam çöküyordu neredeyse. Yatağıma geri oturdum. Usulca yanıma oturdu o da benim. “Gel, hadi yemek yiyelim,” dedi. Ben tepkisiz kaldım. İki ayrı cansız eşya gibi bekledik orada hava tamamen kararana kadar. Benim suskunluğumdan o ne anladı bilmiyorum ama onun suskunluğunda ben pişmanlık duydum. İçten içe o da bu evliliğin doğru olmadığını biliyordu. *Beni yanıltma Yavuz. Her şeyi görüp bilirken, yaralarımın en yakından şahit olurken sen de kanatma beni.*

“Hadi,” dedi bana yeniden. Acıkmıştım. Kalktım. Aşağıya indiğimizde Jale Hanım yoktu. Nereye gitti diye sormadım. Yemeklerimizi hazırlayan kadın, Kudret Hanım ve Mete vardı mutfakta.

Kudret Hanım, “Biz yedik Yavuz Bey’im siz gelmeyince...” dedi.

“Afiyet olsun,” dedi Yavuz. Sonra eliyle masayı işaret etti bana. Yemeği sessizlik içerisinde yedik. Yemeğin ardından ben yine aynı sessizlikle çıktım yukarı. O gece bir rüya gördüm. *Akın...* Papatyalardan bir taç yapmıştı bana. Saçlarıma takarken türkü söylüyordu. Uyandığımda yanaklarım ağladığımdan ıslanmıştı. Sabah ezanı okunuyordu.

Sabah Yavuz uyanır uyanmaz, beni mezarlığa götürmesini istedim. “Bir kahvaltı yapalım önce,” dedi.

Cıkladım. “Olmaz, gidelim, döneriz hemen,” dedim ben de. Yüzündeki ifade yumuşadı.

“Tamam, hadi git giyin sen,” dedi. Arkamı dönüp odaya girerken aşağıya sesleniyordu: “Feryal Hanım, Ayten için ekmek arası bir şeyler hazırlar mısın acil?”

Sabahtan beri Akın'ın yüzünü görmenin, sesini duymanın heyecanı ile elim ayağıma dolaşarak giyindim üzerimi. Saçlarımı taradım özenle, paltomun düğmelerini ilikledim. Sanki uzun bir seferden dönecek ve ben onun boynuna atılıp sıkı sıkı sarılacakmışım gibi hazırlandım. Çıktığımda Yavuz da paltosunu giyyordu. Aşağıya indiğimizde Feryal bana hazırladığı ekmeği uzattı. Ben almayınca Yavuz aldı, arabaya oturduğumuzda da kucağıma koyup, “Ye, lütfen,” diye ısrar etti. Bu üzerime düşmesinin altında yatan sebep bana duyduğu aşk mıydı yoksa üzerine aldığı sorumluluk muydu, bilemiyordum.

Ekmeğin birazını yedim mezarlığa varana kadar. Vardığımızda da koşar adımlarla gittim mezarına. Nemli ve kara toprağı buz gibi. Avuçlarımın arasında beni üşüttü. Oysa Akın hep sıcaktır. Sıcak Akdeniz iklimi adamıdır o, kanı hep deli dolu akar, yakar, kavurur. Fakat şimdi... Bu soğukluk bana büyük bir ıstırap veriyordu.

Sağ elimden sol elime geçen yüzüğüm parlıyor parmağımda. Oysa bu geçiş seninle olmalıydı Akın. Ben seninle o nikâh masasına oturmalı, o eveti seninle bir ömrü paylaşmak için söylemeli, o imzayı bizim kaderimizi mühürlemek için atmalıydım. Bana sıkı sıkı sarılan, öpen, mutluluktan havalara uçan sen olmalıydın. “Affet beni Akın.” Sesim kırık, sesim karıncalı, sesim yorgun, sesim bana yabancı... Ben, benlikten çıkmışım. Sanki ayrı bir göz olarak bakıyorum kendime artık. Nerede şu seni seven aklım, ellerim, tüm bedenim? Sen neredesin? Yüreğimin yarısı nerede Akın?

Burada gömülüdür yüreğimin yarısı. Ormanların en koyu yeşilini sırtlanan gözler burada yatmaktadır. İstanbul'un o parlak Alacalı'sı kül grisine boyanmıştır. Yanmıştır, yakılmıştır. Geriye bir tek adı ve sanı kalmıştır.

Adı Akın, sanı yangın.

Elveda Alacalı. Gam yüklü bir pişmanlık, zehir kadar acı bir gerçekle bugün sana veda ediyorum. Beni affetmeni umuyorum, ben kendimi

affedemesem de senden bunu isteyecek kadar yüzsüzüm, biliyorum. Sensiz öksüz ve yetimmişim derken aslında sensiz de yaşayamazmışım ben. Bir nefes gibi muhtaçmışım sana, yokluğunda ölmüşüm. Bu bedenim yalnızca senden bir parça taşıdığı için ayakta artık. O olmasa çoktan kavuşurdum seninle. Söylemiştim çünkü ben sana. Coraline sen yoksan vazgeçer demiştim. Yapamazsa, başka çaresi kalmamışsa, tüm umutları tükenmişse kıyar canına demiştim.

Kıyamadım Akın. İçimde senden biri varken bunu yapamadım. Bu vicdan yüküyle veda ediyorum bugün geçmişimdeki o saf temiz bildiğin kıza. Sen beni affedeceksin fakat ben hiçbir zaman kendimi affetmeyeceğim, biliyorum.

Tıpkı izlediğimiz o filmdeki gibi son buluyor işte her şey.

Elveda Alacalı. Bitmemiş türküm benim...

11 Nisan 1964, Bakırköy, Veliefendi Hipodromu

“Akın, koşma! Terleyeceksin!” diye bağırdı Semiramis. Bir yandan da eline sıkı sıkıya sarılmış Ajda’ya bakıyordu. Ardında yürüyen adamla ise hiç ilgilenmiyordu. Ne diye o gelmişti ki? Jale gelecekti, beraber oturup boş boş çene çalıp gideceklerdi işte. Fakat insanın istemediği ot burnunun dibinde bitiyordu. Hamza, Jale’nin mühim bir işi çıktığını, bugün çocukları hipodroma kendisinin götüreceğini söylemişti. Kabul etmemişti Semiramis. Hem benden uzak dur diye tehdit ediyordu hem de neden ardında dolaşıyordu Hamza?

Fakat çocuklar çok ısrar etmişlerdi. Özellikle de Akın... Yavuz da katılmıştı bu seremoniye; çocuklar hep bir ağızdan yalvarmışlardı ona buraya gelmeleri için. “Siz niye geliyorsunuz Hamza Bey? Mahir Bey bırakır döner bizi. Ben çocuklara bakarım,” demişti Semiramis. Yüzünde büyük bir nefret, içinde katı bir öfkeyle bakmıştı Hamza’nın yüzüne.

“Biraz işim var hipodromda, eski arkadaşlarımı göreceğim,” diye yanıtlamıştı Hamza onu.

Semiramis çok bozulmuştu tavrına. Gitmek istemiyordu, çocuklarını Hamza’ya emanet etmeye de niyeti yoktu. Nihayetinde Marina olayı geçeli çok olmamıştı. Sessizce kabullendi. Hipodroma varana kadar konuşmadılar. Şimdi içeriye girerlerken Akın, Yavuz, Samet ve Mustafa

önden koşturuyor, Ajda da onlar gibi koşmak istiyor fakat Semiramis kızının elini ısrarla bırakmıyordu. Çünkü Hamza'yla yalnız kalmak istemiyordu.

"Anne, gideyim ben de. Bırak!" diye yalvarıyordu Ajda, atları görünce hepten delirmiş, annesi elini bıraksın diye ağlamaya başlamıştı.

"Olmaz, sen daha küçüksün," diyerek geçiştirmeye çalışıyordu Semiramis onu. Geldiğine geleceğine şimdiden pişman olmuştu bile.

"Bırak da oynasın çocuk," dedi ardından Hamza. Dudağının kenarına sigarasını koymuş, yakmak üzereydi.

"Size ne?" dedi Semiramis gayet ciddi bir tonda. Bir anlık dalgınlıkla annesinin elinden kurtuluverdi Ajda, abisinin yanına koştu hemen. "Ajda!" diye bağırdı Semiramis fakat nafileydi. Bu esnada Hamza da yanına gelmişti. Çocuklar önce atları sevmiş, sonra da seyislerin yardımıyla taylara binmeye başlamışlardı. Bir süre hipodromun çitlerinin önünde sessizce baktılar çocuklara. Hamza, bitirene dek huzursuz nefesler çekti sigarasından.

"Git buradan Semiramis."

Sigarasından son bir nefes çekip çizmesinin ucuyla ezdi Hamza. Ona bakmıyordu, gözleri çocuklardaydı. Sesi duygusuz ve yavandı. Semiramis hipodromun kenarındaki çardağa doğru yürümek için adımladı fakat Hamza onun kolunu yakaladı. Semiramis ateşe dokunmuş gibi hemen çekti kolunu adamın elinden.

"Kendinize gelin Hamza Bey! Kiminle konuştuğunuzu unutuyorsunuz," dedi başını dikleştirerek. Hamza, Semiramis'in gözlerine baktı. Kadın mağrur, dikbaşı, asi ve tıpkı yıllar öncesindeki gibi çok güzeldi.

"Hayır, kiminle konuştuğumu gayet biliyorum ben. Hatta çok iyi tanıyorum o kadını. Bu yüzden gitmelisin Semiramis."

Semiramis bir şey demedi. Bakışlarını çekti adamın gözlerinden. Elbette gitmek en doğru seçenektir fakat kocasıyla ortak olan, onları buraya bağlayan Hamza'nın kendisi değil miydi? Üstelik onunla hiçbir gönül bağı kalmadığı hâlde bahçede, alelade bir konuşma ortasında seni çok özledim diyen de kendisi değil miydi? Onu öpen de kendisiydi. Yıllar öncesinde bitmiş gitmiş defterleri açan ve tüm bunlara sebep olan kendisiyken nasıl Semiramis'ten gitmesini isteyebilirdi ki?

“Korkaksın,” dedi, çocuklara bakarken. “Zavallısın. Ne o kadını ne de çocuklarını hak ediyorsun sen!”

“Semiramis...”

Semiramis gözlerini Hamza’ya çevirdi. Dolu doluydu gözleri. “Benden uzak dur Hamza. Yoksa dünyanı başına yıkarım. Hayatını mahvederim senin. Uzak dur benden.”

Yanından geçip gitti sonra. Sözleri sahiciydi. Hamza inanmıyordu esasında onun bir şey yapabileceğine. Yanlış olduğunun farkındaydı her şeyin. Bu sebeple onun gitmesini istiyordu. Kurulu bir düzeni, yuvası ve çocukları vardı ikisinin de. Fakat... Unutamamıştı onu. Unutmaya fırsat bulamadan da Jale’yle evlendirilmişti. Semiramis’e çok büyük haksızlıklar yaptığını biliyordu. Yıllar önce ondan ayrıldığında İtalya’ya geri döneceğini, bir daha onu hiç göremeyeceğini düşünerek geçmişteki hayaliyle yaşar dururdu Hamza. Hiç sevmediği bir kadınla aynı evin içerisinde çürümeye mahkûm olduğunu, bunu hak ettiğini çünkü ailesini aşkına tercih ettiğini bilirdi.

Ancak Semiramis yıllar sonra çıkmıştı karşısına. Üstelik üç çocuğuyla... Hem de Süleyman’ın karısı olarak. Kendisi de ondan farksız değildi ama yine de çok öfkelenmişti Hamza, gururuna yedirememişti. Semiramis’i Süleyman’ın kollarında gördükçe canı acımıştı, geceler boyunca düşünüp durmuştu böyle bir şeyin nasıl olabileceğini. Üstelik tam yan yalıya, burunlarının dibine gelmeleri, çocuklarının iyi anlaşması, Jale ve Semiramis’in de dost olmaları, Süleyman’ın da bu vesileyle kendisiyle dostluk kurması midesini bulandırıyordu. Anladığına göre Süleyman bir şey bilmiyordu. Jale zaten dünyadan bihaberdi. Bu gerçeği yalnızca Semiramis ve kendisi biliyordu.

Mustafa ve Samet seyisler yardımıyla taylara binerlerken Yavuz, Ajda ve Akın kenarda onları izliyorlardı. Ajda, abisinin elini tutmuş sürekli sorular sorarak onu bunaltıyordu. Akın ve Yavuz ise abilerinden sonra taylara binmenin merakı içerisinde heyecanla bakıyorlardı. Ajda, abisine sorduğu soruların cevabını alamayınca sinir oldu, küskün bir şekilde abisinin elini bıraktı. Akın kardeşine döndü. “Ne oldu? Nereye gidiyorsun?” diye sordu küçük kıza.

“Annemin yanına gidiyorum,” dedi Ajda, kollarını göğsünde bağlayıp dudak bükerek.

"İyi, git," dedi Akın. Çok konuşuyordu Ajda, sıkılmıştı Akın. Ajda, abisinin bu tavrına içerleyip ağlayarak çitlerin oradan çıktı. Hamza onun ağladığını görünce yanına gitti.

"Ajda, niye ağlıyorsun yavrum?" diye sordu onu koltuk altlarından tutup kaldırarak.

Ajda küçük elleriyle yanaklarını silerken, "Abime biz ne zaman taylara bineceğiz diye sordum, bana sen küçüksün, binemezsin dedi Hamza Amca..." diye şikâyet etti abisini.

"Aa, ben bindiririm seni. Sen bakma abine," diyerek kızın küçük yanaklarını sevdi. Semiramis'e benziyordu Ajda. Bu düşünceyle iç çekti Hamza. Her şey çok farklı olsa, Ajda onun kızı olsa... Hemen attı bu düşünceyi kafasından. Yere indirdi Ajda'yı. "Biraz onlar binsin, en son ben bindiririm seni taylara. Olur mu amcacığım?" diye sordu.

Ajda kafasını salladı. Bu esnada getirilen diğer taylara Akın ve Yavuz bindirilmişti. Yavuz tez canlı olduğundan hemen dehleyerek gitmesi için ayaklarını çırpmaya başlamıştı fakat seyis kızmıştı onun bu hareketine. Nihayetinde küçüktü taylar daha, ürkütülmemeliydi. Akın ise temkinliydi. Tayın minik yelelerini okşadı önce. "Fıstık bunun adı," dedi seyis, Akın'ın tayı sevdiğini görünce.

"Canım Fıstık," dedi Akın.

Ajda, annesinin çardakta oturduğunu görünce ona doğru gitti. Hamza bir an o yöne bakındı. Semiramis bir sigara yakmış, dirseklerini tahta masaya dayamış, taya binen çocuklara bakıyordu çatık kaşlarıyla. Çok sinirliydi kendisine, biliyordu ama ne yapsın? O burada, yakınında olduğu sürece hem kendisi hem de onun hayatı mahvolacaktı. Bu devran böyle sürüp gidemezdi.

Aynı zamanda Neyzen de kızları alıp hipodroma giriş yapmıştı. Ayten, Neşe ve Zehra el ele tutuşarak yürüyorlardı. Neşe ve Zehra konuşa konuşa telaşlı adımlarla yürürlerken Ayten sessizce onların adımlarına uymaya çalışıyordu. Elif'in kızları Arzu ve Ayfer de az sonra dayılarıyla geleceklerdi. Neşe atları görmek istediğinden aylardır yalvarıyordu babasına, onu hipodroma getirmesi için. Neyzen de Salih'ten izin alarak Zehra'yla Ayten'i de götürmek istemişti çünkü kızlar hiçbir yer görmeden, hep imrenen gözlerle bakıyorlardı dış dünyaya. Salih önce

ik mik etmiş, izin vermemişti fakat Neyzen onun suyuna giderek, iki saatçik izin koparmıştı.

Üç kız meraklı gözlerle çitlere yaklaştığında Neyzen çitin kenarında duran Hamza'ya selam vermişti. Hamza dalgın dalgın aldı adamın selamını. Neşe, Zehra'yı dürterek, taylara binen oğlan çocuklarını gösterirken, Ayten de tayların ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

Ajda çitlerin yanında kızları görünce, masada duran gofretleri kucağına alarak koştura koştura o yöne ilerledi. Sonunda kendisine yoldaş kız arkadaşlar geldi diye düşünmüştü. "Merhaba!" dedi kızlara yaklaşıırken.

Kızların başları bu sesle sağa döndü. Pembe beyaz fırfırlı etek giymiş, üzerinde incili gömlek bulunan, saçları yukarıdan balerin topuzu yapılmış bir kız onlara dostça gülümsüyordu. "Merhaba," dedi hemen Neşe. Zehra ise kızın üzerini başını süzmekteydi. Ayten gülümsüyordu.

"Atlara mı bakmaya geldiniz?" diye sordu Ajda. Bir yandan da yarım gofreti kemirmekle meşguldü. Ayten'in canı gofret istemişti görünce. Bakışlarını kaçırdı kızın elindeki gofretten.

"Evet, sen de mi?" diye sordu Neşe. Ajda kafasını salladı.

"Ben de bineceğim az sonra," dedi mutlulukla. Neşe ve Zehra onu biraz kıskanmışlardı. Belli ki bu kız zengindi. Zaten üzerinden başından da belliydi zengin oluşu. Onlar taylara binemeyeceklerdi çünkü taya binmek paralıydı. Hangi birine para yetişsin?

Dört kız sessizce çitlerin ardında taylara binen çocuklara bakınırken Neyzen ve Hamza da havadan sudan konuşuyordu. Semiramis bir çay sipariş etmiş, dalgın dalgın çayını yudumluyordu. Akın çitlerin o tarafa baktığında Ajda'nın birkaç kızla konuştuğunu görmüştü. Sıkılmıştı taya binmekten. Seyise, "İnmek istiyorum," demişti.

"Nereye Akın? Gel, şuraya gidelim," diye seslendi Yavuz ona.

"Susadım," diye yalan söyledi Akın. Seyis onun koltuk altlarından tutarak dikkatlice yere indirdi. Akın toprak yolda koştura koştura çıktı alandan.

Ajda, Ayten'in yanı başında duruyor, ona, "Atlar çok güzeller, değil mi? Şunun adı Fıstık, şunun adı Beyaz Yele, şu Süslü..." diye teker teker gösteriyordu. Ayten'in akli hâlâ gofretlerdeydi oysa. Kız acele acele bunları sayarken bir yandan da kıtır kıtır ısıırıyordu gofretini. Zehra

ile Neşe ise pek onlarla ilgilenmiyor, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı.

Derken Akın geldi yanlarına. Bir kızlara bir de Ajda'ya baktı. "Ajda, kızlara da versene gofret?" dedi. Kızlar duydukları çocuk sesiyle arklarına döndüler. Akın, Ayten'e baktı. Sonra Neşe'ye, sonra Zehra'ya... Uzanıp Ajda'nın kucağındaki gofretlerden birini aldı ve Ayten'e uzattı. "Al," dedi dostça gülümseyerek.

Oysa Ayten o anda çocuğun iri yeşil gözlerine ve yüzündeki bembeyaz süt lekelerine odaklanmıştı. Ömründe ilk defa böyle lekeli yüz görüyordu. Gazetelerde gördüğü Dalmaçyalı köpeklere benzetti bunu. Çok ilginç geldi ona. Neşe hemen, "Senin yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Akın'ın eli havada kaldı gofretle, utandı. "Doğuştan böyle," dedi. Öndeki süt dişleri çıkmıştı. Ş ve s harflerini söylerken üfürüyordu dili. Neşe onun bu hâline güldü.

"Ay dişlerini fare mi yedi?" dedi bu defa gülererek. Akın hepten utandı.

"Dişlerim çıktı da..." dedi.

Ayten, Neşe'nin bu tavrına sinir olmuştu. Akın'ın yavaş yavaş inen elindeki gofreti uzanıp aldı. "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

"Rica ederim."

"Yabancılardan bir şey almasana?" dedi Zehra da bozularak Ayten'e. Ayten omuz silkti. Ajda bu sefer Neşe'ye ve Zehra'ya uzattı gofreti. Gocunmadan aldı Zehra ve Neşe.

Ardından yanlarına bir çocuk daha geldi. Yaşça onlardan büyük olduğu anlaşılıyordu bu çocuğun. Kızlara üstünkörü baktı, Akın'a döndü sonra. "Hani binecektik uzun uzun? Niye indin? Sanki her zaman gelebiliyoruz buraya," dedi sinirli sinirli.

"Bineriz yine..." diye geçiştirdi onu Akın. Sonra yeniden Ayten'e baktı. Herkes gofreti normal bir şekilde yerken o, gofretin katını minik parmaklarıyla açmış, içerisindeki kremayı bir güzel yalamaya başlamıştı. Çok tuhaf gelmişti Akın'a kızın bu hareketi. Keza Yavuz'a da öyle. Öyle umursamaz, öyle iştahla ve öyle güzel bir şekilde yiyordu ki gofreti, iki çocuk hayretle izledi.

"Ajda, bana da ver bakayım bir tane..." dedi Yavuz gofrete uzanarak. Ajda ona da uzattı.

“Yarisını kırsana,” dedi Akin, Yavuz’a. Yavuz gofretin yarisını kırıp Akin’a verdi. Ayten taylara bakarken gofretin diğer katını açıp kremayı yalamaya devam ediyordu. Akin ona bakıp gofretin katını nasıl açtığını izledi, beceriksizce açmaya çalıştı kendi gofretinin katını ama gofret kırıldı.

“Dur, şöyle açacaksın,” diyerek Yavuz aldı onun gofretini ve açtı arasını. İki çocuk gülüştüler. Ayten gibi kremayı yaladılar sonra. Çok tatlıydı krema, vanilyalıydı. Yavuz yüzünü buruşturdu, Akin da ısrarak yemenin daha güzel olduğuna emin oldu.

İkisi de anladı ki gofreti bu şekilde yemek güzel değildi, güzel olan o küçük kızın, Ayten’in iştahla yemesini izlemektir.

Elimdeki kremalı gofretin arasını açıp kremasını parmağımın ucuyla sıyırdım ve Mete’nin ağzına doğru tuttum. Mete iştahla tatlı kremayı yaladıktan sonra gözleri parlarken, “Tatlıymış,” dedi dudaklarını yalayarak.

“Güzel, değil mi? Sevdin, değil mi?” diye sordum ben de gülerek. Mete karnını doyurduktan sonra abur cubur yemeyi çok seviyordu. Ben de ona ayak uydurmuştum bugün. Bazen çekirdeğin içini ayıklayıp ona yediriyordum, bazen meyve, bazen de kremalı gofret...

“Atten, bir daha...”

Kremaya parmağımı batırıp yeniden yalattım ona. Hoşuna gitmişti küçük beyin. Kudret abla da gülümseyerek bizi izliyordu.

“Zümrüt, ne yapıyorsun?” diye sormuştu Akin.

“Gofret yiyorum,” demiştim ağzımda kremayla. Sonra dudaklarımı yalamıştım bir güzel.

“Kat kat açarak yiyorsun?” demişti o da inanamayarak.

“Evet, ne var?”

Gülümsemişti. “Garip geldi...” diye mırıldanmıştı. Açmaya çalışmıştı gofretin katını, becerememişti, kırmıştı. Ben açıvermiştim. Kremasını benim gibi yalamıştı fakat sevmemişti. Yeni bir gofret açmaya çalışmıştı yine de. Açtığı gofretin kremalı tarafını bana vermiş, yavan ve kuru kısmını kendisi yemişti. Ben iştahla tatlı kremayı yerken o izlemişti beni. Sonra öpmüştü dudaklarımdan.

Şimdi Mete'yle beraber gofret yerken ağlıyordum. Mete ağladığımı fark etmesin diye sürekli gözlerimi siliyordum fakat anlamıştı. Minicik, kremalı elleriyle yüzüme dokunup sevmeye çalıştı. Eğilip ensesinden öptüm onu. *Tek dostum, canım arkadaşım, üç yaşındaki poposu bezli, sevgili Mete...*

Arada sırada yukarı çıkıp uzanıyordum. Ben Jale Hanım'ın bizim için hazırladığı odaya geçmemiş, kendi odamda yatmıştım hep. Boşa düzülmüş bir oda...

Öncesinde Jale Karaca'ya ait olan villanın yine ona ait olan büyük odasına yeni, kocaman çift kişilik bir karyola almışlardı. Giyinme odası için kocaman bir gardırop, aynalı ve puf tabureli makyaj masası, envaiçeşit kıyafet ve makyaj malzemesi. Jale Hanım yönetti her şeyi. Şu köşe makyaj masasının, şu orta yer yatağın, gardırop giyinme odasının, kıyafetler ayrı ayrı, makyaj malzemeleri inci gibi... Tüm bu karmaşanın içerisinde Ayten'i de alıp bir yere koymalıydı ama değil mi?

Ama hayır, asla girmedim ben o odaya. Hep misafir odasında yattım. Nikâh kıyılalı yarın bir hafta olacaktı ve ben o odaya adımlımı bile atmayı düşünmüyordum. Fakat biliyordum Jale Hanım'ın Yavuz'a sürekli bu odaya geçmem konusunda ısrar ettiğini. Yavuz da annesiyle ağız dalaşına giriyor, zaman istiyordu. Nefret ediyordum ikisinden de. Bazen Jale Hanım'ın yüzüne *bu evlilik sahte, bebeğim için ve dahi senin yüzünden bastım oğluna nikâhı* diyesim geliyordu.

Delirmiyorsam Mete'nin varlığından. Biraz değişik konuşsa da, bazı kelimelere dili dönmese de, her şeyi sorsa, her şeyi merak etse de iyi bir dosttu Mete. Vakit onunla geçiyordu. En azından altı gündür böyle sürüp gidiyordu. Bakıcısından fazla benimle oynamak istiyordu, bu da benim işime geliyordu. Ne Yavuz'la ne de Jale Hanım'la oturup o muhteşem evlilik hakkında konuşmak istemiyordum.

Göz ucuyla bakmaya bile tahammül edemediğim o yatak odasını hazırlarken bile gocunmamıştı kadın. *Madem bu kadar meraklıydın oğlunu evlendirmeye, başkasını bulsaydın o zaman Jale Hanım? Elbette farkındaymışsın onun hislerinin. Suç bende mi? Ben onun hislerini ne bileyim? Zehra işkillenmişti oysa çok eskiden. Yalan değil, ben de...* Ama Yavuz sonrasında Maria demişti, Akın'a onu anlatmıştı,

görüştüğünü söylemişti, hediyeleşmiş, araştırmıştı. Oysa ben hiç ona göz süzmemiş, herhangi bir gönül iması yapmamış, dost olalım dediğinde ona güvenmiştim. Suç bende miydi? Bilsem kendimi ilk anda çekmez miydim zaten onlardan?

Akşama kadar Mete'yle salonda oynayıp duruyordum. Eski hizmetliler -Gönül abla, Perihan abla ve eşi Nazım abi- artık yoktu. Benim bu aileye dâhil oluşumla onlar işten çıkarılmıştı Jale Hanım tarafından. Sebebini sordum, öyle gerekti dediler. Daha da sinirlendim. Bari Gönül abla kalsaydı diyemedim. Bir tek Mahir abi kalmıştı, o da şofördü ve ben hiçbir yere çıkamıyordum.

Akşam Yavuz eve geldiğinde yemekte mütemadiyen o ve annesi konuşurdu. Ben yalnızca bakıcı Kudret Hanım'la ve Mete'yle konuşur, geri kalanında susardım. Bu eve geleli kanamam çok hafif de olsa sürmüş, bugün ise tamamen kesilmişti. Yavuz yemem için envaî çeşit yemek yaptırıyor ve taze meyve, sebzeler alıyordu. Kendimi zorlayarak, neredeyse çatlayana kadar yiyordum ben de.

O akşam yemeğinin ardından Mete'yle odaya çıkmayı düşünürken Yavuz, "Konuşalım mı biraz?" diye sordu bana.

Başka bir odada, annesinden uzakta olmayı tercih ettiğini anlamıştım fakat, "Konuş?" dedim. Sanki annesinden gizli saklısı vardı.

"Yukarıda," diyerek kalktı sofradan. Jale Hanım'a baktığımda Mete'yi almıştı kucağına. Çıktık beraber, çalışma odasına girdik. Yavuz gergindi, oturmadı ama ben oturdum. Ne diyeceğini az çok merak ediyordum. Nitekim beklediğim şey soruldu: "Neden yatak odasında uyumuyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum sinirle. İşaret parmağını dudığına bastırıp sessiz olmamı söyledi. "Ne demek yatak odasında uyumak?"

"Hayır, bu ikimizin bildiği bir sahte evlilik ya hani? Annem bilmiyor... O yüzden söyledim."

Aklımı kaçırmış gibi güldüm. "Siz ne çeşit bir ailesiniz ya? Her şeyi geçtim, Akın daha öleli şurada ne kadar oldu da hemen ben seninle yeni bir ilişkiye başlayacağım, onu unutacağım, seninle aynı yatağa gireceğim?"

“Tabii ki aynı yatağa girmeyeceğiz Ayten!” dedi sıkıştığı dişlerinin arasından. “Annem yalnızca öyle bilecek. İşkilleniyor artık bir şeylerden.”

Omuz silktim. “Bana ne? Hem senin annen ne zaman gidecek İzmir’e? Niye burada hâlâ?” Soruma çok şaşırdı. Hatta o kadar şaşırdı ki kaşları havalanarak bir süre öylece yüzüme baktı. “Annenden nefret ediyorum Yavuz,” dedim sinirle. “Beni aşağılamasından, bana tiksintiyle bakmasından, senin sevgini bana bir lütuf gibi sunmasından nefret ediyorum! Yavuz, sen... Sen benimle dost olmak istiyordun. Bana iyi davranıyor, bana bir şeyler öğretiyordun. Beni bir abi gibi, bir baba gibi koruyor, dostça tavsiyeler veriyordun. Ya ben sana... Ben sana güvendim!” Ayağa kalktım. “Şimdi bana hadsiz söylemler sunan annenin sözleriyle bana geliyorsun. Hiç mi düşünmüyorsun beni sen? Ya sen hiç mi ne kadar acı çektiğimi, doğru dürüst düşünemediğimi, benim hayatımın mahvolduğunu göremiyorsun?”

“Görüyorum! Görüyorum elbet! Bu sebeple seninle evlendim, rahat etmeni istedim ya! Baban, o üvey annen öldüreceklerdi bebeğini Ayten! Bütün bunları sen bizzat yaşadın! Akın’dan kalan tek parçayı senden alacaklardı, unuttun mu? Ne ablanın yanına gidebildin ne de bir başkasının. Bana muhtaç kaldın diye söylemiyorum bunları veya sana acıdığımdan da değil, sana gerçekten içimden gelerek yardım ettiğim için söylüyorum. Şu içimdeki hisleri...” Bir eliyle göğsünü işaret etti. “İçimdeki hisleri bir kenara bırakarak söylüyorum... Ayten, sen çok yalnız kaldın. Çok yalnızsın. Senin her şeyin Akın’dı, biliyorum. Onun gidişiyle nasıl bocaladığını, toparlayamadığını da görüyorum. Fakat sana yardım etmeye çalışıyorum. Yemin ediyorum amacım beni sevmen, kendimi sevdirmek değil. Ben o bahsi çoktan kapattım.”

“Ne istiyorsun ya benden?” dedim boğuk bir sesle. “O zaman ne bunlar? Bu ev düzmeler, bu yeni yataklar, kıyafetler ne?”

“Yaşamayı istiyorum,” dedi. “Sadece yaşa Ayten. Annemi duyma, umursama... Sana dediğim gibi bu evliliğin sahte oluşunu yalnızca ikimiz bileceğiz ama onlar bilmeyecek. Annem bile bilmeyecek.”

“Senin annen aptal bir kadın değil Yavuz. Şimdi değilse bile ileride bu evliliğin gerçek olmadığını anlamayacak mı?”

Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. “Kendi hayatını seninki gibi görüyor,” dedi daha cılız bir sesle bana.

Gözlerim kısıldı. “Ne demek bu?”

“Annem ve babam... Severek evlenmemişler. Hatta babam bir başkasına âşıkmiş evlendiklerinde. Fakat annem sevmiş onu, çokça da sadık olmuş bu evliliğe. Babam da bir noktada sevdi onu tabii. Bence buna inanıyor.”

“Saçmalık!” dedim sinirle. Ağzıma onca küfür geldi, yuttum. “Saçmalık tüm bunlar saçmalık! Ben bu hikâyenin ne Jale’si olacağım ne de Semiramis’i, duydun mu beni? Uzak dur benden!”

Sonrasında kendi odama gittim. Ertesi sabah kahvaltıda Jale Hanım akşam İzmir’e döneceğini söyledi. Ne yalan söyleyeyim, gidecek olmasına sevindim. Gitmeden önce bana sarıldı. “Ben senin iyiliğini istiyorum kızım. Ölenle ölünmüyor. Ömürlük bir yas tutacağını, onu sonsuza dek seveceğini ben bilmiyor muyum sanıyorsun? Ancak bir yol çizmek zorundasın kendine. Artık o eski sen değilsin. Bir bebeğin olacak. Öyle ya da böyle evlendin sen benim oğlumla. Kötülüğünü istemiyorum Ayten. Umarım bir gün anlarsın beni...”

Sırtımı sıvazlayarak söylemişti bana bunları. Ben hiç ona sarılmadım. Bir şey de söylemedim. Hem ne söyleyebilirdim ki? Çekti gitti. O gidince ben de kendi odama çıktım. Günlerim hep böyle boş, bir pencereden dışarıyı seyrederek mi geçecekti? Kahroluyordum. İçimde sönmeyen acının ateşi öldürecekti beni. Ellerimi karnıma koydum. Ah... Bu çıkıntı, bebeğim miydi? Bilmiyordum. Elimin altındaki tenimde onun kıpırtısını hissetmeyi o kadar çok istedim ki o an...

Akşamları Mete’yle sarılıp televizyon izliyorduk salonda. Geceye doğru hep benim kollarımda uyuyakalıyordu. O gece de uyudu kollarımda, Kudret Hanım’a verdim. Televizyonu kapattım fakat uykum yoktu. Burnumun ucunda yanık simit kokusu duyuyordum sanki. Ayağa kalktım, biraz pencereden dışarıya baktım. Zifirî karanlıkta pek bir şey seçilmiyordu.

Biraz salonda volta attım. Gittim mutfığa su içtim bastırsın diye fakat yok, geçmiyor. Deli gibi aşeriyorum simit. Sanki simit pişiyor evde de buram buram kokuyor burnuma. Salonda dönüp dururken,

“Olan bir şey isteseydin ya!” diye söylendim. “Aksi, inatçı, keçi... Minik fare!”

“Ayten?” Yavuz’un sesini duyunca merdivenlere doğru bakındım. “Kiminle konuşuyorsun?”

Kaşlarını kaldırmış, bana delirmişim gibi bakıyordu. “Hiç,” dedim. “Öyle kendi kendime.” Sonra merdivenlere doğru yürüdüm. “Yatıyordum ben de zaten.”

Hızlı adımlarla yukarı çıktım. Biraz yatağın üzerinde oturdum. Bekledim yine. Geçmedi. Akın’la beraber Karaköy’de yediğimiz pekmezli yanık simitlerin tadı ne güzeldi. İnsanın ağzında hoş bir aroma bırakırdı, damaktan kolay kolay gitmezdi tadı. Düşünmemeye çalışırken kendimi simit hayaliyle daha çok tutuşur buldum. Eziyetti resmen bu yaptığım kendime. Acaba ekmek yesem geçer miydi? O da hamur bu da hamurdu sonuçta. Geçerdi bence. Ayağa kalktım yeniden, usulca araladım odamın kapısını. Işıklar kapalıydı fakat Yavuz’un çalışma odasının kapısı aralıktı ve ışığı yanıyordu. Sessizce geçtim kapısının önünden ve aşağıya indim.

Mutfağa girer girmez hemen ekmekliğe koştu ellerim. Küçük parçalara bölüp yemeye başladım. Çiğnedim iyice, o simitleri hayal etmeye çalıştım, ekmeğin içini açıp kokladım fakat nafile... Mutfak masasında, başımda yanan ampulün cızırtısı eşliğinde ağlamaya başladım. Şimdi Akın olsa koşa koşa gider bulurdu bir yerlerden. Bulamıyorsa yapmaya bile çalışırdı. Gerçi nasıl yapacaksa... Ama denerdi bunu. Kıyamazdım ki ona da. *Allah’ım... Çok özlüyorum onu. Ya canımı al ya da bu özlemin yükünü. Dayanamıyorum artık.*

“Acıktın mı?” Yavuz’un sesiyle hemen ellerimin tersiyle yüzümü sildim. Ona döndüm. Bir ekmeklere bir de yüzüme baktı.

“Biraz.”

Yanıma oturdu. “Ekmek mi istedi canın?” Hayır, canım simit istiyordu fakat kafamı salladım onaylarcasına. “Taze ekmek alayım mı sana?”

Bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda gayet ciddi olduğunu gördüm. “Ay, yok! Bu saatte. Yatıyorum ben,” diyerek kalktım ayağa.

“Yok, olmaz. Üzerime bir şey alıp gideyim alayım ben,” dedi ve hemen koştu yukarı. Ne yapacağını bilemedim. Bir süre sonra altında bir pantolon, üzerinde kalın bir kazakla indi aşağıya.

Portmantodan paltosunu alıp giyinirken, “Gitme, ya bırak. Evde var ya?” diye söyleniyordum ama dinlemiyordu beni. Beni duymazlıktan gelerek ceplerini kontrol etti. Evin anahtarını aldı. “Yavuz, saçmalama.”

“Hemen gelmeye çalışırım,” dedi giderken.

“Yavuz!” diye seslenmek zorunda kaldım arkasından. Dönüp omzunun üzerinden baktı. Kapının pervazına yanağımı yasladım. “Simit de alır mısın?” diye sordum utana sıkıla.

Mahzun bir gülümseme belirdi yüzünde. “Alırım,” dedi. Kapıyı kapattım. Kendime sinir oldum sonra bunu söylediğim için. Söylemeseydim keşke, yatıp uyusaydım ne vardı? Dünden razı zaten böyle şeyler yapmaya.

Bir buçuk saat sonra geri döndü. Salonda bekliyordum, kapıya gittim arabasının sesini duyunca. Bir ekmek, altı tane de simit almış. Dışarısoğuktu, eve titreyerek girdi. “Aşağıdaki fırıncı abiye gittim. Rica ettim, eşim hamile dedim. Hamurlar hazırmış zaten, sabaha çıkaracaklarmış ama yaptı senin için, sağ olsun.” Elindeki büyük kese kâğıdıyla girdi mutfığa. “Şimdi biraz ısıtırim bunları sana ben. Soğumuş hemen getirene kadar...”

“Gerek yok,” diyerek kese kâğıdının içinden bir simit aldım ve elimle böldüm. *Eşim* diyordu bir de utanmaz! Önce kokladım simitleri. Mis gibi taze simit kokusu... Elimle böldüğüm lokmayı attım sonra ağzıma. Ağzımda iyice çiğnedim, tadını çıkardım. Sessiz sessiz, keyfini çıkararak yedim simidi. Bir tanesi yetmişti, diğerleri kaldı. Elimdeki susamları kese kâğıdına silkelerken, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Afiyet olsun,” dedi o da bana. Başımı salladım. “Bekçilerden kaçmak biraz zor oldu,” dedi sonra. “Yani gecenin bir yarısı elimde simit ekmekle sorguya çekileceğimi sandım.”

“Hiç kaçtın mı bekçilerden, polislerden sen?”

Cıkladı. “Genelde kendi isteğimle durup ifade veririm.”

Masaya dirseklerimi dayadım. “Biz Akın’la kaçmıştık,” dedim uzak bir hatırayı hatırlamaya çalışarak. “Daha tanışmıyorduk bile...” Onu yalnızca mahalledeki adam olarak tanıdığım, PTT’deki telefon kulübesine gelip benden eşyalarını saklamamı istediği anı düşledim. Ne kadar uzaktı şimdi o günler, o yıllar bize. Her şey nasıl da bu kadar çabuk geçip gitti üzerimizden...

“Nasıl kaçtınız?”

Akın’la yaşadığımız o günü hatırlamak dudağımda buruk bir te-
bessüme sebep oldu. “O, polislerden kaçıyordu bir sebepten. Ben de
telefon ediyordum. Telefon ettiğim kulübenin içine girdi. Parkasını
ve şapkasını çıkarıp saklamamı rica etti benden. Ben de sakladım...
Polisler geldi sonra, sorguladılar siz necisiniz diye. Akın pat diye ev-
liyiz demez mi?” Kese kâğıdının içinden görünen simitlere bakarken
gözlerim doldu. “Ne uzak fakat ne gerçek bir yalanmış bu.”

Bir sessizlik oldu. Yavuz’a baktım, mahzunlaşmıştı. Ona karşı
öfkem hâlâ diri olsa da, Akın’la yaşadıkları o küçüklük anılarını ha-
tırladığını, kendisinden nefret ettiğini düşünüyordum. Usulca san-
dalyemden kalktım. “Yatayım artık ben,” dedim ve başka hiçbir şey
demeden yukarı çıktım.

Akın yaşasa, tüm bunları bilse kahrolurdu. O ki Yavuz’dan hep
iyilikle, dostlukla bahsederdi, ona sonsuz güveni vardı. “*Karacalar-
dan bir tek Yavuz’u seviyorum çünkü kendi kardeşlerimden bile bana
daha yakın,*” dediğini hiç unutamıyordum. Hâl böyleyken, ben nasıl
onu zamanla sevebilirdim ki? Tüm bunları bilirken nasıl bir ömrü
onunla geçirebilirdim? Akın’a yapılan bu ihaneti nasıl unutabilirdim?

Benim canım sevgilim... Unutmak mümkün olsa bile istemem’
ben bunu. Çünkü seninle yaşadığım her gün, her an unutulmayacak
kadar kıymetlidir benim için ve hiç kimse, hiçbir düzen silemez iz-
lerini benden.

Milano’ya varmam dört günü buldu. Milano’dan Bari’ye giden tre-
ni beklerken istasyonda neredeyse yorgunluktan uyuyup kalacak-
tım. Hem omzumdaki yaranın sızısı da şiddetlenmişti. İstasyondaki
bankta otururken biraz içim geçmiş, tren saati yaklaşmıştı. Cebimde
Hasanların bana ayırdığı parayla aldığım son biletti bu. Bari’ye giden

tren bileti... Annemin doğup büyüdüğü ev... Her ne kadar gençlik yıllarımda İtalya'ya gelip dedemi ve dayılarımı görsem de, annem vefat etmeden önce buraya gelişlerimin hatırası bende nedense daha taze. Tabii o zamanlar uçakla gelirdik, her şey daha başka olurdu.

Yunanistan'ın batısından Münih'e uzanan yolculuğuma kadar Hasanlarla beraberdim. Orada ayrıldık. Onlar Fransa'ya, bense güneye, İtalya'ya yolcuym. Ümit'e dedemin evinin adresini verdim bana mektup yollaması için. Mektuplarımıza telefonlarımızı yazardık yerleştiğimizde. Birbirimizden irtibatı koparmak istemedik. Ne de olsa bir asker arkadaşlığı, iki koğuş arkadaşlığı baki derlerdi.

Milano'dan Bari'ye uzanan tren yolculuğum başladığında iki saat boyunca kafam pencereye yaslı şekilde uyumuşum, her yanımda tutulmuş. Uyandığımda tam karşımda küçük, altı yedi yaşlarında bir kız çocuğu camdan dışarıyı seyrediyordu. Saçları ortadan düzgünce ayrılmış, iki yandan örülmüş, omuzlarına düşüyor, kâkülleri altınını örtüyordu. Meraklı gözleriyle camdan bakarken eli bir şeyi işaret ediyordu. Biraz sessizce onu izleyince gördüğü elektrik direklerini saydığını anladım. Benim uyandığımı fark edince utandı, iki sıra arkamda oturan ailesinin yanına kaçtı hemen. O gidince kendi kendime boş boş gülümsedim. Küçük kız çocuğu Zümrüt'e benziyordu sanki. Onun bir ton açığı kahverengi saçlar, kahverengi gözler, çıkık elmacık kemikleri, meraklı bakışları...

Derin bir iç çektim ve kalktım. Biraz yürüdüm trenin içinde, sonra pencereye yaslanıp bir sigara yaktım. Sigarayı nefeslerken göğsümden fotoğrafını çıkarıp baktım. *Çok özölüyordum. Çok özölüyordum* fakat bunca acıya ve sıkıntıya degeceğine olan inancım tamdı. Yarın ilk iş olarak ona mektup yazıp yollayacaktım.

Gece on biri beş geçe Bari'ye vardı tren. Hava burada biraz daha ılıktı. Sevindim. Soğuğu sevmiyordum. Fakat yine de üzerimdeki ceketin yakalarını kaldırarak sindim. Bir taksiye bindim ve Monopoli'ye gitmesini söyledim. Kafam o kadar dalgındı ki Türkçe söylemişim, adam bir süre yüzüme bakıp en son, "Pardon?" diye sordu. İtalyanca olarak söyledim hemen. Kasabanın yollarında ilerlerken gecenin karanlığında simsiyah görünen denize doğru bakındım.

Bir kökü burada olan bir ağaçtım ben. Benim için İstanbul neyse Bari de oydu.

Dedemin küçük evi sahile çok yakındı. Hafif bayır aşağı olan sokaktaki tüm evler tek katlı, ufak bahçeliydi. Bahçenin öbür yüzü deniz... Küçükken burada, kumda Ajda ve Samet abimle oynamayı çok severdim. Dayılarım bizimle yüzer, bizlere envaiçeşit oyuncak alır, şımartırlardı. Çocukluğum güzeldi annemin ölümüne kadar. Zaten annemin ölümünden sonra hiç çocuk olamadım.

Dedemin ışıkları yanmıyordu. Yaşlı adam, bu saatte uyuyordu muhtemelen. Yaz olsa bahçedeki sandalyelerin üzerine kıvrılır yatar-dım fakat dışarıısı şubat soğuğu, bir saate donardım. Kapıya vurdum sertçe ve diğer evlere bakındım. İki sokak yukarıda küçük dayımın evi vardı fakat dedemin evine gelmeyi daha çok istemiştim. Dedem her ne kadar bizleri sevmese de beni en iyi onun anlayacağını bili-yordum.

Annemi seviyordun dede. Sizi ardında bırakıp çekip gitse de, sizin dininizden vazgeçse de, intihar edip ölse de sen annemi çok seviyordun, biliyordum bunu ben. Çünkü henüz on sekizime yeni girmişken yanına ziyarete geldiğimde anneme küfürler eden diline rağmen, gece onun ve anneannemin resmine sarılarak uyuduğunu bizzat ben görmüştüm.

Kapı açıldığında, dedemin uyku mahmuru gözleri ve şaşkın çeh-resi beni karşıladığında, bu düşüncelerden veya soğuktan mıdır bil-mem, gözlerim buğulanmıştı. “Antonio?” dedi inanamayarak. Ka-pının ağzında kalakaldı. Gözlerine inanamıyormuş gibiydi. Acaba ölüm haberim ona ulaşmış mıydı? Babamlar asla aramazlardı oysa. Şaşkınlığı, gelişimin bu saatte beklenmedik oluşundan mıydı yoksa?

“Dede...” diyerek gülümsemeye çalıştım. “Benim, Antonio...”

İki adım atarak boyu benden bir hayli kısa olan bu yaşlı adama sarıldım. Babamın babası Vahit dedem olsa hemen öpmem için eli-ni uzatırdı. Marco dedeme ise biz sokulup sarılırdık. Ajda çok kü-çükken buraya geldiğimizde Türk örf ve âdetlerini benimsediğinden gidip dedemin elini öpmüş ve alnına koymuştu. Şaşırmıştı Marco dedem, sonra yüzünü buruşturmuştu. Annemin bir Türk’le evlenip hayatını mahvettiğini düşündüğünden bu âdetleri de sevmezdi. Ak-lıma gelen bu anıyla gülümserken gözlerim daha da doldu.

“Ne işin var çocuğum burada?”

Geri çekilip yüzüne baktığımda gözlerimden yaşlar süzülüyordu. *Sonunda bir tanıdık*, diyordum içimden, *sonunda benden, kanımdan biri... Yalnızlık bitti artık.*

İçeri geçtiğimizde oturup ona her şeyi anlattım. Marco dedemin yüreğine inecek diye korktum, bazı şeyleri üstünkörü geçtim. Örneğin kurşun yaramın çok ağır olmadığını ve birini öldürme suçundan değil de yaralamaktan hapse düştüğümü söyledim ona. Gecenin bir vakti evine böyle gelmekte mecbur kaldığımı boynumu bükerek anlattım. Dedem sert ve soğuk çehreli bir adamdır, kolay kolay herkesle barışmaz yıldızı fakat o gece gözlerime yansıyan gerçekleri gördüğünden midir bilmem, bir şey demedi.

“Yorgunsun, sana yatak hazırlayayım,” diyerek kalktı. Annemin odasına girdiğini görünce, odanın kapısının eşiğinde duraksadım. Naftalin kokulu bu oda hep burnumun direğini sızlatırdı benim. Yanağımı kapı pervazına yaslayıp dedemin pamuk yorganı indirişini izledim. Yaşlılık lekeleriyle dolu kemikli elleriyle üzerindeki örtüyü düzelterip yastığımı koydu ve yorgan serdi. Gözüm duvardaki asılı haçta, Meryem Ana biblosunda, annemin ters çevrilmiş çerçeveli fotoğrafında kaldı. Dedem bana döndüğünde ters duran çerçeveye baktığımı fark edince yüzü eğildi.

“Yat Anthonio. Yarın uzun bir gün olacak,” diyerek çıktı yanımdan. Bense odaya girip kapıyı kapattım. Annemin çocukluk kokusunun, anılarının sindiği bu odaya bir süre bakındım. Sonra konsolun üzerinde ters çevrilmiş çerçevesini alıp fotoğrafına baktım. İnsanın içi titrer miydi? Titremiştii onun fotoğrafına bakışımda. *Anne, çok özledim seni.*

Işığı kapatıp fotoğrafı baş ucuma koyarak yumdum gözlerimi. Yarın yeni bir gün olacaktı ve Zümrüt’ün Alacalı’sı artık bu topraklarda Anthonio’ydu.

“Yavuz Bey, telefon var size. Yine o kadın arıyor. Ne yapayım?”

Sandalyesinde geri yaslanırken derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi Yavuz. “Bağla,” dedi en sonunda. Az sonra masasındaki telefon çaldı. “Alo?” diye yanıtladı.

“Ulan şerefsiz!” dedi Neşe hattın diğer ucundan. “Arıyorum evini, açan yok! Niye? Babamı yolladım, evde kimse yokmuş! İş yerini arıyorum, sürekli meşgulsün! Memleketi sanki sen kurtaracaksın! Söyle çabuk benim arkadaşım nerede?”

Çok hızlı, çok sinirli ve itham edici konuşuyordu Neşe. Haklıydı. Yavuz yaptığı şeyin ne denli büyük bir ayıp olduğunu bir kez daha anlamıştı. “Kendinize gelin Neşe Hanım,” dedi öncelikle. “Dalgınlıkla eski evimizin numarasını vermişim, affedin.”

“Bana bak, bana sökmez bu İstanbul beyefendisi kibarcık ayakların! Ayrıca ne demek eski evimiz? Ne alaka?”

Gözlerini yumdu Yavuz, başını önüne eğerek derin bir nefes aldı yeniden. “Evimiz, evet. Ayten ve benim yaşadığımız yeni ev.”

Neşe birkaç saniye sessiz kaldı. Anlamaya çalıştı. “Nasıl Ayten ve sen?” diye sorguladı sonra.

“Eşim Ayten ve ben...” dedi Yavuz da.

İdrak edemedi Neşe bunu önce, derin bir sessizlik oldu. Sonra, “Ne?” diye bağırdı. “Ne eşi, ne Ayten’i, sen ne diyorsun ya?”

“Bağırmayın,” dedi Yavuz, oldukça sakın bir tonda. “Biz bir sebepten dolayı evlendik Ayten’le.”

“Ne sebebi? Yavuz?!” Oturduğu yerden hışımla ayağa kalktı Neşe. Aklına gelen şeyle eli ayağı buz kesilmişti. “Sen benim arkadaşıma bir şey mi yaptın?”

“Hayır!” dedi anında Yavuz. “Neşe Hanım, öyle sandığınız gibi bir şey olmadı.”

“Ne oldu ulan o zaman? Ayten seninle öldürsen evlenmez! Ne yaptın ona? Ay inanmıyorum! Nasıl olur bu? Bana yeni evinin telefonunu ver, polisi ararım yoksa! Çabuk!”

“Bir sakın olur musunuz?”

“Olamam sakın falan! Bak hamileyim zaten, çıldırtma beni! Ne demek evlendik ya? Ne demek? Sen ne biçim adamsın ulan!” Neşe sövüp saymaya devam ederken Yavuz kulağından uzaklaştırdı telefonu.

Nihayetinde sessizleştiğinde, “Hamile o da,” dedi. “Akın’ın bebeğini taşıyor karnında.”

Taşlar yavaş yavaş yerine oturdu o zaman. Neşe de usulca önceki yerine geçti. Demek Ayten bu yüzden babaevine dönmüştü. Orada da yapamayınca... Fakat neden kendisini aramamıştı? Gerçi İzmir'i aradıysa ulaşamamıştı ona muhtemelen çünkü Kıbrıs'taydılar. Hamile olduğunu öğrenince Yusuf'un yanında olmak, tek başına İzmir'de olmaktan daha iyi diye düşünmüştü, bu yüzden Kıbrıs'taki evlerinin numarası yoktu Ayten'de doğal olarak. İçi sızladı Neşe'nin. *Allah'ım, bu nasıl bir kader,* diye düşündü, eli ayağı buz kesildi.

"Sana bir soru soracağım Yavuz," dedi az önceki hiddetli sesine oranla daha düz ve cılız bir sesle.

"Buyurun," dedi Yavuz da.

Ayten çok önceleri kendisine karşı Yavuz'un bir şeyler hissedebileceğini söylemiş, Maria mevzusu açıldığında ise bu hissin sadece kendi kuruntusu olduğu kanısına varmış ve konu kapanmıştı. Ancak şimdi merak ediyordu Neşe, o kadar zamandır, üstelik Akın hayat-tayken bile süregelen bir his var mıydı?

"Sen Ayten'e karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Yavuz bu soruyu beklemiyordu, şaşırdı. Sertçe yutkundu, ne söyleyeceğini bilemedi. Ayten'e karşı bir şeyler hissetmek... Ne hafif bir tabirdi ona göre. Yaşadığı şeyin aşağılık bir duygu olduğunun farkındaydı ama bu aşağılık duygu ne kadar da yoğundu içinde. "Ne duymak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ahlaksız ve şeref yoksunu bir adam olmadığını duymak istiyorum," dedi Neşe acımasızca. Akın gibi bir dosta bunu reva görmüyordu Neşe. Hatta hiç kimse böyle bir şeyi hak etmezdi. Hattın ucundan ses gelmedi fakat anladı Neşe. Ayten'in önceki hisleri doğruymuş, gizlemiş meğerse Yavuz. "Bana evinizin numarasını ver," dedi sonra.

Yavuz villanın numarasını verdi, telefon kapandı.

8 Şubat 1983

Zümrüt, sevgilim,

Bu mektup senin eline ne zaman geçecek bilmiyorum fakat temennim en kısa sürede geçmesi ve senin bunu okur okumaz hazırlanman. Zümrüt ben yaşıyorum, ölmedim. Hapishanede çıkan

isyanda kaçtım, kaçarken yaralandım. Yunanistan'da iyileşme sürecindeyken seni aradım fakat sana ulaşamadım. Şu an İtalya'da, Bari'de dedemin evindeyim. Zümrüt ne olur elini çabuk tut ve yola çık. Suzan teyzeyi ara, o sana yardımcı olacaktır ancak başka hiç kimseye, aileme dahi bir şey anlatma.

Aşağıya numara bırakıyorum, beni ara.

Seni çok özledim. Hasretle kavuşacağımız o günü bekliyorum sevgilim...

-Senin Anthonio'n.

Şubat büyük bir sessizlikle geçti. Yalnızca Neşe'yle konuşmuş olmak beni biraz olsun mutlu etmişti, o da geçip gitti zaten. Hamileymiş o da, ağlaştık biraz telefonda. Ona her şeyi anlattım, tüm yaşananlardan, riskli gebeliğimden, babam ve karısının bana yaptıklarından, Zehra'dan bile medet umamayışımından... Çok uzun konuştuk, çok ağladık. Yusuf izne ayrılır ayrılmaz geleceğini söyledi Neşe. Yavuz'a da bir ton sövdü saydı. Ona bu evliliğin sahte olduğunu söyledim fakat yine de o Yavuz'u fırsatçılıkla suçladı.

Belki de öyleydi, bilemiyorum. Ancak Yavuz'un bu eve geldiğimden beri bana en ufak bir kötülüğünü görmemiştim. Sadece sinir bozucuydu. Kabullenemiyordum. Mecburen yaptığımız bu sahte evlilikte hiçbir şekilde gerçek duygular beklememesine memnundum. Bana verdiği o sözü tutuyordu en azından. Aramızda görünmez bir sınır vardı.

Bebegimin doğumundan sonra toparlanır toparlanmaz yalıya geri dönecektim. Konuşup anlaşarak ondan güzellikle boşanacak, bir iş arayacaktım kendime. Ne iş olursa... Bir şekilde hayatımı idame ettirecektim. Kimseye boyun eğmeyecek, kendi ayaklarım üzerinde yaşayacaktım. Hem her şey düzeldiğinde Akın'ımın mezarını da ben yaptırırdım. Güzel çiçekler bulurdum, dikerdim toprağına. Kızımız veya oğlumuz da büyüyünce dikerdi. *Kızımız veya oğlumuz...*

Buraya taşınmadan önce aldığım üç koca albümü açıp bakmıştım bugün. Ne çok anı biriktirmişiz biz Akın'la meğer... Ne çok gül-müşüm onunla, ne kadar da mutluymuşuz. İnsan mutluluk elinden gidince kendi gülüşüne bile yabancılaşıyor. Sanki o fotoğraftakiler

ben değilmişim gibi geliyor baktıkça. Oysa benim işte, ben yaşadım onunla, bu mutluluğun her zerresini onun sayesinde tattım, yaşamak dedikleri o şeye onunla beraber eriştim. Fotoğraflar bunun kanıtıydı. Ayak bastığımız her yerde neredeyse bir pozumuz vardı. Ağaç dallarında, deniz kenarlarında, yemyeşil çimenlerle kaplı ormanlarda, denizin ortasında bir vapurda, adalarda, Kadıköy’de, Eminönü’ndeki balıkçıda, Aşiyân yokuşunda; Gülhane Parkı’nda pamuk şekeri, Taksim’de kestane, Florya sahilde dondurma, Üsküdar’da allıgüllü yerken; Samatya’daki meyhanede buzlu rakı içerken... Ama belki de en güzeli evimizde çektikleri, o iki katlı koca evin her bir odasında, adını *Mahrem* koyduğu albümümüzdü. Genelde benim olduğum o fotoğraflar gerçekten mahremdi.

Karnım iyiden iyiye belirginleşmeye başlamıştı. Hızlı bir şekilde kilo almıştım. Hastanede en son tartıldığımda kırk altı kiloyu görmüştüm. Bu iyiydi. Bebeğin durumu da gayet iyiydi, dördüncü ayımızı neredeyse geride bırakıyorduk. Doktor bize istersek ultrason cihazından bebeği görebileceğimizi söyledi.

“O ne?” diye sordum ben. “Nasıl göreceğiz?”

“Bir makine. Özel bir ilacı karnınıza sürüyoruz ve makineyi karnınıza tutarak ses dalgalarıyla ufak monitöre yansıtıyoruz. Bebeğin hem görüntüsünü görebiliyorsunuz hem de kalp atışlarını duyabiliyorsunuz. Tabii yeni yeni yaygınlaşıyor, biraz tuzlu maliyeti.”

Yavuz’la göz göze geldik. Ben kafamı iki yana salladım. “İstemem ben. Ya bebeğime bir şey olursa?”

Doktor güldü bu tavrıma. “Yok, Ayten Hanım, makine gayet güvenilir, merak etmeyin. Onlarca anne adayı deniyor her gün. Bir zararı yok.”

Yine de bir şey demedim. Ayağa kalkıp doktorun elini sıktım, çıktım. Hastane koridorunda yürürken Yavuz, “İstersen bakabiliriz,” dedi.

Omuz silktim. “Korkuyorum,” diye itiraf ettim.

“Ama zararı yokmuş ki? Doktor söyledi ya işte... Hem merak ediyorsun sen de, bakışından belli.”

Durdum. Merak ediyordum gerçekten. Karnımın yavaş yavaş büyümesine bile hâlâ inanamıyorken içimdeki bebeğin kalp atışının

sesini duymak... Ne bileyim, bana çok tuhaf geliyordu. Ellerim istemsizce karnıma dokundu. “Merak etmesine ediyorum ama korkuyorum işte,” dedim. Hiçbir şey hakkında bilgim yoktu. İyi mi kötü mü, ayrımına varamıyordum bunun.

“Ben yanımdayım,” diyerek kolumu tuttu Yavuz. Dişlerimi sıktım, koluma dokunan eline baktım. Usulca çektim kendimi geri.

“Maliyeti yüksek dedi doktor.”

“Dert değil,” diye yanıtladı beni. Yanıtlar tabii, para sıcıyordu sanki bu adam.

Çok merak ediyordum bebeğimi. İçimde müthiş bir heyecan vardı fakat bunu Yavuz’a yansıtmak istemiyordum. “Bakalım mı?” diye sordum çekinerek.

“Bakalım bence,” dedi gülümseyerek.

Muayenehaneye geri döndük ve ultrasonda bebeği görmek istediğimizi söyledik. Başka bir odadaymış makine. Doktor, hemşireyi çağırıp odayı hazırlamasını söyledi. Yine telaşa kapıldım. “Bir şey olmaz, değil mi?” diye fısıldadım Yavuz’a.

“Olmayacak, Ayten. Sakin ol,” diye teskin etmeye çalıştı beni.

Hemşire on beş dakika sonra odanın hazırlandığını haber verince kalktık ve odaya girdik. Doktor sedyeye uzanıp karnımı açmamı söylediğinde utansam da çekine çekine kazağımı kaldırdım. İyice belirginleşen karnımın üzerine bir sıvı sürdü. Eldivenli ellerinden karnıma değen sıvı soğuktu, irkildim. Makine ise kocamandı, gürültülü bir ses çıkarıyordu çalışırken. Sanki elektrik süpürgesi açmışlar gibiydi. Rahatsız edici ve korkutucuydu.

“Çok gerginsiniz anne hanım, biraz rahatlayın,” dedi doktor, benim yüzümdeki telaşı fark ederek. Bana *anne hanım* demesi komiğime gitti, gülümsedim.

Makinenin boru gibi, oval başlıklı ucunu karnıma değdirince de irkildim ve dişlerimi sıktım. Bastırdı da bastırdı kör olasınca, bebek içimde yamulacak diye ödüm koptu. İkide bir ağzımı açıp geri kapattım bastırmamasını söylemek için. Sonuç olarak bir şey diyemedim çünkü küçücük ekrana anlamadığım bir görüntü geldi. Doktor iyice baktı o görüntüye, tuşlara bastı, gülümsedi. O gülümseyince rahatlardım, Yavuz’la göz göze geldik. O da rahatladı.

“Bakın burada kim var,” diyerek parmağının ucuyla bir yeri gösterdi doktor. Ben hiçbir şey anlamadım. Değişik, kargacık burgacık bir şeydi görünen. “Şurada,” diyerek bir daire çizdi parmak ucuyla. Orada bir şey vardı, evet ama insana benzer bir yanı yoktu. Tövbe estağfurullah çektim içimden, Allah’ım günah yazma...

Sonra doktor yine bir sürü tuşlara bastı. Bir ses duyulmaya başladı, *güm güm güm*. Düzenli bir ritim... Doktor bu defa daha büyük bir keyifle gülümsedi. “Kalp atışları,” dedi bize. Tuhaf hissettim. Sanki karnımın içindeki bebek bana dokundu o an. Duygulandım.

“Çok hızlı değil mi?” diye sordum. Sesim boğuktu. Burnumu çektim.

“Evet, hızlı. Hızlı ama normal, merak etmeyin,” dedi doktor.

Sonra toparlandık. Hâlâ rüyada gibi kulaklarımda bebeğin kalp atışlarını duyuyordum sanki. Çok etkilenmiştim. Yavuz muayene ücretini ödeyip yanıma gelene kadar sessiz sessiz ağladım hastanenin giriş kapısının önünde. O gelince de, “Beni mezarlığa götürür müsün?” diye sordum. Onaylarcasına başını salladı.

Mezarlığa vardığımda heyecanlıydım. Garip, içgüdüsel bir mutluluk vardı içimde. Mezarının yanına çöktüğümde toprağını sevdim önce. *Akın’ın dalgalı saçlarına dokunur gibi*. Onu izler gibi baktım toprağına. “Ben bugün bebeğimizin kalp atışlarını duydum!” dedim solgun bir sevinçle. “Sevgilim... O kadar hızlıydı ki tayyare sesi gibiydi! Çok şaşırdım. Tez canlı olacak besbelli. Senin gibi...” Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Kendi kalbimin ritmine bakıyorum, onunkinden yavaş! Yemin ederim bu bebek sana benzeyecek... Onun da kalbi seninki gibi hızlı atıyor. *Aşkla atıyor, sevgiyle atıyor...*” Yumuşacık ve nemli toprağını sıktım avucumda. “Akın... Seni çok özlüyorum,” dedim kırık bir sesle. “Bazen her şeyden vazgeçip yanma gelesim geliyor, sonra karnıma bakıyorum. Diyorum ki yaşayacak günlerim, günlerimiz var. Fakat Akın... Ben artık hiç hayal kurmuyorum. Çünkü tüm hayallerim, tüm sevinçlerim seninle beraber yok oldu. Yalnızca bebeğimizin doğumu var. Onun için yaşayacak olmam var. Bu iğrenç dünyada onu nasıl büyütebileceğimin, onu nasıl koruyup kollayacağımın derin düşüncesi var.” Duraksayıp derin derin soluklandım. “Her şeyle mücadele etmek beni çok

yoruyor. Sen olsan bana *işleyen demir ışıldar Zümrüt Hanım, çalış,* der, beni desteklerdin. Yanımda olduğunu hissettirirdin. Severdin, okşardın, bana dünyanın en güzel varlığına bakar gibi bakardın... Şimdi o bakışını cansız fotoğraflarda arıyorum. Sesin ise yok, hiçbir yerde yok! Rüyama girip bana seslenmen için her gece dua ediyorum. Rüyama girmediğin gecelerin sabahlarında ağlıyorum. Kahroluyorum..." Göğsümde bıraktığım nefesi üflerken hıçkırdım. "Akın... Bak işte şimdi dediğin oldu. Soldum ben. Ne dikenim var ne yaprağım. Kupkuru, incecik, yapayalnız kaldım. Sensiz kaldım..."

Zümrüt'ten haber yok.

Boğuluyor gibi hissediyorum. Ulaşabileceğim bir tek telefon numarası vardı, o da yalıydı fakat telefon çalmıyordu bile. İki mektup göndermiştim ona, ikisi de çoktan ulaşmış olmalıydı İstanbul'a. Mart ayının sonuna doğru üçüncü bir mektup yazıp yolladım. Artık iyiden iyiye meraklanmaya başlamıştım.

Burada Franco adında bir arkadaşım var. Benden iki yaş büyük. Günlerimin çoğu onunla geçiyor. Bazen küçük dayımla balık tutuyorum, bazen de büyük dayımla badana işine gidiyorum. Akşamları Franco'yla eski kilisede şarap içiyoruz. Dedem duymuş geçen gün bunu, yirmi altı yaşında koskoca adam demeden beni dövecekti neredeyse, büyük dayım zor aldı elinden. Dinî değerlerine hakaret ediyormuşum. Kilisenin ahı gitmiş vahi kalmış, ne dinî değeri? Madem değeri vardı, ne diye yıkılmasına, eskimesine göz yumdunuz?

Ben içimdeki şu sevdayı eskitmeye kıyamıyorum, dedem kilisenin dinî değerine saygı duymadığımı söyleyerek beni dövmeye kalkıyor. Dede, Allah aşkına... Bırak içeyim. Hangi din, hangi inanç çarpacaksa çarpsın beni de, bir kendime geleyim. Ben kendime geleyim, Zümrüt de bana gelsin. Yeter ki gelsin dede, bırak beni.

Her sabah gün doğumunda kalkıp denizi izliyorum. Günyüzü yok. Güneş doğuyor üzerime, sonra çekip gidiyor. Günyüzü kayıp. Akşamlar uzun, geceler karanlık, sevda denen şey çok can yakıcı. Günyüzü uzakta.

Kafam atıyor en sonunda Milano'daki Türk konsolosluğundan İstanbul'un belediyelerinin numarasını dileniyorum. Ağlaya ağlaya

yalvarıyorum adama, acıyor herhâlde hâlime, bulup buluşturuyor, veriyor bana birkaç numara. Amacım son birkaç ayın ölü listelerine baktırmak. *Amacım kötü, amacım iğrenç, amacım beni içten içe öldürecek kadar zalim.* Beşiktaş Belediyesi'nin numarasını arıyorum ilkten. Ona da bir ton laf döküyorum bana söylesin bir şeyler diye. Ağlıyorum iki göz iki çeşme. Beni başkalarına yönlendiriyorlar. Oradan oraya bir dünya insanla konuşuyorum. Hepsine aynı yalvarış... Sesim kırık ama umudum diri. Akşama kadar sorup duruyorum: *Zümrüt Ayten Özsoy adında bir kadın adı var mı listelerde?*

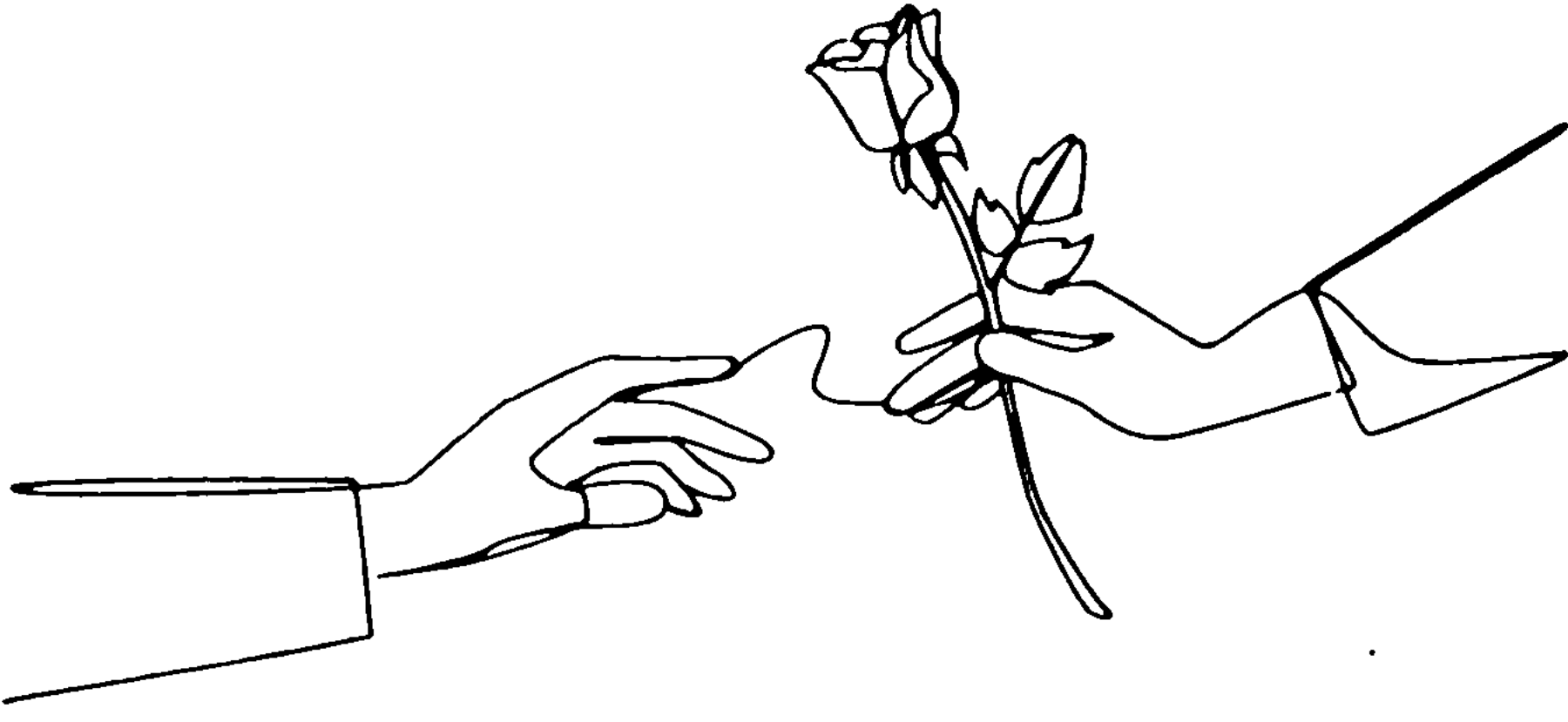
Dünyanın en zor şeyi senin adını ölüm listelerinde aramak. Dünyanın en zor şeyi senin kimsesiz olduğunu bilmek. O kalabalık ailene rağmen yapayalnız, sessiz, tek başına yaşayamayacağının farkında olmak...

Akşama kadar telefonun başında, elimde kâğıt kalem, önümde bir dünya numara... Yoksun! Ölüm listelerinde adın yok, hayattasın! İçimde müthiş bir bayram sabahı coşkusu var. *Yaşıyorsun, benimsin, benimlesin, benim yanıma geleceksin!*

O sevinçle dedeme sarılıyorum. Buz gibi adam çözülüyor ona sarılmamla. Ağlamaya başlıyor. Bir dedem ağlıyor bir ben. Dedem annemi anlatıyor, ben Zümrüt'e ağlıyorum. Dedem anneannemi anlatıyor, ben yine Zümrüt'e ağlıyorum. Yetmiyor, gidiyor ceviz dolaptan yıllanmış bir kırmızı şarap çıkarıyor. Mart bitimi nisan başı olduğundan hava serin ama dışarı çıkıyoruz. Küçük bir radyosu var dedemin, koltuğunun altına sıkıştırıp masaya taşıyor. Kaset yapmış kendine, Dalida çalıyor. Şarapları koyuyor eski, yıkanmaktan çizilmiş kristal bardaklara. Dedeme benzediğimi anlıyorum. "Zümrüt'e!" diyor dili döndüğünce bardağını kaldırarak.

O bile daha gelmeden kabulleniyor seni.

Gülerken ağlıyorum onun bu tavrına. "Zümrüt'e!" diyorum ben de. Sesim boğuk bir hüznle çıkıp Dalida'nın sesine karışıyor. "İstanbul'un en güzel kızına..."

4. BÖLÜM: MUTLULUKLAR DİLERİM

Hayatı anlamak diye bir şey var. Bir düzen, bu düzenin içerisindeki dönen basit dişli çarklar... İşte adına hayat dedikleri bundan ibaret. İnsan ya bu dişli çarkı çeviren oluyor ya da o çarka sıkışıp ölen. Ben ikinci taraftayım. Hayatı anladım, çarkı çevirdim ve o çevirdiğim çarkta *öldüm*. Yaşayarak, doludizgin, öldüm.

Yavuz'un kuzeni Belgin'le bugün ikinci kez *tanıştım*. Bu kez Yavuz'un *sahte* karısı olarak. Kadın haklı bir sebeple şaşırdı, Yavuz ve benim evlenmiş olmama. Akın'ı soracak gibi oldu, anladım ben ama sormadı. *Bir yaranın etrafında o yaraya ilişmeden dolaşmak ne kadar zor.*

Hamile oluşuma çok sevindi. Çocukları çok seviyordu fakat evlenmemiş, gönlüne göre birisini bulamamış. Gönlüne göre birisini bulup evlenmek gerçekten çok önemlidir. Gönlündekini yitirip başka biriyle evli olmaksa bu dünyada eziyet çekmektir. Gerçi benim durumumun eziyeti tamamen Yavuz'un Akın'a ihanetinden kaynaklanıyordu. Yoksa Yavuz, Akın'la arkadaş olmasaydı ama beni sevmiş olsaydı bana ne, kendi sorunu. *Ben bu dünyada kalbimin sahibi olan kişiyi yitirmişken bir daha sevebilecek kalbim yoktur ki.*

Nisan gibi kendimi daha dinç, daha iyi hissetmeye başlamıştım. Hatta evden çıkmak, bir yerlerde nefes almak istemiştım fakat bunu Yavuz'a söylediğimde tehlikeli olabileceğini, biraz sabretmem gerektiğini söyledi bana. Korkuyordum ben de, bir yere çıkamıyordum. Villanın bahçesinde Mete'yle erik yiyip onun çekirdekleri yutmaması için savaş veriyordum. Nihayet onu, ağızdaki çekirdekleri en uzağa tükürme yarışı gibi basit ve saçma bir oyunla çekirdekleri yutmaması gerektiğine ikna edebilmişim.

"Atten ben ta usaa tüküdüm!"

“Evet, Meteciğim.”

“Atten ben kacandım!”

“Evet, sen kazandın Meteciğim.”

“Atten hadi bi daa yeyelim!”

En verimli aktivitem buydu. Kudret abla bile benimle doğru dürüst konuşmuyordu ki buna sebep olanın Jale Hanım olduğuna emindim. Çalışanlar ve ev sahipleri arasında bariz bir sınır olmasını istiyordu, bunu bana da uyguluyordu önceleri Mete’nin bakıcısıyken fakat artık beni de kendilerinden gördüğünden bu yolu seçiyordu.

Akşam Yavuz eve gelip yemek yedikten sonra Mete’yi kucağına alır, severdi. “Oğlum, ne yaptın bakalım bugün?”

“Eyik yedik Atten’le baa,” Küçük işaret parmağıyla bahçeyi gösterip, “Eyikleyin çetirdeklerini usaa tüküdük!” dedi.

Yavuz bir an bana baktı. “Demek öyle?” diye sorguladı. Ben de kafamı salladım. Yavuz, Mete’yi havaya kaldırıp atıp tuttu. Sonra ağzıyla karnını ısırır gibi yaparak gıdıkladı onu. Mete kıkır kıkır güldü onun bu hareketine. Küçük elleriyle babasının saçlarını yoldu yapmasın diye fakat hâlinden de memnundu.

Köşedeki koltukta ellerim karnımda onların bu mutlu hâlini izlerken buruk bir tebessüm etmeden duramıyordum. Bebeğime babasının eksikliğini hissettirmezdim, değil mi? Elimden geleni yaptım fakat yine de Akın’ın eksikliği hissedilirdi. Akın yahu bu... Kim bilir yaşasa kendi çocuğunu nasıl sever, nasıl bakardı.

Mete kahkahalarının arasından Yavuz’a, “Bıyıklayın batıyooo baa!” diye bağırdı.

“Keseyim mi?” diye sordu Yavuz da.

“Keş,” dedi Mete, babasının bıyıklarına minik parmaklarıyla dokunarak.

Yavuz Mete’yi kendisine çekip sarıldı. O gece baba oğul televizyon izlediler beraber, sonra esnemeye başlayan Mete’yi Kudret abla alıp yatırdı. Yavuz bir süre oturup kapalı televizyona baktı sıkıntıyla, sonra eğildi ve alnını ovuşturdu. Canını sıkan bir şey var gibiydi. “Ne oldu?” diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. “Fabrikadakilerin parası ödenmemiş, grev vardı bugün... Onlarla uğraştım,” dedi.

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. “Ödeme yapacaksınız ama, değil mi?”

Sıkıntılı bir nefes aldı. “Aslında bu aralar işten çıkarmalar yapmak zorundayız. Hükûmet tepemize karabasan gibi çöküyor. Vergiler, sigortalar derken...” Gözlerini kapatıp başını koltuğun sırt kısmına bıraktı. “Hiç istemezdim bu duruma düşmelerini,” dedi üzgün bir ses tonuyla. “Ben hiçbir işçinin işten çıkarılmasını, bana karşı grevde bulunmasını istemezdim.”

“Üzüldüm,” dedim. Gerçekten üzülmüştüm çünkü Akın’ın gazete, dergide yazdığı, eleştirdiği işte bu düzendi. Mevcut hükûmetin orantısız fiyat artırımını, KDV’lerin alıp başını gitmesi, işten çıkarmalar, sonucu meçhul açlık grevleri, ölümler, sokaklarda ekmek kavgaları, tüp ve yağ kuyrukları, hastanelerde randevu bulamama, ilaç ulaşımı sıkıntısı... Aslında bu sert duvarların arkasında İstanbul’un çöküşü gizliydi, biliyordum. Zenginin daha da zenginleşip, fakirin ölüme terk edildiği, baş kaldıranın başının ezildiği bu düzen nasıl düzelirdi?

Dolmabahçe’den Taksim’e yürüyüşlerimizde açlık grevindeki fabrikaların önlerindeki insanları, polis ablukalarını, bizi eylemci sanmamaları için elimi sıkı sıkıya tutup beni diğer yanma çekişini hatırlıyordum Akın’ın. Bir ayakkabı fabrikasıydı o sanıyorum ki. *“İnsanın emekleri eziliyor şu fabrika dedikleri değirmenlerde. Kaç ömür hiç pahasına öğütülüyor. Bu düzen ne zaman düzelecek?”* diye kendi kendine konuşurdun hep. Yüzünde kızgınlık, sinir çizgileri, beyaz lekelerinde gerim gerim bir üzüntü olurdu. *Düzelen hiçbir şey yok Akın. Yine en ucuz şey insan teri, emeği işte.* Her şeye rağmen onların sesi olmak için çırpındığın, kendine dert ettiğin bu düzen iyice bozuluyor bak.

O insanları görüp bozulmuştu moralimiz. Çay bahçesinde iki çay sipariş ederken bozulan çehremizi gören Sadi Usta, oğlu Kerem’e, *“Oğlum, iki çay çek buraya. İkisi de neşeli olsun,”* diye seslenmişti. Gülüşmüştük. İşte moralimizin düzelmesi bir gülümseyişimize bakardı. ~~Sen güldüğünde dünya gülerdi sanki Akın. Sen gittin, ben gülmeyi unuttum. Sen gittin, ben yaşamayı unuttum.~~

Ertesi gün Yavuz bir dünya kumaşla eve gelmişti. Bana, “Sıkılıyorsun evde, biliyorum. Bir şeyler dikmek istersin bebeğin için diye getirdim. Çok güzel, renk renk kumaşlar,” diyerek önüme bıraktı. “İstersen ben de yardım ederim sana.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Oturmuş, Mete ve Kudret ablayla fıstık yiyorduk o geldiğinde. Kumaşlara dokundum. Çok güzeldi. “Hiç gerek yoktu,” dedim yarım ağız. Fakat bayılmışım kumaşlara.

“Yarın da dikiş makinesini getirteceğim,” dedi. “Odana mı koyalım?”

Duraksadım. Evi hiç benimsememiştim ki. Nereye koyarsa koy-sun... Yine de gözüm salondaki, havuza bakan büyük pencerenin önüne döndü. “Oraya koyalım,” diye işaret ettim. Yavuz kafasıyla tamam işareti yaptı. Ertesi gün Singer marka dikiş makinesini getirtip oraya koydu. Yağını, kayışlarını ve iğnesini kontrol etti. Tüm bunları yaparken Mete meraklı gözlerle onu izliyor, önünde ardında dolanarak makineye dokunuyordu. En sonunda Mete’yi alıp makinenin kenarına oturttu ve bana döndü.

“Buyurun hanımefendi, Mete’mizi de eşantiyon olarak yanında veriyoruz,” dedi gülerek.

“Biliyor musun Akın? Senin de aynı inceliği bana yapacağına emin-dim ben. Hep hayalindi bana bir Singer dikiş makinesi almak. Dikiş makinesinin kenarına gül sıkıştıracaktıysın, gülümün güllü makinesi diyecekmişsin... Benim gülüm yoktu o makinede, Mete gelip oturdu ke-narına. Seni hatırladım. Bebeğimiz kız mı olacak erkek mi bilemedi-ğimden ne diyeceğimi kararlaştıramadım henüz fakat kış için çok gü-zel, beyaz bir hırka ördüm. Beyazı kız da giyer erkek de. Kartopu gibi olur onu giyerse... Fakat Akın, inanır mısın bana bilmem ama bana kızımız olacakmış gibi geliyor. Alacalı’nın Devrim kızı... Karnım ne kadar da çabuk büyüymüş, değil mi? Küçük plastik top koymuşum gibi. Biri içeriden hava basıyor, gün geçtikçe de şişiyor bu top içimde sanki. Bazen geceleri uyuyamıyorum. Acaba bebeğimiz kime benzeyecek sorusu kafamın içinde dönüp duruyor. Ben muhakkak sana benzesin isterim. Hatta mümkünse senin gibi gözleri olsun, senin gibi süt lekeli olsun teni. Baktıkça seni göreyim onda, hüzünlü bir mutluluk versin bana...”

Zincirlikuyu Mezarlığı'nı evim belledim ben. Oysa küçüklüğümde ne de korkardım mezarlıklardan. Hayaletler, gulyabaniler olurmuş oralarda, üç harfliler mesken bellerlirmiş oraları. Zehra'yla okulun ilerisindeki mezarlığın önünden her geçişimiz koşturmacayla olurdu. Asla o yöne bakamazdık. Fakat insanın en yakını ölünce, mezarlıklar harici her şeyden korkmaya başlıyormuş asıl. Mezarlık korkusu en yakınını yitirene kadarmış, anladım.

Evden kaçıp mezarlığa gitmelerim, Akın'la dertleşmelerim sorun oldu. Yavuz başıma bir şey geleceğinden korktuğu için "Bari Mahir abiyle git, o götürsün seni mezarlığa. Onunla dön," dedi. Birkaç gün onunla gittim ama baktım adam Akın için dua ettikten sonra arabada oturup boş boş sıkılıyor, onu yanımda sürüklemek istemedim. Hem beşinci aydan sonra doktor yürüyüş yapmamda herhangi bir sakınca olmadığını fakat kendimi yormamam gerektiğini, dinlene dinlene, yavaş yavaş yürümemin doğumu kolaylaştırabileceğini söylemişti. Yine de Yavuz çok kızdı bu tavrıma. "Yollarda başına bir şey gelirse? Ya sancın tutar, kanaman olursa? Ayten, iti var kopuğu var, çıkmanı istemiyorum evden, lütfen," dedi.

"Mezarlığa gitmek istiyorum, ne yapayım?"

"Mahir abiyle git? Neden onunla gitmek yerine tek başına gidiyorsun?"

"Adam sıkılıyor benimle gelince. Yazık günah değil mi onca saat boş boş bekliyor beni..."

"O zaman hafta sonları benimle beraber git. Lütfen tek başına gitme."

Sözlerinde ısrarcı ve katıydı. Bir şey demedim. Hafta sonları senin mezarına gelmekte anlaşılmış gibi yaptım. Mış gibi diyorum çünkü kaçtım evden hep. Kaçmam kaçınılmazdı, Jale Hanım gelmişti ve iğneleyici bakışları, alttan alttan laf sokuşları, her şeyime karışması -dikiş makinesinin salonda işi ne gibi- beni çıldırtıyordu. En sonunda yatak odası mevzusunu açınca yine kaçtım mezarlığa. Ne yapayım?

Yavuz'un oyalanmam için aldığı dikiş makinesine bile laf etmesinden sonra doğru dürüst makinenin başına da geçemez oldum. Bunu fark eden Yavuz da, "Bari çizim yaparsın," diyerek kendi çizim

defterini, kalemlerini, iğne ve mezuralarını bıraktı bana. Sevdığım, ilgilendiğim ne varsa önüme yığmaya, beni mutlu etmek için çabalamaya kararlıydı. Ne yalan söyleyeyim, odaya kapanıp defter kalemlerle haşır neşir olmak, onun nemrut suratlı annesiyle aynı yerde oturup laflarını çekmekten iyiydi. Birkaç çizim yapmış, kendime göre bir şeyler karalamıştım. Hiç dikilmeyecek onlarca kıyafet... Bazı akşamlar Yavuz merakla bakıyordu çizimlere. Birkaç tanesini özel olarak istedi benden hatta. Alsın, benim ne işime yarayacak ki?

Jale Hanım'ın Mete'yi de alıp gezmeye gittiği gün tek başıma evde kaldığımda, bütün perdeleri kapatıp odama geçtim ve yalnızca senin o çok sevdiğin şarkıları açtım pikapta. *Hayalinle dans ettim Akın. Göz kapaklarımda sen vardın, sen dokundun, öptün, sarmaladın beni. Zeki Müren çalıyordu, ben ağlıyordum, gözlerim sımsıkı kapalıydı, karanlıktı. Seni çok özölüyordum.*

Kapının açıldığını hiç duymadım. Kapının açıldığını ve Yavuz'un gelip yatakta dertop olmuş beni uzun uzun izlediğini, yanıma oturduğunu uzun bir süre fark etmedim. Yalnızca elleri saçlarıma değdiğinde irkilerek kaldırdım başımı. Saat kaçtı? Neden buradaydı? Kapıyı çaldı mı? Bilemedim. Karanlık odada yüzüne baktım, bir gölge gibi duruyordu yanımda. Kafayı yemiş olsam sen zannederdim bu karanlığı ama değildi. *Ben seni nefes alışından bile tanırdım oysa.* Elini çekti.

“Hatırlıyor musun...” diye konuşmaya başladığında sustu şarkı. “Karakola düşmüştük seneler önce. Sen, ben ve Akın...”

Hatırlıyordum. “*Yabancı kalamazdım sana,*” demişti Akın bana seneler önceki o günü hatırlatarak. Sevişmiştik, terden ve arzudan tenimiz parlıyor, kalp atışlarımız kulaklarımızda uğulduyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Mutluluk... Mutluluk işte tam o anda gizliydi. Çırılçıplak, huzurlu ve sessiz, başım onun göğsünde, saçlarım üzerine dağılmış bir şekilde, soluk soluğa, doludizgin bir mutluluk zamanı.

“Sanıyorum ki ben seni o gün sevdim. Hayatında bir başkası olmayı, *üçüncü şahıs* olmayı istemedim. Hiç istemedim.”

Bir süre sonra plağın cızırtısı da kesildi. Yanağımı yasladığım yatakta yalnızca gözlerimi çevirip inceledim onu. Söyledikleri yalan

değildi, hatta bunun bu kadar gerçek oluşu beni hem çok üzdü hem de çok öfkeliendirdi. İlginçtir ki Akın da o günlerde bana âşık olduğunu, bana ilgi duyduğunu söylemişti. Oysa ben neysem oydu o zaman da, fazladan hiçbir çabam olmadı ki kendimi sevdirmek için.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü. Bir insan âşık olduğu zaman her şeyi yapabilir çünkü onu yöneten akli değil, duygularıdır ve duyguların da çoğunlukla kötülük korkusu yoktur. Yavuz'un beni seviyor oluşu benimle alakalı değildi, onunla alakalıydı ve bunu anlayabiliyordum ben, beni sevmeyi istemediğini, çokça kez bu duygu yüzünden kendini yıprattığını görebiliyordum. Sarhoş olduğu o gece bana, "*Önce beni görseydin,*" diye soruşunun sebebi şimdi daha net bir şekilde karşımdaydı. Ya da Akın'la Kırmızı Kulüp'teki tartışmalarında kaçarcasına Fransa'ya gidişi veyahut "*Bir Ayten gider bin Ayten gelir!*" diyerek beni işten kovduktan hemen sonra pişman olup özür dileyişi... Hepsinin sebebi, içerisinde halledemediği bu duygulardı.

Ben seni anlıyordum Yavuz. Anlayamadığım, bunu sana kondu ramıyor olmamdandı. Anlayamadığım, Akın'ın senden "*Çocukluğum,*" diye bahsetmesi, seni yaşadığınız onca elem hadiseye rağmen, çokça sevip saymasına rağmen aynı saygıyı ona gösteremeyişindi. Çünkü hiçbir ölüm bu kadar çabuk unutulmayı, bazı şeylerin bu kadar çabuk kabullenilmesini hak etmezdi. Üstelik mevzubahis Akın'dı. Bana beni sevdiğini söylemeyecektin belki annenden duymasam ancak hissettirecektin, bir gölge gibi etrafımda dolaşacaktın, sonunda ben anlayacaktım. O zaman da buna içerler miydim bu kadar, bilemiyorum fakat ben senin Akın'a olan ihanetinin de yükünü bu sahte evlilikle beraber sırtımda taşıyordum ve sonsuza kadar da taşıyacaktım, biliyorum.

"İşte böyle Akın. Sen gittiğinden beri sanki her şey arsızlaştı, delirdi. Belki de ben delirmişimdir de bütün bunları delirdiğimden uyduruyorumdur, bilemiyorum. Seni çok özledim. Seni çok arıyorum. İki gece önce girdin rüyama yine, hiç bitmesin istedim. O rüyada kalalım istedim. Bu sefer bebeğimiz de vardı rüyamda, biliyor musun? Bir kızımız olmuş, Akın. Adını Devrim Leyla koymuşuz. Sarı bir çift bebek patiği vardı senin ellerinde, onu koltuğa oturtmuş ayağına giydiriyordun.

Kafaya koydum, sarı patikler öreceğim bebeğimize. Kim bilir, belki karnımda kızımız, Devrim Leyla'mız vardır..."

Neşe ayaklarındaki şıpidik tüylü terlikleri çıkarıp ayaklarını pat diye Yusuf'un bacaklarının üzerine koyarken sırtına da yastığını yerleştiriyordu. "Ah, tansiyonlarım çıktı vallahi!" diye söyleniyordu bir yandan da. "Utanmaz, arlanmaz, şerefsizin dediklerine bak!" dedi tamamen yerine yerleşince. Sağ eliyle yeni yeni beliren karnını ovuşturuyordu. "Seviyorum Allah seviyorum diyormuş! Köpek soylu!" Ayaklarını oynattı kocasının kucağında. "Kocacığım, biraz ayak bileklerimi ovalar mısın?" Yusuf, kucağında duran karısının ayaklarına bir de yüzüne bakındı şaşkınca. "Allah böylelerinden korusun işte!" diye konuşmaya devam ediyordu Neşe. "Dost sanıyorsun ne çıkıyor..." Duraksayıp Yusuf'a baktı. "Kocacığım, ovar mısın bileklerimi lütfen?" diye nazlı bir edayla sordu yeniden.

Yusuf kucağına uzatılan ayakların incecik bileklerini ovalamaya başladığında, Neşe de tepesine topladığı saçlarını çözmüştü. Sakil bir şekilde koltukta kaykıldı ve gözlerini yumdu. Yusuf karısına baktı. Bir eli karnının üzerinde, diğeri de alnında duruyordu. Üzerine giydiği sıfır kollu bluzunun yakası hafif açılmış, süt gibi beyaz degajesi ortaya serilmişti. Gözleri ağır ağır Neşe'nin çıkıntılı karnına indiğinde gülümsemeye başladı Yusuf. Dünyanın en güzel eşi ve en güzel bebeği kendisinin olacaktı, biliyordu.

"Hayatım, niye duruyorsun?" diyerek gözlerini açtı Neşe. "Ay vallahi Yusuf, öldüm tüm gün yemeği yedi bulaşığydı derken. İki ovmayı mı çok görüyorsun bana? Hem hamileyim, iki canlıyım ben! Geçen aldığımız baklava da kötüydü zaten, nereden aşerdiysem onu! Sinirlendim yine bak..."

"Güzelim, dedim sana Kıbrıs'ta beceremiyorlar diye..."

"Beceremiyorlarsa ne yapayım Yusuf? Aşerdim diyorum, Türkiye'ye uçup baklava yiyip geri mi dönmeliydik? Zar zor bunu bulabildik zaten, o da fos çıktı!"

Yusuf karısının ayak bileğini usulca okşamaya başladı. "Sakin ol benim kıvırcık marulum," dedi sesini yumuşatarak.

Neşe yumuşadı hemen. “Aklıma geldikçe sinir basıyor. Nefret ediyorum şu Yavuz’dan,” dedi az önceki konuya dönerek. “Ayten’im ne hâldedir... O babası şerefsizi de sahip çıkmamış, bebeği düşürsün diye uğraşmışlar resmen. Minicik, günahsız bir şey... Gözüne battı hepsinin!”

“Nasıl bu kadar acımasız olabiliyor kendi kızına karşı, anlamıyorum,” dedi Yusuf. “Çok kötü, değil mi?”

Neşe alnındaki ter damlalarını elinin tersiyle silip, sıfır kollu bluzunun ön kısmını tutarak eliyle havalandırdı. “Ezelden beri böyleydi Salih amca ya!” dedi sinirle. “Kızlara hayatı zindan ederdi. Yok çıkmayacaksınız, yok onu yapmayacaksınız, şununla konuşmayacaksınız, bakmayacaksınız, etmeyeceksiniz... Bunları yaptı da ne oldu? İkisi evliliği kurtuluş olarak gördü, birini de yuvadan orospu diyerek kendi kovdu, hem de yok yere! Allah vere de küçüklerin başına bir şey gelmeye.”

“Âmin, karıcığım.” Yusuf, Neşe’nin bileklerini ovmaya devam ediyor, bir yandan da gerçekten tansiyonunun çıkmasından endişe ediyordu çünkü hamileliğinin başlangıcında tansiyonu olduğu anlaşılmıştı. Sakin olmalı, kafaya hiçbir şey takmamalı ve moralini yüksek tutmalıydı. “Gel, seni gezmeye çıkarayım.”

Neşe sinirle döndü Yusuf’a. “Ne demek gezmeye çıkarayım? Köpek miyim ben Yusuf?”

Yusuf şaşırdı. “Karıcığım, ne alakası var yahu?”

“Çok alakası var Yusuf! Allah’ım, neden annemden uzaktayım...”

Neşe ağlayacak gibi oldu. Az önce sinirden saçları kabarık kabarıktı, nasıl aniden böylesine duygu değişimine girebiliyordu, anlayamıyordu Yusuf. Neşe’nin ellerine uzandı, okşadı. “Karıcığım, sakın ol, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Bugün iş yerinde arkadaşlarla biraz tartıştık, bizim çocukları bilirsin, onlar sinirlendirdi beni...” Alttan almak en iyisiydi Yusuf için şüphesiz.

Nitekim haklıydı bu konuda. Neşe hemen duruldu. “Sen de haklısın...” diyerek doğruldu ve kollarını Yusuf’a doğru uzattı. “Kocam benim, iyi ki varsın!”

Yusuf karısını kendisine doğru çekti. Kısa bir sarılma yaşarlarken kabarık kıvrıkcık saçlarını koklayarak öptü. Büyük ellerini karısının

yeni yeni belirginleşen karnına koyarken, “Bizim fıstık sana benze-
yecek bence,” dedi.

“Nereden biliyorsun? Ayrıca fıstık ne? Ya erkek olursa?” diyerek
şakağını Yusuf’un omzuna yasladı Neşe.

“Şam fıstığı deriz o zaman.”

Cıkladı Neşe. “Şam fıstığı da diyemeyiz,” dedi kollarını adamın
beline dolayarak. Yusuf da sağ kolunu onun omuzlarının üzerinden
atmış, kendine iyice yaslamıştı.

“Ya ne deriz?”

“Bir çeri domates ve bir kıvırcık marulun çocuğu mutlaka onlara
yakışır bir şey olur.”

Neşe’nin sözleriyle gülmeye başladı Yusuf. “Ne yani, erkek olursa
hıyar, kız olursa patates mi olur?”

Neşe, Yusuf’un omzuna dayadığı başını kaldırdı. “Yusuf Efendi,
bir küçük rakı da açın yanına isterseniz? O ne biçim söz öyle? Ay, hiç
sevmiyorsun sen bu bebeği daha şimdiden!”

Yusuf yeniden gülerek karısını kollarına çekti. “Yavrum, olur mu
öyle şey, ne demek bebeği sevmemek? Seni de seviyorum, onu da.
Hem seni sevmek nefes almak gibi benim için. Sen olmasan yaşaya-
mam ki...”

“O zaman bak dinle. Biz sebzeysek, o da meyve olsun.”

Dışarıdan onları dinleyen biri bu konuşmaların oldukça mana-
sız olduğunu düşünebilirdi fakat Neşe ve Yusuf bu konuyu o kadar
ciddiyetle konuşuyorlardı ki şaşar kalırdınız. “Ne meyvesi olsun me-
sela?”

“Kavun olsun mu?” diye sordu Neşe. Aynı zamanda da dudakla-
rını yaladı. “Ben kavun severim.”

“Bebeği *kavun kızım* mı diye seveceğim?”

“Ya, Yusuf!” diye nazlandı Neşe. “Niye hep kız diyorsun? Erkekse
vallahi alınır bak. Annem, *o sizi duyuyor, ona göre konuşun* diyor.”

“Aa, duyuyor mu?” dedi inanamayarak Yusuf. Bir kaşı havaya
kalkmıştı. “Yavrum, bu benim sana söylediğim ayıplı şeyleri de du-
yuyor mu?”

Hınzır bir sırıtış gelip kondu Neşe’nin dudaklarına. “Duymu-
yor onları. Onlara karşı tıkalı kulakları.” Yusuf’a döndü, ellerini

omuzlarına koyarak kalktı, kucasına çıktı. Tam karşısındaydı. Yaklaştı iyice. Adamın dudaklarına baktı, nazlı nazlı göz süzdü. “Hem anlat bakalım, ne söylüyormuşsun sen bana ayıplı? Ben unutuyorum da...”

Neşe’nin bal rengi gözlerine ve bluzunun açıkta bıraktığı degajesine bakarken Yusuf’un içi gitti. Hem utancından kızardı hem de onu arzuladı. Nefes alıp veriş hızlandı. “Bal!” dedi ansızın. Evet, gözlerindendi bu bal lafı. Neşe’nin bal rengi, çok güzel gözleri vardı.

“Bal ne be?” dedi Neşe anlayamayarak.

Yusuf ne diyeceğini bilemedi, bocaladı. “Şey...” diye mırıldandı. “Kızıma bal diyeceğim!” diyerek toparladı sonra. “Bal kızım, anası gibi tatlı kızım diye seveceğim.”

Neşe duyduklarıyla ifadesini yumuşattı yeniden. Bir öpücük kondurdu Yusuf’un dudaklarına. Ansızın aklına arkadaşı düştü. Ayten... Hamileydi. Eğer Akın’ın başına bunlar gelmese şimdiye kaç aylık evlilerdi ve muhtemelen onlar gibi çok mutlu olacaktı. Fakat yaşananları düşündükçe içi sıkışıyordu Neşe’nin. Kendisini onun yerine koymak bile istemiyordu. Yusuf’un sol yanağına avucunu yaslayıp başparmaklarıyla yanağını okşadı. Adamın elmacık kemiklerinin üzeri tatlı tatlı kızarmıştı Neşe ona böylesine aşkla bakarken.

“İyi ki varsın Yusuf,” diye mırıldandı Neşe. Dile getirmese de Yusuf, Neşe’nin Ayten’i düşündüğünü anladı o saniyelerde. Üzüldü. Akın’ı, yeni tanıştığı ve çok sevip saydığı dostunu yitirmişti o da neticede. Her şeyden önce Akın çok gençti, diğer nice gençler gibi o da heba olup gitmişti. Üstelik ardında bir bebek ve gözü yaşlı bir sevgili bırakarak.

“Sen de iyi ki varsın karıcığım,” diyerek sarıldı Neşe’ye. Sırtını, saçlarını okşadı. İyi bir baba, iyi bir koca olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya hazırdı ve biliyordu ki eğer İstanbul’a yakın olsaydı, dostunun emanetine, Ayten’e de sahip çıkar, yardım ederdi.

İtalya’nın Bari kentinin Monopoli kasabasında, bir adam her sabah doğan güneşi karşılar.

Tek başınadır, bir karısı veya çocukları yoktur. Saçı sakalı birbirine karışmıştır. Kimseyle konuşmaz ve soğuk çehresi, tenindeki

yanığa benzer farklı renkte izleri, sessiz sessiz her gününü denizin öteki yüzüne bakarak geçirmesi nedeniyle kimsenin de onunla konuşmak gibi bir derdi yoktur.

Yalnızca...

Yalnızca tek bir şey der durur.

Günyüzü.

Önceleri çevresindekiler bunun ne olduğunu anlamamışlardır fakat zamanla, bu adamın bir gönül yarası olduğu, uzaklarda, dağların, denizlerin ardında kalmış bir kızın adı olduğunu anlamışlardır. Büyük dayısının kiracısının oğlu olan Franco, Anthonio'yla takıla takıla Günyüzü'nün kim olduğunu çok iyi bellemiştir. Bazen onunla güneşten boyaları kavlamış evlerin boyalarını yenilemeye gitmekte, bazen küçük sandalıyla denize açılarak balığa çıkmakta ama çoğunlukla akşamları iki mahalle ötedeki eski Katolik kilisesinin iç duvarında üzüm şarabı, bazen de duman içmektedir.

“Mayıs geldi, geçiyor. Sonra haziran gelip geçecek... Ondan haber yok!”

Akın, kilisenin kirli tabanına boydan boya uzanmış, tepedeki parlak yıldızlara bakarken söylemişti bunları o gece Franco'ya. Birkaç defa yurt dışına beraber kaçtığı Hasanları aramış, onlara abisine, ailesine yaşadığını söylemek istediğinden bahsetmiş fakat Hasanlar tarafından engellenmişti. Onların söylediklerine göre daha hâlâ kaçışları taze olduğundan hiçbir şekilde ailesiyle iletişime geçmemeli, polislerle bağlantısı olan herhangi bir mekânda bulunmamalı, hastaneye bile mecbur kalmadıkça gitmemeliydi. Kimliklerinin sahte olduğu anlaşılırsa onu direkt sınır dışı edeceklerdi çünkü.

Akın, Hasanların tüm bu yatıştırmalarını üzüntüyle dinlemişti. Onlar sayesinde kaçtığı o deliğe, kendiyle beraber onları da yakarak geri dönemezdi. Hasan'ın anlattığı bir diğer şey geri döner de teslim olursa, ona işkencelerle zorla kendilerinin de yerini söyletecekleriydi. Oysa Akın'ın tek istediği abisine olsun haber vermek ve bir şekilde onun Ayten'e ulaşmasını sağlamaktı ama bunun için de biraz beklemeye karar vermişti. Henüz üç mektup yollamıştı Türkiye'ye, üçü de *Anthonio di Benedetto* adındaydı. Ayten görür görmez anlardı mutlaka, anlamasa bile Anthonio ismini gördüğünde hemen açar okurdu.

Bir mektubun buradan Türkiye'ye ulaşma sürecini postacıya sormuştu. Postacı bilmediğini fakat takribî bir buçuk ayda varabileceğini, ülke girişinde şu an sıkı bir denetim olduğunu, Türkiye'deki karışıklıklar sebebiyle devletin ağır işlediğini söylemişti.

Akın anlıyordu elbette fakat anlamak istemiyordu. İçi daralıyor, uykusuzluk çekiyor, her sabah kalkıp gün doğumunu izliyordu sebpsiz. Ayten'le başlayan sabahları, Ayten'le geçirilen eşsiz anları, Ayten'le biten geceleri düşünüyordu. Artık onu, sadece uyuyabildiği zaman şanslıysa o kısacık rüyalarında görüyor, öylesi bir rüyadan asla uyanmak istemiyordu.

Şimdi tavanı çökmüş kilisenin gökyüzüne açılan penceresinden görünen gece, içi gibi karanlıktı. Franco'nun özenle sardığı eser miktarda esrar ve tütün karışımından duman duman içine çekerken, gökteki yıldızlar birleşip, onun yüzünü oluşturunuyordu sanki. Ayık kalmak istemiyordu geceleri hiç. Çünkü sevda en çok geceleri basardı insanın yaralarına acımasızca. Sızlatırdı, kanatırdı, yakar, kavururdu.

Franco her gece ondan daha az içer, onu evine taşırdı. Dedesi söylenir, yine de ona kıyamazdı. Gönül yarasından ölüp gidecek diye korkardı. Birkaç defa İstanbul'u, Sametleri aramayı düşünmüştü Akın'ın hâlini görünce fakat Akın buna karşı çıkmıştı. Dayıları aramışlardı ama, *Akın öldü* demişti Samet onlara, onlar da söyleyememişti Akın'ın İtalya'da olduğunu. Samet, babasının durumunun iyice kötüleştiğini, çalıştığı şirkette de grevler yapıldığını, işçi çıkarımları olduğunu, karısıyla arasında sorunlar olduğunu söylemişti küçük dayı Carlo'ya. Carlo anlık olarak, "Ayten nasıl?" diye sorunca, Samet de, "Dayı, sen o kızı nereden biliyorsun?" diye sormuştu. Carlo dayı hemen daha önce Akın'ın ona anlattığını, merak ettiğini söylemişti.

"Bilmem," demişti Samet. "Kendi derdimize düştüğümüzden hiç onunla da konuşamadık ki."

Ayten'i ilk kez o zaman düşündü ve sonra unuttu Samet. Zira şirkette iflas konuşuluyordu, ki bu gerçekten büyük bir olaydı. Kumar borcu dağ gibi duruyordu, karısıyla arası iyi değildi, babasının durumu da iyiye gitmiyordu, Ajda da Koralplerle yaşadığı davadan sonra

korkusundan evden çıkamaz olmuştu. Sanki Tamtürklerin üzerine Akın'ın ölümünden beri kara bir bulut yerleşmiş, geçip gitmemişti.

Akın, hazirana girdikleri ilk hafta Franco'yla yeni bir boyama işi aldı. Geceleri dertli bir uyuşuklukla, gündüzleri de aldığı fasa fiso işlerle geçiyordu. Boyama yapacakları ev bir anne kızın eviydi. Anne, kızının odasının da boyanmasını rica etmiş, eşyaları toplamıştı. Franco ve Akın ilk olarak evin dış cephesini bitirmeye koyuldular. Dış cephe uzun sürdü, iki günde ancak bitirebildiler. Üçüncü gün Franco güneşin altında çalışmaktan hastalandı, Akın da yalnızca genç kızın odasının boyanması kaldığından tek başına halledebileceğini söyledi ve o gün elinde malzemeleriyle o eve gitti.

Kapıyı kadının kızı, Rosa açtı. "Annem yok," dedi. Akın geri dönüyordu az daha ama kız, "İş bugün bitmeli, annem kızar," diyerek onu yolundan çevirdi.

Akın rahatsız hissetti fakat bozuntuya vermedi. Esmerdi Rosa, zayıftı ve güzeldi. İnce beyaz bir elbise giymişti ip askılı, teni mey-dandaydı. Akın özellikle gözlerini kaçırdı. Ayten geliyordu aklına, burnunun direği sızlıyordu. İşe koyuldu hemen. Boyayı hazırladı. Rosa gelip gidip ona bir şeyler soruyordu. Kendisini birkaç ay önce gördüğünü, Franco'yla geçenki sandal macerasında onun da kıyıda olduğunu, selam verdiğini, onu hatırlayıp hatırlamadığını... Akın kısa kısa cevaplarla geçiştirmeye çalıştı. Sonra Rosa bir şey içip içmeyeceğini sordu. İstemedi Akın, bir an önce işini bitirip defolmaktı derdi.

Bir ara kız gitti yanından. Dışarı çıktı zannetti Akın. Kederli bir türkü gelip kuruldu ıslık olarak dudağına. Evde yalnız kalacağını bilse üzerini çıkarırdı bu sıcakta fakat sıfır kollu atletini çıkaramazdı. Kızın bıraktığı soğuk sudan içti, birazını avucuna dökerek saçlarını ve boynunu ıslattı serinlemek için. Buranın sıcaklığı bir başkaydı Türkiye'ye göre. Alışkın değildi, Aytensiz de alışmak istemiyordu.

O, işine devam ederken Rosa geldi arkasından sessizce. Onu izledi. Çok beğeniyordu Akın'ı, gördüğünden beri onunla tanışmak ve konuşmak istiyordu. Sorup soruşturmuş, babasının Türk olduğunu öğrenmişti. Neden buraya gelip yerleştiğini bilmiyordu ama

gitmesini istemiyordu. Akın biraz sertti ona karşı, tersliyordu ancak Rosa zamanla muhabbet kuracaklarına inanıyordu.

Uzulca Akın'a doğru yaklaştı ve tam arkasından sarıldı ona. Akın irkilerek arkasını döndü ve geri çekildi hemen. Elindeki boya fırçası yere düşüp etrafa sarı boya sıçrattı. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı. Sinirinden Türkçe söylemişti bunu, ardından hemen İtalyanca sordu.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Rosa umut dolu gözlerle bakarak. Akın, Rosa'nın gözlerine bakarken korktu.

"Nişanlıyım ben!" dedi sağ elini kaldırarak. "Eşim gelecek Türkiye'den benim!"

O zamana kadar dikkatini çekmemişti bu yüzük Rosa'nın. Hoş, çekse bile kalbine söz geçirebilir miydi, bilemiyordu. "Anthonio..." diye mırıldanıp ona yaklaştırmaya çalıştığı anda Akın kaçarcasına çıktı evden. Rosa arkasından seslendi, peşinden koştu ama hiç yüz vermedi Akın.

Dedesinin evine koşa koşa geldiğinde çok terlemiş ve öfkeden kıpkırmızı olmuştu. *Rosa...* Ayten'e ne çok benziyordu. Boğulur gibi oldu. Dedesi onun bu hızlı girişine, ter içinde kalışına ve odaya koşarak kapısını kapatışına şaşırılmıştı. Kapısına gidip tıkladı. "Anthonio? Bir şey mi oldu? Zümrüt'ten haber mi var?"

Kapının ardında dedesinin ağzından Zümrüt adını duyunca istemsizce ağlamaya başladı Akın. Oysa neyin nesiydi ki bu ağlama? Kendisinden nefret ediyordu. Üzerindeki atleti çıkardı, altındaki ince kapriyi de. Sadece iç çamaşırıyla yatağına uzandı ve ayaklarını karnına çekti. Ergen âşıklar gibi hissediyordu kendini. Oysa nihayetinde ergen âşıklar gibi olsa da âşıktı. Hayır, sevdalıydı. Sevda başka, aşk başka şeydi ona göre.

Annesinin fotoğrafı baş ucunda duruyordu. Dedesi de hâlâ kapıda bekliyordu. "İyiyim," dedi dedesine, sesi boğuktu. İyi değildi. Annesinin çerçeveli fotoğrafına baka baka ağladı. Sonra uyuyakaldı. Sabaha karşı uyandığında, kâğıda kaleme sarıldı, içinden ne geliyorsa yazmaya koyuldu.

Zümrüt, sevgilim,

Kara bir kış, akçakavakların pamuklarını savurduğu o ılık ilkbaharla, ilk yaz yağmurları, bir ömür misali; dört ayın hepsi senin hayaline tutunarak geçti. Ben hâlâ burada, seni beklemekteyim. Ne şu aşkımda bir eksilme oldu ne de seni hasretle bekleyişimde. Yine aşk mı dedim?

Aşkmış. Bana böylesine güzel hissettiren, güçlü bir duyguya tek hecelik bir kelimeyi nasıl layık görebilirim? Böylesi kuvvetli bir duyguyu bu tek heceye sığdırmak niye? O kalp ağrısını, o duygu coşkusunu, o his yangınını tek heceye yığmak niye? Oysa bir baksalar sana, anlarlar. Bir ker'e baksalar acı kahve gözlerine, bir kere dokunsalar kavruk esmer tenine, yemin ediyorum anlarlar. Seni ilk gördüğümde hayata olan sinirinden avaz avaz bağırışına anlam verememiştim. Bana bağırmıyordun belki ama artık başka bir şeye inanıyorum: Beni aşka çağırır gibiydin. Vahit dedem hep davete icabet etmek sünnettir, derdi bizlere. Dini bütün bir adamdı. O dededen nasıl babam çıkmış, hâlâ anlayamam, konumuz da bu değil. Konumuz dedemin bu lafzına benim uymam. Sanırım aşk çağrına gelişimle, dedemin sözlerine de geldim ben. Sana ulaşmak güzeldi. Sana çıkan bütün yollar güzeldi, Zümrüt. Eğer illa bir noktaya koyulacaksa, sana çıkan yolların adı olsun aşk. Bırak yollarda kalsın aşkın adı. Benim içimdeki o yüklü hissi taşımasın üç harfli bu kırılgan kelime. Biz ona başka bir şey diyelim: Sevda.

Hatta sevda yolları. Bizim sevda yolumuz da senin bana gelişinle vuslata erecek. Sen geleceksin bana küçük adımlarla, kollarını yukarıya açarak, çiçekler gibi gülümseyerek. Buralara yaz gelecek. Geleceksin, değil mi Zümrüt? Benden o yazı esirgemeyeceksin, değil mi? Bekliyorum. Bekleyeceğim...

-Antonio di Benedetto.

Bir şekilde her gün evden kaçmayı öğrendim Jale Hanım geldiğinden beri. Çünkü saçma sapan laflarını, her işime karışmasını dinleyecek değildim. Karnım iyice şişmişti, artık yürümekte bile zorluk çekiyordum ancak yine de kaçmayı seçiyordum. Çoğunlukla

Zincirlikuyu'ya gidiyordum bir taksiyle. Yavuz'un benim için bıraktığı paradan sadece taksiye binmek, gazoz içip kâğıt helva yemek için alıyordum.

Taksi duraklarının yanında uzanan kirli duvarlara kız kardeşim Nergis'in başrolünde oynadığı filmlerin afişleri asılmaya başlamıştı. Afişlerin yanından çok geçmiştım oysa ama en son gidişimde fark ettim o olduğunu. Adı da değişmiş: *Sertab Günebakan*. Uzun uzun baktım afişe. Mayolu, tüllü, biçimsiz bir kıyafet, renkli bir makyaj ve sarı bir saç. Masmavi gözleri ise parıldıyordu. Bir adam ona sarılıyordu afişte. Erotik bir filmdi, çok belli. Afişindeki yüzüne baka baka ağladım. Hayat bizi nasıl da altı farklı parçaya bölmüştü kardeşlerimle...

Her akşam kaçıp gitmelerim tartışılıyor, her akşam umursamamaya ant içiyordum. Mezarlık ziyaretinden sonraki durağım hep Bebek sahili oluyordu. Yazın sıcak esintileri eşliğinde, üzerimde tiril tiril bir elbise, sağ elim bazen karnımı okşar vaziyette, cıvıl cıvıl insan kalabalığına ve masmavi denize bakmak bana huzur veriyordu. Ardımda kalan apartmanlara bakmayı seviyordum bir de. O apartmanlara bakarak Akınlı hayaller kurmayı... Hep böyle denizi gören bir apartmanın ara katında oturmak isterdi. Ne en üst kat ne de en alt kat, mutlaka ara kat. Üst katta çocuk koşturması, alt katta ince bir müzik gürültüsü, yeter ki ses ve canlılık olsun, artardı ona. En ufak bir hareketlilik onu yaşamın seline karıştırdı sanki.

Dönüşte hep seyyar satıcıdan kâğıt helva ve gazoz alıyordum. Gazoz midemi yakıyordu, zararlı mıydı bilmiyordum, doktora da sormayı unutuyordum hep fakat o kâğıt helvayı ısıra ısıra yerken çocuksu bir mutluluk duyardım. Akın'ın gazozu bir dikişte içmesi, iki üç lokmada hemen kâğıt helvasını bitirişi gözlerimde tütüyordu. "*Boğazın da mı yanmıyor be adam!*" derdim ona hayretle.

Cıklandı. "*Seni de yiyeyim mi? Bir bakalım, senin şu kavruk tenin benim boğazımı yakıyor mu diye...*"

İnsan hafızası çok değişik, ummadığı anıları, en ufak konuşmaları bile ansızın önüne çıkarabiliyor. Gülhane Parkı'nda polislere baka baka çekirdek çitleyişimizi bile hatırlıyorum. Veya polisten kaçan eylemcilerin kâğıtlarını alıp ceketinin cebine saklayışını, hiçbir şey

olmamışçasına o kâğıtları kaçırdığını, bana sarılışını, kâğıtları bahçede yakışımızı unutamıyorum.

Bir aşk nasıl yaşanmalı sorusunun cevabı benim için hep *Akın Vahit Tamtürk*'le yaşanmalı oluyor. Fakat bu aşk asla onun ani gidişiyle son bulmamalı. Böylesi bir aşk nasıl bu denli acı bir yitirmeyle son bulabilir ki? Anlayamıyorum. Sonsuza kadar sürüp gideceğini sanıyordum, sonsuza dek benimle beraber nefes alacak, kulağıma aşk sözcükleri fısıldayacak, bir daha hiç kimseye, en çok da kendi aileme muhtaç olmayacağım, hep el üzerinde tutulup sevileceğim sanıyordum. Turnalar ve serçelerin beraber olması imkânsız diyenlere inat, onunla bir çatının altında yuva kurduğumuz, bu yuvadan ikimizin de göçüp gitmeyeceğine olan sessiz yeminlerimiz, bakışlarımız vardı.

Fakat artık Akın yoktu. Daha az ağlamaya başlamıştım. Kabullemek bu muydu? Kabullenemiyordum ama ağlamayı da bırakmıştım artık. İçimde bir yas karası, yüreğimde asla doğmayacak güneşe hasret bir karanlık gece vardı şimdi.

Bazı kasetlere sesimizi kaydetmişti. Fotoğrafları, sesi ellerimde vardı ancak kendisi yoktu. Bu büyük boşlukta ben kayboluyordum. *Sesin kaldı kasetlerde, yüziün kaldı fotoğraflarda, aşkın bir taş gibi ağırca kaldı yüreğimde, ben de yarım kaldım sensizlikte...*

O akşam eve döndüğümde envaiçeşit meyveyi; şeftaliyi, kayısıyı, eriği ve çileği Mete'yle yerken, salondaki televizyonda Kara Şimşek'i izlerken, önü karanlık geleceğimi düşünüyordum yine. Yavuz'un bana, "Sen ne dersin Ayten?" diye seslenmesi üzerine bu dalgınlıktan sıyrıldım.

"Hangi konuda?" diye sordum. Yavuz'un elinde kahve fincanı vardı. Beni kesseler bu saatte kahve içemezdim ama adam yarasa gibi geceleri doğru dürüst uyumazdı, dolayısıyla ona dokunmuyordu.

"Esra ablam geliyormuş Paris'ten haftaya tatil için İzmir'e. Diyoruz ki biz de gidelim, doğumu orada yaparsın..."

"Benim yolculuğa çıkmam yasak değil mi?"

Fincanını koltuğun kenarındaki tabağına bıraktı. "Canım o ilk dört aydı. Ama istersen sorarız doktoruna. Hem uçakla gideriz."

Hay canın çıksın.

“Bilmiyorum,” dedim düşünceli bir şekilde. Gitmek istemiyordum. İstanbul’dan gidersem ondan da uzak kalacaktım korkusu basıyordu. *Çoktan uzak kalmadık mı?*

Mete’nin yediği eriğin çekirdeğini ağzından almaya çalışırken çekirdeği haliya tükürünce Jale Hanım, “Aa, Meteciğim! Ne kadar ayıp! Hiç yakışıyor mu sana?” diye bağırdı. Sonra Kudret ablaya döndü. “Böyle şeyler mi öğretiyorsun ona? Nasıl tükürür?”

“O öğretmedi, ben öğrettim. Bahçede beraber yiyorken yapıyorduk,” diye araya girdim. Jale Hanım yüzünü buruşturdu sözlerim üzerine.

“Ayten, sen neden Mete’yle ilgileniyorsun? Onun bir dadısı var, o ilgilenir?” dedi bu defa.

“El kadar Mete beni sizden daha iyi anladığı için olabilir mi?”

Öfkeli bir nefes çekerek göğsünü şişirdi. “Terbiyesizlik yapma Ayten,” diyerek bağırdı bu defa.

“Bağırma Ayten’e!” diyerek katı bir sesle annesine baktı Yavuz. Ortam bir anda gerilince kucığımdaki meyve tabağını bıraktım sehpaye ve ayağa kalktım. Gözlerime dolan yaşları ve boğazımdaki yumruyu derin nefesler alarak yok etmeye çalıştım, odama gittim. Pencere kenarındaki berjere oturup gözlerimdeki yaşları silerken kapıya tıklandı. Yavuz gelmişti, hiç konuşmak istemiyordum fakat kapıyı araladı. Hemen kendime çekidüzen verdim. Yanıma geldi, önümde diz çöktü. “Annemin sözlerine aldırış etme,” dedi.

Sanki bozuk bir plaktı, sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu. Uğraşmak istemiyordum, başımdan savmak adına, “Sorun yok, bende hata. Mete gibi bir çocuğa böylesi mahalle kızı basitlikleri öğretmemeliydim.”

“Ayten, annem öyle demek isteme...”

“Yavuz, lütfen...” dedim gözlerinin içine bakarak. “İkimiz de gayet bunu demek istediğinin farkındayız. Lütfen, bunu konuşmak istemiyorum.”

Omuzları çöktü. Bir süre düşündü. “İzmir’e gidelim mi? İyi gelir, için açılır. Hem... Neşe gelecekse orada onunla da görüşürsün. Olmaz mı?”

Keşke olsaydı ancak Yusuf'un Kıbrıs'taki görev süresi yedi ay kadar uzamıştı. "Onlar hâlâ Kıbrıs'ta," dedim. "Ben gitmek istemiyorum ayrıca İzmir'e." Bakışlarımı kucağımdaki ellerimin avuç içlerine çevirdim. "Ondan uzak kalmak istemiyorum."

Başını salladı anladığına dair. "Fakat şöyle düşün; bebeğin, babasıyla aynı yerde doğacak..."

Bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. Akın, İzmir doğumluydu. Bir yanı İzmirliydi. Eğer ileride bir çocuğumuz olursa onun da mutlaka İzmir'de doğmasını istiyordu. Bunu hatırladığımda kendimi daha da kötü hissettim. "Çık odamdan, yatacağım," dedim.

"Düşün lütfen, sen ne dersen o olsun," diyerek ayağa kalktı. "İyi geceler." Odadan çıktı gitti. Pencere kenarında oturdum ben de uzunca bir süre, düşündüm.

Nihayetinde beş gün sonra toparlanmaya başlamışlardı, üstelik ben hiçbir şey söylemediğim hâlde. Sözde ben ne dersem o olacaktı Yavuz'a göre fakat annesi ne derse o oluyordu hâlâ anlaşılan. Doktorla da konuşmuş. Hamile olan benim ama kararı veren başkaları. Yine de bir şey söylemedim. O gün ilk kez uçağa bindim. Doğuma iki buçuk, üç ay olmasına rağmen korktum, karnımda bir ağrı oluştu korkudan.

Fakat bulutların üzerinde olmak güzeldi. Tıpkı Akın'ın bana hissettirdikleri gibi, karnımda müthiş bir kelebeklenme varmış gibi geldi o an bana. Önce istememiştim Yavuz'un bana pencere kenarını vermesini cam kırılır, aşağı düşerim korkusuyla. Sonra Yavuz bu sözüme çok gülünce inat yapıp ondan önce davranarak geçtim pencere kenarına. Bir şey demedi. *Pis. Burnu Kaf Dağı'nda herif.*

İzmir çok sıcaktı. Uçaktan inerken o sıcak hava yüzüme vurunca korktum. Jale Hanım'ın yardımcıları büyük bir taksiyle gelmişler bizi almaya. Ben havaalanına alıcı gözüyle bakarken yavaş yürüdüğümün farkında değildim. Yavuz seslenince ona yetiştim. "Havaalanına değil, başka güzelliklere bakmanı tercih ederim," dedi bana.

"Ama ben daha önce hiç havaalanına da gitmedim ki?"

Jale Hanım'ın malikânesi çok büyüktü. Malikâne, evet. Bunlar gerçekten çok zenginler, bir kez daha anlamıştım evi görünce. Balçova'da, denize oldukça yakın bir evdi. Gelir gelmez, bana

gösterilen odaya geçip uyudum. Yoruluyordum artık. Ellerim ayaklarım şişiyordu, kendimi ağır ve hantal hissediyordum. Kilo da almıştım epey, boyum kısa olduğundan iyice çirkinleşmiştim bence. Olsun. Bebeğim için değerdi.

Uyandığımda hava çoktan kararmıştı. Karaca ailesi bahçedeki sandalyeye kurulmuşlardı. Mete akşam karanlığında güneş gözlüğü takarak, “Yadışıtlı odum!” diye koşturuyordu bahçede. *Evet, Mete. Yakışıklı olmuştun.*

Biraz bahçede oturup yakışıklı Mete’yi sevdim. “Nereden çıktı bu gözlük?” diye sordum mavi çerçeveli çocuk gözlüğüne bakarken.

“Baam adını!” dedi Mete minik parmağıyla babasını işaret ederek.

“Sen uyurken çıkıp eski birkaç arkadaşımı ziyaret ettim. Hazır çarşıdayken de Mete’ye, bebeğimize ve sana bir şeyler aldım,” dedi Yavuz da.

Tenime iğne batırmıştı sanki *bebeğimiz* kelimesi, sinirle başımı yeniden Mete’ye çevirdim. Saçlarını düzelttim parmak uçlarımla. Bebek için fazla bir şeye gerek yoktu, birkaç parça kıyafet dikmiştim ve buraya getirmiştik. Fakat Yavuz bazen eve renkli emziklerle, oyuncaklarla, minik bebek tulumlarıyla ellerini kollarını doldurarak geliyordu.

“Odanızı sevdin mi Aytenciğim?”

Jale Hanım’ın *odanız* lafıyla zihnimde yeni bir şimşek çaktı. Bu kadın bizim evliliği gerçek addettiğinden ikimize tek bir oda ayarlamıştı doğal olarak. Şaşkınlıkla bir ona bir de Yavuz’un yüzüne bakınırken bir şey diyemedim. Yavuz, “Normal oda anne,” diyerek geçiştirmeye çalıştı. Kaşları çatılmıştı.

“Eşyalarını yerleştiremedik dolabına sen uyuyorsun diye, yarın yerleştiririz artık,” dedi Jale Hanım da. “Esra’m da geliyor yarın... Mustafa’m da çocukları alıp gelebilse keşke.”

Jale Hanım konuyu değiştirmişti fakat ben hâlâ şu aynı odada yatma meselesindeydim. Odada başka yatabilecek koltuk tarzı bir şey yoktu. Hatırladığım kadarıyla iki komodin, aynalı tuvalet masası, koca bir gardırop, bu kadar. Sinir oldum, ayağa kalktım. “Nereye?” diye sordu Yavuz.

“Tuvalete,” dedim ona.

“Alt katta sola dönünce,” diye tarif etti Jale Hanım da. Ama ben üst kata çıktım odaya yeniden bakmak için. Odaya girip ışığı yaktığımda geldiğim zaman uyuduğum yatak sanki beni boğacak gibi görünmüştü bana. Odada dolanıp durdum, sandalye bulup odaya taşısam... Çok saçma geldi sonra bu fikir. Sandalyede oturup sabahı beklersem bel ağrısından geberirdim. Bunları düşünmek bile beni strese ve korkuya sürüklüyordu. Yastıklar ilişti sonra gözüme. Tek yastıkta uyurdum ben, alttaki yastığı aldım ve ortaya koydum. Sonra diğer taraftaki yastığı da aldım, onu da ortaya ekledim. Yoruldum, biraz yatağın kenarına oturdum ve karnımı okşadım. Terlemiştim. Odanın penceresi açık olmasına rağmen çok sıcaktı.

Bir süre sonra koridorda sesler duyunca başımı çevirip odanın aralık kapısından baktım. Mete ve Kudret ablaydı. Ayağa kalktım ve onlara baktım. Kudret abla beni görünce gülümsedi. “İyi geceler de bakalım Meteciğim,” dedi beni Mete’ye göstererek.

“İyi geceleeey!” dedi Mete de el sallayarak.

“İyi geceler Mete,” dedim buruk bir tebessümle. Nasıl iyi olacaksa o gece? Ancak tam onlar odaya girerken bana bir aydınlanma geldi. “Kudret abla!” diye seslendim. Kadın heyecanla seslenişim üzerine telaşlı bir şekilde döndü bana. “Mete benimle uyuyabilir mi?”

Kudret abla soruma şaşırdı. “Evet!” diyerek kurtuldu Mete de onun elinden ve bana doğru koştu.

“Hanımım, beyim sorun etmesin?” diye sordu bana. *Allah aşkına Kudret abla, sen de biliyorsun gerçekleri...*

“Etmez etmez,” dedim. “Sen geç odana uyu, Mete geceleri bizimdir.” Bir şey demedi bu sözlerime.

“Gecelikleriyle kuzusunu getireyim o zaman,” diyerek odaya girdi. Mete’nin geceliklerini giydirip oyuncak kuzusunu verdi eline.

“Hadi, iyi geceler,” dedim sonra. O çıktı. Mete’yi ortaya yatırdım. Işığı kapatıp komodinin abajurunu yaktım ve Mete’nin yanına yat-tım. Çok dağınık yatmıyordu Mete, Allah’tan. Oyuncak kuzusuna sol kolunu sarmış, başını bana çevirmiş hayran gözlerle beni izliyordu. “Ne oldu bal tanesi? Niye öyle bakıyorsun?” diye sordum beni izleyişi üzerine.

“Baam nede uyucak?” diye sordu. *Vallahi Mete, inan ben de bilmiyorum. Bizi bu yatakta görünce gider başka yerde uyur herhâlde?*

“Yanına yatar?” dedim Mete’nin boş yanını göstererek. Küçük bir alan kalmıştı, Yavuz imkânı yok sığamazdı oraya. Mete de bunu fark etmiş olacak ki bana doğru yaklaştı, dibime girdi.

“O da gesin,” dedi yanıma kayarken. Mete’nin bu tavrına kızmadım, kızamazdım. Her şeyin özünde, küçük çocuğun babasını da yanında istemesinden daha doğal bir şey yoktu.

Şakağını öpüp, “Hadi, uyu bakalım. O sen uyuyunca gelecekmiş,” dedim ve saçlarını okşadım. Kara gözleri karnıma indi bu defa.

“Atten kaynıdan bebek çıkıcak, di mi?” diyerek karnımı işaret etti. Kafamı salladım. “Biz şimdi buyada kaç kişiyiz o caman?”

“Üç.”

“Kaydeş,” dedi bu defa Mete minik eliyle şişkin karnıma dokunarak. “Kaydeşimmiş...”

Jale Hanım’ın her fırsatta Mete’ye karnımdaki bebeği *kardeşin* diye tanıttığını hatırladım. İç çektim. “Kardeşin, Meteciğim...” dedim üzerini örterek.

“Atten ben de annemin kaynında mıdım bööle?”

Ansızın, seneler önce çay bahçesinde hayal meyal gördüğüm Füsün Hanım’ı hatırladım. Karnı burnunda, sürekli karnını okşayıp gülümseyen o sarışın kadın... Nereden bilebilirdim ki o karnındaki bebekle şimdi aynı yatakta, üstelik bambaşka bir şekilde, anne oğul şeklinde beraber uyuyacağımı?

“Evet...” dedim Mete’nin saçlarını okşayarak. “Sen de annenin karnındaydın böyle. İçinde biraz büyüdün, sonra doğdun.” Karnımı okşadım. “Annen de seni böyle okşuyordu, seviyordu.” Diğer elimle de onun saçlarını okşamaya devam ettim. “Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum Mete.”

Sevgi sözcüklerinden ne anlıyordu, bilemem ama bana öyle içten, öyle samimi bir bakışı vardı ki hiçbir katılık onun bu bakışı karşısında erimeden edemezdi. “Atten, annem beni izliyo mudu?”

“Hıhı.”

Mahzunlaştı. “Yemek yemediimde kıcar mı?”

Uyumamak için direnen, aklına gelen her şeyi soran Mete'ye anlayışla, sabırla cevaplar verdim. Nihayetinde konuşa konuşa uyudu. Ben de uyumuşum. Saatler sonra yatakta bir hareketlilik hissedince araladım gözlerimi. *Yavuz*. Gelmiş, Mete'nin diğer yanına, bedeninin büyüklüğüne rağmen kıvrılmaya çalışmış ancak arkası dönüktü bize. Mete mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Ben de diğer yanıma doğru hafifçe döndüm.

Sabah Yavuz bizden önce uyanıp kalkmış yataktan çoktan. Belki de uyuyamadı, bilmiyorum. Sessizlikle geçen kahvaltının ardından ablası Esra'yı almaya gitti havaalanından. Jale Hanım da hem bizi serinletsin hem de bana iyi gelsin diye Osmanlı şerbeti dedikleri bir şey hazırlatmış. İçmedim ben. Sevilay'ın bana içirdiği şeylerden sonra kimseye güvenmiyor, bilmediğim şeyleri yiyip içmiyordum. Çok ısrar etti ama içmedim.

Esra abla beni hatırlıyordu tabii. Halide'nin düğününde görmüş, tanışmıştı benimle. Henüz Akın'la yeni yeni sevgiliydik o zaman, nişanlı bile olmadığımızdan bunu bilmiyorlardı. Bu sebeple bana hiç Akın'ı sormadı. Sadece çok şaşırmıştı Yavuz'la evlenmeme, evlenip hemen hamile kalmış olmama... Ancak detay sormadı. İyi biriydi Esra abla, hâlinden ve tavrından görgülü, iyi yetiştirilmiş olduğu anlaşılıyordu. Kızı Filiz çok tatlıydı, Türkçeyi çok az konuşabildiğinden genelde Fransızca anlamaya çalışıyordu bizimle. Karnıma bakıp bir şeyler soruyordu, Yavuz bana çeviriyordu. Kız mı erkek mi diye soruyormuş. "Bilmem," dedim omuz silkerek. Müneccim miydim ben, ne bileyim?

Fransa'daki makinelerde görünüyormuş bebeğin cinsiyeti. Tövbe estağfurullah, geleceği gören makine mi olur? "Teknoloji ne kadar gelişti," dedi Esra abla da. "Bizim zamanımızda öyle miydi? Şimdi isteyen makinelerle öğreniyor bebeğinin cinsiyetini."

"Ayten'i de götürdüm o makineye ama göremedi bir şey doktor," dedi Yavuz.

"Donanımlı bir makine değildir belki, zamanla gelişir," dedi Esra abla da.

Esra abla iyi hoştur da kocası Metin çok sinir bozucuydu. Sürekli nasıl tanıştınız, ne ara evlendiniz, neden bize haber vermediniz,

düğün neden istemediniz diye sordu durdu. Sana ne be adam? Utanmasa bebeği evlenmeden mi yaptınız diye soracağına da emindim. Yavuz bu sorulara o kadar sinirlendi ki en sonunda, “Üzerine vazife olmayan şeyler sorma istersen Metin,” diye tersledi onu. Metin abi o zaman sustu.

İkindiden sonra deniz kenarındaki bir restorana yemeğe gittik hep beraber. Esra abla fotoğraf makinesini getirmiş ailece fotoğraf çekilelim diye, fotoğraflarımızı çekti birkaç poz denize karşı. Sonra Mete, ben ve Yavuz’u çekti. Gülümsememi söyledi bana. Dediği gibi gülümsemeye zorladım kendimi. Esra abla sonra Mete’yi çekti kollarımdan. “Bir de ikinizi çekeyim,” dedi gülümseyerek. Ben rahatsız oldum.

Rahatsız olduğumu anlayan Yavuz hemen, “Çektin ya abla Mete’yle, yeter,” dese de Esra abla ısrar etti. Yavuz bana *idare et* der gibi baktı bu defa. Bir şey demedim ama yüzüm asıktı. Elini nazikçe belime koydu, hafifçe kendisine çekti beni. Ben baston yutmuş gibi dimdik durdum. Ona yaslamadım kendimi hiç.

“Gülümseyin!” diye bağırdı Esra abla.

“Gülümse Günyüzü!” diye bağırdı Akın. Elimdeki elma şekerini dudak hizama kaldırıp otuz iki diş sııttım. Ve deklanşöre bastı. “Çektiğim en güzel fotoğrafındı.”

“Her fotoğrafa aynı şeyi diyorsun!” diye hayıflandım.

“Çektiğim her fotoğrafın en güzelidir çünkü.”

Bazı fotoğraflar göğüste, bazıları hakiki deri bir cüzdanın içinde, bazıları bir dolaba yapıştırılmış olarak, bazıları bir albümün içinde şarap gibi yıllanmaya bırakılarak, bazıları bir çerçevede yaşamın geçip gitmesini bir komodin üzerinden izleyerek durur, saklanırdı. Anı hafızası bu siyah beyaz kâğıda her bakan, farklı şeyler görürdü. Fotoğraflara gerekli değeri saklayan verir, yıllanacağı yeri değeri biçen koyardı. Akın ve benim fotoğrafım, hep benim göğsümde dururdu. Keza o da hem cüzdanında hem de ceketinin, gömleğinin göğüs cebinde taşırdı ikimizin fotoğrafını. Yavuz ve benim o gün çekildiğimiz fotoğraf şüphesiz onun albümünde unutulacak, yıllanacak, bir daha yüzüne bakılmayacak onlarca fotoğraftan yalnızca biriydi.

“Yorulдум ben,” diyerek uzaklaştım Yavuz’un yanından. Boş sandalyelerden birine çöktüm.

“İyi misin? Ağrın mı var?” diye sordu Yavuz.

“Yok,” dedim sadece. Sonrasında Yavuz, Mete, Filiz ve Metin abi yüzmeye gittiler, biz kıyıda koca bir şemsiye altında oturduk.

“Ağrın var mı hiç?” diye sordu Esra abla da bana.

“Yok,” dedim.

“Doğum ne zaman?”

“Temmuz sonu, ağustos başı gibi sanırım.”

Anladığını belirtir bir mırıltı çıktı dudaklarından. “İsim düşünüyorsunuz mü?”

Omuz silktim. “Bir doğsun da...”

“Aa ama olmaz ki öyle! İllaki düşünmüşsünüzdür bir şeyler...”

Önüme baktım biraz. “Kız ismi düşündük...” dedim solgun bir sesle.

“Neymiş?” diye sordu merakla.

Gülümseyerek başımı kaldırıp yüzüne baktım Esra ablanın. “Devrim Leyla.”

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. Beklenen bir isim olmadığı aşikârdı. “Devrim ve Leyla mı?”

“Birleşik, yani iki isim.”

“Devrim’i ne oluyorsa...” diye homurdandı Jale Hanım. Ters ters baktım ona.

“Burada memleketini çok seven bir hanımefendi görüyorum ben anneciğim, niye öyle diyorsun?” dedi Esra abla da samimi bir şekilde annesine bakarak. Ardından bana dönüp göz kırptı. Jale Hanım bir şey demedi. Sonra, “Ne güzel, ne zarıfsın Ayten,” dedi Esra abla. “Kardeşim sana âşık olmasın da kime olsun? Gözleri parlıyor sana bakarken. Onu ilk kez böyle gördüm.”

Sen hiç Akın’ın bana nasıl baktığını görmedin ki Esra abla? Görsen dersin ki asıl aşk bu!

Yine de bozuntuya vermedim, utanır gibi başımı önüme eğip gülümsemekle geçiştirdim. Jale Hanım birkaç tanıdık kadınla karşılaşınca yanımızdan ayrıldı. Esra abla yine bana döndü. “Kardeşim iyi biridir, Ayten,” diyerek elimi tuttu, hafifçe sıktı. “Biraz sert bir

görünümü vardır, bazen sinirlidir ama özünde çok iyidir. İnce düşünür, sevdiklerini hep el üstünde tutar. Senin gibi bir kızla evlendiği için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin. Füsün'un ölümünden sonra çok dağıldı, ilk defa onu bu kadar toparlanmış görüyorum. Aşk işte... Nasıl da derin yaralara merhem oluyor."

Ansızın gözlerim doldu bu cümlesi üzerine. Oysa ağlamak istemiyordum ki? *Aşk işte... Nasıl da derin ve ölümcül bir yara bırakıyor, merhem etki etmeyen. Yavuz'un aşkı ve Akın'ın aşkı nasıl aynı olabilir ki? Bu sevginin kıyası nasıl yapılabilir? Ya benim kanı hiç dinmeyen Akın yaram ne olacak? Ben bir merhem aramıyorum. Ben sadece bebeğim için yaşıyorum.*

"İyi misin? Bu kadar etkileneceğin ne söyledim yahu?" dedi telaşla Esra abla gözlerimin doluluğuna bakarak.

"İyiyim," diyerek gözlerimi sildim. "Gebelikten işte. Her şeye böyle duygulanıyorum."

Elimi tutan eli sırtımı sıvazladı bu defa. "Seviyorsun onu," dedi gülümseyerek.

Boş gözlerle denizde Mete'yle oynayan Yavuz'a bakındım. Çok mutluydular. Gülüşerek, kahkahalar atarak denizin içinde birbirlerine su fırlatıyorlardı. Yavuz, Mete'yi omuzlarına alıp dibe dalıyordu bazen, Mete kıkır kıkır inletiyordu sahili. *Seviyordum.* Lakin sevdiğim Yavuz veya Mete değildi. Sevdiğim bir anıydı. Florya'daki sahilde, henüz yeni yeni yürüyen Mete'yi, topal bacağıyla suyun kıyayı dövdüğü yerde gezdirip oynayan o adamdı. Esra abla hiç bilmedi, bilmeyecekti de. Bir anıyı sevmek nedir, bir aşkı anılarda yaşamak nedir, bilemezdi.

Kimse bilemezdi Akın. Kimseye anlatamadım bir daha seni. Seni konuşabileceğim tek kişinin Yavuz olması ne tuhaf geliyor şimdi bana. Ona bile anlatamıyorum, sana olan o muhteşem aşkımı ona anlatmak aşkımıza ihanet gibi geliyor. İçimde senin aşkınla bir yaz güneşi altında, senin doğduğun bu şehirde, sen gibi kokan sıcaklarla seni anıyorum. Seni çok özlüyorum sevgilim. Çok özlüyorum...

Rosa'yla aramı düzelttim. Daha doğrusu annesi gelip özür diledi benden, kızının büyük ayıp ettiğini söyledi. Araya Franco girdi, ben

bir şey demedim. Bir sabah gün doğumunu beklerken Rosa geldi yanıma, kalkıp gidecektim ama o da özür diledi. Fark etmemiş yüzüğü, nasıl etmediyse... Neyse dedim, yaşının küçük oluşuna verdim bu duygularının oluşmasını. Özrünü kabul ettim.

Temmuzun başında dayanamadım, Samet'i aradım. Önce onun, "Alo?" deyişiyle ne yapacağımı bilemedim, korktum, belki de onu özlediğimden midir bilmem, hemen kapattım telefonu. Ağladım biraz. Başımıza bunlar gelmemeliydi abi, biz bunları yaşayacak insanlar değildik. Annemin ölümüyle zaten dağılmıştık, şimdi hepten ayırınız...

Ertesi gün onu yeniden aradım. Kararlıydım bu defa, konuşacaktım onunla fakat şirkette değilmiş. "Yavuz Bey de yok," dedi sekreteri. Adımı sordu, yüzüne kapatıverdim. Normalde asla yapmayacağım bir kabalık fakat kim olduğumun bir önemi yoktu.

En sonunda üçüncü gün onunla konuşabildim. "Alo?" dedi yine. Birkaç saniye bekledim. "Alo, kimsiniz kardeşim? Alo?"

"Abi..."

Sonrası bir dünya ağlayıştı. Erkek adam bu kadar ağlamaz derdi, nasıl palavra. Abimi, canımdan bir parçanın sesini aylar sonra duymak bile beni mutlu etmiş, o mutluluk beni ağlatmıştı. Kaçışımı anlattım ona. Aylardır dedemin yanında kaldığımı, buraya gelene kadar çok badireler atlattığımı söyledim. Yaşadığımdan kimseye, babama da, Ajda'ya da bahsetmemesini tembih ettim ona. Yanıma gelmek istediğini, beni görmek istediğini söyledi ancak dikkat çekebileceği düşüncesiyle reddettim.

"Abi, Ayten'le görüşüyor musun?" diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı. "Akın," dedi daha sonra. Derin bir nefes aldı. "Kardeşim, senin ölüm haberinden sonra biz çok dağıldık. Önümüzü göremez olduk. Başımıza neler geldi bir bilsen... Ayten aklımıza gelmedi," dedi. Yumruklarımı sıktım.

"Abi, hiç mi merak etmedin? Hiç mi arayıp sormadın? O benim nişanlımdı..."

Çok öfkelenmiştim, kalbim çok kırılmıştı ve bu da sesime yansımıştı. "Kardeşim, geçen Carlo dayım da aynı şeyi söyledi. Bak sana söz, araştıracağım. Evindedir, nerede olacak?"

“Yalıda yok abi!” diye bağırdım. “Aradım, mektup yazdım kaç tane! Ölüm listelerinde adını arattım! Öldü sandım...” Boğazıma gelip tırmaladı sanki kelimeler. Yutkundum.

“Kardeşim, sakin ol,” dedi abim.

“Sakin mi olayım? Sakin... Abi, ben burada cehennemi yaşıyorum Ayten yokken! Ya ölüm listelerinde adını arattım diyorum, ne sakini?” Hiddetli bağırışım üzerine sessizleşti abim. Ben de derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Kardeşim, tamam, ben araştıracağım. Gidip bakacağım. Fakat çok şaşırdım yalıdan taşınmasına... Nereye gitmiş olabilir ki?”

Bilmiyordum. Bilsem onu elimle koymuş gibi bulurdum zaten. “Babasının evine gitmiştir,” dedim ama içim yanıyordu. O aptal babasının evine geri dönmüş olma ihtimali kahrediyordu beni.

Biraz daha konuştuk abimle, sonra kapattım. Günlerce bekledim onun beni geri aramasını. İki hafta sonra aradı. Önce yalıya gidip bakmış, yokmuş Zümrüt. Ee, ben de öyle demiştim zaten? Babasının evine gitmiş sonra, bir kadın açmış kapıyı. Babasının yeni karısı olduğunu tahmin ettim. Sormuş ona. Zümrüt oraya gitmiş ama kalmamış orada çok.

“Nereye gitmiş sonra peki?” diye sordum.

“Bıyıklı bir adamın gelip onu aldığını söyledi kadın,” dedi. Anlamlandıramadım önce.

“Adını sormadın mı? Ne demek bıyıklı bir adam yahu?”

“Sordum canım, kadın adını unutmuş. Zaten rahatsız oldu gelişimden, kovar gibi kapı aralığından baktı. Kısa cevaplar verdi bana, çat diye yüzüme kapattı sonra kapıyı.”

Öfke bürüdü gözümü. “Abi, bul buluştur onu ne olur. Kimmiş o adam, niye gitmiş onunla? Belki akrabasıdır, köye gitmiştir... Kastamonu’da yengesi olduğunu söylüyordu, oraya gitmiştir belki ama döner babasının evine...”

Temmuz da bu şekilde geçti. Abimin neden beni sık sık arayamadığını sonradan öğrendim. Triko şirketinde büyük grev varmış, işten çıkarılan onlarca işçi olmuş, bütün bunlarla uğraşıyormuş abim. Bir dünya dava açılmış şirkete, kavgalar çıkmış. Ben de burada haber beklerken iyice kurdum kafamda.

Bıyıklı bir adam...

Aklıma geldiği andan beri onu ve Zümrüt'ü yan yana düşünmekten uyuyamamaya başladım. Kâbus gibi çöktü üzerime bu düşünce. Olamaz dedim, inanmadım. *Zümrüt yapmaz bunu bana. Gerçi...* Beni öldü biliyor, hayat onun için devam ediyor. *Yine de... Ama onunla... Bu kadar kısa zamanda...*

Sert bir urgan gibi boynuma geçirilip boğazımı sıktı da sıktı bu düşünce benim. Yemeden içmeden kesildim fakat yine de ona umutla, aşkla yazmaktan geri durmadım. 29 Temmuz Cuma günü öğleden sonra ona yine yazdım. Bir gece öncesinde rüyamda Yavuz ve onu yan yana gördüğüm için kendimden utanarak, ağlaya ağlaya, ona hiçbir şey sezdirmeyen, umutla ve aşkla onu beklediğimi söylediğim o mektubu yazdım.

Bir uzak kıyıda kaldı tüm hayatım. Bir uzak kıyıda külleşti anılarım. Ve ben bir sabah ayazında, denizin koyu maviliği arasında o uzak kıyıyı anar, seni hatırlarım. Aklımı istila edişin, göz bebeklerimin ömürlük misafiri oluşun, dudaklarımda ıslak bir yangın bırakışın...

Seni sen yapan her şeyin bendeki adı koca bir hasret şimdi. Bir şey olmuş, diyorum kendi kendime. Bu sessizliğin hiç de hayra alamet değil. Senin o suskun dilin bir tek bana açılırdı oysa. Fakat şimdi şu alabildiğine uzanan kıyı şeridinde neden ben sessizliğinde boğuluyorum?

Beni aşka çağıran o sesin nerede? Yumuşak narin dökunuşun, o kadife esmer tenin nerede? Her bir kirpiğinin özenle çerçevelediği o güzeliğim gözlerin nerede? Ölmenden değil, unutmandan korkuyorum. Çünkü ölmüşsen ben hiç yaşamamışımdır. Ama unuttuysan beni, işte ben o gün ölmüşümdür.

Şimdi çok ihtiyacım var beni unutmadığını bilmeme. Şimdi çok ihtiyacım var ömrüme yeniden bahar getirmene. Çünkü hasretin erimez bir kış oldu bende, yüreğim katılaştı. Gel, erit içimdeki bu katılığı. Çok özledim, Coraline.

-Antonio di Benedetto.

29 Temmuz günü öğleye doğru sancıları sıklaştı Ayten'in. Sabah uyandığından beri ağrısı vardı aslında fakat dünkü sahil

yürüyüşünden, hamlaştığından yorgunluk ağrısı olduğunu sandı. Sabah onu uyandıran doğum sancısı yüzünden kalktığında Yavuz da uyanmıştı.

“İyi misin?” diye sormuştu ona.

Ayten, “İyiyim,” diyerek geçiştirmişti onu. Kahvaltıda da suratı asıktı, beline ara ara giren ağrı yüzünden. Vakit öğlene yaklaşırken daha da fenalaştı. “Sancım var,” dedi Yavuz’a.

Apar topar hastaneye gittiler. Jale Hanım, Esra ve Yavuz telaşla dolanıyordu Ayten’in etrafında. Ayten’in sancıları sıklaştıkça çektiği ağrı dayanılmaz bir boyuta ulaştı. Doğumun başladığını söylediler. Onu ameliyathaneye aldıklarında Yavuz, Esra ve Jale Hanım korku içerisinde doğumhanenin kapısında bekliyorlardı. Jale Hanım, “Allah korusun, o ailesi yüzünden bebek sakat falan olmasa,” demişti bir ara Yavuz’un kulağına.

Yavuz, annesinin bu sözüne çok sinirlendi. “Sus anne! Tek derdin bu mu şimdi?” diye kızdı ona. Jale Hanım suratını asıp oturdu, Esra bir şey anlayamadı.

Doğumhanede ise bir koşuşturma vardı. Ayten çektiği sancıdan ve ağrıdan bağılıyor, terliyor, ağlıyordu. Bacaklarını iki yana açıp, hemşirelerin söylediği doğrultuda iyice ıkınırken yalnızca Akın’ı düşünüyordu. Kendisini berbat hissediyordu. Yanında o olsun, o ellerinden tutsun, saçlarını okşasın, öpsün, sarılsın istiyordu. Son bir gayretle ıkındığında bebek doğdu. Hemşire kolundaki saate baktı, bebeğin doğum saatini not aldı. 14.37

Bebek doğumhaneyi inletircesine çığlık çığlığa ağlarken, Ayten başını kaldırıp bebeğine bakmak istedi. Gözleri buğuluydu, ağlamaktan önünü zar zor görüyordu fakat bebeği görmek için yoğun bir gayret gösteriyordu. “Bir kızınız oldu!” dedi doktor neşeye gülerek. Bebeği yemyeşil bir çarşafa sardılar. Ayten yalnızca saçlarını görebildi. Koyu saçlıydı bebek, Akın gibi... Bir de minicik elini görür gibi olmuştu, sonra hemen göz önünden almışlardı onu.

“Nereye götürüyorlar?” diye sordu Ayten karıncalı bir sesle hemşireye.

“Yıkayıp, getirecekler. Korkmayın,” diyerek sakinleştirmeye çalıştı hemşire onu. Ancak korkuyordu Ayten. Hastane doğumlarında

çocukların çalındığından haberi vardı. Gözü az önce bebeğinin çıktığı kapıdaydı. İçinden Yavuz'un onu takip etmesini, bebeği sormasını diliyordu.

Diğer tarafta bir hemşire de gidip, dışarıda bekleyen aileye haber verdi: "Gözünüz aydın beyefendi, bir kızınız oldu."

Jale Hanım şükretti, Esra mutlulukla kardeşinin boynuna sarıldı. Yavuz ise gülümsedi. Buruk bir gülümseyişti bu. *Akın'ın bir kızı olmuştu.* O hep istediği, beklediği, hayal ettiği kızı doğmuştu. *Akın baba olmuştu.*

"Ayten'i görebilir miyim?" diye sordu Yavuz hemşireye.

"Birazdan odaya alırlar onu ve bebeğinizi."

Yirmi dakika sonra Ayten'i odaya aldılar. Telaşlıydı, korkuyordu ve gözleri kapıdaydı. Esra yanında getirdiği kırmızı kurdeleyi hemen Ayten'in başına bağlamıştı âdet diye. Güzelce giydirmişlerdi onu ipek geceliklerle. Yavuz telaşlı telaşlı odada volta atıyordu. Hemşire gelip Ayten'in kolundaki serumu kontrol etmişti iki dakika önce. Kanaması devam ediyordu hâlâ ama umurunda değildi Ayten'in. Bebeğini bekliyordu yalnızca.

Nihayet bebek, fıstık yeşili battaniyesine sarılmış bir şekilde hemşirenin kolları arasında kapıdan girince Ayten kollarından destek alarak doğrulmaya çalıştı. Yavuz yardım etti ona, sırtına yastığını koydu. Bebek çığlık çığlığa ağlıyordu. Hemşire usulca Ayten'in kollarına bıraktı bebeği. Sonra bir hemşire daha gelip bebekle ilgili bilgilerin bulunduğu evrakları getirdi.

Ayten'in gözleri doldu hemen, ağlamaya başladı kızına bakınca. Minicikti, iki kilo beş yüz gramcık bir şeydi. Kızının küçük yüzüne bakarken Akın'ı gördü o yüzde. Çenesinin şekli, burnunun düzgünlüğü, alnının açıklığı aynı babası gibiydi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında, Jale Hanım besmele çekerek kucağından aldı bebeği. Yavuz ise yatağın kenarına oturup Ayten'in yüzünü avuçları arasına aldı.

"Ayten, sakın ol. Ne olur kendine gel, bak ne güzel, sağlıklı bir kızımız oldu..." dedi. Ancak lohusalığın yaşattığı sinir boşalmasıyla ve Akın'dan ona miras kalan tek şeyi, kızlarını görünce istemsizce ağlamaya başlamıştı Ayten. O kadar çok şeyle mücadele etmişti ki

onu dünyaya getirmek için... Şimdi bebeği kolları arasında sağlıklı görmek onu hem mutlu etmiş hem de duygusal bir boşluğa itmişti.

Bir süre sonra sakinleştğinde, kollarını uzatarak bebeğini almak istediğini belirtti. Jale Hanım bebeği onun kucağına bıraktı. Ayten bu defa gülümseyerek baktı bebeğine. Akın'ın vefatından sonra Ayten'in yüzünden silinen o güneş kadar sıcak gülüşü ve gözlerindeki parlaklığı yeniden görünce Yavuz'un içi sıcacık oldu. Fakat farklı bir burukluk hep içinde bir yerlerde kımıldanıp rahatsız etti onu. *Akın'ın bir kızı olmuştur.* Ayten'e olan sevgisi bir yana, bebeği gördüğünden beri sürekli bu cümle aklında dönüp duruyordu ve bu sevginin çok ötesindeki bir varlığa gerçekten baba olup olamayacağını düşünüyordu. Mete konusunda tecrübesizdi, korkaktı, kaçaktı. *Ama Mete onun oğluydu.* İçinde o kadar büyük ikilemler vardı ki kafası allak bullaktı.

Ardından doktor geldi odaya. Bebek hakkında bilgiler verdi. "Sağlığı iyi," dedi, şimdilik herhangi bir sıkıntısı olmadığını söyledi. Rutin kontrollere bebeğin mutlaka getirilmesini söyledi. Emzirmeye başlaması gerektiğinden bahsetti Ayten'e. Ne kadar sürede bir emzireceğini anlattı. Sonrasında tebrik etti ve çıktı. Ayten gözlerini bebeğinden alamıyordu. Bir ara ağlamaklı, "Kara koyunun ak kuzusu oldu," dedi boğuk bir sesle. Bebek kesinlikle kendisi gibi esmer tenli değildi. Gerçi büyüdükçe değişir miydi? Bilemedi. Bir parmağını uzattı bebeğe, bebek minicik eliyle hemen tutundu o parmağa.

"Ay, bir poz çekeyim sizi unutmadan!" dedi Esra çantasından fotoğraf makinesini çıkararak. Ayten kızına bakmaktan duymadı bile. Tam o esnada çekti fotoğraflarını Esra. Sonra Yavuz'a seslendi: "Geçsene kardeşim, eşinin yanına!"

Yavuz, Ayten'in yanına geçti, bir kolunu onun omuzlarına attı. Gören onları gerçek bir aile sanabilirdi fakat ikisi de gerçeğin bu olmadığını farkındaydı. Esra fotoğrafı çekti. Sonra Yavuz doğruldu. Bebeğe baktı hepsi. Ayten eğilip kızının yumuşacık yanaklarını öptü nazikçe. Sakinleşmişti bebek.

"Hoş geldin..." diye mırıldandı kızına bakarken. Gözleri dolu doluydu. "Hoş geldin, kızım. Hoş geldin, Devrim Leyla'm..."

Baba oldun Akın. Bugün bir kızımız oldu. Sen gibi bir ay parçası, sana benzeyen bir kır papatyası Leyla. Gözlerinin rengini anlamadım ama sana bakar gibi oldum onu görünce. İşte beni senin yanına gelmekten alıkoyan o mucize... Devrim Leyla...

Tedbir amaçlı bir gece hastanede yatırıldıktan sonra taburcu oldu Ayten ve kızı. Eve geldiklerinde yorgundular, hemen odaya çıktılar. Evin çalışanı Yavuz'a yaklaşıp, "Sizi bir beyefendi aradı dün, Samet Tamtürk. Eve geldiğinizde onu aramanızı rica etti. Ev telefonunu bıraktı," diyerek bir kâğıt uzattı Yavuz'a.

Kâğıdı alırken yüzü düşmüştü Yavuz'un. Ne diye arıyordu ki? Yine grev ve tutuklanmalardan mı bahsedecekti? Çıkarabilecekleri kadar işçiyi çıkarmışlardı zaten, ne olacaktı daha? Tatile gittiğini, onu aramamaları gerektiğini söylemişti. Asabı bozuldu. "Tamam, teşekkürler," dedi kadına. Numarayı cebine attı. Çok yorgundu, şu an arayacak durumda değildi. Ayten üst katta bebeği emzirecekti, içeri girerlerken *odaya gelme* demişti ona. Gitmezdi de zaten. Onunla aynı yatağa girmemek için bir buçuk aydır Mete'yle yatıyordu Ayten. Hoş, Yavuz da onun kendisiyle uyumasını beklemiyordu. Ayten ona adım atmadan, o hiçbir şey yapmayacaktı, kararlıydı.

O gün sakinlikle geçti. Fakat sonraki gün Samet'i aramayı unuttu. Ağustosun ilk gününde Devrim Leyla'nın nüfus cüzdanının çıkarılmasıyla uğraştı. Ayten de gününün çoğunu odada bebeğiyle geçiriyor, onunla avunuyordu.

Devrim Leyla'nın sol göğsünün altında küçücük, belli belirsiz süt lekeleri vardı. İki tane büyüklü küçüklü leke... Hava hafif karardığı bir zaman diliminde minik bebek gözlerini aralamıştı, o zaman da yemyeşil gözleri olduğunu fark etmişti Ayten. Devrim Leyla'ya bakarken Akın'dan izler görmek onu hem çok mutlu etmiş hem de çok duygulandırmıştı.

Devrim Leyla'nın Ayten'e benzeyen özellikleri de yok değildi. Bir kere bebeğin ağız kısmı, dudak yapısı ona benziyordu. Üst dudakları kalkık, alt dudakları şişkindi. Sol göğsünün altındaki süt lekelerinin yanında tıpkı Ayten'inki gibi büyük, açık kahverengi bir ben vardı.

Doğumdan beş gün sonra, Ayten bebeği uyutup aşağıya indiği zaman evde bir telaş olduğunu fark etmişti. “Ne oluyor?” diye sordu mutfak çalışanlarına.

“Hamza Bey geliyormuş, ona hazırlık yapıyoruz.”

Şaşırmıştı Ayten. Görüşmüyorlar sanıyordu. Mutfağın penceresinden bakınca Jale Hanım’ın havuz kenarında mayosunu giymiş, şezlonguna uzanmış, gözlüğünü takmış güneşlendiğini gördü. Filiz, Mete ve Kudret abla ise havuzun diğer yanındaki şemsiyenin altındaki şezlonglarda oturmuş konuşuyorlardı. Bu esnada Esra mutfığa girdi.

“Her şey hazır mı?” diye sordu yemekleri kontrol ederken.

“Hazır Esra Hanım.”

Gözleri Ayten’i buldu sonra. “Aytenciğim, acıktın mı?”

Cıkladı Ayten. “Leyla uyudu da, ben de bir aşağıya ineyim dedim. Telaş var sanki...”

Kafasını salladı Esra onaylarcasına. “Babam gelecekmiş de, onun için,” diye açıkladı. “Çok kalmaz ama, bebeği görmek için geliyor muhtemelen.”

“Haber var mı ki bizim evliliğimizden?”

“Tabii var! Yani Yavuz söylemiştir...”

Kafası karıştı Ayten’in. “Görüşmüyorlar çok sık diye biliyorum?” *Hatta hiç görüşmüyorlar diye biliyordu.*

“Olur mu öyle şey canım? Tabii ki görüşüyoruz.”

Şaşırmıştı Ayten. Öğleden sonra geldi Hamza Bey. Seneler önce görmüştü onu. Seneler önce gördüğü o heybetli, yaşına göre dinç ve yakışıklı olan adam işte şimdi yeniden karşısındaydı. Âdettendir diye, geldiğinde elini öptü Ayten. “Hoş geldiniz,” dedi.

“Hoş bulduk kızım,” dedi Hamza Bey. Yavuz’un yüzü sirke satıyordu. İçeri geçtiklerinde Jale Hanım ortalarda yoktu.

Esra’ya sokulup, “Jale Hanım nerede?” diye fısıldadı Ayten.

“O gelmez,” dedi Esra da. Yemeğe oturdular.

Ayten’in kucağında Leyla, diğer yanında da Mete vardı. Leyla doğduğundan beri Mete Ayten’e daha bir düşkün olmuştu. Kıskanıyordu biraz da ama Ayten hoş görüyordu bu kıskançlığı. Leyla’yı

seviyor, saçlarını okşuyordu Mete. “Kaydeşim!” diyerek sarılıyordu ona.

Yemek havadan sudan, şirket işlerinden konuşmakla geçti. Esra abla babasına karşı daha ılımlıyken Yavuz sessiz, hatta sinirli denebilecek bir şekilde oturuyordu. Yemek faslı bittikten sonra bebeği sevmek istedi Hamza Bey. Ayten onu dikkatlice verdi Hamza Bey’in kucağına. Hamza Bey, kucağındaki minik bebeğe bakarken kaşları büküldü. İyice inceledi bebeği, gözleri doldu. Bu esnada göz göze geldi Yavuz’la Ayten. Şu an orada gerçeği bilen iki kişiydiler yalnızca.

Eğilip boynunu kokladı bebeğin Hamza Bey. Küçük bebek çok güzel, mis gibi kokuyordu. Ayten yakasına nazar boncuğu taktığı sarı lale işlemeli, krem rengi tulumu kendi elleriyle dikmişti. Hamza Bey ceketinin cebinden kocaman bir altın çıkarıp taktı bebeğin yakasındaki nazar boncuğunun yanına.

“Bir abdest alayım, ismini okuyalım kulağına,” dedi Hamza Bey. Ayten çok şaşırdı, gözleri hemen Yavuz’u buldu tekrar. Yavuz ise hiçbir tepki vermeden önüne bakıyordu. Hamza Bey bebeği yeniden Ayten’in kucağına bırakıp abdest almaya gitti.

Onun yüzündeki şaşkınlığı gören Esra, “Bizim çocuklarımızın da ismini kulağına hep babam söyledi, gelenekselleştirmişler artık. Telaş etme,” dedi Ayten’e. Aslında Ayten’in en alışık olduğu konulardan biri buydu. Onun da yetiştiği mahallede bebeklerin ismi kulağa ezanla okunur, dualar edilirdi fakat şimdi böyle insanların da aynı şekilde yaptığını görünce şaşırdı. Karaca ailesinin geleneksel bir yönü olduğunu hep duymuştu.

Hamza Bey abdest aldıktan sonra Leyla’nın kulağına adını söylerken burnunun direği sızladı Ayten’in. Duası edilirken de ağlamaya başladı. Hamza Bey bu defa bebeği Ayten’e değil, Yavuz’un kollarına bırakınca, Yavuz şaşırdı. Doğduğundan beri bir kez bile almamıştı bebeği kucağına, ne yapacağını bilemedi ama tuttu ve göğsüne yasladı Leyla’yı. Hamza Bey, Leyla’nın bahtının güzel olması için iyi dileklerde bulunurken, Ayten çatık kaşlarla bir Yavuz’a bir de kucağındaki kızına bakıyordu.

Sonra Hamza Bey ayaklandı. Esra biraz daha oturmasını söylese de Hamza Bey gitmesi gerektiğini söyledi. Esra biraz ağladı babasına

sarılrken, Yavuz ise dimdik, duygusuz bir bakışla izledi onları. Ayten sessizce onun yanına gidip bebeğine kollarını uzattı bu esnada. “Alayım,” diyerek usulca çekti Leyla’yı. Kucaktan kucağa kıpırdayınca huzursuz olan Leyla ağlamaya başladı.

“Kalsaydı, ağlattın bak,” dedi Yavuz.

Ayten bebeği pıspışlarken, “Yok, susar birazdan,” dedi. Hamza Bey’i geçirdikten sonra odaya girip emzirdi Leyla’yı ve bebeğin sesi kesildi.

O gece geç saate kadar eniştesi Metin’le bahçede oturdu Yavuz. Sonra Metin gidip yattı. Ayten gece iki buçuğa doğru Leyla’nın ağlamasıyla uyandığında, Yavuz’un hâlâ bahçede olduğunu gördü. Fakat bahçedeki koltuğa kıvrılmıştı, orada uyuyordu.

Bebeği emzirip beşiğine yatırdıktan sonra ince bir battaniye alıp aşağıya indi sessizce. Aklında sadece annesinin, “*Uyuyanın üzerine kar yağar,*” cümlesi vardı. Ayten’in içindeki merhamet sıra dışı anlarda ortaya çıkardı hep. Bahçede uyuyan Yavuz’un yanına geldiğinde battaniyeyi açıp üzerine örttü. Hiç kıpırdamadı Yavuz, belli ki derin uykudaydı. Koşar adımlarla eve geri döndü Ayten. Bebeğine baktı biraz, sonra yatağa geçip uyudu.

Ağustosun ikinci haftasında ikisi de bambaşka bir kâbusa uyan-
dı. Leyla zar zor nefes alıyordu. Yüzü neredeyse mosmordu. Acilen hastaneye yetiştirdiler onu. Solunum cihazına bağladılar. Ayten iki gözü iki çeşme ağlarken, Yavuz sarılıp teselli etmeye çalıştı onu fakat ikisinin de elinden bir şey gelmiyordu. Bebeğin kalp ritimlerinde bozukluk, kalp kapakçığında açıklık olduğu söylendi. Kalbinin olması gereken yerden daha ortada, sola doğru değil de iman tahtası üzerinde olduğu anlaşılmıştı bir de. Doktor bunun solunumuna etkisinin olabileceğini, kalp kapakçığındaki açıklığın da bebeklerde görülebilen bir şey olduğunu, zamanla düzeleceğini söylese de içi soğumadı bir türlü Ayten’in. İstanbul’a dönme kararı aldılar ancak o gece hastanede kalacaklardı.

Bu esnada Samet yeniden aramıştı Yavuz’u. Yine çalışan açmıştı telefonu. Çok sinirlendi. Neden ulaşmıyordu ona? Akın her aradığında ne diyeceğini bilemiyordu Samet. Akın ilk kez, “Yavuz olabilir mi beraber gittiği adam?” diye sorduğunda, tuhaf hissetmişti Samet.

Neden olsun ki, demişti kendi kendisine fakat zamanla bu soru *neden olmasın ki*'ye dönüştü. Kendisini aramasını söyledi çalışana yeniden.

Akşam bebeğin eşyalarından birkaç parça alıp hastaneye götürmek üzere Yavuz eve geldiğinde, çalışan yeniden Samet Bey'in aradığını söyledi. Merdiven basamağında kalakaldı bir süre Yavuz. Sonra telefona ilerledi. Kendisine bırakılan numarayı tuşladı. Yorgundu, gergindi. Leyla için çok üzgündü, kaç gecedir doğru dürüst uyuyamıyordu. Telefon çalıp Samet, "Alo?" dediğinde bile anlamamıştı bir süre. "Alo? Kimsiniz?"

"Benim, Yavuz. Bir sorun mu var Samet?"

"Neredesin yahu Yavuz?" dedi Samet hafif sitemle. "Kaç zamandır ulaşmaya çalışıyorum sana!"

"İşlerim vardı, aklımdan çıkmışsın sen de. Kusura bakma. Bir sorun mu vardı şirkette? Yine grev meselesi mi?"

Sıkıntılı bir soluklanma duydu hattın diğer ucundan. "Yok. Yani o devam ediyor hâlâ ancak biraz önünü alabildik. Ben başka bir şey soracaktım sana..."

"Sor. Yalnız çabuk ol, mühim bir yere yetişmem lazım."

"Sana Ayten'i soracaktım. Nerede olduğunu biliyor musun? Ne zamandır yalıda yokmuş, babasının evinden de ayrılmış."

Kalakaldı Yavuz, bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra, "Neden soruyorsun?" diye sordu. Bu defa Samet afalladı.

"Merak ediyorum. Kızla ilgilenemedik kendi derdimizden bir türlü. Haberin var mı?"

Sanki hayalî bir el gelip sıkmaya başladı Yavuz'un boğazını o an. Malumun ilamı gerekiyordu artık, üzerinden kaç ay geçmişti, şimdi mi aklına gelmişti Ayten'i aramak? "Benimle," dedi en sonunda.

"Seninle mi? Nasıl yani, İzmir'de mi?"

"Evet, benim yanımda, İzmir'de."

Anlamlandıramadı Samet. "Neden? Ne işi var? Mete'ye bakıcı olarak mı aldın yanına yoksa yine?"

"Hayır."

Kafası iyice karıştı Samet'in. "Öyleyse niye?"

"Samet... Öyle işte," dedi.

"Ne demek öyle işte? Ayten nerede?"

Öfkeli ve sabır dilenen bir nefes aldı seslice Yavuz. “Biz evlendik,” dedi buz gibi bir sesle.

Yavuz’un sözleriyle şoka uğradı Samet. “Pardon? Ne?” diye bir tepki verdi. “Ne demek evlendiniz? Nasıl olur?”

“Seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum. Bu şahsi bir mesele Samet,” dedi Yavuz katı bir sesle.

“Fakat bu nasıl olur? Ne zaman?”

“Birkaç ay oluyor.”

Hâlâ anlayamıyordu Samet. “Ama...” diyecek oldu Yavuz yeniden kesti sözünü:

“Rica ediyorum bunun altınıdeşme Samet. Evet, bir yarası vardı fakat ben onun yaralarını sardım. İyi bir evliliğimiz, bir birlikteliğimiz var. Gözünde nasıl bir adam olduğumu tahmin edebiliyorum fakat onu seviyorum. Keza o da beni... Bu sebeple bir daha karımın eski hayatı hakkında konuşmak istemiyorum. Seninle sadece iş üzerine samimiyetimizin olmasını istiyorum, tıpkı eskisi gibi. Ayten şu an iyi, morali de yerinde. Kendisine bir yol çizdi. Eski yaralarıdeşmenin kimseye yararı yok. Birbirimizi seviyoruz.”

Samet bütün bunları aralık dudaklarla ve iri iri olmuş gözlerle dinledi. O kadar şaşkın ve bir yanı o kadar öfkeliydi ki... Boğazında gittikçe büyüyen bir yumru vardı. Yalnızca Akın’ı, kardeşini düşünüyordu. Önceki defterlerin tekrar açılıp, kardeşinin annesiyle benzer bir kaderi paylaşıyor olması onu sarsmıştı. “P-peki...” diyebilirdi sadece. Sesi kırıktı, inanamıyordu yaşananlara. “Mutluluklar dilerim,” dedi.

Yavuz ise mağrur, dimdik tutuyordu başını. “Sağ ol,” dedi yalnızca ve telefonu kapattı.

18 Ağustos 1983

Bir denize karşı bakıp duruyorum. Bakmalarla boğulunsa, yüz kere boğulurdum. Göremediğim o uzak kıyılar çekiyor beni, yüze yüze geçilsē şu denizler, ah bir gelip alsam seni kollarıma, kaçırsam, götürsem... Işıklar, mumlar, ateşler yakıyorlar burada karanlıkları aydınlatmak adına. Seni görebilmek için kaç ışık, kaç mum, kaç ateş yakmam gerekir benim şu ahir ömrümde? Kendimi

mi yakayım? Ateşlerden kaçıp geldim ben oysa senin için. O ateşler yakamadı ama yine de tutuştum. Fakat sonra anladım, başka şeydi bu: Beni yakan ateş değildi, Zümrüt. Senin aşkındı. Korkuyorum. Ölüme ne denli yakinken bu korku hiç yoktu içimde. Ama sana ulaşamadığım her saniye, cevapsız kalan mektuplarım, dönüşü olmayan aramalarım, seni bir tanıdığa bile soramayışım ölüm korkunçluğunda. Neredesin Zümrüt? Hangi çatının altında, kimin yanında, ne hâldesin? Ellerin... Neden dökülmez ellerinden bana kelimelerin? Dillerin... Neden iki kelamı çok görür ki bana? Neredesin? Sana kavuşamadığım her gün, her dakika kahroluyorum ben, sen nasıl yaşıyorsun? Bu sessizlik, bu sensizlik çok uzadı. Yakacağım hürriyetimi. Sensiz hürriyet ne ki?

Yaşıyorsun, biliyorum. Hayattasın. O kahrolası ölüm listelerinde adın yok. Ağlaya ağlaya aldım bu haberi, içim rahatladı ama yoksun. Yoksun ama hayattasın. İçimde garip bir hüznle yaşadığına sevinirken bana yazmayışına çocukça üzülüyorum. Zümrüt... Bir ihtimal daha var. Aklıma getirmek istemediğim lakin aklıma getirmekten başka bir seçenek göremediğim o ihtimal kıvrandırıyor beni. Senden mektup alana kadar yazmayı sürdüreceğim, sileceğim o ihtimali. Yalıda yaşamıyormuşsun artık. Neredesin? Babanın evine mi döndün? Oysa sen yapmazsın bunu, neden? Mektubun senin eline ulaşacağına emin olsam, Arnavutköy'deki babanın evine yollayacağım fakat emin olamıyorum. Ümit ve Hasan'ın yakalanma korkusu bana da sirayet ediyor ancak yine de yüzünü görmek pahasına yakasım geliyor hürriyetimi. Beni o hücrelerden, işkencelerden, açlıktan ve susuzluktan hemen bırakıp, kısa görüşlerle senin yüzünü görmeme izin vereceklerini bilsem, yirmi bir yıla razıyım fakat biliyorum Zümrüt, artık hükümüm yirmi bir yıl değil. Bire bin katılmış suçlarla, darağacında eğilmiş o başlardan biriyim ben. Bunu sana yaşatamam. İkinci defa yüreğindeki o ölüm acısına katlanmana razı olamam. Bu yüzden yalıya gelişinle, bu mektupları elbet ele geçirecek oluşunla avunacağım.

Ne olur mektuplarımdan herhangi birini alır almaz bana dönüş yap. Aşağıya bıraktığım numarayı saat kaç olursa olsun ara. Vaktim de sabrım da tükeniyor artık. Seni bekliyorum.

Çok özlüyorum...

-Antonio di Benedetto.

20 Ağustos 1983

Közde patlıcanları ve kuru peynirleri tabaklara dizip masaya taşıdığımda, dedem bahçeye gelmişti. “Antonio, keyfin yerinde bugün?” dedi bir masaya bir de bana bakarak.

Dedeme gülümsedim. “Bir rüya gördüm dede,” diye açıkladım içeriden çıtır çıtır biberleri getirmeden önce. Döndüğümde dedem tahta sandalyesine geçmişti. “Günler sonra ilk kez uyudum ve güzel bir rüya gördüm... Hayrolacak, biliyorum.”

“Zümrüt’ü mü gördün?”

“Başka kimi göreyim dede? O olmasa rüyanın güzelliği mi kalır?”

Dedem sağ omzuma pat pat vurdu. “Var mı bir haber?”

Yüzüm ister istemez asıldı sorusuyla. “Yok,” dedim. “Ama abim arıyor. Haber verecek mutlaka...”

İnatçıydım, kararlıydım, bitmez tükenmez bir umuda sahiptim. Beni ben yapan asıl şey zaten bu değil miydi? Ben umut etmeyi, inanmayı kırıla kırıla öğrenmiştim. Okuduğum okullarda, yaşadığım yerlerde, çalıştığım işte, siyasette, eylemde, her yerde; umutlu, inançlı ve kararlı olmak benim fitratımda vardı. Ben bir alevsem büyüyüp çoğalmak içindim, bir damla suysam sele dönmek ve çağlamak, havaysam yaşam vermek. Topraksam bereket saçmalıydım. Beklemek onu bana getirecekse eğer, ömrümün tüm günlerini onu görebileceğim bir dakikaya sığdırmaya razıydım.

Dedemin yüzünde hüznün çizgileri belirdi. Olsun, belirsin. Herkes benimle aynı düşünecek değildi ya? Hem Zümrüt de çok umutsuzdur, sürekli en kötüsünü düşünür, tahtalara vurur, kulak memelerini çekiştirip havalara öpücük atar, güzel kıcını kaşır hep o kötülükler başına gelmesin diye. *Nasıl özlüyorum onun o hâllerini, nasıl...*

Biz tam yemeğe başladığımız esnada telefon çalınca çatalı kaşığı bırakıp koşarak gittim telefonun başına. “Alo?” dediğimde nefes nefeseydim.

“Benim Akın, Samet abin.”

Aniden kuş kadar hafifledim sanki. “Abi, neredeymiş Ayten?” diyerek iki elimle sarıldım telefon ahizesine. Ardımdan ağır adımlarla dedem yanıma gelmişti. Gözlerim istemsizce bulanıklaştı.

“Haftaya yanına geliyorum, Akın. İşleri ancak o zamana toparlayabilirim. Bunu haber vermek için aradım.” Sesi buz gibiydi, o neşeli ve hararetli tavrıma buz gibi su çalmıştı sanki.

“Abi?” dedim merakla. “Ayten iyi mi? Nerede? Ya-yaşıyor mu?”

Yutkunduğunu duydum, nefesimi tuttum. Korku ilk defa o an ele geçirdi bedenimi. “Yaşıyor,” dedi abim sonra.

Tuttuğum nefesi bıraktım. “Nerede peki? İyi mi? Gördün mü?”

“Bunları gelince konuşuruz kardeşim,” dedi. “Ayten iyi, yaşıyor,” diye ekledi yeniden.

O an abimin bana sürpriz yapacağını düşündüm. Ayten’i buldu, bilerek canımı sıkmak için bu şekilde konuşuyor, buraya Ayten’le beraber gelecek ve kavuşturacak bizi... İşte, bambaşka bir umut filizlendi içimde. “Peki,” dedim bu düşüncelerle ona. “Hangi gün geleceksin?”

“Yirmi altısında, cuma günü. Roma’da iner, trene binerim. Saat kaçta vardır, bilmiyorum. Tren saatlerini benim için öğrenir misin?”

“Öğrenirim,” dedim hemen. “Yeter ki gel...”

Abim iç çekti. *İyi numaracısın abi.* “Kardeşim, Allah’a emanet ol.”

“Sen de abi.”

Telefonu kapattığımda gülümsüyordum. Dedem ne olduğunu sorunca da gidip sarıldım ona, koskoca adamın yanaklarını sıkmaya çalıştığımda beni tekmeledi, bahçeye kovaladı. İçim içime sığmadı, çıktım sahilde koştum, bağırdım. “Dede, Zümrüt bana geliyor! Geliyor bana, biliyorum!”

Üzerimdeki kıyafetleri soyunup, altımda iç çamaşırlarımla koşa koşa denize daldım. Aylar sonra ilk defa yaşadığımı hissettim. Aylar sonra ilk defa onun bana gelişinin umudu bana hayat oldu.

O altı gün geçmek bilmedi. Dakikaları bile saydım neredeyse. Yattığım odadaki somya küçüktü ama koynumda uyutur, rahat hissettirirdim ona. Hem biz birbirimizin eviyizdir, hiç yabancılık çekmez o, çektirmem ki... Yeter ki gelsin.

Cuma günü yine erkenden kalktım. Yıkanıp paklandım. Abim öğleden sonra inecekti Roma'ya, beşte de Bari'ye treni kalkacaktı. Gece on bir gibi istasyonda olacaktı muhtemelen. Sabahtan başladım onlara güzel bir sofraya hazırlamaya. Bol safranlı altın rengi bir risotto, incecik hamurun içerisine dana etli güzel bir lazanya, meze olarak sarde in saor, içecekler tercihen beyaz veya kırmızı şaraptı. Sabahtan hazırlığa başlamam dedemi de büyük bir telaşa sürüklemişti. Yaşlı başlı adam, yaptığım yemeklere elinden geldiğince yardım etti. Hazırladığım yiyeceklerle ne koyacağımı karıştırdığımdan benim rehberim oldu ve nihayet onun da yardımıyla akşam bahçeye güzel bir sofraya kurdum. Toz uçmasın diye tabak çatalların üzerini ince bir bezle örttüm.

Hava açık, deniz durgun, gökte ay dolunaydı. Yakamozlar parılıyordu denizin durgunluğunda. *Gelişin çok güzel olacaktı.*

Abimin Bari'ye iniş saati yaklaştığında sabırsızca evden istasyona yola çıktım. Taksiciye *acele* dedim sanki trene yetişecek gibi. Oysa daha vardı trenin gelmesine. Olsun, istasyonda beklerdim, dert değildi. İçimde büyük bir bayram sabahı coşkusu vardı. Zümrüt'e doya doya sarılacak, mutlaka kucağıma alıp çevirecektim onu. Öpecektim onu kimseden utanmadan. Hayır, ağlamak yoktu. Artık ağlamak yoktu bize. Çok mutlu olacaktık.

Yalandan abime kızacaktım sürprizini anlamamış gibi fakat eve döndüğümüzde masaya fazladan bir tabak koyduğumu görünce abim anlayacaktı. Bıyık altı gülecektim kıs kıs ona. Benden kaçmaz, diyecektim. Ağız dalaşına girecektik. Tıka basa yiyecektik yemekleri, dedem laf edecekti güzel olmamış, babaannem gibi yapamamışım diye. Beni Zümrüt savunacaktı. Dedem Türkçe bilmediğinden anlamayacaktı ama görecekti beni savunduğunu, gözlerinden bilecekti. İçtiği kırmızı şarap çarpacaktı Zümrüt'ü, esmer yanaklarında sarhoş bir kırmızılık tatlı tatlı yayılacaktı. Öpecektim ben. Dedemden utanacaktı. Dedem zamanında karısını öpmemiş mi, diyecektim. Masa

altından bacağımı sıkacaktı. Gece olacaktı, onu koynuma alacaktım. Bu defa yaz sıcağından şikâyet etmeyecektim. *Yemin ederim seninle her türlü yangına bile varım Zümrüt.*

İstasyona bu düşüncelerle vardım. İstasyonda bu düşünceleri büyüttüm, bir hayalin içinde tekrar tekrar yaşadım onunla. Roma'dan gelen treninin acı acı çalan düdüğünü duyduğumda oturduğum banktan kalktım hemen. Peron çizgisini geçmişim farkında olmadan, uyardı beni görevli. "Pardon," dedim ona gülümseyerek. Anlam veremedi adam gülümsememe. Deli sandı beni muhtemelen.

Ona deliydi bu Alacalı.

Tren duman çıkara çıkara yavaşladı. Sabırsızca koşturdum pencerelere, kapılara bakarak. Çok uzun bir trendi. Bak bak bitmez cinsten. Yine de koşmaya, bakmaya devam ettim. Ve nihayet abimin vagonların birinden inişini görebildim. Hemen yanına doğru koşmaya başladım. Kendisi aşağıya indikten sonra sığır derisi bavulunu da indirdi. Adımlarım ağırlaştı. Vagondan Zümrüt'ün inmesini bekler gibi yavaşladım. Baktım, bekledim, durdum. Abimin başı kapıdan bu tarafa döndü. Küçük bir kız çocuğu ve annesi indi abimin ardından vagondan. Sonra bir adam, sonra bir Romen kadın, bir iş adamı, biletçi...

Abimle göz göze geldik o an. Beni görür görmez durdu o da. Bavulunu yere indirdi. Üç kardeşin içinde gözlerini annemizden alan oydu. Annem gibi bakardı ama babam kılıklydı. Yine de abimi çok severdim ben, bana annemi hatırlatmasına rağmen... Fakat başka türlü bakıyordu gözleri. Sahte ölümümün yıkımından mı yoksa beni görmesinin sevincinden mi, bilemedim. *Sanmıyorum.* Başka bir şey vardı bakışlarında abimin.

Zümrüt yoktu.

Gelmemişti.

Koşup sarıldı bana sıkıca. "Kardeşim!" dedi, sesi göğsünden geliyordu. Çok kaçırmış sigarayı, üstüne başına sinmiş acı tütün kokusu. Ben de sıkıca sarıldım ona. *Abim... Köklerim...*

Zümrüt'ün gelmeyişi bozuntuya vermeyerek ayrıldığımda hemen koşup yerdeki bavulunu aldım. Taksiye varana kadar ağlaştık.

Başımdan geçenleri bir tur daha anlattım ona. Fakat sıkıntılıydım. O serin ve güzel ağustos akşamı ıstırap olmaya başlamıştı bana.

Taksiden inip eve dönen sokağa saptığımızda ben bir anda durdum. Benim durmamla abim de iki adım önümde durdu, döndü. “Ne oldu?” diye sordu.

“Aytan nerede abi?”

Sorum üzerine yüzü dalgalandı. Karşıma geldi, koluma uzandı ve hafifçe çekti beni. “Gel, bunları evde konuşalım.”

Kolumu tutan elinden çektim kendimi. “Neyleri konuşacağız abi? Konuş işte! Söyle! Nerede Ayten?” dedim en sonunda sinirle. Sonra ona böyle bağırdığım için kendime kızdım. “Kendine bir şey mi yapmış yoksa? İyi, değil mi? Söyle abi... İyi mi?”

Pes etti. “İyi,” dedi. Oysa yetmedi bana bu cevabı, anladı. “Aytan iyi, Akın,” dedi üzerine basa basa. “Hatta çok iyi, tahmin ettiğin kadar kötü bir durumda da değil, merak etme.”

“Ne demek bu?”

“Akın, abiciğim... Sana bir şey söyleyeceğim ama sakın olacaksın. Söz ver,” diyerek yeniden kollarıma uzandı. Gözlerinde korkunç bir gerçek saklıydı.

“Geveleyip durma da söyle!” diye bağırdım.

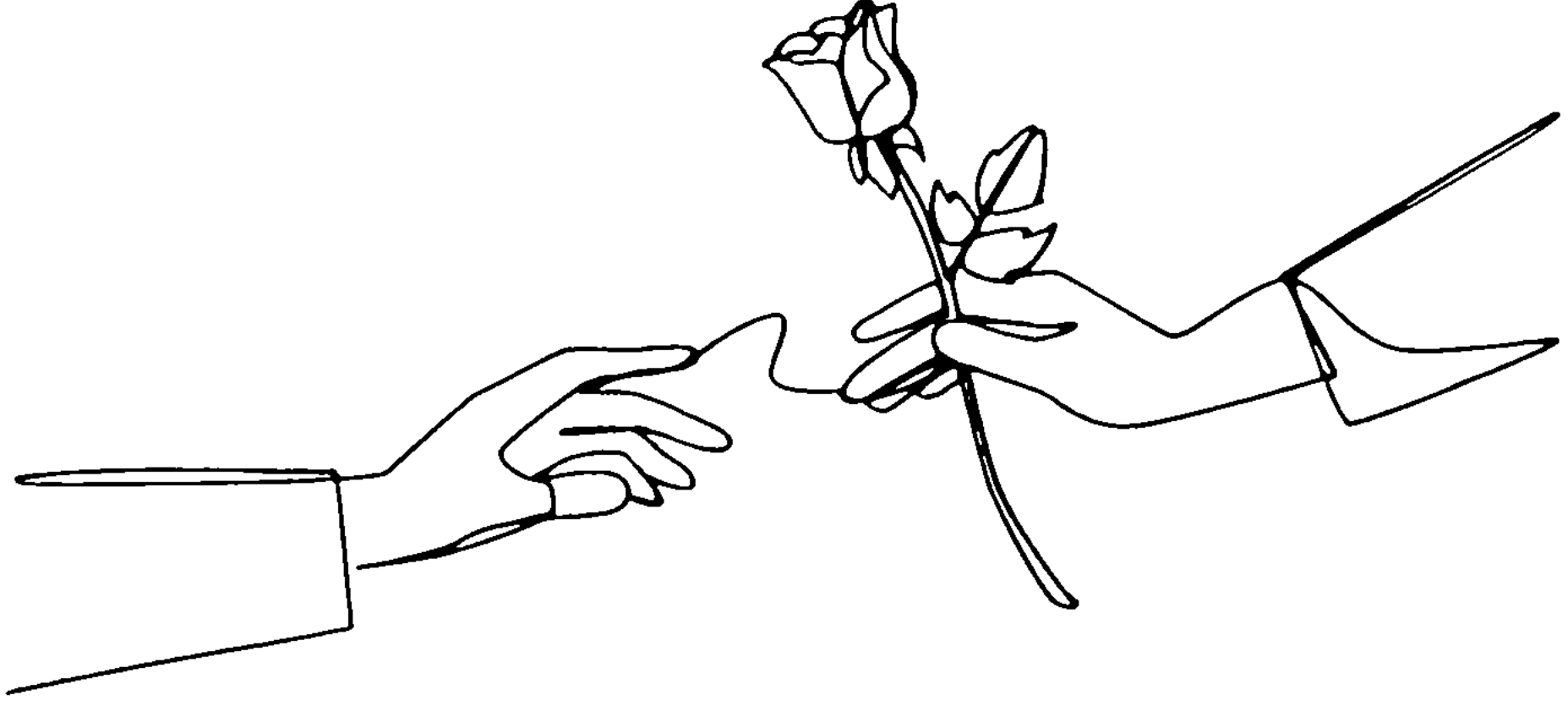
Yere baktı, ardından yüzüme çıktı bakışları. Tek nefeste, “Aytan evlenmiş, Akın,” dedi. Buz gibi katı ve soğuk hissettim.

“Ne...” Sesim çıkmadı bile. İnanmadım. Yalandır, olamaz ki?

“Evlenmiş. Birkaç ay olmuş. Tam olarak ne kadar zaman, bilmiyorum ama öyle...”

Kafamı hiddetle iki yana salladım ve onun kollarına tutundum ben de. “Abi, saçmalama!” dedim kararlılıkla. “Ayten’den bahsediyorsun... Ayten! Yapmaz ki? Niye yapsın? Hem de hemen... Bir başkasıyla...” Duraksadım. “Kiminle?”

Abim gözlerini büsbütün kaçırdı bu defa benden. Tutunduğum kollarını sıktım yüzüme bakması için. Bakmadı. Bakmadı ama konuştu. “Yavuz’la...” dedi. “Ayten, Yavuz’la evlenmiş, Akın.”

5. BÖLÜM: ALTIPATLARLI KADIN

Çocukluğum, köksüz bir şekilde bir aileye ait olmaya çabalamakla geçti. Kök salmam gereken yerde, o kökler kırıldıkça doğrusu budur sandım. Büyümeye başladığımda, başka aileleri görüp kıyas yapmaya çalışırken anladım ki sorun benim yaşadığım o evde, aile dediğim o çatı altında, köklerime uzanan ve kıran o ellerde. Bu sebeple, hiçbir zaman ne annem ne de babam gibi olmayacağım diye diye kendimi yetiştirdim. Bir ailede sevgi yoksa, anne gülmüyorsa, o evde hiç kimsenin yüzü gülmezdi. Kendime ilk sözüm asla onlara benzemeyeceğim, yuva kurarsam eşime sadık ve sevgiyle bağlı olacağım, çocuklarıma da bu sevginin başka ve en içten olanını vereceğimdi.

Devrim Leyla doğduğunda ilk düşüncem bu sözüme uymam gerektiği oldu. Onu kucağıma aldığımda, kollarımın arasındaki bu ufacık şeye bu denli büyük bir sevgi besleyeceğimin farkındaydım. Ancak bilinçli bir şekilde, kafamda tasarlayarak kurduğum bu sevgi teması düşünceden çıkıp yüreğimden, içimin en derin noktasından gelen bir sevgiydi. Ona elimde olmadan, koşulsuz bir sevgiyle sonsuza dek bağlanmıştım. Ne aşkta ne kardeş sevgisinde ne de bir çiçeği, bir ağacı, yeşili sevmekte mesela ya da denizin tuzlu kokusunu, yağmurun o serinliğine duyulan arzuyu veya kuşların kanat çırpma sesini sevmekle, bir evladı sevmenin farklı olabileceğini düşünmemiştim. Bu sevginin izlerini, benzerlerini başka nesnelerde bulabileceğimi sanıyordum. Yanılıyordum.

Devrim Leyla, adı gibi yüreğimde bir sevgi devrimiydi.

Bir pencere ardından onun küçük kuvözünde minicik kollarını ve bacaklarını çırparak ağlayışına bakarken bunları düşünüyordum işte.

Oysa ne hayallerim vardı İstanbul'a geri dönüşüm için. Akın'ın mezarına, kendi diktiğim kırmızı tulumunu giydirip, çeneden bağlamalı kırmızı kulaklı şapkasını takıp götürecektim onu. *Kızını gösterecektim*. Dönüşümüz böyle mi olacaktı? Kızını ne zaman görecekti o?

İki hafta olmuştu İstanbul'a döneli. Amerikan Hastanesi'ne yatırmışlardı Leyla'yı. Kâbus gibi bir gündü onun hastalığını öğrendiğim gün. Onu mosmor bulmuştum beşiğinde. Zar zor nefes alıyordu. Hemen hastaneye yetiştirmiştik, boğazından hortum salmışlardı. Çok korkmuş, çok ağlamıştım. Yavuz ise çok sinirlenmişti çocuk doktoruna çünkü bize Leyla'nın iyi olduğunu, herhangi bir sağlık sorunu olmadığını söyleyen, doktoruydu. Doktorla kavga etmişti, neredeyse dövecekti onu. Zar zor ayırdılar. Dava edeceğini söyledi, saydı sövdü. Benim derdim ise Leyla'nın iyi olmasıydı. İki gece İzmir'deki hastanede kaldık, sonrası İstanbul'a dönüşümüzdü.

Leyla'nın kalbi, olması gerekenden daha ortadaymış. Kalbe giden damarları olması gerekenden daha darmış ve kalp kapakçığı da aralıkmış. Akciğerlerinde de daralmalar mevcutmuş, yeteri kadar nefes alamıyormuş. Ben anlamadım tabii, bizlere söylenen buydu. Eğer Leyla büyük olsaydı ameliyat yapılabilirmiş fakat Leyla'nın bu hastalığı ortaya çıktığında henüz on dört günlük olduğundan, durumunu hastanede takip etmenin gerektiğini söylediler.

Leyla'nın yanına keyfî olarak girmem yasaktı. İki saatte bir beni odaya alıp onu emzirmeme izin veriyorlardı. On beş dakikalık bir mutluluktan bizimkisi. Her girişimde ağlıyor, gözyaşlarımı bırakıyordum onda. Ne uyku uyuyabiliyordum ne de yemek yiyebiliyordum doğru dürüst. Yavuz bir dünya yemek getiriyor, süt yapıcı takviye ilaçlar, vitaminler içiriyordu bana. Zorla, Leyla için yiyordum, içiyordum. Doktor, "Anne sütü alırsa bağışıklığı güçlenir," demişti bana ve bol bol emzirmemi söylemişti. Dediğini yapmaya çalışıyordum fakat sütüm azdı. Leyla doymayacak diye ödüm kopuyordu. Bu sebeple süt yapıcı ne varsa yemek için gayret ediyordum.

Omzuma dokunan elle yana döndüğümde Yavuz'u gördüm. Döner dönmez de onun sol kaşında bir bandaj olduğunu gördüm. "Ne oldu sana?"

"Mühim bir şey değil, ufak bir kaza geçirdim," dedi.

“Nasıl? Arabayla mı?” Başını salladı onaylarcasına. Sonra Leyla’ya baktı.

“Leyla nasıl?” diye sordu.

“Aynı...” Burnumu çektim. Ne zaman birinden Leyla adını duysam burnumun direği sızlıyordu. “Az önce emzirdim.”

“Sütün geliyor mu? Takviye bir şeye ihtiyacın var mı? Doktora soralım, alalım hemen.”

“Yok, şimdilik her şey iyi.” Leyla’ya çevirdim bakışlarımı. Susmuştu şimdi, uykuya dalmıştı kendi kendine. Alnımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Gözlerimi kapatır kapatmaz yanaklarımı yakan yaşlar döküldü hemen.

“Ayten, yapma böyle. Bak iyiye gidiyormuş durumu, doktor bugün söyledi ya...” diyerek sağ elimin bileğini tuttu, elimi avuçları arasına aldı Yavuz.

Gözlerimi açtım. “O daha çok küçük,” dedim buğulu gözlerle camın ardına bakınarak. “Ben dayanamıyorum, o nasıl dayanacak? Şu makinelere bak!”

“Elimden ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yurt dışında bu işin uzmanı birkaç doktor varmış, onlarla görüşeceğim. Ya İngiltere ya da Amerika’da, hangisi daha iyiye oraya gideriz. Yeter ki kızımız iyi olsun,”

Yavuz’un sözleriyle gözlerim ona döndü. Tuttuğu elimi çektim sonra ellerinden, tüylerimi diken diken ediyordu *kızımız* lafı. “İyi olacak, değil mi?” diye sordum umut dilenir gibi.

“Elbette,” dedi. “O çok güçlü bir bebek. Doğduğu gün nasıl sıkı sıkı tutmuştu parmağını, unuttun mu?”

Doğduğu günle karanlığıma ışık olmuştu Devrim Leyla. “Babası gibi...” diye mırıldandım. Sanıyorum bütün o kızımız lafzının lüzumsuzluğunu bu cümlele bir kez daha anladı, sustu. Yine de Leyla için bu kadar çabalıyor oluşuna minnettardım. Ona gerçekten en iyi doktorları bulmak için çabalamıştı ve hâlâ çabalıyordu. İş yerinde sıkıntılar yaşadığını biliyordum, birkaç kez hastanede bizzat yanımda polis memurları tarafından sorguya götürülmüştü. Hastanenin resepsiyonundan, götürüldüğü karakolu aramıştım merak edip, ifadesi alınmıştı sadece. Gecenin bir köründe de gelmişti

yanıma. Fabrika işçilerinin grevleri yüzünden almışlar onu sorguya. Biri ölmüş, ailesi dava açmış.

Aslında her yer çok karışıktı. Burada kaldığım süre boyunca hemşirelerin dergilerini, gazetelerini araklayıp okuyordum sıkıntıdan. İdamlar azalmıştı fakat işkenceler gırlaydı. İnsanları insan olmaktan çıkaran, ölüme yaklaştırıp öldürmeyen, süründüren cinsten işkencelerdi bunlar. Geçen gün hemşireler konuşurken duydum, kadının birini ağır kanamayla getirmişlerdi, bileklerinde kelepçe, yarı baygın hâlde acilen soktular bir kapıdan, koşuşturan hemşirelerin ardından baktım, meraklandım. O gün öyle geçti. Sonradan iki hemşire konuşurken kulak misafiri oldum. Kadına elektrik vermişler. Daha çok canı yansın diye de ıslak pamuk koymuşlar elektrik makinesinin ucuna. Kadın çocuk sahibi olamayacakmış bir daha. Kanım dondu işittiklerimle. Leyla'ya baka baka ağladım o kadını düşünerek.

“Üst kattaki boş hasta odalarından birini senin için ayırttım. Yeni emzirmişsin Leyla'yı, git uyu, dinlen biraz Ayten. Ben burada beklerim Leyla'yı,” dedi Yavuz.

“Olmaz, gözüme uyku girmez ki o buradayken.”

“Rica ediyorum, uyu. Çok kötü görünüyorsun. Hem sen iyi olmazsan o nasıl olacak? Söz, bir gelişme olursa ben uyandırırım seni.”

Haklıydı. Doktor da birçok kez ikaz etmişti beni dinlenmem gerektiğine dair. “Biraz dinleneyim o zaman,” dedim Yavuz'a bakarak. Güven vermek istercesine gözlerini yumup açtı.

“Üst kat, 210 numaralı oda.” Leyla'ya son bir kez baktıktan sonra çıktım yukarı. 210 numaralı odaya girdim, çarşafsız yatağa kıvrıldım. Yatar yatmaz uyumuşum. Bir, bir buçuk saat süren uykumdan beni uyandıran Yavuz'un sesi oldu. Korkuyla hemen doğrulduğumda, “Telaş etme, emzirmen için çağırmamı söylediler,” diyerek sakinleştirdi beni.

Hastanede öylece beş gün daha kaldık. Sonra, “Leyla'nın durumu düzeldi,” dediler, tahliller yaptılar, sonuçlar iyi çıkmış ama kontrole getirmemizi söylediler. Ani bir nefes alamama durumunda veya kalbinde düzensizlik fark ettiğimizde acilen hastaneye gelmemizi söylediler.

Eve dönüşümüz böyle oldu. Bir elim sürekli Leyla'nın göğsünde, kalbinin parmak uçlarıma vuruşunun düzenini kontrol etmeyi görev edindi. Eğilip ara ara sol kulağımı burnuna yaklaştırıyor, onun o ince nefes alıp verişini dinliyordum. Çatlayacak kadar ağlatmamak için özenle, narin ve kırılgan bir şeye bakar gibi bakıyordum ona. Öyleydi çünkü.

Jale Hanım da gelmişti bizim için, Leyla'nın iyi olduğunu görünce döndü. İşleri varmış. İyi oldu, bunca sıkıntı arasında onun sözlerini de çekmek istemiyordum. Gözümü Leyla'dan ayırmıyordum eve geldiğimden beri. Yatağında uyutuyordum onu, beşiğinde uyursa nefes alıp almadığını fark edemezdim.

Mete eve gelişimize çok sevinmişti. "Kaydeşim!" diye diye dolanıyordu evde. Ne yese ona da yedirmek istiyordu.

"Meteciğim, o daha çok küçük, yiyemez senin yediklerini. Biraz büyüsün öyle yer ancak," diye açıkladım ona. Mete de küçüktü, bu lafıma içerledi ve ağladı. Beni kıskanıyordu biraz. Leyla uyuduğu bir vakit Mete'yi kollarımın arasına alıp iyice sevdim. Bana kırmızı oyuncak kamyonunu uzattı, bu bir barış anlaşmasıydı. Seve seve kabul ettim, bir süre oynadık onunla. Ardından ben yine odama döndüm.

Kısa uykular uyuduğumdan, uzun süreli uykulara hasrettim. Bir akşam oldukça derin bir uykuya dalmışım. Uyandığımda Leyla'yı yanımda bulamayınca telaşla kalktım. Beşiğine baktım hemen, orada da yoktu. Yüreğim öyle bir çarptı ki göğsümün içinde, korkudan ölecektim. Aşağıya indiğimde Leyla'yı Yavuz'un kucağında gördüm. Üçlü kanepeye Mete'yle yan yana oturmuşlar, karşılarında da Kudret abla, Leyla'yı seviyorlar. Yavuz, Leyla'nın ellerini tutuyor, Mete de Leyla'nın kafasındaki saçları okşuyordu. "Lela'la kamyon oynıyalım mı?"

"Oğlum, Leyla daha küçük. Oynayamaz ki seninle kamyon," dedi Yavuz. Kudret abla ve o gülüştüler bu söz üzerine. Mete de dudak büktü.

"Ne zaman büyücek?"

"Çok zaman sonra."

Ofladı Mete. Ben “Leyla...” diye seslendim. Sesimi duyunca Yavuz’un gözleri hemen bana döndü. Tabii Kudret abla ve Mete’nin de.

“Leyla uyanmış, Mete görmüş kapı aralığından. Bakıyormuş öyle. Sen de çok yorgundun, uyandırmadan aldık. Altını pisletmiş cimcime. Kudret abla değiştirdi sağ olsun,” diye açıkladı Yavuz.

“Lela kaka yabmış, Atten!” dedi Mete de yüzünü buruşturarak.

Ben telaşla yanlarına gidip Leyla’yı aldım Yavuz’un kucağından. Rahatsız oldu, ağlamaya başladı Leyla. Yavuz ayağa kalktı. “İyi o...” dedi güvence vermek ister gibi. Aklım gitmişti ona bir şey oldu diye. Hoş, öyle bir şey olsa Yavuz beni uyandırırды, biliyordum fakat yine de korkmuştum işte.

“Açtır, doyurayım,” dedim ve başka bir şey söylemeden Leyla’yı sakinleştirmeye çalışarak yukarı çıkıp emzirdim.

Hafta sonu Leyla’nın durumunun daha da iyiye gittiğini gördüm. Yarın bir aylık oluyordu. “Onu Akın’ın mezarına götürmek istiyorum,” dedim Yavuz’a akşam yemeğinde.

“Olur, gidelim.”

“Akın tiim?” diye sordu Mete. *Akın kim?*

Yavuz’la göz göze geldik. Benden önce davrandı. “Arkadaşım,” dedi. Benim içim sızladı. Sonra yemeğine geri eğdi başını.

“Tanışcaz mı baaa?” diye sordu bu sefer Mete.

“Hayır, oğlum,” dedi Yavuz. “O çok uzaklarda artık. Tanışmanız mümkün değil.”

Mete dudaklarını büzdü bu sözler üzerine. Bense kaskatı kaldım öylece. “Annem dibii mii?” diye sordu bu defa Mete. Yavuz suyuna uzandı. “Onun dibi ucakta mııı?”

Yavuz suyunu bitirdi telaşla. “Oğlum, doydun mu?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Evet, Mete,” dedim ben. Yavuz’un ve Mete’nin gözleri aynı anda bana döndü. “Akın amcan da annen gibi, çok uzakta artık. Ama o da seni çok seviyordu.”

“Beni tanıyo muduu?” diye sorarken iri iri açtı zeytin gözlerini Mete. Gülümseyip çenesini okşadım.

“Tanıyordu tabii,” dedim. Çocuk akıyla ne düşündü bilmem, sevindi. Yavuz hiçbir şey söylemeden yemeğini yemeye devam etti.

Hafta sonu Akın'ın mezarına gitmeden önce kırmızılı kısa kollu tulumunu güzelce ütülerdim Leyla'nın. Sonra da giydirdim. Kafasına da aynı renkte diktiğim kırmızı şapkasını geçirdim. Pembeleşmiş yanaklarını öptüm, kıpır kıpır oynattı kollarını ben öpünce. Bebek çantasına yerleştirip kucağıma alarak dikkatlice indim aşağıya.

Ağustosun son günleriydi. Hava güneşli ve çokça nemliydi. Biz arkaya oturmuştuk, Leyla'yı çarpmasın diye camları çok açmamıştık. Mezarlığa varana kadar ter içinde kaldık. Leyla rahatsız oldu, ağladı. Onu eyledim zar zor. Mezarlığa gelince rahatladık. Ağaçlar altındaki mezarlık serindi. *Baban seni düşünüyor gibiydi Leyla.*

Mezarının başına geldiğimde mezarının üzerine küçük çiçekler dikildiğini gördüm. Ajda geldi aklıma. Gözlerim doldu. Duraksadım. Ben hiçbir şey dikmemiştim onun toprağına gözyaşlarımdan başka. Bir hüznün çöktü içime çiçeklere bakarken. "Sana en güzel çiçeğini getirdim," dedim mezarının yanına çöküp. "Bak! Devrim Leyla..." diyerek kaldırdım Leyla'yı mezara doğru.

"Biliyorum, görüyorsun bizi. Duyuyorsun, hissediyorsun onun kokusunu. Ne çok benziyor sana, değil mi? Nasıl sevmişsem seni, senden kopmuş gelmiş bu bebek sanki. Kıpır kıpır, meraklı bir bebek Leyla. Şu hastalığı olmasa daha da tez canlı olacak besbelli. Fakat yoruluyor çok kıpırdanınca, yorulunca da ağlıyor, ağlayınca da soluklarını kontrol edemiyor. Kalbinden sorunu varmış. Bendeki gibi mi? Senin eksikliğinden mi? Bilmiyorum... Ona bir şey olursa yaşayamam ben, Akın. Sana da bir şey olursa yaşayamazdım ama zaten onun için hayattaydım. Yaşasın o, Akın. Leyla bari yaşasın..."

Çok kalamadık orada. Leyla mezarlıktaki çam gölgesinin serinliğinde, kucağımda uyuyakaldı. Biz de onu rahatsız etmemek için arabaya bindik. Dönüş yolunda bir araba arkamızdan geliyordu. Takip edildiğimizi Yavuz'un sürekli aynaları kontrol etmesinden ve tedirgin hâlimden anladım. Arkaya baktım, tanımadığım iki adam vardı. Sürücü güneş gözlüğü takmıştı. Uzun saçları, uzun favorileri ve bıyıkları vardı ikisinin de.

"Ne oluyor?" diye sordum tedirginlikle Yavuz'a. Dikiz aynasından göz göze geldik.

"Yok bir şey," dedi ama sesi de yüzü gibi aksi çıkmıştı.

“Takip mi ediliyoruz? Kim bunlar? Tanıyor musun?” diye ardı ardına sorular sıralarken arkamızdaki araçtakiler aramızdaki mesafeyi kapatmış, neredeyse bize arkadan vuracaklardı. Yüreğim ağzıma geldi, Leyla’ya istemsizce sıkıca sarılmışım, ağlamaya başladı.

Bu esnada tek şeritli yolda arkamızdaki araç bizim önümüze geçmeye çabalıyordu. Fakat yol virajlıydı, yan yoldan da karşıdan arabalar geliyordu. Yavuz camı açıp, “Ya ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Ne hızını kesebiliyor ne de sağa çekebiliyordu. Yavaşlasa anında arkadaşiler çarpacaklardı bize.

Bir aralık ardımızdaki araç karşıdan arabanın gelmeyişi fırsat bilip virajda yanımıza geçtiğinde Yavuz aracın hızını yavaşlattı fakat onlar da yavaşlamışlardı. Yavuz çok tedirgin olmuş, adamlara sövmüştü. Adamlar bunu duydu mu bilmiyordum, sağa doğru direksiyonu kırdığını ve bizi yolun dışına itmeye çalıştıklarını gördüm. “Yavuz!” diye bağırdım Leyla’ya sıkıca sarılıp. “Yavuz, öldürecekler bizi!” Yavuz aynaları kontrol edip arkadan araba gelmediğini fark edince çevik bir bilek hareketiyle sağa kırdı direksiyonu ve tekerlekleri acı fren sesiyle bağırtarak arabayı durdurdu.

Ben korkuyla derin derin soluk alıp verirken, Leyla çatlayacak gibi ağlıyordu. Adamlar çoktan basıp gitmişlerdi. Yavuz arkaya döndü hemen. “İyi misiniz?” diye sordu endişeyle.

“Kimdi o adamlar?” diye sordum korkuyla.

“Bilmiyorum,” dedi. Sonra indi araçtan, solumdaki kapıyı açtı ve Leyla’ya baktı. Yüzünde onun da korku vardı.

“Şu alnındaki yara...” dedim eğildiğinde yaraya bakarak. “Bunu yapan bizi yoldan çıkarmak isteyenlerle aynı kişiler mi?”

Yavuz’un gözleri gözlerimi buldu. “Düşünme bunları,” dedi, geri çekilecek gibi oldu, kolunu yakaladım.

“Söyle, neler oluyor?” diyerek sıktım kolunu.

“Cemiyette...” derken göğsündeki nefesi üfledi sıkıntıyla. “Yerli yersiz laflar ettiler. Canımı sıktılar, biraz ağız dalaşı yaptım. Büyütülecek bir mesele değildi.”

“Kimle?”

“Ne önemi var Ayten?”

“Ne demek ne önemi var? Leyla ve ben vardık arabada Yavuz! Ya yoldan çıksaydı araba o hızla? Sen hiç mi bizi düşünmüyorsun?”

“Sana bu yüzden tek başına evden çıkmaman gerektiğini söyledim Ayten!” diye bağırdı o da. “Kimlerle uğraşıyoruz bilmiyorsun bile!”

“Anlat o zaman! Salak mıyım ben?”

“Cemiyette evliliğimiz duyulmuş,” dedi. “Kimden duydular, bilmiyorum. Feride ve tayfası konuşuyormuş yerli yersiz, ben de konuşmamalarını söyledim, olay buydu sadece.”

“Alnındaki yaraya sebep olan kimdi?” diye sordum yeniden.

Geri çekildi. “Sıcakta burada beklemeyelim,” diyerek geçiştirdi beni.

“Cevap ver!”

“Leyla rahatsız oluyor, bu meseleyi evde konuşalım!”

Leyla hâlâ ağlayıp sızlandığından bir şey demedim. Yavuz tekrar sürücü koltuğuna geçip cebinden mendilini çıkararak alnındaki terini sildi ve arabayı çalıştırdı. Eve varana kadar konuşmadık. Eve varınca da ben Leyla’yı doyurup onun yanına çalışma odasına geçtim. Sakinleşmiş duruyordu. Masasının ardında oturmuş, bir kutuya bakıyordu.

“Konuş,” dedim kapının önünde durarak.

Masanın önünde duran sandalyelerden birini işaret etti oturmam için. Usulca geçip oturdum. “Bu evliliği kim yaydı bilmiyorum ama Erdal’dan şüpheleniyorum,” dedi.

Gerildim. “Bu adamın derdi neden bitmiyor hâlâ? Her taşın altından bu adamın çıkmasından bıktım artık! Onunla mı kavga ettin?”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. *Kiminle* dercesine gözlerimi açtım. “Bundan sana bahsetmek istemiyorum.”

Şaşırdım. “Oh, ne âlâ ya! Yap, et ama bahsetmek istemiyorum de! Ölüyorduk bugün Yavuz! Farkında mısın sen?”

“Bunun için özür dilerim lakin bugünkü olanların benim alnındaki yarayla bir alakası yoktu, Ayten. Biliyorsun, hepimizin zor bir hayatı var. Özellikle bizim gibi bir ailenin...” Duraksadı. “Bizim gibi bir ailenin ferdi olmak zordur.”

Masaya doğru eğildim. “Sen bazı şeyleri çok içselleştiriyorsun galiba Yavuz Ali Karaca!” dedim buz gibi bir sesle. “Senin bu ailenin ferdi dediğin şey, sadece kâğıt üzerindeki soy isminden ibaret. Ya sen unutuyorsun bunu ya da görmemek işine geliyor.”

“Unutmuyorum elbette Ayten. Fakat sen bazı şeylere çok kör-sün,” diyerek ayağa kalktı. Masanın üzerindeki kutuyu da aldı ve masanın ardından dolaştı.

“Neye mesela?” diye sordum.

Elindeki kutuyu bana uzattı. Bir ona bir de uzattığı kutuya baktım, almadım. “Gerçeklere,” diyerek kutuyu kucağıma bıraktı. Bakışlarımı kutuya çevirdim tamamen. Lacivert, oldukça sade bir kutuydu bu. İki karış eni, bir karış boyu vardı. Kutunun kapağını kaldırdığımda gözlerim gördüğüm şeyle iri iri açıldı. Bir silahtı bu. “Altıpatlar,” dedi Yavuz karşımdaki sandalyeye otururken. Uzanıp kutudaki silahı eline aldı. Gerildim. Yavuz’u kurtarmak için o adamı vurduğum günü hatırladım. Silahın gövdesini ittirip yuvalarını çıkarınca sıçradım. “Altı adet mermi alıyor, altı mermiyle seri ateş edebiliyorsun. Adı bu yüzden altıpatlar.” Boş yuvaları parmağıyla gösterdikten sonra geri itti.

“Niye bana gösteriyorsun?” diye sordum. Sesim cılızdı. Korkmuş muydum? Elbette...

“Kendini korumanı istiyorum,” dedi. Kaşlarım çatıldı. “Füsün’u bir ihmal sonucu kaybettim. Ama seni kaybedemem Ayten.”

“Saçmalık bu!” diyerek kutuyu masasına fırlattım. “Sen aklını mı kaçırdın Yavuz? Ne bütün bunlar? Şehir eşkıyası mısın sen? Biriyle bir derdin varsa git mahkemeye ver, ne bunlar? Ayrıca koruma tut, o kadar zenginsin!”

“Koruma zaten var Ayten,” diye araya girdi. “Sadece sen farkında değilsin.”

Buz gibi oldum. “Ne demek var?”

“Hep vardı,” diyerek omuz silkti.

“O zaman bu silah ne?”

“Bu silah, senin güvencen. Kendini koruman için. İleride başına bir şey gelmemesi için.”

Öfkeyle soluyarak ayağa kalktım. “İlerisi yok Yavuz! Leyla’nın durumu iyileşir iyileşmez boşanıyoruz. Hiçbir yerde adım seninle anılmasın, beni unut, arama, sorma!”

Silahı masaya koydu ve bana oranla daha yavaş kalktı sandalyesinden. “Çok fevri davranıyorsun.”

“Aklımı kaçırmadığıma dua et sen!” dedim.

Gözlerini kısıp yüzüme baktı. “Silahı odandaki çekmeceli dolabın en altına koyacağım. Mermiler de kutuda olacak.”

“İstemiyorum diyorum sana! Beni çıldırtmak mı istiyorsun?”

“Tedbir, Ayten,” diyerek, fırlattığım kutuya koydu silahı bu defa. “Kullanmayacağını umut ediyorum.”

Kara kara bakan gözlerinde hiçbir his yansıması yoktu. Bense söylediklerinden sonra oldukça korkmuştum. Hiçbir şey söylemedim, midemi bulandırıyordu hareketleri ve tavırları. Odadan hızla çıktım. Odaya girdim ve hemen Leyla’ya baktım. Yatağın ortasına yatırmış, etrafına yastıklardan dağ yapmıştım. Sessizce uyuyordu, soluk alıp veriş normaldi. Yanına uzanıp dizlerimi karnıma çektim ve onu izledim. Leyla’nın minik yüzünde, kapalı göz kapaklarında, dudaklarının çıkıntısında Akın’ı aradı gözlerim. Aradığımı buldum da. Bulduğum gibi Akın’ın silahlardan korktuğu o anı hatırladım. İçimde bir korku başladı benim de. Başımı Leyla’ya doğru uzatıp boynunu kokladım. Beni fark edince kıpırdandı ancak yeniden uyudu.

İyi olacaksın Leyla. Ben bir iş bulup, boşanacağım. Güzel, kutu gibi bir evimiz olacak. Herkesten uzakta, herkesten bağımsız, mutlu bir hayatımız olacak. Benim gibi sokaklarda koşturup çizgi oynayacaksın, yağ ve bal satacaksın sen de. Eve çağırmalarla zor gireceksin. Şu kısacık saçların uzayacak, sıkı sıkı bağlayacağım okula başladığında. Elimden geldiğince en güzel yakalıkları almaya çalışacağım sana. Asla yırtılmayacak o yakalıklar, yırtılırsa hemen yenisi senin olacak. Babanın müzik ve edebiyat zevkine sahip olmanı çok isterim, benim öyle sanat sepet işlerinde pek bir bilgim yok. Elbette bir siyasi düşüncen olacak ama bu uğurda hayatını harcamana göz yummayacağım. Kararlılığında Akın’ı görürsem korkacağım çünkü. Öncelikle iyi arkadaşlar, dostlar edinmeni isteyeceğim senden. Dost her şeydir, Leyla. Benim bir tane vardı, o da

çok uzakta kaldı. Ama biz kimseye muhtaç olmayacağız, kızım. Sen ve ben, bir ağacın benzer tomurcukları olacağız. Seni koruyacağım, yemin ederim seni yaşatmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. İlk adımlarında, ilk sözcüklerinde, ilk okuduğun, ilk yazdığın kelimede, ilk kalp çarpıntısında, genç kızlığa ilk adımını attığında, üniversiteye başladığında yanında ben olacağım Leyla. Söz veriyorum sana. Babanın yokluğunu hissetmemen için elimden geleni yapacağım. Yeter ki sen yaşa. Yeter ki beni bırakma.

Beyoğlu'ndaki lüks Frida kafeye girdi Nergis usul adımlarla. Ekim ayının başlarında olmalarına rağmen sanki kış gelmişti. İnce ceketini usulca çıkarıp görevliye teslim etti ve gri bulutların arasından sızan cılız güneşe rağmen güneş alan bir masaya oturmayı tercih etmedi. Dergi çekiminden çıkmış, çok acıkmıştı. Faik'in yemek söylemesini beklemek istemedi, onun söylediği şeyler hep kebab ve türevleriydi, bu da Nergis'in midesine dokunuyordu. Kocasının ona tahsis ettiği özel şoförüyle Samatya'dan Beyoğlu'na geldi.

Dışarısının soğukluğuna rağmen içerisi oldukça sıcaktı. Kenar bir masaya geçti, kuş gibi süzülerek oturdu. Garson gelip menü bıraktı ve çekildi. Etrafına bakma şansı olmamıştı midesindeki boşluktan. Baksa, Selim'in orada olduğunu fark eder, hatta onu izlediğini görürdü.

Evet, uzun bir süre izledi onu Selim. Menüden yemek bakmasını ve elini sallayıp garsonu çağırarak isteklerini sıralamasını, ardından güneşin cılız ışıklarıyla ön masalara vuruşuna dalgın dalgın bakışını izledi. Masadaki arkadaşı, "Sertab Günebakan değil mi o?" diye sordu Selim'in onu izlemesi üzerine. Selim'in kaşları çatıldı.

"Evet, o," dedi. Önce kendisi, sonra ismi ve soy ismi değişmişti Nergis'in. Ne çok olmuştu onu görmeyeli... Daha doğrusu elbette beyaz perdede ve dergi sayfalarında oldukça yer ediniyordu Nergis. Fakat şimdi burada öylece onu görmek rahatsız etmişti Selim'i. Bir anda ayağa kalktı bu düşüncelerle.

"Nereye?" diye sordu arkadaşı.

"Konuşacağım onunla," dedi.

"Niye?"

“Tanıyorum,” diyerek omuz silkti Selim.

“Oğlum, kocası sakat bir adam. Yanlış anlamasın?” dedi arkadaşı da.

“Siktirmesin sakatlığını, konuşacağım sadece,” dedi Selim ve etraftakilere bakarak usulca yaklaştı Nergis’e. “İyi günler Nergis Hanım,” diye seslendi masasına varınca.

Başını kaldırıp Selim’le göz göze geçen Nergis’in kalp atışları hızlandı. Onu burada, tam karşısında görmeyi beklemiyordu fakat hemen toparladı kendini. “İyi günler Selim Bey,” dedi mağrur bir ifadeyle.

“Ah, çok özür dilerim. Sertab diyecektim,” diyerek gözlerine ulaşmayan yalancı bir gülümseyiş sundu Selim. Bu sözler üzerine Nergis de aynı gülümseyişi takındı dudaklarına.

“Olur öyle şeyler.”

Bu sözden sonra Selim davet beklemeden önündeki sandalyeyi çekip oturdu. Nergis tedirgin bakışlarla kafeyi süzdü. Biri görüp kocasına yetiştirir miydi? Nejat da zaten her şeye sinirleniyordu. Ondan işiteceği o korkunç sözleri duyar gibi oldu Nergis. Korktu.

“Nasılsın?” diye sordu Selim ona. Nergis gözlerinin içine baktı. Nasıldı? Dışarıdan nasıl görünüyordu? Dergilerin yeni yüzü, beyaz perdenin nadide güneşi Sertab Günebakan... Selim Kaynarca’nın gözünde nasıl biriydi?

“İyiyim,” dedi tüm bu düşüncelerinden sıyrılarak. “Sen?”

Selim’e çok garip geldi bu sen dili. Nergis onun için bir o kadar değişmiş ama bir o kadar da aynı geliyordu. Çok tuhaftı. Bu kıza karşı içinde hiçbir his yokken aniden merak eder olmuştu. “İyiyim ben de,” diye yanıtladı onu. Bir süre bakiştılar. Nergis rahatsız olmuş gibi kıpırdandı sandalyesinde. Niye geldiğini sorguluyordu, içten içe de oturmasını, kendisiyle konuşmasını istiyordu. Neden istiyordu ki? Uzun, çok uzun zaman önce kendisini kapısından kovan o değil miydi?

Nergis bu düşüncelerle bakışlarını yeniden çevirdi güneş alan masalara. Yemeği geldi bu esnada. Sebze yemeklerini yiyordu hep, menajeri böyle olmasını istiyordu. Fit kalmalıydı. Aerobik egzersizler yapıyor, bol su tüketiyor, daima ışıldamak için sağlık timsali olmayı hedefliyordu çünkü o bir yıldızdı artık. Dergi çekimlerinde

arada bir Faik ona kaçamak kebaplar, hamur işleri getiriyordu. Bundan asla menajерinin haberi olmuyordu. Yemeğine geçmeden önce çantasından sigara paketini çıkardı. Sigarasını dudaklarına koyup ateşini aradı fakat Selim ondan önce davranarak yaktığı çakmağını yaklaştırdı.

Nergis sigarasını tutuşturup geri çekildi. “Teşekkürler,” dedi soğuk bir tonda.

“Çok yazık...” dedi çakmağını ceketinin iç cebine koyarken Selim.

“Neye yazık?”

“Ciğerlerine.”

Alayla güldü Nergis. Sigarasından derin bir duman daha çekti ve mavi gözlerini dikti Selim’e. “İnsan her şeye alışıyor Selim Bey. Şu sigaraya alışmak ne ki?”

Etkilenmişti Selim. Sandalyesine iyice yaslandı. “Yemeğinizi yeyseydiniz ya önce?”

“Yerim,” diyerek başını yeniden öteki masalara çevirdi Nergis. Aslında ona bakmak istiyordu. Yüzüne, gözlerine bakmak... Belki hafızasına kazımak istiyordu yüzünün her bir kıvrımını. Fakat başını çevirip de bakamadı ona. Gururundan mı yoksa sinirinden mi, bilemedi.

“Hayatın nasıl?” diye sordu Selim. “Mutlu musun?”

Sana ne, demeyi ne çok istedi Nergis o an. Nezaket gereği, “Mutluyum,” dedi kısaca ama mutlu falan değildi. Yaşamaya çalışıyordu yalnızca. Ve sevmeye çalışıyordu Nejat’ı. Zorla da olsa... Fakat Nejat’ın, kendisini sevmediğini biliyordu. Yani artık sevmiyordu. İnsan hevesi geçince her şeyi boş veriyordu. Nergis, kocası için bir hevesti. Hevesini aldı ve ondan ilgisini kesti. Bu, Nergis’e çok acı verdi. Selim’in gözlerine bakarken toy, umutları olan ve karşısındaki bu adama gençliğinin en duru duygularını besleyen o saf kızı andı.

“Sevindim,” dedi Selim. Nergis’in mavi gözlerine bakarken onun yanına gelişini, kendisine karşı hisleri olduğunu itiraf edişini, karşısında utançla ağlayışını hatırladı Selim de o an. *Çok küçüksün*, demişti ona. Çok küçük ve toydu gerçekten Nergis o zamanlar. Kanı deli akıyordu, çiğnemedi lokma yutmak istiyordu. Kendisine karşı olan hislerinin gerçekliğine inanmamıştı Selim çünkü onu piyasaya

girmek için bir basamak olarak gördüğünü zannediordu. Fakat Nergis'in gözleri ona hiç de böyle söylüyormuş gibi gelmiyordu.

Selim'in başından çok kadın ilişkisi geçmişti. İnsanları gözlerinden tanır, çehrelerde duygu okumayı severdi işi gereği. Nergis bu konuda rol yapmıyordu. Ona karşı gerçekten hisler besliyordu fakat olmazdı. Aralarında neredeyse on yaş vardı ve henüz reşit olmuştu. Ona kesin tavrını o gün çok katı bir şekilde koymuş ve kovmuştu onu. Bir daha asla karşısına çıkmaması gerektiğini söylemişti ona. Böyle ucuz ve basit bir insan olmasını hiç yakıştırmadığını belirtmişti. Çok mu üzerine gitmişti? Çok mu kırmıştı onu?

Evet.

Çünkü bunun sonucunda Selim'in bahsettiği rakip yapımlardan birine girmişti hemen Nergis. Kendinden, benliğinden ve hayatından vazgeçmişti. Yükselmek istemişti, gözü karaydı ve istediğini en kirli yoldan almıştı. Selim piyasanın içerisinde olduğundan elbette en yakından görmüştü onun yükselişini. Peki bu, ona niye bu denli acı veriyordu?

"Ablan da evlenmiş..." dedi Selim bu defa. Nergis'in duyduklarıyla ince kaşları çatıldı.

"Ne?" diye sorguladı. Zehra'dan bahsediyor olamazdı, pekâlâ Ayten'den bahsediyordu. "Kiminle?"

"Haberin vardır sanıyordum," dedi Selim, Nergis ise yüzüne merakla bakmaya devam ediyordu. "Yavuz'la." Nergis duyduklarının yarattığı şokla elindeki sigarayı kucağına düşürünce hemen eteğinden attı sigarayı. "İyi misin Nergis?" diye sordu Selim de, panikle elini tutmuştu.

Nergis hemen elini çekti onun elinden. "İyiyim," dedi, etrafına bakındı. Birkaç baş onlara dönmüştü. "Ne zaman olmuş bu evlilik?" diye sordu Nergis. Kafası allak bullaktı. Akın'ın ölümünün ablasını yıktığını biliyordu, ona ulaşmayı istemişti fakat yüzü yoktu konuşmaya. Ayten onun için neler yapmıştı ama o, ablasını yüzüstü bırakmıştı.

"Çok yeni sanırım, cemiyette henüz duyuldu."

Hâlâ çok şaşkındı Nergis. Nasıl olurdu? Ayten bunu nasıl yapardı? Neden? Yoksa o da kendisi gibi parayı, rahatı ve konforlu yaşamı

mı seçmişti? Ne büyük hata! Ne büyük aptallık öyle yaptıysa! Sevmediği bir insanla para, mal ve şöhret için bir ömür geçirmek ne büyük rezillikti. Ayten de mi bunu istemişti?

Çantasına uzandı, bir tomar para çıkarıp bir tabağın altına sıkıştırdı ve kalktı. “Nereye?” diye sordu Selim onunla beraber ayağa kalkarak.

Nergis duraksadı. “Size hesap mı vereceğim?” diye sordu. Daha da üzerine gitmek istedi, bir adım attı ona doğru. “Ben ne istediğini bilen, buna göre yaşayan bir kadını artık Selim Bey. O toy kız çocuğu yok karşınızda.”

Nergis’in mavi gözlerinden âdeta alevler çıkıyordu bunları söylerken. Gitmek için hareketlendiği esnada Selim onu kolundan yakaladı. “Nergis...” diye mırıldandı. Kolunu tutan elleri sıkıydı, usul usul gevşedi. “Özür dilerim.”

“Neyin özü bu?”

Selim, Nergis’in tuttuğu kolunu başparmağıyla usulca okşadı. “Yıllar önce seninle öyle konuştuğum için. Bağışla beni, ne olur.”

Bazı özürler geç kalırdı. Bu da onlardan biriydi. Üzerinden çok sular akmıştı şimdi o yılların. Geri getirilemez, telafi edilemezdi. Yine de Nergis’in çocuksu yanı bu sözlerle mutlu oldu fakat hayatın gerçekliği bir tokat gibi çarptı yüzüne. Kolunu çekti. Yutkundu, ne diyeceğini bilemedi. “İyi günler Selim Bey,” dedi ve yürümeye başladı. Ancak sonra bir an durdu, geri döndü. Gözleri çakıştı. Aralarında garip bir çekim olduğu aşikârdı fakat ikisi de bunun yanlış olduğunun bilincindeydi. “Bir daha sakın karşıma çıkmayın,” dedi. Tıpkı Selim’in ona dediği gibi...

İnce ceketini çabucak giyip arabasına bindi. Şoföre Aşıyan’a, Karaca Yalısı’na gitmek istediğini söyledi. Yol boyunca yalnızca Selim’i, özrünü düşünüp durmuştu. Bir de koluna dokunuşunu, okşayışını... Kendinden tiksindi bir an. Evliydi, kocasıyla bir sevgi bağı olmasa da evli olduğu bir gerçektir fakat Selim’in dokunuşu ona nasıl bu kadar haz ve mutluluk vermişti? Çok korktu kendinden, bir daha Selim’in karşısına çıkmamasını diledi. Yine de içinde bir yerlerde zorlukla bastırıldığı karşısına çıkması ümidi, hatta onunla uzun uzun oturup sohbet etme isteği vardı. Çoktan tarih olmuş bir sevgi olmalıydı bu,

şimdi neden onca zaman sonra onu gördüğünde kalbinde bu denli bir çarpıntı hissediyordu?

Aşyan'daki ikiz yalıların önüne geldiğinde usulca indi aşağıya. Ne sessizdi bu sokak, sanki kimse yaşamıyor gibiydi. Denizden esen serin rüzgâr yaprakları dökmese, bu hışırtılar duyulmasa her şey ölü sanacaktı. Karacaların yalısına giden yola girdi, bahçe kapısını açtı. Taş yoldan geçip kapıya ulaştı ve zili çaldı. Bekledi bir müddet fakat açan olmadı. Geri çekilip pencerelere doğru bakındı. Bütün perdeler ve panjurlar kapalıydı. Demek yoktu yalıda kimse. Peki nereye gitmişlerdi?

İster istemez kalbinde büyük bir acı hissetti Nergis. Dolu gözlerle boş eve doğru bakındı. "Sen de benim gibi bir hata mı yaptın abla?" diye sordu kendi kendine. "Sevmediğin bir adama geleceğini mi bağladın? Para için, rahat için yaşamını mı sattın?" Yalının merdivenlerine çöktü, ağlamaya başladı. Ablasının Akın'ı ne çok sevdiğini düşündü. Sevmek çok başka bir şeydi Nergis'e göre. Bu konuda asla meziyeti olmadığını biliyordu. Ne sevmeyi ne de seilmeyi görebilmişti bu hayatta. Fakat Ayten hem sevmiş hem de sevilmişti. Bu aşkı nasıl öyle kolayca unutabilmişti ki?

Kendisi peki? Selim'e olan aşkını nasıl hırsından bir kalemde silip atabilmişti ve sevmediği bir adamla evlenebilmişti? Çok pişmandı. Ömrünü soğuk bir yatakta çürüteceğini, hiç seilmeyeceğini, saçlarının hiç sevgiyle okşanmayacağını, dudaklarının aşkla hiçbir zaman öpülmeyeceğini biliyordu. Kendi derdine bir de ablası eklenmişti şimdi. *Aynı camın farklı kırıkları...*

Hayatımı kaybetmiş gibi hissediyordum. *Hayatımı* kaybetmiş gibi hissediyordum.

Haftalardır bir kâbusun içinde yaşamaya çalışıyordum. Adına yaşamak dedikleri bir ölüm... Abimin sözleri asla aklımdan çıkmıyordu. O geceyi, sözlerini; gözlerinin benden mütemadiyen kaçınmasını, bana sarılmaya çabalayışını, onun yüzünü gözünü kan içerisinde bırakışımı tekrar tekrar yaşıyordum zihnimde. Tüm bunların bir yalan olduğunu söylemesini, Ayten'in kendine bir şey yaptığını ve bana bu yalanı söylemek zorunda kaldığını itiraf etmesini istedim

ısrarla, yalvardım ona bütün bunların yalan olduğunu söylemesi için. Abim tepkisiz kaldı, bana karşı koymadı. Hatta bana öyle bir cümle söyledi ki ben o an öldüm: “Gördüm onları, Ayten hâlinden gayet memnundu.”

Orantısız bir güç kullandım onun üzerinde, ardı ardına vurdum yüzüne. Abimin üzerinden kalkıp kendimi sırtüstü yere bıraktım, boylu boyunca sokağın ortasında ölü gibi yatarken gerçekten öldüğümü hissettim. Gerçekten öldüğümü hissettim çünkü abim yalan söylemiyordu. Benim abim şaka yapardı, kumarbazdı, başkalarına karşı haindi, kafası zehir gibi çalışırdı ama asla yalan söylemezdi bana. Oysa bütün bunların yalan olmasını o an çok istemiştim. Öldüğüm an böyle başladı.

Öldüğüm an, eve gidip kendimi odaya kapatmamla, günlerce yiyip içmememle, kimseyle konuşmamamla devam etti. Marco dedem geldi kaç kere yanıma, gittim evin girişindeki taş betona yattım beni rahat bıraksın diye. Teselli cümleleri istemiyordum. Teselli edilecek bir tarafım yoktu. Zümrüt evlenmişti. Zümrüt gerçekten Yavuz’la evlenmişti ve ben buna inanamıyordum. *Neden?*

Abim Türkiye’ye geri döndü sonra. Dayıma, dedeme yalvarmış bana iyi bakmaları için. *Oysa ben ölüyüm, ölünün nesine iyi bakılır ki abi?*

Haftalardır mütemadiyen bir anın içerisine sıkışıp kaldım. Öldüğüm an. Günde kaç tekabül ediyor, bilemiyorum. Kafama külçe külçe ağırlıklar biniyor, omurlarımın arası birleşiyor, sıkışıyorum, küçülüyorum, boğuluyorum, ölüyorum ama inatla yaşıyorum sanki. Zümrüt’ün gülüşünü görüyorum, bana gülüyor sanıyorum fakat bir anda Yavuz’u görüyorum yanında, bana değil, ona güldüğünü anlıyorum. İçimde sönmeyen bir yangın başlıyor, ölüme yakın yaşıyorum, biliyorum.

Bir gece kafam bulandı en sonunda, dedemin kırk yıllık alkollerini sakladığı o bahçe arkasındaki rutubetli küçük odaya attım kendimi. Bir şişe aldım, gözüm karanlıkta seçmedi pek, çıktım gittim sonra. Ağustos burada çok sıcaktı, benim içimde ise başka türlü bir yangın vardı. Kendime hâkim olamıyordum. Sanki ben bir kuklaydım ve öylece bırakmıştım kendimi rüzgâra, rüzgâr yönetiyordu

beni. Eski kiliseye girip sırtımı kilisenin çökmüş taş duvarına verdim, ağlaya ağlaya açtım şişeyi. İlk yudumu aldım, alır almaz da yüzüm buruştu. Alkolü yüksek ve keskin bir romdu bu. Boğazımdan aşağıya kayarken yaktı geçti. Ağlamaya başladım. Romun yakıcılığından diye teskin etmeye çalıştım kendimi fakat benliğimle beraber biliyorduk aslında ikimiz de gerçeği. *Evlenmişsin.*

Her yudumda daha da ağlayıp daha da bulandı kafam. Annemi, babamı, Hamza amcayı, Yavuz'u ve Zümrüt'ü düşünüp durdum. Annemin mektuplarında Zümrüt'ün sesini duydum. Annemin Hamza amcaya, *"Ben seni çok sevdim,"* yazdığı o satırda Zümrüt konuştu sanki. Uzayan saçlarımı çekiştirdim onun sesini susturmak için. *Sus, Zümrüt! Sus! Bu sen değilsin! Sen bana bunu yapmadın! Sen bu ihaneti bana yapmadın!*

Ya Yavuz? O bana bunu nasıl yaptı? Uzun süredir bir ilişki içerisinde miydiler? Beraber çalışıyorlardı. Ders alıyordu Zümrüt ondan... Hayır! Zümrüt asla yapmaz öyle bir şey. Bana bakarken gözlerinde o aşkı gördüm ben. Yapmaz ki! Yapamaz... Mümkün değil. Yavuz da benim gibi değil mi? Onun da ailesi dağıldı, annesi ne acılar çekti... O nasıl yapar ki bunu?

Yapar.

Onun son zamanlarda Zümrüt'e bakışlarını hatırlıyordum. Kıskaçlık tüm bedenimi küçük kurtlar gibi yiyordu sanki. Kafamı ardımdaki duvara vurdum iki kez hırsıla. *Bana bunu yaptın mı Yavuz? Bana, çocukluk arkadaşına bunu yaptın mı?*

Hayatım, ne tarafından tutulursa tutanın elinde kalan bir ince kâğıt gibi. Sadece bir defa bıraktım kendimi onun ellerine ve o da paramparça etti beni.

Seni buna mecbur eden bir şey olmalı Zümrüt. Ama ne? Başka bir şey olduğuna inanasım gelmiyor, inanmıyorum, sen ona âşık olamazsın. Sevdin mi peki? Onu da benim gibi... Hemen yumuyorum gözlerimi, aklıma gelmesini istemiyorum, başka bir ihtimali düşünmek istemiyorum. Düşündükçe midem kaynıyor, o kötü düşüncelerin hepsini kusasım geliyor. Yapmazsın ki. Yapamazsın. Lakin Yavuz? O yapar mı? Son günlerdeki bakışı, konuşmaları, hâli ve tavrı... "Bizim hayatımızla çok içli dışlısın sanki Yavuz? Bilmediğim

bir şey mi var?" diye sormuştum ya ona. Hani bize geldiği bir gün, Ayten işten gelmek üzereyken, yalnızca o ve ben evdeyken... "Bilmediğin ne olabilir ki?" diye sormuştum bana. Kısılmış gözlerini, gerilmiş yüzünü hatırlıyorum. "Bir his," demiştim ona. Sesim katıydı, o ise gergin. "Öyle hislerden uzak dur Akın," demişti o da bana. "O hisleri çok düşünmek seni öldürür." Gülmüştüm. "Belki de ben o hislere sebep olanı öldürürüm," dediğimde kalakalmıştı. Besbelli benden böyle bir çıkış beklemiyordu ama dolmuş taşmıştım artık. "Hakkı olmayana el sürenin, o elini..."

Şişedeki alkolü yarıya kadar içtiğimde zaten kafayı bulmuştum. Şişenin tamamını boşaltamadığımı hatırlıyorum. Sonra kilisenin çöken duvarına fırlatıp attım. Leş gibiydim, iğrenç bir mahluka dönüşmüştüm. Alkol, boş midemi yakıp kavurmuştu. Franco'nun çok önceden verdiği birkaç dal sigarayı yakmak istedim ağzımdaki içkinin tadını bastırsın diye. Biraz da uyuşmaktı niyetim fakat çakmağı yakamadım bir türlü. En sonunda sinirlendim ve az önce şişeyi fırlattığım duvara attım çakmağı da. Çakmak bir anda patladı, ufak bir kıvılcım çıktı sonra ve yere dökülen alkol alevlendi.

Bir anda büyüdü bu alevler. Büyüleyici bir renkte yanmaya devam etti romun alkolü. Tam ayağımın dibindeydi, ısınıp hissedebiliyordum. Gevşedim iyice. Başımı geriye yatırıp dümdüz yayıldım zemine. Alevler gökteki yıldızlar gibi etrafımda parlamaya başladığında eski kilisenin içinde kapatmıştım gözlerimi. Bilincim de o an kapanmış.

Yüzüme buz gibi su dökülünce zar zor uyanmıştım. *Acı çekerek.* Ciğerlerimde isten kalma bir ağırlıkla öksüre öksüre bilincimi yerine getirmiştım. Dedem hararetli bir tartışma içerisindeydi birileriyle. Franco yanımda bir şeyler söylüyordu hızlı hızlı. Ben buraya ait değildim, dilim bu değildi, doğduğum yer bura değildi. Annem buraya ait olabilirdi ama bana hiç Antonio'yu benimsetmedi ki? Burada yüzler yabancı, sesler yabancı, deniz, kum, güneş, gökyüzü yabancıydı insana. Nasıl ait olabilirdim ki bu yabancılığa ben? Antonio kim anne? Bana bu ismi verdin, neden yoksun? Neden bana onu tanıtmadın? *Değerli,* demekti Antonio! Neden o değeri

hissettirmedin bana? Neden o adamı çok sevip bizi terk ettin? *Zümrüt, neden evlendin o adamla?*

Eski kilisede çıkan yangını denizden çekilen sularla söndürmüşler. İt gibi pişman oldum oraya gidip istem dışı yangın çıkardığıma. Safi zarar ziyandım. Hem Zümrüt de yoktu yanımda. *Evlenmişsin.*

Abim aradı geçenlerde yine. Hiç cemiyette görünmüyormuş Zümrüt ama evlendikleri kesin olarak konuşuluyormuş. Yavuz inkâr etmiyormuş, laf ettirmiyormuş hiçbir şekilde ona. İnanamıyorum, nasıl? Zümrüt bu kadar kısa sürede nasıl evlenir ki? Gündüzlerim mutlaka bu işin içerisinde bir şey var diye düşünerek, gecelerim ise onun evli olduğu gerçeğiyle yüzleşerek ağır bir buhranla geçiyordu. Uzayan saçlarımı sakallarımı yoluyordum sinirimden. En sonunda dedemin küflü tıraş makinesiyle sıfıra vurdum saçlarımı. Hem annemin hem de onun dokunduğu bu saçların ne önemi vardı ki artık?

Dedem tanıdığı ne kadar doktor varsa benim için konuşmuştu. Ne yemek yiyebiliyordum ne de uyku uyuyabiliyordum. Vücudum hâlsizdi, ölüyordum. Beklenmedik yerlerde sızıp kalıyordum. Dedem küçük bir çocukmuşum gibi zorla bir şeyler yedirmeye çalışıyor, bağırp çağırıyordu. Bir gün onu yattığım somyanın ayak ucuna, yere çökmüş hıçkıra hıçkıra ağlarken gördüm. Kafam yerinde değildi, bir şeyler söylüyordu dedem. Çok yoğun bir çaba sarf ettim onu anlayabilmek için. *Annemden bahsediyordu.* Onun da hayatını benim gibi mahvedişinden, o uzak, denizin ardındaki ülkenin her birimizi lanetlediğinden, yaşı başı geçkin olmasına rağmen hâlâ annemin yasını tuttuğundan, benim de annemin kaderini yaşamamdan, benim de annem gibi canıma kıymamdan bahsediyordu. Gidip yanına çöktüm, başımı kucağına koydum.

Ölümü çok düşündüm.

“Ölmek istiyorum dede!” dedim ona Türkçe. Anlamadı, anlayamazdı. Yine de dinledi beni. “Defolup gitmek istiyorum buradan! Annem gibi...”

Annem gibi olmaktan hep kaçınırken anneme benzerliğim de onun intihar etmesi gibi nihayete mi erecekti? Bilmiyordum. *Ölmek, Zümrüt... Gerçek bir ölüm. Senin rayihandan çıkıp sonsuzluğa kavuşmak. Ölmek demek senin bir başkasıyla mutlu olman, yaşaman değil*

midir? Hepimiz ölmek için yaşıyoruz fakat ben şu yaşantımda kaç kez öleceğim? O an annemi bir kere daha anladım. Dedemle oturup ağlarken içimdeki tüm renkler birbirine karıştı, kapkaranlık bir dehlinin içerisine düştüm. Serum takılmış bana, toparlanmam için ilaçlar almışlar. Ben istemesem de hayat bir şekilde beni kendine çağırdı hep.

Ekimin sonuna kadar iki aylık bir buhrandan sonra kafamı yavaş yavaş toparlarken masanın başına geçişim, Zümrüt'e son mektubumu yazışım, öldüğüm anın devamı böyle başladı. Ona yazmasaydım ölecektim. Elbet bir gün bu mektupların onun eline ulaşacağını biliyor gibiydim. Unutmuş olamazdın Zümrüt. Beni sevmiyor değildin, o bakışların, o sözlerin sahte olamazdı. Olur da bir anlık gönül meylliyle onu seversen bile bir gün aklına mutlaka ben gelirdim. Bizi nasıl unutursun? Ben bizli hayallerle kendi kendimi tutuştururken senin de unutacağını düşünemiyorum ki... Şu elimde duran fotoğrafında bile utangaç gülüşünde saklı olan aşkı görebiliyorum ben. Tüm bunlar sahte olamaz. Cansız fotoğrafındaki o kız bu kadar sahici bir aşkla gülemez. Fotoğrafındaki kızla şimdi evli olan o kız bir mi?

Neden evlendin onunla?

! Zümrüt,

! Kapandı sandığım o yara aslında hiç kapanmamış. Oysa ben çoktan iyileştigiime emindim. İnsan aynı yerden iki defa vurulur mu? Vuruluyormuş, Zümrüt. Üstelik aynı şekilde yanıyormuş canı. Evlenmişsin sen. Doğruymuş düşüncelerim. Hem de onunla. Ben o gün ölmüşüm. Hayır. Ben hiç yaşamamışım. Ben yaşamak dedikleri bir rüyadan uyanmışım.

Elimde bir fotoğrafın var. Fotoğrafına bakmaya bile çekiniyorum artık. Evlenmişsin. Nasıl olur? Hem de onunla... Fotoğrafına çok fazla bakmak da bir intihardı ama ben asla ölmedim. Ölümü beklemek, seni beklemekten daha kolaydı, inan. Ne ölüm geldi bana ne de sen. Günler üzerimden harman yeli gibi esip geçiyor. Kıyafetler, fotoğraflar, hatta çevremdeki insanların yüzleri, sesleri bile eskiyor ama bir tek sen eskimiyorsun içimde. Yüzün asla solmayan bir çiçek gibi dipdiri kafamın içinde. Dünyanın neresine

gidersem gideyim; büyük bir deniz ötesinde, ıssız bir kıyı yamacında, şu suskun dört duvar arasında... Seni büyük bir aşk ve hasretle sevdim. Hatta belki de... Belki de öncekinden bile daha çok seviyorum seni. Bu sevgiden bazen utanıyorum, bazen de tiksiniyorum artık.

Evlenmişsin çünkü...

Ben hayat dolu bir adamdım, sen çıktın benden, şimdi bomboşum.

Sürekli bir arayıştayım. Kendimi nerede kaybettim, seni nerede yitirdim, bulamıyorum. Altımda kök salmamı bekleyen toprak, üzerimde gerilmiş kocaman bir gök... Ama ben bu dünyaya sığamıyorum. Ben seni unutamıyorum. En çok unutmam gereken anda, tam şu anda yapamıyorum. Teselli cümlelerinden, insanların bana acır gibi bakışlarından, en çok da yanına gelemeyip, bazı şeyleri kendi gözlerimle göremeyişimden nefret ediyorum. Hangi doktor şu gönül yarasına bulabilir ki merhem? Azap içindeyim, Zümrüt. Birbirine bir nefes kadar yakın iki insandık biz seninle oysaki. Şimdi nefessiz nasıl yaşayacağım ben? Öğretmelisin bana nasıl yaşadığını benden ayrı. Unutulmak nedir göstermelisin. Şayet günün birinde karşına çıkarsam, çıktığım an anlatmalısın bana nasıl yaşadığını. Mutlaka geri döneceğim çünkü. Döndüğümde hiçbir şeyin aynı olmayacağını bilsem de döneceğim.

Zümrüt...

Biz şimdi seninle hiç kavuşmayacak iki yakanın düğmeleri, asla kesişmeyecek o tren rayları ve bütün köprüleri yıkılmış farklı kıtalar olacağız.

Hiçbir şey yaşanmamış gibi kaçacağız birbirimizin gözlerinden.

Terin terime karışmamış gibi, tadını hiç almadığım yemişler gibi, ölümü bekleyen ama ölümden kaçınan hastalar gibi olacağız seninle. Bir adın kalacak aklımda mih gibi kazıdığım, silinmesi mümkün olmayan... Sonra bir şarkı çalacak, gözünden bir damla yaş düşecek kirpiğine kor gibi, beni yakacak.

Ve ikimiz de ölmüş olacağız.

Bu kalp, ikimize de mezar olacak.

Bu mektup, benim sana bir vedamdır. Eğer mutluysan, eğer bir şekilde kalbinde çiçekler açtırana bulmuşsan, eğer gerçekten sevmişsen onu, yak bu mektubu Zümrüt. Farz et ki hiç yazmamışım, üzerinden geçip giden bir yaz yağmuruymuş tüm bu kelimeler, yağıp geçti... Nemi bile kalmadı. Kupkuru içim. İstanbul'un bir Alacalı'sı vardı, o Alacalı'nın âşık olduğu Günyüzü vardı. Mutluydular, aşkı doludizgin yaşamışlardı fakat tozlanmışlardı hafızanda. De ki o zaman, bu artık anlatılmayan, anımsanmayan çok eskide kalmış bir masaldı.

Unuttum ve bitti.

Unut ve bitsin o zaman.

Unut ve git.

-Akın Vahit Tamtürk.

Leyla'nın kalbindeki rahatsızlık ekim ayının ortasında yeniden nüksetti. Onu önce buradaki hastaneye, ardından Ankara Numune Hastanesi'ne götürdük. İstanbul'daki özel hastane yeteri kadar donanımlı olmadığından buraya sevk edilmiştik esasında fakat burada da ameliyatı yapmak için doktor bulmamız çok zordu. Mevcut üç doktorun ikisi Leyla çok küçük olduğundan risk almak istemiyordu, kalan biri ise yapabilirmiş ancak onu da hiç gözüm tutmamıştı.

Numune Hastanesi'nin yakınında bir pansiyon kiraladık. Çok kalmadık pansiyonda, Ayten hemen hastaneye geri dönmemizi istedi. Döndük. Leyla yoğun bakımdaydı, onu göremiyorduk ancak Ayten ısrarla onu bekliyordu ünitenin dışında. Bir şey demiyordum. Hem ne diyebilirdim ki? Bizim görevimiz buydu. O kabul etse de etmese de ben Leyla'yı kendi çocuğum gibi seviyordum. Ona bir şey olmaması için ne gerekiyorsa yapardım. Yurt dışındaki tanıdıklar vasıtasıyla en iyi doktorlarla görüşmem lazımdı. Leyla'yı ya Amerika'ya ya da İngiltere'ye, en iyi doktorlar hangi ülkedeyse oraya götürürdüm.

Leyla yaşamak zorundaydı. Onu yaşatmak zorundaydım. Bizim için, Ayten için, Akın için Leyla yaşamalıydı.

Leyla'yı ilk gördüğümde beni çok sarsmıştı. Hastane odasında minicik yüzüne bakarken ister istemez Akın'ı düşündüm çokça.

Dışarıdan bakan ne düşünür bilemem ama Leyla kesinlikle ona benziyordu, bu sugötürmez bir gerçektir. Benzesin. Ben onu seviyordum. Ben onu kabulleniyordum.

Yoğun bakım ünitesinin önünde beklememize izin vermediler. Ayten'i pansiyona götürebilmek için çok dil döktüm. Hastaneden çıkıp dışarıdaki merdivenlerde oturmak istedi. Oturduk.

Derin derin nefesler alarak gökyüzüne kaldırdı başını bir ara, gözlerini yumdu. Çok yorgundu, yüzü çökmüş, dudak kenarlarındaki gülüş çizgileri eskimiş görünmüştü. Sanki Ayten de Leyla'yla beraber ölüyordu. Bu gerçek beni o kadar yaraladı ki o an gözlerimi çektim ondan. O benim için hep en güzel, erişilmez ve mütemadiyen gülümseyen o kız olarak kalacaktı. Gözlerinin içi gülen; en berbat anımda, Mete'yle bir başıma kalakaldığımda beni hayata bağlayan, farklı bakış açısıyla hayatıma yeni bir soluk getiren o kızdı.

"Leyla ölürse..." diye mırıldandı. Gözlerim ister istemez onu buldu sözleriyle. Göz pınarları ıslak, göz akları kıpkırmızı, kahverengi gözlerinin ışığı sönük. "Ben yaşayamam ki."

Leyla ölürse. Ne ağır geldi bana bu cümle. Ömrümün hangi anında bu kadar üzüldüm, bilmiyorum. Ellerine uzanıp tutmak, onu teselli etmek istiyordum fakat biliyordum, itecekti ellerimi, kabul etmeyecekti tesellilerimi. Ayten kapalı bir kutuydu bana karşı. Çok zor biriydi. Ona asla kızamazdım bu konuda zira ben çok hatalıydım. Bu evlilik onun da benim de pimi çekilmiş birer bombaya dönüşmemize sebep olmuştu.

Yine de bana alıştığını biliyordum. Leyla için yaptığım her iyilikte bana minnet duyması, onu Mete'den ayırmamam onu yumuşatıyordu. Leyla'nın durumu henüz kötüleşmemişken onunla oturup konuştuğumuz bir akşam, pişmanlığımı, Akın'ın mezarına gidecek yüzümün olmayışını, onu sevmemin elimde olan bir durum olmadığını anlattım. Belki yüzüncü kez... Bu sefer de kızacak, bağırıp çağırarak sandım fakat öyle olmadı. Sustu.

İnsan her şeye alışan bir varlık. Bunu çok küçükken, babam annemle boşandıktan sonra bizi terk ettiğinde günler boyu onu aramakla, ağlayıp sızlamalarla onu geri döndürmeye çalışmakla geçirirken öğrendim. Annem, babamla boşandıktan sonra tamamen

yıkılmıştı. Babamı çok sevmiş, aldatılmayı kaldıramamış ve akıl sağlığını yitirecek duruma gelmişti. Ben küçüktüm, on yaşına yeni girmiştım tüm bunlar yaşanırken. Babamın evden gidişi evin temelden sarsılmasına sebep olmuştu. Esra ablamın ve hizmetçilerin elinde büyümüşüm. Annemin toparlanması yıllarını aldı.

Ben anneme hiç kızmadım. Babamla evlendirildiğinde küçükmüş, aile dostu diye verilmiş ama sevmiş babamı. Sevmenin bedeli de buymuş. Yıllar süren bir azap... Fakat o, bu azaba da alıştı. Babama karşı duyduğu o sevgi nefrete dönüştü. Ben de babamın gidişine alıştım. İnsan alışan bir varlık. Ayten de alışıyordu. Kabullenemiyordu ama alışıyordu.

Odaya girdiğimizde akşam oluyordu. Ayten çok bitkindi ama gidip cam kenarındaki tek kişilik koltuğa oturdu. Tam hastanenin çaprazındaydı kaldığımız pansiyon, herhangi bir sorunda hemen gidebilirdik. Ben bir duş aldım, çıktığımda onu tekli koltukta uyur buldum. Bir kolunu başının altına almış, diğerini de karnına sarmış, ayaklarını da altına çekmişti. Rahatsız bir pozisyonda oturuyordu. İçim el vermedi onun öylece uyumasına. Usulca kaldırdım ve yatağa yatırdım onu, üzerine ince çarşafı çektim, ardından da sigara paketimle cüzdanımı alıp odadan çıktım.

Sonraki günlerimiz de bu şekilde geçti. Leyla'nın durumu stabil. İstanbul'a telefon edip Samet'in her şeyle ilgilenmesini rica ediyordum. Ona evliliğimizden bahsettikten sonra bana karşı soğuk olmasını bekliyordum, öyle de oldu. İş dışında yüzüme bile bakmama başladı. Ne yapabilirdim ki? Herkes kendi yolunu çizmişti. Biz bir aile olmuştuk. Akın artık yoktu. Neredeyse bir sene oluyordu.

Leyla'nın stabil devam eden durumu kasım ayına girdiğimizde ağırlaştığında, doktoruyla konuşarak onu yurt dışında tedavi ettirmeyi söyledim. Referanslarını kullanarak alanında uzman birkaç doktor ismi verdi bana, irtibata geçeceğini söyledi. Almanya'daymış bahsettiği doktorlar. Ne yapacağımı bilemedim. Benim araştırdığım doktorlar mı daha iyiydi yoksa bu doktorun söylediği mi? Ayten kesinlikle doktorun önerdiği gibi yapmamızı istedi, Almanya'ya gidip tedaviye orada devam etmeyi. Kabul ettik fakat devlet izni alarak

gitmemiz gerektiği, uçakta özel bir bakıma ihtiyacımız olabileceği söylendi.

Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bütün imkânları seferber ettim. Uçak biletlerimizi almıştık, Ayten'in yurt dışına çıkış izinlerini halletmiştim. Her şeyimiz tamamıydı fakat Leyla'nın durumu gitmemiz için elverişli değildi. Doktorumuzun söylediğine göre şu an onu bağlı olduğu solunum cihazından ayıramazdık.

Annem geldi bu esnada Ankara'ya. Her ne kadar Ayten'den hazzetmese de benden çok o destek oldu Ayten'e. Yoğun bakım ünitesinin önünde Ayten hıçkırığa hıçkırığa ağlarken annem ona sarıldı, teselli etti, Zehra'yı arayıp onunla konuşmasını sağladı. Bana kalsa onun ailesinden kimseyi aramazdım. Ayten'e bu zamana kadar en büyük zararı veren kendi ailesi değil miydi? O zaten büyük bir buhranın içerisindeyken neden bu durumda ailesini arayıp onlardan teselli beklesin ki?

Fakat öyle olmadı. Ayten, Zehra'yla konuşurken çok ağladı, ona kızının sağlık durumunu açıklarken yıkıldı ama telefonu kapattığında durulmuştu. Zehra'yla konuşmanın ona iyi geleceğini bilsem başta ben arardım. Bilemedim. Sürekli bocalıyordum, ona neyin iyi neyin kötü geleceğini bilmiyordum.

Ankara'da kaldığımız bir kasım gününde evdeki çalışan bizi arayıp bir kadının aradığını söyledi. Adı Suzan'mış. Suzan Tanrıku. İsim çok tanıdık gelse de çıkaramadım. Ya benimle yahut da Ayten'le görüşmek istemiş. Kimdi bu kadın? Kafam o kadar allak bullaktı ki kim olduğunu bilmediğimden *şehir dışındalar* demesini söyledim çalışana. Ayten'in bir akrabası olabilir miydi arayan?

Bunu Ayten'e de soramadım. Kızıyla kafayı bozmuştu. Artık enfeksiyon kapabileceğini düşündüklerinden bizi Leyla'nın yanına da sokmuyorlardı. Kalbindeki rahatsızlıktan başka akciğerlerinde de sorun varmış. Durumu gittikçe ağırlaştı bu sebeple. Ayten onun odasına girip çıkan her doktora, hemşireye bakıp Leyla'nın iyi olduğuna dair bir iz arar oldu. Böyle birine nasıl başka sorular sorabilirdim ki?

Hastane koridoruna çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, "Dayanamıyorum artık!" diye bağırdı. Kriz geçirdi orada. Hemen tuttum, kaldırdım onu çırpınırken. Kollarımda bayıldı. Acildeki sedyelerden

birine yatırıp sakinleştirici verdiler ona. *Ayten, Leyla'yla beraber ölüyordu sanki.*

Almanya'ya gitmemiz için her şey hazırды kasım biterken. Fakat aralık ayına girmeden Leyla'nın akciğerleri iflas etmiş, kalbindeki sorun da ameliyat olmadığı için ilerlemiş. Elimde olmayan her durum beni tüketiyordu sanki. Leyla için ne kadar imkânım varsa seferber etmeye hazırken elim kolum bağlı kalmıştım öylece. Açık havaya çıksam bile boğulur gibi hissediyordum, Ayten nasıl dayansın? Ağlamaktan gözünde yaş kalmadı ki. Leyla annesinin sütünü içemediğinden Ayten'in göğüslerinde ekşidi süt. Ayten'e ıstırap veren bir diğer şey de buydu. Onu doya doya besleyememişti, içemediği sütler taşmıştı.

Bunu Füsün'dan sonra ikinci defa yaşamıştım hayatımda. Füsün'un ölüsünün de göğüslerinde süt lekeleri duruyordu. Kendimi iyi hissetmiyordum. Nasıl dik duracağımı, ona nasıl destek olacağımı bilemiyordum. Doktor 2 Aralık'ta beni odasına çağırdığında içten içe biliyordum söyleyeceklerini aslında. Nitekim beklediğim sözcükler döküldü doktorun dudaklarından: "Her şeye hazırlıklı olun Yavuz Bey."

Yaşamın çok başında olan bir bebeğin ölümüne nasıl hazırlıklı olabilirdi ki insan? Evet, Leyla benim kızım değildi, bir kan bağıımız yoktu fakat el kadar bebek, üstelik Akın'dan kalma bir emanetti benim için... Onun ölmesini nasıl isterdim? Nasıl her şeye hazırlıklı olabilirdim? Biliyordum ki Leyla, Ayten için bu dünyaya bağlanma sebebiydi. Şimdi o bağı kopup gitmesine nasıl göz yumardım?

Çektiğim acıyla ağlayarak yapışıyorum doktorun yakasına. "Ne olur yaşat onu! Ne kadar malım mülküm, servetim varsa yığarım önüne, önünüze! Yalvarırım Leyla'nın ölmemesi için elinden geleni yap doktor!"

Bir noktada ben de kaybetmişim kendimi. Bir sedyede koluma serum takılmış bir hâlde uyandım. Mustafa abim gelmiş İstanbul'dan, başımda o bekliyordu. Annem haber vermiş. "Ayten nerede?" diye sordum hemen. Annem bekliyormuş başında. Leyla'yı sormaya dilim varmadı ama abim anladı, *aynı* dedi.

Sonrası...

„Sonrası bir ömür kanayacak derin bir yara gibi hayatımızda
-Leyla 5-Aralık'ta sabaha karşı öldü.

“Nerede?”

“İçeride.”

“Uyandı mı hiç?”

“Uyandı ama konuşmadı hiç.”

Suzan Hanım yavaşça geçti içeriye. Küçücük, kutu gibiydi ev. Buraya seneler önce Serafina’yla gelişini hatırladı. O zamanlar annesi hayattaydı Serafina’nın. *Kendisi de*. Şimdi ise o eski, mutlu ve sıcak evden geriye bir tek Marco amca kalmıştı.

Marco amca ona karşı soğuk ve mesafeliydi. Nasıl olmasın? Suzan da nihayetinde bir Türk’tü ve Marco amca, kızının intiharına sebep olanları bu sebepten aynı kefeye koyuyordu. Türkleri yani. Yine de bir şey diyemezdi onun bu tavrına Suzan Hanım. Gözü yaşlı, acılı bir babaydı o. Laf etmek düşmezdi ona.

Seneler önce geldiği bu küçük eve şimdi yeniden gelmek, Serafina’nın odasının kapalı kapısının ardında Akın’ın olduğunu bilmek onu sevindirdi. Cenazesine gidememişti işleri yoğun olduğundan fakat sonraki hafta gelmişti mezarına. Süleyman Bey’in, Ajda’nın yanına uğramıştı, İstanbul’da çok kalamamıştı fakat onun için çok kötü geçmişti o ay. Manevi oğlunu yitirmişti. Sonra bir akşam aklına Ayten düşmüştü, evi aramıştı ancak ulaşamamıştı. Geçen yaz Türkiye’ye, kızı Hale’nin yanına geldiğinde Aşıyan’a gitmişti fakat orada da yoktu Ayten. Nereye gittiğini bilemedi ama babasının evine döndüğünü düşündü. Onun için üzölmüştü o zaman Suzan Hanım çünkü Ayten aile hayatını ona anlattığında babasının ne gaddar bir adam olduğunu anlamıştı.

Fakat şimdi bambaşka bir durum vardı ortada. Birkaç hafta önce Samet aramıştı onu. Akın’ın yaşadığını, İtalya’da, Bari’de, dedesinin evinde bir kaçak olarak kaldığını söylemişti. Dünyalar onun olmuştu sanki ancak Samet’in sesi kötüydü. *İntihar etmiş Akın*. Denizin dalgalı olduğu bir gün kendini dalgaların içine atıvermiş. Zor kurtarmışlar onu.

Suzan Hanım hemen İtalya'ya gelmişti duyunca. Akın yaşıyordu, iyiydi. Buna sebep olan şeyin Ayten'in bir başkasıyla, Yavuz'la evliliği olduğunu öğrendiğindeyse şoke olmuştu. Birkaç gündür fırtınalı hava yüzünden burada hem telefon hatları hem de elektrikler kesik olduğundan şehir merkezine gitmişti Suzan Hanım. Bu meseleyi bizzat kendisi araştırmak istemişti. İşin aslını astarını öğrenmeliydi. Zira Ayten öyle kolaycacık biriyle bir birliktelik yaşayacak kız değildi ona kalırsa. Üstelik Yavuz'la. Bu iki ailenin neler yaşadığını bilmiyor muydu? Pekâlâ anlatmıştı ona Suzan Hanım. Ayten'i bu evliliğe iten neydi o zaman?

Akın'ı yatağında yarı baygın yatar hâlde buldu. Göz kapakları aralık, yeşil gözlerinin çevresi kızarık, teni solgundu ve bedeni çökmüştü. İçeri girdiğini bile fark etmedi Suzan Hanım'ın. Suzan Hanım eğilip Akın'ın kısacık, diken diken saçlarına dokunur dokunmaz, Akın irkilerek küçük bir oğlan çocuğu gibi çekti kafasını. O saniyelerde annesini düşünüyordu ve kafasında bir el hissetmek onu ürkütmüştü.

"İstanbul'u aradım," dedi Suzan Hanım. Yere çökmüştü bunu söylerken, artık Akın'ın göz hizasındaydı. "Yavuz'un evini aradım, çalışanları açtı. Evde değilmiş. Dün de aynısını söylemişlerdi... Ankara'ya gitmiş. Samet'e de bir şey söylememiş, neden gittiği meçhul." Derin bir nefes aldı Suzan Hanım. "Cemiyetteki hatırı sayılır birkaç arkadaşım da görüştüm. Herkes ortada bir evliliğin olduğunu söylüyor, evet fakat Ayten hiçbir şekilde Yavuz'la beraber görülmemiş, Akın."

Akın gözlerini bile kırpmadan öylece bakıyordu. Dinliyor muydu dinlemiyor muydu, bilemedi Suzan Hanım. Bir tepki bekledi bir süre, beklediği tepkiyi alamayınca, "Bana kalırsa bu evlilik gerçek değil," dedi. "Veyahut... Bir şey var Akın. Aklıma en kötüsünü getirmek istemiyorum fakat bir şey var ve ben bunun Ayten'den kaynaklandığını düşünmüyorum. Yani... Yani ben Ayten'in Yavuz'a karşı bir şey hissettiğini düşünmüyorum."

"Peki Yavuz?"

Akın'ın beklenmedik sorusuyla şaşırdı Suzan Hanım. *Peki Yavuz?* Bilemiyordu Suzan Hanım. Yavuz'u tanımıyordu ancak babası

Hamza'yı tanıyordu. Hamza özünde iyi biriydi fakat pervasızdı. Acımasız bir yanı da vardı. Yavuz babasına benzer miydi? Yavuz babası gibi olabilir miydi? Aklına hep kötü şeyler geliyordu. Ayten'e zorla bir şeyler dayatmış olabileceğinden korkuyordu. Bu korkusunun sebebi de evlenmelerine rağmen hiçbir şekilde cemiyette görülmemeleriydi. Ayten bir tutsak mıydı onun yanında? Zorla mı tutuluyordu? Zorla mı evlenmişti? Tüm bu sorular boğdu sanki onu.

"Yavuz onu seviyordu," diye mırıldandı Akın. Hiç kırpmadan bir noktaya bakmayı sürdürürken düşündüklerinin acısıyla gözleri doldu. "Bunu bana nasıl yaptı?"

İşte bu, ikisinin de bilmediği bir şeydi. Aynı saniyelerde Yavuz buz gibi esen Aralık rüzgârında mezarlığa giriş yapmıştı. Canlı bir cenaze gibiydi, çökmüştü. Hiçbir şeyle baş edemediğini düşünüyordu artık. Nasıl bu noktaya gelmişlerdi, Ayten'in o korkunç anları gerçek miydi, ayırımına varamıyordu. *Leyla öleli on beş gün geçmişti.*

Ayten için bir hemşire tutmuştu. Daha doğrusu kendisini öldürmemesi içindi bu. İlaçlarıyla, kişisel bakımıyla da ilgileniyordu bu hemşire. Leyla'nın ölümünden sonra her şey tepetaklak olmuştu. Ayten'in çığlık çığlığa ağlayışı, kendini parçalamak ister gibi göğsünü dövmesi hâlâ gözlerinin önündeydi Yavuz'un.

Leyla'nın mezarında uzun bir süre oturdu. Küçücük mezarın şişkin toprağını okşadı, Esra ablası renkli çiçekler ekmişti geçen gün. Esen soğuk rüzgârla çiçekler kımıldıyordu mezarın üzerinde. Yavuz, Leyla'yı sevmişti, onu kendi çocuğu gibi benimsemişti fakat onu kaybetmişti. Hiç doludizgin yaşamamıştı Leyla. Hiç büyümemişti. Hiç uzamamıştı saçları. Hiç ona baba diyememişti. Oysa bunu çok isterdi. Ayten'in katı inadına rağmen bir kız çocuğunun babası olmayı, Leyla'nın ona baba demesini çok istemişti. Mete'yi düşündü ansızın. Onun yokluğunu... Müthiş bir sancı kapladı içini. Derin derin soludu buz gibi havayı. Çöktüğü küçük mezarın başından kalktı.

Bir an ayakta öylece kalakaldı. Biraz yukarıda Akın'ın mezarı vardı. Bir koca sene olmuştu Akın öleli. Hiç mezarının başına gitmemişti. Yüzü yoktu buna. Fakat şimdi öyle çaresiz, öyle ne yapacağını bilemez hissediyordu ki adımları o mezara doğru yöneldi. Mezar

taşında yazan *Akın Vahit Tamtürk* ismiyle karşılaşınca durdu. Hafızasında arkadaşının yüzünü aradı. Yeşil gözleri, uzun boyu, lekeli ve güleç yüzü, hayat dolu yanı... “*Yavuz Abi! Ben büyüyünce senin gibi olacağım,*” deyişi...

Mezar taşının sol yanına çöktü. Boğazı düğümleniyor, zorlukla nefes alıyordu mezar taşına bakarken. “Özür dilerim...” diye fısıldadı. Başını öne eğdi, gözlerini yumdu. Günah çıkaran bir insan gibiydi. “Özür dilerim Akın... Yapabilirim sandım, onu yaşatabilirim sandım, ona iyi babalık yaparım sandım...” Başka hiçbir şey söyleyemedi, yalnızca hıçkıra hıçkıra ağladı uzun bir süre. Onun kadar hayat dolu olabilmeyi, her şeyi ağırdan halledebilmeyi, mutluluğu en dipsiz kuyudan bile çıkarabilmeyi, hakkıyla sevmeyi ve sevilmeyi çok isterdi Yavuz. Akın küçüklüğünde Yavuz gibi güçlü, bilgili olmak isterken şimdilerde Yavuz, Akın gibi sempatik ve hayat dolu olmayı istiyordu. İnsan ömrü gerçekten ekseriyetle tuhaftı.

Kendini toparladı sonra. Göğsü bir körük gibi inip kalkarken ayaklandı. Mezar taşına son bir kez baktı, Akın'ın yüzüne bakar gibi. Suçlu hissetti. Suçlu olduğunu biliyordu. Bunu Akın'a bile isteye yapmamıştı. Ayten'i sevmek onun elinde değildi, kendine engel olamamıştı. Belki de her şeyi mahvetmişti.

Zincirlikuyu'dan çıkıp arabasını Aşıyan'a sürdü. Neden Aşıyan'a gitmek istediğini bilmiyordu, yalnızca çocukluğunu özlüyordu. Çocukluğunun o mutlu günlerini, hiçbir şeyi dert edinmeden sabahtan akşama kadar koşuşturmalarını, Akın'la beraber çizgi roman okumayı, ablası Esra'yı delirtmeyi, Mustafa ve Samet abisinden sapan takımlarını çaldıkları için dayak yemeyi, iki ailenin akşam yemeklerini çok özlüyordu. Aşıyan'da durduğunda, bahçe duvarının üzerinden görünen ikiz yalıların çatısına uzunca baktı. O günler, o anılar şimdi çok uzaktaydı.

Tamtürklerin yalısına seğırtti. Bahçe kapısını açtı, bu yaz bahçe temizlenmediğinden otlar bürümüş, kışa doğru da kuruyan otlar kahverengi bir yığın olarak kalmıştı yerde. Bahçeden geçti, evin etrafını gezdi. Küçükken koşuşturup durduğu, çeşitli yerlerine küçük hazineler gömdüğü, erik ağacına tırmandıkları, o ağaç dallarına

hamak kurdukları bahçe bu solgun bahçe miydi? Yavuz hiçbir şeyin böyle olmasını istemedi.

Kapının önüne geldiğinde kapalı kapı açılacak, içeriden Akın çıkacak, önce dik dik sonra da gülümseyerek ona bakacak sandı. Oysa her şey sessizdi. *Ölüm gibi bir sessizlik vardı.* Çıkıp gitmek için döndü ancak evin kapısının yanındaki posta kutusu dikkatini çekti. Yamulmuştu. İlerleyip düzeltmek istedi fakat kutunun aralık bölmesinden içinin dolu olduğunu gördü. Merak etti. Bu boş eve kim mektup gönderirdi ki? Yerlere baktı, büyükçe bir taş buldu ve metal kutunun kilit bölümüne taşı indirdi. Metal posta kutusu yamuldu, içe doğru göçtü. Bir kere daha vurdu, bu sefer büyük bir açıklık elde etti ve posta kutusunun içerisinde bir sürü mektup olduğunu gördü. Üçüncü kez posta kutusunun kapağına vurduğunda kapak tamamen açıldı. Elini sokup kutunun içindeki bütün mektupları aldı.

Adres kısımlarına baktı. *İtalya.* Akın'ın akrabaları olduğunu düşündü. Geri bırakmak istedi fakat içindeki dürtüye engel olamadı. Ölü bir adama mektuplar... Akrabaları haberi almamış mıydı? Neydi bu mektuplar? Evin giriş kapısındaki merdivenlere oturdu mektuplarla beraber. Eline ilk gelen son mektuptu. Ekim tarihliydi. Diğerleri de yıl içerisinde yayılmış, belirli bir düzenle yazılmış mektuplardı.

Mektubu yırttı. Özenle katlanmış kâğıdı usulca açtı. *Zümrüt,* diye başlıyordu mektup. Beyninden vurulmuşa döndü Yavuz. Gözleri hemen mektubun sonuna indi. *Akın Vahit Tamtürk.* Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Hatta o kadar şaşırdı ki elinde kâğıtla beraber kalktı ayağa. Soluğu hızlandı, inanamadı. Satır başına döndü gözleri.

Zümrüt,

Kapandı sandığım o yara aslında hiç kapanmamış. Oysa ben çoktan iyileştiğime emindim. İnsan aynı yerden iki defa vurulur mu? Vuruluyormuş, Zümrüt. Üstelik aynı şekilde yanıyormuş canı. Evlenmişsin sen.

Akın! Yaşıyordu Akın! Diğer mektupları açtı hemen. Onlarda da bir dünya yazı, bir dünya sitem, aşk sözleri, özlem vardı. Hepsini

okudu. Okudukça yanıp kavruldu, bir böcek gibi küçüldü olduğu yerde. Yaşıyordu... Bunca zamandır hayattaydı. Kaçmıştı! Yeni biri olarak, yeni bir kimlik alarak dedesinin yanında, İtalya'daydı. Bütün bu mektupları Ayten'i yanına almak için yazmıştı. Bunca zaman ona ulaşmaya çalışmıştı. Mektuplar şubattan itibaren başlıyordu. Aralıktan sonraki iki ay neredeydi? Kaçış süreciydi muhtemelen. O iki ayda Ayten yalıda değildi. Babasının yanındaydı. Zaten sonrasında da evlilikleri olmuştu.

Yavuz evin önünde hava kararana kadar tekrar tekrar okudu mektupları. Şok içerisindeydi. Hava kararmasa saatlerce orada kalıp okumaya devam ederdi. Evlendiklerini öğrenmişti Akın, son mektubunda öyle yazıyordu. *İnsan aynı yerden iki defa vurulur mu? Vuruluyormuş, Zümrüt*. Mektupları katlayıp zarfların içine koyarken sürekli bu cümleleri tekrarlıyordu içinden. Arabaya binerken, motoru çalıştırırken, Tarabya'daki villaya varana kadar hep bu cümleleri düşündü.

Tarabya'daki villada ise bir sessizlik hâkimdi. Ayten yatağına uzanmıştı fakat uyumuyordu henüz. Gözleri açık, tavana bakıyordu. Belki bir ip olsa o tavanda, sarksa, ince boynunu ilmeklenmiş o ipe geçirse, sallansa ayakları, tüm bedeni... Düşünüyordu Ayten. Artık yalnızca ölümü düşünüyordu. Fakat şu yanındaki hemşire kadın bir an bile bırakmıyordu onu. Her şeyiyle ilgileniyordu. Onu yıkıyor, saçlarını tarıyor, yemeğini yediriyor ve bir bebek gibi bakıyordu. Ayten yaşamak dedikleri bir piyesi oynuyordu Leyla'nın ölümünden sonra. İsteksiz oynanan bir rol...

Yavuz'un eve geldiğini duydu. Adım seslerini dinledi fakat her akşam ilk olarak buraya gelen adam bu defa çalışma odasına kapanmıştı. *Gelmesin*, dedi içinden Ayten. *Gelmesin, Yavuz. Her şeyden nefret ediyorum*.

Soluna dönüp içini çekince hemşire sandalyesinde hareketlendi. "İyi misiniz?" diye sordu Ayten'e nazik bir sesle. Hemşireyle bu zamana dek hepi topu on kelime anca konuşmuştu. Daha geçenlerde çok sıcak suyla sırtını yıkamaya kalkıştığında, *sıcak* demişti yalnızca ona, bunu hatırladı. *İyi misiniz* sorusunu ise yanıtsız bıraktı.

Kim kime bu denli iyi bakar, katlanırdı? Mutlaka Yavuz bu kadının cüzdanını iyi dolduruyordu. Hemşire bu kadar iyi ilgilenmezdi yoksa onunla. Bir yük gibi, bir toz yumağı gibi hissetti Ayten bu evde. Hatta bu evde de değil, bu dünyada. Leyla'nın öldüğü günden beri yaşamıyordu o aslında. *Önce Akın, sonra Leyla... Sırada ben varım*, diyordu içinden bir ses. Akın kızına nasıl hasret kalmışsa, onu yanına alıvermişti işte. Ayten'in çocuk yanı buna içerledi. *Leyla'yı yanına alırken beni hiç mi düşünmedin Akın? Ben ne hâlde olurum, hiç bilmedin mi?*

Saatler geçti. Verilen uyku ilacı tesirini gösterdi ve Ayten derin bir uykuya daldı. Gece on bire doğru Yavuz odanın kapısına geldi. Hemşire, onun geldiğini görünce oturduğu sandalyeden kalktı. Elinde hâkî renkte bir ip yumağı ve şişler vardı, hemen topladı onları. Ayten uyurken başında sıkılmamak için atkı ve şapka örüyordu hemşire. "Hoş geldiniz Yavuz Bey," dedi fısıltıyla. Şişleri ve yünü alıp yanından geçti gitti.

Yavuz ise Ayten'e baktı. Ağır ağır nefes alıp verirken inip kalkıyordu göğsü. Küçük, zayıfça, solgun bir gül gibi yatıyordu Ayten yatakta. Aldığı ilacın etkisiyle derin bir uykuda olduğu belliydi. Yavuz ceketini çıkarıp az önce hemşirenin oturduğu sandalyenin sırt kısmına astı, kollarının manşetlerini kıvrırdı ve kravatını çıkardı. Üzerini bile değiştirmeden yatağın boş yanına uzandı. Aklında sadece Akın'ın yazmış olduğu mektuplar vardı. Neredeyse ezberleyecek kadar çok okumuştum mektupları. Sağ kolunu alnına dayadı, elini yumruk yaptı ve gözlerini kapattı.

Yaşıyordu!

Hırslı bir nefes çekti içine. Başını yan tarafa, Ayten'e doğru çevirdi. Saçları dağılmıştı yastığa, çiçeksi bir koku yayılıyordu saçlarından. Gözlerini açtı, Ayten'e baktı. Yüzüne, kapalı göz kapaklarına, kıvrık kirpiklerine, kemerli burnuna, sivri çenesine... Baktıkça bedenini ona çevirdi. Bir kolunu başının altına alıp uzun uzun onu izledi.

Ona Akın'ın yaşadığını söyleyecek miydi?

Söylese... Hemen onu arardı Ayten. Boşanma davası açmak isterdi. Koşa koşa giderdi yanından. Giderdi... *Sen kalkıp ona*

giderdin. İçi sıkıştı, boğulur gibi oldu, dudaklarını sımsıkı bastırdı birbirine. Söyleyecek miydi? Ne yapacaktı? Onu Akın'a kendi elleriyle mi verecekti?

Hayır. Asla yapmayacaktı böyle bir şeyi.

Ayten yanındaydı, huzurlu bir uykudaydı şimdi. Hayattaydı. Elbette bu günler de geçip gidecek, toparlanacaktı. Bir noktada o da Yavuz'u mutlaka sevecekti. Niye sevmesin ki? Alışmıştı ona. Alışmışsa... Severdi. *Sev beni Ayten. Ben seni çok seviyorum. Gitme. Beni bırakmanı istemiyorum. Bir sonsuzluk varsa eğer, o sonsuzlukta senin yanında ben olmak istiyorum. Beni terk etme Ayten.*

Ertesi gün ve sonraki gün sessizlikle geçti. Fakat daha sonrasında Yavuz, Akın'a bir mektup yazmayı kafaya koydu. Akın dönmekten bahsediyordu son mektubunda. Dönmek... İşte Yavuz'un uykularını kaçıran, onu boğan buydu. Akın dönerse, Ayten'i tamamen kaybederdi. Bu sebeple mektupları okuduktan üç gün sonra bir mektup yazdı Akın'a.

Akın,

Mektuplarını üzüntü ve şaşkınlıkla okudum. Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim yaşananları ama gerçek bu. Arama Akın. Arama, yazma, sorma bizi. Üçümüzü de geri dönülmez bir yola sokma, hiçbir şey düzelemez bu saat-ten sonra, ne olur anla. Yollarımız ayrı, hayatlarımız ayrı bizim artık. Ben ve Ayten çok mutluyuz. Mutlu bir evliliğimiz, mutlu bir birlikteliğimiz var.

Kendine iyi bak.

-Yavuz Ali Karaca.

Durup bir kez daha okumadı bile yazdıklarını. Bütün kelimelerin sivri bir bıçak olup Akın'ı nasıl yaralayacağını hiç düşünmedi. Kâğıdı katladı ve zarfın içine sıkıştırdı. Akın'ın belirttiği adrese postaladı mektubu acele bir şekilde. İçinde hata yaptığını ısrarla söyleyen bir tarafı vardı fakat onu mütemadiyen susturuyordu. Susturduğu, vicdanının sesi idi.

Tüm bunlar olurken Ayten odasında, bir pencere kenarında öylece oturuyordu. Hemşire yanındaydı, onu hiç yalnız bırakmıyordu. Mete ve bakıcısı İzmir'e yollanmıştı. Sabahları bir kadın geliyordu eve yalnızca yemekler için, hafta sonları da temizliğe gelen iki kadın vardı. Onun dışında ev, içinde insan yaşadığına inanılmayacak kadar sessizdi. Akşamları Yavuz gelirdi, Ayten'in karşısına oturur onunla konuşmaya çalışırdı. Ayten hep pencereden dışarıya bakardı. Yavuz anlatır, Ayten susardı. Üç gündür Yavuz hiç konuşmaya gelmemişti yanına.

Haftalar sonra ilk kez birine dikkatlice baktı Ayten. "Adın ne?" diye sordu hemşireye. Hemşire ondan bu soruyu beklemediğinden şaşırılmıştı.

"Nihan," dedi.

"Sigara verir misin bana Nihan?" diye sordu. Kadının sigara içtiğini biliyordu. Kendisini hiç yalnız bırakmasa da gece onu yatırdıktan sonra içiyordu muhtemelen. Sabah uyandığında hemşirenin üzerinden yoğun bir sigara kokusu yayıldığını duyuyordu.

"Ayten Hanım, maalesef," dedi hemşire üzgün bir tonda.

Ayten buna takılmadı. Oturduğu sandalyede bacaklarını kendine doğru çekti, sarıldı. Sol yanağını dizlerine dayayarak kadına dik dik baktı. "Biliyor musun, benim kızım öldü," dedi. Hemşire başını eğdi bu sözler üzerine. Histerik, sakın bir rüyanın içerisindeydi sanki Ayten. Biriyle değil de kendi kendine konuşur gibiydi. Gözleri boş ve fersiz bakıyordu. "Pamuk gibi yumuşacık yanakları, yemyeşil gözleri vardı. Benim gibi kara kuru bir şey de değildi, akça pakça bir şeydi. Minicikti..." Titrek bir nefes çekti aralık dudaklarından. "Babası da öldü. Yanarak öldü. Ondan önce annem de öldü." Doğru dürüst konuşmadığı bu kadınla en ufak bir şeyi bile atlamadan konuşmak istiyordu o an. "Benim bir ablam var, kendinden başkasını düşünmez... Beni hiç sevmez. Oysa ben onu sevdim. Yalnız bıraktı beni. Cenazeye geldi, sarılıp ağladı, el gibi gitti sonra..." Ayak parmaklarına dokundu Ayten. Sağ işaret parmağıyla tek tek parmaklarını saydı. "Erkek kardeşim askerden sonra memlekete gitmiş çalışmaya. Ne oldu, bilinmez." Bir kez daha saydı ayak parmaklarını. "Kız kardeşim var, yaşlı bir prodüktörün orospusu oldu. Mutlaka tanırsın,

adı neydi şimdi...” Düşünmeye çalıştı, gelmedi aklına Nergis’in yeni adı. “Unuttum. Çok zenginmiş şimdilerde. Paraya para demiyormuş, özel aracı varmış. Bir eli yağda, bir eli baldaymış.” Hırsıyla soluklandı. “Ben onun için ellerimi yakmıştım!” dedi birden sesini yükselterek. “O, benden fazlasını yaptı, hayatını yaktı!”

Hemşire tedirginlikle ayağa kalktı. Yatağın yanındaki komodin üzerinden ilaç şişesini aldı. “Ayten Hanım, bir tane ilaç içip biraz uyumak size iyi gelecektir,” diyerek içinden bir ilacı Ayten’e uzattı. Ayten gülümsedi.

“Nihan...” dedi yanağı hâlâ dizlerine yaslı bir şekilde. “Sen çok iyi birisin. Hiçbir şey için kendini suçlama, olur mu? Ben bazı şeyler için kendimi çok suçluyorum. Hata yapıyormuşum, doktorum söyledi.” Nihan anlamlandıramadı bu sözleri. Ufak bir baş hareketiyle *tamam* dedi. “Evli misin? Ya da sevgilin var mı?”

Kafasını iki yana salladı Nihan. “Hayır.”

“Kardeşlerin? Annen ve baban?”

“İkisi de sağ. Tekirdağ’da yaşıyorlar. Oralıyız biz. Bir tane erkek kardeşim var bir de, üniversiteye başladı, tıp okuyor.” Anlatırken ister istemez gülümsemişti Nihan.

“Ne güzel...” diyerek gülümsedi Ayten de. “Biliyor musun Nihan, ben çok yalnızım,” dedi bu defa. İçi titredi. “Bunca kalabalığın içerisinde, ben yapayalnızım. Herkesin payına bir kalabalık düşüyor ama ben bu kalabalıkta hep eksiliyorum.” Hemşire Nihan bu sözler üzerine çok üzüldü ama ona belli etmek istemedi. Elinde hâlâ ilaç vardı ona vermek üzere. “Banyo yapmak istiyorum,” dedi Ayten konuyu değiştirerek.

“Olur, ben kıyafetlerinizi ve havlunuzu hazırlayayım,” diyerek ilacı geri bıraktı Nihan. Kalktı, dolabından temiz gecelikler ve iç çamaşırı çıkardı. Katlı duran banyo havlusunu aldı sonra. Ayten usulca ayağa kalktı.

“Karşı odadaki banyoda yıkanmak istiyorum,” dedi Nihan’a. Nihan sorgulayıcı bir şekilde baktı. “Oranın banyosu daha sıcak, üşüyorum buradaki banyoda,” diye devam etti. O oda ve banyo Yavuz’a aitti fakat Nihan bilmiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Nihan. Yavuz’un odasına geçip oradaki banyoya girdiler. Usulca soyundu üzerindeki Ayten.

Ayten çırlıçıplak kaldığında Nihan da suyun sıcaklığını ayarlamaya çalışıyordu. “Nihan, benim sabunum diğer banyoda,” dedi Ayten. Nihan kafasını kaldırıp ona baktı. Ayten kollarını çıplak bedenine sarmıştı. Gayet ciddi bir hâli vardı. “Sabunumu getirir misin?” Bir an ikilemde kaldı Nihan. Dik dik bakarken, “Hadi Nihan! Üşüyorum! Git getir sabunumu!” dedi Ayten çatlayan bir sesle emrederek. Suyu kapattı Nihan. Bir baş hareketiyle doğruldu ve hızla çıktı odadan.

Ayten de onun gidişini fırsat bilerek hemen kapattı banyo kapısını ve kilidi çevirdi. Kapının sesini duyan Nihan geri koştu. “Ayten Hanım!” diye seslenerek vurdu kapıya. Kapının koluna bastırdı, açmaya çalıştı. “Ayten Hanım, açın lütfen!” dedi korkuyla. Kalbi hızlandı bir anda. “Ayten Hanım!”

Ayten acele bir şekilde banyodaki dolabın kapaklarını açtı. İlk defa o an aynada kendisiyle göz göze geldi. Kendi sureti ona o kadar yabancı geldi ki dondu kaldı anlık olarak. Parmak uçlarıyla yüzüne dokundu. Bu çökmüş çehre, bu ufacık çıplak beden onun muydu? Bilemedi. Dolaplara bakmaya devam etti. Yavuz’a ait bir sürü losyon, parfüm, diş fırçası ve jiletleri gördü. Jiletlerden birini alacaktı fakat kenarda usturayı görünce eli ona gitti. Akın’ın da usturası vardı, çok keskindi. Ayten kucağına oturur, onu tıraş ederdi. Şarkılar söylerdi, gülerdi, öpüşürdü, ağzına tıraş sabununun acı tadı dolardı. Mutluydu bir zamanlar, yaşıyordu çünkü, Akın hayattaydı.

Elindeki usturayla banyo küvetinin kenarına çöktü. Buz gibi banyo taşı kaba etine değince irkildi. Nihan hâlâ kapıyı zorluyordu. Bağırıyordu, yalvarıyordu. Duymuyordu Ayten onu. Kahverengi kabızalı usturaya bakıyordu. Bir aralık eksildi Nihan’ın sesi. Koşa koşa telefona gitti, Yavuz’un iş yerini aradı. Daha sonra çıktı, kapının önündeki Mahir abiyi bulmaya çalıştı.

Bu esnada Ayten usturanın keskin ucunu açmıştı. Sağ elinde ustura vardı, sol bileğini de aynı hizaya kaldırmıştı. Bir korku yayıldı içine. İlk kez bu denli bir korku hissediyordu. Bu, insancıl ve doğal bir korkuydu. Yaşama arzusundan geliyordu. Derin derin soluklar

aldı. Boğulur gibiydi. Usturanın keskin tarafını bileğinin iç kısmına yaklaştırdı. Soğuk usturanın keskinliği tenine dokununca tüm vücudu ürperdi.

Bu, bir ölüm değil. Bu bir kavuşma, dedi kendi kendine. Evet, ona göre bu Leyla ve Akın'a kavuşmaydı. Kısa ve çabuk yoldan, kırmızı bir kavuşma...

Usturayı tenine bastırdı, anlamsız bir inilti çıktı dudaklarından. Nihan geldi kapıya yeniden. Seslendi. Ayten'in sol bileğinde usturanın açtığı kesikten kan sızmaya başlamıştı azar azar. Daha da bastırdı Ayten usturanın bıçağını bileğine. Kan çoğaldı, bileğinden dirseğine doğru kıvrak bir yol izledi. Usturayı diğer eline alıp sağ bileğine de aynı şekilde kesik atmaya çalıştı fakat eline bulaşan kan bu bileğine, diğer bileğine göre daha ufak bir kesik atmasına sebep oldu. En sonunda ellerinden kayıp yere düştü ustura. Banyo fayansında çınladı metal bıçağın sesi.

Ayten geriye doğru yaslandı ve ellerini iki yanına bıraktı. Üşüyordu. Bu üşüme çıplaklığından mı yoksa kan kaybından mı bilmiyordu. Soluk alıp verişleri ağırlaşmıştı. Gözleri usul usul kapanıyor, bir pelte gibi yayılıyordu bedeni buz gibi fayansın üzerinde. Gözlerini yumduğunda Akın'ın sesini duydu sanki çok uzaklardan. Türkü söylüyordu Akın. Mis gibi tıraş sabunu kokuyordu etrafta, kan değil. Asla kan kokusu yoktu. Erkeksi, acı ama ferah bir kokuydu bu. *"Kırmızı gül, demet demet..."* diyordu Akın. *"Sevda değil, bir alamet... Balam nenni, yavrum nenni..."*

Hayatının bir noktasında o tıraş olurken kapı pervazına yaslanıp onun bu türküyü söyleyişini dinleyip izlediğini hatırlıyordu. Akın dönüp ona bakıyordu sonra. *"Bu bir ninni, biliyor musun?"* diye sormuştu. *"Aslında ağıt da olabilir, tam hatırlamıyorum."* Aynaya dönmüş kendisine bakmıştı. *"Sevda değil, bir alamet..."* diye tekrarlamıştı.

"Sen türkülerini neden bu kadar çok seviyorsun?" diye sormuştu Ayten.

"Gerçekler çünkü," diye yanıtlamıştı Akın onu.

"Ama can yakıcı."

Gülümsemişti Akın ona. *"Hayatın özünde, can yakıcı bir gerçeklik vardır sevgilim."*

Kırmızı güller... Kan kırmızısı güller... Bir dünya kırmızı! Her yer kırmızı! Ayten titremeye başladı. Havayla beraber nefesi ağırlaştı. Bilinci kapanmadan hemen önce güçlü bir gürültü duydu. Sonra Akın sustu zihninde, kırmızı da kayboldu gözlerinde.

Yavuz gelmişti. Kapıyı zorla kırarak girmişti içeriye. Ayten'in o hâlini gördüğünde aklını kaçırdığını sandı. Çırılçıplak ve kendi kanı içerisindeydi. Hemen bileklerini tuttu. Ayten'in başı, boşluğa düştü. Nihan bir havlu sardı Ayten'in bedenine, Yavuz da onu kucakladığı gibi kalktı ayağa. Şoktaydı. Nihan Hemşire eline gelen ufak el havlularını Ayten'in bileklerine bastırmaya çalıştı arabaya bindiklerinde. Yavuz sürücü koltuğuna geçmişti ve gaza basmıştı hemen.

Ayten hastaneye zamanında yetiştirilmişti. Çok fazla kan kaybetmişti, kan grubu Yavuz'la uyuştüğundan kan eksikliğini onun kan vermesiyle giderdiler. Yavuz olanlara hâlâ inanamıyordu. Ayten gerçekten ölmek istemişti. İntihar etmişti. Bu, beklediği bir gerçektir fakat bunu yaşamış olmak onu feci bir şekilde korkutmuştu. Kanı alındıktan sonra sedyede otururken iki eliyle yüzünü kapattı.

Hata yaptığını anladı. Akın'a o mektubu gönderdiği için pişman oldu fakat artık her şey için çok geçti.

Sonra polisler geldi. Soruşturma yapacaklardı ama Yavuz onlara güzel bir dille Ayten'in bazı sorunları olduğundan bahsetti, polislerin işine de rüşvet karıştırdı. Her şeyi toparlamaya çalışıyordu yalnızca. Ayten gözlerini açtığında Yavuz onunla konuşmuş, ağlamıştı. Böyle bir şey yaptığı için ona hiç kızmadığını, her şeyin kendi hatası olduğunu söylemiş ve af dilemişti ondan. Ayten ise hiçbir şey söylememişti Yavuz'a.

Ayten'e psikolojik tedavi uygulanmaya başlandı. Haftalık seanslar şeklinde uygulanacak bu tedaviye onu Mahir abi getirip götürecekti. Başka bir hemşire buldu onun için, kapıya da koruma dikildi her ihtimale karşı. Ayten şimdi hiç konuşmuyordu. Terapilere gidip geliyordu fakat çok az soruya yanıt veriyor, zorlamalarla karnını doyuruyor, yalnızca mezarlığa gitme isteğinde bulunuyordu.

İşte 1984 yılı böyle başladı.

Akın, Türkiye'den gelen mektubu dedesinin elinden aldı yeni yılın ikinci gününde. Duyduklarına inanamamıştı aslında. Dedesi,

"Antonio! Türkiye'den mektup var!" diyerek heyecanla gelmişti yanına. Bu sıralarda Akın, Hasanlardan haber bekliyordu. Türkiye'ye dönmeyi kafaya koymuştu. Suzan teyzesi bu evliliğin gerçekliğine kati suretle inanmıyor, onun da inanmamasını, araştıracağını söylüyordu. Böyle bir evlilik varsa neden cemiyete çıkmıyorlardı? Saygın bir aileydi Karacalar, gösterişi severlerdi. Küçük oğullarının geliniydi madem bu kız, o zaman neden hiç ortalarda yoktu? Akın ona inanmayı seçti. Bu seçim, bir nevi yaşama tutunmaktaki tek umuduydu.

Dedesinin getirdiği mektubu yırtarak açtı Akın. Görmeyi beklediği Ayten'in el yazısıyken onu karşılayan Yavuz'un kısa, soğuk ve mesafeli mektubuydu. Mektubu okurken kalbinin deşildiğini hissetti sanki. Dedesi de yanına oturmuş, torununun yüzünün perde perde soluşuna şahit oluyordu o saniyelerde. Akın mektubu iki kere okudu, nefes alışları hızlandı her kelimedede. Öfke, bir volkan gibi patladı damarlarında, kanı bu öfkeyle kaynadı.

"Ne oldu? Antonio, neye sinirlendin? Kimdenmiş mektup?" diye sorguladı dedesi.

"Yavuz'dan," dedi Akın. Mektup elleri arasında buruştu. Yavuz'un boğazına sarılır gibi sarıldı elleri kâğıda. Tüm bunlara nasıl katlandığını bilemiyordu fakat artık gerçekten dönmeyi kesinkes kafaya koymuştu. Ne olursa olsun, dönecekti. Ona işkence mi çecktireceklerdi? Çektirsinler. Öldürecekler miydi? Öldürsünler. Akın ne pahasına olursa olsun dönecekti Türkiye'ye. Ayten'i görmek için yirmi bir yıl yatması gerekecekse bile yatacağı bu defa.

Kalktı, Hasan'ın bıraktığı numarayı aradı. Ona Türkiye'ye nasıl döneceğini sordu. Artık bıkmıştı, dönüş kesindi. Hasan onun sesindeki kararlılığı anlayınca bir şeyler ayarlayacağını söyledi. Nitekim akşama doğru yeniden aradı. Yunanistan'a kara yoluyla geçmesinin daha uygun olduğunu söyledi ona. Sahte kimliğini kullanmasının sorun yaratmayacağını anlattı fakat fark edilme ihtimaline karşılık kendilerini tanımadığını söylemeliydi. Akın'ın gözünde onlar yoktu. Kesseler Hasanların adını vermezdi. Onun derdi bambaşkaydı. Lecce'den deniz yoluyla önce Arnavutluk'a, oradan kendi kimliğiyle Dedeâğaç'a, sonra yine deniz yolunu kullanarak Türkiye'ye geçecekti. Fakat bunun fazla risk taşıdığını söyledi Hasan. Türkiye karışıktı

o dönemler ve askerî inzibat deniz yollarını sıkı sıkıya kontrol ediyordu. Yakalanmaması zordu. Akın ülkeye geçmenin bir yolunu bulmalıydı.

Abisini aradı sonra. Kendisi için bir avukat bulmasını söyledi. Hatta babasının avukatını kendi avukatı yapmak istedi. İstanbul'un en iyi avukatlarından biriydi Dünder Telci. Şu Vedat'ı vuranları bulmalıydı. Geriye bir tek ülkeden kaçtığı ve sahte kimlik çıkarıp evrakta sahtecilik yaptığı için yatışı kalıyordu. Bunu paraya çevirebilir miydi? Bilemiyordu fakat çeviremezse ne kadar ay olursa olsun yatar-
dı hapiste. Yolun sonunda Ayten'e ulaşmak varsa eğer, razıydı buna.

Dönüşünden kimsenin haberi olmayacaktı. Ülkeye gelir gelmez abisi onu saklayacaktı. Basına hiçbir şekilde sızmayacaktı herhangi bir hükümlülük durumu. Duruşmalar gizlilik ilkesi çerçevesinde gerçekleştirilecekti.

Akın dönüyordu. Döndüğünde görmeyi beklediği şey ve gerçekler ne olacaktı, bilmiyordu ama dönüyordu.

Ocak ayı biterken bir sabaha karşı uyandı Ayten huzursuz uykusundan. Bileklerine yapıştırılmış bantlara baktı. Sertçe yutkundu. Başını sağma çevirdi ve Yavuz'un yanında uyuyor olduğunu gördü. Her gece... Artık her gece yanında uyuyordu. Bunu yeni yeni fark etmişti Ayten çünkü artık ona verilen uyku ilaçlarını yutmuyor, dilinin altına saklıyor, hemşirenin bakmadığı bir aralıkta da çıkarıp yatağının altına atıyordu. Her uyandığında bir daha uyuyamıyordu. Kafası, kullandığı ilaçlardan sersem gibiydi. Ne zaman bir rüyada, ne zaman gerçekte olduğunu kestiremiyordu. Böyle anlarda kollarının derisini tırnaklıyordu. Canı acıyorsa gerçektir, acımıyorsa rüyadaydı.

Uzulca kalktı yatağından, sol dirseğini tırnakladı. Canı yandı. Demek ki rüyada değildi, uyanmıştı. Yavuz'a baktı. Derin bir uykudaydı adam, göğsü sakın nefeslerle inip kalkıyordu. Ona baka baka yataktan kayarak çıktı. Yatağın etrafından dolaşp çekmeceli dolabına ilerledi, çekmeceyi sessizce açtı. Yavuz'a baktı yeniden. Hiçbir kısırtı yoktu. Çekmecedeki kutuyu aldı, göğsüne bastırarak odadan çıktı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Aşağıya indi. Evin her yeri karanlıktı. Saat kaçtı bilmiyordu fakat sabahı karşılayan kuşlar yeni yeni ötüşmeye başlıyordu.

Ön bahçeye açılan kapıya yürüdü, kapıyı kendi geçebileceği kadar araladı. Buz gibi hava, kapı aralığından vücudunda ne kadar açıklık varsa hemen sızdı. Ayakları çıplaktı, kışın nemli ve soğuk toprağına basınca ürperdi. Biraz yürüdü, havuzun kenarına varınca durdu. Göğsüne bastırıldığı kutuyu indirdi ve yere çöktü. Kutunun kapağını açtı, yeni yeni aydınlanan havada kutunun içindeki silahı ve mermileri seçmeye çalıştı.

Silaha dokunduğunda aklına ansızın Semiramis Hanım gelmişti. Oysa onu hiç görmemiş, hiç tanımamıştı ki? Fakat ne demişti Yavuz'a? *Ben bu hikâyenin ne Jale'si olacağım ne de Semiramis'i!* Ne kadar da ciddiydi oysa bunu söylerken. Canı yandı bir kez daha. Leyla'nın ölümüyle hayat damarlarından biri kopmuştu. Kan kaybede kaybede yaşanır mıydı? Yaşanmıyordu. Ayten yaşayamıyordu.

Yavuz'un tarif ettiği şekilde silahın gövdesini ittirdi. Altı mermi yuvasına dokundu parmaklarıyla. Boştu hepsi. Mermileri teker teker taktı boş yuvalara. Elleri soğuktan mı titriyordu yoksa korkudan mı? Semiramis kendini öldürürken bu kadar dirayetli miydi peki? O, Hamza Bey'in karşısında öldürmemiş miydi kendisini? İmkânı yok buna birinin karşısında cesaret edemezdi Ayten. Bir kere izin vermezlerdi. Yavuz izin vermezdi. Bırakmazdı ölsün. Bırakmazdı ebediyen huzura kavuşsun. Bırakmazdı; Akın'a, kızına kavuşsun...

Silahın geriye açılan kovanındaki tüm mermi yuvalarını doldurunca kovani geri itti. Üzerindeki kilide dokundu. Korkuyordu. Bileklerini kestiği zaman da korkuyordu fakat bu ona başka türlü bir korku veriyordu niyeyse. Silahlardan Akın da korkardı. Akın... Onu affeder miydi? Annesi gibi intihar etse, bağışlar mıydı onu?

Ağır ağır doğan güne karışan kuş cıvıltılarını dinledi Ayten bir süre. Kışın kuşlar bile öterken can çekişiyor gibi geliyordu ona. Hem turnalar da artık gelmiyordu. *Gelemiyordu.* Yapayalınızdı serçeler. *Yapayalınızdı o.* Bunca fırtınaya nasıl dayansın?

Silahın kilidini açıp kalbine doğrulttu namluyu. Doğru nokta neresiydi? Bilmiyordu. Vurunca canı çok yanacak mıydı? Yanmamasını diliyordu. Bir anda ölsün, her şey bir anda son bulsun, Leyla ve Akın'ın onu terk edişi gibi bir anda ölüm gelip onu alsın istiyordu.

O, bu düşüncelerle boğuşurken, Yavuz, “Ayten!” diye bağırdı bahçeye açılan kapının önünden. Ona doğru hareketlendiğinde Ayten sarsak bir şekilde ayağa kalktı hemen. “Ayten, sakın yapma!” dedi bu defa Yavuz.

Elindeki silahı kendinden çekip telaşla Yavuz’a doğrulttu Ayten. “Yaklaşma!” dedi ona soğuktan çenesi titrerken. Yavuz anında durdu. “Yaklaşırsan vururum seni!”

“Ayten, saçmalama, bırak şu silahı, lütfen...” dedi bu defa Yavuz yumuşak bir tonda.

“Sen saçmalama asıl! Uzak dur benden! Bağırma! Herkesi uyandıracaksın! Çek git! Rahat bırak beni!”

Usul usul ona yaklaştı Yavuz. “Ayten, yapma ne olur... Sen ölürsen yemin ederim ben de öldürürüm kendimi,” dedi. “O zaman Mete ne olacak? Mete’yi hiç düşündün mü? Annesi yok, babası da yok... Sen de olmayacaksın. Mete ne olacak?”

“Kes sesini! Uzak dur benden dedim!” diye bağırdı bu defa Ayten. Yavuz’a doğrultmaya devam ediyordu silahı. “Sen Mete’nin başına gelmiş en kötü şeysin! Bir hiç uğuruna kendini öldürmek ne demek? Ben senin hiçbir şeyinim Yavuz! Uzak dur benden! İzin ver, gideyim... Bırak, öleyim. Ne olur Akın’a, kızıma kavuşayım...”

Ayten ağlamaya başlamıştı. Buğulanan gözlerinden etrafı zar zor görüyordu fakat silahı Yavuz’a doğrultmaya devam ediyordu. Bu anda yalıdaki bir odanın ışıkları yandı. Ona bakan hemşire uyanmış olmalıydı. Mahvetmişti yine her şeyi, uyandırmıştı herkesi kendini öldüremeden.

“Ayten, bunun yeri ve zamanı mı bilmiyorum ama o silahı indir, konuşmamız gerek,” dedi Yavuz. Bir adım daha attı Ayten’e doğru. Ayten geriledi.

“Uzak dur benden ya! Hayatımı mahvettin! Bari ölmeme, Akın’a kavuşmama izin ver! Nefret ediyorum senden! Seni hiçbir zaman sevmedim, sevmeyeceğim, görmüyor musun?”

Bağıra bağıra söylenen bu sözler çok yaralamıştı Yavuz’u. Yine de Ayten’in gözlerinde gördüğü kararlılık onu alaşağı etti. “Öldürmeyeceksin kendini...” dedi Yavuz. Hemşire de aşağıya inmiş,

olanları görmüştü. “Öldürmeyeceksin, gitmeyeceksin Akın’ın yanına!”

“Bunu bile istemiyorsun, değil mi? Ölüp onun yanına gitmem bile seni deli ediyor, değil mi? Sen o kadar adi, o kadar şeref...”

“Akın yaşıyor!” diye bağırarak kesti Ayten’in sözünü Yavuz. Ayten bu sözler üzerine kalakalırken bir anda Yavuz ona doğru koştu fakat bu defa Ayten silahı ateşledi. Yavuz’un sol üst bacağını vurmuştu, Yavuz acıyla bağırarak yere çöktü. Yaptığı hatadan dolayı anında pişman oldu Ayten. Ona adımlamak istedi ancak hemşire bir çığlık atınca, daha da korktu ve koşmaya başladı.

Evin arka tarafına geldiğinde dış kapıdaki korumanın gözlerini ovuşturarak silah sesini araştırmak üzere yaklaştığını gördü. Adamla gözleri çakıştı. Fakat Ayten uyanık, adam uyku mahmuru olduğundan, Ayten hızla yanından koştu. Koruma onun kim olduğunu anladığında peşinden gitmeye başlamıştı ama Ayten çoktan villanın büyük kapısından çıkmış, caddeye doğru seğirtmişti.

Koruma onun ardından bağıra çağıra koşarken, bu bağırıtı ve silah sesi o saatte baskından dönen sabahçı polislerin dikkatini çekmişti. Arabalı polislerin yanında devletten izinsiz açılmış bir genelevde çalışan, kodese tıkılmaya götürülmek üzere tutuklanan yüzü gözü boyalı genç kızlar vardı. Polislerin ardında ise devlet izinli bir medya aracı, içinde de iki gazeteci bulunuyordu. Devlet, halkın gözünü medya aracılığıyla korkutmak için fuhuş haberlerini gazeteye basma işine bir şey demiyordu. Bu sebeple sabaha karşı genelev baskınlarında genellikle polis araçlarının ardında hep medya araçları da olurdu.

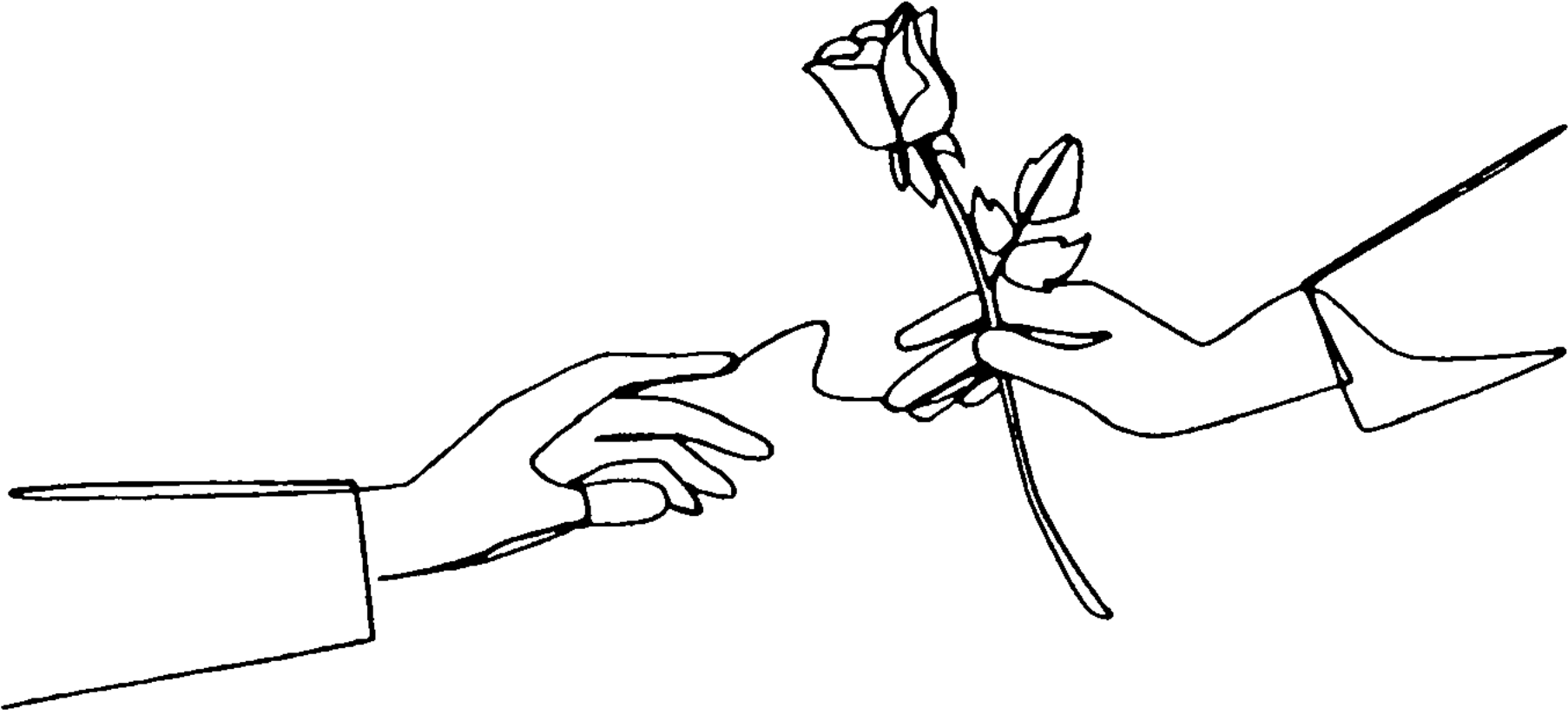
İşte Ayten tam bu polis aracının önüne çıkıverdi bir anda. Bu buz gibi ocak ayında yalın ayak caddeye inmiş, elinde altıpatlarla koşan kadını görünce ani frenle durdu polis aracı. Ardından gelen medya aracındakiler de durdu ve şaşkınca bu kadına bakındılar birkaç saniye. Kadının elindeki silahı gören öndeki iki polis memuru hemen aşağıya indi. Gazetecilerden fotoğraf makinesi elinde olanı da hemen peşinden inmişti.

“At silahı!” diye bağırdı polis, Ayten’e. Ayten titriyordu. Ayten korkudan, soğuktan, bilinmezlikten titriyordu.

Tam bu esnada bir flaş patladı yüzüne. Elindeki altıpatlar yere düşüverdi yüzüne çakılan bu ışıkla. Polislerden biri hemen yerdeki silahı aldı, diğeri de kolundan tutup çekti onu. O gün değil ama ertesi gün gazetelerde “*TARABYA’DA ALACA KARANLIK VAKTİ ALTIPATLARLI KADIN!*” başlığıyla yer edindi Ayten’in o fotoğrafı. Üzerinde incecik geceliği vardı, uzun saçları tiftik tiftik olmuş, karmakarışık bir şekilde beline iniyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ağlamıyordu veya şokta da değildi.

Sadece korkuyordu.

6. BÖLÜM: ŞEHRE SEN GELDİĞİNDE

A dını ansızın almış olduğum Vahit dedem, yirmi ikisine kadar İzmir'in Aliğa ilçesinde yaşamış. Zeytin tarlalarımız varmış, dedemin dedesi Osmanlı zamanındaki sayılı zeytin üreticilerinden biriymiş. Kurtuluş Savaşı dönemi üretim durmuş yalnızca, sonrasında devam etmiş. Nesilden nesile aktarılan bu tarla işi dedemle son bulmuş. Aslında son bulmamış, babasının tek oğlu olduğundan iş onun üzerine kalmış fakat dedem yaşadığı olaylar yüzünden eniştesine devretmiş işi ve İstanbul'a göçmüş.

Vahit dedemin babası ölünce dedeme geçen tarlada çalışmaya başlamış Zeliha gelin. Ona hep Zeliha gelin derlerdi, benim de ağzımda öyle kalmış. Dedemin ilk karısıymış. Dedem on sekizinde, Zeliha gelin de on beşindeyken imam nikâhıyla evlenmişler. Ne erken bir yaş evlenmek için, o zamanın normaliymiş. Bir sene olmadan hamile kalmış Zeliha gelin, bir oğlu olmuş. Kamil koymuşlar adını. Anlatılana göre akça pakça, çok güzel bir bebekmiş. Vahit dedem yakışıklı, Zeliha gelin de güzel olunca bebek de güzelmiş tabii. Ama nazara gelmiş, zehirli ishale yakalanmış bebek, hastaneye yetiştiremeden ölüvermiş anasının kucağında. Zeliha gelin ve Vahit dedem o kadar üzülmüş, o kadar yas etmişler ki onun ardından toparlanmaları çok zor olmuş. Daha doğrusu Vahit dedem toparlanmış ama Zeliha gelin yavaş yavaş yitirmiş aklını. Önce eşini çocuğu gibi görmeye, ona oğlum demeye başlamış, sonra da bebekten kalan kıyafetleri sürekli yıkamaya, mamalar hazırlamaya, süt gelmeyen göğüslerini sıkıştırıp zorla süt getirmeye çalışmış. Delirmiş yani kısaca.

Dedemin annesi de Vahit dedeme başka bir evlilik yapmasını, soy devamlılığının gerekli olduğunu söylemiş durmuş. O bağlar bahçeler kime kalsın? Elbette devam etmeli soy... Vahit dedem inatçı,

“Zeliha’dan başkasıyla evlenmem,” demiş. Devam edecekse ondan etsin soy. Ama gelin deli, yitirmiş tamamen aklını! “Olsun,” demiş dedem, “çocuk şart değil, Zeliha dizimin dibinde dursun yeter.”

Zaman Zeliha gelin ve Vahit dedem için hiç de iyi şeyler getir-memiş. Zeliha gelin bir sabah kalkmış, evin bahçesindeki kuyuya oğlu düştü sanmış. Bas bas bağırmış oğlum kuyuya düştü diye. Vahit dedem hemen uyanmış bağırtısına, duyan herkes gibi. Ama kimse yetişmeden Zeliha gelin atıvermiş kendini kuyunun içine. Tepeüstü düştüğünden kırılmış boynu, oracıkta ölmüş. Dedem Zeliha gelin-den bahsederken, *“Onun kuğu gibi incecik, narin boynu vardı. Kalbi gibi kırıldı, Zeliha’m öyle öldü,”* derdi.

Dedem bu olaylardan sonra tarla işini kız kardeşinin kocasına bırakarak İstanbul’a göçmüş. Kalbinde Zeliha gelin yarası, aklında da yalnızca iş hırsı varmış. Kısa zamanda, ticaret yaparak zengin olmuş, çevre edinmiş. Cumhuriyet’in ilk zamanları tabii, her şey daha çok taze. Kapağı hemen 1924’te açılan İş Bankası’na atmış, bankacı olarak başlamış işe. Babaannem Müzeyyen de babamın iş arkadaşı muhasebeci Yaman Bey’in büyük kızıymış, babasına yemek taşı-ken gide gele dedemi beğenmiş, onunla tanışmak istediğini söyle-miş. Gönül muhabbetine soğuk bakan Vahit dedem, bu münasebeti reddetmiş fakat Müzeyyen ninem koymuş kafaya, Vahit dedemin peşinden koşmuş.

Bakmış kaçamıyor, en sonunda pes etmiş Vahit dedem, konuşup görüşmüşler. Daha ilk anda anlatmış dedem yaşadıklarını. Babaan-nem Müzeyyen tam bir İstanbul hanımefendisi tabii, büyük saygı duymuş bu aşka. Gel zaman git zaman bu işin adı konmuş, sonra da evlenmişler. Önce amcam Muzaffer, iki yılın ardından da babam doğmuş. Babaannem Müzeyyen’i ben hiç tanıyamadım, ben doğma-dan bir sene önce vefat etmiş. Dedem hep ondan saygıyla bahseder, onu hep gülerek anlatırdı. Fakat Zeliha onun için başkaydı, bize onu anlatışı bile farklıydı.

Velhasıl Zümrüt, bir gün bana Vahit ismimin neden konuldu-ğunu sormuştun ya... Ben sana anlatmak istememiştım, kaçmıştım hep. Dedem anlattı bana. O koymuş zaten, kendi adını bana ver-miş. Annem istemiş dedem koysun bir isim diye, *Akın*’a uygun olsun

demiş. Çift isim koyan çok yok o sıralarda bebeklerine ama annem *olsun* demiş. Bu ailede bir yer edinmek istemiş bu şekilde annem belli ki ama arada *Anthonio* diyormuş. Dedem merak etmiş sormuş ona, “Nedir bu Anthonio sizin dilinizde?” diye. Annem de anlatmış, “Anthonio tek, biricik ve değerli demek,” diye. Vahit’in anlamı da *tek, yalnız* demek. Dedem hep ismi yüzünden yalnız kalakaldığını, Zeliha gelinin ve Müzeyyen ninemin onu adı yüzünden terk ettiğini düşünürmüş. Annemin söylediği o isme benzer diye Vahit koymak istemiş ama kaderinin benzemesini istememiş hiç. Önce, “Vahit olsun,” demiş, sonra vazgeçmiş benim kaderim ona benzer diye fakat annem hemen kabul etmiş bu ismi, mutlu olmuş dedem kendi ismini bana verdi diye, ne bilsin? El mecbur *tamam, olsun* demişler, Akın Vahit olmuş adım ama hiç Vahit’i kullanmama izin vermedi dedem, sadece hüviyetimde yazardı, bir de afili durur diye mektuplarda kullanırdım ben de.

Bunu sana hiç anlatmadım Zümrüt. Çünkü Vahit dedemin yalnızlığı gelip beni bulacak sandım bu hikâyeyi ondan dinlediğimden beri. Babam, “İnanma ona, bunadı iyice, kafası gidip geldiğinden uyduruyor çoğu şeyi,” dese de ben dedeme inandım hep. Akın oldum, Anthonio oldum ama hiç tek başına Vahit olmadım ben.

Hayat öyle değişik ki, ilk kez Vahit olduğumu, tepeden tırnağa tek başına Vahit olduğumu ama, tam da bugün, Türkiye’ye yeniden ayak bastığım anda hissettim. İtalya’da Anthonio, Türkiye’de Akın, hayallerde çoban, gerçekte gazeteci, hükme göre katil, müdürlüğe göre bir ölü, bir zamanlar Günyüzü’nün Alacalı’sı, abimle kurduğumuz oyuna göre de Franco Wilson! Sıfat üzerine sıfat almıştım üzerime Vahit’in yalnızlığını atmak için, anlayacağın. Yine de gün sonunda, ülkeye döndüğümde hissettiğim bir başınalık Vahit adınaydı.

Türk kara sularına girip, yere ayak bastığımda ve abim hususi aracıyla gelip beni aldığında da bu tek başına Vahit’ten sıyrılamadım ben.

Eğer içinde bir yerlerde hâlâ ben varsam, eğer ben sanılıp gömülen o canla beraber anılarımızın da üzerine toprak atmamışsan, eğer hâlâ bakıyorsan resimlerimize ansızın ben gibi, doluyorsa gözlerin,

günün herhangi bir saat diliminde, bir saniyelik bile olsa beni düşününce sızlıyorsa kalbin... Anlatacağım sana Zümrüt. Nasıl Vahit ismini aldığımı, nasıl Vahit olduğumu, bu tek başınalığı hiç sevmeydiğimi, yemin ediyorum hiç sevmediğimi gözlerinin içine bakarak anlatacağım. Yirmi bir yıl geçse de, ömrüm dört duvar arasında çürüse de anlatacağım.

Çünkü geri döndüm.

Senin için.

En güzel içkilerin, en güzel şarkıların ve en güzel şiirlerin hepsinin senin için olması gibi ben de senin için, sana döndüm.

Hayatımın hangi noktasında yaşamın ucunu kaçırdım, bilmiyorum. Artık sadece izleyen, susan, yaşamını idame ettirmek için gerekli şeyleri yapan; yemek yiyen, tuvalete giden, gerektiğinde banyo yapan, üzerini değiştiren, su içen, görece canlı ama içsel olarak cansız bir nesneye dönüştüm. Hayatın içi boşaldı, anlamı uçup gitti ve ben bir kabuk olarak kurudum kaldım.

Tırnağımın ucuyla duvarın boyasını kavlatıyorum. L harfini çizikliyorum, sonra E sonra Y sonra tekrar L ama A'yı yazamadan hemşire gelip oturtuyor beni. Kızıyor, bağılıyor bana. Tırnak kenarlarım kan içinde kalmış. Kızımın adını yazıyorum yahu, bırak beni! Pis kadın! Fütursuzca küfür ediyorum ona. Ağzıma gelen en leş kelimeleri söylüyorum. Yerlere yatıyorum, kafamı yatağın kenarına çarpmaya çalışıyorum ki dağılsın, yaşadığım tüm acılar yok olsun fakat olmuyor. Kollarımı sıkı sıkı tutuyorlar, morluklarla dolu kollarıma yeni morluklar enjekte ediyorlar, dünya kayıyor yıldız gibi gözlerimde.

Ocak ayı sonunda çok kar yağdı. Hastanenin bahçesindeki fışkıyeden akan su soğuktan dondu. Çatılar, ağaç tepeleri, doktorların geçip gittiği yollar hep karla doldu. Geceleri kaloriferler sönüyor, çok üşüyorum. En çok da ayaklarım üşüyor. İki kat, yetmiyor üç kat giyiyorum Yavuz'un getirdiği çoraplardan.

Tuna sordu geçen sabah, ne bu çoraplar diye. Ayaklarım kocaman görünüyormuş kat kat çorap giydiğim için, ne yapmışım ayağıma, hava basıp plastik naylon top şişirmişim gibiymiş. Günler sonra ilk

kez bir şeye gülmek istedim, yüzümü eğmişim, Tuna korktu, kaçtı. *Gülmeyi unutmuşum*. İnsan nasıl güler? Bilmiyorum. Tuna da varsa yoksa korkuyor. Bazen bağıırıyor. Benden kaç yaş büyük ama çocuk gibi. Ne yaşadı diye soramıyorum. Başkasının acılarını ve yaşantılarını duymak istemiyorum. Kendi acımı bile kimseye anlatabmıyorum onların hakkına gireceğim diye. Susuyorum.

Doktorum çok iyi bir insan gibi duruyor. Yaşı çok genç, tecrübesiz sanki ama ruh ve sinir hastalıkları mütehassisi diye çok saygı görüyor. Dimdik, çakı gibi oturuyor gıcırdayan sandalyesinde. Sarı filtreli iğrenç Samsun sarması içiyor, konuşurken iki metre öteden geliyor kokusu burnuma. İşinde iyi ama, hakkını yemeyeyim. Öyle sorular soruyor ki beni konuşturmak için, birkaç kelime de olsa alıyor ağzımdan.

Geçen ona turnaları sordum. “*Ne zaman gelecekler?*” Bilmiyor-muş doktorcuğum. “Hiç gelmeyecekler ki,” dedim. Ona Akın’dan bahsetmeyi çok istedim, o ise bana hep Yavuz’u sorup durdu. Evlilik dedi, sadakat dedi, hayat dedi, bunlar hakkında ne bildiğimi sordu. Sustum. *Ne alaka Yavuz’la tüm bunlar doktor? Füsün muyum ben? Karısı düşünsün bunları*. Ama Leyla dedi ya bana geçen gün, ben oradayım hâlâ. Adını duydum ağlamaya başladım. Bir kere yumdum gözümü, uyandığımda o pis odada, ellerim kollarım bağlı yatırılmışım.

Evimizin karşısındaki Zampara Fahri koç keserdi bizim bahçede Kurban Bayramlarında. Sürmeli koçların eli ayağı bir edilir, aynı benim gibi bağlanırdı böyle. Hayvan çırpınır dururdu. Ben işte, ben! Kesilmek istemezdi, kaçmak isterdi. İşte bu ben değil. Ben ölmek istiyorum. Kessinler beni. Doktor elindeki o sivri kalemi saplasın göğsüme, kanasın her yerim, gıkım çıkmasın. Olmuyor tabii. Beni yaşama sıkı sıkı yapıştırmışlar şu kuvvetli, iğrenç kokulu uhularla. Yapış yapış, iğrenç bir güç tutuyor beni hayatta sıkı sıkı. Ayrılamıyorum yaşamdan.

Günler aylara karışıyor. Gecem gündüz oluyor. Karlar yağıyor, güneşler açıyor, bahar gelecek, kuşlar ötüşüyor. Akıl hastanesi bazen çok sessiz bazen de çok sesli bir lunapark oluveriyor. Kullandığım ilaçlardan sidiğim kokuyor, koyu bir sarıya dönüşüyor. Su içmemi

söylüyorlar bana bol bol. İçiyorum. Bardaklar cam değil, metal. Cam değil çünkü kendimizi keseriz diye. İğrenç kokuyor, insanın içesi kaçıyor, hevesi kaçıyor, anıları kaçıyor, duyguları kaçıyor, yaşamak istemiyor. Suyun hayatla ne alakası var oysa? Olmaz olur mu, var işte. Suyu bile sevmiyorum artık.

Kıyafetler gelip gidiyor bana. Yavuz getiriyormuş. Onunla görüşmeme izin verilmiyor ama yakında vereceklermiş. Doktorum dedi dün. Merak ettim, sordum bacağı nasılmış diye. İyiymiş. İyileşmiş. Düşünüp duruyorum, “Akın yaşıyor,” deyişini. Hayal miydi gerçek mi? Böyle bir şey olsa Yavuz benden bunu saklar mı? Saklamaz. Niye saklasın ki?

Nezarethaneye atıldığım gece orospularla aynı koğuşa koyuldum. Biri bana, “Kocasının koynundan çıkmış gelmiş bu kadın da, bak sanıza üzerindeki saten geceliğe!” diyerek gevrek gevrek güldü. Bir başkası, “Paahalı kumaşlı aşüfte!” dedi bana. Küfrettim onlara. Dövsünler istedim beni. Vursunlar çeneme, karnıma, başıma, göğsüme, bacaklarıma... Öldürsünler beni. Fakat öyle olmadı. Ben küfredince sustular. Biri de, “Bileklerinde kesik izi var, canına kıymış bu,” dedi. Orospular bile acıyan bakışlarla yüzüme baktı o gece.

Yavuz şikâyetçi olmamış benden. Hükümlü olarak görmemişler bile beni onu vurduğum için. Karakolun bankında bekletilirken, bir polisin elini yukarı kaldırarak havada çevirdiğini gördüm aynada, benim hakkımda konuşurken. *Deli* dedi benim için. O an tek düşündüğüm karakolda ayna olduğuydu. Şarkı doğru söylüyormuş, Belkıs Özener haklıymış, *karakolda ayna var!*

Şubatın ortasında serçeler gelip kondu yattığım koğuşun camına. Hiç ekmek kırıntısı yoktu elimde avucumda. Aç kaldılar. Yine de terk etmediler beni. Serçeler hiç göç etmez ki, turnalar göç eder. *Akın gibi*. Kızım da serçe değilmiş. Onun gibi bir turnaymış. Mevsimi gelmiş göçmüş o da. Uzak, bilinmez diyarlara. Belki sevmedi benim anneliğimi, babasının kolları nasıl diye merak etti, gitti. Bilirim, o her şeyiyle benden daha iyidir. Yeri geldiğinde babalığın yanında anneliği bile becerir. Onu asla bırakmaz Leyla, sen kimsin ki Ayten? Ama yine de... *Kabullenemiyorum.*

Darbe sonrası işkencelerden delirenleri getiriyorlar buraya bazen. Sayıklıyor hepsi. Biri her gece sayı sayıyor; diğeri, “Mama!” diye bağıarak ağlıyor. Tam başımın ucundaki duvarın ardında. Çok canı yanıyor gibi ikisinin de. Başkasının derdini alıp sırtlanıyorum yine. Ben bir küfe miyim? Dert üstüne dert bindiriyorum kendime hep. Doktorcuğuma onlardan bahsediyorum. Kıyas yapmıyor o benim gibi. İlaçlarımı takip eden hemşireyle konuşuyor fısır fısır. Tetkikler yapıyor benim hakkımda. Konuşturmak için çok çabalıyor beni. Konuşuyorum oysa ben, içime içime. Dıştan konuşsam neye yarayacak? Bir anlayan mı var sanki? Su diyorum içiyorum, yatak diyorum yatıyorum, kıyafet diyorum giyiyorum. Bir ölüm deyince insanlar kucağıma yaşamı bırakıyor, işte bunu istemiyorum.

Mart geldiğinde ister istemez kırılıyor kabuğum sanki. Daha doğrusu martın yarısından sonra... Bahçeye çıkarılıyorz öğlenleri. Güneşli olunca. Lahana gibi kat kat giyindiriliyoruz. Serçeler uçup gidiyor güneşi görünce. Ne bileyim, benim de gidesim geliyor onlarla artık. Sanırım... Sanırım yaşama biraz yaklaşıyorum.

Sonra birden saç kesimi var diye oturtuluyoruz sandalyelere. Tuna çok ağlıyor. “Anılarım gitti!” diyor kırılan saçlarına bakarak. Ben sessizim ama üzülüyorum. Kimi diyor bit salgını var, kimi diyor pismiş saçlarımız, temizleyemiyormuşuz. Susuyorum. Makasın cıyır cıyır sesi kulaklarıma doluyor. Keşke kulaklarımı da kesseler saçlarımla beraber, Leyla’nın ağlayışı hâlâ kulaklarımda, yok olsa o da bu makasla beraber, dünya sussa. Bir noktada yalvarıyorum, “Ne olur kesmeyin saçlarımı,” diye, beni duymuyorlar. Kısacık yapıyor saçlarımı gelen adam. O da doktorcuğum gibi sigara kokuyor leş gibi. Berbermiş, öyle diyor hemşireye. Erkek kesimi yapıyorlar saçlarımızı. Babam da böyle keserdi saçlarımızı bizim. Ablam çok ağlardı. Ben hiç ağlamazdım.

Yaşama dair artık hiçbir şeye üzülmem sanıyordum. Saçlarım girdince nasıl üzüldüm peki? Berber işini bitirip elinde aynayla karşıma dikilince, kendimi öyle kısacık saçlı görünce ağlamaya başladım. Hemşireler gaddar, çimdikliyorlar etimi hemen. Berber daha ılımlı, belki de hemşirelere yaranmaya çalıştığından, “Kökü sende,” diye teselli veriyor. Mavi gözlü olanla fazla içli dışlı, kakara kikiri. Mesai

bitiminde hastane önünde hemen sevişecek gibi bakıyorlar birbirlerine. İğrenç insanlar.

Doktorcuğum bir hafta sonra, “Biri seni görmek istiyor, hemşire seni bahçeye çıkarsın,” diyor. Hayal mi gerçek mi bilmem, Akın geldi sanıyorum. Aklımın bir köşesinde hâlâ Yavuz’un bana *Akın yaşıyor* demesi var. Kısa saçlarıma gidiyor ellerim, saçlarımı düzeltirken buluyorum kendimi ansızın. Ama gerçekler öyle olmuyor. Yavuz gelmiş. Oturmuş fiskiye’nin önündeki banka, geldiğimi görünce hemen ayağa kalkıyor. Yüzünde büyük bir şok ifadesi oluşuyor saçlarımı kısacık görünce, hemen toparlıyor ama kendini. Saçlarını taramış, güzelce ütülenmiş takımı, bıyıklarını düzelttirmiş. Fakat yaşlanmış Yavuz. İlk defa yaşlandığını düşünüyorum onun, oysa kaçtı yaşı?

Ben bunu düşünürken o bana, “İyi ki doğdun!” diyor. Kollarını açıyor ama hemşire uyarıyor, sarılmamamız için. Zaten sarılmam ki. Ama bana *iyi ki doğdun* demesi, *doğdun* kelimesi çok dokunuyor. Burnumun direği sızlıyor. Eski hayatımdan ne kaldı? Kim kaldı? Bir tek karşımdaki şu adam! Saçlarım bile yok artık. Akın’ın dokunduğu o saçlarımın hepsi hırçın bir makasla kesilip çöpe atıldı.

Doğmuşum... Doğum günüm olduğundan bile haberim yok. Kaç oldum ki? Yirmi dört... Ne kadar çok yaşamışım! Ne gereksiz. Banka oturuyoruz, hemşire biraz uzaklaşıyor yanımızdan. Kendimi köpek, hemşireyi de tasmamı uzatmış sahibim gibi hissediyorum. Ağlıyorum ama bu düşünceme gülmek istiyorum. Yavuz yüzüme bakıyor, saçlarıma kayıyor gözleri ara ara. Ne diyeceğini bilemiyor, kelime bulamıyor.

“Çirkinim ben artık!” diyorum birden. Gözlerim dolu dolu Yavuz’a bakarken, eski bir hatıraya bakar gibi. “Çok çirkinim... Bak, kestiler saçlarımı kısacık, oğlan çocuğu gibi. O uzun, gür saçlarım artık yok! *Kendi bakımını yapamazsın burada* dediler bana. Bitlenirim diyeymiş. Tek yıkanmam zaten yasak. Yine kendi canıma kıyarım diye herhâlde. Çok üzüldüm, kesmeyin diye yalvardım ama kestiler saçlarımı. Çirkinim artık ben. Çok çirkinim, değil mi?”

Yavuz ellerimi tutuyor. Ağlıyor. “Hayır,” diyor, keskin bir tonda. “Ayten, sen çok güzelsin,” diyor. “Hep güzeldin... Hâlâ çok

güzelsin.” Uzanıp kısıcık saçlarıma dokunuyor. Gözünden bir damla yaş düşüyor yanağına, silmiyor. “Çok güzelsin,” diyor yeniden.

Onu hiç sevmiyorum. Onu sevmediğime eminim. Fakat öyle anlar oluyor ki insanın yaşamında, en küçük bir sözde bile mutluluğu buluyor. Bana güzel olduğumu söylüyor, bunu ona söyleten aşk mıdır? Bilmiyorum. İstemiyorum ama güzel olduğumu söylemesi beni yatıştırıyor. Susuyoruz bir süre. *Kendimden nefret ediyorum*. Ellerimi çekiyorum ellerinden. Gözüm bacağına ilişiyor.

“İyi misin?” diye soruyorum. İyiymiş. Mühim bir şey olmamış. Söylerken siliyor gözünün yaşını. Anlatmasa da bir şeyler olmuş bence evde. Jale Hanım kim bilir neler dedi hakkımda. Ben büyük hata yaptım, aslında onunla dalaşacak, ona öldürtecektim kendimi, diyorum o an. Jale Hanım beni çok güzel öldürürdü o kırmızı ojeli parmaklarıyla.

“Sen nasılsın?” diye soruyor bana.

Yine gülmek isteyip yüzümü eğiyorum. “Deliyim,” diyorum hastaneyi göstererek. Yavuz bakışlarını kaçırıyor benden.

“Kızgın mısın bana seni buraya yatırdığım için?” diye soruyor.

“Hiç düşünmedim bile,” diyorum. Doğru, hiç düşünmedim bile. Bana göre burada olmak ne olmamak ne? Ansızın gözlerinde takılı kalıyor gözlerim. “Bana bir şey söylemiştin,” diyorum. Kalbimde müthiş bir hızlanma oluyor. “Hatırlıyor musun?” diye soruyorum.

Gözleri hafifçe kısılıyor. *Hayal deme Yavuz. Ne olur hayaldi deme! Çok düşündüm o anı! Hayal miydi gerçek miydi veya bana o an seni durdurmak için bunu söyledim deme sakın bana!* “Ne söylemişim?” diyor.

Belki ılımlı olursam, belki dokunursam eline koluna yumuşar, söyler yeniden zannediyorum. Kucağındaki eline uzanıyorum, tutuyorum. “Akın yaşıyor demiştin.”

Yüzü düz. Dümdüz. Bir duvar gibi, okunmuyor. Elini tutan elim bakıyor. Elime sarılıyor elleri sonra, sarmaşık gibi. “Ayten...” diyor, en istemediğim tonda. “Ben öyle bir şeyi hiç söylemedim.”

Oysa ne kadar inanmış içim bunun gerçek olabileceğine. Kaburga kemiklerim bıçak olup batıyor sözleriyle sanki kalbime bu sözleriyle. Elimi çekiyorum elinden. “Hı...” diye bir mırıltı çıkıyor

dudaklarımdan. Ne denir ki? Ben delirmişim. Ben kafayı yemişim. Bunun ayrımına yeni yeni varıyorum.

Yavuz ceketinin iç cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor. Sorgularcasına yüzüne bakındığımda, “Mete senin için bir resim çizmiş. Tabii ben de biraz yardım ettim ama *söyleme* dedi, sen yine de bilmiyor gibi yap,” diyerek uzatıyor bana. Kâğıdı alıp açıyorum hemen. Anlamsız karalamalar, üç baş, şekilsiz vücut, birleşmeye çalışan eller, ayakları çizmeyi unutmuş. Daha dört yaşında bile değil ama çok duygulanıyorum görünce. Bir tur da bu çizgilere ağlıyorum. *Ben, Mete ve Yavuz.*

“Neşe aradı, seni sordu.”

Neşe kim diye düşündüm o an. Şu ilaçlar, burası, tedavi ettiğine inandıkları şu hastane yeri insanı aptal yapıyor. Neşe... “Ne dedin ona?” diye soruyorum.

“Duymuş Zehra’dan, başına gelenleri. Çok üzülmüş. Ziyaret etmek istedi seni ama görüş olmadığı için gelemedi.”

Alnımı ovuşturuyorum iki elimle. “Doğum yapmıştır o da... Hatta Leyla hayattayken yapmıştır. Doğurmuş mu? Nesi olmuş?”

Yavuz çok üzülüyor bu soruma, gözleri kaçıyor köşe bucak. “Bilmiyorum, sormadım,” diyor konuyu kapatmak için. Üzülmemi istemiyor belki de.

“Öğrensene, benim için...” diyorum ben de. O an bakıyor bana, *sahi mi* der gibi. “Lütfen.”

“Tamam, öğrenirim,” diyor.

*Yine geleceğim*lerle ayrılıyoruz onunla. Artık her hafta gelmeye başlıyor. Kızı olmuş Neşe’nin. Seviniyorum onun için. Eğer Leyla yaşasaydı onun arkadaşı olurdu. Ama Leyla yaşamıyor. Arkadaşsız kaldı Neşe’nin kızı. Doktoruma ilk kez içimi dökmeye başlıyorum ben de. Ben ona Akın’dan bahsediyorum o da bana hayattan, yaşamaktan. Çocukluğumu anlatıyorum bazen, “Hayatım sürekli dibe inen sonsuz bir merdiven gibi,” diyorum. “Çok seviyorum bu cümleyi, bir kalemim olsa mutlaka yazardım bir yere,” diyorum. Doktorcuğum, “Ben yazdım senin yerine,” diyor, mutlu oluyorum ama gülemiyorum.

Gülmeyi unuttum, bunu doktoruma söyleyemiyorum. *Gülmeyi nasıl unuttur ki bir insan?* der diye korkuyorum. Gülmek yahu! Yüzdeki birkaç kasın kırıışarak toplanmasından ibaret! Sonra aklım konuşuyor: *Ulan sen daha kendini toplayamıyorsun, yüzündeki kaslar nasıl toplansın?*

Toplanamıyorum işte.

Kırılıp kalmışım öylece, bin parçayım; bininde de Leyla yarası.

O gün Taksim eyleminde kim varsa tutulan listelerden araştırılmaya başlandı. Ben polise teslim olmadan önce dernekten Sevtap'la konuştum. Kendisine abla dedirtmeyen Sevtap... Beni karşısında görünce inanamadı. Doğrusu ben de inanmadım, ne kadar çökmüş. Fahri Baba, Taksim eyleminde ölünce herkes dağılmış. "O Taksim eylemi her birimize mezar oldu," dedi. Çok üzdü bu cümle beni, ben de o eylemde ölmüştüm bir nevi.

Ona gittim çünkü o eylemde tasvir ettiğim adamları onun tanıyor olabileceğini düşündüm. Çıkaramadı ama soruşturabileceğini söyledi. Sıkı sıkı sarıldı bana, ağlaştık uzunca. Ona nasıl kaçtığımızı, neler olduğunu anlattım. Yaşadığımı kimseye söylememesini tembih ettim. Çok ısrar etti, o gece onda kaldım. Sabaha kadar konuştuk, dert bölüştük. "Ah, Akın..." dedi bir ara. "Neler yaşamışsın."

Yaşadım saymadım hiç İtalya'da oluşumu. Hayatımdaki bir toz yumağı olarak gördüm o geçen zamanı. Şimdi o tozu unutmak, temizlemek gerek. Bana eski mutlu anlar bir de Zümrüt gerek.

Ocağın ikinci haftasında bulundu adamlar. Milliyetçi tipler, asarım keserim modundalar. Biri içerideymiş adam yaralamaktan, diğeri de Fatih'te oturuyormuş. Avukatımla zaten ayarladık her şeyi, suç hükmüm düşüp mahkeme görülürse sadece kaçmaktan ve evrakta sahtecilikten yatacağım hapis. Paraya çevrilmeyormuş. "Ne kadar yatarım?" diye sordum. "Bir yıl en fazla," dedi. Bilmiyorum, doğru mudur. Ama inandım. Gidip teslim oldum o gün.

Bir dünya ifade verdim, anlattım kaçışımı ama işin içine hiç Hasanları katmadım. Çok dayak yedim onların isimlerini söylememek için çok! Onlarla aynı tarihte kaçmam çok dert oldu bana. Kaçış rotamı da İzmir olarak söyledim. *İzmir'den tekne kiraladım*

kaçtım. İnanmadılar. Bozuk plak gibi tekrarladım durdum. Yemeğimi kestiler, suyum kestiler ama söylemedim. En sonunda ümidi kestiler ve bir koğuşa alındım.

Mahkeme günü gelip üzerimdeki o suçu atana kadar kıvrandım durdum. Fatih'te oturanın adı Muhsin'miş, o direndi, "Ben yapmadım," dedi ama hapiste olan Ziya itiraf etti suçu, benimle bire bir aynı anlattı olayı. Kendime söz verdim o an, buradan çıkınca Vedat'ın mezarına gidip, ailesini bulacağıma. Onlar yıllar sürecektelerken benim diğer davamın 6 Şubat'ta görülmesi kararlaştırıldı.

Koğuştaki sakindi. Düşüne düşünce delirmemek işten değildi ama abime hep Zümrüt'ü sordum. Gazeteye çıktığını söyledi bana, anlamadım. Yanında getirmiş haberi, telin ardından gösterdi. Elinde silah, üzerinde gecelik, siyah beyaz bir fotoğraf. Fotoğrafın üzerinde büyük harflerle yazılmış *"TARABYA'DA ALACA KARANLIK VAKTİ ALTIPATLARLI KADIN!"* başlığı... Fotoğrafa baktım uzun uzun. İnanamadım, bu o mu? Ufacık, avurtları çökmüş o yüz, korkulu gözler onun mu? Ya o elindeki silah? Ayakları... Çırılçıplak! Kar yağıyordu uzun bir süredir. Ayakları neden çıplak?

"Abi, gözünü seveyim araştırsın bu olayı. Neymiş, neden o saatte oradaymış, elinde neden silah varmış? Ne olur sor soruştur!" dedim abime yalvarırcasına. Moralim çok bozuldu. Koğuşa döndüğümde uzandım yatağıma, gazetede yüzünü düşündüm. Günlerce uyutmadı o yüz, o bakış. Kendi kendimi yedim bitirdim.

Bir kaza olmuş, Yavuz vurulmuş sanırım. "Ayten mi vurmuş?" diye sordum abime. "Bilmiyorum o kadarını," dedi. Onun elinde silah varsa o vurmuştur. Yavuz'un hayatını kurtarmak için bir adamı vurması geliyor aklıma. Çıldıracak oluyorum. Ne oldu? Sana ne yaptılar böyle? Her şeyi ama her şeyi bilmek istiyorum. Tarabya'daki villada yaşıyorlarmış. Birkaç defa geçmiş evin önünden abim, korumalar varmış kapıda. Neden? Kimi kimden koruyor?

Şubatta davam görüldü. Bir sene hapis cezasına çarptırıldım fakat avukatımın savunması, sunulan gerekçelerle yedi aya indi ceza. Uzun zaman sonra lehime işleyen tek şey buydu. Yedi ay... Ağustos ortası gibi buradan çıkacaktım. İster istemez sevindim buna.

Şubat, mart ve nisan büyük bir sessizlikle geçti. Haber alamadım ondan hiç. Cemiyette bile yoktular. Sonra bir şey oldu. Bir anda oldu, ansızın. Yerel bir gazete haberine çıktılar 22 Mayıs'ta. "*Kırmızı Kulüp'ün Yeni Sahipleri*" başlığıyla. Yalıdaki kilitli çekmece açılmış, anladım. Asıl merak ettiğim o çekmeceyi kim açtı? Kim buldu bu tapuyu? Tapuyla beraber mektupları... Annemin ve Ayten'in mektuplarını... Fotoğrafına baktım bir daha gazetedeki. Beynimden vurulmuşa döndüm. Zümrüt, Yavuz'un koluna girmiş, yüzünde eğreti bir gülümseme, üzerinde pahalı olduğu belli olan bir elbise, boynunda parlak taşlı bir kolye, saçları kısacık, parmağında yüzük...

Masada saatlerce o habere bakakaldım. Sanıyorum ki kalbim hayatım boyunca hiç bu kadar sancımadı. *Seviyor musun onu?*

Mayıs ayının ilk haftasında çıktım hastaneden. Akıl hastanesinde olmak sağlıklı, yaralı, bir daha uçamayacağını bilen bir kuşa geçici pansuman yapmak demekmiş bence. Yaralarım geçmedi, sağlığım düzelmedi, her an ölecek gibiyim ama yaşamak için bir umudum var artık.

Aslında her şey rüyamda Akın'ı görmemle başladı. Çok gerçekçi olan bu rüyada Akın yine şarkılar söyleyip, dans ediyordu. Sarı sıcak bir hava vardı. Burnumun ucunda, yaptığı karışık kızartmanın kokusunu duydum. Uzun uzun izledim onu mutfağa açılan kapının önünden. Bir an başını kaldırıp yüzüme baktı, şarkısı sustu dilinde. "*Çok kızgınım sana,*" dedi bana çocuk gibi. Sormak istedim neden diye, soramadım. "*Kendinden vazgeçmek bu kadar kolay mı? Canının hiç mi kıymeti yok? Ben senin için, iyi yaşamak için neler yaptım. Sen kendini öldürmek istiyorsun. Yazık değil mi o cana?*"

Doktoruma hemen anlattım bu rüyayı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ben anlatırken. Gülüyor, gülüyor, değil mi? Ben yanlış görmedim? Hiçbir şey söylemedi doktorum. Günler boyu aynı rüyayı anlattım durdum. Sonra sustum, belki çok anlattığım için girmiyor rüyama sandım. Sustuğum gece yine Akın'ı gördüm rüyamda. Beni yaşama bağlayan onun rüyama girişi oldu.

Mayısın ilk haftası hastaneden çıktığımda artık hayata daha farklı bakmaya başladım. Yaşamak isteyen biri gibi değil, yaşaması

gerektiğine inanan biri olarak, öyle süregeldiği için, öyle aktığı için, öyle estiği için rüzgârın yönü. Eve geldiğimde, Mete'ye sarıldığımda, ağlaştığımızda, Jale Hanım bile bana hiç beklemediğim şekilde sıkıca sarıldığında hayatın ne kadar değişik, bazı kalp kırıklıklarının ne kadar geçici, nefretin ne hafif bir duygu olduğunu anladım. Herkes uyuyup el ayak çekilince Yavuz'un bana elinde bir kâğıtla gelip, "Geçmiş doğum günü hediyen," diyerek bir tapu önüme bırakması, Kırmızı Kulüp'ün benim üzerime olması, itiraz etmek için hazırlanmam fakat onun bana, "Akın almış, senin için. Bak, tarihi üzerinde," demesi...

Artık bir şeylere ağlamak istemediğim dönemdeydim ama buna ağladım. Hâlâ bir yerlerde beni düşündüğün izler varmış, Akın. Bu dünyada hâlâ izin varmış beni büyüleyen. İnanamadım, şoke oldum. Kırmızı Kulüp yahu bu! Tam da askere gitmeden, en mutlu olduğumuz o günlerde alınmış. Bunu bana hiç söylemedi, söylemek için muhakkak evlendiğimiz geceyi bekledi çünkü bilirdi içten içe benim ona düğün hediyesi olarak damat gömleği dikeceğimi, altta kalmamak istemişti bana kalırsa ama bu... Bu çok büyük bir şeydi.

Ertesi gün gittik Kırmızı Kulüp'e. Demek uzun bir süredir kapalı olan Kırmızı Kulüp'ün kapalı olma sebebi buymuş. Yavuz'a bunu nasıl bulduğunu sorduğumda bana yeterli bir yanıt vermedi. "Buldum işte," dedi. Bana bakışında bir tuhaflık vardı, yüzünde, gözlerinde, bedeninde... Akıl hastanesine yatışım bana karşı olan tutumunu değiştirmişti belki de veya artık deli bir kadına âşık olmak istemiyordu. Bunun için ona kızamazdım, nihayetinde özgürdü, boşanmak ikimiz için de en iyi seçenektir.

Kırmızı Kulüp'ün eski garsonlarından birinde olan mekânın anahtarıyla içeri girdiğimizde havasız mekân ciğerlerimi sıktı sanki. Ön girişteki iki yanı aynalı geçitte duraksadım. Yavuz önde, ben arkada kalakalmıştım. *Aynalar...* Kısacık saçlarım, solgun yüzüm, fersiz gözlerim... *Sen mi olacaksın sahibi buranın? O Akın'ın sevdiği kız, Günyüzü dediği hani, sen misin o? Bu çirkin, eciş bücüş yüzlü, kara kuru kız...* Utan kendinden! *Aynalarda gördüğün o yüzden utan! Zavallı seni! Ne Akın'ı tutabildin hayatında ne de el kadar kızını. Aynalara nasıl bakabiliyorsun? Aynalarda gördüğüne nasıl katlanabiliyorsun?*

Bir anlığına gözlerimi yumdum bu düşüncelerle. Sonra yine bir anlığına yerdeki kısa fırça sopasını fark ettim. Yavuz'un gözleri tetikte, üzerimde. "Ne oldu?" diye sorguladı hemen beni. Ne olmadı ki?

Fırça sopasına uzanıp birden karşımdaki aynaya fırlattım. Koca ayna uyguladığım baskıyla şangırtı çıkararak kırıldı. Tam yüz kısmıydı. Yavuz dönüp yanıma gelirken arkama döndüm, oraya da vurdum ama o ayna çatladı sadece. Ellerimi tuttu, sopayı aldı elimden. "İstemiyorum!" diye bağırdım beni tutan ellerinden kurtulmaya çalışarak. "Ayna görmek istemiyorum!" *Bu harabeye bakmak istemiyorum.*

Haftalık terapi seanslarımız devam ediyordu başka bir doktorla. Artık kendimi anlatmaktan yorulmuştum. Her şeyden yorulmuştum ama içimde müthiş bir yaşama ihtiyacı vardı. Ölümünden nasıl bu kadar çabuk vazgeçebildim, anlayamıyordum. Kafam karmakarışık-tı. Bazen tüy kadar hafif bazen de demir kadar ağırdım.

Tarabya'daki villada artık odamın kapısı açık uyuyordum. Ne kadar kesici şey varsa yok edilmişti odada, camların ardındaki panjur-lar kapatılmıştı kendimi aşağıya atmayayım diye. Oysa atmazdım. Artık ölmeye bile hevesim yoktu. Saçma sapan şeylerle oyalanıyordum. Sabahları çok erken, gün doğarken uyanıyor, mutfak penceresinde villanın kıdemli gazetecisi bacaksız Ferit'i bekliyordum. Pazar günleri hariç her sabah süt, ekmek ve gazete getiriyordu. O küçük çocukla dertleşmek bile bana çok iyi geliyordu. Yeni yüzler tanımak, yeni bir hayat yaşamak gibi geliyordu belki de.

Bir gün Neşe aradı, beni görmeyi çok istediğini söyledi. Yusuf'un Kıbrıs görevi bitmiş ama birliği İzmir'de olduğundan hâlâ oradalar-mış, İstanbul'a anneleri ve babalarını görmeye gelmişler. Onu villa-ya davet etme düşüncesi aklımdan geçse de Jale Hanım buradayken istemedim. Bir çay bahçesinde buluşmayı kararlaştırdık. O kadar uzun zaman sonra onu görecektim olmanın heyecanı ile gittim çay bah-çesine.

Neşe benden önce gelmiş. Onu görür görmez açıldı gözümdeki musluklar. Kilo almış -belki de doğumdan kalma kiloları-, saçını değişik kestirmiş, tamamen bir *anne* olmuş Neşe. Beni gördüğünde yüzünde oluşan o kırığı ise ömrüm boyunca unutamam. Gerçekten

üzüldüğünü yüzündeki o kırıklığı gizlemeye çalışmasıyla anladım. “Neşe...” diyerek sıkı sıkı sarıldım ona. *Ah, Neşe...*

Birkaç dakikamız çay bahçesindeki tuhaf bakışlar eşliğinde sarılıp ağlaşmalarla geçti. Neşe geri çekilip yüzümü avuçları arasına aldı, sonra elleri kısa saçlarıma dokundu. Sorgular gibi baktı yüzüme. “Kestiler,” diyebildim.

Bir kez daha çekti beni kendisine, sıkıca sarıldı. İki çay söyledik, ikisi de açık, içimiz kopkoyu çünkü. Elleri hiç ayrılmadı ellerimden. “Çok istedim gelmeyi, seni görebilmeyi ama Kıbrıs’tan buraya gelmek öyle kolay olmuyordu Ayten. Keşke İzmir’de olsaydık, yemin ediyorum bir şekilde aldırırdım seni. Düşündükçe ben kötü oluyorum ya sen... Sen bütün bunları nasıl...”

Hâlâ hızlı konuşuyordu Neşe. Fakat konuştuklarının acısından mı yoksa ağırlığından mı sekteye uğruyordu kelimeleri bu defa, bilmiyorum. Oysa iyiydim ben. Yara hâlâ açık olsa da uyuşmuştu sinirlerim. Ellerimi tutan ellerini sıktım bu düşüncelerle. “Bir kızın olmuş,” diyerek geçiştirdim bu ağır konuyu. Konuşmak istemeyişime bir şey demedi. Ağladı benim için. Hatta o kadar çok ağladı ki mendili ıslak ıslak oldu.

“Canan,” dedi buruk bir tebessümle. Gözlerinde kızının hayalini gören bir annenin parlaklığıyla söyledi adını. İçim sızlamadı desem yalan olur. Hatta tam sol göğsümün ucu, canımın toplandığı o köşe sızladı.

“Ne güzelmiş ismi, sen mi koydun?”

“Aslında Yusuf istedi,” diyerek burnunun ucunu sildi. “Ben de tamam dedim. Öyle işte.” O da kaçındı bu konudan ama anlatmak istemeyişinden değil, benim Canan’da Leyla’yı düşünüp üzülmemi istemediğinden. Oysa benim Leyla’yı düşünmediğim bir an yoktu ki. Yine de bir şey söylemedim ona.

“Yusuf nasıl?” diye sordum.

Daha başka güldü yüzü Yusuf’u sormamla. *Aşk bu işte. İnsanın yüzü bile bir başka gülüyor aşkla.* “Yusuf... Yusuf işte, nasıl olsun. Aynı. Seni çok görmek istiyordu o da aslında ama Canan’ı bırakmadı. Ayrılamıyor ondan, annesine babasına da güvenmiyor bir şey olur diye. Bir de göbek yaptı ki sorma...” Gülmeye çalıştı Neşe fakat

gülemedi. Gözlerime baktıkça hüznle doldu gözleri. Galiba ben artık insanların içindeki mutluluğu çekip alan bir makineydim. “Ah, Ayten'im...” diyerek yeniden sarıldı bana bir süre sonra. Kısa saçlarımı okşadı. En son ne zaman saçlarım beni gerçekten seven sıcacık ellerle okşanmıştı, bilmiyorum. Sanırım Akın yaşıyorken. Bunu düşünmek yüreğimi titretti.

Çok duramadı Neşe, Canan'ı emzirmesi gerekiyordu. Zar zor ayrıldık birbirimizden, ayrılırken yine ağlaştık. Onunla buluştuktan sonra soluğu mezarlıkta aldım. Leyla'nın mezarındaki kuru yaprak ve taşları ayıkladım. “Biliyor musun Leyla, Canan da seninle yaşımış!” dedim ona. “Senin en iyi arkadaşın...”

Kırmızı Kulüp'ü Yavuz adam etti. Yeni sandalye ve masalar, yeni kırmızı duvar kâğıtları, ışıklandırmalar, girişteki kadife halılar, tabaklar, çatal kaşıklar, bardaklar... Her şey sıfırdan, her şey temiz ve yeniydi. Girişteki aynalar yoktu artık. O harabe kızı görmüyordum, göz göze gelmiyordum.

21 Mayıs'ta açılışı yapıldı. 21 Mayıs öncesi doktorumla bu mekânın açılışı üzerine çok konuştuk. Ben gitmek istemedim, kalabalığa çıkma düşüncesi bile beni boğuyordu sanki fakat o bana böyle şeylerin çabucak olmayacağını, yavaş yavaş hayatın akışına karışacağımı, kendimi zorlamamam gerektiğini söyledi. Yavuz'la birlikte Leyla'nın mezarına gittikten sonra bir gün çocuk parkında durmasını istedim ben de. İtiraz etmedi. Bir banka oturduk. Omuzlarım dünyanın yükünü sırtlanmış gibi çökük, öyle boş ama kırık bir yaşama ihtiyacıyla parkta oyun oynayan çocukları seyrettim. Kimi kaydırakta, kimi salıncakta, kimi tahterevallide. İşte biri düşmüş, ağlıyordu şimdi. Diğeri kahkahalarla gülüyor, öteki gazozu birden içmiş burnuna kaçmış yüzünü buruşturuyor, bir diğeri paytak paytak yürümeye çalışıyordu... Devrim Leyla hiç büyüyemedi onlar gibi. Saçları hiç uzamadı. ~~Hiç anne demedi bana. Hiç yürümedi ayakları. Hiç düşmedi, kanamadı dizleri, ben sarmadım yaralarını.~~ Ama beni anne yaptı. *Ben anneliği tattım.*

Yavuz'la o parkta hep çocukları konuştuk. Çok katıydı çocuklara karşı. Mete'yi seviyordu, biliyorum ama olması gerektiği için seviyordu onu. “Eğer elinde olsaydı onu yapmazdın, değil mi?” diye

sordum. Başka zaman olsa nasıl utanırdım ona bu soruyu sorarken ama utanmıyordum artık, dilimin kemiği kırılalı çok oldu.

Dürüst bir de. “Yapmazdım,” dedi. “Eğer elimde olsa Ayten, asla Türkiye’ye gelmezdim üniversiteden sonra. Fransa’da yaşırdım, orada iş kurmaya çalışırdım.” Duraksadı ve gözlerime baktı. “Seni hiç sevmez, âşık olmazdım.”

Yavuz’un melankolik bir yanı vardı bana kalırsa. Çok göstermese de içinde bir yerlerde hâlâ duygusal biri vardı. Sinir bozucu bir sakinlikle bunu saklıyordu hep. “Psikolojik tedavi almaya devam etmek ister misin?” diye sordum.

“Seni sevdiğim için mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Benimle beraber bunca şeye şahit olduğun için...” Oysa işin içerisinde beni sevdiği de vardı tabii.

“Sen bende kalıcı bir hasar bırakamazsın Ayten. Seni sevmek yaralayıcı değil, şifa verici benim için.”

Yavuz’un sevgisi, sevginin nasıl bir türüdür, bilemem. Ben olsam beni sevmeyen birine kılımı kıpırdatmaz, çabalamazdım. Onda farklı bir şey vardı, çözemiyordum. Keşke çözebilseydim. Bazen korkuyordum çünkü bana öyle bir bakıyordu ki gözlerinin karalığında boğulacak, yok olacaktı gibi hissediyordum.

İlk kez Yavuz’la bir davete beraber katıldık. Kırmızı Kulüp’ün açılışı. Kendimi bir kukla gibi hissediyordum, sakinleştirici ilaçlarımı yutmuştum, sersem sersem gülümsüyordum Yavuz’un yanında. Bir dünya tanımadığım isim geldi, Yavuz’un ahbablarıymış. Bir Feride’yi tanıdım. Geveze kadın, bir sürü soru sorup durdu. Nasıl olmuş bu evlilik? Neden büyük düğün yapılmamış? Şaşırmışlar, alınmışlar onları çağırmadığımız için. Sen kimsin be kadın? Neyimsin benim? Her boka maydanoz.

Açılışa belediye başkanı da geldi. *İyi reklam yaptın Yavuz.* Basını da çağırmış, yine flaş patladı gözüme gözüme. Sinirlerim bozuldu, oturdum bir ara masanın birine. Ansızın ağlamaya başladım. Birden önüme bir mendil uzatılınca başımı kaldırıp baktım, Selim. Bakınca tanıyamadım ama sonra anımsadım. Selim bana Nergis’i hatırlatıyordu. Daha çok ağlamak istedim fakat tuttum kendimi.

“İyi misiniz Ayten Hanım?” diye sordu bana.

Uzattığı mendili alırken kafamı salladım. “Teşekkürler Selim Bey,” dedim. O gece bir tek o acır gibi baktı yüzüme. Sanki bir şeyler olduğunu anlamış gibi. *Çok şey oldu oysa, birini bile anlatamıyorum ki.*

Gece sonunda Yavuz içmiş biraz, çakırkeyif. Arabaya binene kadar ben tutmaya çalıştım onu. Mahir abi gelip aldı bizi. Bir taşıma da arabadan eve oldu. Yatağına yatırdı Mahir abi, rica ettim ayak-kabıllarını çıkarsın diye. Çıkardı, sonra gitti o da. Yavuz’un uyuyan yüzüne baktım. Sonra odasına, kapağı aralık kıyafet dolabına, komodindeki saatine, parfüm şişesine, banyosunun açık kapısına... O banyoda kendi canıma kıydığım geldi aklıma. *Kim tutabilirdi ki beni şu an? Herkes uyumuş, Yavuz sızmış. Fakat içimde başka bir şey var artık. Akın’ın sesini duyuyorum kulaklarımda sanki. O azarlar sesi, intiharı isteyen yüreğime karşı fütursuzca ettiği savunma sözleri...*

Odama geçip uzun süre oturdum yatağımda. Tüm aynalarımı söktürmüş, kaldırtmıştım odadan. Daha doğrusu Yavuz kaldırtmış, çirkin olduğumu tekrarladığım için. Gözlerim yalnızca göğsüme kadar kendimi görüyordu şimdi. Kendi yüzümle yüz yüze gelmeyeli çok oluyordu.

Mayıs sonunda Yavuz bana çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Bir akşam otururken, o elindeki dergiyi karıştırırken ve ben uzaktan elindeki dergide bulunan yeni moda kıyafetlere bakınırken pat diye sordu. “Bilmem,” dedim. “Doktorumla bu meseleyi hiç konuşmadım.”

“Eğer istiyorsan çalışırsın, bunun doktorla bir alakası yok,” dedi. Belki haklıydı ama ben her şeyi ona danışıyordum artık, bir kuklaydım, ne bileyim içi boş bir kabuktum...

Hazirana girerken Karaca Trikotaj Atölyesi’ne beraber gittik. Esasında sadece gezmek için. Yeni makineler almış, atölyeyi ve işini büyütmüş Yavuz. Gel gör dedi, merak ettiğimden gitmek istedim ve gittim. Bir seneden fazla olmuştu buraya gelmeyeli, çok tuhaf hissettim. Sanki eski hayatıma uzaktan bakan biri gibi. İş arkadaşlarımdan çoğu çıkmış işten, Şebnem buradaydı ama. Göz göze geldiğimizde hemen kaçırdı bakışlarını. *Ah, Şebnem... Seninle Yavuz hakkında neler konuştuk, onu nasıl beğendiğini, nasıl sevişeceğini hayal ettiğini*

sürekli söyler dururdun. Bu yüzündeki utanç onca sözü benimle konuşmaktan kaynaklı, biliyorum. Al, tepe tepe kullan Yavuz'u, demek istedim sana o an ama diyemedim tabii. Sil şu yüzündeki mahcupluğu Şebnem! Canı cehenneme sevginin de sevişmenin de.

Sümerbank'la bir anlaşma sağlamış Yavuz. İş büyütmesi, sırtını devlete dayamasından geliyordu bana kalırsa biraz da. Şu köy okullarına yardım projesini üstlenmiş bu sene de fakat yazın da giyim yardımı yapmayı koymuş kafaya. Bu triko atölyesine de onca işçinin alımı biraz da bundanmış. Şaşırdım, sevindim. Beni üst kattaki odaya çıkardı. Ayşe adında bir kadınla tanıştırdı, müdür yardımcısı ve sekretermiş Ayşe. Benden iki yaş büyükmüş, güzel giyinen, sessiz bir tipti.

Sonra başka bir odaya girdik. Boştu oda, yeni temizlenmiş, yerler Arap sabunu kokuyordu buram buram. Yavuz'a baktım. "Otursana," diyerek masanın ardındaki deri sandalyeyi gösterdi bana. "Müdür Hanım."

"Ne?" diye sorguladım. Gülerek masanın ardındaki sandalyenin yanına gitti, sandalyeyi geri çekti ve yeniden işaret etti.

"Aytan Hanım, buyurun. Karaca Trikotaj Atölyesi'nin yeni yöneticiliği işiniz hayırlı olsun."

Öyle işte doktorcuğum. Yavuz da Akın'ın yaptığı jestin altında kalmak istemedi, besbelli. Ben Kırmızı Kulüp'ün kâğıt üzerinde yöneticisi olmak istedim, oranın başına başka birini koyduk ama gelirleri tamamen bana ait olacak. Ben de çoğunu Sümerbank'la beraber köy okullarındaki çocukların giyim yardımına harcayacağım. Madem yaşıyorum, yaşamak dedikleri buysa tabii, gerçekten yaşaması gerekenlere, çocuklara, gençlere ve ihtiyaç sahiplerine yardımcı olacağım diyorum.

Trikotaj atölyesinin başına da biraz da bu sebepten geçtim. Nasıl yararlı olabilirim diye. Özünde bir çocuk sevindirme işi.

Yavuz'la bunun üzerine çok konuştuk. Maddi olarak biraz elini taşın altına koymaya ikna ettim onu. Birkaç finansör bulacağını söyledi bana. Yurt dışından tanıdığı arkadaşlarıyla da irtibata geçecekmiş. Ne yalan söyleyeyim, sevindim onun da böyle çabalıyor olmasına. "Biliyor musun, biz seninle çok iyi iş arkadaşı olabilirdik," dedim ona bir akşam. Önce güldü bu sözüme, sonra yüzü asıldı.

“Zaten iş arkadaşından öteye hiç geçemedik,” dedi. Sustum ben, bir şey söylemedim. “Ama ben buna bile razıyım,” dedi sonra. “Sen yanımda ol, ben dostluğuna da düşmanlığına da razıyım.”

Bence Yavuz'da bir sorun var. Onca aydan, onca yıldan sonra ilk kez bu düşünceye kapıldım. Aşk değil, sevgi değil bu. Bana bakışında koyu, kopkoyu, balçık gibi katı ve sert bir şey var. Karanlık bir şey. Sence ne bu doktorcuğum? Biliyorum, sen onunla bire bir görüşmeden bilemezsin neyi olduğunu ve bana söylemen de etik değildir ama ne bile-yim... Boşanalım diyeceğim ona, konuyu açtığım anda yok oluyor. Şans vereyim en azından arkadaşlığa diyorum, kendimi suçlu hissediyorum bu defa da.

Temmuzda araba kullanmak istediğimi söyledim. Yavuz hemen ben öğreteyim dedi. “Yok, Mahir abi öğretsin,” dedim.

“Peki,” dedi.

Mahir abi, Edirne yolu üzerindeki boş arazide öğretti bana araba kullanmayı. Bu gaz, bu fren, bu debriyaj, bu vites, şu silecek çalıştırır, şu lambalar, aynalar, emniyet kemeri... Ne çok teferruatı var şu demir yığınının! Kaç kere stop ettirdim, bir kere bile kızmadı Mahir abi. Eh, bir dünya evrak açıldı tabii ehliyetname için. Semt semt doluştım, savcılık, hastane raporu, nüfus kimliğimin fotokopisi, ilkokul diplomam... Dosya tamamlandıktan sonra da yazılı imtihana çalıştım. Beni sınava Yavuz çalıştırdı, daha doğrusu hangi trafik işareti nedir; o, kâğıtlara çizdi, ben de söyledim. Nihayetinde temmuz sonunda geçtim sınavdan. Artık ehliyetnamesi olan bir kadındım ama arabam yoktu. Yavuz'un bana tahsis ettiği bir otomobil vardı ama ona *benim* diyemiyordum, benimseyemiyordum.

Ehliyetnameyi aldığım günün akşamında Mete, Yavuz ve ben Kırmızı Kulüp'e gittik. Ben kullandım arabayı. Gece gece de ilk kullanışım oldu. Mete de olunca arabada, fazladan dikkatli olmaya çalıştım. Hastane raporunda bir doktor da arıza çıkarmaya çalıştı, kullandığım ilaçlardan dolayı ehliyet almamın şimdilik olumsuz olacağını söyledi. Çok üzüldüm fakat sonrasında aradılar, bir yanlışlık olmuş dediler. Anlamadım. Geçtim doktor raporunu da.

Ağustos çok değişik başladı. Yavuz'la iyi geçinmeye çalışıyordum ama bir yere kadar. Gittiğimiz davetler, sahte gülüşler, insanların

gözlerinde gördüğüm “*Nasıl da Akın’ı bırakıp onunla evlendin ama!*” bakışları beni tiksindiriyordu. Bunca şeye rağmen, herkesin *doğrusu bu* demesine güvenerek Yavuz’la kendimi yakıştırmaya çabaladım. Sonunda kendimden nefret edeceğimi bile bile yaptım bunu. Ona farklı bakmaya çalıştım; iyi görmek, herkesin övdüğü o yakışıklılığını, başarısını ben de görmek istedim. Ortak noktalarımızı düşündüm, fikir alışverişlerimizin bana keyif vermesi için çabaladım. Gerçekten onu sevmeye çalıştım ama olmadı, içim almadı. Bunun için çabalayışım bile dert oldu kendime, iğrendim hep, nasıl yaptın bunu ona dedim, öyle büyük bir ikilemle boğuştum ki uykularım kaçtı, asabım bozuldu.

Ağustos geldiğinde Yavuz’un beni aldatıyor olabileceğinden de şüphelendim bir de. Ağustosun ilk cumartesisiydi. Akşam olmuştu, saat dokuz buçuğa geliyordu. Yavuz eve geleli çok olmuştu ama sonra bir baktım giyinmiş güzelce. Hem de ütölemiş giyeceği takımı. “Nereye?” diye sordum.

Kol manşetlerinin düğmesini iliklerken bana döndü. “Bir iş yemeği yiyeceğim,” dedi. Önceleri bana iş yemeklerinden bahsederdi hep lakin bunu söylememişti. Aklımı okumuş gibi “Sana söylemeyi unuttum,” diye ekledi sonra.

Bir şey demeden, kravatını bağlayışını ve ceketini giyinişini izledim. Cüzdanını kontrol etti, saçını düzeltti, banyoya girip parfüm sıktı, sonra bana baktı. “Geç dönerim,” diyerek kolumu sıvazladı ve ben bir şey demeden hızla indi merdivenlerden. Mete ve Kudret abla aşağıda oturuyordu. Televizyon izleyip Mete’nin sevdiği kremalı bisküvilerden yiyorlardı. Geri dönecektim fakat bir şey beni birkaç saniye durdurdu Yavuz’un odasının kapısının önünde.

Parfüm sıkıyor, son zamanlarda iyi giyiniyor, kendine dikkat ediyor, bana artık hiç kızmıyor... Odasına girip ışığı açtım. Her şey yerli yerinde, düzenli biri. Dolabını açıp kıyafetlerine baktım, sırasıyla asılı gömlekleri ve pantolonları. Odasında ağır bir parfüm kokusu vardı, dozu kaçmış. Usul adımlarla banyosuna girdim. Asla bakmadım aynasına. Yeni tıraş olmuş, losyon kokusu da vardı havada. Diş fırçasına gözüm ilişti. Parmağımı uzatıp dokundum. *Islak.*

Sabaha karşı eve geldi. Duydum. Geldi ve kapının açıklığından bana bakti bir süre, gözlerim aralıktı, gördüm. Sonra uyumuşum. Sabah çalar saatimin sesiyle uyandım. Sabahlığımı giyip aşağıya incekken odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Başımı uzatıp baktığımda üzerindikileri çıkarmadan yatağına yüzüstü kendini bırakmış olduğunu gördüm. Sessizce aşağıya indim sonra, kahvaltımı yaptım, çıktım.

İş yerimi seviyordum. Bir şeylerle uğraşmak, işe yarar hissetmek iyi geliyordu. Şebnem'le birkaç defa konuşmaya çabalamıştım fakat o aramıza bir sınır çekmişti, bunu çok net görebilmiştim. Neden? Yavuz'un karısıym diye mi? Oysa onunla ne çok konuşmak istedim bu konuyu, karısı değilim onun diyebilmeyi... Ama kaçtı benden, yerli yersiz bir kaçınma.

Akşamları genelde Yavuz'la aynı saatlerde eve gelirdik fakat o gün, o gelmedi. Akşam yemeği için bekledik ama yoktu, biz de yedik. Mete sürekli babasını sordu bana. Bilmiyordum ki. Gece saat on bire doğru gelince kapı önünde sordum. "Neredeydin?"

Yanımdan geçip yukarıya çıkan merdivenlere yönelirken, "İş yerinde, nerede olacaktım?" dedi. Sesi biraz sıkıntılıydı. O önde ben arkada yukarı çıktık. Ceketini çıkarıp yatağının üzerine fırlattı. Yüzünü sıvazladı.

"Neden bana artık bir açıklama yapmıyorsun?" diye sordum.

Bana döndü. "Ne açıklaması?"

"Hayatında başka biri mi var?"

Önce şaşırdı bu soruma, sonra güldü. "Ayten, ne saçmalıyorsun sen?" dedi. "Hayatımda başka biri falan yok." Kravatını gevşetip çıkardı boynundan. "Nereden çıkarıyorsun böyle saçma sapan şeyleri, anlamıyorum."

Fazla tepkiliydi. Yersiz bir tepki. "Neden? Olamaz mı? Biz niha yetinde seninle gerçekten evli değiliz."

"Biz, Ayten!" diyerek döndü bana. Sesi gayet katıydı. "Biz gerçekten evli olmayabiliriz ama dışarıya göre öyleyiz! Seni aldatabileceğimi nasıl düşünürsün? Sana böyle bir hakareti yapabileceğimi nasıl düşünürsün? Sana nasıl âşık olduğumu görmüyor musun?"

Belki inanırdım bu sözlerine. Belki haklı derdim fakat dönüp çamaşır odasına gittim ve elimde gömleğiyle geri döndüm. “Burada bir leke var ama...” diyerek hem kolunda hem de yakasında bulunan pembe ruj lekesini gösterdim ona. Sustum. Elimdeki gömleği aldı, bir süre inceledi.

“Sen gerçekten seni aldattığımı mı düşünüyorsun şu aptal lekelere bakarak?” diyerek yere fırlattı gömleği. “Kim bilir nereden bulaştı! Giyim firmasında onca kadın var, ne bileyim?”

“Bir şey düşünmüyorum, sadece sordum,” dedim ama öfkeden çıldırmıştı neredeyse.

Kolumu tuttu sıkıca. “Ayten, sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu. Öfkeli soluk alıp verişiyse burun delikleri genişlemiş, yüzü kızarmıştı. “Ayten, sen nasıl seni aldatabileceğimi düşünürsün?”

Çok sinirlenmişti, siniri o kadar büyüktü ki korktum. Kolumu çekmek istedim ondan, bırakmadı ama tutuşunu gevşetti. “Ben sadece...” dedim ama devam edemedim konuşmaya. Ne diyecektim ki?

“Öyle bir şey yok, Ayten!” dedi kelimelerin üstüne basa basa. “Seni aldatmadım, aldatmam... Senden başka kimseyi sevemem ben.”

O günden sonra çok öfke doluydu bana. Hata mı yaptım, bilmiyorum. Tüm bu gördüğüm şeyler bir yanılgı mıydı? Jale Hanım’la konuştum bu meseleyi. O da çok kızdı, söylendi. Ben abartıyormuşum. Seviyorsa gitsin sevdiği kadınla evlensin, belki ona âşık olur, ne diye hâlâ ısrarla bir şeyleri oldurmaya çalışıyoruz ki? Çok mantıklı gelmeye başladı bu düşünce bana. Doğum günü geliyordu, doğum günü geçsin bir kez daha açacaktım şu boşanma meselesini ona. Diyordum ki hep kendi kendime, tatlı dille bitirelim bu işi, konuşalım, uzlaşalım, bitsin. Hiçbir şey talep etmeyeceğim ondan. Belki Kırmızı Kulüp’ün işletmesini yaparım bir süre, oradan kazandığımla küçük bir terzi dükkânı açarım Marmaris’te, satarım sonra Kırmızı Kulüp’ü... Ama içim cız etti bunu düşününce, Akın almıştı bana orayı. Ne yapsam bilemedim, bu hayalleri kurmaya daha çok zaman olduğunu düşünerek biraz dizginledim kendimi.

Yavuz’un doğum gününden bir hafta önce aradım Esra ablasını, onca yaşanandan sonra benim onu aramış olmam çok şaşırttı onu.

Hatta ağladı biraz telefonda. Çok üzölmüş hâlime. Leyla'nın cenazesinden sonra gitmişti o, çok duramamıştı, kızı Filiz orada diye. Akıl hastanesinde yattığımı öğrenince de suçlu hissetmiş kendisini, biraz daha kalmadığı için yanımızda. Bütün bunları büyük bir sakinlikle dinledim. "Olan oldu," dedim. *Ölen öldü.*

Nitekim haftaya işlerini halledebilirlerse gelebileceklerini söyledi bana. Sonra Mustafa abisini aradım. Onun karısıyla pek samimi değildim ama yine de davet ettim onları. Tamam dediler, kapattım telefonu. Jale Hanım'a bu konuyu açtığımda yüzü güldü. Oğlu için iyi bir şey yapıyorum ya, hemen mutlu oldu. Oysa boşanacağımı söyleyeceğim ona, bitecek kısa süre sonra her şey işte...

16 Ağustos günü Kırmızı Kulüp'ü Yavuz'un doğum günü için kapattık. Dışarıdan mutlu, oldukça afili görünen Karaca ailesiyle son yemeğim olduğunu umut ediyordum. Bu aileyle olan kâğıt üzerindeki ilişkiyi iyi bir şekilde bitirmek istiyordum yaşanan onca şeye rağmen. Çabalıyordum, her şeye rağmen, kendime rağmen, yaşadıklararıma rağmen...

Doğum gününü kutlamamızın ve dansımızın ardından ben boğulur gibi olduğum için biraz soluklanmak istedim. Kapı önüne çıktım, ana caddenin gürültüsüne baka baka kalçamı giriş duvarına yasladım ve sigaramı yaktım. Çok yorgun hissediyordum bedenem ama zihnim durmaksızın çalışıyordu. Başımı gökyüzüne kaldırıp yıldızları görmeye çalıştım, şehrin ışıklarından mı bilmem, bir tane bile yoktu. Belki görseydim mutlu olurum. *Kendini kandırma. Sen çok üzgünsün. Ve yapayalnızsın. Bir yıldız bile yok senin mutluluğun için gökyüzünde, bak!*

Derin bir soluk çektim sigaradan. Alkol almam yasak olduğundan sigaraya talimdim. Biraz baş dönmesi yapıyordu başlarda fakat zamanla alışmıştım. Bağımlı olduğum sugötürmez bir gerçektir, hatta bana kalırsa kullandığım o ilaçlara bile bağımlıydım artık. Ne uyku ilacı almadan uyuyabiliyordum ne de sakinleştiricisiz bir gün geçirebiliyordum. İşin kötüsü bu ilaçlar beni bağımlı yaptığı gibi kilo almama da neden olmuştu. Kalçalarımın ve kollarının etlendiğini, bu dünyada bedenem bir ağırlığının olduğunu hissedebiliyordum

artık. Ne tuhaf, bedenim ağırlaşıyor ama kafam bir pamuk kadar hafifliyordu.

Arabaların geçip gittiği caddeye bakarken bir anda ağlamaya başladım. Hah, işte bir de bunlar var! Ansızın gelen şu yersiz hislenmeler. Kendi kendimin kontrolünü elime alana kadar göbeğim çatlayacak, belli! O zamana dek ne yapacağım? Nasıl başa çıkacağım tüm bu histerik krizlerle?

Bir an sağ yanımda bir hareketlilik olduğunu hissettim. Sanki biri beni izliyor sandım, bakındım fakat karanlıktı, bir şey göremedim. Tam bu esnada Yavuz geldi içeriden. “Neredesin yahu? Mete seni soruyor,” diyerek yüzüme baktı, ağladığımı anladı. “Ayten?” dedi sorgularcasına. Yüzüme dokunmak istedi, kendimi geri çektim. “Neden ağlıyorsun?”

“Ağlamıyorum,” diyerek gözlerimi sildim, sigaramı söndürdüm. “Ağlamıyorum, hadi, geçelim içeri.”

Fakat durdurdu beni. “Bak, şu geçenki leke meselesi yüzünden mi yoksa?” Kollarıma uzanıp tutunca ittim ellerini.

“Dokunma!” dedim. “Ne lekesi Allah aşkına Yavuz? Sence bunu mu düşünüyordum? Hadi geçelim içeri,” dedim aksi bir tonda ve onu beklemeden geçtim içeri hızlıca.

Otuz yaşına girmişti. Benden altı yaş büyüktü. Hayatını onu hiç sevmeyecek bir kadına bağlamıştı, vazgeçmiyor, hâlâ bir şeyler için çabalıyor ve acı çekiyordu. Yavuz iyi değildi. Ona da tedavi olması gerektiğini ima ettiğimde bana çok sinirlenmişti. “Ben senin gibi değilim!” demişti bana ama anında pişman olmuştu bu cümlesinden. Sivri dilliydi, kırıcıydı fakat ilginç bir şekilde kırılmadım ona. Benim gibi değildi çünkü hayat hiç onun elinden en sevdiklerini almamıştı. Yitirmek nedir hiç bilmemişti Yavuz.

Bilecekti. Er ya da geç. Boşanacaktım ondan. Bitecekti her şey.

“Ya sen bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl şirketin hissesini bir başkasına, hem de hiç tanımadığımız bir adama satarsın Samet?”

“Hiç tanımadığımız değil, ben tanıyorum,” dedi Samet, Yavuz’un öfkeli ses tonuna oranla gayet rahat bir sesle. “Ayrıca imza attın sen de, haberin vardı? Bilmeden imza atamazsın ya?”

Evet, Yavuz imza atmıştı. Atmıştı fakat hatırlamıyordu ki böyle bir şeye imza attığını hiç! Son zamanlarda çok dağılmış, her şey birbirine girmişti, ne ara böyle bir karara imza attığını hatırlamıyordu ama imza gerçekten onundu, taklit edilmesi bile imkânsızdı.

“Samet, bunu bana nasıl yaptın? Neden? Bari oturup konuşsaydık, beraberce halletseydik şu işi! Bana böyle bir şeyi nasıl reva görürsün? Hiç tanımadığım bir adam nasıl gelip şirketin yarı hissesine konacak? Bizim ailemiz bu şirketi öyle kolayca mı kurdu? Biz seninle bu şirket için neler yaptık, ne kadar çabaladık? Hiç yakıştı mı?”

Yavuz’un ağzına daha bir ton ağır söz geliyordu ama tutuyordu kendisini. Çok öfkeliydi, bu sabah Samet odasını boşaltmış ve kendisine hiçbir şey söylemeden çekip gitmişti. Olanları yalnızca Yavuz’un sekreterine söylemişti. Yavuz iş yerine geldiğinde haberdar olmuştu her şeyden. Duyunca da köpürmüştü sinirden ve hemen onu aramıştı. Nasıl olurdu?

“Sana kötü bir şey yapmadım Yavuz. Benim için böyle düşünmen beni üzer. Ben artık çok sıkıldım bu işten. Hem... Yaşananları düşününce de böyle olmasının daha doğru olacağına karar verdim. Şirketin yarı hissesini satın alan beyefendi İngiltere’nin en ünlü tasarımcılarından biri ve finansal açıdan da bayağı cebi dolu, tasalanma. Benden daha çok işine yarayacağına eminim.”

Yavuz sinir bozucu bir şekilde güldü. “Dalga geçiyor olmalısın!” dedi sonra. “Ulan sen kim, iyi tasarımcı tanımak kim? Finans dışında senin tasarımla bir alakan mı vardı? Şirket üzerine en çok emek sarf eden benim! Böyle bir karara nasıl bu kadar çabuk ve bana haber vermeden varırsın?”

Yavuz’un öfkeden delirmiş bağıra çağıra konuşması üzerine Samet oturduğu koltuğunda geri yaslandı ve karşısındaki adama baktı. Telefonun diğer ucunda bağırıp çağıran Yavuz göremese de keyifle gülüyordu Samet’in yüzü. “Öyle gerekiyordu,” dedi yalnızca. “Hem çok yakında karısıyla beraber gelecek *Franco Wilson* tanışmaya, ben sana haber veririm.”

Yavuz gözlerini yumarak öfkeyle ciğerlerine çektiği nefesleri düzene koymaya çalıştı. “Ben senin kuyruk acını biliyorum!” dedi Samet’e. “Aklınca kardeşine ihanet ettiğimi düşünüyorsun, onun

intikamını alıyorsun benden! Oysa sana söyledim Samet! Bu işte zorlama yok, dedim! Ayten ve benim birbirimizi sevmemiz imkânsız değil, neden anlamıyorsun?”

Samet karşısında duran adamın gözlerinden bakışlarını kaçırdı. “İşim var Yavuz,” dedi. “Kapatmam gerek. Mesele bu değil, sadece bunu bil. Kendine iyi bak.” Cevap beklemeden kapattı telefonu. Akın’ın onun sözlerini daha fazla duymasını istemiyordu. Bu yalanlarla kafası daha da bulansın, sinirleri bozulsun, kendini kaybetsin istemiyordu. Akın’a baktı. Akın sigarasından nefeslenirken pencereden dışarı bakıyordu. Ayağa kalkıp kardeşinin yanına gitti, elini omzuna koydu. Yeşil gözler kendisine çevrilirken, “Senin için çok zor olacak kardeşim,” dedi. “Emin misin?”

Akın buruk bir tebessüm etti. “Emin olmasam bu işe hiç kalkışmazdım,” dedi kararlılıkla. “Bu evlilik gerçek değil abi. Biliyorum, en başından beri biliyordum zaten fakat artık eminim. Bir şey var, bir sebebi var bu evliliğin. Onu çözmem gerek yalnızca. İçini oymadan, sorgulamadan pes etmeyeceğim.” Sigarasını cam küllükte söndürdü. “Neyse, ben gidiyorum.”

“Nereye?”

Akın büsbütün gülümsedi bu defa. “Biraz *Günyüzü* görmeye. Malum, hasret kaldık.”

Samet onu durdurdu. “Çıkacak mısın karşısına?”

Cıkladı Akın. “Yok, henüz değil. Sesini duyacağım, şanslıysam biraz yüzünü göreceğim.”

Hızlı adımlarla çıktı evden dışarı. Abisinden ödünç aldığı aracına bindi. Motoru çalıştırmadan önce ceketinin cebindeki kartviziti çıkardı ve baktı. *Karaca Triko Atölyesi, bir telefon numarası*. Şimdi bir ankesörlü telefon bulacaktı atölyenin yakınında, *onu* arayacaktı. Kalbinde deli gibi bir çarpıntı hissetti. Camları ardına kadar açtı ve motoru çalıştırdı. Hâlâ ilk günkü kadar heyecanlıydı.

Yavuz ise öfkesinden kuduruyordu. Masanın üzerinde ne var ne yoksa yere fırlattı ve sinirle masaya vurdu. Gürültüye sekreteri ve birkaç çalışan geldi. Kovdu herkesi dışarı, yalnızca sekreterinin kalmasını söyledi. “Kim bu Franco Wilson? Çabuk araştır ve bilgilendir beni en kısa sürede!” dedi sertçe.

“Efendim, ben konuştum kendisiyle,” dedi sekreter ürkek bir tonda. “Uzun yıllar İngiltere’de yaşamış, kırk beş yaşında, Flora adlı bir giyim firması işletiyor kendisi. Yurt dışı bağlantıları da sağlam, bu şekilde Milano ve Paris’te saygınlık kazanmış bir firma. Yeni pazar alanını da Türkiye olarak belirlemiş. Aslında biraz da maliyet burada daha ucuz diye...”

Sekreterin sözlerini duyunca biraz olsun rahatlar gibi oldu Yavuz. Fakat yine de içinde sebebini bilmediği bir sıkıntı vardı. “Benimle görüşme tenezzülünde ne zaman bulunacakmış bu çok saygıdeğer beyefendi?” diye sordu.

Sekreter büyük çerçeveli gözlüğünü düzeltmeden önce yutkundu. “Şu an karısıyla İtalya tatilindeymiş beyefendi. Tatili biter bitmez geleceklermiş Türkiye’ye, sizinle de tanışacakmış. Şirketin yaşadığı sıkıntılardan da haberdarmış ve bunu düzeltecekmiş. Tabii önemli olan sizinle uzlaşma sağlayabilmesi. Finansal açıdan bayağı güçlü bir konumda.”

Yavuz yine sinirli bir nefes çekti içine. “Tamam! Çık sen,” dedi sekretere. Sekreter odadan çıkar çıkmaz odasında volta atmaya başladı. İçinden sürekli Samet’e sövüyordu. “Beni düşürdüğü şu hâle bak! Ulan senin baban ne ki sen ne olasın! Sana güvenen kafama...” Bir an duraksadı. Akın geldi aklına. Mektup onun eline mutlaka ulaşmıştır, diye düşündü. Acaba ne yapmıştı? Ara sıra yalıya gidiyordu ve mektup var mı diye kontrol ediyordu. Yoktu. Son mektuptan sonra bir daha mektup falan gelmemişti. Kabullenmiş miydi?

Akın’ın mektuplarında yazdığı numarayı düşündü. Yanlış hatırlamıyorsa numara hâlâ ezberindeydi. Elleri telefona koştı. Numarayı tuşlarken bir an duraksadı. Akın açsa... Ne diyecekti ona? Fakat emin olmak istiyordu, orada mıydı? Yaşıyor muydu? Numarayı tuşlamaya devam etti. Bir süre bekledi. Sonra çalmaya başladı telefon, demek ki doğrudu.

Uzun uzun çaldı. Tam pes edip telefonu kapatacağı ki hattın diğer ucundan bir adamın sesi duyuldu. “*Pronto?*” Duraksadı. Akın değildi bu. Sesi alamayan adam, “*Chi sei?*” diye sordu. *İtalyanca*.

“Akın’la görüşmek istemiştin...” dedi Yavuz İngilizce.

Adam, “Kimsiniz?” diye sordu, bu defa İngilizceydi.

“Bir arkadaşı,” dedi, derken kötü hissetti kendini, dudağını ısırıldı.

“Akın yok,” diye cevapladı onu hattın ucundaki adam.

“Nerede?”

Bir nefeslenme sesi duydu. “Çok uzaklarda,” dedi adam. Yaşlı bir ses tonu vardı. Dedesiydi muhtemelen. Yavuz’un kaşları çatıldı son cümleyle.

“Nasıl, anlayamadım?” diye sordu. “Türkiye’de mi?”

“Hayır hayır,” dedi yaşlı adam. “O, bu dünyadan da çok uzakta. O artık yaşamıyor.”

Kafası karıştı Yavuz’un. Mektupları düşündü. Akın’ın yazısıydı hepsi, bu verdiği numara da onun kaldığı evin numarasıydı işte. Fakat şimdi bu sözler de neydi? “Pardon, anlayamadım yine?” diye sorguladı. “Akın orada yaşıyordu...”

“Evet, buradaydı,” diye onayladı onu adam. “Ama artık değil. Akın öldü. Onu siz öldürdünüz!”

Adamın bunamış olabileceğini düşündü Yavuz. Korktu, kapattı telefonu. O, bu düşünceler içinde kalakalırken, Marco dede gülümseyordu. Akın onu uyarmıştı, “Yavuz evi arayabilir,” demişti gitmeden. İşte, aramıştı. Gerekli cevabı verebilmiş olmayı umuyordu Marco dede. Torununun o dağılmış hâli gözünün önünden gitmiyordu. Türkiye’ye döneceğini söylediğinde çok yalvarmış, engel olmaya çalışmıştı ona, üzüleceğini düşünerek. Fakat yapamamıştı. Gitmişti Akın. Onun için çokça dua etti Marco dede. Yüreğinin artık huzura ermesini istiyordu. Kızı aradığı huzuru bulamamıştı ama bari Akın bulsun diyordu. *O bari bulsun, yaşasın, mutlu olsun.*

Telefonda beklemediği bir çıkışla karşılaşan Yavuz, bir süre duyduklarını sindirmeye çalıştı. Aynı gün, akşama dönerken yine otele gitti. Üç buçuk saat boyunca orada kaldı. Sonra toparlandı. Otelden çıkacaktı ki biri kolunu yakaladı oracıkta. Yavuz şaşkınlıkla kolunu tutan kişiye baktığında görmek isteyeceği son kişiyle göz göze geldi. *Annesi.*

“Yürü!” dedi annesi etrafına bakınarak, dişlerinin arasından. “Yürü Yavuz! Konuşacağız.”

Dili tutulmuştu Yavuz’un. Annesinin sözlerini uygulayarak kapıda duran arabaya yürüdü, arka koltuğa geçtiler. Şoför öncesinde Jale

Hanım'ın belirlediği noktaya sürdü arabayı. Şehir çıkışındaki otoyolun kenarında durdular. Jale Hanım, "Hadi," diyerek araçtan inmesini söyledi ona. Şoför arabada kaldı. Mecburen indi Yavuz. Akşam olmuştu, hava sıcak ve yıldızlıydı. Yavuz, annesinin her şeyi bildiğine emindi. İçinde müthiş bir sıkıntı ve korku vardı.

Annesi aracın arkasından dolaşıp yanına geldi. Sonra yolun uzağındaki kırlara doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerledi Yavuz. Annesi önde o arkada, biraz yürüdüler. Ardından annesi durdu, ona döndü ve yüzüne baktı. Göz göze geldi annesiyle. İçindeki o korku büyüdü. Bakışlarını kaçırdı annesinden. "Neden buraya geldik anne?" diye sordu, korkusunu sesine yansıtmamaya çalışarak.

Annesi ellerini arkasında birleştirdi. "Ayten'i seviyor musun Yavuz Ali?" diye sordu, Yavuz'un sorusunu duymazdan gelerek.

Yavuz yeniden annesinin gözlerine baktı. "Seviyorum," dedi reddüt etmeden.

"Ne kadar seviyorsun peki?"

"Çok... Çok seviyorum anne."

Annesi gülümsedi ve oğluna doğru bir adım attı. Tam karşısında durdu, hiç beklemediği bir anda ona sert bir tokat attı. Yavuz neye uğradığını şaşırıp elini yanağına koyarken, "O zaman onu neden otel köşelerinde iki haftadır aldatıyorsun?" diye bağırdı. Sinirden elleri titriyordu Jale Hanım'ın. "Cevap ver!" diyerek sarstı oğlunu. "Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Anne, ben..." diyerek savunacaktı ki kendisini, annesi bir kez daha vurdu bu defa diğer yanağına.

"İnkâr etme!" diye haykırdı. "Maria Losito denen o kadınla beraber olduğunu biliyorum! Ya sen bunu Ayten'e, onca şey yaşamış o kıza nasıl yaparsın? Kız senin için ne kadar çabalıyor son zamanlarda, bu kadar mı körsün?"

"Anne, ben bunu bitirecektim... Bir anlık gafletle..."

Yeniden vurdu Jale Hanım. Ağlıyordu. "İnanamıyorum sana! Baban gibi bir adama gözlerimin önünde dönüşebilmeni kabullenemiyorum! Hadi o kızı düşünmedin, beni, geçmişimizi, ne denli acı çektiğimi nasıl unuttun?" Yakasını tuttu oğlunun, sarstı. "Sen benim en küçük çocuğumdun! Diğerleri hayatını kurarken her şeyime, bütün

çektiklerime en yakından bizzat şahit olan sendin! Sen bunu... Sen bunu karına nasıl yapabildin?”

Annesinin sözleri üzerine içinde yoğun bir acı hissetti Yavuz. Diyecek hiçbir kelimesi yoktu, ağlamaya başladı. Jale Hanım da hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, göğsüne vuruyordu. En sonunda tuttu annesinin bileklerini. “Anne, özür dilerim...” diyebildi boğuk bir sesle. “Ben hiçbir şeyin böyle olmasını istemedim.”

“Sus!” diyerek itti onu annesi. “Her şeyi affedebilirdim Yavuz Ali... Onu artık sevmiyorum, demeni, boşanacağım ama iyi olmasını istiyorum, ona yardım etmeye devam edeceğim demeni hoş görebilirdim, desteklerdim de fakat bu... Bunu kabullenemiyorum! Baban gibi oluşunu... Kabullenemiyorum!”

Yavuz yere çöktü. Tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi başını iki elinin arasına aldı, sıkıca kulaklarını kapattı. Duymak istemiyordu. Tüm bunlar... Ona çok ağır geliyordu. Onu bu hâlde gören, koca adam değil de beş yaşında çocuk sanırdı. Yavuz kendinden nefret ediyordu. Yaptığı kötülükler yüzünden vicdanı sızlıyordu. Sanki içinde ikinci bir kişiliği vardı. Biri, Ayten’i her şeyden korumak, onu sonsuza dek kendisi için saklamak istiyordu; diğer kişiliği de bırakmak, ona Akın’ın yaşadığını söylemek ve sonsuza kadar yapayalnız kalmak istiyordu. Ruhu bir kâğıt gibi iki yandan çekiştirilip yırtılıyor gibiydi.

Bir süre sonra annesi de yere çöktü ve Yavuz’un saçlarını okşamaya başladı. Yavuz başını kaldırıp nemli gözlerle annesine baktı. “Seni sevmeye çalışıyordum...” dedi oğluna. “Çabalıyordum.”

Yavuz kafasını iki yana salladı. “Bana boşanmak istediğini söyledi!” dedi. Aniden bir öfke dalgası ele geçirdi tüm bedenini. “Ben onu el üstünde tuttum! Leyla’yı yaşatmak için, ona iyi bir hayat sunmak için çok çabaladım ama o... O benden ayrılmak istediğini söyledi anne!”

Annesi sakin kalmak için çabaladı. “Oğlum, kızın yaşadıkları kolay şeyler değildi, bizzat sen biliyorsun! En yakınından şahitsin olanlara. Öyle birdenbire olacak şeyler değil bunlar. Fakat Ayten çabalıyordu, bunu göremedin mi?”

“Gördüm elbet! Ama ne yapacağımı bilemedim! Anne, sen benim neler yaşadığımı bilmiyorsun! Nelere katlandığımı, nasıl bir ikilemde olduğumu bilmiyorsun! Onu çok seviyorum, ona âşığım! Ömrüm boyunca kimseyi sevmedim onu sevdiğim kadar ama kimseye bir şey anlatamıyorum!” Duraksadı ve burnunu çekti. “Bizim cinsel bir yaşantımız bile yok! Benimle uyumak istemiyor, aynı yatağa girerken bile hep benden uzakta kalıyor! Sevmiyor beni, oysa ben ona hiçbir şey yapmıyorum!”

Jale Hanım yeniden sinirlendi. “Otuz yaşındasın!” diye bağırdı ayağa kalkarak. “Şu hâline bak! Hâlâ arkamı ben toplamaya çalışıyorum! Kalk ayağa!” Annesinin direktifiyle ayağa kalktı Yavuz. “Sana inanamıyorum Yavuz Ali...” dedi hayal kırıklığı içerisinde ona bakarak.

“Anne... Ona söyleyecek misin?” diye sordu Yavuz korkuyla.

Jale Hanım oğluna gözlerini kısarak baktı. Bir müddet düşündü. “Münasebetini keseceksin o kadınla, duydun mu beni?” dedi, dili acıya acıya. “Tekrarı olursa acımam, her şeyi ben sererim ortaya.”

Önümdeki derginin parlak kâğıdında görünen kıyafet fotoğrafına bakarken, Aşıyan’da bulduğum saksıdaki gülü düşünüyordum. 17 Ağustos sabahı, yanmayan yalımızın bahçesinde bulduğum o gülü alıp, odamın yanındaki terasa koymuştum. Her sabah bakıyordum ona, su veriyordum. Çok güzeldi, benimdi. Nereden geldiğini bilmesem de onun bizim bahçemizde oluşu çok mutlu etmişti beni. Onca zaman sonra yalıya gitmiş olmak da öyle... Aylar sonra ilk defa mutluluğu tatmış olmak sıcak yaz gününde serin yağmurlar altında ıslanmak gibi iyi gelmişti bana. *Bizim evimizde, bizim gülümüz.*

O günden sonraki sabah, gazeteci bacaksız Ferit’in kulağını çekmek için yine erken uyandım. Bana yalan söylemişti alenen, yalı yanmışmış! Palavracı kısa pantolonlu bücür! Benim yangınla ilgili nasıl büyük korkularım var, haberi yok! Gerçi küçücük çocuk, ne bilsin? Yine de yalan söylemesine içerledim. Elinde sütü ve gazetesiy-le bahçe kapısından girerken, ben kapının önünde durmuş, kollarımı bağlayıp bir ayağımla da sabırsızca yeri döverken, “Gel bakalım Ferit Efendi!” dedim ona. Suçunu biliyor ya, bakışlarını eğe eğe geldi.

“Niye bana dün yalan söyledin bakalım?” diye sordum. O ise bir şişe süt ve gazeteyi uzattı bana.

“Abla, şey...” dedi ben gazeteyle sütü alırken. “Öyle duydum.”

“Her duyduğuna itimat etme,” diye tersledim. Yüzü asıldı, içim ezildi. Geceliğimin cebine sıkıştırdığım kâğıt parayı uzattım. “Al hadi, gazoz ve şeker alırsın.”

Yüzü güldü hemen. “Sağ ol abla,” dedi ve parayı aldı. “Hayırlı günler.”

“Sana da.”

İşte böyle. O yangını nereden duydu da gelip sabahın köründe bana yetiştirdi, bilmem. Olmayan yalı yangını... Çok düşündüm yalı yansa ne yaparım diye, içimi bir sıkıntı kapladı. Başıma gelmeyen bir bu kalmıştı derdim herhâlde, durumumun rezilliğine ağlamayı bırakıp gülerdim. Şükür ki öyle bir şey olmadı.

Dergiye ve kâğıtlara bu düşüncelerle bakıp dalmışım. “Ayten Hanım, telefon var size, bağlayayım mı?” diye sordu Ayşe kapının ardından.

“Bağla Ayşe,” dedim önümdeki kâğıtları toparlayarak. Telefon çaldı, açtım. “Alo?” diye seslendim. Ses alamadım önce. “Alo? Karaca Triko Atölyesi, buyurun?” dedim. Nefesimi tutup dinledim. Bir nefes alıp verme sesi vardı hattın diğer ucunda. Kaşlarım çatıldı. “Alo? Beni duyuyor musunuz? Sesim geliyor mu?”

Hiç ses gelmedi. Ben de kapattım telefonu. Masadaki kalemleri alıp kalemlige koydum. Sinirim bozuldu, hâlbuki nefes alıp verişini duyuyor gibiydim karşı tarafın. Anlamadım. Kalktım. Üzerimi düzelttim. Hava çok sıcaktı, güneş batıyordu fakat her yer yanıyordu hâlâ. Çantamı aldım ve odadan çıktım.

“Ayşe, arayan kimdi az önce? Hat bağlanmadı. Söyledi mi sana kim olduğunu?”

“Bir beyefendiydi. İsmi söylemedi, ben de almadım, kusura bakmayın. Sizinle görüşmek istediğini belirtti bana, bağladım,” dedi Ayşe mahcup bir şekilde. Yüzündeki sahici mahcupluk üzerine omzuna dokundum.

“Neyse, önemli bir şeyse tekrar arar. Bir dahakine ismini alırsın.”

İki gün sonra yeniden, aynı saatte bir telefon daha geldi. Yine Ayşe seslendi bana. Açtım. “Alo?” dedim, ses alamadım. Sinirim bozuldu. “Kimsiniz?” Nefes alıp veriş sesi var ama yine konuşma yok! “Kardeşim, deli misin divane misin? Ne diye arayıp ses vermiyorsun, konuşsana?”

Bekledim bir süre daha konuşsun diye fakat konuşmayınca kapattım telefonu. Hışımla kalktım yerimden. “Ayşe, kimdi o beni arayan?” diye sordum Ayşe’nin masasının önünde dikilip elimi belime koyarak.

“Deniz Öztürk adında bir beyefendi,” dedi Ayşe. “Yine mi hat düştü?” diye sordu.

“Yok, hat düşmedi. Bilerek konuşmuyor şerefsiz!”

“Nasıl? Benimle gayet kibar konuşuyordu ama...”

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Asabım bozulmuştu. “Neyse, bir daha ararsa bağlama direkt beni çağır yanına.”

İki gün sonra yine aradı. Bu defa Ayşe yanına çağırdı beni. Telefonu aldım. “Alo?” diye seslendim. Ses yok! Sinir katsayım giderek arttı, ağzıma ne geliyorsa saymaya başladım. “Ulan şerefsiz! Ulan adi köpek! Sen kimsin? Deniz Öztürk müsün nesen, kimsin sen? Komik mi bu şimdi? Ne geçiyor eline arayıp taciz edince? Bak seni şikâyet ederim! Seni bulur mahkemeye verir, süründürürüm, duydun mu beni? Arama bir daha burayı!” Bir de tükürdüm. Sonra suratına kapattım telefonu. “Çattık ya! Tövbe estâğfurullah!”

Ayşe iri iri olmuş mavi gözleriyle bana bakıyordu. “Sakin olun Ayten Hanım...” dedi bana sonra.

“Sakin falan olamam Ayşe! Adama bak, resmen dalga geçiyor!”

“Aslında sesi de konuşması da çok düzgün gibiydi... Niye size böyle yapıyor ki? Tanıdığınız biri mutlaka. Şaka yapıyor olmalı.”

“Şakanın da bir dozu var!” dedim sinirle. “Bir noktada çıksın da kim olduğunu açıklasın.”

Odaya girip çantamı aldım. Saatime baktım, on dakika erken çıkma kararı aldım bugün. Ayşe’yle vedalaşıp kapıya indim. Çantamdan bir sigara çıkardım ve arabanın önüne yürürken yaktım. Sigaramı bitirmeden binmedim arabaya, kalçamı kapıya yasladım. Sonra bir anda önümdeki park edilmiş araçtan bir müzik yayılmaya

başladı. Aracın içinde bir sürücü olduğunu o zaman fark ettim. Bu yaz sıcakta şapka takmıştı, iyice yayılmıştı koltuğuna, ensesini bile zor görüyordum, tüm camlarını da açmıştı aracının. Yan aynadan gördüğüm kadarıyla siyah bir güneş gözlüğü vardı gözlerinde. Bana mı bakıyordu o aynadan? Şaşkınca ben de ona bakınırken, sigaranın külü parmaklarıma düştü. Yandım ve sigarayı panikle elimden attım. Bu esnada Erkin Koray şarkıya giriş yaptı: *“İnan ki senden başka, senden başka, senden başka kimse yok içimde...”*

Başımı kaldırıp bir daha baktığımda motorunu çalıştırdı aracının ve müziğin sesini daha da açtı. *Yuh! Sağır mısın be kardeşim?* Kalçamı doğrulttum ve aynadan yüzünü görmeye çalıştım fakat aracı hareket ettirdi, çok geçmeden de gözden kayboldu. Tuhaftı. Onu görmek için bir iki adım atmışım aracımın önüne kadar, fark etmemişim. Beni etkileyen onun yüzünü merak etmem miydi yoksa o şarkı mıydı, bilmiyorum.

Arabaya bindiğimde gülümsüyordum. Elimde değildi. Ağustosun yarısındaydık, hava güneşli ve sıcacıktı. Kızıma gittim. Uzun uzun oturdum mezarının başında, iki karışlık, küçücük mezarla boyuna oranla ağır kelimeler konuştum. Kırmızı Kulüp’ten kazandığım paranın bir kısmıyla Leyla’nın mezarını yaptırdım. Mezar taşına hiçbir şekilde Karaca soyadını yazdırmadım. *Devrim Leyla Tamtürk*. Gerçek buydu, o bu gerçeğe ölmüştü.

Akın’ın mezarına gittim sonra ama onunla hiç konuşmadım. Mezar taşını izledim, okşadım, alnımı yasladım... Yorgun, yılgın ve tükenmiş olduğum her anda ona yaslanmam gibi yasladım başımı mezar taşına. *Seni çok özlüyorum*.

O akşam eve geç gittiğimden Yavuz kapıdan girer girmez bana, “Neredesin sen?” diye sordu, katı bir sesle.

“Mezarlığa gittim,” dedim. Çok öfkeli görünüyordu. “Bir şey mi oldu?”

“En azından bir haber verseydin Ayten! Öldüm burada meraktan.”

Kaşları çatıldı. “Pardon? Niye? İzin mi alacaktım senden?”

“Onun için söylemedim,” dedi oflayarak. “Senin için endişelendim.”

Bu endişesi bana yapay geliyordu. Bir şey söylemeden yanından geçip gidecektim. “Annen nerede?” diye sordum.

“Abimin evine gitti,” dedi, annesini sormam üzerine kaşlarını çatarak. “Gitsin. O buradayken huzurumuz kaçıyor zaten.”

Şaşırdım. Annesine bayağı bağlı olan Yavuz’dan bu sözleri duymak şaşırttı beni. Acaba aralarında bir tartışma mı yaşanmıştı? Jale Hanım *boşa şu kızı* demiştir, Yavuz da *deniyoruz...* Klasik. “Peki,” dedim ve merdivenden çıkmaya başladım.

“Ayten,” diye seslenince duraksayıp ona baktım yeniden. “Samet ortaklığımızı feshetti. Başka birisine devretmiş. Yabancı bir adama. Adam finansal açıdan bize destek olacak. İngiltere ve İtalya bağlanlarında da yardımcı olacak bayağı... Eylülün ilk haftası gelecekmiş tanışmaya. Eşiyle gelecekmiş. Diyorum ki Kırmızı Kulüp’ü ayarlayabilir miyiz onları ağırlamak için?”

Yavuz’un söylediği onca şeyden Samet abinin ortaklığı feshetmesine takılmıştım. “Samet abi ortaklığı neden feshetti?”

Sinirlendi yine. “Gıcıklığına,” dedi. Bu konunun muhakkak bizim evliliğimizle bir alakası vardı bana kalırsa. Samet abi... Gözünde nasıl bir insandım, kim bilir.

“Ben Kırmızı Kulüp’ü ayarlarım, tamam,” dedim, başka bir şey demeden de çıktım.

İşe ve psikolojik destek aldığım kliniğe giderken gözlerim hep avukat tabelalarında oluyordu. Çok düşünüyordum bu boşanma işini fakat ne yapacağımı bilmiyordum. Kimseye de soramıyordum. Mutlaka bir avukatla konuşmalıydım fakat hangisi? Konuya *ben boşanmak istiyorum* diye giriş yapsam sebep soracaklardı. Sevmiyorum? Bu geçerli bir sebep değil midir?

Yavuz beni neden ciddiye almıyor diye düşündüm durdum. Boşanma konusu açıldığında hep geçiştirmesi nedendi? Hiçbir çabası ve isteği yok gibiydi. O beni seviyor olabilirdi fakat ben sevemiyordum işte, silip atamıyordum Akın’ın bıraktığı izleri, Yavuz’u ve beni asla yan yana göremiyordum.

Hiç arkadaşım yoktu. Neşe vardı ama onunla da görüşemiyorduk artık pek fazla. Canan’ı görmek isterdim aslında ama ne Neşe teklif etti onlara gelmemi ne de ben cesaret edip geleyim mi diye

sorabildim. İçimde sızısı hiç geçmeyen bir Leyla yarası varken bir kız bebek görmek beni iyi yönde etkilemeyecekti, farkındaydım.

Tüm bunları psikoloğumla konuştum. Bebek korkum yoktu ama görecektim, dokunacak cesaretim de yoktu. Mete'ye bile artık dokunamıyordum doğru dürüst. O da çok üzülüyordu. Ağlıyor, "Beni artık sevmiyorsun," diyordu bana. Mete'yi çok seviyordum, nasıl sevmem? Ama yapamıyordum işte, sevme yetimi kaybetmiş gibiydim.

Psikologdan çıktığımda, yine o siyah Mercedes'i gördüm. Hani şu müzik açan... O mu değil mi emin olamadım ama o araba dedim sonra. Allah Allah. Kliniğin bulunduğu iş hanının yanındaki büfeye yaklaşıp bir Maltepe sigara aldım. Adama parayı ödedikten sonra arabama yürümek için döndüm. Baktım, o adam. Beş altı metrelik bir mesafe var aramızda. Kafasında yine şapka, gözlerinde gözlük, arkası bana dönük yürüyordu. Umursamayacaktım fakat bacağı... Aksıyor gibi yürüyordu, çok hafif bir aksaması vardı, yalnızca dikkat kesilince görülebilecek hafiflikte. Büfenin önünde elimde sigara paketiyle kalakaldım. Gittikçe uzaklaştı benden, arabasına atladı ve toz oldu. Bir taş gibi ağırca kaldım orada.

Büfedeki satıcı, "Abla, bir şey mi oldu?" diye sormasa arabaların geçip gittiği yola bakmaya devam ederdim şüphesiz. Aklımı mı kaçırdım, bilmiyorum. Nüfus dairesine gittim onun isminin kaydı için fakat nüfus dairesine girmeden kapısından döndüm. Tüm bunlar kullandığım ilaçların etkisindendi muhtemelen, bundan doktoruma bahsetmeliydim.

İş kadınları toplantısı olacakmış yarın akşam. Ayşe söyledi. Bir sürü sosyetik insan. *Gitmem* dedim, *hayatta olmaz* dedi. Ben sosyetenin gözdesi ve iyi bir iş kadınıymışım. Ayşe'ye baktım. "Öyle miyim?" diye sordum.

"Tabii," dedi. "Mutlu bir evliliğiniz, imrenilesi bir işiniz var. Eh, Yavuz Bey de camianın sayılı zenginlerinden olunca... Siz konuşulmayacaksınız da kim konuşulacak?"

O zamana dek ilk kez bir başkası tarafından nasıl gözüktüğümü zü duydum. Ne farklıymış. Cemiyet pekâlâ biliyordu benim Akın'la olan birlikteliğimi fakat Yavuz tüm bu dedikoduların önünü kesmişti anlaşılan. Herkesin fısır fısır konuştuğu bir para avcısı olduğuma

emindim. *Bak bak, sevgilisi ölünce zengin arkadaşına kapağı attı, yolu,* diyorlardı belki de arkamdan. Babamın bahsettiği o orospuya onların dilinde, düşüncelerinde dönüşmüştüm muhtemelen. Fakat tüm bunlar artık sesli söylenmiyordu. O sesi kesen Yavuz'un baskısıydı, biliyordum.

Keşke o sosyetik toplantıya hiç gitmeseydim. Keşke o toplantıya gidip de Nergis'le aynı masada, bir yabancı gibi karşılıklı oturmasaydık. Eğer bilseydim onun da geleceğini, hiç gelmezdim ben. Ne bileyim? Feride benimle konuşmak için çabalarken o karşımda oturup mahzun gözlerle baktı bana. Cemiyetin kadınları ne kadar kurnaz, ağızından laf almaya çalıştılar hep fakat geçiştirdim ben. Dünyada önemsedığım pek bir şey yoktu, zaten kısa bir süre sonra boşanmayı kafaya koymuştum ancak Yavuz'un imajı zedelenmesin diye evliliğimiz hakkında kimseye bir şey söylemedim, iyi dedim, o kadar. Kimsenin bir şeyleri bilmesine hacet yoktu.

Gece sonunda ben giderken Nergis yakaladı kolumdan, durdurdu beni. "Abla..." dedi bana. Yaşadığımız onca şeye rağmen ona sıkı sıkı sarılmak istesem de kolumu çektim. "Başına gelenleri duydum. Seni aradım ama Aşıyan'da olmadığını öğrendim. Abla, ben çok üzgünüm. Ben gerçekten..."

Etrafa baktım bizi izleyen var mı diye. Birkaç kişi bakıyordu. "İyiyim," dedim Nergis'e. Herkes kendi yolunu çizmişti. Oysa onunla ne çok konuşmak istiyordu bir yanımda. Yeşilçam'ın parlayan yıldızı Sertab... Magazin dergilerinin baş yüzü, güzel oyuncu, taze kan! Onun aksine ben haberlerini alıyordum. Başarılıydı. İşinde iyiydi. Ama yine de... *Dağılmıştık.*

"Seninle bir yerde buluşmak, konuşmak istiyorum," dedi bana yalvarırcasına. "Abla, lütfen... Lütfen konuş benimle."

Üzerindeki pahalı kıyafete, yüzündeki ağır makyaja rağmen gözleri hâlâ aynıydı Nergis'in. *Konuşsun,* dedim içimden. *Sen sus, herkes konuşsun Ayten.* "Peki," dedim. Ev numaramı istedi, verdim. Gündüzleri evde olmadığımı, çalıştığımı söyledim. Tamam dedi. Kimseye veda bile etmeden çıktım oradan.

O geceden kalma fotoğrafımın altında "*Güzel Modacı*" başlığıyla çıktım Ses Dergisi'ne. Bir zamanlar heyecanla ve merakla

okuduğumuz o dergide artık ben de vardım. Tabii Nergis de. Yüzüm solgun, saçlarım kulaklarımın biraz altındaydı, makyajımın birazı uçmuştu ama kıyafetlerim fiyakalıydı. Kıyafetim haricinde ben bir kabuktan ibarettim. Zaten iyi ve fiyakalı kıyafetim olmasa camiada işim yoktu.

Kurban Bayramı'nın ilk günü buluşmayı teklif etmiş Franco denen adam. Kırmızı Kulüp'teki garsonlarla konuştum, o gün akşam altıdan sonra restorani kapatmalarını söyledim. Yalnızca en deneyimli elemanlar kalacaktı. En güzel yemekleri, en kaliteli içkileri hazırlamalarını söyledim. Yavuz illa benim de gelmemi söyledi. Yorgundum aslında, bayramın ilk günüydü ve Mete'yle beraber geçirmek istiyordum. Fakat ısrar edince tamam dedim. Birkaç saat, ne çıkar?

Yavuz'un yaptığı her şeyden haberim vardı. *Aldatılıyordum*. Fakat umurumda değildi. Onu sevmiyordum. İstediyiyle beraber olsun, bana ne? Benim derdim bana beni sevdiğini söylemesindeydi. Ben bizim için içim bulanarak çabalamışken, onun başka kollara gitmesi beni ondan daha da itmişti. İğrenç herif, boşanalım madem o zaman! Ben bunu dediğimde kıyamet kopuyordu ama. Rahat tepiyormuş beni. Bir gün çok fena patlayacağımdan korkuyordum. Kendimi artık tanıyamıyor, ne yapacağımı kestiremiyordum. Yerli yersiz gülüyorum, yerli yersiz ağlıyorum. İnsanın kendine yabancı kalması ne tuhaf... Beni benden iyi tanıyanlar hep uzaktaydı, ben kime neyi anlatayım?

Bayram sabahı Mete'yle başladı. Birbirimize sarılıp bayramlaştık. Ardından ben mezarlığa gittim. Önce kızımın, sonra Akın'ın, en son da annemin mezarına. Dua ettim onlar için bol bol. Niye bilmiyorum, annemin mezarında çok ağladım. Öleli çok olmasına rağmen yeni açılmış bir yara gibi canım yanmıştı annemin mezarında ağlar-ken. Benim ömrüm böylece kara topraklara bakarak mı geçecekti? Ben ne zaman ölecektim?

O akşam Kırmızı Kulüp'e gitmeden arabamla, Arnavutköy'deki eski evimizin bulunduğu sokaktan da geçtim. Niye bilmiyorum, o mahalleyi, çocuk cıvıltılarını duymak istedim. Tahmin ettiğim gibi cıvıl cıvıldı mahalle çocuk gürültüsünden. Bayramın ilk günü,

memleketine gidemeyen mahallelinin bayram sevinci yansıyor insana. Camları açtım ve yavaş yavaş sürdüm yokuştan. Apartmanımıza göz ucuyla baktım, sonra kafamı çevirip Akın'ın gri panjurlu evine... Şoke oldum bir an. Evin camı, kapısı açıktı. Arabayı durdurdum. Görünürde kimse yoktu. Bir süre bekledim, ardından Zampara Fahri'nin ağzında sigarayla içeriden çıktığını gördüm. Genç bir kadın ve adam çıktı peşinden de. "Ev bu," dedi Zampara Fahri ağzında sigarayla. "Beğendiyseniz fiyatı konuşalım ama baştan söyleyeyim, pazarlık yapmam. Bayram bayram geldiniz bir de, komisyon isterim."

Aracımı Kırmızı Kulüp'e sürerken sürekli o çifti ve o evi düşündüm. Yeni evliydiler muhtemelen, gençtiler. Bir zamanlar Akın'ın oturduğu o eve yerleşmeyi düşünüyorlardı. Sanki bir yerlerde ikimizin hikâyesi farklı insanlar tarafından sürdürülüyordu. Evi tutarlardı, bir çocukları olurdu, mutlu ve küçücük bir aile olurlardı. Kalbim acıdı. Yaşayamadığımız her an için kahroldum.

Kırmızı Kulüp'e vardığımda Yavuz'un benden önce geldiğini gördüm. Yanına ulaştığımda ayağa kalktı, yanağımı öpmek istedi, kendimi geri çektim fakat bir kolumla sırtına vurdum. Bozuldu, ne yapayım, bozulsun. "Nasıl?" diye sordum masaya bakarak. "Yerini beğendin mi masanın?"

Boğaz'a karşı orta masaydı ayarladığımız. Seyir zevki yüksekti. Akşam olunca deniz ıslıl ıslıl görünürdü buradan. Kafasını salladı onaylarcasına. "Beğendim," dedi.

Cihan masanın etrafında dört döndü biz otururken. Başgarsonumuzdu Cihan, Kırmızı Kulüp'ün önceki sahibi bizde kalmasını tavsiye etmişti, ben de kabul etmiştim. İşinde iyiydi, hakkını yiyemem, bana her türlü bilgiyi de veriyordu. Şefimiz de iyiydi, eli oldukça lezzetliydi. Kırmızı Kulüp'ün ismini değiştirmemiştım, eski sahibi de sorun çıkarmamıştı. Kırmızıyı severdim, isminin kalması iyi oldu.

Yavuz'a baktım. "Oynayıp durma şu kravatınla!" dedim sinirle. Gergindi. Nasıl gergin olmasın ki? Koskoca şirketin yarı hissesinin sahibiyle bugün tanışacaktı. Nasıl sinirliydi Samet abiye ondan habersiz hisseyi sattığı için nasıl... Üstelik önüne imza gelmiş fakat farkında olmamış imzayı attığının. Bir ton kavga etmişti Samet abiyle.

“Çok öfkeliyim,” diyerek suyuna uzandı, soğuk suyu hızla yuvarladı boğazından. Bayramı da zehir etmişti ya bu öfkesiyle. Mete çok şeker yiyor diye azarlamaya kalkmıştı çocuğu. Ben devreye girince de hemen susmuştu. Bayramdı yahu bu, bayramda şeker yemeyecekse ne zaman yiyecekti?

“Aytan Hanım, balıklar ve mezeler istediğiniz gibi hazırlandı. Pi yazın yanında beyaz Marmara şarabı iyi gider diye düşündük biz. Siz ne dersiniz?” diye sordu Cihan.

Omuz silktim. “İyidir. Lakerdalar da hazır mı?”

“Hazır, Ayten Hanım.”

“Tamam. Siz her zamanki gibi servise başlarsınız misafirimiz geldiğinde,” dedim Cihan’a. Masanın diğer yanında duran Peride’ye de başımla işaret ettim. *Tamam* anlamında kafasını salladı ve mutfığa geri döndüler. Yeniden Yavuz’a baktım. “Siz buluşsaydınız ya? Benim niye illa gelmem gerekti, anlamadım,” dedim ona. Bir yandan da sigara paketimden sigaramı çıkarmaya uğraşıyordum. Zaten boşanmak istiyordum, bir de onun yanında sürekli görünmek sinirime dokunuyordu.

“Adam karısıyla gelecekmiş,” dedi Yavuz sigarama uzanıp bir tane alarak. “Karısıyla geldiği için ben de senin gelmenin uygun olacağını düşündüm. Hem karısıyla iyi anlaşırsan belki her şey bizim lehimize işler.”

Sigaramı yaktım. Hiç biz olamayan biz... “Bayram bayram şu işe bak!” dedim sigaramdan nefeslenip. “Gerçi elin gâvurunun bayramı mı olur? Adı neydi? Nereliydi?”

“Franco Wilson. İngilizmiş,” dedi dumanını üfleyerek. Sinirle soluklanırken, “Şu Samet’in bana attığı kazığa bak ya!” dedi yeniden.

İçten içe nasıl memnundum buna ama susuyordum. *Yaptığın hataların bedellerini ödüyorsun Yavuz. Farkında değilsin ama en sevdiğin şeyler ellerinin arasından kayıp gidiyor birer birer...*

“Sıkma canını,” dedim yine de. “Ben karısıyla iyi anlaşır överim seni hep.” Eh, en azından bunu yapardım. Birkaç övgü benden bir şey götürmezdi. Zaten şiddetli geçimsizlikten çok yakında açardım davayı. İngiliz’in karısına neydi sonrasında bizim ayrılık? Yeter ki hisseyi değerinin altında iş bilmezlerle satmasınlar.

“Sağ ol Ayten,” dedi Yavuz. Yüzüme baktı, gülümsedi. “İyi ki varsın.”

Bakışlarımı ondan kaçırıp Boğaz’a doğru çevirdim. Boş Kırmızı Kulüp’ün masalarına doğru bakındım sonra. Sessiz sessiz içmeye devam ettim sigaramı. *İyi ki varım tabii, kesin öyledir... Bana yaptıklarını unutamıyorum Yavuz. Korkunç birisin sen.*

Sigaramın yarısını henüz geçmiştım ki Cihan telaşla koşturdu yanımıza. “Misafiriniz giriş yaptılar efendim,” dedi. Elimdeki yarım sigarayı bastırdım hemen cam küllüğe. Dumanı elimle savurdum ve ayağa kalktım. Yavuz da sigarasını söndürüp kalktı. *İçmeseydim keşke şu zıkkımı,* dedim içimden. Misafirlere kokar mıydı? Bilemedim. Üzerimi başımı düzelttim. Yavuz da boğazını temizledi.

Birkaç gülüşme sesi duyuldu kapı tarafından, sonra ayak sesleri. Geliyordu işte o çok beklenen misafir. *Bu gece bir an önce geçsin,* diye dua ettim içimden. Kasıntı zengin gülüşleri ve dik duruşlar bana göre değildi hiç, hele ecnebice bilmediğimden bir başka sikkınlık daha çöktü şimdiden üzerime. Midemi bulandırıyor bu alem. Derin bir nefes alıp son kez masayı kontrol ediyordum. Çatal bıçaklar, kaşıklar, tatlı kaşıkları, kadehler, bardaklar, buz kovası, su sürahisı, tabaklar... Her şey yerli yerindeydi. Kapının önünde hareketlilik hissettiğimde başımı kaldırıp baktım.

Bakar bakmaz öylece kalakaldım. Haya! miydi bu yoksâ çok gerçekçi bir düş müydü? Her şey nasıl kalp atışlarımın sesini duyacak kadar sessizleştirdi bir anda? Yeşiller... Süt beyazları... Jilet gibi takımı... Masaya tutundum bir elimle. Masadaki cam bardaklar şan gırdadı. Anın gerçekliğinde kalp atışlarımın sesine onların şangırtısı eklendi. Yaklaştı, yaklaştı... Allah'ım, ne oluyor?

“Merhaba,” dedi Yavuz’a elini uzatarak. *Sesi... Onun sesi!* “Yavuz Ali Kāraca?”

Yavuz’un bir onun yüzüne bir de uzattığı eline baktığını gördüm. Sonra başını eğip ardından hemen bana baktığını... Yavuz’un bana bakmasıyla onun da yeşil gözleri beni buldu. Hiçbir şey yoktu gözlerinde. En çok da görmelere doyamadığım o aşk yoktu. Buz gibiydi bakışları. Aralık dudaklarımdan ciğerlerime sızan hava göğsümü titretti.

Bana döndü bu defa. “Ayten Hanım’dı, değil mi? *Ayten Karaca...* Merhaba,” diyerek uzattı elini. Eli... İncecik, uzun parmaklı, mürekkep lekeli, şiirler yazan, saçlarımı okşayan, seven elleri...

Diğer elimle de tutundum masaya. Yine bardaklar birbirine çarp-
tı. “Ayten Hanım, servisi açalı...”

“Çıkın!” diye bağırdı Yavuz, Cihan’a. Tüm çalışanlar birbirlerine baktılar bu söylem üzerine. “Çıkın, herkes çıksın! Bitti bu akşam-
lık işiniz.”

Çalışanların alelacele toparlandığını duydum. Bacaklarım beni taşı-mıyordu. Yığılıp kalacaktım fakat ne gözlerimi ondan ayırabili-yordum ne de oturabiliyordum. Bana uzattığı elini indirdi. Yavuz’a baktı. “Aslına bakarsanız, iyi bir karşılama bekliyordum,” dedi göz-
lerini kısarak, hafif bir hayıflanmayla.

“Ne işin var senin burada?” diye sordu Yavuz. Benim kadar şaş-
kın olmayışı bir mucizeydi. Ben konuşabileceğimi bile düşünmüyor-
dum. *Akın! Akın buradaydı! Hayattaydı! Tam karşımdaydı ve bana Ayten Hanım demişti!*

Gülümsedi Yavuz’un bu sorusu üzerine. Gözlerine ulaşmayan, ya-
pay bir gülümseyişti bu. Yavuz’un sol omzuna vurdu pat pat. “Hem
iyi bayramlar demeye geldim...” diyerek omzunu sıktı Yavuz’un.
Yüzü gerildi. “Hem de mektubunda yazdığın şu mutlu evliliğinizi
gözlerimle görmek istedim,” dedi.

Anlamadım. Yavuz yeniden bana baktı. Yutkunmaya çabaladım,
zorlukla yutkundum. Bu bir rüya mıydı? Bu bir hayal miydi? San-
rılar mı görüyordum? Titreyen sağ elimi kaldırıp sol kolumu sıktım
sertçe. İkisi de fark etti bu hareketimi. Canım acıdı. Ağzımı açıp
titrek bir nefes çektim içime. Şoke olmuşum. *Akın...* “Sen...” diye-
bildim. Gözlerim buğulandı. Kırıştırdım. Hayır, onun yüzünü net
görmek istiyordum. Eğer canımın acısı bile bir hayalse veya rüyaysa,
bunun net olmasını istiyordum. Net olsun ki uyandığımda, gerçeğe
kavuştuğumda sürekli onun bu hâlini düşüneyim, tekrar tekrar seve-
yim, ağlayayım... Ama şu an değil. “Gerçek değilsin. Gerçek değil-
sin. Gerçek değilsin...” diyerek kafamı iki yana salladım.

Çenesini dikleştirip bana baktı. Gözlerimden parmağımdaki yü-
züğe kaydı bakışları. Sol elimdeki yüzük parmağımı koparıp atmak

istedim. Çok mu kızgındı bana? Kızgındı mutlaka. Ben olsam ölürdüm sinirimden. “Tahmin ettiğim gibi,” dedi.

Kafamı konuşmasına veremiyordum. Ses tonu bile içimi titretiyordu. Ne gerçekçi bir rüya! Ne gerçekçi bir hayal! Yanına gitmek istedim ama dizlerim titredi, çöktüm hemen ardımdaki sandalyeye. Oysa kollarımı boynuna dolamak, ona sıkıca sarılmak, şanslıysam eğer onu öpmek, kokusunu içime çekmek istedim. Yapamadım. Gerçek değildi! Değildi!

“Bunu baş başa konuşalım,” dedi Yavuz, Akın’ın sol koluna uzanıp tutarak. Akın’ın gözleri ona döndü. Perde perde bir katılaşma gördüm yüzünde.

“Neden?” diye sordu Akın. Gayet rahat bir tavırla kolunu ondan çekti, usulca masaya yaklaşp tam karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. “Siz buyur etmediniz ama oturdum. Umarım kabalık etmiyorumdur?” dedi bana kibarca.

Gözlerimi yumdum. Derin derin soluklandım. Doktoruma sanrılar gördüğümünden bahsetmiştim. İlaçlarımı düzenli kullanmamı ve derin nefesler almamı söylemişti bana. Oluyormuş böyle şeyler. İlaçlarımı düzenli kullanıyordum, bugün de almıştım. Ama çok gerçekçiydi her şey! *Ne yapacağım?*

“Akın, lütfen! Bunu ikimiz konuşmalıyız!” dediğini duydum Yavuz’un. Gözlerimi açtım. Tam karşımdaydı. Gözlerime bakıyordu. Kırpmıyordu bile hiç. Elleri masada, vücudu dimdik, sorgular gibi, Yavuz’un kendisini sarsmasından hiç etkilenmez bir hâlde. Sonra sesler çoğaldı. Dışarıdaki hayat olağan akışında devam ediyordu. Boğaz’dan bir gemi geçiyor, ana caddede araba kornaları duyuluyor, yan taraftaki rakip restorandan çatal bıçak sesleri bize ulaşıyor, Boğaz’a bakan açık pencereden ılık bir eylül rüzgârı tenime esiyor ve *Akın bana bakıyordu*. Ona dört sene önce, bir eylül akşamında âşık olmuştum. Ona tam dört sene önce bir eylül akşamında, kalbimi bırakmıştım. O günler çok eskide kalmıştı fakat gerçektir.

Tıpkı şimdiki gibi her şey gerçektir.

Vücudumdan bir ürperti geçti. “Karınla ilgilensen iyi olur,” dedi Akın göz ucuyla Yavuz’a bakarak. “Zira sakladığın gerçekler yüzünden hiç iyi görünmüyor.”

Titriyordum. Gözlerim ağır ağır Yavuz'a döndü. Bana bakıyordu, gözlerimiz çakışınca bakışlarını Akın'a çevirdi. "Akın, lütfen!" dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "O hiçbir şey bilmiyor!"

"Orasını anladık!" dedi Akın sesini yükselterek. "Kimin yüzünden haberi yok acaba?" Yeniden bana baktı. "Hapishaneden kaçtım!" dedi öfkeyle. "Kaçarken yaralandım! Yunanistan'da komada kaldım aylarca! Uyanır uyanmaz seni aradım, İtalya'ya geçince mektuplar yazdım! Fakat görüyorum ki sizin planlarınız çok başkaymış!"

"Akın!"

Pat diye masaya vurdu Akın, masanın üzerindeki cam bardaklar şangırdadı. "Ne var ulan? Geç otur şuraya, kendimi zor tutuyorum zaten!"

İki elimle kafamın iki yanını sıkıştırdım. Sesli sesli nefes alıp vermeye başladım. "Ne..." diye mırıldandım.

"En kötüsü de sen..." dedi bana hayal kırıklığıyla dolu bir sesle. "En kötüsü de senin onunla evlenmiş olman!" Gözleri dolu doluydu. Sertçe yutkundu. "Ne vadetti sana? Para, statü, mutlu bir hayat mı?"

"Kes sesini, hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı Yavuz. Akın ayağa kalktı.

"Karışma ulan!" diyerek omzundan itti onu.

Bense iki elim kafamda hafifçe eğildim masaya doğru. Nefes alamıyordum, boğuluyordum. Gerçekler boğuyordu beni. "Seni çok aradım Ayten! Çok bekledim. Günlerce, aylarca... Öldün sandım! Öldün sandım ve ölüm listelerinde adını arattım! Dönmek istedim, dönemedim, ölmek istedim, ölemedim! Fakat senin Yavuz'la..." Sesi gittikçe azaldı. Yavuz ise Akın'ın kolunu çekiştiriyordu dışarı çıkarmak için. Akın silkeledi onu kolundan. "Bana bir mektup yazmanı çok bekledim. Bir sebep istedim, bir neden... Sen bana bunu yapmazsın çünkü! Sen bana böyle sırtını dönemezsin! Tek bir kelimen bile yeterdi bana oysa, sevmedim desen bile inanırdım çünkü sana aittir o kelime! Ama senden beklediğim o kahrolası cevabı bana o yazdı!" Başımı kaldırıp Yavuz'a baktım. Akın da bu esnada ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı ve önüme bıraktı. Buruşmuş bir kâğıttı bu, başından bir şeyler geçmiş buruşmuş bir kâğıt.

Ellerimi başımdan çekip usulca kâğıda uzandım. Kâğıdı açarken Yavuz, “Ayten, çok geç haberim oldu, yemin ederim senin üzülmeni istemedim! Seni hiç üzmemek istemedim Ayten! Lütfen... Lütfen inan bana!” diye yalvardı.

Yaşlı gözlerimi kırptıştırarak yazıları seçmeye çalıştım.

Akın,

Mektuplarını üzüntü ve şaşkınlıkla okudum. Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim yaşananları ama gerçek bu. Arama Akın. Arama, yazma, sorma bizi. Üçümü-zü de geri dönülmez bir yola sokma, hiçbir şey düzelemez bu saat-ten sonra, ne olur anla. Yollarımız ayrı, hayatlarımız ayrı bizim artık. Ben ve Ayten çok mutluyuz. Mutlu bir evliliğimiz, mutlu bir birlikteliğimiz var.

Kendine iyi bak.

-Yavuz Ali Karaca.

Beynimin içerisinde bir ip koptu sanki. Başımı yeniden kaldırdığımda ve Yavuz’a baktığımda gözlerimden yaşlar döküldü. Şoktaydım. Bu... Nasıl olurdu? Benden böyle bir şeyi nasıl saklardı? Ben onun gözlerinin önünde ölmüştüm! Yaşadıklarım onun vicdanını hiç mi sızlatmamıştı? “Nasıl?” diye fısıldadım. Konuşacak gücü bile bulamıyordum bedenimde. Her şey nasıl bu raddeye gelmişti?

“Tam da tahmin ettiğim gibi işte!” dedi Akın işaret parmağını mektuba doğrultarak. “Senin hiçbir şeyden haberin yok!”

Acı, öfke ve kırgınlık doluydu bakışları. Ben hiçbir şey bilmiyordum, evet ama o da hiçbir şey bilmiyordu. *Yaşıyordu!* Yaşıyordu ve hiçbir şeyden yoktu haberi! Kafamı iki yana salladım. “Yo-yoktu...” diye mırıldandım. İstemsizce ağlıyordum. *Yoktu, Akın. Olsaydı, bilseydim eğer yaşadığını, ne pahasına olursa olsun gelirdim yanına. Ne pahasına olursa olsun!*

Dudaklarını birbirine bastırarak Yavuz’a baktı. Hayal kırıklığı ve tiksinti doluydu bakışları. “Âşık mı oldun ona?” diye sordu. Sesi titriyordu. Yavuz sustukça, Akın daha da öfkelendi. Masadaki buzlu su şişesini kaptığı gibi yeni kaplanmış kırmızı duvar kâğıdına doğru

fırlattı. Cam şişe, çarpmanın etkisiyle tuzla buz olurken, masaya tutunarak ayağa kalktım. “Cevap versene!” diye bağırdı. Tüm vücudu gerilmiş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Yavuz’un boğazına atılmamak için zor duruyordu. Hesap sormuyordu, acı çekiyordu çünkü bunları gerçek sanıyordu. Bir adım atmak, aralarına girmek istedim fakat kıpırdayamıyordum, kalakalmıştım.

“Evet!” diye diklendi Yavuz. “Evet, ona âşık oldum! Bilmek, duymak istediğin bu mu? Evet, çok âşık oldum ona! Yıllar oldu hem de, en az senin ona âşık olman kadar eski!” Bir anlığına bana baktı. “Onu hak etmiyorsun Akın! Onun neler yaşadığını hiç bilmiyorsun! Onu o bataklıktan nasıl kurtardığımı, nasıl hayata bağladığımı bilmiyorsun!”

Akın’ın sabrı burada taştı. Aniden bir yumruk geçirdi Yavuz’un suratına. Yavuz geriye doğru sendelerken ben kıpırdandım ve Akın’a dokundum. *Akın’a dokundum! Ona! O an anladım gerçekliğini. Çıldırıcı bir gerçeklik.* Fakat kendini geri çekti. “Şerefsiz, haysiyetsiz!” dedi tükürürcesine. Yavuz kendini toparlamaya çalıştı. “Sen benim çocukluk arkadaşımydın ulan! Biz seninle bu iğrenç olayın benzerinin altında kalmadık mı? İkimizin de ailesi bu yüzden dağılmadı mı? Kalkmış bana nasıl *Ayten’e âşık oldum* dersin?” Aniden bana döndü gözleri. “Ya sen?” diye sordu, bana bakınca sesi titremişti. “Ya sen bunu nasıl yaptın Ayten? Ölümümün ardından iki ayda nasıl...”

Koluna tutunmak istedim. “Akın...”

Kendini yine geri çekti. “Dokunma!” dedi sert bir sesle. “Anlamıyorum... Anlayamıyorum! Bir cenderenin içine sıkıştım, sürekli sürekli bunu bana nasıl yaptığını, yapabildiğini düşünüyorum. Mantıklı bir cevabım yok! Seni savunabilecek hiçbir sözüm yok ve en acısı, beni kahreden de bu!” Başını hafifçe yana eğdi. “Sen Ayten...” dedi hayal kırıklığıyla. “Sen nasıl onunla evlendin? Biliyorum, bir sebebi var! Var bir sebebi, eminim! Sevdim onu desen bile inanırım, yalvarırım bir şey söyle!”

Boğazımın gerisindeki yumrunun izin verdiği kadarıyla zorlukla nefeslenirken dudaklarımı araladım. “Ben...” diye mırıldandım. “Hamileydim.”

Ve o an onun gözlerine bakarken anladım. Onun da zihninde bir ip koptu. Direkt olarak gözleri Yavuz'u buldu. Derin ve kuvvetli bir nefes çekti içine. "Ne yaptın sen?" dedi çıldırmış gibi. Bir anda üzerine atladı Yavuz'un. "Nasıl dokunursun sen ona?" İki defa yumruk attı Yavuz'a. Onu çekmeye çalıştım, Yavuz yere düştü ve Akın da üzerine çökecekti ama tuttum onu.

"Bizim bebeğimizdi!" diye bağırdım. Sesim çatladı, Akın nefes nefese doğruldu. "Senin ve benim, ikimizin bebeğiymiş..."

Yavuz sırtüstü yerde kalakaldı. Ağlamaya başladı. Dudağı patlamıştı, burnundan kan akıyordu. Akın ise gözlerime bakarak duyduklarına inanmaya çalışır gibiydi. Sorgularcasına bakıyordu yeşil gözleri. Soramıyordu. Merak ediyor ama soramıyordu. Yüzünün her bir santiminde belliydi o merakı, ufacık mutluluğu, umudu... Kahredici bir merak!

- Kafamı salladım belli belirsiz. "Evet... Evet, bizim bebeğimizdi. Kızımızdı. Bembeyaz, akça pakça bir şeydi. *Sana benziyordu*. Gözleri yeşildi, sol göğsünün altında lekeleri vardı belli belirsiz." Duraksadım. Midem bulandı ama tuttum kendimi. Akın'ın gözlerinin gerisinde ise bir merak ve umut olduğunu gördüm. Kızını merak ediyordu. *Mutlu olmuştu*. Dudaklarımı ısırp başımı sola eğerek yüzüne baktım çocuk gibi. "Devrim Leyla..." diyerek hıçkırdım. "Ben ha-hamile olduğumu anlayınca sevindim ama çok riskliymiş, hareket etmem, yürümem, çalışmam... Zehra'ya gidemedim, evinden çıkmıştı. Babam... Babamın evine gittim." O korkunç anları tekrar tekrar yaşıyordum sanki anlatırken. Ellerim sürekli kollarımda, tırnaklarım ise kollarımın etindeydi. "Babam istemedi bebeğimizi, düşürtmeye çalıştılar! Neşe'ye de gidemedim. Neşe çok uzaktaydı, gidemedim... Ben gidemedim hiçbir yere! Ben yapayalnızdım, hiçbir şey bilmiyordum, gidecek hiç kimsem yok sanıyordum... Sen yeni ölmüştün! Ölmüştün! Yoktun! Beni bırakıp gitmiştin!"

Yavuz iki eliyle yüzünü kapatarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı yattığı yerde. Akın'ın gözleri bir onda bir de bendeydi. "Nerede?" diye sordu. "Ayten, kızımız nerede?"

"Ben düşünemedim... Ben ne yapacağımı bilemedim! Ben onunla evlendim çünkü korktum! Başka seçeneğim yok sandım! Yoktu!

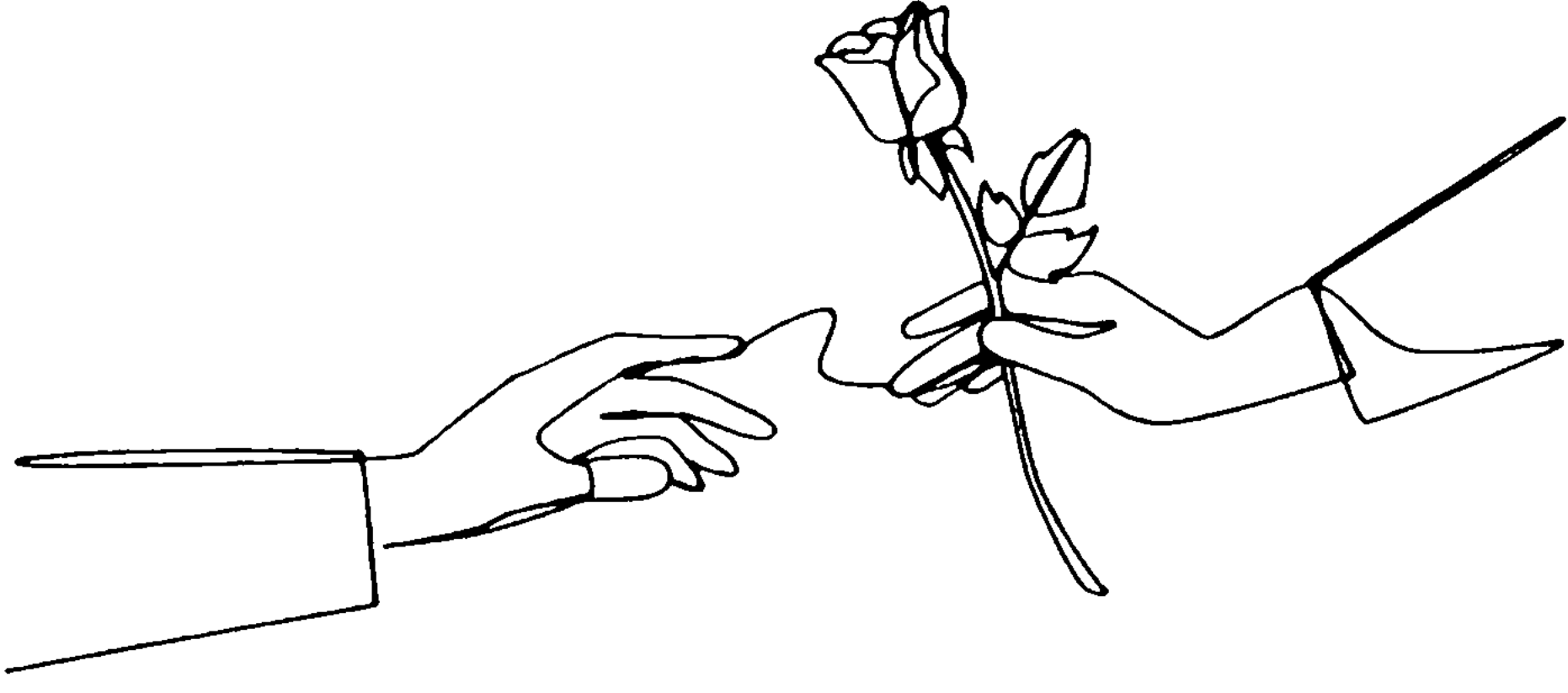
Yoktu! Yoktu! Biz onunla bebek için evlendik! Bebek için... Kızım için! Benim kızım... Benim güzel kızım..."

Tırnak aralarım kendi etimden parçalar olduğunu hissettim fakat kollarımı çizmeye devam ettim. Akın bir anda ellerimi tuttu. *Beni tuttu!* "Ayten, kızımız nerede?" diye sordu bana sert bir sesle. Kızımız... Bizim kızımız! Görmeden kabullendi işte. Hemen giyindi o baba kıyafetini üzerine.

Kollarına tutundum, neredeyse bütün ağırlığımı ona verecekken hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. "Öldü!" dedim. Dört harfli bu kelime öyle keskin ve öyle acıydı ki canımı yaktı. Kabullenmesi zor olan ama kabullenmekten başka çaresi olmayan acı bir gerçek işte bu: Leyla öldü! "Leyla öldü, Akın! Bizim kızımız öldü!"

Bazı hikâyeler ölümle son bulurdu. Bazı acılar zamanla durulur, bazı yaralar kanaya kanaya kabuk bağlardı. Bazen şehirden bir insan giderdi geçmişi unutmak için, ardında ne bıraktığını bilmeden, bir başına, kafasında bir dünya anıyla; bazen şehre bir insan gelirdi, tüm anıları silecek yeni, belirsiz ve dolu dolu bir gelecekle. Burada her şey Akın gelince yeniden yeşermişti. Burada bütün çiçekler bu kül bahçesinde o gelince hızla açmış, kırmızı güller asla solmamak üzere boynunu dikmiş, yaşanan onca şeyin sızısı o geldiği için dinmişti.

Şehre sen geldiğinde Akın, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Şimdi burada her şey, sen şehre geldiğin için değişecekti. Geçmiş de gelecek de...

7. BÖLÜM: EVE DÖNÜŞ DEVRİMİ

Ayten'de yaşama yakın bir şeyler vardı. Yaşama yakın diyorum, tamamen bir bütün yaşam asla değil. Yıldızlı çikolata kâğıtlarını başparmağının tırnak ucuyla düzelttiği anlarda yaşama çok yakın olurdu mesela. Aynı yağda üç, beş, yedi, on kere kızartma yapar, ben kızınca ancak değiştirirdi. O yağ ile kızartırken bir şeyler, yaşar gibi gülerdi. Yeni bir şey alınmayagörsün, alınan o şeyi uzun süre çocuk gibi izler, yaşadığını düşünürdü. Eskiye kolayca atmaz, anı kokusu siner diye kaldırıp dolaplara saklar, anı kokularıyla rutubet kokularının yer değiştirdiğini bilmez, naftalinler basar, dolap raflarına lavanta keseleri yığar, yığarken de yaşadığını sanırdı. Bazen yüzüme uzun uzun baktığında, gözleri hüznle dolar, kim bilir neden, sonra eğreti bir gülüşle çeneme uzanırdı elleri, okşardı. Elllerinde yaşamdan parçalar taşırdı. Yemeğe iki defa tuz attığı çok belli olurdu bazen, âşığım, kafam yerinde değil, ondan ikiye attım derdi fakat gerçek hiç de öyle değildi. O ikinci tuz, yaşama yakınlığından attığı fazlalıktı. Bazen yüzünde bir darağacı kurulurdu, asılırdı o yüz. Oysa asılan ben olurdum bu bozuk çehreye. Her yanın mı gam ve keder Ayten? Ne asıyorsun yüzünü? Hayat bu, her şey olacağına, her şey öleceğine varır derdim, ağlardı. Gözlerinden yaşam dökülürdü, bilirdim. Kumaş çizer, kumaş keser, kumaş diker, üzerine giyer, buldu mu takıştırır, sürüştürür, tıkr tıkr topuklularını ufacık ayaklarına geçirip boyunu boyuma, huyunu huyuma uydurmaya çabalardı. Beni severken yaşar gibiydi.

Aramıza giren aylar onu yaşama yakınlığından uzaklaştırmış. Saçları kısalmış ömrü gibi, teni solmuş, gözlerindeki o fer sönmüş, yüzünde doldurulmaz çizgiler oluşmuş. Onu yaşama bağlayan her şey birer birer kopmuş, yok olmuş. O gözlerime bakan kişi Ayten değil, artık güneşi üzerinde ağırlamayan bir kara geceydi.

Bir kızımız olmuş. Adı Devrim Leyla... Ayten'in dudaklarından adı döküldüğünde umutlanıp meraklandığım bir kız! O an dedim ki içimden, işte, buldum, o aradığım cevap bu! Her şeye sebep olan şey bu, Ayten'i bu hayata iten sebep bu, makul olan buymuş, gerekeni yapmış! Bir şeyi bulmak ve yitirmek arasındaki o derin hadise, o an vuku buldu. Anladım ki ben de o an yaşama yaklaştım, filizlendim, çiçeklendim. Var olduğuna onun iki sözüyle ikna oldum: Bizim kızımızdı!

Üzerinde durmadığım o geçmiş ekinde aslında yaşama yakınlığı kaybetmişim farkında olmadan. Peşinden gelen bir öldü kelimesiyle her şey karardı. Hiç ışık görmemişçesine, hiç aydınlık görmemişçesine karardı her şey. Reddetmek istedim bunu, nasıl olur? Ayten, yapma, böyle söyleme, şaka yapıyorum de ama çok kızarım, ölümün şakası mı olur derim, bağıırıp çağırırım, yıkarım burayı öfkemden ama ne olur şaka de, çok kızarım ama mutlu olurum içten içe... Bunların hiçbirini söyleyemedim Ayten'e. O, karşımda hıçkıra hıçkıra ağlarken ben yere çöktüm. Ağır bir külçe gibi yığıldım kaldım. Bir tek o ayakta kaldı. Bir tek o dimdik, bir tek o tek başına. Belki çokça yıkıldığındandı şimdi bu dik duruşu. Kendine yaslına yaslına öğrenmiş tek başına ayakta durmayı o.

Bizim bir kızımız olmuş. Bana benziyormuş. Yeşil gözleri varmış. Lekeleri varmış. Bembeyazmış... Bizim bebeğimiz. O çok istediğimiz, hayaller kurduğumuz bebeğimiz. Oysa ben sana benzesin isterdim hep. Sen de sana benzeyecek derdin. Gerekçen, kocasını çok seven kadınların bebekleri babalarına benzer olurdu hep. Beni sevmiştin Ayten. Kızımız bana benziyormuş. Nerede? Kızım nerede Ayten? Öldü. Ölmüş!

Sen nasıl yaşıyorsun bu gerçeğe? Ben öldüm! Bak, bir anda oldu ölümüm. Yaşama yakınlıktan ne çabuk uzaklaştım, ne çabuk yitirdim her şeyi ben böyle... Sen nasıl yaşadın Ayten? Soramadım bunları. Sormaya bile kıyamadım. Yabancı olduğu bir karanlık bir çift acı kahve göz olarak baktı bana. Ayten'in gözlerinde ölümün yarattığı enkaz duruyordu. Yığıldım kaldım oraya, kucağıma bırakılan acı gerçeğe.

Ayten'in gittiğini hatırlıyorum. Ben nasıl eve geldim, nasıl bu satırları yazıyorum, bilmiyorum. Yazmazsam ölecekmişim gibi hissettiğim için aldım elime kâğıt kalemi. Saat sabahın dört buçuğu. Gözyaşlarım dineli çok oldu. Bütün pencereler açık, İstanbul'da serin bir yağmur var ama benim içim yanıyor. Bizim bebeğimiz ölmüş... İkimizin bebeği.

Devrim Leyla ölmüş.

Kalem elinden düştü son yazdıklarıyla. Alnını elinin üzerine dayadı ve gözlerini yumdu. İçinde gerçek bir yangın vardı sanki. Yitirdiği bebeğini düşünmeye çalıştı. Dişlerini sıktı. Hiç görmedi ki neye benzediğini bilsin? Bir silüet olarak kaldı karanlık göz kapaklarının içerisinde Devrim Leyla. O silüet saatlerce yaktı içini. Ağladı durdu. Bir ara kendisini kaybetti ağlamaktan, çoğu eşyası eksik evinin baliksırtı parkesine yattı, karnına çekti ayaklarını ve ağladı uzun uzun, sonra uyudu.

Rüyasında Gülhane Parkı'nda uçuşan, su içen, kırıntı kovalayan kuşları gördü.

Önceki gece.

Boğulduğumu sandım.

Ne kadar nefes alsam da çabasız kalıyordu sanki. Elimi boğazıma götürdüm, parmak uçlarımda nabzımı duydum, boğazımdan ciğerlerime inen nefesimi işittim. Yine de boğulduğumu sandım.

İnce topuklularımla dik durmaya çalışarak, *çabalayarak* çıkışa doğru yürüdüm. Mutfak tarafında Cihan'la göz göze geldik, gitmemiş, beklemiş. "Aytan Hanım..." dedi bana. Ellerini kaldırdı, düşeceğimi zannetti ama hayır, düşmüyordum. Öldüresiye dayak yemiştım de bulutların üzerinde yürüyordum sanki. Ağlıyordum, gülmek istiyordum. Kusmak istiyor, delice yemek yemeyi de düşlüyordum. Kafam karma-karışık. Adımlarım sarsak olsa ne çıkar, ayaktaydım ya?

Mekânın girişine kadar eşlik etti bana Cihan. "Aytan Hanım, içeride neler olduğunu bilmiyorum ama endişelendim," dedi ben girişte duraksayıp soluklanmaya çabalarken.

"Cihan..." diyerek ona döndüm. "Çantam içeride kaldı, alır mısın?"

Bir baş hareketiyle içeri koştu. Kafam çok dalgındı. Bedenime sarılıp kendime gelmeye çabaladım ve akıp giden trafiğe baktım boş gözlerle. Çok geçmeden Cihan geri döndü elinde çantamla. "Siz iyi değilsiniz," dedi bana.

"Olacağım."

"Aytan Hanım, yardımcı olmamı ister misiniz?"

Sertçe burnumu çektim. “Onlar çıktıktan sonra burayı sen kapatır mısın?” diye sordum.

“Tabii.”

“İyi akşamlar,” dedim ve yürümeye başladım.

Biraz yürümüştüm ki ardımdan, “Ayten!” diye seslendi. *Yavuz*. Koştı yanıma, kolumu tuttu, çevirdi. “Nereye gidiyorsun?”

Kolumu çektim. “Benden uzak dur,” dedim fakat sesim sert değildi. Sesim neden sert çıkmıyordu? Kafam allak bullaktı, uyuşmuşum sanki ağlamaktan. Her şey... Her şey nasıl da böylesi bir karmaşıklıkta idi?

“Bak gel, evimize gidelim, oturup konuşalım. Lütfen,” diyerek yeniden uzattı bana ellerini. Yüzüne baktım. Kan içerisindeydi ağzı burnu. Yine ve yine az önce yaşanan her şeyin gerçek olduğuna emin oldum.

“Benim evim yok,” dedim. “Uzak dur benden.” Yeniden dönüp caddede yürümeye başladım. Peşimden geldi.

“Ayten, akşam akşam nereye gideceksin? Hem de bu hâlde? Lütfen, gel bu konuyu konuşalım.”

Hışım ile döndüm ona. “Neyi konuşacağız? Her şeyi mahvedişini mi? Ya sen Akın’a yazdığın mektubun ne kadar ağır olduğunun farkında mısın? Ya ben? Bana yaşattıkların?” Duraksadım, bir aydınlanma yaşadım o an. “Silahı sana doğrulttuğumda söylemiştin onun yaşadığını...” dedim inanamayarak. “Ben akıl hastanesindeyken de bana *öyle bir şey hiç söylemedim* dedin!” İki elimle göğsünden ittim onu. Çantam yere düştü. “Seni köpek! Ben orada neler yaşadım, haberin var mı?”

“Bu senin için gerekliydi!”

“Aptal! Benim için gerekli olanın o olduğunu anlamıyor musun? Sen o kadar gaddar, o kadar bencil bir adamsın ki şu sevgi dediğin hırsına yenik düşüyorsun her seferinde!”

Eğilip çantamı aldım. Ağlamaya başladım sinirimden tekrar. “Nereye gideceksin, bari onu söyle,” dedi, ben yürüyüp giderken.

“Defol git hayatımdan!” diye bağırdım. Sarsak adımlar ve buğulu gözlerle Nişantaşı’na kadar yürüdüm. Ağlaya ağlaya, bu gece yaşadıklarımı ve son iki senede yaşananları düşündüm. Tüm bunların

yanında Akın'ın yüzü gelip kuruldu zihnimin başköşesine. Gözlerini, o soğuk bakışını görmek bile bana o kadar iyi gelmişti ki içim açılıyordu sanki onu düşündükçe.

En sonunda küçük bir otelin kapısında durdum. Ellerimin tersiyle sildim yanaklarımı ve içeri girdim. Resepsiyondaki görevli adamdan bir oda istedim. Adam yüzüme baktı, sonra kıyafetime. Ağlamış bir kadın, akşamın ilerleyen saatleri, üzerinde bordo renkli bir elbise ve ayağında topuklular... Hakkımda hiç de iyi düşünmediği kanısına vardım. Fakat daha sonra gözü sol elimin yüzük parmağına ilişti. Dedi ki içinden *evli bu kadın, tamam, sorun değil*. Çünkü burada insanların sizi eleştirebilmesini o keskin ahlak yasaları belirler. Bir erkeğin himayesinde olmak onlar için kâfidir. Erkek iyi mi olmuş kötü mü, ne çıkar? Onlar tüm bunları düşünmez, yeter ki kız namuslu olsun, yeter ki kız orospu olmasın. O bakıştan tüm bunları çıkardım ben. Nüfus cüzdanımı istedi, kaç gün kalacağımı sordu. Bilmiyordum. Gecelik ücreti sordum. İki yüz elli binmiş. Banka hesabımda vardı fakat yanımda diğer geceler için yoktu o kadar. Bu geceyi geçirebilirdim, yarına bakacaktım. “Bir hafta kalacağım,” dedim şimdilik. Bir gecelik ücreti verdim, işlemleri gerçekleştirdi. 106 numaralı odanın anahtarını teslim etti bana. Ellerime bakındı, bavulumun olmadığını görünce geri çekildi. “İkinci kat, sol koridordan düz devam,” diye tarif etti bana. Teşekkür ederek merdivenlerden çıktım. İkinci katın merdivenlerinin son basamağında durup merdiven kenarına çöktüm. Bomboş koridor, merdivenler. Biraz oturup ellerimle yüzümü kapattım, nefeslendim.

Hayatım tam bitti dediğim yerden yeniden başlıyordu. Sanki tam her şeyden vazgeçmişken beni yaşama sıkı sıkı bağlayan bir sebep çıkıp geliyordu. Önce Leyla, sonra Akın... Yüzümü sıvazlayıp boş merdivene bakınırken içim sızladı. Leyla artık geri dönemezdi.

Kalktım. 106 numara mıydı, emin olmak için üç kere baktım anahtardaki numaraya. Odayı aradım, en sonunda buldum. Oda çok havasızdı, göğsüm daralıyordu sanki. Perdeyi sıyırdım, camı açtım. Işıkları yakmadım. Aydınlıktan özellikle kaçındım. Ayağımdaki topukluları çıkarıp öylece yatağın üzerine bıraktım kendimi. Çarşaflar pis mi değil mi hiç umursamadım. Kaçmak istedim her

şeyden, herkesten, en çok da kendimden. Gözlerimi yumdum. Ağlamaktan sızlayan ve yanan göz kapaklarım uyku konusunda oldukça cömert davrandı bana. Hızla derin bir uykuya sürüklendim.

Uyanmak sorun değildi. Sorun uyandığımda o ağrıyı, sızıyı içimde taşıyor olduğumu fark etmemdi. Üzerim açık uyuduğumdan ve pencere de ardına kadar açık olduğundan üşümüştüm. Garip bir ürpertiyle kalkıp pencereyi kapattım ve yüzümü gözümü yıkadım. Ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. *Ne yapacaktım?*

Üzerimde hiç de günlük kıyafet gibi durmayan şık elbisem ve ayakkabılarımla kalktım, çantamı açtım. Çantayı ters çevirip içindekileri yığdım yatağa. Nüfus cüzdanım, villanın anahtarı, otomobilin anahtarı, triko şirketinin kartviziti, cüzdanım, kırmızı rujum, sigaram, yedek ilaçlarım, iki firkete, bir adet çengelli iğne, bir ufak not kâğıdı ve mavi tükenmez kalem. Nüfus cüzdanıma dokundu parmaklarım. *Zümrüt Ayten Karaca*. Titrek bir nefes aldım. Dün gece Akın da bana Ayten Karaca demişti. Bir yanılgı içerisinde, öfkeli, kırgın ve acı dolu bakıyordu gözleri bana bunu söylerken. “*Ne vadedti sana?*” diye soruşunun yankısı hâlâ kulaklarımdaydı. Elbette soracaktı, hiçbir şey bilmiyordu, farkındaydım bunun ama yine de canımı acıtmıştı.

Devrim Leyla’yı duyduğunda birdenbire üzerine çöken o yatışmayı hatırladım sonra. Üzüntüsünü, yere çöküp ağlayışını, hıçkırıklarını, onu teselli edemeyişimi, orada öylece dikilerek her şeyle ama her şeyle mücadele etmeye çalışmamı...

Cüzdanımı açıp Leyla ve benim fotoğrafımı çıkardım içinden. Ona bir kızı olduğunu söylediğimde hemen benimsemişti, sahiplenmişti ve belki de en önemlisi beni anlamıştı. Fakat Leyla’yı hiç görememişti Akın. Onu kucağına alamamış, sarılamamıştı. Bu düşüncelerle burnumun direği sızladı.

Kalktım. Çantamı topladım ve acele adımlarla çıktım. Önce Kırmızı Kulüp’ün önündeki arabayı alacak, sonra Karaca Trikotaj Atölyesi’ne gidip telefon defterimi alacaktım. Akın’ın numarası bende yoktu fakat atölyedeki telefon defterinde Samet abinin numarası vardı. Ona ulaşmak zorundaydım. Oturup konuşmalıydık. Baş başa, yalnızca ikimiz...

Arabayı alıp atölyeye geldiğimde saat neredeyse öğlen on iki olmuştu. Bugün bayramın ikinci günüydü, aslında çalışmıyordu işçiler fakat Sümerbank'la yapılan anlaşma dolayısıyla kıyafet yetiştirmek için işçilerin yarısı çalışıyordu. Tabii verilecek bir miktar fazla paraya. Çok bir meblağ değildi aldıkları ama halkın geçim sıkıntısı büyüktü.

Arabadan inip şirkete girdim ve doğruca üst kata çıktım. Ayşe yerinde yoktu. Çalışıyordu hâlbuki bugün fakat neredeydi bilemedim. Odama girip alelacele çekmeceyi açtım. Birkaç evrak, moda dergisi, makas, envaiçeşit kalem kâğıt... En sonunda buldum telefon defterini. Samet abinin numarasını defterde ararken Ayşe geldi odaya. "Ayten Hanım..." dedi şaşkınlıkla üzerime başıma bakarak. Muhtemelen bu hâlimle burada oluşumu yadırgamıştı. Başımı kaldırıp ona baktım.

"İyi bayramlar Ayşe," dedim ona ilgisiz bir tonda. Aklıma dün gece Akın'ın da iyi bayramlar dilemesi geldi. Belli belirsiz bir gülümseme gelip kondu dudaklarıma. Sonra hüznün sürüklendi peşinden... Yüreğim hem nasıl bu kadar ağır hem de tüy kadar hafif olabiliyordu?

"İyi bayramlar Ayten Hanım. Ne yapıyorsunuz?"

"Bir numarayı bulmaya çalışıyorum."

Yaklaştı. "Sabah bir beyefendi aradı sizi. Sanırım şu geçenki Deniz Öztürk'tü. Numarasını bıraktı bu defa size. Beni mutlaka arasın dedi," diyerek bir kâğıt sürdü masada önüme.

"Sonra, Ayşe," dedim sinir olarak. Fakat ardından dank etti kafama. Deniz Öztürk oydu! Akın'dı! Masanın üzerindeki kâğıdı aldım hemen. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Ayten Hanım, iyi misiniz?" diye soru Ayşe endişeyle.

"İyiyim," dedim yaşadığım şokla. "Tamam, ben bir arayayım bu numarayı."

"Ben de çıkayım," dedi Ayşe. O, kapıdan çıkarken ben çoktan telefonun ahizesini kaldırmış, heyecandan titreyen parmaklarla numarayı çevirmeye çalışıyordum. Bir defa yanlış çevirdim ve kendime çok kızdım. Kapatıp yeniden çevirdiğimde daha temkinliydim.

Telefon çalmaya başladığında nefesimi tutmuştum. Bir süre sonra açıldı. "Alo?" dedi. *Akın'dı*. Gözlerim dolu dolu oldu anında.

“Benim...” diyebildim cılız bir sesle. Bir süre sustuk ikimiz de. Ardından, “Bana ulaşmak istemişsin?” dedim.

“Evet,” dedi, yine bir sessizlik. Kalbim deli gibi atıyordu. Sanırım o da benimle aynı şeyleri düşünüyor, bu sebeple konuşamıyordu. “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi sonra.

“Konuşalım.”

“Bana gelir misin? Yani evime...” Duraksadı. “Şey... Senin için uygunsuz olacaksa dışarıda bir yerde de buluşabiliriz. Sadece konuşmak istiyorum.”

“Gelirim,” dedim hemen. “Benim için sorun değil.” *Ben seninle her yere gelirim.*

“O zaman adresimi veriyorum.”

“Bir saniye,” diyerek masanın ucundaki kâğıt kaleme uzandım. “Dinliyorum.”

“Bebek sahil konutlarını biliyor musun?” diye sordu. Onaylar bir mırıltı çıkardım. “Afet Apartmanı, birinci kat, iki numara.”

Bir an kalem elimde duraksadım. Aylar önce hamileyken Bebek sahilindeki banklardan birinde otururken o binanın beşinci katının boş olduğunu görmüştüm. Kendimce gerçekleşmesi imkânsız hayaller kurmuş, onu ve beni düşünmüştüm o evde, o demir tırabzanlı balkonda. Bana söylediği birinci kattı ama ne fark ederdi ki? Afet Apartmanı’ydı ya... Kâğıttaki adresi tamamlayamadım bu yüzden çünkü evini ezbere biliyordum.

“Yazdın mı?” Sesini duyunca ayıldım.

“Yazdım.”

“Peki,” dedi. Bir sessizlik daha. “Görüşürüz.” Cevabımı beklemeden kapattı. Belirli bir saati konuşmamıştık buluşmak için ama odada bana lazım olan telefon defterini ve birkaç peçeteyi katlayıp çantama koydum, ardından Ayşe’ye veda edip çıktım. Hava bulutluydu, buna rağmen sıcaktı. Bir an üzerimdeki elbiseyi değiştirmeyi, yeni bir şeyler satın almayı düşündüm ama hayır, vakit kaybedemedim. Aracıma geçip motoru çalıştırdım. Dikiz aynasından kendime baktım. Yüzüm oldukça solgundu, göz pınarlarımda dün gecedен kalma akmış siyah kalemin kurusu duruyordu. Berbattım esasında. Ruj sürmeyi düşündüm fakat neyi kapatma çabasındaydım ki? Akın

dün gece benim bildiğim acı bir gerçeği öğrenmişti, niye bunlara takılsın?

Aracımı Bebek'e sürdüm. Yolda ise ardımda Yavuz'un aracının olduğunu çok sonra fark ettim. Neredeyse varmak üzereyken... Beni mi takip etmişti, bilemiyordum. Çok öfkelen dim. Bir an durup camını çerçevesini indirmeyi bile düşündüm ama yapmadım. Şimdi sırası değildi. Şimdi onunla uğraşmak istemiyordum.

Bebek sahilinde, onun apartmanının karşısındaki yolun kenarına çektim arabayı. Yan aynadan baktım arkaya. Yavuz da üç araba ardımda durdu. Sinirle ofladım. Bakışlarımı pencereden dışarı, apartmana doğru çevirdim. Birinci kat, iki numaralı daire hangisiydi bilmiyordum fakat birinin balkon kapısı açık, diğerininki kapalıydı. Nedense kapısı açık olan bana onun evi gibi geldi. İnce bir tül çekiliydi ön camlarda ama onu görürüm belki diye bakındım. Çantamı aldım yan koltuktan, ardından arabadan indim.

Arabadan aniden indiğim için başım döndü, kalçamı arabanın kapısına yaslayıp bir an gözlerimi yumdum. Kahvaltı yapmamış, doktorumun kesinkes içmemi söylediği ilaçları içmemiştim. Bu yüzden iyi hissetmiyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda derin derin soluklandım ve apartmana doğru bakındım tekrar. Perdelerin ardından beni izlediğine emindim onun. Keza biraz ötede Yavuz da bana bakıyordu, biliyordum. Akın'la her şeyi konuşmak için can atan bir yanı m vardı. Tüm o kara lekeyi kusmak isteyen bir taraf... Lakin buna rağmen her şeyden korkan, kaçınan bir tarafım daha vardı ki bu beni en çok zorlayandı. Bu yüzdendi bir süre oraya çakılı kalmam.

Cesaretimi toparlayıp doğrulduğumda dikkatlice karşıya geçtim ve apartmanın kapısını itip içeri girdim. Ağır ağır çıktım mermer merdivenlerden. Ayağımdaki topukluların sesi *ben geldim* dercesine yankılandı merdiven boşluğunda. *Ben geldim Akın. Sana geldim.* Hâlâ içimde bunun bir rüya olabileceğini söyleyen kötü bir fısıltı vardı. Bastırıyordum o fısıltıyı ısrarla. Hayır işte, o buradaydı. Hayatta! Çok istediği o apartman dairesinde yaşıyordu! Kapalı kapılar ardından kalabalık ailelerin gürültüleri, birbirine karışmış yemek kokuları sızıyordu işte! Evin tüm manzarası deniz, güzel bir balkonu da vardı ön cephede, mis! Tam onun hayal ettiği gibiydi her şey.

Afet Apartmanı, birinci kat, iki numara.

Kapının önünde durdum. Karnıma sancılar girdi, sebebini bile tahmin edemediğim sancıları hissetmek dahi güzeldi. O, evin neresindedir, bilmiyordum ama kapı ardından, o küçücük delikten bana bakmadığını umuyordum. Ellerim önümde, avuçlarımın arasında çantamın kolunu sıkı sıkıya tuttuğumu, derin derin soluklandığımı izlemediğini...

Beklemenin ona âşık olan yanıma zarar verdiğini hissettiğim bir an kapı ziline bastım. Kuş sesi... Cik cik cik ötüşen bir zil. *Turna döndü*, dedirten türden bir kapı zili. Gözlerim buna bile doldu. Oysaki doktoruma bunlardan bahsederken *saçma melankoliler* derdim hep. Her şeyi yitirmenin sonucu kar yağmasına bile ağlamak olarak dönmüştü bana. Kar, *soğuk* demekti. Kar toprağı da soğuturdu. Kar bebeğimizi de üşütürdü. Düşen her kar tanesine üzülür, ağlardım. Ya da ne zaman bir serçe görsem gözlerim dolardı. Onun tek başlılığında kendimi görürdüm çünkü hiç turna görmemiştim Akın'ın yokluğundan sonra. Kendimle ilişkilendirdiğimden her şeyi...

Kapı açıldığında ve onu yeniden karşımda gördüğümde kendimi zar zor toparladım. Derin bir nefes çekti ve göğsünü şişirdi. Kıpırmızıydı gözlerinin beyazı. *Ağlamaktan*, dedi içimden bir ses. *Yitirmişliğin acısını o daha yeni yaşıyor, her şey onun için çok taze.*

Kapının bir adım gerisine çekilip bana yol verdi. Kedi gibi sessizce girdim evine. Bir adım, iki adım, üç adım. Ona ardımı dönüp baktım hole. Kısacık, ufak bir hol. Portmanto boştu. Hatta evin her yanı boş gibiydi. Buradan görüldüğü kadarıyla salonda da aynı boşluk vardı.

Ardımdan kapanan kapının sesiyle ona döndüm. Yüzüme bakmıyordu. Gözleri özellikle kaçıyordu gözlerimden. "Bu taraftan," diyerek salonu işaret etti. Salona yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi, yalnızca bir koltuk ve masa vardı salonda. Masanın üzerinde, içindeki izmaritler taşmış bir kül tablası, kırmızı renkli bir telefon, bir defter ve kalem vardı. Dün gece ağır bir yükün altında kalmış bir adamın izleriydi bunlar.

Tüm o izmaritlere rağmen evde sigara kokusu yoktu. Camlar ve balkon kapısı açıktı, ondandı sanırım. Bir de çok eşya olmadığından.

Çok eşya kokuyu hapseder. Çok eşya anıları hapseder. Çok eşya hü-
zün verir insana. “Otursana,” diyerek koltuğu gösterdi bana fakat
ben sandalyeye doğru yürüdüm. İki sandalye vardı masanın altına
itilmiş, birini çektim. Sanki benim için alınmış o ikinci sandalye
sandım ve sevindim. Haddimmiş gibi sevindim, evet. Onu dün ak-
şam kucağında koca bir korla bırakıp çekip gitmemiş gibi sevindim.

Sandalyeye oturduğumu fark edince o da diğer sandalyeyi çekip
oturdu. Ne kadar yakındı bana fakat ne kadar uzaktı gözleri bana
bakmazken. Dizlerimiz neredeyse birbirine değecekti. Kalbim uzun
zamandır böylesine yaşama arzusuyla çırpınmamıştı. Yaşamak geli-
yordu içimden o bana bu kadar yakınken. Doludizgin, sonsuzmuş-
çasına, huzuru bulmuşçasına yaşamak...

*Sahilde deli bir trafik var. Kornalar, küfürler havada uçuşuyor. Açık balkon kapısından sızıyor kulaklarımıza hepsi. Bir arabada ban-
gır bangır Ferdi çalışıyor. “Ben de özledim ben de,” diyor Ferdi. Gözlerine
bakıyorum. İkimiz de konuşmuyoruz, söyleyemiyoruz bir şeyleri fakat
Ferdî bizim yerimize söylüyor söylenecekleri, anlıyoruz. İkimizin, adına
“geçmiş” dedikleri, hiç geçmemiş bir yarası var sevgilim. Şarkılar bile bu
yarayı konuşuyor işte. Bir kalem kâğıdım olsa elimin altında aynen
bunları yazardım. Onca zamandan sonra hissettiklerim tamamen
bunlardı çünkü.*

Uzun süre sessiz kaldık. Benim ellerim kucağımdaki çantamın
kollarındaydı hâlâ, o ise masaya yaslamıştı dirseklerini ve kolları üst-
ten birbirine kavuşmuştu. Sessizlik uzadıkça, içimde sönmeye yakın
olan acı yangını başlıyordu sanki. Leyla yangını.

O zaman tamam artık dedim, yapılması gerekeni yap. Çanta-
mı açıp cüzdanımı çıkarırken başını çevirip bana baktı. Ben ona
hiç bakmadım. Cüzdanımda katlı duran Leyla ve benim hastanede
çekilmiş olduğumuz fotoğrafı bıraktım masaya. Gözlerim ancak o
zaman döndü yüzüne. Ne bitik göründü Akın gözlerime. Dün gör-
düğüm ve dahi önceden sevdiğim o genç, hayat dolu, enerjik adam
gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti sanki. Ya ben? Ben de onun
gibi olmamış mıydım bu Leyla gerçeğiyle? Elbette olmuştum. *Hayat
defterimin bir sayfası yanmış kalmış öylece, hatta hâlâ yâniyor içten içe
ve ben hiçbir zaman söndüremeyeceğim bu yangını.*

Akın masanın üzerine bıraktığım fotoğrafa uzandı, katlı duran fotoğrafı açtı, bakarken dudağının kenarına bir buruk tebessüm yerleşti. Bazı anlar olur, kelimeler gereksizdir, gördükleriniz konuşur, anlarsınız. Her şeyi anladım o an Akın'a bakarken. Mesela bana *çok güzelmiş*, dedi, *hayal ettiğimden bile çok çok güzelmiş*. Ardından keşkelerle dolu bir dünya cümle kurdu. Bu gözyaşları da ondandı.

Bir zaman sonra, ağlaması sakinleşince, "Nasıl oldu?" diye sorabildi bana.

Anlattım. "Kalbinde sorun varmış. Damarları darmış, açıklık varmış ve olması gerektiğinden daha ortadaymış. Akciğerlerinde de daralma başladı sonraki aylarda. Zaten beş ay yaşadı... Onun sağlığı için gitmediğimiz doktor kalmadı Türkiye'de. Ankara'da tedavi gördü. Dördüncü ayında ameliyat ettirecektik fakat hiçbir doktor risk almak istemiyordu çünkü Leyla çok küçüktü. En sonunda bir tanesi yapabileceğini söyledi fakat Leyla fenalaştı. Düzelmesini ümit ediyorduk, düzelir düzelmez burada değil yurt dışında tedavi ettirecektik onu. Buradaki doktorlar da yurt dışına gitmemizin en iyisi olacağını söylemişlerdi. Gidecektik. Her şeyimiz hazırды gitmek için. Vize, pasaport, valizler..." Bakışlarımı kucağıma indirdim. Bileklerimdeki belli belirsiz kesik izlerine baktım, onun fark edeceğini düşünerek dizlerime çevirdim kesik izlerini. "Leyla o hafta öldü. 5 Aralık'ta."

Leyla ve benim fotoğrafım masada, onun önündeydi ve o, fotoğrafa baka baka dinledi beni. Sonra iki eliyle yüzünü kapattı. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Keşke..." dedi bir ara ama tamamlamadı. *Keşke ne Akın? Keşke yaşasaydı kızımız mı? Keşke bunlar başımıza gelmeseydi mi? Keşke sana hiç bunu anlatmasa mıydım? Keşke biz ölseydik de o yaşasa mıydı?*

"Mezarı nerede?" diye sordu. Asla bakmıyordu yüzüme, gözlerime. Bakmasın. Ben bakıyordum ama. Uzun uzun izliyordum o ağlarken, kahrolurken, acı çekerken. Masanın üzerindeki sigara paketine uzandı, bir dal sigarayı titreyen parmaklarıyla dudaklarına sıkıştırdı ve tutuşturdu.

"Zincirlikuyu'da." Tarif ettim mezarını. "Devrim Leyla Tamtürk," diye açıkladım. O an bana döndü bakışları. Öyle keskin, öyle

parlak ve öyle acı doluydu ki, uzun süre bakamadım. *Evet, Akın. Kızımızın mezarında senin soyadın yazıyor.*

İki eli başında masaya doğru eğilmiş, fotoğrafı izledi. Bense onu seyrettim. Yüzündeki süt beyazı lekeleri, ellerini, düzgün burnunu, dudaklarını, üç numaraya vurulmuş kısacık saçlarını... Birbirine yabancı ama birbirini en iyi tanıyan iki insan gibi öylece kalakaldık orada uzun süre.

Ardından, "Beni bir süre yalnız bırakır mısın?" diye sordu. Sesi çok cılızdı. Bırakmak istemiyordum, artık ondan ayrılamazdım. Yapamazdım bunu. "Sadece her şeyi toparlamak istiyorum. Toparlanmama izin ver. Lütfen," diye açıkladı.

"Bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin," dedim.

"Ama sen tek başına başa çıktın!" diyerek döndü bana.

Çıkamadım ki, diyemedim. Başaramadım ki Akın. Kaç kere öldürdüm ben kendimi, sen hiç bilmedin ki.

Çantamı aldığım gibi çıktım. Evden çıkışım hızlı oldu, kapıyı kattıktan sonrası ise yavaş yavaş. Çok öfkelen dim kendime onu böyle bırakıp gittiğim için ama ne yapsaydım? İyi değildim. Gittim bir ucuz mağazadan blucin, üzerine de alelade bir tişört aldım. Bunların altında topuklu ayakkabılar sırtacağından bir de ucuz ve gösterişsizinden ayakkabı aldım. Böylelikle cüzdanımı boşaltmış tım. Bankadan para çektim bu yüzden. Otele gidecektim fakat içimde soğuyan bir öfke vardı. Sonra anladım bu öfkenin sebebini. *Yavuz.*

Arabaya atladığım gibi Tarabya'daki villaya sürdüm. Sanıyorum ki en hızlı ve en deli o zaman kullandım arabayı. Ayağım gazda, gösterge ibresi yükseldikçe yükseliyor ve sanki öfkemle yarış ediyordu. Nihayet durdum kapının önünde. Koruma falan da yoktu artık. Hemen kovmuştu ben gidince anlaşılan. Kimden koruyordun ki zaten sen beni? Önce kendinden korusaydın ya?

Sinirle girdim villanın bahçe kapısından. İç kapıya gidene kadar içimden ne kadar küfür varsa sayıp döktüm. Pat pat vurdum kapıya yumrukla, Vildan açtı kapıyı. Bu da yeni hizmetçimizdi. Dişlek, kikirik bir şey. Sevmiyordum. Bu eve dair her şey midemi bulandırıyor artık. "Ayten Hanım..." dedi Vildan beni görünce.

"Çekil!" diyerek girdim içeri. "Nerede Yavuz?"

“Bahçede. Az önce geldi.”

Bahçeye geçecektim ki önce eşyalarımı araca taşımayı daha uygun buldum. Evet, eşyalarım. Bir küçük çantayla geldiğim bu evden yine bir küçük çantayla çıkıp gidecektim. Yukarı çıktım bu sebeple. Akın’la benim albümlerimin olduğu çekmeceyi boşalttım önce, sonra Leyla’dan kalma birkaç giysiyi, patiklerini. Aklıma bir an terastaki gül geldi. Saksıdaki gülüm... Kalbimde bir hızlanma ve beynimde bir aydınlanma yaşadım bir an. *Akın!* O bırakmıştı gülü... Gidip terastan gülü aldım hemen. Bir elimde çantam, diğer kolumda gülümle odadan çıkarken gözüm Yavuz’un çalışma odasına takıldı. Uzun çalışma masasının çekmecesinin açık olduğunu fark ettim.

Mektuplar, diye düşündüm, *Akın’ın bana yazmış olduğu mektuplar burada mı?*

Sol kolumda saksı ve çantayla girdim odaya. Masaya doğru yaklaştım, yaklaştıkça gördüklerimle kaşlarım çatıldı, soluğum kesildi. Sol kolumdaki saksı düştü, balıksırtı parkeye toprağı yayıldı hemen. Çantayı attım. Çekmeceyi iyice açtım. Daha fazlasını görmek beni dehşete düşürdü.

Çekmecedeki *ben vardım*. Çekmecedeki yıllar önce buraya gelişimde Yavuz’un kolu kanadığı için çıkarıp sardığım kazağım, bana ait bir toka, iş başvurusu için verdiğim vesikalık fotoğrafım, pembe rujlu bir bardak, kırmızı bir iplik, kırmızı rujlu bir izmarit, evlilik cüzdanımız, bir gelin teli, doğum gününde ona aldığım saat, Mete’nin yanlışlıkla yırttığı benim de çöpe attığım fularım, İzmir’de beğendiğim için aldığım, sonrasında kaybettiğim ucuz kolyem, kucağımda Leyla ve Mete’nin de bulunduğu dördümüzün bir fotoğrafı, çizim derslerimizde öylesine çizdiğim kıyafetler, dişlerimle başını ezdiğim kurşun kalemim ve belki de en tuhafı, Yavuz’un Akın’a verdiği o kırmızı elbisenin aynısı...

Hayatımda korkunun farklı yüzlerini görmüştüm. Kaybetme korkusu, ölüm korkusu, yaşama korkusu... Ancak ilk kez korkunun bambaşka yüzüyle tanışıyordum şimdi. Tüm bunlar neyin nesiydi? Bu çekmece neden benden parçalarla doluydu? Daha önce bu odaya kâğıt almak için girmiştım. O zaman bu çekmece kilitliydi sıkı sıkıya. Bu kilitli çekmecedeki neden ben vardım?

Çekmecenin içindeki elbiseyi, fotoğraflarımı, bardağı; kısacası alabileceğim her şeyi aldım iki elime ve koşar adımlarla indim aşağıya. Öfkeden çıldıracaktım ama deli gibi korkan bir tarafım da vardı. Salondan ön bahçeye açılan kapıyı açtım ve kendimi bahçeye attım. Yavaş yavaş kararan havada onu seçmem zor oldu, bahçenin köşesine gitmişti. Hızlı adımlarla ona ilerledim.

“Ne bunlar?!” diye sordum çıldırmış bir ses tonuyla. Bana hiç dönmedi. Bahçenin köşesinde yere çökmüş, bir şey yakıyordu teneke kutunun içerisinde. Yaklaştım iyice, yaktığı şeye bakarken bunların mektuplar olduğunu gördüm. Ellerimdekileri attım hemen ve onu ittim. “Ne yapıyorsun sen?!” diye bağırdım ve teneke kutuyu tekmeleyerek, yanan kâğıdı düşürdüm. Yeni aldığım ucuz ayakkabının tabanıyla ezerek söndürdüm mektubun yanan ucunu. Yerdeki diğer desteyi aldım hemen. Birazı yanmış mektubu da elim yana yana aldım.

“Sonunda geldin!” dedi. Sarhoş muydu? Yalpalayarak ayağa kalktı. Kan çanağına dönmüştü onun da gözleri.

“Akın’ın bana yazdığı mektupları nasıl yakarsın?” diye sordum bağırarak. “Nasıl benim mektuplarımı yakarsın?”

“Neden gittin ona?”

“Ne demek neden gittin? Çıldırdın mı sen? Elbette konuşmak için gittim! Ayrıca sana açıklama yapacak değilim, bitti Yavuz! Bura-ya kadar, boşanıyoruz!”

Gülmeye başladı. Kıkırdama hâlinde başlayan gülüşü kahkahalara döndüğünde korktum. Çekmece geldi aklıma, bana ait olan eşyalar geldi. Bacaklarım titremeye başladı ama dik durmaya çalıştım. “Ne boşanması?” diye sordu kahkahaları azalırken. “Boşanma falan olmayacak Ayten.”

“Öyle mi? Neden?” dedim ona oranla oldukça sinirli bir tonda.

“Yapmayacaksın. Yapamayacaksın.” Yüzüne sorgularcasına bakmam üzerine bana doğru adımladı. “Biz seninle bir suçu bölüşüyoruz, unuttun mu?”

Neyden bahsettiğini anlamadım önce fakat sonrasında dank etti. *Hayır*, dedim içimden, *bu kadarını yapmaz, bunu bana söylüyor*

olamaz... Ama evet, alenen bunu ima ediyor, hatta tehdit ediyordu beni. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır, olanı söylüyorum. Silahı mütemadiyen eline alan sensin. Ateş eden sensin. Bense hep senin arkanı topluyorum.” Biraz daha yaklaştı. Sağ elinin işaret parmağını salladı bana. “Gitmeyeceksin Ayten. Onunla görüşmeyeceksin. Sen benim karımsın!”

Sabrim burada taşıtı. Mektupları yere fırlatıp onu ittim. “Ben senin hiçbir şeyin değilim, manyak herif! Kendine gel, ne karısı? Sen beni böyle bir şeye mecbur edebileceğini mi zannediyorsun? Benim eşyalarımı saklıyorsun ulan, bu nasıl bir hastalık? Bana yaptıkların yetmedi, daha da sürdüreceksin misin sırf o sevgi adını verdiği hastalığının arkasına sığınarak tüm bu saçmalığı?” Birkaç adım geri gidip çekmecesinden çıkardığım rujlu fincanı aldım elime ve ayağının dibine fırlattım. “Ne ulan bu?” diye bağırdım. Fincan yere çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. Sonra kırmızı elbiseyi aldım elime, dikiş yerlerinden tuttuğum gibi yırttım. “Ya bu? Ya fotoğraflar? Toka? İzmarit ulan izmarit! Ne bütün bunlar? Niye kilitli bir çekmecedeki benim eşyalarım var?”

“Çünkü sen yoksun!” diye bağırdı. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. “Yanımdasın, evimdesin ama hiçbir zaman hayatımda olmadın! Beni sevmen için çok uğraştım, senin için her şeyi yaptım, dünyayı ayaklarının altına serdim ama sen onu sevmeye devam ettin, hem de öldüğö hâlde!”

“Yapmasaydın! En başından beri onu sevdiğimi, onun için canımı bile feda edeceğimi görmüyor muydun? Her şeye sen şahittin! Nasıl onu unutup seni sevebileceğimi düşündün? Nasıl bu kadar aptallaşabildin?”

Kollarımı tuttu sıkıca. “Ayten, sus!” diye bağırdı. Leş gibi içki kokuyordu. “Nankörlüğö bırak! Biz seninle birkaç güne kadar çok iyi değil miydik? Sen... İnkâr edemezsin, sevdin beni!”

“Bırak ulan beni!” O kadar sıkı tutuyordu ki çırpınmam nafileydi. “Ne sevgisi? Sen benden her şeyi saklamışsın! Ben senin gözlerinin önünde öölürken sen gidip Akın’a *çok mutluyuz* diye yalan söylemişsin! Ben hastanede öölürken onu da orada öldürmüşsün! Nasıl böyle birisine döönüştün? Allah belanı versin senin, şerefsiz, hasta it!”

“Gitmeyeceksin ona, duydun mu beni?” diyerek beni sarstı. “Yakınında yöresinde dolaşmayacaksın onun!”

“İzle, nasıl gidiyorum!” Beni tutan ellerinden ayrılmak için çırpınmaya başladım ama çok sert tutuyordu. Hem canım yanıyordu hem de çok korkmuştum.

Bir an sol kolumu bıraktı, sıkıca kavradı çenemi iri parmaklarıyla ve yüzümü yüzüne sabitledi. “Gitmeyeceksin Ayten! Sen benim karımsın! Öldürürüm o iti de kendimi de! Yemin ediyorum yaparım bunu!”

Bir tekme savurdum bacağına, nafile. Sıkıca tuttuğu çenemi kendisine doğru çekip dudağımın kenarını öptüğünde çığlık atarak boştaki elimle yüzünü tırnakladım. Hissettiği acıyla beni bırakınca hızlı bir tokat geçirdim yüzüne. Sonra da tükürdüm. “Şerefsiz, ahlaksız!” Dudağımın kenarını sildim hemen omzuma. O ise attığım tokadın şiddetiyle geriye doğru sendeledi.

Sarhoşluğundan faydalanarak yerdeki mektupları topladım hemen ve koşmaya başladım. Beynimin bir yanı korkudan uyuşmuşken, diğer yanı üst katta gülümü ve albümlerimizi unuttuğumu söylüyordu. Fakat geri dönemezdim. Asla geri dönüp alamazdım. Mektupları sıkı sıkıya göğsüme bastırıp evden çıktım. Arabaya bindiğimde hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. O kadar korkmuştum ki arabayı nasıl çalıştırdığımı, gözlerimdeki yaşlara rağmen Arnavutköy’deki otellerden birine aracımı nasıl sürdüğümü bilemedim. Park ettiğimde başımı direksiyona yaslayıp ağlamaya devam ettim. *Allah’ım, ben neler yaşıyordum böyle?*

Biraz durulduğumda kucağımda mektuplar ve arabada bıraktığım çantamla indim. Burcu Otel adında küçük, izbe bir yere girdim ve bir oda tuttum. Bu defa odam daha küçüktü. İçeri girdiğimde hâlâ titriyordum. Resepsiyondaki kadın da sürekli *bir şeyiniz mi var* diye sorup durmuştu. Kendimi berbat hissediyordum. Dünden beri hiçbir şey yememiştim. Yorgundum, deli gibi korkmuştum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Yatağa mektuplarla beraber oturdum. Hepsini teker teker yaydım, yanına kıvrıldım. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Mektupları açıp okumam gerekirdi, değil mi? Yapamadım. Uzun uzun

baktım her birine. Açıp okumadan gelip dizildi boğazıma tüm mektupların kelimeleri. Yavuz'un bugün benimle konuşurken söylediği o iğrenç tehdit, kollarımı sıkı sıkıya tutuşu, beni öpmesi canımı o kadar acıtmıştı ki kendime gelemiyordum. Yaşadıklarımı inanamıyordum. Sanki birisi tam kalbime bir bıçak saplamış, her gün biraz daha çevirip duruyor, canımı yakıyor, kanatıyordu.

Aniden kalktım. Başım döndü fakat çantamdaki telefon defterini çıkardım hemen. Ardından arayacağım numarayı bulunca telefonu çevirdim. Uzun süre çaldı telefon, yardımcısı açtı. "Jale Hanım'ı ver bana," dedim.

"Aytan Hanım?" diye sordu. Tanıdı beni, Şule'ydi açan.

"Jale'yi ver!" diye bağırdım bu defa. İplerin çoktan kopması gerekirdi fakat ben çok aptaldım. Ben o kadar aptaldım ki Yavuz'a boşanma işinde bile güvenerek evet demiştim zamanında. İşlerin bu raddeye gelmeyeceğini, gelemeyeceğini sanmıştım. Fakat yanılmış- tım, hayat benim için hep yanılgılar silsilesiydi işte. Ben de bu gece beni sıkı sıkıya saran o ipleri koparacaktım.

Bedeli ne olursa olsun.

"Alo?" dedi Jale Hanım.

"Beni iyi dinle Jale Hanım. Senin o hasta ruhlu iğrenç oğlunu boşuyorum! Bunu sana söylüyorum çünkü içimde hâlâ vicdan kırıntısı var ve düşündüğüm sadece Mete. Oğluna sahip çık, onu tedavi ettir. Yoksa her şey çok kötü olacak!"

"Aytan? Ne diyorsun? Tüm bunlar ne demek?" diye sorguladı beni.

"Her şey bitti demek!" diye bağırdım ve kapattım yüzüne.

Yaşamımın hangi anında ne hissedeceğimi bu kadar kestiremedim, bilemiyordum. Evdeki en temiz kıyafetim polo yaka beyaz bir tişört ve lacivert bir kottu. Aslında ona giderken çok özel giyinmek istedim. O eski şıklığımla, sanki muhteşem biriyle tanışacak, kendimi sevdirecek, sevdirdikçe daha da mutlu olacakmış gibi hissetmek istedim fakat pek bir özel kıyafetim yoktu. Dün akşam giydiğim kıyafete kan ve gözyaşlarımı bulaşmıştı, bir de içtiğim sigaranın kokusu sinmişti üzerine, leş gibiydi.

Bir baba, kızına giderken onları nasıl giysin?

Esasında bir baba nasıl giyinir, hiç bilmiyordum. Babamdan, çevremdeki babalardan gördüğüm kadarıyla değişiyordu bu. Benim babam evde robdöşambır, yün çorap ve terlik, dışarıda çoğunlukla ütülü kahverengi takım giyerdi. Yaz sıcaklarında tişört giymeyi sevmezdi, gömlek adamıydı. Dedem öyle değildi mesela, babamın babası Vahit dedem... Yaz kış süveter olurdu üzerinde, çok üşürdü. Yaşlı adam, ondan diye düşünürdüm. Hamza amca kafasına göre giyinirdi. Nasıl rahat edecekse öyle. Giydiğini kendine yakıştırırdı yalnız. Takım giyiyorsa mutlaka parlak kol düğmeleri takardı. Bir yere geziye gidilecekse mutlaka düz, terletmez kısa kollular giyinir, altına da hep kapri giyerdi. Rahat bir babaydı, beraber gittiğimiz gezilerde birimiz yere düşelim, hemen eğilip kaldırırdı. Babam gibi kendi kendimize kalkmamızı beklemezdi. Babam üzeri başı toz olur diye elini bile sürmezdi biz düşünce ama Hamza amca öyle değildi hiç.

Ben de baba olmuşum. Olmuşum, evet. Olmuşum ve yitirmişim onu. Sadece baba oluşumla ve yitirişimle kalakalmışım öylece. Bu yüzden nasıl giyineceğimi bilmiyordum işte. Kız babası Akın nasıl giyinir, hiç düşünmedim, aklıma bile gelmedi bu. Evdeki en temiz kıyafetleri giymemin sebebi buydu.

Akşama doğru hava iyice serinlemiş, koca bir yağmur bulutu çökmüştü İstanbul'un sırtlarına. Evden koşar adımlarla çıkmıştım. Zincirlikuyu çok uzaktı ama yürümek istedim. Ayten'in tarif ettiği mezarın yolunu sürekli tekrarladım durdum içimden. Annemin intiharından sonra bana en çok acı veren şey bu oldu: *Kızımın mezarının yerini tekrarlamak.*

Köşebaşı çiçekçilerinden bulamadım hiç. Çok dert oldu bu içime. Sonra Bebek çıkışında buldum bir tane. Gül alacaktım, anında vazgeçtim bundan. Niye bilmiyorum, bir destesi kalmış olan papatyalar gözüme daha güzel göründü. Kese kâğıdına saracaktı kadın, istemedim. Gerek yoktu böyle şeylere, toprağını süsleyecektim kızımın.

Birine anlatsam, kızım doğmuş ama çok az yaşamış, onu hiç görmedim, mezarına ilk kez giderken papatyalar aldım desem, hâlime gülerdi muhtemelen. Oysa yaşıyor olsa da alırdım. Severdim ben böyle incelikleri, özel gelirdi. Annem de çok severdi çiçekleri, kuruturdu

hep. Bir dünya defteri vardı, içerisinde hep çiçekler kuruturdu. Anı defteri, günlükleri, ıvırları zıvırları... Babam çöpe attı hepsini. Hiçbirini alıp okuyamadık. Ben okumayı çok isterdim. Abim *okuyamazdın* derdi. Sormuştum niye? Annemin özel alfabesi varmış, kendisi biliyormuş yalnızca. Demek abim denemiş günlüğünü okumayı annemin. Ben de aşk mektuplarını aşırımtım. Âşık olduğu adamın oğluna okutturmaya çalışmıştım o mektupları.

Şerefsize okutturmuştum.

Zincirlikuyu Mezarlığı'na çıkana kadar kan ter içerisinde kaldım. Bana tarif edilen yolu takip ettim, yaklaştıkça adımlarım ağırlaştı, sanki ayaklarıma beton döktüler. İnsan beyni işte, hiç görmediği bir şeyi kafasında tasarlarken büyük insan gibi düşünüyor hep, mezarın büyüklüğünü de ona göre tasarlıyor. Fakat ben kızımın mezarının bu kadar küçük olacağını unutmuşum. Küçük, küçücük. Üç karışık bir ölüm... Ölüm en çok küçük olana yakışmıyor. Bu gerçeğe bir kez daha yıkıldım orada. Bu ufacık mezarı diğerlerinden ayırt etmemem imkânsızdı. Yüzlerce koca mermer taşlı mezarın içerisinde kızımın ufak mezarı çok belliydi.

Devrim Leyla Tamtürk.

Ayten bana mezarına benim soyadımı verdiğinden bahsettiğinde şaşırmıştım. Şaşırdım, evet çünkü insan böyle bir şeye sevinemez. Ben o doğduğu gün nüfus cüzdanında benim soyadımı taşımasını isterdim ama biliyorum ki nüfus cüzdanında başka bir soyadı olmuştu. İçim yandı bunu düşününce. Mezarının başında durdum. Mezarı tertemizdi. Ayten sık sık gelip gidiyordu anlaşılan.

Kucağımda duran papatyaların saplarını sıkışmışım, mezara bırakırken fark ettim, ellerim yeşil yeşil oldu. Papatyaları bıraktıktan sonra doğrulamadım. Kollarım o küçücük toprağa sarıldı. "Ben geldim kızım," dedim, sesim de kalbim gibi kırık. *Ben geldim babacığım. Ben geldim en güzel hayalim, yitirilmişliğim, canımın en nadide parçası...*

Başka hiçbir şey söyleyemedim ona. Oysa en çok onunla konuşmak istedim bu zamana kadar fakat tüm kelimeler beni terk edip gitmişti o an. Dayanamadım, ağladım. Babalar çocuklarının karşısında ağlamaz, güçsüzlüğünü belli etmez derlerdi. *Ben ağlıyorum kızım.*

Ben ağlıyorum çünkü sen yoksun. Ben ağlıyorum çünkü sen bir babanın evladı karşısında o üzülmesin diye ağlamayacağını bilmiyorsun. Bunu sana hiç öğretemedim. Sana öğreteceğim kadar hiç yaşamadın. Ben seni hiç göremedim, hiç sarılamadım, koklayamadım. Senin için yapabileceğim tek şey dua etmek ve beni affetmeni dilemek. Elimden gelen başka hiçbir şey yok.

İçimdeki acı o kadar büyüktü ki hiçbir kelime bunun karşılığını veremiyordu. Kızımı yitirmiştim. Onu hiç tanımadan yitirmiştim. Hava kararana dek orada kaldım. Nemli toprağını okşadım, sevdim, üzerinde gezinen böcekleri ayıkladım, nefret ettim hepsinden, sana benden çok dokunabildikleri için. *Leyla... Affet beni. Sana bu kadar geç kaldığım için bağışla beni kızım.*

Tamamen karanlık çökmeden zar zor doğruldum. Buz gibi mezar taşını okşadım, ardından yine büyük sessizlik içerisinde çıktım mezarlıktan. Eve dönüş yolu, gidişimden daha ağırdı. Onca gözyaşı dökmesine rağmen insan hafiflemiyor, kederi içerisinde demlenip katılaşıyordu sanki. Düşünceler içerisindeydim. Kızımın mezarına gitmek beni bir nebze rahatlatsa bile Ayten'i düşünmek yüreğimin başka bir kıyısındaki diğer ağırlıktı. Leyla'nın haberi beni o kadar etkilemişti ki onunla oturup konuşamamıştık bile.

Ona sormam gereken soruları soramamıştım. Onu kovar gibi evden gitmesini istemiştim. Bana kızmış mıydı? Bilemiyordum. Fakat düşünüyordum. Beynimin bir noktasında sürekli onu, Yavuz'u, beraber mutlu çekilmiş pozlarını, doğum günündeki hâllerini, parmağındaki evlilik yüzüğünü... Bütün bunların aksine bana hâlâ, hiç bitmemiş derin bir aşkla bakıyor oluşu gözlerimin önündeydi. Konuşmak istiyordum, evet ama ya *onu hiç sevdin mi* diye sorduğumda *sevdim* derse ne yapacaktım? Ona kızacak mıydım? Bağırıp çağırarak mıydım? O, beni öldü bilmiş. Kızımız için yaşamış, onu yitirmiş. Büyük acıların tesellisi mutlaka ilgi gördüğü yeri benimsemek, sevebilmek ve bağlılıkla olur. Eğer Ayten yaşama gerçekten Yavuz sayesinde tutunmuşsa ona kızamazdım. Onu sevmişse de kızamazdım ama bir yanımda buna kahrolurdu.

Tabii aynı şey Yavuz için geçerli değildi. O, her şeyi bile isteye yapmıştı. Onu seviyor olması, ona bu kadar acı ve kederi reva göreceği

anlamına gelmiyordu. Çocukluğumdan beri tanıdığım, sevdiğim ve saydığım bu adam, nasıl bu hâle gelmişti? Eğer Kulüp'te bahsettiği gibi Ayten'i o bataklıktan çıkaran kendisiyse ona saygı duyacağım tek şey bu olurdu fakat diğer türlü hiçbir şekilde onu affedemiyordum. Allah biliyor, onu *öldürmek* istiyordum. Oysa ben böyle bir insan değildim, hiç olmamıştım. Zaman değildi bizi değiştiren, bizi değiştiren yine bizdik.

Evime döndüğümde ışıklarımı açmadım bir süre. Salonun ortasındaki koltuğun üzerine yığıldım kaldım. Saat kaçtı, bilmiyordum. Açık bıraktığım balkon kapısından ve camlardan ince bir yağmur sesi gelmeye başlamıştı. Rüzgâr şiddetini artırmış, perdeler hareketlenmişti. Uzun bir süre hareketsiz kalarak perdeleri izledim ve yağmuru dinledim. Ayten'i merak ettim yine. Çıkıp Tarabya'daki villaya gitmek, o villayı başına yıkmak istedim Yavuz'un. Öfkem ve vicdanım beni çok zorluyordu. Bu ikilemle çok savaş verdim kendi içimde.

Kalktım sonra. Işıkları açtım. Masadaki saate ilişti gözüm. Ona geliyordu. Ayten'i merak ediyordum. Ne konuştular, Yavuz ona ne anlattı, bilmek istiyordum fakat Leyla'nın ölümünün üzüntüsünü üzerimden sıyrıp atamıyordum. Bu enkazı nasıl toparlardım, kendimi yeniden nasıl düzeltirdim, bilemiyordum.

Masanın üzerindeki sigara paketimi alıp mutfığa geçtim. Mutfak sandalyesine oturmadan önce sigaramı yakıp pencereyi açtım. Yağmur şiddetini artırmış, şehir şimşeklerle aydınlanmaya başlamıştı. Yavuz'un Ayten'e âşık olduğunu söylediği an geldi aklıma. "*Evet, çok âşık oldum ona!*" diye bağırması, bunu gözlerimin içine bakarak söylemesi beni boğmaya başladı. Uzun zamandır âşıktı ona, inkâr etmedi, kabullendi. Nasıl yapabildi bunu? Hiç mi düşünmedi bizi, kendini, geçmişimizi? Zaten bildiğim bir gerçeği onun dilinden duymak sinirlerimi bozdu. Sigaram yarıya gelmeden söndürdüm kül tablasında ve kalktım. Ne yapacağımı bilemeyerek kalktım fakat gidecektim, Tarabya'ya gidip bu meseleyi çözecektim.

Çözümü her neyse...

Ancak tam bu esnada zil çaldı. Bir süre zihnimdeki o karmaşıklık-tan ayrılamadım. Kapıya tıklandı sonra. Tık tık tık. Usul adımlarla

gidip kapıyı açtım. Ayten... Dışarıda yağan yağmurda sırılsıklam olmuş, hafifçe titriyordu. “Gelebilir miyim?” diye sordu. Cevap vermediğimi, veremediğimi görünce, “Lütfen...” diye mırıldandı.

Kapıdan bir adım geri çekildim. Yüzünde çözemediğim onca ifade vardı. Korktum önce. Yavuz bir şey yaptı sandım. Sol eline indi gözüm hemen. Yüzüğü hâlâ parmağında... O içeri geçince kapıyı kapattım. Ona döndüm. Bakışları yerdeydi, bende değil. Saçlarından omuzlarına damlıyordu yağmur suları. Tarabya’dan buraya yürümüş müydü? Sırılsıklamdı üstü başı.

Salonu işaret ettim elimle. Mutfağın açık ışığına doğru bakındı. “Mutfağa geçmek ister misin?” diye sordum. Kafasını salladı onaylarcasına. Gitti, az önce benim oturduğum sandalyeye oturdu. Marleylerde bıraktığı ıslak izlere gözüm takıldı bir an. Evimde iz bırakıyor olmasını bile sevdim.

İçim rahat etmedi, dolabımdan temiz bir tişört aldım. Kendi kullandığımdan ve banyodaki elimi sildiğim havludan başka havlum yoktu. Temiz tişörtümü ona uzattım. “Havlum yok, bununla saçlarını kurula. Çok ıslanmışsın,” dedim, aldı.

Usulca kurulamaya başladı saçlarını. Kısacık. Saçlarının kısıklığı bir kez daha içimi ezdi. Neden kesmişti ki? Her şey gibi saçları da mı ağır gelmişti ona? Gözlerini kaldırdı, bana baktı. Saçlarını kurulamayı bıraktı. Karman çormandı şimdi saçları. Allah’ım, çok güzeldi. Uzansam, daldırısam elimi bir kere saçlarına... Çıkamazdım o dalgınlıktan. Onu çok özlemiştim. Onu yanımdayken bile özlüyordum. O, başkasının karısı olsa bile onu özlüyordum.

Salondaki sandalyelerden birini getirip yanma oturdum. Tepe-mizde yanan ampulün sesi dışında dışarıda şakır şakır yağan yağmurun ve gök gürültüsünün sesi vardı yalnızca. Biz ise özellikle konuşmuyorduk. Yalnızca birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Ağlamış gibi duruyordu. Üzgün gibi. Fakat başka şeyler de vardı bakışlarında, çözemiordum. En sonunda, “Gelmemi istememiştin ama geldim,” dedi. Bakışları kucağının üzerinde duran tişörte kaydı. Elleri, saçının nemini çekmiş tişörte sıkı sıkıya sarılmıştı. “Kusura bakma.”

Kusura bakacağım falan yoktu. Evet, bugün ondan beni yalnız bırakmasını istemiştım çünkü Leyla’nın mezarıyla yalnız yüzleşmek

istiyordum. Bu gerçeği kendi gözlerimle görmek, bu acıyı bir başıma göğüslemek istiyordum. O bir anneyse ben de babaydım ve biz yan yana değildik bu süreçte. Belki çok bencilceydi bu düşüncem fakat durum buydu. Benim üzüntüm onu da üzecekti. Yaşadığı o korkunç günler, ben üzüldükçe onun hatırına gelecekti.

“Bakmıyorum kusura,” dedim ben de. Gözlerim yine parmağındaki yüzüğe kaydı. *Allah’ım...* Sorsam şimdi, sevdin mi onu diye, ne diyecek bana? *İçim yanıyor. Ne yapacağım?*

“Mektuplarını okudum,” dedi sonra. Gözlerinden inci tanesi gibi düştü gözyaşları. Hemen sildi. “Yaşadıklarını okudum.” İç çekti, başını kaldırıp gözlerime baktı. “Çok acı çekmişsin.” Yutkundu iki defa, sonra kucağındaki tişörtü katladı. İyice düzeltti parmaklarıyla, bakışları tişörtte kaldı. “Son mektubun...”

“Onu hiç sevdin mi?” diye sordum. Birdenbire, hiç beklemediği bir anda. Bakışları anında bana döndü. Dudakları aralandı. Çok korktum. Korktum! *Sevdim* diyecek diye çok korktum ama konuşmadı. Sonra konuşmaması bana daha fazla acı vermeye başladı. Zehir gibi yayıldı içimde, kalbimden başlayarak damarlarımda gezindi ve yakmaya başladı. “Mutlaka sevdin, kalbin saatin birinde illaki sevmiştir onu. Sana onu sevmekten başka çare bırakmamışlar ki...” Duraksadım. “Sevmeliydin de zaten,” dedim. *Ah, Ayten... Seni öyle çok yalnızlığa itmişler ki vazgeçmişsin her şeyden, en çok da kendinden. Cam gibi kırılmışsın, tuzla buz olmuşsun. Oysa ben senin üzerine titrerdim. Seni kimler zerrelere ayırdı böyle? Her bir parçanda ayrı bir gam, ayrı bir gözyaşı...*

Yüzünü buruşturdu. “Ne demek sevmeliydin?” dedi kafasını iki yana sallayarak. “O hasta orospu çocuğunu mu sevecektim?”

“Hayır, Ayten. Senin hiçbir şeyden haberin yokmuş. Hoş, benim de yoktu fakat sana kızmam, kızamam. Anlatmak istediğim bu.”

“Sevmiyorum Akın! Onu hiç sevmedim!” diye bağırdı. Bir şimşek çaktı o an, tepemizdeki ampul pır pır etti. “Evet, sevmeye çalıştım... Yaptım bunu, evet, kaçacak değilim! Çünkü senin de dediğin gibi köşeye sıkışmıştım! Kimse yoktu yanımda, bir Allah’ın kulu bile yoktu! Sen ölmüştün... Sen gittin, herkes gitti!” Sol elinin tersiyle

yanaklarındaki yaşları sildi. “Ama yapamadım. İçim almadı! Sevmedim onu hiç!”

Duvardaki saate baktım. On buçuğa geliyordu. “Sen iyi değilsin,” dedim. Bitik bir hâldeydi, konuşurken kendini kaybedecek gibiydi, titriyordu. “Evine dön Ayten.”

Kesik kesik iç çekti. “Ne?” diye sorguladı.

“İyi değilsin!” dedim katı bir ses tonuyla. “Evine dön, sonra konuşalım.”

“Ev mi?” diye sorguladı beni. Gerçekten kendinde değildi.

“Evet, ev!” diye bağırdım en sonunda. “Senin ve onun yaşadığı o ev! Beraber kol kola girip basma poz verdiği adamın evi! Sol elinin yüzük parmağında alyansını paylaştığın o adamın evi! Git güzelce evine!”

Birden ayağa kalktı. Başı döndü, masaya tutundu. “Ev...” dedi titreyen bir sesle. “Eve dönmek, ortada bir ev kaldıysa güzeldir, Akın. Benim evim seneler önce yanıp kül oldu! Kışı hiç atlatamamış serçeler gibi sığınıp durdum bulduğum tüm kuytulara ben!” Sinirinden ayakta zor duruyordu. “Kalkmış bana ev diyorsun! Ne evi? Ömürlük bir göçebeliğin tam ortasında, evsiz barksız öleceğim ben.”

Döndü. Gidiyordu. Bir şey yapmazsam onu yitireceğimden korktum. Kalktım. “Bari onun yüzüğünü bana gelirken takmasaydın!” dedim. Sesim çok kırıktı. Kırılmıştım.

Gülümser gibi baktı bana omzunun üstünden. “Yüzük senindi, Akın,” dedi. Soluğumun boğazımda tıkanıldığını hissettim. Yeniden mutfığa girdi. “Ama sana kızmıyorum. Seni anlıyorum. Geçmişinle, yaşadıklarınla bunları düşünmen çok olağan geliyor bana. Ben seni hiç aldatmadım, hiç ihanet etmedim anılarımıza. Düşünmedim bile bunu, yapamadım, kıyamadım bize.” Sağ elinin parmakları yüzüğüne uzandı. “Kendince bana kızmakta haklısın. Bana artık Zümrüt bile demiyorsun, haklısın... Zümrüt öleli çok oldu. Kabullendim ben de senin gibi.” Yüzüğü çevire çevire çıkardı parmağından. “Ama ben bu kavgayı hak etmiyorum.” Yüzüğü mutfak masasına bıraktı. Bir şimşek daha çaktı o an dışarıda, yağmur şiddetini artırdı, voltajlar düştü, ampul yeniden pır pır etti. “Ayten olarak bile bu kavgayı

hak etmiyorum. Artık kendime haksızlık etmiyorum. Ben artık yaşamayı seçiyorum,” dedi.

Arkasını döndü yeniden. Kapıya doğru ilerlerken beynim çığlık çığlığa bağıırıyordu onu durdurmak için. Hata yaptığımı biliyordum fakat kendime engel olamamıştım. Onu kırmıştım, kendim de kırılmıştım ve onu da kırmıştım! Eğer giderse her şey biterdi. Her şey biterdi çünkü Ayten çok kararlıydı. Son söyledikleri, son çırpınışlarıydı. Onu bırakamazdım. Yapamazdım.

Tam kapıyı açıp çıkacaktı ki koştum peşinden, bir kolumla ardından uzanıp kapıyı ittim. Bana döndü hemen. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Çok yakınımdaydı. Tam karşımda... Burnumda tüten kokusu, gözlerimden hiç gitmeyen yüzü, varlığı, benliği, tam karşımda duruyordu. Tıpkı bana aşure getirdiği o ilk geceki gibi dış dünyayla benim aramda sıkışıp kalmıştı. O günler... Çok eskide kalmıştı. “Nereye gidiyorsun Zümrüt?”

Omzuna astığı çantası yere düştü. Ellerim usulca çenesine uzandı. O ağlıyor, ben de ağlıyordum. Eğildim, öptüm onu. Binlerce kez özür diler gibi, tüm geç kalışlarımla, tüm hatalarımla ondan af diler gibi öptüm. Önce ıslak yanaklarını, sonra dudağının kenarını. Tıpkı Aşiyân’daki yalıda, fotoğraf odasında onun beni lekelerimden öptüğü gibi öptüm. *Beni bağışla* der gibi...

Bir anda kollarını sardı bana. Bir anda kabul ettim onu kollarıma, göğsüme, içime. Biz hiç ummadığımız bir zamanda birbirimizden koparılmıştık. Bu bir *darbeydi*. Olağan dışı, beklenmedik, birdenbireydi. İkimizin de hayatında kalıcı izler bırakan, sonuçları çok ağır olan bir darbeydi. Fakat şimdi onun bana bu sıkı sıkıya sarılışı bir *devrimdir*. Devrimler de ansızın olur, devinimlerle yükselir, çoğalır, ses getirir, değiştirir. Ve ben biliyorum ki Zümrüt artık evsiz değildir. Çünkü bu, bir eve dönüş devrimidir.

Geri çekildiğimde ilk yaptığım şey omuzlarına bile değmeyen kısa saçlarına dokunmak oldu. Hâlâ hafif nemli olan saçlarına geçirdim parmaklarımı, yüzüne baktım hasretle. “Seni çok özledim,” dedim. “Çok!”

“Ben de çok özledim!” dedi beklemeden. Göğsü göğsümde, yüreği yüreğimin hemen yanındaydı bunu söylerken. Gözleri mutluluk

yaşlarıyla doluydu. Başımı eğip dudaklarımı dudaklarına kondurduğumda hemen karşılık verdi bana. *Ateş parçası gibiydi, tutuşmaya başladık.*

Uzun bir süre, neredeyse nefessiz kalana kadar öptüm onu. Yetmedi, bir kez daha, bir kere daha, sanki yeniden o darbe gerçekleşecek, onu ellerimden çekip alacaklar gibi kıyasıya bir mücadele içinde öptüm. Dudaklarım acıyana, nefesim boğazımı yakana kadar durmadım. Bir an o yoruldu, geri çekilmek istedi fakat onu tuttum, sırtına sağ avuç içimi koyup kendime çektim ve göğsüme yasladım. Evin giriş kapısının önünde sıkı sıkıya sarıldık. Bir hoş geldin merasimi gibiydi tüm bunlar. *Ömürlük bir misafiri yeniden karşılamaktı.*

Tam bu anda bir şimşek daha çaktı, mutfak ve salondaki ışıklar söndü. Üst katta bir koşuşturma oldu. Kâğıt gibiydi duvarlar bu apartmanda. Üst kattaki veledin, *“Anne, ışıklar kesildi!”* diye bağırdığını duyduk. Göğsüme başını yaslamıştı Ayten, kaldırdı korkuyla. Korkusunu fırsat bilip yine öptüm. Üst katta bir patırtı daha oldu. Ardından bağırان oğlan çocuğunun ağladığını duyduk, sanırım karanlıkta koşarken bir şeye çarpıp düşmüştü. Sonra annesi bağırdı arkasından, *“Eşşek sıpası!”* diye ona. Öpüşürken gülmeye başladık. Karanlıkta bir dünya farklı hayat içerisinde, bu apartmanın iki numaralı dairesinde yalnızca ikimizdik ve ben onu öpüyordum. Allah’ım, doyamıyordum! Bu hasretin ipi o kadar uzamıştı ki düğüm düğüm olmak istiyordum onunla.

Onu belinden kavrayıp odama doğru yönlendirdiğimde bir yerlere çarpmamak adına dudaklarından geri çekildim. Bir elini belime, diğerini de göğsüme koydu ve kendini bana bıraktı. Yerde duran yalnızca tek kişilik yatağım vardı bu odada. Fazla eşya alamamıştım, istememiştim. Tek başınalığım bana yeter sanmıştım. Yanılmışım, yetmiyormuş. Zümrüt bana geri döndüğünde yaşamaya çift kişilik yeniden başladım.

“Yatağım var sadece, tek kişilik,” dedim bu sebeple. Binbir duygunun karışımı bir ses çıkmıştı boğazımdan bunu söylerken. Ne saçma, ne absürt bir cümleydi bu. *Yatağım var sadece, tek kişilik! Seninle bir düğüm olmak istiyorum... Hayır, seninle yüzlerce kez karışmak, binlerce kez düğüm olmak ama tek kişilik yatakta çoğalmak istiyorum!*

Bir şey demedi. Onu usulca yatağa bıraktım. Ayakkabılarına uzandı, hemencecik çıkardı. Kapkaranlıktı oda, sürekli birbirimize dokunup varlığımızı hatırlatıyorduk. Onu öpüyordum, saçlarını okşuyor, yüzünü seviyordum. Kollarımın arasında filizler açarak yeşeriyordu. Bu karanlıkta parlak güneşler doğuyordu ben onu sardıkça, öptükçe, kokladıkça sanki. Gökyüzünde çakan şimşekler sebebiyle anlık aydınlanmalarla görüyordum yüzünü. Döktüğü yaşlardan parlıyordu teni. Gözyaşlarından da öptüm.

Göğsüme çektim onu. Sıkı sıkı sarıldım, burnumu saçlarına gömdüm. Uyudu mu, bilmiyordum fakat soluk alıp verişini ağırlaştı bir süre sonra. Ben hiç uyuyamadım. Oysa mutluydum. Kollarımda o vardı. Beni hâlâ seviyordu, çok seviyordu. Konuşa konuşa bazı şeyleri çözecektik elbette. Ama önce buna ihtiyacımız vardı. Önce birbirimizi sarmalamaya, birbirimize doymaya ihtiyacımız vardı.

Sabaha kadar onun göğsümde nefes alıp verişini dinledim. Bekledim. Uyanmasını, yüzüme bakmasını, gözlerini görmeyi, sesini duymayı bekledim. Yaşamın ipini bir noktada kaçırmıştık fakat geri yakalayacaktık, buna emindim. Şimdi Zümrüt kollarımda sakın bir şekilde uyuyorsa onu benden kim alabilirdi ki? Veya o benden nasıl bile isteye giderdi?

Gitmezdi. Gitmezdim. *Artık vuslata erme vaktidir, ayrılıklar bizim kitabımızda çoktan tarih oldu, eminim.*

Sabaha dek uyumadan bekleyişini sürdürmek istemişti aslında Akın ama dayanamadı, sızdı. Hem bedenen hem de ruhen çok yorgundu. Gün aydınlandıktan bir saat sonrasında ise Ayten gözlerini açmıştı. Uzun bir sürenin ardından ilk kez dinlenmiş olarak uyanmıştı çünkü kendisini güvende hissederek uyuduğu ilk uykuydu bu.

Uyurken ona sırtını döndüğünü fark edince ister istemez kendine sinirlendi. Bir alışkanlıktı bu aslında. Yavuz yüzünden kalma bir alışkanlık... Usulca arkasına dönüp Akın'ın yüzüne baktı. Derin bir uykudaydı Akın, solukları oldukça yavaştı ve gevşemiş kaşlarından, yukarı kıvrılmış dudak kenarlarından onun da huzurlu bir uykuda olduğu belliydi.

Kollarını Ayten'in beline sarmıştı, gevşekti tutuşu fakat varlığını hissetmek Ayten'e çok iyi geliyordu. Sağ elinin parmak uçlarıyla Akın'ın çene hattına yumuşak bir dokunuş bıraktı. Yeni yeni çıkan sakallarının pürüzlü dokusu onu gülümsetmiş, aynı zamanda duygulandırmıştı. Ona yeniden dokunmak, tekrar onun koynunda uyumak, bir sabaha ermek ne de güzeldi. Gözlerini yumup boynuna doğru yaklaştı ve öptü. Akın'ın kaşları sinir olmuşçasına çatıldı onun bu hareketine. Uykudayken öpülmeyi sevmiyordu, Ayten sabahları işe giderken onu öptüğünde de sinir olurdu. Bu bilerek yaptığı bir şey değildi, içgüdüsel. Ancak bu öpülmeyi sevmeyen adam sıkı sıkı sarılmaya hiç laf etmezdi.

Sol bacağını Akın'ın iki bacağının arasına doğru ittirdi. Ev sabah soğuğuyla dolmuştu, antreden bir rüzgâr esiyordu ikisinin de çıplak ayaklarına. Akın gecenin bir vakti Ayten uyurken kalkmış, üzerlerine ince bir çarşaf örtmüştü. Şimdi o çarşaf onların bedenlerine dolanmış, onlar ise çarşafa oranla daha çok birbirine karışmıştı.

Ayten başını Akın'ın göğsüne yasladı. Buradan yatağın yanındaki iki kitabın sırt kısmı görünüyordu. Biri Cemil Süleyman'ın *Siyah Gözler* romanı, diğeri de Reşat Nuri Güntekin'in *Yeşil Gece* romanıydı. Ayten, Akın'ın kitaplarla oyalanmasını izlemeyi bile özlediğini fark etti. Kitaplara bakarken bile duygulandı. Dışarıdan Boğaz'dan geçen gemilerin düdüğü ve araba kornalarının sesi duyuluyordu fakat yaslandığı göğüste bir kalbin atışı vardı. Ne kadar şükretse az gelecek bir sestti Akın'ın kalbinin sesi. *Keşke kızımız da*, dedi içinden, tamamlayamadı.

Bir müddet orada hareketsiz yattı. Ardından terlediğini hissetti, doğruldu. Biraz üşüyordu. Acaba dün gece yağmurda buraya gelirken mi üşütmüştü? Bilemedi. Hâlsizlik de vardı üzerinde. Sessizce kalktı. Çıplak ayaklarla odadan çıktı, mutfığa girdi. Dışarıda dün geceki yağmurdan eser yoktu. Mis gibi bir güneş vardı gökyüzünde, göz kamaştırıcıydı, mutfak penceresinden içeriye doluyordu.

Masanın üzerinde duran alyansına baktı Ayten. Dün gece Akın'ın, "*Bari onun yüzüğünü bana gelirken takmasaydın...*" demesi geldi aklına. Üzüldü. Sandalyeyi çekip oturdu. İki gündür ne doğru dürüst yemek yiyebilmiş ne de ilaçlarını almıştı. Kendisini hem bu

yüzden iyi hissetmiyor hem de yaşadıkları onu korkutuyordu. Parmağıyla alyansına dokundu. Boşanacaktı Yavuz'dan, kararlıydı buna fakat adamın söyledikleri beyninin etini yiyip bitiriyordu. “*Öldürürüm o iti de kendimi de!*” demişti Yavuz. Korktu. Alyanstan elini çekti. Masanın üzerinde duran sigara paketine uzandı ve bir sigara yaktı. Çok açtı, başı feci dönecekti ama umursamadı. Başını ince sol bileğine bıraktı. Dün geceyi düşündü.

Bir anda onu öpüşünü, kendisine *Zümrüt* diye seslenişini... Gözlerini yumdu. Tekrar tekrar yaşadığı mutluluğu hissetmeye çalıştı. Çok uzun zamandır görmediği bu mutluluk çorak bir toprağa verilmiş can suyu gibiydi onun için. Sigarasını keyifle bitirdi. Kahvaltı hazırlamak istedi Akın için. Kalkıp buzdolabını açtı. Yumurta ve peynir dışında pek bir şey yoktu. Bekâr evi olduğu çok belliydi. Yanağını buzdolabının kapısına yaslayıp içine bakınırken, *acaba Akın başka neler yaşadı* diye düşündü. Elbette ki söylemediği ama yaşadığı çok fazla şey vardı. Çünkü kendisinin de anlatamadığı çok şey vardı. Bileğindeki izler gibi...

“Zümrüt?” Akın'ın sesiyle buzdolabının kapağına yaslandığı yerden doğrulup başını çevirdi. Bu aydınlık, güneşli mutfakta adamın yeşil gözlerinin günaydını bir başka geldi ona. Buna dili eşlik etti. “Günaydın.”

Buzdolabını kapattı. “Günaydın,” dedi Ayten. “Kahvaltı hazırlıyacaktım ama yumurta ve peynirden başka bir şey yok.”

“Bırak kahvaltı hazırlamayı, gel, dışarıda yiyelim,” diyerek Ayten'e yaklaştı Akın. Ayten'in karışmış kısa saçlarını düzeltti parmak uçlarıyla, sol şakağından öptü onu.

Ayten kollarını Akın'ın beline dolarken, “Hayır, lütfen gitmeyelim bir yere. Evde durmak istiyorum,” dedi. *Ev!* Artık bir evi vardı! Bu gerçeği fark edince istemsizce gülümsemeye başladı. Akın da anladı bunu, o da güldü.

“Tamam, evde dururuz o zaman,” dedi. Ayten'in çenesini nazikçe tutup, yukarı kıvrılan dudak kenarını öptü. “Ben kahvaltıya erken başladım biraz sanırım,” diyerek boynuna geçti.

Normalde söylenirdi Ayten. İttirirdi onu, kızardı bu söylemleri için çokça fakat yapamıyordu artık. Çünkü ayrılığın ona bu hâllerini

bile ne kadar arattığını biliyordu. Kollarını Akın'ın boynuna doladı bu sebepten. Sıkı sıkı sarıldı ona. Mutfağın orta yerinde sarmaş dolaş kaldılar.

Ayten geri çekildi sonra. Akın, "O zaman yumurta ve peynir mi yiyeceğiz? Ben bir koşu gidip bir şeyler daha alayım," dedi fakat Ayten durdurdu onu.

"Yok, yeter bunlar, gitme bir yere. Lütfen..." Ödö kopuyordu. Aklında sürekli Yavuz'un sözleri vardı.

"Ama az, doyar mıyız?"

"Doyarız. Ben çok yiyemiyorum zaten artık."

Akın gözlerini kıstı bu sözler üzerine fakat bir şey söylemedi. "Pekâlâ," diyerek buzdolabına ilerledi. "O hâlde ikimize şöyle güzel bir yumurta yapayım mı?"

Ayten başını sallayıp gülerek Akın'ın sağ yanağını öptü. "O zaman peynirleri de ben keseyim? Çayı da ben demleyeyim?" dedi.

"Hayhay," diye yanıtladı Akın. Biri ocağın, diğeri de mermer tezgâhın başına geçti. Yüzlerinde silinmeyen bir gülümseme vardı. Mutluydular, bu sugötürmez bir gerçektir ama bir hüznün ve korku da vardı ikisinin yüreğinde.

Nitekim Ayten, "Boşanacağım ondan," dedi ansızın. Akın'a hiç bakmadı bunları söylerken. "Bugün gidip açacağım davayı. Bitireceğim bu işi. Sonra seninle..." dedi, sustu. Her şey bu kadar kolay ve bu kadar çabuk olacak mıydı cidden? Kendisi bile inanmadı buna.

"Boşanırsan hemen evlenemeyiz," dedi Akın. Ayten ona baktı. Ocaktaki yumurtaya bakıyordu Akın, kaşları çatılmış, yüzündeki mutluluk gölgelenmişti.

"Neden?" diye sordu Ayten.

"İddet süresi diye bir şey var. Hamile kalmışsan diye... Bir süre beklemen gerekiyor boşanmanın ardından."

Bilmiyordu Ayten. "Ama ben onunla hiç birlikte olmadım ki," dedi, der demez pişman oldu bunu söylediğine. Elbette ki biliyordu Akın birlikte olmadığını fakat bunu konuşmak bile iğrenç geldi Ayten'e. Boşanmanın ardından bir süre evlenemeyecekleri düşüncesi ise daha çok üzdü onu. "Bunun için bir şey yapamaz mıyım? Yani hamile olmadığımı dair bir şey söylesem mahkemede?"

“Bilmiyorum,” dedi Akın. Ocağın altını kapatıp, pişen yumurtaları masaya aldı. Sesi sinirliydi, çehresi de öyle. Konuyu kapattı Ayten. Tüm bunları tutacağı avukata sormak en iyisiydi çünkü Akın’ı üzmemek istemiyordu. Artık Yavuz bahsini açmayacaktı. Kararlıydı.

Ayten davet beklemeden masaya oturdu. Ardından da Akın. Çay koydu Akın ikisine de. Ayten için iki tepeleme çay kaşığı şeker attı bardağının içine. Hatırlıyordu iki kaşık şekerli çay içtiğini. Bu ufacık detay sıcacık etti Ayten’i. “Taze ekmek alsaydım bari,” dedi Akın. Keyfi yerine gelmişti anlaşılan.

“Boş ver, çıkma bir yere. İstemiyorum,” dedi Ayten bayat ekmeği eliyle bölüştürürken. “Bu da çok bayat değil ya?” Oysa Akın taze ekmek severdi. Yine de gitmesini istemedi Ayten.

Bir süre sessizlik içerisinde yediler. Tavadaki yumurta neredeyse bitmek üzereyken bir anda Akın, Ayten’in tavaya uzanan sol elinin bileğinin içerisine baktı. Bir kesik izi gördü orada. Ayten ekmekle beraber yumurta parçasını ağzına götürürken de Akın bakışlarını oradan ayırmadı. O an fark etti Ayten ona bakışını. Diziyle Akın’ın dizine vurdu. “Ne oldu?” diye sordu ağzı dolu dolu.

Elindeki çay bardağını bıraktı Akın. Ayten’in bileğine uzanıp kendisine çekti, bileğindeki silinmeye yüz tutan ize baktı. Ayten elini geri çekmek, arkasına saklamak istedi fakat Akın sıkıca tuttu onu. “Ne bu?” diye sordu endişeyle. Ardından diğer elini yakaladı Ayten’in. Burada da bir kesik izi... “Zümrüt?”

Korktu Ayten. Ona annesini hatırlatacağını, onu üzeceğini düşündü. “Bir şey değil,” dedi ama böyle demesi Akın’ı daha da telaşlandırdı.

“Sen...” dedi Akın cılız bir sesle. İnanamıyordu. İntihar etmiş olmasının gerçeği bir tokat gibi çarptı yüzüne. Ne bekliyordu ki? Ayten çok fazla şeyi üst üste yaşamıştı, elbette ondan sağlıklı düşünmesini bekleyemezdi. Fakat yine de bu... Ağırdı. Çok ağırdı. Başparmaklarıyla iki bileğindeki izleri okşadı. Ayten’in gözlerinin içine baktığında bir yaşanmışlığın derin izleriyle karşılaştı. Bu yara izleri, onu kesip biçmişti sanki. Eğildi, o izleri öptü. Sandalyesinden kalkıp dizlerinin önüne çöktü, başını ellerine yaslayarak dizlerine kapandı Ayten’in. “Sana gelemediğim her gün için bağışla beni,” diyerek

sarıldı bacaklarına. “Çok üzgünüm. Zümrüt, ben gerçekten çok üzgünüm. Ne olur, affet beni.”

Oysa affedilecek bir şey yoktu. Yaşanan onca acı gerçeğin içinde Akın'ın kaçmış olması hiçbir şeydi. Ayten, Akın'ın kısa, üç numaraya vurulmuş saçlarına dokundu. Diken diken saçları okşadı. “Affedilecek bir şey yok Akın. Geçti,” dedi. *Geçmişti*. Gerçekten onca yaşanan şey geçip gitmişti. “Bazı yaraları ne dikiş ne de bandaj kapatabiliyor. Yalnızca kolların yetiyor.”

Uzun süre ağlaştılar bu konu üzerine, madem sarılmak ona iyi geliyordu, iyi gelsin diye sarıldı Akın ona çokça. Ardından Ayten mektupları alacağını söyledi otelden, hesabı da kapatacaktı. Konuşmasalar da burada yaşayacaktı artık, biliyordu, evine dönmüştü. Otele gidip hemen geleceğini söyledi. Akın da gelmek istedi fakat o evde beklemeliydi. Onun bir yere gitmesini istemedi. Bugün onların olmalıydı, *kaybettikleri yüzlerce güne bedel bir gün*.

Onu öptü, koşar adımlarla çıktı evden daha sonra. İçi içine sığmıyordu, Burcu Otel'e giriş yaptığında resepsiyondaki kadın bile mutluluğuna şaşırdı. Selamladı onu Ayten ve merdivenlerden odasına çıktı. Yatağın üzerindeki dağınık mektup yığınına topladı. Odanın aynasında üzerini başını düzeltti, ardından odadan çıkıp anahtarı resepsiyona teslim etti ve hesabı kapattı.

O, Burcu Otel'den çıkarken, Yavuz da Afet Apartmanı'na gelmişti. Akın'ın apartmanın kaçınıcı katında oturduğunu bilmiyordu. Bu sebeple kapıcı dairesinin zilini çaldı önce. Onu sordu. Kapıcı iki numaralı daire olduğunu söyledi. Teşekkür etti Yavuz, ağır ağır çıktı merdivenlerden. Bir süre kapının önünde durdu, içeriden bir ses duymayı bekleyerek dinledi ancak hiçbir ses duyamadı. Evde yoklar mıydı? Akın onu alıp nereye götürmüştü? Ansızın bir öfke dalgası kapladı içini. Güm güm kapıyı yumrukladı. Öyle sert vurdu ki kapıya, apartman boşluğunda yankılandı bu ses. Çok geçmeden açıldı kapı. Akın karşısında Yavuz'u gördüğü anda aynı öfkeye büründü.

“Ne işin var senin burada?” diye sordu.

“Karım nerede?”

Akın bir an kafasını hafifçe sağma çevirip gözlerini yumdu. Gözlerini açtığı anda, “Siktir git,” dedi Yavuz'a.

Fakat Yavuz onu duymazlıktan geldi. İçeri doğru bakındı. Buradan mutfak görünüyordu. “Nerede karım?” diye sordu tekrar. Mutfak masasındaki alyans gözüne çarptı. İzin bile istemeden içeri girdi, alyansa baktı. Akın önüne durdu.

“Siktir git dedim, nesini anlamıyorsun? Gelmiş bir de hâlâ karım diyorsun utanmadan!” diye bağırdı Yavuz’a.

Yavuz gözlerini alyanstan Akın’a çevirdi. “Karım çünkü,” dedi imalı bir ses tonuyla. Sonra evin başka yerlerine bakındı. “Ayten!” diye bağırdı. Salona doğru yürüyecekti ki önünden geçtiği odadaki dağınık yatağı gördü. “Nerede Ayten?” diyerek döndü Akın’a.

“Sana ne lan? Çık git evimden! Bir daha sakın onun hakkında soru sorma!” diyerek kolunu tuttu Yavuz’un.

“Yüzüğü burada! Nerede? Nereye götürdün onu?” dedi Yavuz. “Seni süründürürüm Akın! Seni mahvederim, söyle bana, o nerede?”

“Hayatını sikmişsin lan kızın!” diye bağırdı Akın. “Mahvetmişsin onu! İntihar etmiş! Bunca şeyi yaşarken sen nasıl hâlâ karşımıza geçip pişkin pişkin benim evimde beni süründüreceğini söyleyebiliyorsun?” Elleri Yavuz’un yakasına yapıştı. “Sen kendini ne zannediyorsun lan?”

“Karımdan uzak dur!” diye bağırdı Yavuz da.

“Hâlâ karım diyorsun!” diyerek bir tane vurdu Akın. Ancak Yavuz bu defa dirayetliydi. Hızla kalkıp bir tane de o vurdu Akın’a.

“Karım ulan çünkü!” dedi. “Sen bizim ne yaşadığımızı biliyor musun? Sana İzmir’de geçirdiğimiz o muhteşem yazı anlattı mı? Gezdiğimiz koyları, sarılmalarımızı, öpüşmelerimizi?”

Akın tüm bunlara inanmıyordu. İnanmıyordu elbette fakat Yavuz’un onu böylesine iğrenç bir şekilde kışkırtması, bunu dile getirmesi ona çok dokundu. Tüm kuvvetiyle üzerine çullandı, yüzüne vurmaya başladı. “Ne diyorsun ulan sen?” diye söylendi sıkığı dişlerinin arasından. Bir boğuşma başladı orada. Bağırış çağırışa apartmanda oturanlar kapıya çıktılar. Kapıcı koştu geldi hemen. Ayırmaya çalıştı ama nfileydi.

Tam bu esnada Ayten apartman kapısından içeri girmişti ve girdiği anda duymuştu gürültüyü. İçini bir korku kapladı. Hızlı hızlı çıktı merdivenlerden. Baktı, evin kapısı kalabalık. Kalabalığı iterek

girdi içeriye. “Akın!” diye bağırdı, koştu. Akın’ı tuttu ve çekmeye çalıştı. “Yardım edin!” diye bağırdı arkasındaki kalabalığa. Birkaç kişi onun sözüyle hareketlendi, zar zor ayırdılar iki adamı. Akın’ın kaşı, Yavuz’un da dudağı patlamıştı.

“Ayten, gidiyoruz!” dedi Yavuz, dudağındaki patlak sebebiyle yüzünü buruşturarak.

Ayten, Akın’ın yanı başındaydı. “Defol git, ben seninle hiçbir yere gelmem!” dedi.

Yavuz, Ayten’in kolunu tutup çekmeye çalışınca Akın yeniden ona saldırmaya çalıştı. “Bırak ulan!” diye bağırdı Yavuz. “Bu kadın benim nikâhlı karım!” dedi, kendisine bakan kalabalığa. “Bu adam karımı yanında alıkoyuyor!”

Ayten kafasını iki yana sallayarak baktı kalabalığa. “Hayır, hayır, öyle bir şey yok!” dedi.

“Biri polisi arasın,” dedi Akın. Kapıcıya baktı. “Fehmi abi, polisi ara, çabuk!”

“Ara tabii!” dedi Yavuz da. “Göstereyim evlilik cüzdanımızı, herkes görsün gerçeği, karımı alıkoyduğun için şikâyet edeyim seni!”

Apartman sakinleri de afallamıştı. Kız, kocası olduğunu söyleyen adamlarla gitmek istemiyor, burada kalmak istiyordu. Ama o zaman neden evliydi? Adam mutlaka fark etmişti aldatıldığını ve basmıştı işte! “Fehmi abi, polisi ara!” diye bağırdı Akın. Kapıcı Fehmi koştura koştura aşağıya indi.

Yavuz, Ayten’in bileğini tuttu. “Bu adam ırz düşmanı, şerefsizdir! Karımı yanında alıkoyuyor!” dedi apartman sakinlerine. “Barındırmayın onu burada!”

“Öyle bir şey yok!” diye bağırdı Ayten. “Asıl şerefsiz o! Yemin ediyorum size, mahvetti hayatımı! Allah senin belanı versin! Benden uzak dur, şerefsiz!” Bileğine pranga gibi sarılan Yavuz’un kollarından kurtulmaya çalıştı Ayten.

Apartman sakinleri kendi aralarında fısıldaşmaya başlayınca Akın, “Bu kız benim eski nişanlım...” dedi. “Bu adam da eski dostum.” Dişlerini sıktı bunu söyledikten sonra. “Bizim başımıza iki sene önce çok kötü şeyler geldi. Ve bu it de her şeyi fırsat bilerek

ona nikâh kıydı! Onun hayatını cehenneme çevirdi! Şimdi de yalan söylüyor!”

“Yalan mı? Yalan falan yok! Madem bu bir fırsattı, neden bu kadın benden boşanmadı, ha? Burada tek bir yalan söyleyen var o da sensin! Yuvamı yıkmaya çalışıyorsun!”

İnsan gördüklerine mi yoksa duyduklarına mı inanırdı? Apartman sakinlerine göre bu konu çok çeşitliydi. Akın'ın üst katında oturan bankacı Cemil Bey'e göre kız yolluydu ve gerçekten kocasını bu adamla aldatıyordu. Bu genç adam neden böyle bir daireyi tutardı ki yoksa? Elbette kızla gözlerden ırak bir yerde sevişebilmek için. Öte yandan karısı onunla aynı düşünmüyordu. Karısına göre kız çok korkmuş, kocasına hayatını mahvettiğini söylerken oldukça ciddi görünüyordu. Bir kadın kolay kolay böyle bir şeyi kocası için söyler miydi? Söylemezdi. Eğer ki aldatıyorsa da bu ona göre kocasından kaynaklıydı. Apartmanın üçüncü katında oturan dul Melda Hanım'a göreyse adam, karısını aldatmış, kadın da onun intikamı olarak kocasının eski arkadaşıyla birlikte olmuş gibi geliyordu. Bütün bu kavga, hırs uğuruna veriliyordu yani. Kapıcı Fehmi'ye göre ise dünyanın çivisi çıkmıştı. Kimin eli kimin cebinde belli değildi, herkes yanacaktı cayır cayır. Günah pazarıydı etraf. Estağfurullah çekti içinden.

“Ne yuvası be?” dedi Ayten sinirle. “Yuva ha! Yuva! Beni aldattığın yuva mı?” Madem iş apartman seyircilerine oynamaya kalmıştı, Ayten de pekâlâ bu oyuna uyabilirdi. “Her şeyden haberim var Yavuz!” dedi. “Beni Maria'yla aldattığını biliyorum!”

Yavuz duvara toslamış gibi kalakaldı. “Ne?” diye sorguladı.

“İnkâr etme! Kadın beni aradı. İnsaflı kadınmış doğrusu, tercüman bile tutmuş benimle konuşabilmek için! Dedi ki ben aldatılıyor muşum, bilmem gerekiyormuş, kendi gururuna yediremiyormuş...” Apartman sakinlerine döndü. “Ya, işte. Kocam bana acıması gerekirken metresi acıyor!”

“Ha-hayır...” dedi Yavuz fakat çok şaşkıındı. Maria gerçekten böyle bir şey yapmış mıydı?

“Ne hayırı? Yalan mı diyeceksin? İnkâr mı edeceksin hâlâ?” dedi Ayten. Bileğini kurtardı Yavuz’un ellerinden. “Defol git, sen zararlı çıkacaksın bu işten. Boşuyorum seni!”

Yavuz büyük dumura uğramıştı zira Ayten’in bundan haberinin olmadığını düşünüyordu. Nasıl biliyordu? Maria asla yapmazdı böyle bir şey. Konuşmuşlardı bu meseleyi. Nasıl? Gerçekten aramış mıydı Ayten’i? Oysa hiç de vicdan muhakemesi yapabilecek bir kadın değildi Maria. Evet, Yavuz’u seviyordu, beğeniyordu fakat o da kaçamak insanıydı, öyle söylemişti. Ayten hakkında hiçbir şey söylememişti. Yavuz’un Fransa pazarına girmesine de yardımcı olmuştu. İş ve beraberlikleri dışında duygusal herhangi bir bağları yoktu onunla. Lakin şimdi bu neydi?

Bu düşünceler içerisinde hızla ve öfkeyle çıktı Yavuz evden. Ayten yeniden Akın’ın yanına koştu. Patlayan kaşına baktı. “Ecza dolabın yok, değil mi?” diye sordu tamtakır evini düşünerek.

“Bizde tentürdiyot olacaktı,” dedi Cemil Bey’in karısı. Yukarı seğırtti, peşinden de Cemil Bey çıktı. Çıkarken karısının ardından homurdanıyordu. “Ne diye karışyorsun? Sana ne el âlemin kaşının patlağından? Elin yollusu için...” Sesleri giderek azaldı.

Melda Hanım ise cebindeki pamuklu mendilini çıkarmış, Ayten’e uzatmıştı. Ayten mendili alıp Akın’ın kan sızan şakağına götürdü, bastırdı. Akın’ın canı yandı.

“Polis gelecek şimdi, ne olacak?” diye sordu Fehmi. “Burası saygın bir apartmandır beyim. Laf söz olmasın?”

“Ben konuşurum,” dedi Ayten fakat Akın araya girdi: “Ben hallerim Fehmi abi, sen tasalanma. Laf söz olacak bir durum yok, gördüğünüz gibi. Boşanma davası açılacak. O zamana kadar...” Ayten’e baktı. “Bu hanımefendi buraya gelmeyecek,”

Ayten anlamlandıramadı bu söylemi. Akın apartman sakinlerini kibarca geçirirken Cemil Bey ve karısı tentürdiyot ve pamuk getirdiler. Teşekkür edip aldı Akın. Sonra banyoya doğru gitti. Pamuğa tentürdiyot döküp şakağındaki yaraya bastı. Ayten peşinden gelmişti bu esnada. “Ben buraya gelmeyecek miyim bir daha?” diye sordu. Oysa burası evi değil miydi? Neden gelmeyecekti? Çok içerlemişti bu söze.

“Elbette gelebilirsin,” dedi Akın da.

“Fakat o zaman neden öyle dedin?”

Akın elindeki kanlı pamuğu bıraktı, yeni bir tane daha aldı. “Bu insanlar laf söz çıkarmak için yer arıyorlar, görmüyor musun? Sana kimsenin laf etmesine izin vermem.”

Ayten anlıyordu. Anlıyordu elbet fakat nereye gidecekti? Yeniden otel köşelerinde mi yaşayacaktı? İstemiyordu. Onsuz bir yerde yaşamayı göze alamazdı artık. Fakat yine de üsteleyemezdi. “Peki,” diyebildi. Yerdeki çantasını aldı, mektuplarını düzeltti.

“Ne oldu?” diye sordu Akın, bir eli pamuğu şakağına tutarken. “Nereye gidiyorsun?”

“Kalamazmışım ya burada?” dedi Ayten. “Otelde konuşacağım yeniden.” Akın’ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Yanlış anlamıştı onu Ayten. Sinirleri boşaldı, gülmeye başladı Akın. Ayten’in ise kaşları çatılmıştı onun gülüşüne. “Ne gülüyorsun?” diye kızdı.

“Tabii, istiyorsan otelde de kalabilirsin Zümrüt,” dedi Akın. Sonra ona doğru adımladı, tam karşısında durdu. “Fakat bizim kocaman bir evimiz vardı zaten, unuttun mu?” diyerek Ayten’in yanağına uzanan ön saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı okşayarak.

Ayten’in dudakları aralandı şaşkınlıkla. “Aşiyen’daki yalıyı mı diyorsun?”

Akın kafasını salladı onaylarcasına. “Evet,” dedi. “Hani şu bücür gazeteci, neydi adı, Ferit miydi?” Ayten kafasını salladı onaylarcasına. “Hah, işte ona yalının yandığını söylemiştim, sen de koşa koşa arabaya binip gelmiştin. Üstelik çıplak ayaklarınla...”

Akın konuştuğu Ayten’in gözleri dolu dolu oldu fakat dudakları gülümsüyordu. “Beni izlemiştin! Senin yaptığını dün anladım ben de. O gülden sonra...” Akın’ın yüzünde de aynı melankolik gülümseme vardı. Ardından Ayten birden Akın’ın göğsüne vurdu hafifçe. “Ödümü koparttın!” dedi küçük bir öfkeyle. “O yalı yansaydı ben ne yapardım? Hiç mi düşünmüyorsun beni?”

“Ben de yanıyorum,” diyerek Ayten’in elini tutup kalbinin üzerinde sabitledi Akın. “Ellerinde... Yanar tutuşurum ellerinde, bana senin yangınında ölmeler yetmez.”

Ayten kollarını onun boynuna sardı bu sözler üzerine. Akın ise az evvel Yavuz’un söylediklerini düşünüyordu. İzmir’de geçirilen

muhteşem yaz, gezilen koylar, sarılmalar, öpüşmeler... Bütün bunların bir yalandan ibaret olduğunu elbette biliyordu. Takıldığı nokta bunlar değildi. Takıldığı nokta Yavuz'un bunları kendisine söyleyebilmesiydi. Bütün bunlara inanmasıydı. Bu normal değildi. Bu, hastalıklı bir kafa yapısıydı.

"Gerçekten gitmek istiyor musun? Oraya, yalıya..." diye sordu Ayten geri çekilirken.

"Evet," diye yanıtladı onu Akın. "Yoksa sen istemiyor musun?"

Bilmiyordu Ayten. Yalıya en son karnında Leyla varken girmişti. Eşyalarını toparlamak ve Tarabya'daki villaya gitmek için. Bunun dışında hiçbir şekilde o eve gidememişti. Gitse, o evden çıkmak istemeyeceğini biliyordu. Evi ev yapan Akın'dı çünkü, o yokken koskoca yalının bir anlamı kalmıyordu.

"İstemiyor musun Zümrüt?" diye yineledi sorusunu Akın. Bir elini onun yanağına koyup okşadı.

Ayten yanağına konulan ele kendisini bastırırken, "İstiyorum," dedi. "Seninle her yere..." diyebildi.

Tam bu sırada kapı çaldı. Polisti gelen. Akın polislerle bir yanlış anlaşılma olduğu üzerine konuştu. Kaşındaki yara polislerin dikkatini çekti, onlara Ayten'i göstererek *şiddetli geçimsizlik* dedi. Apartman sakinlerinin olayı büyüttüğünü, aralarındaki sorunu çözdüklerini söyledi. Polisler şaşırmıştı. Hiç de yeni tartışmışa benzemiyordu hâller, sürekli gülecek gibi duruyordu çift. Polisler gider gitmez de gülmeye başladılar zaten.

Akın, "Onun başka bir kadınla beraber olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Ayten'e.

Ayten omuz silkti. "Hayır," dedi. "Boşa salladım dolu tuttum. Şüphelenmiştim zaten."

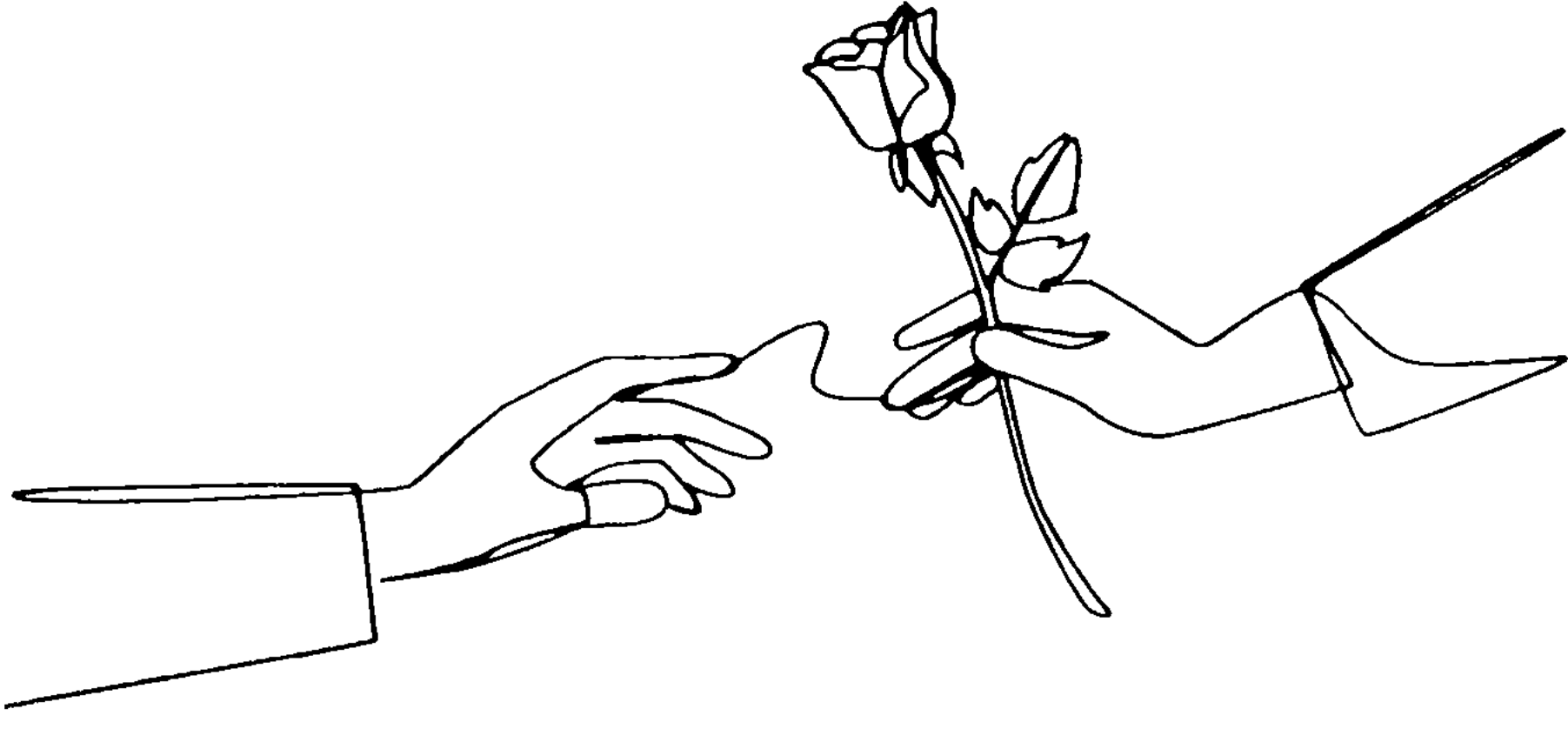
Akın şaşırdı. "Nasıl şüphelenmiştin?"

"Söylemem. Eğer bir gün beni aldatırsan nasıl anlarım yoksa?"

Akın, Ayten'in beline sarılıp kendine doğru çekti onu. "Senden başkasını seversem öleyim," dedi gözlerinin içine bakarak. O kadar inanarak, o kadar yürekten söylüyordu ki bunu, böyle bir şeyin ihtimali bile olsa gerçekten ölecek gibiydi.

Ardından Akın şakağından sol kaşına doğru bir yara bandı yapıştırdı kendine, sonra mutfağı toparladı. Bu esnada Ayten'in mutfak masasındaki alyansını da cebine attı, zamanı geldiğinde yeniden onun parmağına takmak için. Ayten balkondan dışarıya bakıyordu, bir sigara yakmıştı. Ne çok gelmişti Bebek sahiline hamileliğinin son aylarında. Ne çok bakmıştı şu denize, Boğaz'a... Ne çok ağlamıştı turnaları ve serçeleri düşünerek. Şimdi o günler de çok uzakta kalmış gibi geliyordu ona. Bütün acılar durulmuş, bir taş gibi ağırlığı çökmüştü yüreğine. Kurtulması gereken tek bir bela kalmıştı yalnızca. Sonra her şey bitecekti. Sonra çok mutlu olacaklardı. Artık yarınlar vardı. Yaralar da vardı yarınlar da. Akın evin pencerelerini kapattıktan sonra Ayten'in ardında, balkon kapısının önünde durdu. Denizin ötesine doğru bakıyordu Ayten hüzün dolu gözlerle.

“Zümrüt,” diye seslendi, Ayten ona döndü. “Hadi, evimize gidelim artık sevgilim.”

8. BÖLÜM: SEVDA ALEGORİSİ

Bahçe kapısını mutlaka yağlamak gerekiyordu. Acı çeken bir kadının inleyişi gibi ses çıkarıyordu hareket ettikçe. Sinir bozucuydu. Akın kaşlarını çatı bu sesi duyunca. Fakat hemen düzeltti kendini ve elindeki renkli kâğıda sarılmış güllere eğdi burnunu, kokladı. İşte şimdi gülümseme, mutlu olma zamanıydı. Eve uzanan taş yolu yüzündeki bu gülümsemeyle yürüdü. Kapıya geldiğindeyse tam zili çalacaktı ki durdu. Evin kapısı aralıktı.

Kapıyı ittirip içeri baktı. “Zümrüt?” diye seslendi. Sesi yalının içerisinde yankı yaptı. İçeriden belli belirsiz konuşma sesi geliyordu. Yüzündeki gülümseme yerini meraka ve ufak bir endişeye bırakırken içeri girdi. “Sevgilim, ben geldim!” diye seslendi yeniden.

İçeri girdikçe o sesin radyodaki haber spikerine ait olduğunu anladı. Ses mutfaktaki radyodan geliyordu. TRT’nin diksiyonu kendine hayran bırakan spikeri akşam haberlerini sunuyordu. Akın kucağındaki gülleri mutfak masasına bırakırken kaşları çatıldı. Geri dönüp koridora doğru bakındı. “Zümrüt!” diye bağırdı yeniden. Yürüdü, merdivenlerin başlangıcına geldi. “Sevgilim, neredesin?” dedi yukarıya doğru.

Ses yoktu. Akın zorlukla yutkundu.

Bir zaman sonra ona sinir bozucu gelen radyonun sesini kısma-ya gitti. Sanki her şeye sebep olan o radyonun sesiymiş gibi hışımla girdi mutfığa. Dolaplardaki envaiçeşit tava, tencere ve tabak tezgâha indirilmişti. Bir kova da su vardı arap sabunuyla köpürtülmüş. Anlaşılan Ayten dolapları siliyordu. Peki neredeydi? Tam radyonun sesini kısacaktı ki duyduğu isimle duraksadı. “*Karaca Tekstil’in kurucusu Yavuz Karaca’nın kullandığı araç, bugün öğlen saatlerinde Samatya yakınlarında virajı alamayarak kaza yaptı. Olay yerine intikal eden*

polis ve cankurtaranların aktardığı bilgilere göre ünlü iş adamının yanında henüz kimliği belirlenemeyen bir kadının bulunduğu, ikisinin de durumunun ağır olduğu belirtildi. Yapılan ilk tetkiklerin ardından hastaneye kaldırılan Karaca...”

Akın'ın gözleri masanın üzerindeki yedi güle döndü. Derin derin soluklandı fakat yetmiyordu. *Zümrüt müydü?* O aracın içindeki kadın o muydu? Masanın kenarına tutundu. Bir an beyni durdu. Zil çalıyordu. Masaya tutunan eli yumruk hâlini alırken anlık olarak gözlerini yumdu. *Kim? Bana onun kazada yaralandığını kim söyleyecek? Neden? Neden onun yanındaydı?*

Kapı zili sinir bozucu bir şekilde çalmaya devam ederken aynı zamanda kapıya vurulmaya başlandı. Akın gözlerini araladı, ağır ağır yürüdü ve kapıyı açtı.

6 Gün Önce

Aşıyan yokuşunun önünde durdurduk taksiyi. Akın taksinin ücretini öderken ben hemen indim aşağıya ve yokuşa baktım. Serin sonbahar rüzgârları, yolun iki yanında uzanan ulu çınar ağaçlarını kıpırdatıyor, şelale sesi gibi çağlayan bir ses sunuyordu bize. Yola bakarken çok huzurlu ve mutlu hissediyordum. *Uzun zamandır hiç hissetmemiştim bu iki duyguyu.* Akın sol elimi kavrayıp elimi sıkıca tuttuğundaysa yüzüm ona döndü, gülümsemem büyüdü.

“Biraz yürümek iyi olur diye düşündüm,” dedi Akın. Esasında taksiyi durdurma fikri ondan çıkmıştı fakat taksi durur durmaz inmiştim ben de sevinçle.

“İyi oldu bence de. Bu yolu seviyorum,” dedim. Yokuşu çıkmaya başladık sallana sallana. Dün geceki rahat uykumun ardından bu sabah yaşananlar düşünülmezse, iyiydim. Sabah Akın'ın mektuplarını otelden aldıktan sonra çantamda kalan haplarımı da yutmuştum. Her şey yolundaydı.

Yolundaydı, değil mi?

İnanmak ister gibi Akın'la birbirine geçmiş ellerimize baktım. Sıcacık eli. Sımsıkı tutuyordu. *Bırakmam,* der gibi. *Bir daha asla bırakıp gitmem.* Gerçekten konuşuyordu sanki eli benimle. Kendi kendime gülümsedim. Yokuşu sessizlik içerisinde çıktık. Her yere değdi

gözlerimiz, her yeri hissettik içimizde. İkiz yalıların bulunduğu yola geldiğimizde ise durduk. Akın bir bizim yalıya bir de yanındakine baktı. Bense ona.

“Uzun zaman oldu bu eve girmeyeli,” dedim solgun bir sesle. “En son yandığı yalanını söylediğinde geldim. Onda da zaten içeri girmedim. Anahtarım yoktu yanımda...” derken şimdi de yanımda anahtarların olmadığını hatırladım. “Yine yok anahtarlar!” dedim şaşkınca. Tarabya’daki villada unuttuğum çantanın içindeydi.

“Gel, gireriz bir şekilde içeriye,” diyerek beni hafifçe çekti Akın. Bahçe kapısının demir kemendini yukarı kaldırdı ve ittirdi. Tiz bir ses çıkararak açıldı kapı. Şimdi bu eve geri dönmek, bu bahçede yeniden bulunabilmek, üstelik onunla tekrar buraya geri dönebilmek bambaşka hissettiriyordu bana. Bu koca yalıda ne anılar biriktirmiştik beraber. Bu koca yalıda anılarla beraber acılar da biriktirmiştik. En büyük acımı da toprağa vermiştim.

Kapının önünde bir süre durduk. Sonra Akın beni ön bahçeye doğru çekiştirdi. Ön bahçe bakımsızlıktan ot bürümüştü. Öndeki Erik ve ufak çamlar da aynı şekilde yer yer kurumuştur. Mutfağın olduğu kapıya yanaştı Akın. Bir elini gözlerinin üstüne siper ederek camdan içeri baktı. Ardından geri çekilip kapıya bakındı.

“Kırmak lazım bu camı,” dedi geri çekilip. O an bu camın bir kez daha kırılacağını düşündüm. İlki ben bayıldığımda Yavuz’un gelip kırmasıydı. Yalının içerisinden acı ve yalnızlıkla boğulan bir kadını çıkartıp başka bir acı ve yalnızlığa bırakmıştı. Şimdi ise Akın’la bu evi ev yapmaya beraber gelmiştik. “Sen burada bekle, ben kazan dairesinden bir şey bulup geliyorum.”

Akın giderken ben bahçeye bakındım. Sonbahar vurgunu yemiş ağaçlar yapraklarını artık dökmeye başlıyordu bahçeye. Yaprak yığınlarının yanı sıra yalının Boğaz’a bakan manzarasını bile çok özlemiştim. Başımı sağa doğru çevirip diğer yalıya baktım. İçim sıkıştı oraya bakarken, hemen gözlerimi kaçırdım. İçimden *umarım Yavuz o yalıya geri dönmez*, dedim. Yüreğimde hâlâ büyük bir korku vardı. Bu sabahki çıldırmış gibi bağırışı, tehdit edişi, yalanları... Korkunçtu. Deli gibi korkuyordum ondan.

Akın elinde büyükçe bir kürekle geri döndüğünde “Kenara çekil de üzerine başına cam sıçramasın,” dedi. Dedliğini yaparak geri çekildim. Akın küreğin demir kısmını kaldırıp kaba bir kuvvetle cama indirdi. İlk vuruşta çatladı cam. İkinci vuruştaysa iki baş büyüklüğünde koca bir delik açıldı. Daha sakın vuruşlarla deliği büyüüttü Akın, ikimizin geçebileceği kadar. Sonrasında kendisi geçti. Mutfığa bakındı anlık olarak. Ne düşündü, bilemem. Gözleri doldu hemen.

Ama ben artık hüznün istemediğimden, “Beni kapıda mı bırakacaksın?” dedim hayıflanır gibi.

Bana baktı ve ellerini uzattı. “Gel,” diyerek gülümsedi. Uzattığı ellerine tutunarak dikkatlice geçtim açılan cam oyuğundan. Kırık camların üzerine basınca kıtır kıtır ses çıktı. Akın beni kendine doğru çekti, sol eliyle belimi kavrayıp kendine bastırdı. Yüz yüzeydik, tam karşımdaydı güzel yüzü, yeşil gözleri. Duramadı, eğilip sağ yanağımı öptü. Ben de kollarımı boynuna sardım, sıkıca sarıldım ona. Ayakkabılarımızın altındaki cam kırıkları sanki hayatımızdaki kırıklardı ve biz onları ezip geçiyor, ardımızda bırakıyorduk. Sarılarak, birbirimizi öperek onları yok ediyorduk ki bu, bir insanın geçmişinden en güzel kurtulma yoluydu.

Akın yeniden elime uzanarak beni içeri çektiğinde evin içerisindeki o havasızlık ciğerlerimizi boğdu. Birkaç saniye salona açılan kapının önünde durup salona bakındık. Her şey öylece kalmıştı. Ben nasıl bıraktıysam öyle... Hüznümüzde garip bir mutluluk vardı. Sanki hiçbir şeyin geçmişimizden daha kötü olmayacağını biliyorduk. Bu evi yeniden hakkıyla ev yapmak için can atıyorduk. Yukarı çıkacaktık ama o an parkelerin üzerinde çamur izlerini fark ettik. İşte o zaman, mutluluğumuzun üzerine gölge düştü.

“Kapı kilidini de değiştirmeliyiz,” dedi Akın.

“Evet,” diye onayladım. Yavuz’un ayak izleriydi bunlar. Kim bilir bu eve kaç kere geldi, hatıralarımızın hangisine el attı...

Sonra yukarı çıkmaya başladık. Her basamak anı, her basamak buram buram geçmiş... Akın elime sıkı sıkı sarılıyor, ben kendimi ona uydurmaya çalışıyordum. Üst katın antresinde durup odalara açılan kapılara bakındık bir süre. Biz de eşyalar gibi, duvarlar gibi

sessizleştik. O ne düşündü bilmem. Ben elimde çoraplarla koşuşturup bu boş evde onu aradığım günü hatırladım.

Ayakları direkt yatak odamıza yöneldi. Tabii ben de gittim. Yatağımız öylece kalmış. 16 Kasım'da nasıl bırakıldıysa, öyle. O fark etmedi ama benim dikkatimi başka bir şey daha çekti o an: Ona diktiğim damat gömleği gardırobun kapağına asılı duruyordu. İçi boş, kolları aşağıda fakat kapıya doğru dönük, bizi beklemekten usanmış birinin bedeni silüetinde bekliyordu. Akın fark etmedi onu. Gözleri çekmecesini açık dolaptaydı.

Elimi bırakıp oraya doğru yürüdü. Çekmecedeki birkaç kâğıdı aldı eline, bakındı. Yüzü gerildi, sinirleri bozuldu. Bense damat gömleğinin yanına gidip dokundum. Tozlanmış, beyazının kıvrım yerlerine dolmuş tozlar. Yıkayıp, ütüleyip asmıştım hâlbuki. Giyme-sine günler kala neler gelmişti başımıza.

“Mektuplar yok,” dedi Akın. Gözlerim ona döndü. “Annemin ve senin mektupların yok.”

Kimin aldığı aşikârdı. İçim sızladı bunu düşününce. “Eğer istersen ondan isterim,” dedim. Fakat korkuyordum. Yavuz’la yüz yüze gelmekten, onun sözlerinden, bana bir şey yapacak olmasından korkuyordum.

“Hayır,” dedi Akın. Çekmeceyi ittirdi. Yanıma doğru seğirtirken gözü ardımda kalan gömleğe takıldı. Kaşları çatıldı. “Bu...” diye mırıldandı.

“Ben dikmiştim,” diye itiraf ettim. “Damat gömleği. Senin içindi.” Gömleği askısıyla beraber elime alıp okşadım. “Vermeye fırsat olmadan başımıza gelenlere bak.”

Başımı gömleğe eğip hüznle baktım. Akın ise bana yaklaşıp çenemi tuttu, ona bakmam için kaldırdı. Dudağının kenarında buruk bir tebessüm vardı. “Benim için mi diktin?” dedi inanamayarak. “Bana hediye olarak...”

Başımı salladım onaylarcasına. “Gömleklerinden kalıp çıkarmıştım. Enstitü pazarına gidip kumaş, iplik ve düğme aldım. Özel olsun istedim çünkü sen benim en özelimdin.”

Akın beni kendisine doğru çekti ben bunu söyler söylemez. Gömlek ikimizin arasında kaldı ellerimle beraber. Gözlerimi yumdum.

Evimdeydim, her anlamda. Eve dönmek çok güzeldi. Hayal veya rüya olmadığını yeni yeni anladığım bu gerçeklik çok güzeldi. Yuva hissi bambaşkaydı. Aitlik hissi ise paha biçilmezdi.

Geri çekildiğinde ellerimi öptü. Bir şey söylemedi. Söylemedi ama bin kelimeye bedel baktı yeşil gözleriyle gözlerime. Özlem dolu, aşkla, hasretle... Yeniden dünyanın en güzel şeyine bakar gibi bakıyordu gözleri bana bakarken.

Evin her yanını el ele gezdik. Tavan arasındaki fotoğraf odasını, mavi taş küvetli banyomuzu, çalışma odasını, güllerimi sakladığım odayı, çamaşır odasını, mutfığı, salonu, alt kattaki misafir odasını; kısacası her yeri ama her yeri dolaştık. Fotoğraf odamızdaki kırmızı ışık kesmiş, yanmadı. Tavan arasında bir çatlak olduğunu fark ettik bir de, oradan su sızıyor olmalı ki çatlak ince bir yosun tutmuştu, her yerde ise kalın mı kalın bir toz tabakası hâkimdi. İçinde yaşanmayan evlerin üzerini hep böylesi bir tabaka kaplıyordu sanırım. Benim kalbim de onun yaşadığı yerdi ama o gittiğinden beri ne yosun tutmuştu ne de toz.

Akın çalışma odasındaki defterlerine bakınırken ben de yatağımızdaki çarşafları çıkardım. Tozlanmıştı hâliyle onlar da. Elimi neye atsam minicik minicik tozuyordu her şey, hapşırıp duruyordum. Ben yatak odasında, o da çalışma odasındaki tozları yuta yuta karşılıklı çok yaşalarla bir saat kadar oyalandık. Merdaneli makinede bir güzel yıkadım çarşaflarımızı. Katlayıp dolaba koyduğum ne varsa üzerine rutubet kokusu sinmişti. Bu şehrin en çok rutubetinden nefret ediyordum. *Ey İstanbul, sen de gözü yaşlı bir ana mısın yoksa benim gibi? O yüzden mi bu rutubetin, ağlayışın, yosun tutuşun?*

Bir süre sonra acıktık hâliyle. Daha doğrusu Akın acıkmıştı, ben dolapta ne varsa indirip yıkamaya kararlı olduğumdan dalmıştım. Bir makine gibi kurmuşum kendimi, *bugün o dolaptakiler yıkancak!* Rutubet kokusu bana babamın evini hatırlatıyordu. Duvarları kararan odamızı, geceleri soğuktan titreyişimizi, ciğerlerime bile sinen iğrençliği...

“Ben bir şeyler alıp geleyim mi?” diye sordu Akın.

Kalçamı merdaneli makineye dayayıp ona bakarken soluklandım. “Ne alacaksın?”

Omuz silkti. “Bilmem. Manava bakayım mı?”

Manavdan ne alınır? Sebze. Yaz bitimi, sonbahar başlangıcı ne yenir? Taze fasulye, biber dolması. Biber dolması için domates, pirinç ve ben yoğurt sevdiğimden yoğurt da gerekir. Tabii soğan. Yağıydı, salçasıydı derken... Taze fasulye nasıl olur? O da güzel olur ama doyurur mu biber dolması kadar? Eğer her şey yolunda gitseydi, Akın’la neredeyse iki senelik evli olacaktık ve ben bu iki senede mis gibi tarhana yapardım ona ellerimle. *Koskoca yalının terasında tarhana mı kurutacaktım?* Niye kurutmayayım? Hem Akın severdi bence benim tarhanamı. Zehra da çok överdi, *elin lezzetli, yapıp satsak ya* bunu derdi. Ne bileyim, çekinirdim o zamanlar. Ama şimdi yok tarhanamız. Ve biz evli değiliz.

Ben gerçekten onunla yalıdayım ve ne pişireceğimi düşünüyorum.

“Biber dolması,” dedim birdenbire. Şaşırdı sanırım. Ağır geldi. “Ya, şey...” diye geveledim sonra ama aklıma başka diyecek bir şey gelmedi. Ik mık ettim.

“Yoğurt da alıyorum,” dedi Akın ve geri döndü. Peşinden yürümeye başladım.

“Ya, Akın... Zor olur o şimdi. Ayıkla, iç hazırla, doldur, pişir... Yoruldum hem ben. Atıştırmalık bir şeyler mi alsak?” dedim. O ise cüzdanını eline almıştı ve ceketini giyyordu.

“Yok,” dedi bana. “Hanımım ne isterse o. Hem ben de özledim elinin lezzetini.” Bana dönüp baktı. “Böyle dediğime de bakma, o biber dolmalarını doldururken sana yardım edeceğim tek tek. Bu yorgunluk ikimizin.”

Hanımım dedi... Aval aval bakarken gülmeye başladım bu sözüne. O da gülerek yanıma geldi. Saçlarıma bir öpücük kondurdu. Hemen döneceğini söyleyerek koşar adımlarla gitti. Daha ben ona ne alması gerektiğini bile söylemeden kuş gibi uçtu. Tabii ben hemen arka balkona koştum. “Akın!” diye bağırdım, o bahçe kapısından çıkarken. “Dolmaya ne konulacağını biliyor musun? Sadece biberleri alıp gelme!”

Kızdı beyefendi. “Eh be Zümrüt!” dedi sinirli sinirli. “Sanki padişah çocuğuyuz!”

Padişah çocuğu değilsin tabii sevgilim ama Dilektaş Mahallesi'nde büyümüş avam adamlardan da değilsin. Bugüne bugün kaç kişinin yalısı var şu İstanbul'da? Kaç kişi sen gibi Akın? Sana en benzeri şu yan yalının sahibi hıyar ama o bile o kadar korkunç derecede uzak ki sana ...

Akın'ı beklerken yalının Boğaz'a bakan balkonuna çıktım. Öylece duran beyaz demir sandalyenin tozunu elimle silkeleyip oturdum üzerine. Manzaraya bakarken sigara içmek istedim, ardından vazgeçtim bu fikirden. İçimi yakan başka türlü bir zehir vardı. Yavuz'un boşanma işini yokuşa süreceği düşüncesi. Sol dirseğimi sol dizime dayayıp çenemi avucuma yerleştirdim. Bir avukat bulmalıydim. Evet, bunun için biriyle görüşmeliydim. Akın'dan yardım istemeli miydim? Oysa onu bu konudan o kadar çok uzak tutmak istiyordum ki... Bu mesele benim midemi bulandırıyor, o nasıl tahammül etsin?

Sonra ansızın aklıma Ayfer düştü. Zamanında İstanbul Üniversitesinde okuyan, mahalleden arkadaşım, Elif teyzenin kızı Ayfer... *Şimdiye çoktan mezun olmuştur* dedim kendi kendime. Seksen yılında ikinci sınıftaydı. Hukuk şöyle zor böyle zor der, hafif üstten konuşarak bizi çatlatırdı kısır günlerinde. Başında babası olmamasına rağmen -vefat etmişti babası- annesinin dantel, kanaviçe, yazma oyası ve patik örmesiyle gitmişti üniversiteye. Çok imrenirdim. *Keşke* demiştim bir gün, *benim de babam ölse de ben de gidebilsem*. Fakat biz çok kardeşlik. Hangi birimiz gidecekti? Babam ölse biz nasıl geçinecektik hem?

O zamanlar böyle düşünürdüm. Oysa yoksulluktan beter şeyler varmış, anladım. Ölüm gibi. Yitirmek gibi. Sahip olup kaybetmek gibi... Ne zaman aklıma düşse Leyla, ruhuna bir Fatiha okurum ve gökyüzüne bakasım gelir. İçimde yanan, ciğerimi küle çeviren o ateş titrer Leyla'yı düşündükçe.

Hayatı daha nasıl yaşayacaktım, bilemiyordum. Hayatı yeniden yaşamaya mı başlamalıydim yoksa kaldığım yerden mi devam etmeliydim? Kaldığım yerde zerrelere ayrılmışken devam etmek imkânsızdı fakat yeni başlangıçlar için çok olgün hissediyordum. *Bir güç olsa elimde, şu yaşadığım kötülükleri silse hafızamdan*, dedim

bir an fakat yine de istemedim bunu. Çünkü bu, Leyla'yı unutmak demekti. Bana bıraktığı bir dünya dolusu acıya rağmen onu unutmayı göze alamıyordum çünkü Leyla güzeldi, benden, bizden bir parçaydı, aranan, özlenen, beklenendi ve ben onu doğurmuştum. Bu öyle bir ikilemdi ki benim için, ne kalması ne de vazgeçip gitmesi mümkün bir diyar gibiydi.

Eli kolu dolu geldi Akın. Üç torba dolusu bir şeylerle. Tozlu masanın üzerine koydu torbaları, sonra aceleyle çıkardı içindikileri. "Önce manava gittim," dedi nefes nefese. "Biber, domates, soğan aldım. Soğanlar pek hoşuma gitmedi ama..." diye devam ederken yağ, tuz, salça, yoğurt, ağzı sıkı bağlanmış yarım kiloluk pirinç çıkardı diğer torbalardan. "Yine de aldım. Sonra bunları aldım." Pirinçleri işaret etti. "Hiç bakma öyle Zümrüt. Biber dolması deyip canımı çektirdin. Söz, taş falan var mı diye ben bakıp ayıklayacağım. Yardım edeceğim sana. Hem benim elim lezzetlidir. İtalya'da..." dedi ve sustu bir an.

"İtalya'da ne?" diye sorguladım. Yüzü gölgelendi. *Bir şey olmuş.*

"İtalya'da da güzel sofralar kurdum," dedi sonra. "Sen geleceksin diye... Seni beklediğim çok gün oldu."

Yanına yaklaşıp sağ koluna dokundum. "Düşünme artık bunları," dedim. Dedim fakat ben de düşünüyordum. Yaşadığımız yangının isi ne zaman geçecekti üzerimizden? "Hadi, başlayalım o zaman."

Önce mutfaktaki cam kırıklarını attık. Sonra masayı sildik, ardından kullanacağımız tabakları ve kaşıkları yıkadık. Pirinci o ayıkladı, ben de biberleri yıkayıp içlerini oydu. Bir ara, "Bir şey eksik," diyerek içeri gitti Akın. Döndüğünde ufak pilli radyo kucağındaydı. "Pikap çok toz tutmuş, onu temizlemeye şu an vakit ayıramazdım," dedi ve ekmekliğin üzerine koydu radyoyu. Radyonun antenini kaldırdı, çevirdi, onunla oyalandı bir süre ve nihayet bir istasyonda durdu. Akın'daki bu yaşam keyfine çok imreniyordum. Alt tarafı biber dolması pişirecektik fakat adam sanki dünyanın en güzel işini yapıyormuş gibi müzik açar, dans eder, her şeyi uzata uzata yapar, yine de güzel yapardı. Bir yere yetişilecekse aceleci olurdu sadece, onun dışında keyfi ne isterse oydu.

Pirinçleri ayıkladıktan sonra güzelce yıkadı. İç harcına koyulacak şeyleri de göz kararı koydu. Ben karışmadım. Gözüm hep ondaydı ama. Biber ayıklamam bitince hepten izledim onu. Aylardır mutfağa girmemiştım. Yani ne Tarabya'daki villada ne de İzmir'deki o evde hiç yemek yapmamıştım. Fakat şimdi burada, Akın'ın yanında yemek yaparken sanki o aylar hiç yaşanmamış gibi geliyordu. O korkunç ayları yaşayan ben ve ötekiydi sanki.

Öteki Ayten, ben Zümrüt.

“Dolduralım,” dedi Akın merakla. Bir kaşık aldı ve doldurmayaya başladı biberleri. Arkada Nil Burak *“Dizine yaslansam bir çocuk gibi, sanki ayrılmış da kavuşmuş gibi,”* diyordu tam bu sırada. *Sanki ayrılmış da kavuşmuş gibi...* Ellerimde biber suyuyla sağıma dönüp sarıldım ona birden. Şaşırdı fakat uyum bu ya, hemen uydurdu bana kendini. Onun ellerinde de dolma harcı bulaşığı vardı ama birbirimize değmemeye çalışarak, olabildiğince sıkı sarıldık.

Bence sarılmak çok mühim. Akın'ın sarıp sarmalaması ise çok elzemdi. Nefes kadar elzem hem de. Eğer o bir kaplumbağa olsaydı evi ben olmak isterdim mesela çünkü mütemadiyen ona yapışık gezerdim. Eğer mümkün olsaydı, yüzündeki süt lekelerinden herhangi biri olarak sessizce yaşamımı sürdürmeyi yeğlerdim. Ama Akın işte; o, beni göğüs kafesinin içerisine sevda diye koyuverdi. Bu daha önemli bir şey. Bu paha biçilmez, sugötürmez bir gerçek. Böyle bir şeydi işte ona duyduğum mecburiyet, bu kadar mühim.

Öyle böyle, radyoda şarkıları eskite eskite dolmaları emaye tencereye yerleştirmeyi ve kapağı kapatmayı başardık. İyi mi oldu kötü mü oldu lezzeti, bilemem fakat beraber emek verdiğimiz bir şey olduğu için iyisiyle kötüsüyle yiyeceğimiz kesindi. Merdaneli makinede yıkanan çarşafları sıktırdık sonra onunla, bahçeye astık. Asarken de çürüyen ip koptu. Yeni ip bulana kadar göbeğimiz çatladı.

Evi silip süpürme işini sonraki günlere bırakmaya karar kıldık çünkü yorulmuştuk. Akın alt sokaktaki bakkaldan bir camcıyı aradı, akşama doğru gelip bahçeye açılan kapının camını taktılar. Ben yukarıda yeni çarşafları sermeye durmuşken o, camcıyı geçirdi. Mutfaka girdiğimdeyse onu emaye tencerenin başında, tencere kapağını çenesine siper ederek ağzına dolma götürürken buldum.

“Hiç beni çağırma!” diyerek kızdım ona. Ağzı dolu dolu gülümsemi.

“Gel,” diyerek ufak bir biber dolmasını aldı ve bana doğru uzattı. Uzattığı biber dolmasını suyunu çeneme akıtarak çiğnerken lezzetini iyice yaydım dilimde. Evet, lezzetliydi. Ortalama bir biber dolmasıydı belki de ama bu, bizim biber dolmamızdı.

Hayat mı hızlıydı yoksa çekilen acıların üzerine bir anda gelen mutluluk acının etkisini azaltıyor muydu, bilemiyordum. İki gündür Tarabya’da unuttuğum mühim ilaçları kullanmıyordum fakat kendimi daha iyi hissediyordum. Zaten bir daha doktora gidemeyecektim, en azından o doktora bir daha gitmezdim. İyi miydim yoksa bardağın dolu tarafına mı odaklıydim şu an, kestiremiyordum.

Masaya iki tabak koydum, birer kâse de yoğurt. Hemen oturduk. Ona üç tane orta boy biber dolması, kendime bir. “Ne o, sevmedin mi yoksa?” dedi bu tekilliğe Akın.

“Yok, sevdim...” dedim kapağı kapatırken. “Sevdim ama fazla yiyemem. İçim almıyor.”

Kafasını salladı ve yemeğine döndü. Döndü fakat kaşları çatılmıştı, bir şeyler düşündüğü belliydi. Nitekim bir zaman sonra bana, “Daha önce söylemeye çekindim ama saçların yakışmış,” dedi.

Hayır, Akın. Yüzüme, gözlerime bakarak söylemedin bunu. Dünya üzerinde saçlarımı en çok seven sendin, unuttun mu, “Ege’nin aheste dalgalarını bile kiskandırarak şu güzel saçlarını hapsetme lastik tokalara,” derdin bana hep. Saçlarıma dokunur, okşar, sevişmelerimizde hazla hafifçe çekiştirirdin. Sevişmelerimizde bile kıyamazdın sen saçlarıma. Benim saçlarıma benden çok sen değer verirdin.

“Ben kesmedim,” dedim, kaşığımı tabağın kenarına bırakıp. “Kestiler.”

Bana göre artık aramızda hiçbir gizli saklı olmamalıydı. Saydam bir perde, beyaz bir yalan, en ufak ima... Hiçbirini istemiyordum. En beterini yaşamıştık zaten, daha ne olabilirdi? Akın’a her şeyi anlatmak istiyordum. Onu kıracağını, bin parçaya ayıracağını bildiğim şeyleri elbette söylemek istiyordum çünkü paylaşılmayan şeylerin pat diye onun önüne çıkmasını istemiyordum. Bu acıyı çekecekse yanında ben olmalıydım, bizim bizden başka sığınacak limanımız yoktu.

“Ne demek bu? Kim kesti?” diyerek o da bıraktı kaşığına tabağının kenarına.

“Ben bir süre akıl hastanesinde yattım,” diye itiraf ettim. “Şu intihar meselesinden sonra... Bir daha öldürmeye çalıştım kendimi.” Yemek boğazımıza dizilmişti, farkındaydım. Bundan sonra biber dolmasının bana hiçbir zaman bu akşam o iğrenç günleri hatırlattığı gibi hatırlatmamasını diledim. “Yapamadım. Yapamadım ama yanlışlıkla Yavuz’u vurdum.”

“Bunu biliyorum,” dedi. “Yani, onu vurduğunu. Ama akıl hastanesine yattığından haberim yoktu. Onca ay... Demek bu yüzden yoktun.” Dirseklerini masaya dayayıp şakaklarını ovaladı. “Ben hapishanede, sen hastanedeydin...”

“Yaşanan bunca şeyde kendimde ve sende suç arıyorum Akın,” dedim. “Evet, arıyorum. Bakma öyle bana, yapım bu, biliyorsun ki ben hep ilkin kendimi suçlarım. Ama yok... İnanır mısın ikimizin de bir suçu yok bu yaşananlarda. Keşkelerimiz var, üzüntülerimiz var, kırıklarımız var ama suçumuz yok.” Burnumu çektim. “Akın, ben onun bana olan hislerini bile tesadüf eseri öğrendim. Gerçekten bilmiyordum. Bilsem kendimi geri çekerdim. Gitmezdim, yüzüne bakmaz, terslerdim.”

“Yapardın,” dedi hemen. Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Biliyorum, sana inanıyorum Zümrüt. Sana hep inanırım... Artık bunu kendine dert edinmeni istemiyorum. Bu evliliğin içyüzü hakkında da bir şey duymak istemiyorum. Bunu neden yaptığın belli.”

“Önce Zehra’yı aradım,” dedim duymak istemediğini bile bile. *Duymak zorundasın Akın. Bana inandığını biliyorum ama beni dinlemek zorundasın çünkü anlatmazsam içim soğumayacak hiç.* “O esnada ev sahibiyle sorunları vardı, evden çıkmışlardı, Ferdi eniştem de aylardır işsizdi, kayınpederinin evine yerleşmişler. Ona gidemedim. Gidemezdim. Benim için en iyi ihtimal aslına bakılırsa Neşelerdi. Fakat onlar İzmir’e taşınmışlardı, üstelik Yusuf’un Kıbrıs görevi de çıkmıştı. Çok uzaktı, yolculuk yapmam düşük riskim olduğundan yasaktı o aylarda. Babama gittim...” Hatırladığım o korkunç günlerle nefesim tılandı, zar zor soluklandım. “Orada hayatımın en kötü günlerini geçirdim. Direndim Akın. Sana yemin ediyorum,

sabredecektim bebeğimiz doğana kadar babamın o leş ağzına, tavırlarına ama onların benim için, bebeğimiz için düşünceleri çok başkaymış, bilmiyordum. Seni yitirmemin acısı çok tazeydi, hiçbir şey düşünemiyordum ve sürekli kanamam oluyordu. Zaten sonra bu kanamalarımın da sebebi belli oldu. Babama hep fazlalık görünen bendim ama bebeğim de bundan nasibini aldı.” Gözlerimi yumdum sıkıca, sonra açtım ve soluklandım tekrar. “Yavuz’u aradım. Çünkü arayacak, yardım isteyecek kimsem yoktu. O an tek doğru oydu benim için. Bebeğimi düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Kimseye de bunu anlatamıyordum. Biliyorsun, biz evli değildik. Henüz evlenmemiştik ama bir bebeğimiz oluyordu... Ben korktum. Ben çok korktum Akın. Ahlak zabıtalarıyla uğraşmaktan, kınayıcı bakışlara maruz kalmaktan, yalnız kalmaktan korktum.”

Kurşun gibi yağıyordu kelimeler dilimden. Ben ağlıyordum, o da ağlıyordu. Elimi tutan eli sıkılaştınca sustum. Ona baktım buğulu gözlerimin ardından. “Suçlayamazdı,” dedi sadece. “Kimse seni suçlayamazdı ahlaksızlıkla. Bizim nikâh tarihimiz bile belliydi. Her şeyimiz hazırды. Zümrüt, bizim hiçbir suçumuz yoktu.” Tuttuğu elimi çevirdi, bileğimin iç kısmındaki kesik izine dokundu. “Bazı şeylerin sonuçları çok ağır, biliyorum fakat artık bütün bu anlattıklarını bir daha dile getirmemeni istiyorum senden.”

Başımı salladım onaylarcasına. “Peki,” dedim. “Sadece aramızda bilinmeyen şeyler kalsın istemedim.”

Uzanıp çenemi okşadı. Yanağımı yasladım hemen avucuna. “İyi yaptın,” dedi buruk bir tebessümle. *Akın kapalı bir kutu gibidir, ne anlatırsam kendi karanlığına saklar, hissettiği bazı şeyleri çok iyi saklar. Tıpkı şimdiki gibi...* Ne hissettiğini kestiremesem de darmadağınık bakıyordu gözleri. “Ben de vazgeçtim,” dedi çok sonra. “Yaşamdan.” Başparmağı sol elmacık kemiğimin üzerini okşadı. “Kendimde olmadığım bir gün ölmek istedim. Kendimi denize bıraktım.”

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama o engel oldu bana. “Önceleri çok kızardım anneme. Çocuk yanımda, etik yanımda ve öksüz yanımda hâlâ çok kızardım ona. Fakat artık bunca kızgınlığın yanında anlıyorum da onu. Köşeye sıkıştığında, çaresiz kaldığında, yüreği kor

ateşlerle dağlanırken insan yalnızca ölüme sığınabiliyormuş. Düşün ki, sen yaşıyordun bir yerlerde ve ben ölümü seçiyordum...”

Yanağımdaki elinin üzerine elimi koydum. “Akın...” diye mırıldandım ağlayarak ama kelimeler toparlanmadı dilimde. Demek o da benim gibi vazgeçmişti her şeyden.

“Zümrüt... Her şeyi, herkesi geride bırakalım. Bilmiyorum bu saatten sonra saadetin ne kadarı bulur bizi ama biz yine de mutlu olalım. Boşan ondan, dava açalım, iddet süresini düşürelim ve evlenelim. Çok geç kaldık, çok!”

Kafamı salladım onaylarcasına. Dizlerimi dizlerine yaklaştırdım, öne doğru eğilip sarıldım ona. Bir süre daha ağlaşmanın ardından biber dolmalarını sessizlikle bitirdik. Gözyaşlarıyla dolu biber dolmaları... İkimizin de yüzünde yaşanmışlıkların ve farkında olmanın getirdiği o acı ifade vardı. Yıkasak da, kazısak da yok edemeyeceğimiz bu acılık hep orada mı kalacaktı? Bilemiyordum.

Gün akşama dönerken neşemiz biraz yerine geldi. Akın çalışma odasında, ben de banyodaydım. İyice temizledim mavi fayansları. İşim bitince de onu çalışma odasının kapısında durup izledim. Defterlerini yığmıştı masanın üzerine, bakıyordu teker teker. Yüzünde değişik bir tebessüm... Bir dünya defteri vardı. Defterinin ilk sayfasına hep en güzel yazısıyla şekilli şukullu “*Amore!*” yazardı. Evet, karıştırdım defterlerini daha önce, ne yapayım? Bırakmasaydı ortalıkta. Biliyordu benim merak edip açıp bakacağımı, bilerek yapıyordu. Az hin değildi Akın. Okudum da. Okurken hep yazısının güzelliğini, ellerini, ellerine bulaşan mürekkebi düşündüm. Özel kalemleri vardı. Parlak dolma kalemleri, tükenmez kalemleri, envaiçeşit doldurma kalemi... Akın bu dünyada iz bırakmayı seviyordu. Fotoğraflarla olsun, dergilerle olsun, kitaplarla, şiirlerle, şu doldurduğu defterlerle olsun bir şekilde fikirlerini bu dünyaya kazımaya ant içmişti. Evet, ben de bu kazınmayı yaladım yuttum. Çokça ağladım okurken, bazen çok kızdım ona, bazen tekrar tekrar âşık oldum, bazen de İtalyanca yazdığı cümlelere sinir olup İtalyanca-Türkçe sözlüğü karıştırarak, yazdığı cümlelerin anlamlarını çıkarmaya çalıştım. Başardım mı, hayır çünkü yarısında sıkılıp bıraktım çoğunu fakat hepsinde aşka yakın kelimeler olduğunu anladım.

Amore aşk demekmiş bu arada, öğrendim. Son sekiz defterine hep amore diye başlamış. Tesadüfe bakın ki sekiz defterde de varım. Sanırım Akın bana jest olarak yaptı bunu fakat ilk zamanlar bana âşık olduğunu nasıl anladı da defterine amore yazdı ki?

İçeri kedi gibi süzülüp yanına geldiğimde ancak fark etti beni. Elimde leylak rengi bir bluz vardı, eğilip deftere yazısına baktım. Bütün defterlerine amore yazışı geldi aklıma. Öğrendim anlamını ama yine de sordum. Aşkı bir de ondan duymak istedim. “Amore ne?” diye sordum.

Bilmiş bir gülümseme geldi kondu dudağına. “Amore,” diye mırıldandı benim e’yi düz söylememin aksine o son harfi daha yumuşak, yayvan ve kendine has söyleyerek. “Aşk demek amore,” Başını defterine eğip bir şeyler daha yazdı. “Aşk demek, sevda demek...”

Leylak rengi rutubet kokmuş bluzumu banyoya bıraktım. Gülümsüyordum. Banyonun aynasındaki aksim ne güzel göründü bana. Kısa saçlarım, uzayan tırnaklarım, yirmi dördümde yüzümde beliren çizgilerim ne hoş geldi gözüme. Onun yanında kendimi sevmeyi özlemiştim. Yanına gittim tekrar’sessizce. Defterine yazmaya çekinmiyor, benden hiç sakınmıyordu yanına gelsem bile. Kollarımı omuzlarına sardım, usulca oturdum kucağına. Sandalyesi gıcırdadı o da beni sarmalarken. Gözlerine baktım. Âşık olarak, sevgilisi olarak, evi, memleketi olarak baktım. Ardından başımı göğsüne yasladım. Sıkıca tutulmuş ömürlük bir nefes gibi kalakaldım göğsünde. *Bırakma beni.*

Bir fikrin, duygunun, davranışın veya eylemin simgelerle ve benzetmelerle ifade edilmesi alegoridir. Hangi kitapta okudum bunu, bilmem ama aklıma takılmıştı ve araştırmıştım. Defterlerimden birinde karşıma çıktı şimdi bakınırken. İnce, soluk renkli, alelade defterlerim... Konuşmak için bir insana ihtiyaç duymazdım ben çoğunlukla. Çünkü çoğu insan dinler gibi görünür, geçiririrdi. Oysa kalem kâğıt öyle mi? En azından düşüncelerimi somut bir şekilde kaydeder, sonsuzluğa saklardı.

Alegori... Bu tuhaf kelimenin üzerinde çok durdum bugün. Neyi neyin yerine koyuyordum bu hayatta? Mesela anne yerine kimi, nasıl

bir şeyi koyuyordum? Anne demek büyük bir boşluk, anne kesilen saçlar, öpülen kafa üzeri, ince ve güzel kadın, tatlı bir gülümseme, ağlayarak yazılan yazılar, gözyaşlarıyla dağılmış mürekkepler, bir silah sesi ve puslu hatıralardı benim için. Anne, korku ve yitirme alegorisiydi.

Baba? Baba yok. Neyin alegorisi olabilir? Yokluk alegorisi. İçine hiçbir şey koymaya bile layık görmediğim, boş bir alegori. Baba... Bilmeden giyindiğim ve bilmeden yitirdiğim bir sıfat sadece.

Zümrüt peki? Zümrüt başka... Bambaşka. Zümrüt iyi olan her şeyin alegorisi olabilir benim için. Güzel bir düşüncenin, sıcak bir rüyanın, iyi bir hayalin, diktiği damat gömleğindeki muntazam çizgilerin, aşkla bakan gözlerindeki o anlamın, sesinin tınısına düşen o sevginin alegorisi olabilir. Bir baksam İstanbul'a, yedi tepenin yedisinde de Zümrüt'ü görürüm ben çünkü bana bunu düşündüren ona olan hislerimdir. Bütün Türk kahvelerinde onun gözleri saklıdır. En güzel şiirlerde hep adı gizlidir. Çiçekler baştan başa onun kokusuyla yarışır. Şarkılar onadır ve mütemadiyen onu anlatır. Bırak saçların kısalsın Zümrüt ama ömrün hep uzasın benimle. Ne abarttın Akın, dersin belki bana sevgili defter. Seveda biraz da her şeyin abartısı değil midir? Her şeyden az, Zümrüt'ten çok, Zümrüt'ten abartı, Zümrüt'ten ibaret... Akın'ı Akın yapan en güçlü şey, Zümrüt sevdası değil midir?

Onu sevdim, seviyorum ve biliyorum ki hep seveceğim. Yarın yokmuş gibi, bugün son günümüzmüş gibi, doludizgin bir yürekle, pür bir sevdıyla... Bu, benim Zümrüt'le bitirdiğim sekizinci defterim.

Eve döndük, sevgili defter. Evimize döndük.

Temennim tüm defterlerimde, her sayfaya bir şekilde onun ismini yazabilmek. Ömrüm el verdiği sürece her satırda ona olan sevdamı yazmak boynumun borcu olsun. Hâli tavrı yerine gelecek, biliyorum. Çalınan her şey için eksile eksile tamamlanacak Zümrüt, inanıyorum. Belki bu evde, belki de Bebek'teki o apartman dairesinde lakin mutlaka yakalayacak o eski ışıltısını. Hem bugün biber dolması pişirdi. Çok güzel yapıyor, bir koca tencereyi yiyecektim neredeyse, zor tuttum kendimi. Eski günlerde olduğu gibi tencereyi açıp kapağını diğer elimle çene altıma siper edip ayakta dolmaları götürüyorum diye çok kızdı bana ama kızsın diye yapıyorum, bilmiyor ki? Seviyorum öfkesini. Seviyorum beceriksiz nazını, iyi şeyler yaptığında övgü bekleyen kaçamak gözlerini,

gölüşünün perdelediği saydam hüznünü, bir başına dimdik ayakta durmayı öğrenişini, büyümesini, değişmesini, çiçeklenmesini, katman katman açılmasını...

Amore ne diye sordu bana az önce. Gördü tabii deftere yazdığımı, kaçırır mı? Hepsini okuduğunu biliyorum. Hoşuma gidiyor. Okusun. Ne çıkar? Hiç sakınmam ondan. Amore neymiş? Aşk dedim ona. Çamaşır asıyordu. Elinde rutubet kokmuş güzel bir bluzu var, leylak rengi. Silkelemişti ben söylemeden önce. Aşk dedim, kalakaldı bir an. Ya, işte Zümrüt Hanım, böyle kalmıştım ben de aşkı görünce. Seni görünce.

Bu esnada gelip kucağıma kuruldu. Kedi gibi, sevilme ihtiyacıyla, sessizce. Bıraktım defteri kalemi, sardım ona kollarımı. Şimdi yetersiz kelimeler. Konuşmak anlamsız. Zümrüt ki bir sevda alegorisi benim için. Sevdayı anlatmaya başlasam ondan başlar, yine onda bitiririm. Şu boynuma sarılı kollarından, göğsüme yaslanan başından, üzerime bırakılan ağırlığını taşımaktan bıkmam hiç. Birbirimizin her şeyi olmaya yemin etmişiz sanki. Öyle sonsuzluğa, öyle geleceğe...

Bir zaman sonra onu odamıza taşıdım. Uykusu geldi, yorulduk tabii bugün. Tertemiz çarşafları ütöleyip de sermiş yatağımıza. Yatağıımız! Evimiz! Biz! Her şeyin anlam kazandığı bu mabet... Huzurlu bir uykunun bizi beklediğini biliyorduk ikimiz de fakat uykuya kucak açmamız çok uzun sürdü. Onu öptüm, okşadım saçlarını, omuz başlarında usulca gezindi parmaklarım. Keza o da beni öptü, çenemi, boynumu, dudaklarımı... Fakat çekingen hareketleri, sinmiş. Aramızda bir sınır vardı, biliyordum. Bu katılık, bu donukluk ikimizde de vardı.

Yarın ne getirecekti, bilmiyordum fakat yarınların bu katılığı kıracağını biliyordum.

“Senin için en iyisi bu!”

“Hayır!” diyerek döndü annesine. Gözleri kan çanağıydı, ağzından içtiği viskinin keskin kokusu yayılıyordu her konuştuğunda. “Anne, anlamıyor musun? Olmaz! Olamaz! Bırakamam onu! Ölürüm!”

Jale Hanım sertçe tuttu oğlunun kolunu, çekti. “Saçmalamayı kes Yavuz Ali!” diye bağırdı. “Bana anlattıklarının farkında mısın? Akın yaşıyor dedin, yaşıyor! Üstelik ortak olmuş şirkete! Bir anda planlayarak karınla gittiğin yemekte karşına çıkıvermiş! Kim tutabilir Ayten’i? Kim durdurabilir? Ona deliler gibi âşık olduğunu sen de biliyorsun, görüyorsun...”

“Ya benim aşkım? Ya benim ona olan aşkım ne olacak anne?” dedi Yavuz da yakarır gibi. “Hiçim onun gözünde, hiç! Onun için neler yaptım ben! Bana karşı o kadar nankör oldu ki...”

“Aşk mı?” dedi Jale Hanım üst perdeden. “Âşık olduğun için mi aldattın onu?”

Yavuz bu sözlere çok öfkelenmişti. “Anne, git! Git, beni yalnız bırak!” dedi annesine ve masanın üzerine koyduğu viski şişesine uzandı. Ancak annesi ondan önce davranıp şişeyi kapmıştı.

“Yeter, içme daha fazla,” dedi ama Yavuz sarsak adımlarla annesinin elinden almaya çalıştı şişeyi. “Yeter dedim!” diye bağırdı Jale Hanım.

“Karışma!”

“Seni sevmeyen o kız için düştüğün şu duruma bak! Seni tanıyamıyorum, oğlum...”

“Zaten...” dedi Yavuz fakat başı dönmüştü, konsola tutunarak dengesini zar zor sağladı. “Zaten hiç tanımadın beni! Ne sen ne babam! Hiçbiriniz tanımadınız beni! Liseyi yurt dışında oku Yavuz, üniversiteyi yurt dışında oku Yavuz, işini kur Yavuz, şefkati başka kollarda ara Yavuz! Bir kere bile sormadın bana neden tekstil işine girdin diye anne! Bir kere bile merak etmedin beni! Ablam Esra siktir olup gitti Paris’e, abim evlendi barklandı uzaklaştı senden, beni de başından defettin hep sen! Sözde en üzerine düştüğün bendim, medarıftiharındım senin! Füsün’la yattım diye dünyayı başıma yıktın! Füsün’la yattım, ondan çocuk yaptım diye bana demediğini bırakmadın! Onu bile istemedin sen, Esra ablam araya girmeseydi Mete hiç gelmeyecekti dünyaya!” İşaret parmağını annesine doğru salladı. “Anne, sen... Sen o övündüğün kadın değilsin! Kocasının aldatıp terk ettiği, çocuklarına bağlı o anne hiç değilsin! Sen hiçbir zaman intihar edip giden o kadın gibi, Semiramis gibi olamayacaksın!”

Jale Hanım bu son cümle üzerine öyle öfkelenmişti ki ona vurmak için elini kaldırdı fakat sonra durdu. Yavuz, annesinin havada kalan eline baktı. Jale Hanım'ın yüzünde büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Kendine gel!" diyebilirdi yalnızca oğluna, elleri Yavuz'un kollarına tutundu, onu sarstı. "Sen bu değilsin oğlum... Sen böyle biri değilsin!"

Yavuz histerik bir şekilde güldü fakat gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Beni hiç tanıımıyorsun..." dedi annesine. "Anne, Ayten beni seviyordu. Seviyordu, biliyorum! Eğer o ortaya çıkmasaydı biz mutlu olacaktık! Ben bu mutluluğu hak etmiştim, duydun mu? Ben seilmeyi hak etmiştim! Şimdi nasıl izin veririm onun gitmesine?"

Jale Hanım tüm bunların gerçek olmadığını biliyordu. Biliyordu fakat Yavuz bu sözleri öyle inanarak, öyle içten söylüyordu ki, şaşır-mıştı ve korkmuştu. İlk kez oğlunun duygu durumunu tüm çıplaklığıyla görmüş, bu gerçek onun yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Yavuz iyi değildi. Yavuz kendinde değildi. Oğlunun benliği neredeydi? Onun da söylediği gibi, Jale Hanım onu hiç tanımamış mıydı?

"Git!" diye bağırdı Yavuz, annesinin elindeki viski şişesini alıp. "Çık git anne! Yalnız bırak beni! Boşanma falan yok, hiç olmayacak! Ayten buraya gelecek! O, benim karım! Duydun mu beni? Benim! Onu kimseyle, o geçmişle bile paylaşmaya niyetli değilim!"

Bir eliyle ittirdi annesini. Jale Hanım uğradığı şokla sarsıldı. *Bir şeyler yapmalıyım*, diye düşündü fakat Yavuz onu bu esnada kapının önüne kadar götürmüştü. Hiçbir şey diyemeden çıktı evden. Kapı arkasından gürültüyle kapandı. Jale Hanım kapalı kapıya baktı uzun bir süre. Sahi, oğlunu hiç tanımamış mıydı? Onun bu dönüştüğü kişi kimdi?

Sessiz sessiz ağlayarak oradan ayrıldı. Sabah ilk işi Ayten'i aramak oldu. Nerede olabilirdi? Mutlaka yalıdaydılar. Oraya gitti. Bahçe kapısından girdiğinde ürperdi. Bu bahçe ona çok kötü hatıraları hatırlatıyordu. Teni buz kesti. Bakmamaya çalışarak acele adımlarla gidip zili çaldı. Sabahın çok erken saatleri olmasa da zili çaldıktan sonra rahatsız hissetti kendisini.

Kapıyı Akın açtı. Jale Hanım, karşısında Akın'ı gördüğünde nefesini tutmuştu. İtiraf etmesi tuhaf gelse de onun yaşıyor olmasına

bir yanı çok sevindi. “Merhaba Akın,” dedi. Gözleri içeri doğru kayd. İçeriden hafif, hareketli bir müzik sesi geliyordu. “Ayten’le görüşmek istiyorum.”

“Akın! Kim gelmiş?” diye seslenerek ardından geldi Ayten. Akın kapının önünden çekilip Ayten’in Jale Hanım’ı görmesini sağladı. Kapiya yürürken adımları yavaşladı Ayten’in. Yavuz’un da burada olabileceğini düşündü, kalbi korkuyla hızlandı. “Jale Hanım...” diye mırıldandı bu korkuyla.

“Merhaba Ayten,” dedi Jale Hanım. “Sabah sabah buraya geldiğim için kusura bakmayın ama konuşmamız gerek.”

“Yalnızca ikimiz mi?”

Jale Hanım bir Akın’a bir de Ayten’e baktı. “Evet,” dedi başını sallayarak. “Yalnızca ikimiz.”

Akın’la göz göze geldi Ayten. Akın *sorun yok* dercesine bakıyordu. Bu sessiz konuşma üzerine Ayten, “Ben üzerimi değiştirip geleyim,” diyerek yukarı çıktı.

Akın, “İsterseniz içeri geçin,” dedi Jale Hanım’a. Hâlâ saygıda kusur etmiyor oluşu inceliğindendi. Yoksa o aileden hiç kimsenin yüzünü bile görmek istemiyordu.

“Teşekkür ederim, geçmeyeyim,” dedi Jale Hanım. Bu yalının kapı önünde bile durmak onu boğuyordu sanki. Akın’a baktı. “Başına gelenleri duydum,” dedi bir anda. “Üzüldüm.”

Akın göğsüne hırslı bir nefes çekti. Oğluna uyup Ayten’i nikâh için ikna eden o değil miydi? Elbet başka bir çözümü bulunurdu, Jale Hanım da kolay olana sürüklemişti, oluversin demişti mutlaka. Tanıyordu Akın, Jale Hanım’ı. *Oğlum ne isterse o*, demiştir, bütün bu saçmalığa o önyak olmuştur. Ağzına onlarca kötü kelime gelse de kendini tuttu.

“Geçti,” dedi Akın. “Artık önümüze bakıyoruz.” Yeşil gözlerini Jale Hanım’ın gözlerine dikti. “Ayten oğlunu boşadıktan sonra her şey daha iyi olacak.”

Akın’ın sözleri ve oğlunun dün akşamki katı tavrının çakışmasını düşündü Jale Hanım. İçinden çıkamadığı bir cenderenin içerisinde boğuluyordu. Bir şey söylemeden bakışlarını yere eğdi. Zaten kısa bir süre sonra da Ayten gelmişti. “Hemen dönerim,” dedi Akın’a. Durup

sarıldı. Kız yaşama dönmüştü sanki, Jale'nin ilk fark ettiği bu oldu. Ölmeyi düşünen, türlü acılar çeken, ağzına geleni sayıp döken o kız şimdi yaşama sıkı sıkı tutunuyordu. Böylesi bir aşk en umutsuz katı-lıkları bile alaşağı ediyordu.

Jale Hanım'ın arabasıyla Aşıyan'dan Karaköy'e sessizlik içerisinde gittiler. Gözden uzak, bilinmedik bir mekâna oturdular. Jale Hanım sade bir Türk kahvesi istedi. Ayten ise hiçbir şey istemedi, kısa konu-şup defolmayı umut ediyordu. Karacalara dair her şey onun midesini bulandırıyordu artık. Yavuz'un sözlerini ve onu zorla öpüşünü dü-şündükçe korkusu katlanıyordu içinde.

"Seni iyi gördüm," dedi Jale Hanım, Ayten'i baştan ayağa süzerek.

Ayten ince kaşlarını daha da çattı. "İyiyim çünkü," dedi bekleme-den. "Yakında daha iyi olacağım."

Jale dudak büktü, derin bir soluk çekti içine. "Bir kadın olarak yaşadıkların çok ağır şeylerdi Ayten. Seni anlıyorum. Seni her yön-den anlıyorum. Bilmelisin ki Akın'ın yaşamasına, hakkım olmaya-rak sevindim. Çünkü hiç kimse öyle bir ölümü hak etmezdi."

"Öyle," dedi Ayten dik dik bakarak. Kısa cümleler kuruyor, san-dalyesinde dik, her an gitmeye hazır bir şekilde oturuyordu.

"Ne yapacaksın bundan sonra?" diye sordu Jale Hanım. Sesinin tınısında o her zamanki üstten bakış ve bilgiçlik yoktu fakat Ayten'in kini çok büyük olduğundan bunu anlayamadı.

"Boşanacağım oğlundan," dedi direkt. "En kısa zamanda. Hatta buradan çıkışta..." dedi, sustu. Bu detaylara gerek yoktu. Bu aileyle daha fazla bir şey konuşmayı istemiyordu.

"Aytenciğim," diyerek eğildi masaya doğru Jale Hanım. Ayten gerildi. "Son zamanlarda Yavuz'la aranız iyi değil miydi? Öyle duru-yordunuz. Yavuz'la telefon görüşmelerimde iyi olduğunuzu söylüy-or-du bana hep. Böyle düşman gibi ayrılacak mısınız?"

Ayten bu sözlerle çok öfkелendi. "Jale Hanım, benim sinirlerimle oynamayın! Beni dinden, imandan çıkarmayın! Ne demek oğlunuzla aram iyiydi? Bu mesnetsiz, yanlış şeyleri Yavuz nasıl uydurdu size? Ben aylardır onu boşanmaya ikna etmeye çalışıyorum! Her şey gü-zellikle olsun diye çok dil döktüm fakat oğlunuzun planları ve dü-şünceleri çok başkaymış! Boşanmak için geç bile kaldık biz! Aramız

iyiymiş...” Sinirle güldü. “Ya oğlunuz ben gözlerinin önünde kendimi öldürdüğüm hâlde benden Akın’ın yaşadığını gizledi! Akın’ın mektuplarını sakladı, Akın’a benim hakkımda yalan yanlış şeyler söyledi!” Masaya eğildi ve ses tonunu kontrol edemedi bağırmağa başladı. “Her şeyi geçtim, oğlunuz bir hasta, Jale Hanım! Oğlunuz o kadar hasta ki benim eşyalarımın parçalar saklıyor o kilitli çekme-celerinde! Sözde oğlunuza çok düşkün, baskın bir kadınsınız. Bütün bunlardan yok mu haberiniz? Ben iki gün önce it gibi korkarak o evden ayrıldım, biliyor musunuz neden? Çünkü oğlunuz beni zorla o evde tutmaya çalıştı ve üzerime yürüdü!”

Tüm bunları anlatırken Ayten tekrar tekrar o anları yaşıyormuş gibi hissetti, göğsü sıkıştı. Jale Hanım’ın tüm bunlardan haberi yoktu fakat yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu çok belliydi. “Ben...” dedi Ayten’in sert sesine oranla daha cılız bir sesle. “Ben bunları bilmiyordum.”

“Belli!” dedi Ayten de. “Yapamam Jale Hanım. Sevmediğim bir adamla geçiremem ömrümü. Üstelik... Üstelik Akın yaşıyorken!”

Jale Hanım’ın kahvesi geldi bu esnada. İki taraf da garson gidene kadar sessizleşti. Ardından Jale Hanım, “Haklısın,” dedi. Bu, Ayten’i şaşırtmıştı. Koskoca Jale Hanım, ilk kez ona hak veriyordu. “Haklısın. Ben oğlumu artık tanıyamıyorum.” İçinden *artık değil, hiç tanıyamıyorum* dedi.

Ayten sivri dilini törpülemeye çalıştı. Nihayetinde karşısında bir anne vardı. “Onun tedavi olmasına yardım edin. Yapabileceğiniz en iyi şey bu olur. Tabii önce ben ondan boşanacağım. Ne olur onu bu boşanmaya ikna edin.”

Jale anladığını belirtircesine kafasını salladı. Sonra yüzünü buruşturdu ve Ayten’in gözlerinin içine baktı. “Boşanmana yardımcı olur mu bilmem ama senin için bir şey yapabilirim belki,” dedi. Ayten bu sözler üzerine sorgularcasına bakınırken, “Oğlumun seni aldattığını söylerim. Bu da boşanmanızı kaçınılmaz kılar,” diye açıkladı.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı Ayten’in. Jale Hanım gerçekten bunu ona söylemiş miydi? Kendisine yardım edecek, üstelik oğlu aleyhine mi konuşacaktı? “Beni aldattığını biliyorsunuz,” dedi. Karı

koca hayatları yoktu oysa; Yavuz, Ayten'i aldatma ne aldatmasa neydi fakat Jale Hanım'dan bunu duymak şaşırttı onu.

Jale Hanım başını salladı. "Biliyorum," dedi utanarak. "Bir kadının yaşayacağı en acı tecrübelerden biri..." diyerek bakışlarını masaya eğdi. Gözleri dolmuştu. Muhakkak Semiramis ve Hamza arasında geçenleri düşünerek kendisine pay biçiyordu. Bir şey söylemedi Ayten. "Bu yüzden, sana yardım edeceğim. Ayten, ben gaddar bir insan değilim. Sandım ki her şey sizin adınıza çok güzel olur, mutlu olursun... Ben Yavuz'u senden çok vazgeçirmeye çalıştım ama olmadı işte, kader bu. Şimdi ne gerekiyorsa onu yapacağım. Yanında olacağım."

Jale Hanım, güven vermek istercesine yumuşak ve kendinden emin bir şekilde bakıyordu Ayten'in gözlerine. Ayten bir kez yutkundu, derin derin soluklandı. Bu iyiydi, Yavuz annesini dinlerdi. Boşanacaktı işte, rahatlardı. "Teşekkür ederim," dedi bu sözler üzerine. Jale Hanım başını eğdi. Ayten çantasını açtı sonra, içinden arabasının ve Tarabya'daki villanın anahtarlarını çıkarıp masaya koydu. "Bunlar otomobilin ve villanın anahtarları. Otomobil Bebek sahilinde duruyor," diyerek anahtarları masada Jale Hanım'ın önüne sürdü. "Sizden bir şey rica edeceğim Jale Hanım," dedi çantasını kapatırken. "Evden kaçarcasına çıktığım için albümlerim ve birkaç değerli eşyam o villada kaldı. Eğer..." Göğsü sıkıştı burada. "Eğer hâlâ sağlamlarsa bana onları geri getirebilme şansınız var mı? Bir küçük çantada albümler, birkaç kıyafet vardı yalnızca. Neyle geldiysem o yani... Bir de siyah bir saksıya dikilmiş gül vardı. Tabii Yavuz'un ikimizden de habersiz Aşıyan'daki yalıdan almış olduğu Semiramis Hanım'ın mektupları da var."

"Mektuplar mı?" diye sordu Jale.

"Evet," diye yanıtladı onu Ayten. "Sizin okumanızı istemem fakat bunu başka kimseden de isteyemem. İçeriğini ben de bilmiyorum bu mektupların lakin takdir edersiniz ki malum kişiye yazılmış mektuplardır. Bu ne benim ne de Yavuz'un meselesi. Bizi ilgilendirmeyen şeyler. Akın'a annesinden kalan bu özel mektupları da almak istiyorum geri. Lütfen onları bana getirir misiniz?"

Jale Hanım'ın teni buz kesildi bu duyduklarıyla. Yavuz neler yapıyordu böyle? Her duyduğu şey kalbini deşip geçiyordu sanki. Anlayışla başını sallayıp, "Tamam," dedi. "Bulmaya çalışacağım."

"Çalışmayın, Jale Hanım!" dedi Ayten sinirle. "Bulun, lütfen."

Ayten'in katı sesi üzerine Jale Hanım yine başını salladı. Ayten konuşulacak daha fazla şey olmadığına kanaat getirince ayağa kalktı. Sonra Jale Hanım da... "Bağışlanacak şeyler yapmadığımın farkındayım ben, Ayten," dedi Jale Hanım. "Fakat senden bu büyüklüğü isteyecek yüzüm de yok. Yalnızca eğer günün birinde herkesi affedebilirsen, beni de unutma."

Elini uzattı Ayten'e. Ayten güldü. Anlaşmalı başlayan evliliğin anlaşmalı bittiğini düşündü. Sıkmadı Jale Hanım'ın elini. Çünkü geçmişte, bütün bunlar olurken, Ayten acı içerisinde hiçbir şey düşünemezken Jale Hanım yalnızca kendi oğlunun duygularını ve arzularını düşünmüştü. Basbayağı kullanmışlardı onu. Ayten bunu hazmedemiyordu. Kendisine yapılan bu kötülüğü affedemiyordu.

"İyi günler Jale Hanım," dedi sadece ve gerisin geri dönüp yürümeye başladı. Bir yanı her şeyi usulüne göre, uzlaşma içerisinde bitirmenin daha iyi olacağını söylüyorken diğer yanı için için yanıyordu. PTT'ye gidene kadar Jale Hanım'ı affedip affetmemeyi düşündü. Bir sonuca varamadı.

Bir jeton alıp telefon kulübesine geçti ve çantasındaki telefon defterinden Neşe'nin evinin numarasını çevirdi. İzmir'deki ev cevap vermiyordu. Kıbrıs'ı aradı, orası da cevap vermedi. Sonra Neşe'nin kayınvalidesini aradı, orada çıktı Neşe telefona. Bu sakız gibi uzayan mesele burada bitecekti. Neşe'den arkadaşı Ayfer'in çalıştığı hukuk bürosunun numarasını ve adresini aldı, Neşe'nin sorularını şimdilik yanıtsız bırakarak ve onu akşam arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Ona tarif edilen Karaköy'deki büroya taksiyle gitti. Seneler sonra Ayten'i karşısında gören Elif teyzenin büyük kızı Ayfer, çok şaşırmış ve de memnun olmuştu. İki eski dost sıkıca sarıldılar birbirlerine. Büroda çalışan başka iki avukat daha vardı, Ayten onlarla da kısa bir selamlaşmanın ardından Ayfer'le başka bir odaya geçip özel olarak konuşmaya başladı.

Olan biten neyse eksiksiz olarak anlattı Ayfer'e. Ayfer'in bildikleri mahallede çıkan dedikodularla sınırlıydı ve Ayten'in anlattıklarını dinledikçe şokla açılıyordu ağzı. Akın'ın haksız hüküm yemesi, firar etmesi, Ayten'in bu esnada riskli bir hamileliği olması, kimsenin onu kabul etmemesi, mecburi yapılmış bir evlilik, bebeğinin kaybı, takıntılı bir eş, neredeyse iki yıl sonra geri dönen eski sevgili ve işte sonuç: Boşanmak istiyordu.

Ayten için bunları anlatmak elbette pek kolay olmamıştı. Yine bir ağlayış seremonisi yaşandı ama bu defa kararlıydı, kurtulacaktı tüm bunlardan, mutlu olacaktı. Ayfer ona bu evliliğe mecbur olmadığını söyledi fakat Ayten'in duygu durumunun o zamanlarda bozuk olduğunu da anladı. Kimse onu babası belli olmayan bir çocuk doğurduğu için hapse atamaz, suçlayamazdı. Bu, halk arasında evlilik dışı ilişkileri önlemek adına söylenen bir yalandan ibaretti. Kişi evliyse ve başkalarıyla düşüp kalkıyorsa ahlak zabıtalari tarafından bazı işlemler yapılabilirdi fakat kimse tutup da Ayten'i hamile olduğu için yargılayamazdı. Tabii tüm bunlardan Ayten'in haberi yoktu, Ayfer ona tane tane açıkladı.

"Ne cahilmişim," dedi Ayten en sonunda. Burnunu çekti, Ayfer'e baktı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirmişti Ayfer. Zehra'yla yaşıtı. Yirmi beşinde tazecik avukattı. Babasını küçük yaşta kaybetmişti, Elif teyze onu ve diğer kızı Arzu'yu danteller satarak büyütmüş ve buralara kadar getirmişti. Başlarında bir baba olmamasına rağmen iki kız da okumuştı. Fakat Ayten'in ailesi öyle miydi? Başlarında bir baba olmasına rağmen, durumları onlara göre nispeten daha iyi olmasına rağmen okutulmamışlardı. Çok dokundu bu Ayten'e. Çünkü imkânı olsaydı o da isterdi okumayı, en iyi yerlere gelmeyi, iyi bir isim yapmayı...

Sonunda davayı açma konusunda kararlaştınca, Ayten sıkıca sarıldı Ayfer'e ve teşekkür etti. Ayfer onu yakın bir zamanda bilgilendireceğini söyledi, ardından Ayten oradan ayrıldı. Ruhunda bir daralma hisseden Ayten çoğu zaman yaptığını yaparak taksiye atladı ve kızının mezarına gitmeyi uygun gördü. O büyük çamların serin gölgesinde kızının toprağını okşamak, ona sarılmak iyi gelecekti

muhabbet. Zincirlikuyu'ya geldiğinde ve mezara baktığında hem ağlamaya hem de gülmeye başladı.

Çünkü mezarda solgun bir dünya papatya vardı.

Eve varışında artık gidebileceğim, benimseyebileceğim bir evimin olması beni mutlu ediyordu. Kafamda onca güzel düşünce, gelecek planlaması, aşk hülyasıyla kapı zilini çaldığımda Akın beni çok bekletmeden açtı kapıyı. “Seni çok merak ettim,” dedi hemen bana sarılarak. Ben de kollarımı sardım boynuna.

“Çoktan yapılması gereken bir konuşmayı yaptım,” dedim sarılıp geri çekildikten sonra. Aşyan yokuşunu çıktığımdan terlemiştim. Biraz soluklandım içeri geçene kadar. “Jale Hanım’a her şeyi anlattım. Beni anladı, Akın. Hatta hak verdi.”

Akın gülümsedi. “Ben de telefon hattını açtırdım ve evin kilidini değiştirdim,” dedi, yanıma oturdu. Ayakkabılarımın kopçasını açtım bu esnada ben de, sonra kalçamı yanına doğru ittim ve bacaklarımı bacaklarının üzerine attım. Akın bu ani hareketime şaşırdı. Bir kolumu omzuna sardım ve yüzüne yaklaştım.

“Avukata gittim,” dedim sesime düşen mutluluğu saklamayarak. “Anlattım her şeyi, davayı açıyorum resmî olarak.”

“Ben yardım edecektim sana bu konuda,” diyerek, önüme düşen bir tutam saç kulağımın ardına itti.

Cıkladım. “Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum,” dedim açıkça. “Bitecek gidecek işte.”

Dudaklarıma ıslak bir öpücük kondurup saçlarımı sevdi. “Bir şey demiş mi bu konu hakkında o?” diye sordu hafif bir kaş çatışla. Yavuz’u soruyordu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Onu konuşmadık. Sadece Jale Hanım’ın beni desteklediğini biliyorum ki bu oldukça şaşırtıcıydı benim için. Bir anne olarak yapması gerekeni yapıyor artık.”

“Yanlış,” dedi Akın. “Asıl bir insan olarak yapması gerekeni yapıyor şimdi.”

Belki öyleydi. Belki de gerçekten insanlığını hatırladığından bunu yapıyordu ama yapıyordu işte, ötesi var mıydı? “Ben bir duş alayım,” diyerek kalktım.

Ilık bir duş aldım, ardından radyoda çalan oynak müzikler eşliğinde, akşam olurken eflatun havada yemeğimizi yedik. Ona dair en özlediğim şeylerden biri şu müzikli yemeklerdi. Konuşması, mütemadiyen vücudunun tenime bir şekilde dokunan herhangi bir noktası, bakışları... Hiç kış görmeyecek bir memleket gibiydi onu sevmek.

Ancak geceleri bazen kendisini geri çekme ihtiyacı duyuyordu benden. Uykusundan ara ara sıçrayarak uyanıyordu. Akın bazı şeyleri görmezden gelmeye çalışsa da içine atıyordu, biliyordum. Bana dokunurken elleri titriyordu. Tüm bunların sebebi muhakkak ki verdiğimiz o büyük kayıptandı, biliyordum. Onun bana karşı, benim de ona karşı büyük bir dokunma, sevişme ihtiyacımız vardı içimizde. Yine de bu büyük arzumuzda ket vuran, bizi yatakta yalnızca sarmaş dolaş yatmaya mahkûm eden Leyla'yı yitirmiş olmamızdı. Tekrar bir kayıp vereceğinden korkuyor olabilirdi. Belki de boşanmamı da bekliyor olabilirdi, bilmiyorum. Yine de ona saygı duyuyordum. Onun sınırlarını aşmamaya çalışıyordum.

Birbirimizi seviyorduk. Onun sevgisinden hiç şüphe etmiyordum. Yanımdaydı ya... Ötesi var mıydı?

Gece olduğunda ben ondan önce yatağa girdim. O da bir duş alacağını söyleyince, merak edip gidip son yazdığı defterine bakmak istedim. Benimle bitirdiği sekizinci defteriymiş. İçim bir hoş oldu. Akın'ın defter yazmasına hep imreniyordum. Güzel yazısına, şairane tasvirlerine, beni sevmesine çok imreniyordum. Ne çok imrendiğim şey vardı bu hayatta. İmrenip de gerçekleştiremediğim ne çok yoksunluk... Elif teyzenin kızının okumasına, Akın'ın güzel yazısına, Neşe'nin iyi ve mutlu bir evliliği olmasına, mutluluğa... Mutluluk yahu, elbette Akın'la bir mutluluğa sahiptim ben de fakat başka türlü mutluluklara nasıl da açtı kalbim.

Defteri yerine bırakıp yatağa geçince tavanı izledim bir müddet. Mutluluk arayıp bulunur muydu? Gıpta edilen şeylere ulaşmak çayla mı olurdu? Akın bana mutluluk veriyordu, evet ama benim aradığım bu başka türlü mutluluğu ben nasıl inşa edecektim? Düşünmeye başladım. Bütün yollar bana boşanmanın ardından çok güzel mutluluklar vadeliyordu. Meğer önümdeki tek engel evli oluşummuş, bunu anlıyordum ben. Yavuz'la olan sahte evliliğimiz eğer

sürmeye devam etseydi bir hapis hayatı yaşayacağım kesindi. Örneğin ben onun atölyesinde yönetici olarak çalışmaya devam ederdim fakat sonuç olarak *onun* atölyesiydi ve yönetici olmam sadece onun eşi olduğum için önemliydi. Çalışanlar hiçbir zaman bana gerçek bir yönetici gözüyle bakmayacaklardı. Orada yönetici bulunduğum süre boyunca da biliyordum bunu. Yavuz Bey'in eşi olduğumdan duyulan bir saygı vardı bana o zamanlar çünkü kendi emeğimle, kendi çabalarım ile geldiğim bir nokta değildi atölye yönetimi işi.

Fakat Akın'la beraber kendimi düşündüğümde her şeyi yapabilecek kapasitede hissediyordum. İster çıkıp terzilik yapardım, istersem de gider bir üniversitede eğitim alırdım. Neye karar verirsem vereyim Akın desteklerdi beni. Belki biraz akıl verir, yol bile gösterirdi. Akın kafamın üzerine bir kafes değil, yol haritası çizirdi.

Onu diğer herkesten ayıran en belirgin özelliği buydu. Yavuz gibiler hep vardı fakat Akın gibiler nadirdi. Bunu düşünmek bile beni gülümsetebiliyorsa Akın'la yaşamak, kendi ayaklarım üzerinde istediğim gibi, onun desteğiyle geleceğimi inşa etmek en iyisi değil miydi?

Ben bu düşüncelerle tavanı izleyedururken, Akın beline sardığı havluyla girdi odaya. Kısacık, diken gibi saçlarında damlalar eğreti eğreti duruyor, nemli teni koridordan vuran cılız ışıkla parlıyordu. Bir an onu böyle çıplak görünce ne yapacağımı bilemeyerek doğruldum hemen yatakta. Bu ani hareketim onu korkutmuş olacak ki bana döndü ve iri iri olmuş gözlerle, sorgularcasına baktı. *Yani, maşallah demek için kalktım.*

“Bir şey mi oldu?” diye sordu ben konuşmayınca.

“Yok,” dedim. Boğazım kurudu, yeniden devrildim yatağa. Yorgana sarıldım ve ona bakmaya devam ettim.

Ardına dönüp dolabı açtı. “Kıyafet almayı unutmuşum,” diye açıkladı. Sirtına baktım. Geniş omuzlarına, girintilerine, çıkıntılılarına, ufak lekelerine, benlerine, aşağıya indikçe incelen beline...

“Akın?” dedim o gardırobun kapaklarını kapatırken. Yeniden döndü bana. “Beni özlemedin mi?” Ancak bunu sorar sormaz çok utandım kendimden. Adam şunun şurasında her şeyi öğreneli ne kadar oldu? Kaldı ki bunca yaşanan şeyin üzerine tedavi gören benim,

o ise hiçbir destek almadan bunlarla başa çıkmaya çalışıyor. Sevgi dilenmenin sırası mı? *Sırası*, diyordu bir yanımda. *Sırası çünkü sen bir kadınsın, onu özlüyor ve arzuluyorsun. Ondan başkası olmadı ki ömründe? Hep o vardı. Beklenen, özlenen oydu. Elbette acı çekiyor ve çekecek de. Sen de çektin ve çekiyorsun aynı acıyı ama bak, onu arzulan, onu özlemen de bitmiyor ki?*

Hata yapmaktan korkuyordum. Bir başka Leyla'yı kaybedemedim. Benim çekincem bundandı. Onunkisi de muhtemelen hâlâ açılmamış olan şu boşanma davasından... Her şey için çok erkendi. *Sussaydın ya Ayten? Şu dilin bir türlü vazgeçmiyor usturupsuz sözlerden hiç.*

“O nasıl söz öyle?” diyerek yanıma geldi Akın. Ferah, serin bir koku da beraberinde geldi tabii. Eğilip saçlarımı okşadı. “Nereden çıktı bu şimdi?”

Utandım. Yorganın uçlarını tuttum sıkıca ve çeneme kadar çektim. “Saçmalıyorum,” dedim ona da. Arkamı dönmek için hareketlendim utancımdan, omzumdan tutup engel oldu bana. Koridorda yanan sarı ışık, yüzünde gölgeli ve parlak bir iz bırakıyordu. Gözlerinden birinin rengini görüyorken diğerini göremiyordum. Çıplak göğsüne ise hiç bakamıyordum. Kendimden utanıyordum.

“Aa, çocuk gibi...” diyerek güldü bana. Yüzüme dokundu. Elleri soğuktu, bense ateş gibiydim, ürperdim. Eğilip dudağıma ıslak bir öpücük bıraktı. Geri çekilip yeniden gözlerime bakarken kısıldı gözleri. *İşte şimdi anlaşıyoruz.*

Bir eli saçlarımda duraksadı. Düşünceliydi hâli. Yutkundu. Sol elimi yüzünden ensesine doğru kaydurdım. Tüy gibi bir dokunuştubü. Diken gibi duran saçlarına dokundu parmak uçlarım, onunla göz temasını hiç kesmedim. Çünkü bakışarak anlaşıyorduk. İkilemelerini, düşüncelerini görebiliyordum. Soluğunun hızlanışını, teninin ufak ufak kızardığını, gözlerinin renginin hevesle koyulaşmasını görebiliyordum. İkimizin birbirine duyduğu arzu aynıydı çünkü.

Usulca yattığım yerde doğruldum. Sol elim hâlâ onun ensesindeyken sağ elimi de çıplak göğsüne koydum. “Saçmalıyorum,” dedim ona. Akın'ın gözleri dudaklarıma indi. Çıldırııcı bir sessizliğin içerisinde kalbimin gümbürtüsü oldukça rahatsız ediciydi. Ben de

onun dudaklarına baktım ama hemen gözlerine çıktı gözlerim. “Saçmalıy...”

Çenemi tuttu ve kelimemi tamamlamama izin vermeden öpmeye başladı beni. Hoyrat, hırslı, susamış gibi. Tüm kelimelerimi yudum yudum içmek ister gibi. Gözlerimi yumdum. Arzuyla mırıldanırken sol eli boynumu kavrayarak başımı hafifçe geri eğdi, diğer eli ise üzerimdeki yorganı açıp belimi kavrayarak beni kendisine çekti. Bir anlık ayrıldı dudaklarımız, o aralıkta Akın kaba bir kuvvetle beni kucağına aldı. Koridordan vuran sarı ışık yüzünün tamamını aydınlatıyordu. İri iri olmuş göz bebekleri, yeşilini köşelere itmiş, kırılmadan yüzümdeydi.

Sağ elinin başparmağıyla alt dudağımı okşarken nefesi sıklaştı, tekrar öptü beni. Öpüşünde değişik bir tat vardı, haz, arzu, şehvet, özlem, hatta yitirilişler... Bazen dudaklarımı ezerek bazen de emerek, garip bir hırsla ve açlıkla öptü. Ona ayak uydurmaya çabalıyordum fakat ona göre yavaşttım. Yine de bundan hiç şikâyetçi değildim.

Nemli ve soğuk elleri üzerimdeki geceliğin eteklerine tutunup yukarı çektiğinde dudaklarını ayırdı benden. Ne kadar süredir öpüşüyorduk, bilmiyordum ancak dudaklarımdaki sıcaklıktan ve hissettiğim zonklamadan uzun bir süredir öpüştüğümüzü sanıyordum. Geceliğimi hızlı bir hamleyle yukarı çekip başımdan çıkardığında üstümde yalnızca sütyenim ve altımda da külotum vardı. Ancak Akın hiç bakmadı üzerime, gözleri yalnızca dudaklarımda ve bazen de gözlerimdeydi. Yüzümün her bir santimini ezberlemek ister gibi öpmeye başladı. Yanaklarımı, burnumu, şakaklarımı, dudağımı, çenemi, boynumu... Geceler boyu yanacak olan iki mum fitili gibi ateşlendik onunla. Beni öperken elleriyle sütyenimin kopçasını açtı, sonra kollarımdan çekip çıkardı. Serbest kalan göğüslerime eğdi başını, öpmeye başladı. Önce gerdanımı, iki göğsümün arasını öptü, ardından sağ göğsümün ucunu dudaklarının arasına aldı, çekti. İşte tam bu anda nefesimi tutup başımı geriye yatırdım. Kucağında neredeyse geriye yıkılacaktım fakat beni sırtımdan tutarak kendine bastırdı.

Kısa saçlarım kıvılcımlar olarak düştü yüzüne, o beni kendisine çekince. Bir buz kütesiydim, hevesle eridim kollarında, ona doğru

akmaya başladım. Beni tutup çevirdiğinde sırtım yatağa sertçe çarptı. Bu ani hareketi üzerine hızlı bir nefes çekince dudaklarımın arasından bir inilti koptu. Akın hemen üzerime eğilip dudaklarımı öpmeye devam ederken ellerimle yüzünü sevmeye çalıştım. O ise bir eliyle çenemi tutuyor, diğeriyle de sağ göğsümü okşuyordu. Arada bir soluklanmak için ayrılan dudaklarımızdan inilti, havayı bölen nefes seslerimiz çıkıyordu.

Akın bileklerimi yakalayıp başımın üzerine kaldırdığında bacaklarımı açarak bana daha da yaklaşmasını sağladım. Dudaklarımdan çeneme doğru ıslak bir öpücük bıraktıktan hemen sonra diliyle tenimde aşağıya kaydı. Sevişmenin Akınca bir alfabesi var. Ona göre bir dili, ona göre bir anlamı var. Onunla sevişmek bazen sert, bazen de yumuşak esen bir rüzgâr gibi. Kendimi bu rüzgâra bırakmam kaçınılmazdı.

Kalçalarımı kaldırıp külotumu sıyırdı tek eliyle. En mahrem yerlerime dokundu. Nefesim kesildi. İki parmağını sürttü bana, gözlerine baktım. Alacalı odada, gözlerimin önünde beliren hayalî yıldızlar da Alacalı'yla beraber parladı. Tekrar tekrar hoyratça, ezeerek öptü beni. İçinde saklamak ister gibi kendisine bastırdı, sarıldı, okşadı, bazen sert bazen de nazikçe dokundu. Çok geçmeden onun varlığını içimde hissettiğimde, hissettiğim yoğun tutkuyla inledim. Onun elleri tüm bedenimde, nefesi de elleriyle beraber her yanımda, kalp atışları ise kulaklarımdaydı. Akın'la sevişmemiz hızlıydı. Hızlı ve sertti. Onunla ayrı geçen yıllardan, aylardan, günlerden alacaklı gibi...

Yükselen nefes sesimiz, benim inleyişlerim ve bedenlerimizin üzerindeki ter tabakası arttıkça birbirimize daha sıkı sarılıyor, tek beden hâlini alıyorduk. Bir süre sonra Akın beni beklemediğim bir anda kalçalarımın tutarak kaldırınca şaşkınlıkla çığlık attım. O alta geçip beni üzerine almıştı. Ellerim göğsünün üzerinde kalakaldı bir an. İkimiz de nefes nefese durduk. Sonra o kalçalarımın uzandı, büyük elleri kalçalarımı avuçladı, ben de hafifçe ona doğru eğildim. Kalçalarımı tutup kaldırdı ve indirdi. Belirli bir ritim tutturduğunda ellerimi göğsüne bastırarak geriye yükseldim. Başımı tavana çevirerek saçlarımı savurduğumda Akın iki elini göğüslerime kapattı

ve okşadı. Bir süre böyle devam ettik, ardından o kalktı. Dudaklarımdan ayrı kalmak istemiyor gibi şehvetle öptü beni. Sağ elini ensemden saç diplerime daldırdı ve hafifçe çekti. Çekilmenin etkisiyle dudaklarımı ayırınca çenemi ısırıldı. Göğsünde olan sol elimin tırnaklarını etine geçirdiğimde durdu ve nefes sesinin arasına boğuk bir gülümseme kondurdu. O gülünce ben de güldüm. Kalbim duyduğum hazdan ve mutluluktan patlayacaktı neredeyse.

Vücudumdaki tüm sıcaklık kadınlığımda toplanmıştı. Akın içimde gidip gelirken gözlerimi yumduğumda önümde beliren yıldızlar çoğaldı, sakil duran bedenim gerildi, kasıklararımdan tüm bedenime yayılan bir titreme başladı. Gözlerimi tamamen kapattım. Akın bu defa beni yeniden yatağa bırakınca gözlerimi açmak istedim fakat yapamadım. İçimde gidip gelirken bir eliyle de kadınlığıma okşamaya başlayınca işler değişti. Bana dokunan elini tuttum fakat elim öylece kalakaldı. Her ne yapıyorsa... Şu an ne oluyorsa bu, iyiydi. Hayır, bu çok hoştu. Mükemmel hissettiriyordu. Kalçalarımı havaya kaldırıyordum fakat Akın gülerek engel oluyordu bana. Kadınlığıma okşayan elini sıkıca tuttuğumun farkında değildim, gözlerimi araladığımda gördüm bunu fakat ne elimi çekebildim elinden ne de bir şey diyebildim. Çok geçmeden hissettiğim hazla titreyişlerim çoğaldı. Çektiğim derin nefeslerle beraber sıkı sıkıya gözlerimi yumarak, boştaki diğer elimle kendi göğsümü avuçlarken bir dağ yamacından boşluğa bıraktım sanki kendimi.

Akın'ın bu tavrım üzerine bir şeyler söylediğini duydum fakat hissettiklerimin şiddetiyle her şey boğuktu, anlamamıştım. Kasıklararıma çarpan bacakları kasıldı. Kısa bir süre sonra da karnımın üzerinde sıcak bir ıslaklık hissettim. Sıcaklık yayıldı ama ben gözlerimi açamadım. Ardından Akın kalktı üzerimden. O zaman göz kapaklarımı araladım. Karnımı bir şeyle sildi, eğilip dudaklarımı öptü. Nefes nefeseydik, ben titriyordum hâlâ. Banyoya gitti, geri döndü kısa süre sonra. Gelirken koridordaki ışığı kapatmıştı. Camı ve perdeyi araladı, derin bir nefes çekti içine. Yatağa gelip hemen sarıldı bana.

“Bu, senin için yeterli bir cevap oldu mu?” diye sordu saçlarımı okşarken. Sesi boğuktu, nefesimiz henüz yeni yeni düzene giriyordu.

Üzerimizde sevişmemizden kalan bir ter tabakası, cırılçıplak ona sınılıyordum.

“Oldu,” dedim. Sesim bambaşka bir kadına aitmiş gibi geldi. Mutlu bir kadına. Uzun zamandır yitirilmiş o mutluluğa kavuşan bir kadına...

“Gözlerine bakamadığım her saniye *ne kadar az yaşıyorum bu hayatı* dedim kendi kendime. *Ne kadar az ve yalnız...*” diye mırıldandı Akın, çıplak sırtımı okşarken. Yanağımı göğsüne yasladım. “İkimiz...” dedi. “Kalabalıklaşıyoruz seninle.”

Evet. Ufak bir çoğunluktuk onunla. Benim bambaşka kişiliklere bürünmem, keza onun da benimleyken bambaşka kişiliklere bürünmesi kaçınılmazdı. Anne, baba, kardeş, dost, sevgili, âşık... Birbirine her şey olabilen iki çoğunluktuk biz.

O gece yatakta ikimiz de cırılçıplak, birbirimize sarılarak sohbet ettik. Boğaz’dan geçen gemilerin düdüklerini duyduk, yazdan kalma gecelerde olduğu gibi cırcır böceklerini dinledik, bazen ötüp susan gececi bir bülbülün kime böylesi güzel öttüğünü konuştuk ama asla geçmişten, diğer insanlardan bahsetmedik. Uzun zamandır geçirdiğim en kaliteli uykusuzluktu.

Sabaha karşı uyumuşuz. Öğlen güneşinin aralık pencereden yüzüme vurmasıyla uyandım. Çıplaklığım yanaklarıma uçuk bir kırmızılık bırakırken sessiz olmaya özen göstererek kalkıp duş aldım, sonra güzel bir kahvaltı hazırladım. Bu defa müzikler bendendi. Anteni sağa sola çevirip sesi netleştirmek zor olsa da başardım. Kalçamı sallayarak bize güzel bir kahvaltı sofrası hazırladım.

İş Akın’ı uyandırmaya geldiğinde hevesle yukarı çıktım. Kapıya arkası dönüktü, başının üzerine yastığını çekmişti, üzerindeki yorgan yarım yamalak bacaklarına dolanmıştı, kıcı ve sırtı olduğu gibi meydandaydı. Güldüm bu hâline. Omzuna dokunup üzerine eğildim ve yastığı kaldırdım. Derin uyuyordu. Sıkı bir öpücük bıraktım yanağına, huysuzlandı.

“Kalk bakalım uykucu,” diyerek sarstım onu omzundan hafifçe. Bir mırıltı çıktı dudaklarından. Yine dokundum omzuna, hafifçe sıktım. “Kalk Akın... Kahvaltı hazırladım bize.”

“Hıhı,” dedi. *Hıhı* ne be adam? Kalk işte!

“Akıncığım, kalkar mısın hayatım?” diyerek yanağını sevdim.

“Zümrüt, tamam, biraz daha...” dedi ama bunu öyle sarsak bir şekilde dedi ki anlamam için birkaç saniye gerekti.

Sinir oldum, hazırladığım kahvaltı soğuyacaktı, beyefendi hâlâ uyku peşinde! Gözüm çıplak kıkına ilşince hınzırca sııttım. Bir kere sıktım poposunu, hemen açtı gözünü, döndü bana. Ben ayağa kalktım.

“Ne yapıyorsun?” dedi bana kaşlarını çatarak.

“Kalk!”

“Niye popomu sıktın?”

“Kalk diye.”

“Koparsaydın?”

“E yuh! Hafifçe sıktım!”

Kıkını ovuştururken doğruldu. “Başımın belası,” dedi sonra gülererek. “İş,” dedi sonra ş’yi uzatarak. “Elin de amma ağır Zümrüt, acıttın ha!”

“Mabadın da pek tatlıymış, hiç de ağır değil benim elim.”

Güldü yeniden, beni çekti kolları arasına. Saçlarımı geri çekerek enseme kokladı, sonra öptü. “İşte günüm aydı,” dedi keyifle.

Erimelerim devam ediyordu. “Kalk bir duş al, ben de çayı tekrar bir kaynatayım,” dedim yüzünü severek.

Başını salladı, beraber kalktık. O duşa girdi, ben de aşağıya indim. Kahvaltımız gülüşmelerle, havadan sudan konuşmayla, radyodaki çalan şarkıları beğenmemekle, *mutlaka bir kaset dolduralımlar*la, Akın’ın kasetlere homurdanması ve plakları savunmasıyla, benim çağ dışı olduğunu söylememle, ufak çaplı bir kaset ve plak kavgasıyla geçti. Bana kalsa kasetleri hep arabesk doldururmuşum, pek bir müzik kültürüm yokmuş. Hadi be oradan, dedim. Ecnebi şarkılar mı dinleyecektim sen gibi?

Sinir oldu beyefendi. “Sana İtalyanca öğreteceğim,” dedi çayını yudumlarken.

“Niye? Ne gerek var?”

“İtalya’da lazım olur.”

“İtalya’ya mı gideceğiz ki?”

“Niye gitmeyelim? Dedem seni merak ediyor. Torunumu bu hâllere düşüren güzel kız kim diyor.”

O gülerek söylüyordu bütün bunları ama ben mahzunlaştım. Akın'ın hayatını kökten değiştiren biriydim ben. Bu iyi miydi kötü müydü, bilemiyordum. Yaşadıklarımızı düşününce her şey kötüye çıkıyordu. Eğer Akın'la tanışmamış olsaydık acaba ben şu an nerede olurum? Veya Akın mutlu olur muydu? Şüphesiz o, mutlu olurdu. Olmasa bile mutluluğu kendi elleriyle oluşturunurdu. Hamurunda neşeli bir şeyler vardı bu adamın. Dokunduğu her hayatı iyileştiriyordu.

“Pişt,” diyerek kolumu dürttü. “Yine nereye daldın?”

Gülümsedim. “Hiç,” dedim. “Deden beni sevmez belki.”

Bilmiş bir şekilde arkasına yaslandı. “Ben sevmişim, kâfi,” dedi başını dikleştirerek. “Seni benden başkasının sevmesine lüzum yok, sevdiği zaman görüyoruz.”

Yaptığı imayla derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. Kahvaltının ardından birer sigara yaktık ve mutfağın camından görünen Boğaz'ı seyredip sohbet ede ede ikindiye yetiştik neredeyse. Bugün de kahvaltımız pek bir geç saatte oldu. Oysa o yanımdaysa saatin, kahvaltı vaktinin bir önemi yoktu.

Ansızın aklıma Neşe geldi. “Ay ben Neşe'yi arayacaktım,” diyerek ayağa kalktım. Söz vermiştim onu arayacağıma, aklımdan çıkmıştı. Avukat falan deyince anlamıştı muhakkak boşanacağımı. Önce çantamdaki telefon defterinden kayınvalidesinin numarasını buldum sonra da numarayı çevirdim. Kayınvalidesi açtı. İki hâl hatırdan sonra da Neşe devraldı telefonu. Ona boşanacağımı söyledim. Sevindi.

“Olması gereken buydu,” dedi. “Ne yapacaksın peki?”

“Akın'la evleneceğim,” dedim. Bir sessizlik oldu.

“Aytenciğim,” dedi bana sesini alçaltarak. “İyisin, değil mi? Ya-nına gelmemi ister misin? Hem, uzun zamandır buluşmadık da...”

Akın'm hayatta olduğundan ve yaşananlardan haberi yoktu. Gülümsedim. “Gel tabii, Aşıyan'daki yalıdayım ben. Akın'la beraber kalıyoruz. O da seni özlemiştir...” Tam bu esnada Akın girdi salona. Kendisinden bahsettiğimi duydu, yanıma geldi.

“Ayten, tek mi kalıyorsun? İlaçların... Kullanıyor musun ilaçlarını?”

Buruk bir tebessüm kondu dudağımın kenarına. “Tek değilim Neşe, Akın var dedim ya? İlaçlarımı da kullanmıyorum.” Akın’a baktım. “Tarabya’daki villada tarihe gömdüm.”

Bir estağfurullah çekti. “Ayten, sen iyi değilsin. Geleyim mi ben yanına?”

“Gel dedim ya,” dedim gülerek. “Akın da gelsinler diyor. Yusuf’u da getir, otururuz. Eski günlerdeki gibi.”

Akın yaklaştı telefona bu esnada. “Hiç arayıp sormuyorsunuz Neşe. Unutulduk mu yoksa?” dedi ahizeye doğru.

“Aaa!” diye bir çığlık koptu hattın diğer ucundan. “Ayten!” diye bağırdı sonra. “Kim o?”

“Hemen de unutmuşsun beni Neşe, aşk olsun...” dedi Akın. Gözleri dolmuştu. Birbirimize bakarken gülümsedik.

“Akın!” dedi Neşe çıldırmış gibi. “Sen... Gerçekten sen misin? Bismillahirrahmanirrahim...” Sonra kulağımızı kanatacak kadar yüksek sesle Yusuf’a seslendi. “Yusuf! Yusuuuf! Koş, Yusuf! Akın yaşıyor!”

Yusuf’un sesi bebek ağlamalarıyla duyuldu. “Ne oluyor? Ne bağıırıyorsun?”

“Akın! Yaşıyor!” dedi Neşe yine.

Yusuf’un şoke olmuş çehresini tahmin edebiliyorduk. Eh, kim olmazdı ki? “Nasil yani?” diye sorgularken Neşe telefonu onun kulağına tutmuş olacak ki sesi netleşti. “Alo? Kiminle görüşüyorum?”

“Ben Yusuf Kılıçoğlu’nu aramıştım ama...” dedi Akın. “Eski bir dostu olarak.”

“A-Akın?” diye sorgularken kekeledi Yusuf.

“Emredin komutanım!” diyerek başını dikleştirdi Akın. İkimiz de kıkır kıkır güldük. Neler yaşadığını kısa bir şekilde anlattı onlara.

Neşe’nin içi rahat etmedi, “Gözümle görmem lazım,” dedi ve az sonra geleceklerini söyleyerek kapattı telefonu. Böylece ilk misafirimiz Neşeler oldu.

Akın yolun aşağısındaki büfeden bisküvi, gofret ve çekirdek aldı, ben de çay demledim, evi toparladım hemen. Kısa bir süre sonra Canan’ın ağlaması eşliğinde koştura koştura girdiler bahçeden.

Kapıyı Akın açtı. Neşe sevinçle bağırarak kucağındaki Canan'ı hemen Yusuf'a verdi.

"Ay, Akın!" diyerek sarıldı sıkıca Akın'a. Biraz da ağladı. Zor ayrıldı ondan. Sonra Yusuf da, "Kardeşim benim!" diyerek sarıldı Akın'a. Benimse gözüm babasının kucağında hiçbir şeyden haberi olmayan, çipil çipil bakıp, ağlamaya hazırlanan minik Canan'daydı.

Hoş geldiniz faslı bitince içeri geçtik. Akın bir kere daha anlattı olanları. Neşe nasıl şaşkındı, bir ağlıyor bir gülüyordu. "Sizin için o kadar sevindim ki..." diyerek benim elimi tuttu. Sözleri, bakışları, hâli ve tavrı o kadar sahiciydi ki gerçek dostumun bu olduğunu bir kere daha anladım.

Çay koydum, bisküvi, gofret ve çekirdekleri hazırladım. Evde bir şenlik havası... Uzun bir süre sessiz kalan bu yalıda Neşe'nin kahkahaları, Yusuf'un tok sesi, Canan'ın ağlayışları bana çok iyi geldi. Ara sıra Akın'la göz göze gelip *her şey yolunda* dercesine birbirimize gülümsüyorduk.

Yusuf'un kucağındaki Canan huysuzlanınca Akın hevesle bebeğe doğru eğildi. "Maşallah," dedi Canan'ın yeşil şapkasına dokunarak. "Kaç aylık oldu bu güzellik?"

"Bir yaşına girdi," dedi Neşe. Bir sessizlik oldu, birbirimize baktık. Her şey ne kadar hızlıydı, zaman nasıl beklenmedik bir hızla geçip gidiyordu.

"Alabilir miyim kucağıma?" diye sordu Akın, Canan'ı işaret ederek. Yusuf'un yüzünde tatlı bir sırıtış...

"Tabii amcası," diyerek Canan'ı uzattı Akın'a. Akın dikkatlice tuttu bebeği. Canan yabancı bir ele geçince ağlamaya başladı.

"Merhaba küçük hanım." Minik bebek, tuttuğunu bırakmayan küçücük elleriyle onun yakasına alacaklı gibi tutununca Akın gülmeye başladı. "Cadı bir şeye benziyor bu, ha Yusuf?" dedi bebeğe bakarken. Gülüyorduk ama hepimizin yüzünde bir Leyla gölgesi vardı, Canan'a bakarken. Canan, Akın'ın kucağında minicik bir kıpırtıydı ve o kadar güzel görünüyorlardı ki içimdeki bütün yarım kalmışlıklarla onların bu görüntüsüne imrenerek bakmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elimden.

Akın konuştuğuca susuyordu Canan. “Cadı cadı,” dedi Yusuf. Bir an Yusuf’la göz göze geldik. Ben bakışlarımı önündeki sehpa da duran çay bardağına kaçırdım hemen.

“Çay koyayım mı Yusuf?” diye sordum.

“Zahmet olmazsa,” dedi. Bardağını alıp mutfığa geçtiğimde boğazımdaki yumruyu geçirmek adına ardı ardına yutkundum. Neşe geldi peşimden, kendimi toparladım hemen.

Omzuma dokunup okşadı. “Canım arkadaşım benim!” diyerek sarıldı bana sonra. Ben de ona sıkıca sarıldım. “Her şey çok iyi olacak bundan sonra, bak görürsün,” diyerek teskin etti beni. “Allah’a şükürler olsun ki yaşıyor Akın.” Geri çekilip gözlerime baktı. “Ayfer’in bürosunun adresini boşanmak için aldın benden, değil mi?”

Başımı salladım onaylarcasına. “Dava açıyorum, en kısa zamanda bitecek bu iş. Öyle umut ediyorum.”

“Yavuz’la konuştun mu? O bir şey dedi mi?”

Yusuf’un çayını koydum. “Boşanmak istemiyor, Neşe. *Sen benim karımsın* diyor başka bir şey demiyor! Hasta herif! Çok korkuyorum ondan...”

“Aa, köpeğe bak! Niye boşanmıyormuş? Hani kâğıt üzerindeydi evliliğiniz? Ayrıca sen ne diye korkuyorsun?”

Tezgâha kalçamı dayayıp kollarımı göğsümde bağladım. “Hasta gerçekten. Benim eşyalarımı saklıyordu kilitli bir çekmecedeydi, onları buldum son gidişimde villaya. Gözü dönmüştü, *öldüreceğim Akın’ı da kendimi de* dedi. Nasıl korkmayayım?”

Neşe’nin ince kaşları şaşkınlıkla havalandı. “İnanmıyorum...” dedi o da korkuyla.

“Ya... Bir de Bebek’teki apartman dairesini bastı Akın’ın. *Benim karım bu*, dedi Akın’a. *Karımı alıkoyuyor*, dedi apartmandakilere. Gerçekten o kadar öfkeliyim ve korkuyorum ki... Tez zamanda şu boşanma işi hallolsa da kurtulsam şu aileden.”

“Ee, peki annesi bir şey yapmıyor mu? Çok seviyordu ya oğlunu? Her boka maydanoz kadın...”

“Onunla da konuştum,” dedim. “O, bana hak verdi ve Yavuz’u boşanmaya ikna edeceğini söyledi. Umuyorum ki dediklerinin arkasında durur. Boşanmaktan başka bir şey istemiyorum.”

Canan'ın ağlaması üzerine içeri geçtik. Neşe, Canan'ı kucağına alıp alt kattaki boş odaya geçti emzirmek için. Bense bir süre avare avare oyalandım mutfakta. Odaya gitmek, Canan'ı sevmek istiyordum aslında fakat yapamıyordum. Kucağımda Leyla'dan başka bir bebeğin yer edinmesinden korkuyordum. Yersiz bir korkuydu belki, yıl olacak onu kaybedeli ama yapamıyordum.

Epey geç saate kadar oturduk. Yusuf'u yeni görev yerine vereceklermiş fakat Canan çok küçük olduğundan bebeğiyle biraz vakit geçirmesi için izin istemiş. Sevilen, sayılan biri olunca da İzmir'de bir sene daha kalmasına izin vermişler. Akın hemen plan yaptı; yazın gideriz İzmir'e, onlarla tatil yaparız, gezeriz, tozarız diye. Ben karşı çıktım plan yapmasına. Artık plan yoktu. Hayal kurmak yoktu. En azından onunla evlenene kadar hiç hayal kurmayacaktım, kararlıydım.

On bir buçuk gibi gittiler onlar. İzmir'e dönmeden görüşme kararı aldık yeniden. Canan'a dokundum, tombiş yanaklarını sevdim. Canan görece annesine, dikkatle bakıldığında da babasına benziyordu. Sarı bir bebektir, yanakları al al, dudakları da kiraz gibiydi. Hani şu yaldızlı kartpostallardaki o şahane bebeklere benziyordu. Saçlarının kıvrıcıklığı ve gözleri Neşe'dendi, çenesi ve ağzı da Yusuf'tan. Aşk karışımı böyle bir şeydi sanırım. Leyla da bize benziyordu.

Akın'la salondaki boşları sessizlik içerisinde toparladık. Ben buluşmaları köpürttüm o da duruladı. Her şeyi makine gibi sessizlikle hallettikten sonra odamıza geçtik. Geceliklerimizi giyindik ve yatakta yapboz parçaları gibi birbirimize sarıldık. Bizi bekleyen meçhul geleceği düşündüm. Evlendiğimizde bir çocuk sahibi daha olup olmayacağımızı. Olurduk belki ama ya yeniden yitirirsem? Tam alıştım derken tekrar kaybedersem onu, o zaman ne yapardım?

Bilmiyordum. Hayat akıp giderken keşke bize geleceğe dair iyi ipuçları verse, diyordum. Fakat dilediğim yalnızca iyi ipuçlarıydı. Kötülüklerin benden, bizden uzakta olmasını diliyor ve tüm kalbimle istiyordum. Akın'a sıkı sıkıya sarıldım.

Zaman bizi incitmēsin hiç sevgilim.

Üç gün sonra Akın, abisiyle görüşmek için evden ayrılmıştı fakat Ayten ona eve çabuk gelmesi için âdeta yalvarmıştı. İçindeki korkuya bir türlü engel olamıyordu. Yavuz'un sözleri sürekli aklındaydı ve onunla karşılaşırsa bir şey olacağından korkuyordu.

Akın o gün abisine gitmedi. Vedat'ın ailesini ziyarete gitti. Ölümünde hiçbir payı yoktu fakat engel olamayışı bile ona vicdan azabı veriyordu ve Akın helallik almak istiyordu. Vedat'ın ailesinin evi Dikilitaş'taydı. Bir taksiyle gitti oraya. Cebindeki adrese bir kez daha baktı, dar, çocukların naylon topla toz toprak içerisinde oynadığı, araba geçmeyen sokaklardan geçti ve nihayet buldu evi. Kapıyı çalmadan önce üzerini başını düzeltti, içindeki hüznü yüzüne yansıttı.

Ayten ise evi temizliyordu bu esnada. Ne pisti içine girilmeyen ev! Her yer örümcek ağı bağlamıştı ve yapış yapıştı. Güzel bir müzik açtı radyodan. Hiç beğenmediği sesine rağmen şarkılara eşlik ede ede işe koyuldu. Tahtaları süpürüp sildi, mutfak dolaplarını indirdiği esnada bir an telefon çalınca elindekileri bırakarak ve koşa koşa telefona gitti. Nefesini kontrol etmeye çalışarak açtı telefonu. "Alo?"

"Konuşmamız lazım."

Yavuz'un sesiyle tüyleri diken diken oldu. "Ya sen hangi yüzle arıyorsun beni? Adi şerefsiz! Arama beni!"

"Ayten, özür dilerim, lütfen bağışla beni. Oturup iki medeni insan gibi konuşalım, sonra uzlaşamazsak söz senin dediğin olacak."

"Kes! Konuşma falan yok! Uzak dur benden, arama bizi bir daha. Açtım davayı, yoluna git, asabımı bozma benim."

Kapatacaktı telefonu ancak Yavuz, "Bende kalan eşyalarını vermeme izin ver bari..." dedi. "Ayten, kafam yerinde değildi o gün. Sana öyle davranmak istemedim, çok pişmanım. İzin ver kendimi açıklayayım... Böyle kestirip atma. Gel, alayım seni bir yerde konuşalım."

Anıları... Albümleri... Eşyalarını düşündükçe duraksadı Ayten fakat hayır, istemiyordu. Jale Hanım alamadıysa, Yavuz'dan da almak istemiyordu. "Gelmem! Sakın gelme sen de! Yok et o eşyaları, yüzünü bile görmek istemiyorum senin. Arama beni!" dedi ve telefonu kapattı. Hata mı yapmıştı? O eşyaların içinde Akın'ın annesinin mektupları da vardı. Kendini kötü hissetti ansızın. Jale Hanım

neredeydi? Hani alacaktı eşyaları, teslim edecekti kendisine? Neredeydi?

Evi temizleme işine geri dönemedi. Boş boş, bir eli ağzında salonda volta attı. Aklını kaçırarak gibi hissediyordu, ödü kopuyordu bir şey olacak diye. Birkaç kere lavaboya girip elini yüzünü yıkadı, korkusundan ağladı biraz. Tam sakinleşmeye çalışırken çalan zille yerinden sıçradı. Zil iki defa çaldı, sonra üç defa yumruk indi kapıya. Ayten kapının ardında bekledi, dinledi. Akın olamazdı, anahtarı vardı. Nefesini tutmuştu. Kim o diye seslenmek istedi, yapamadı. Üst kata çıkıp pencereden bakmak istedi, kıpırdayamadı. Kapı zili yeniden çaldı. Bir kadın öksürüğü duyuldu. Evet, bir kadın sesiydi bu. Ayten emin olamadı ama yaklaştı. Tekrar tıklandı bu defa kapıya. Bir poşet hışırtısı duydu. Jale Hanım olabilir, dedi kendi kendine. Olabilir miydi?

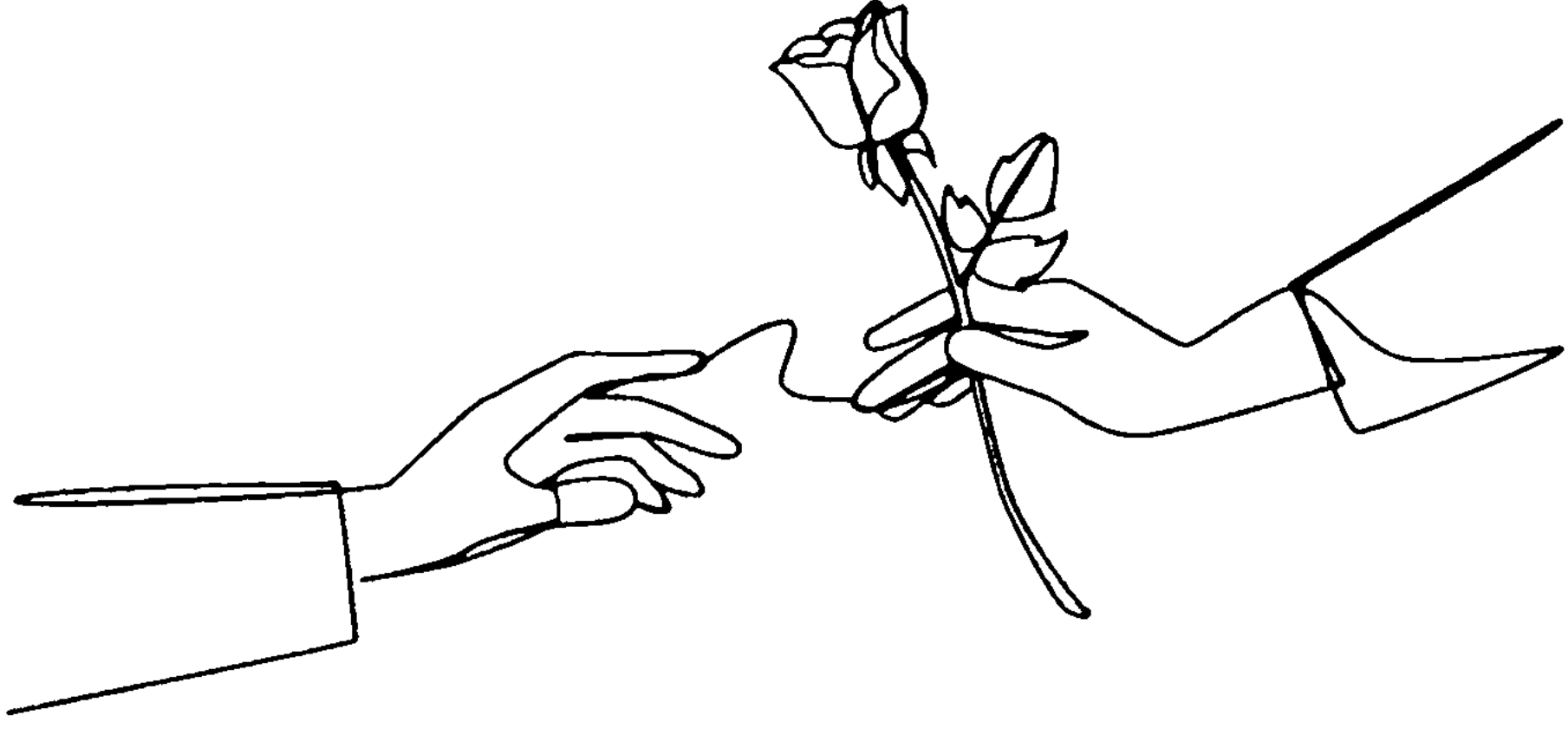
“Kim o?” diye sordu cılız bir sesle. Titriyordu.

“Benim, Ayten. Açar mısın?”

Aldığı yanıtla kapıyı araladı ve kapının ardındaki kişiye baktı. Göz göze geldiğinde yutkunduk, soluk alıp veriş tıkanı. Kapının ardındaki kişi kapıyı itti. Ayten öylece kalakalmıştı.

Akın'ın yalıya gelişi iki saati buldu. Manolya abladan yedi gül almıştı. Biraz da çiçekçi kadınla konuşup başına gelenleri anlattığından geç kalmıştı eve. Manolya abla o gün aldığı güllerin parasını istemedi Akın'dan, “Kız arkadaşına hediye olsun,” dedi. Daimî müşterisiydi tabii Akın, bu jest karşısında çok mutlu oldu. Kolay gelsin dileyerek ayrıldı çiçekçinin yanından. Eve âdeta uçarak geldi. Geldiğindeyse onu karşılayan korkunç şeylerdi.

Çalan radyoda bir kaza haberi, Ayten'in tezgâha indirdiği tabaklar ve *yokluğuydu*.

9. BÖLÜM: YOLLAR VE AYRIMLARI

Kıvılcım gibi birdenbire parlayan öfke, insanı üç farklı noktaya götürebilir. İlki, belki de en zoru, öfkeden kaçınabilmek, sakinliğe erebilmektir. İkincisi öfkeyi kendinize zarar vererek savuşturmaktır. Üçüncüsü ise faturayı başka kişilerin malına veya canına kesmekle sonuçlanır. Her insanın öfke eşiği farklı olduğu gibi, öfkenin sonuçları da farklılıklar doğurur.

Yavuz'un suratına kapatılan telefon onun öfke kıvılcımını yanına çevirmiş, fatura kesip hesabı kapatma derdine düşmesine sebep olmuştu. O öğlene doğru Tarabya'daki villadan çıktığında hiçbir şekilde sakinleşebileceğini düşünmüyordu. Önce Aşıyan'a gitmek istedi, şansı varsa Ayten'le konuşurdu fakat Akın her şeyi bozuyordu. Bu sebeple vazgeçti. Birkaç gün önce ettiği telefon, akşamına randevu olarak planlanan bir yemek şeklinde bugüne çıksa da akşamı beklemeye lüzum görmedi zira az sonra Maria'yla konuşacak, kendisini Ayten'e şikâyet ettiği için o kadını başından defedecekti.

Maria'nın kaldığı lüks otelin girişinde ani bir frenle durdurdu arabasını. Otelin girişindeki görevlinin park yapmama uyarısına rağmen hemen döneceğini söyleyerek acele adımlarla otelin döner kapısından içeri girdi. Görevli tartışmaya niyetliydi aslında fakat adamın yüzündeki öfkeyi görünce sindi. Yavuz resepsiyona adını soyadını söyledikten sonra Maria'nın adını verip kendisiyle görüşmek istediğini, acil olduğunu belirtmesini istedi. Resepsiyonda çalışan genç adam burnundan soluyan bu adamın dediklerini yaparken kaçamak gözlerle bir yandan da onu süzüyordu. Yavuz'un hırslı ve hızlı nefes alıp verışı, kızarmış ve gerilmiş çehresi onu tedirgin etmişti. Maria'yla kısa bir görüşmenin ardından kapandı telefon.

Resepsiyondaki genç adam, “Bir bardak su ister misiniz?” diye sordu Yavuz’a.

“Hayır,” diye yanıtladı Yavuz. Sinirinden sağ elinin parmaklarıyla resepsiyon bandına vuruyordu. Neredeyse yirmi dakika sonra indi aşağıya Maria. Ayağındaki ince topuklularının sesi ondan önce gelmişti ortama.

“Yavuz...” dedi aksanla. Adamın yüzündeki öfkeyi sezinlemedi, sarıldı bir koluyla ona ve uçuk pembe rujuna rağmen sağ yanağını öptü. Yavuz onun bu tavrı üzerine ufak bir yumuşama yaşadı.

“Gel, konuşacağız,” dedi ve kadının bileğini tuttu. Böylece çıktılar otelden. Maria onun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu topuklularıyla. Dar elbisesi de hiç yardımcı olmuyordu bu koşuşturmaya.

Arabaya geçtiklerinde, “Akşam görüşeceğiz sanıyordum?” dedi Maria. Yavuz motoru çalıştırdı ve sinirli bir soluk çekti.

“Ayten’e ne söyledin?” diye sordu. Maria ince kaşlarını çatarak Yavuz’a baktı, anlamlandıramamıştı. Yavuz ona çevirdi gözlerini. “Karıma ne söyledin? Onunla konuşmuşsun!” diye bağırdı bu defa.

Maria afalladı. “Ben...” dedi. “Hiçbir şey söylemedim.”

“Yalan konuşma Maria! İlişkımız olduğunu söylemişsin ona!”

“Söylemedim!” diye reddetti kadın onu tekrar. Yavuz hırsıyla başını çevirip kadına baktı. Sahiciydi mavi gözleri, dudakları aşağıya eğilmiş, üzülmüştü.

“İnanmıyorum sana...” dedi inansa da. Çünkü Yavuz için Ayten’in sözleri her şeyden daha gerçektir. “Nasıl yapabildin bunu? Seninle konuşmuştuk Maria! Gidip ona her şeyi anlatmak ne demek? Seni böyle sevebileceğimi mi düşünüyorsun? Sen kimsin? Nesin? Basit bir kadından başka...”

“Kendine gel!” dedi kadın da en sonunda. “Benimle böyle konuşamazsın!”

“Öyle bir konuşurum ki!” Gaza iyice basmıştı Yavuz, Samatya yakınlarına gelmişlerdi. Nereye gideceğini bilmiyordu, yalnızca gidiyordu işte. “Sizin gibi kadınlar benim gibi her şeye sahip adamların altına yatmak için göz süzer, türlü numaralar çekersiniz! Ya hamile

kalır ya düzenini mahvedersiniz! Oysa kimileri vardır ki namusuna laf gelecek diye kendisine dokundurmaz, kendini sakınır!”

“Dur, ineceğim!”

“Söylesene Maria, karımı boşayıp seninle evleneceğimi mi düşündün Ayten’le konuşurken?”

“Durdur şu arabayı!”

Yavuz bir kez daha baktı Maria’ya. Genç kadın ağlıyordu, ömründe hiçbir şekilde böyle aşağılanmamıştı. “Yalan mı Maria? Evlilik hayalleri kurmadın mı hiç?”

“Kurdum! Çok sevdim seni! Ama olmuyormuş, anladım!”

Genç kadın iç çekti ve hayal kırıklığıyla baktı Yavuz’a. Yavuz ilk kez bu denli sevildiğini duyunca afalladı. Onun gözlerine baktığı esnada direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Sağa sola sertçe kırdığı direksiyon yoldan çıktı ve savrularak iki defa takla attı. En sonunda bir reklam panosu duvarının kenarına çarparak durabildiğinde, her yeri bir toz bulutu kaplamıştı. Gürültüyü duyan çevre sakinleri evlerinden ve iş yerlerinden çıktı hemen. Toz bulutu yavaş yavaş çökerken, perte çıkmış arabayı ve kana bulanmış iki kişiyi seçebildiler. Hemen polis ve cankurtaran arandı. Birkaç kişi arabaya yaklaşmıştı. Maria’nın oturduğu tarafın kapısı açılmış, genç kadının üst bedeni dışarı doğru sarkmıştı. Sapsarı saçlarının sol tarafından kırmızı bir kan sızıyor, saçlarını değişik bir kıızıla boyuyordu. Ayakkabısının teki arabanın bir yerlerine fırlamış olmalıydı ki ayağı çıplaktı. İnce kalem eteği beyaz baldırlarına kadar sıyrılmıştı. Yavuz’un ise başı direksiyonun üzerine düşmüştü. Herkesin sesini işitebiliyordu fakat gözlerini açmaya çalıştığında müthiş bir ağrı saplanıyordu alnına.

“Mar-i...” diye seslenmeye çalıştı ama başarılı olamadan bayıldı. Bir süre sonra cankurtaran ve polis, peşine basını da takarak olay yerine intikal ettiğinde saat öğlenin ikisiydi.

Ayten de hemen hemen aynı zamanda açmıştı evinin kapısını. Çalan zil, onu Yavuz’un aramasından sonra ne kadar korkutsa da duyduğu sesle araladı kapıyı. Karşısında Jale Hanım vardı. Elinde bir poşetle başını eğmiş bakmıştı kapı aralığından Ayten’e. “Eşyalarını getirdim,” diyerek kapıya dokundu.

Ayten çok korktuğundan bir süre korkunun geçmesini bekledi. Ardından Jale Hanım'ın uzattığı poşeti aldı. Aslında eşyaları ufak bir çantanın içindeydi, şimdi poşete doldurulmuştu ama mühim değildi çünkü ellerindeydi.

Jale Hanım kendi çantasından mektupların sarılı olduğu ufak bir kese kâğıdı zarfını da uzattı Ayten'e. "Bunlar da mektuplar," dedi. Yüzünde değişik, neredeyse üzgün bir ifade vardı.

"Gül?" dedi Ayten nafile bir çabayla Jale Hanım'ın boş eline koluna bakınarak.

Jale Hanım'ın kaşları çatıldı. "Gül?" dedi sorarcasına.

Anladı ki Ayten, gül falan kalmamıştı ortada. İçi cız etse de bir şey diyemedi. "Sağ olun," dedi zorlukla.

Jale Hanım başını salladı. "Kendine iyi bak Ayten," dedi gözlerinin içine bakarak.

Bazen insanlar kelimelere ihtiyaç duymadan yalnızca bakışlarla anlaşabilirdi. İki kadın da şu an yalnızca gözleriyle konuşuyordu. Jale Hanım pişmanlığını dile getiriyordu, Ayten de acısını... Jale Hanım hiçbir şeyin hayal ettiği ve umduğu şekilde olmayışına, herkesin bu kadar yıpranmasına büyük üzüntü duyuyordu; Ayten'se bu aileyle olan bağını bir an önce nasıl bitirebileceğinin derdindeydi.

"Mate'ye iyi bakın," dedi Ayten. *Siz de kendinize iyi bakın değil, Mate'ye iyi bakın... Çünkü siz iyiliği, insaniyeti ve saflığı kaybedeli çok oldu ama Mate bütün bunları anlamayacak kadar küçük ve temiz. Akıldan bunlar geçti Ayten'in, söyleyemedi.*

Jale Hanım yalnızca başını sallamakla yetindi. Çantasından gözlüğünü çıkarıp taktı ve arkasına dönüp sessizce çıktı bahçeden. Ayten onun bahçe kapısını kapatırken, gözlüğünün ardından bahçeye doğru bakındığını gördü. İçi sızladı. *Yıllar önce bir intiharın sahnesi olmuş bu bahçe, kim bilir ne hissettirdi yeniden ona,* diye düşündü.

Bir elinde koca poşet, diğerinde mektuplarla salona girdi. Mektuplara baktı önce. Kendi yazdığı mektuplar duruyordu. Akın'ın annesinin kaç mektubu vardı, bilmiyordu fakat ilk iş olarak onları alıp üst kattaki eski yerlerine koydu. Geri dönüp salonda açtı poşeti. İlk olarak albümlerini çıkardı dikkatle. Açtı, sayfaları hızlı hızlı kontrol edip eksik var mı diye baktı. Görünürde bir eksiklik yoktu.

Albümlere uzun uzun bakıp kontrol ettikten sonra poşetin en alt tabanında kıyafetleri olduğunu fark etti. Aslında kıyafetlerini de birlecek bırakmıştı ama iyi olmuştu Jale Hanım'ın bunları da getirmesi. O hasta herif bunları da saklardı.

Sonra bir an ağlamaya benzer bir gürültü işitti dışarıdan. Kucağındaki albümleri bıraktı koltuğa ve kalkıp pencereye yaklaştı. Dinledi, bir şey duyamadı. Tam geri dönecekti ki yine duydu aynı sesi, camı araladı. Köpek inlemesi gibiydi ses. Heyecanla, "Cino?" diye bağırdı. Ses bu defa şiddetlendi.

Pencereyi kapatıp kapıya çıktı hemen. Bahçeyi gezdi dinleye dinleye ama bulamadı köpeği bir türlü. "Cino! Cino, sen misin?"

Yeniden duyduğu sesle yönünü değiştirdi. Ses yan yalının bahçesinden geliyordu. Kaçamak bakışlarla yalıya baka baka ağaçlıklı çitlerden geçti yandaki bahçeye. Yalının tüm panjurları kapalıydı ve çok korkunç bir görünümü vardı. Bahçedeki kuru otları ayaklarının altında çıtır çıtır ezerek yürürken yeniden, "Cino?" diye seslendi ama bu defa *belki inleyen başka köpektir*, diye düşündü. *Veya kedidir? Ya insansa? Yaralıysa? Başına bir iş gelmişse?*

Ayten'in kafasında binbir tilki dolaşıyordu, her ihtimali düşünüyordu saçma olsa bile çünkü o, artık her şeyden korkar olmuştu. Hesap etmeden yaptığı bir şey yoktu. Nihayet aradığını, Yavuz'un yalısının ön bahçesinde, kazan dairesinin duvarının hemen yanında buldu. Bacağı yaralı Cino... Sol arka ayağı kesilmişti ve kanıyordu. Yaralı hayvan kaybettiği kanın ve hissettiği acının etkisiyle dili dışarıda soluk alıp veriyor, inliyordu. Ayten'le birbirlerini görür görmez heyecanlandı ve yattığı yerde kuyruğunu yere vurdu pıt pıt.

"Cino!" diyerek eğildi Ayten hemen, kafasını okşadı kara köpeğin önce. Cino acılı bir inleyiş bırakarak onun ellerini yalamaya çalıştı. Yarası fenaydı, kara sinekler dolaşıyordu yaranın üzerinde. Ayten onları kovmaya çabaladı. "Ne oldu sana Cino'm?" dedi hüznle. Köpeğin bu hâli onu bir hayli üzdü. Bir koşu eve gidip temiz bir mendil, bir kap su ve biraz da peynir getirdi Cino için.

Yarayı temizledi önce. Biraz da ağlaştı Cino'yla. Ayten ve Cino'nun yaralarıyla bir olarak yeniden karşılaşması da kaderin kötü bir cilvesiydi anlaşılan. Ayten'in içindeki görünmeyen yaraları ve Cino'nun

da kanayan, ona acı veren açık bir yarası vardı. Temizlediği yaranın üzerine başka bir mendil sarıp bağladı sonra Ayten. Ne yapacağını bilemiyordu, geçer miydi ki böyle sargılı dursa? Ayağa kalkıp kalkamayacağını da kestiremiyordu.

İçindeki hüznle Cino'nun yanına çöküp köpeğin başını dizlerinin üzerine çekti ve sırtını kazan dairesinin duvarına yaslayarak Cino'nun başını okşamaya başladı. Yaşadığı her şeyle Cino'yu bağdaştırdığı için o yanında yokken çektiği acıları, yaşadıklarını, Leyla'yı anlattı ona. Anlattıkça ağladı, ağladıkça açıldı. Zaman geçti böylece. Bir aralık Ayten kapı sesine benzer bir ses duydu. O an Akın geldi aklına, dönmüş olabilirdi. Yavaşça kaldırdı Cino'nun başını dizlerinden. "Hemen döneceğim," diyerek öptü köpeğin başını ve ayaklandı. Üzerini başını silkeleyip, gözlerini sildi. Akın onun ağladığını bilmemeliydi, üzülmüdü çünkü.

Usul adımlarla bahçeden geçti. Uzun bir süre oturmuştu Cino'nun yanında betona, kalçası ağrıyordu şimdi. *Akın gelmiş*, dedi içinden, evin kapısı kapalıydı çünkü. Ama kapıya yaklaştıkça *ya rüzgâr kapatırsa kapıyı* diye düşünmeden edemedi. Nasıl girerdi o zaman içeriye? Kaç kere kırılacaktı mutfak kapısı? Bir ton iş!

Biraz da korkuyla çaldı kapıyı. *Gelmiş ol eve Akın... Gelmiş ol!* Pat pat kapıya vuruşu bundandı. İşte, kapı açılmıyordu! *Kesin gelmedi eve, rüzgâr kapattı kapıyı* diye düşündü fakat bir süre sonra açıldı kapı. "Sevgilim!" diyerek gülümsedi Ayten. Akın'ın ise suratı kireç gibiydi. Ayten'in gülümsemesini korku bürüdü. "Akın? Ne oldu?" diye sorguladı.

Akın hızla iki adım atarak Ayten'i kendisine çekti ve sıkıca sardı kollarını ona. Hatta o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse birbirlerine geçecekleri bedenleri. "Ödüm koptu..." dedi Akın sesine düşen korkuyu gizleme ihtiyacı duymayarak. "O arabada sen varsın sandım."

Ayten başını yasladığı göğüste kafasını kıpırdatıp Akın'a bakmaya çalıştı. "Ne arabası? Neler oluyor?"

Akın geri çekilirken Ayten de başını kaldırıp baktı onun yüzüne. "Yavuz..." dedi Akın sinirle burun kemerini sıkarak. "Yavuz kaza yapmış. Az önce radyoda söyledi. Yanında bir kadın varmış, kimliği

belirlenememiş. Ben sandım ki..." Sustu. Gözlerindeki korku çırpı-çıplak karşısındaydı Ayten'in.

Akın'ın yüzünü avuçları arasına aldı Ayten. "Buradayım ben, korkma," diyerek gülümsemeye çalıştı. Parmak uçlarında yükselip dudaklarından öptü onu. Aklında ise Yavuz ve yanındaki kadın vardı. Acaba Maria mıydı? Maria ise bu, onun lehine kullanılabilir miydi boşanma davasında? Yavuz'un aldattığını söylemişti Ayfer'e. Ayfer gerek olursa, Yavuz boşanmayı kabul etmez ve zorluk çıkarırsa bunu öne sürebileceklerini söylemişti fakat kanıt lazımdı. Ayten kanıt olarak Jale Hanım'ın şahitliğini düşünmüştü ama ona da tam olarak güvenemiyordu, oğluyla ters düşmek istemeyebilir, son dakika vazgeçebilirdi.

Akın, "Çıkılır mı öyle kapı açık? Hem sen neredeydin?" diye hafif payladı onu.

Ayten'in ise dudakları büzüldü. "Ya, Akın... Cino'yu buldum."

"Nerede?" dedi Akın heyecanla ve bahçeye bakındı.

Ayten, "Yan yalının bahçesinde," deyince, bir an gözleri kısıldı Akın'ın. "Yaralı. Ağlıyordu. Ben yarasını temizlemeye çalıştım ama kaldıramadım ayağa. Peynir verdim, su da verdim. Kalkmadı. Ama tanıdı beni. Görsen, nasıl sevindi beni görünce. Kuyruğunu pıt pıt yere vurdu sevinçle."

Ayten hevesle anlatıyordu Cino'yu. Akın anahtarı aldı askıdan, sonra Ayten'in beline sarılarak, "Gel, bir de ben bakayım," diyerek yürümeye başladılar. Yan bahçeye geçtiler sessizce. Cino hâlâ kazan dairesinin duvarının dibinde yatıyordu, ayak seslerini duyunca başını kaldırıp dili dışarıda hararetle nefes alıp vererek baktı gelenlere.

Cino'nun sargılı bacağını görünce Akın'ın içi sızladı. Eğildi ikisi de. "Koca oğlan, sana ne oldu bakalım böyle?" diyerek köpeğin kara kafasını sevdi usulca. Sevilen köpek, acısını unutmuş gibi Akın'ın avucuna minnetle yasladı başını. Akın köpeği severek biraz yatıştırdıktan sonra Ayten'in sardığı mendili aralayıp yaraya baktı. Feci durmuyordu, Ayten iyi temizlemişti yarayı, kan dinmişti. Başını çevirip kıza baktı. "Eve alalım mı?" diye sordu küçük bir erkek çocuğu gibi.

Ayten'in kaşları havalandı önce. "Eve mi?" diye sorguladı. Sonra çatıldı o kaşlar. "Nasıl? Her yere pislemes mi?"

Cıkladı Akın, Cino'nun boynunu, kulaklarını, sırtını okşadı iyice. "Pisletmez, akıllı oğlum," dedi. "Pislerse söz, ben temizlerim."

Bu küçük erkek çocuğu tavrı Ayten'i yumuşattı. Sağ işaret parmağını tehdit edercesine sallayarak, "Söz verdin bak, sen temizlersin, elimi bile sürmem," dedi.

Akın güldü. "Aşk olsun çiçeğim, ne zaman döndüm ben sözüm-den?"

Dönmezdi. Akın tutardı verdiği tüm sözleri, bilirdi Ayten. Bunun rahatlığı vardı zaten içinde. Akın kucağına aldı Cino'yu, hep beraber eve girdiklerinde hava kararıyordu. Ayten koştu hemen salona, koca minderlerden birini yanmayan şöminenin önüne koydu, üzerine de temiz bir çarşaf serdi, Cino oraya yatırıldı. Hafif nemli bir mendille Cino'nun patilerini sildi. Yanı başına bir kap su ve biraz peynirli ekmek koyuldu. Köpeğe ne verebileceklerini bilememişlerdi, Akın ertesi gün tavuk alacağını, suyuna çorba yapıp ekmekle Cino'yu beslemek istediğini söyleyince Ayten bu fikri çok beğendi. O akşam salonda kâh Cino'yla oynadılar kâh albümlere bakarak anıları yâd ettiler. Jale Hanım gelip getirmişti Ayten'in kalan eşyalarını, Ayten bundan kısacık bahsetti. Çünkü Akın yanlış anlar, getirenin Yavuz olduğunu sanır diye korkmuştu.

Oysa bu Akın'ın umurunda değildi, hem de hiç. Gece olup odalarına çıktıklarında, geceliklerini giyindiklerinde ve pirinç karyolada birbirlerine sarıldıklarında tüm dünya onlardan biraz uzaktaydı işte. Tüm kötü anları bir an için unutmak bir çift kola sığınarak ve sevilen bir göğse sıkı sıkı sokularak mümkündü. Yüzlerce düşünce geçip gidebilirdi şimdi akıllarından, binlerce duygu da beraberinde sürüklenebilirdi fakat duyulan sevgi ve sığınılan liman hep kalıcıydı.

"Hayır, Cino!"

Cino başını eğdi ama gözlerini çekmeden üzgün üzgün bakmaya başladı ben kızınca. Kaşlarımı çattım ve masaya tabakları koymaya devam ettim. Sağ bacağıma sürtündü, ağlar gibi ses çıkardı yine.

“Hayır dedim Cino! Sana veremem sucuk!” Aksayan arka ayağıyla etrafımda dolaşma çabası içimi ezse de azarladım onu. Belki dokunurdu sucuk midesine, ne bileyim? Gerçi sokak köpeğiydi, her şeyi yerdi nihayetinde ama yine de vermek istemiyordum. Gözlerimin içine böyle lütfen der gibi bakması vicdanıma oynuyordu. “Bakma şöyle Cino! Vermem sucuk diyorum!”

“Günaydın!” Akın’ın sesiyle, mutfak girişine baktım kısa bir an. Uyku mahmuru yüzüne rağmen gülerek girmişti mutfağa. Pişen sucuklu yumurtayı tabağa aldım.

“Günaydın,” dedim ben de. Sesim istemeden sinirli çıkmıştı, Akın hemen fark etti tabii. Yanıma gelip saçlarımı aralayarak enseme bir öpücük bıraktı.

“Sabah sabah asabiyiz biraz sanırım, ha?” dedi gülümsemesini yayarak.

“Şu yaramaza kızıyorum,” diyerek Cino’yu işaret ettim. Cino, kendisini işaret etmem üzerine mutfağın köşesine doğru aksayarak gitti ve yattı. Çenesini ön patilerine dayayıp dik dik bakmaya başladı bana. “Sucuğun kokusunu aldı, istedi. Ben de vermedim.”

Akın ardımdaki doğranmış salatalıklardan birini ağzına attı. “Verseydin ya bir parça,” dedi salatalığı ktır ktır çiğnerken.

“Ya dokunursa?”

Cıkladı. “Minicik verseydin, susardı o zaman.” Bana biraz daha yaklaşıp bir tane daha aldı salatalıktan ve ağzına attı. “Canı istemiştir,” dedi yine dolu ağızla.

“Dokunur diye şey ettim. Tavuk alalım bugün, suyuyla da onu besleriz, toparlar.” Başını salladı onaylarcasına. Yine ardımdaki tabağa elini uzatıyordu ki elinin üstüne vurdum. “Götürdün hep ayakta kahvaltıyı!” dedim sinirle.

Afalladı önce, sonra ellerini belimin iki yanımdan geçirip tezgâha koyarak beni araya aldı. “Seni de götüreyim?” diyerek eğilip boynumu öptü. Bir, iki, üç kere.

“Ay, dursana! Köpeğin önünde...” dedim gülerek.

Çok komiğine gitti bu sözlerim. Güldü ağız dolusu. “Köpeğin önünde mi? Köpek ne anlasın, Zümrüt?”

“Anlar, o az hin değildir. Sabahtan beri sucuk vermediğim için nasıl duygu sömürüsü yapıyor bana, bilmiyorsun!”

Akın dudaklarıma bakıyordu. Sonra yeşil gözleri gözlerime çıkıyor, ardından yeniden dudaklarıma iniyordu. Bekliyordum; beni öpsün, sarılsın, bastırsın göğsüne diye. Çünkü hızlı hızlı konuşup bir şeyler anlatmama dayanamıyordu. Nitekim tam da söylediğim şeyler oldu, öptü beni önce, sonra sarıldı, çekti kendine. “Öyle mi olmuş?” dedi saçlarıma doğru. Boğuk, yüreğinin içinden geliyormuş gibiydi sesi. Sol eli sağ kalçamı avuçlayıp hafifçe sıkınca heyecanla soluklandım, elimi arkaya attım, ardımdaki tezgâhtaki çiğ yumurta dolu tabak şak diye yere düştü. Bir çığlık koptu ağzımdan, Cino da hemen çiğ yumurtayı yerden yalamaya başladı şapır şupur.

“Eh be Akın! Yine mahvettik ya her şeyi!” diye kızdım ve kollarından çıktım. “Cino, çekil! Ay Cino! Her yere bulaştırdın, dur...” Cino’yu uzaklaştırmaya mı çabalayayım yoksa her yere yumurta bulaşığını sıçratmasına mı engel olayım, bilemedim.

“Sevgilim, dur, telaş yapma. Temizleriz,” dedi Akın ama yok, biliyorum yayılıp kokacaktı her yerde o yumurta.

“İş mi yani şu yaptığın?” diyerek nemli bir bezle güzelce sildim, temizledim yeri üç kez arap sabunuyla. O da Cino’nun ağzını burununu sildi.

“Cino, aklın varsa bugün ağlayıp sızlanmaz, evde bir şeyleri kırıp dökmezsin, bak Zümrüt çok sinirli. Bana bile nasıl kızdı...” diyerek Cino’ya söyleyip bana dinletiyordu kendini Akın. Arap sabunu suyundan birkaç damla sıçrattım ona.

“Aşk olsun!” dedim ama gülüyordum.

Kahvaltıya oturduğumuzda neşemiz yerine gelmişti. Havaların soğumaya başladığından, Cino’dan, tavan arasındaki su sızdıran çatlağın yaptırılmasından, yakacak odun kömür mutlaka almamız gerektiğinden, keşke tekrar yaz olsadan, gezdiğimiz plajlardan, biriktirdiğimiz fotoğraflardan, aşkımızdan, çayın deminden, yaşlanıyor oluşumuzdan bahsettik. Birbirini açan bunca konu üzerine o kadar çok konuştuk ki sanıyorum Akın’ın yokluğunda şu sabahki konuşmam kadar kimseyle konuşmamıştım. Sabah başladığımız kahvaltımız güneş tepeye çıkıncaya kadar devam etmiş, kışımız tahta

mutfak sandalyelerinde düzleşmişti ve kahvaltı öğünü öğle öğününe bağlanmış, acıkmıştık.

Bir şeyler hazırlayacaktım yeniden ama Akın, “Gel, seninle kebab yiyelim dışarıda,” dedi.

“Boş ver, para harcamayalım,” dedim.

“Param var. Unuttun mu, şirket ortağımı ben.”

Yüzüm düştü. “Ne zaman satacaksın hissene?” diye sordum. “Onunla çalışmayacaksın herhâlde Akın?”

Düşünceli bir edayla yüzüme bakarken sağ elinin parmaklarını tıkırdattı masada. “Bilmiyorum,” dedi alt dudağını bükerek. Çalışacak sandım. “Çalışmayacağım, merak etme,” dedi yüzümdeki ifadeyi görünce. Keyfim kaçmıştı. Sinir olmuştum istemsizce. Ortak hiçbir şeyimizin olmasını istemiyordum o aileyle. “Hadi, kalk, giyinelim.”

Kalktım. Altıma blucin, üzerime ince bluz aldım. O da spor giyinmişti bugün. Rahat bir taş basma kot, üzerine de beyaz bir tişört. Sadeydik ve uyumluyduk. Saçlarımı tarayıp arkadan kelebekli tokayla tutturdum. Kısa olduğundan hâlâ toplanmıyordu. Olsun, toplanmasın. Uzunmuş gibi yaparım ben de. Kısa bir süre sonra çıktık evden.

Kebab yiyecektik ama sahildeki seyyar tavuk pilavcılar çeldi aklımızı. Üzerine karabiber ektiğimiz tavuk pilavları bir güzel yedik. Ben yarım porsiyon, Akın da bir buçuk porsiyon yedi. Martılar çığlık kıyamet bağıırıyordu Eminönü’nde. Bir ara kafamız şişti gürültülerinden, kalkalım dedik ama baktık bir hamsi takası yanaştı kıyıya, hepsi o yöne döndü. Tabii kediler de koşturdu. “Herkes boğaz derdinde,” dedi Akın gülerek. Bana dönüp gülümsedi, sonra kıyın kıyın yaklaşıp bulaşık ağzıyla beni öptü hararetle. Çok utandım, hemen etrafıma baktım. “Ben de boğaz derdindeyim,” dedi.

“Seni şu Boğaz’a atarım, görürsün boğaz derdini Akın! Ne öpüyorsun öyle el âlemin içinde?”

Bir kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. “Bana azar çekmeni bile çok özlemişim,” dedi sesine yansıyan bir hüznle. Gözüm doldu, iki kaşık kalmış pilavımı da yiyemeden kedilere vermek zorunda kaldım.

Sonra kitapçıları gezdik. Renk renk, çeşit çeşit, kalınlı inceli bir dünya kitap! Akın'ı da tanıyor çoğu esnaf burada. Herkes sordu, *senin olay vardı, duymuştuk, nasıl oldu da kurtuldun* diye. Akın sabırla anlattı soranlara her şeyi, anlattıkça arındı tüm yüklerinden, üzerine atılmış çamurdan sanki, yüzü bir başka güldü. Sıkı sıkıya tuttum elini. Kasetçiler çarşısını gezdik sonra. Bir dünya kaset çıkaran vardı şimdilerde. Dükkânlar rengârenk, boy boy posterler; Ferdi Tayfur, Orhan Gencebay, İbrahim Tatlıses, Ferdi Özbeğen...

“Kaset dolduracağım sana,” dedim bir ara Akın'a.

İlgiyle parladı gözleri. “Yaa?” dedi. “Kimin şarkılarını dolduracaksın?”

“Bulduğum tüm aşk şarkılarını dolduracağım.”

“Hım,” diyerek güldü. “Hüzünlü olmasın ama, biliyorsun ben sevmem hüznü, bozuşuruz bak.”

“Sanki ben gama kedere bayılıyorum Akın!”

Yaslandım ona, hiç kimseye yaslanmadığım kadar ona bıraktım kendimi. Akın beni nereye götürürse cümlesi bir uçurtmanın kendini rüzgâra bırakması gibidir benim için. Benim deli rüzgârım, Akın'ım.

“Hadi, lunaparka gidelim,” dedi birden. Şaşırdım, kafamı çevirip yüzüne baktım. Gayet ciddiye.

“Aa, sen ciddisin!” dedim inanamayarak.

“Tabii ciddiye, hadi!” dedi coşkuyla. Böylece ufak, eski aletlerin bulunduğu fakat ortamın cıvıl cıvıl, yaz hissi dolu olduğu bir lunaparka gittik. Okulların açılmasına yakın çocuklar son tatillerini lunaparkta değerlendiriyor olmalıydı ki bir curcuna vardı burada. Çocuk bağırtiları, ağlayan, gülen bebekler, çocuklarına seslenen ebeveynler, lunapark aletlerinin gıcirtısı, pamuk şekercilerin tezgâhının ardında çalan radyonun cızırtısı ve solgun eylül güneşi altında bir parça mutlu olmak için çabalayan bizler vardık burada.

İki yanımızda akıp giden, panayır alanı gibi kurulmuş seyyar eğlence dükkânlarına baktık önce. Dart atma, oyuncak silahla ördek vurma, hafif pinpon toplarını ufak bardaklara geçirerek para kazanma gibi oyunlar vardı. Akın oyuncak silahlı olan seyyar dükkânın

önüne geldiğinde gerildim. “Sana ördek alayım mı?” diye sordu gülererek.

“Silah mı kullanacaksın?”

Gözlerimin içine bakarken birkaç saniye sustu. “Gel, oyuncak bu,” diyerek çekti beni sonra dükkânın önüne. Akın bazı şeyleri aşabilmiş miydi yoksa mecbur mu hissediyordu, anlayamamıştım. Cebinden biraz para çıkarıp adama uzattı. Uzun, oyuncak bir tüfek verdi ona adam. Beş tane plastik ördek yakından uzağa doğru konulmuştu. “İzle şimdi,” dedi Akın. Kollarımı göğsümde bağlayarak onun gözünü tüfeğe yerleştirmesini izledim. İlki karavanaydı. “Nazar çıktı,” dedi. İkinci denemesinde çok yaklaştı ama yapamadı. Homurdandı.

“Beceriksiz!” dedim onu kızdırmak için. Tüfeği indirdi gözünden.

“Gel bir de sen dene bakalım,” dedi o da. Şaka yapıyor sandım önce ama gayet ciddiydi. Uzattığı oyuncak tüfeği tuttum. Daha doğrusu nasıl tutacağımı bilemedim, beceriksizce onun gibi tutmaya çalıştım. Akın ve seyyar dükkân sahibi adam güldü tabii. İyice bozuldum ama façayı aşağı almamak adına çenemi dikleştirdim ve rastgele bastım tetiğe. Tüfeğin ucundaki boncuk o kadar alakasız bir yere gitti ki göremedik bile.

“İlk elin günahı olmaz!” dedim hemen. Kızlarla oynadığımız kızma birader oyunundaki klasik sözümüzdü bu. Yenilenin ağzına pelesenk olan *yenilmedim buradayım hâlâ* demek gibi bir şeydi. Tekrar, kendimden emin bir şekilde bastım tetiğe. Fakat bu defa da olmadı. Kabul ediyorum, diğerine göre daha başarılı bir atıştı ancak yine de olmamıştı.

Akın adama biraz daha para verip tüfeğin şarjörünü doldurttu yeni boncuklarla. Beni gıcık etmek için gülüp duruyor, ben de somurtuyordum. “Al,” diyerek yeniden uzattı bana tüfeği. Kollarımı göğsümde bağlayıp tek omzumu silktim. “Gel, tamam, birlikte atalım,” dedi bu defa. Bir kolunu omzumun üzerinden attığında dayanamayıp açtım kollarımı. Tüfeğin bir yanından ben, diğer yanından da o tuttu. Tam sağ omzumun üzerine dayadı çenesini eğilerek. “Göz, gez, arpacık,” diyerek parmağıyla işaret etti tüfek üzerinde. “Yaklaştır bakayım gözüne.” Yaklaştırdım. İki elini belime koydu

sonra. “Bacaklarını aç biraz,” dedi ama sesinde öyle bir ton vardı ki bunu söylerken sanki onca insanın arasında *sevişelim* demiş gibiydi. Şaşkınlıkla ona çevirdim başımı. Kızgın kızgın baktım yüzüne, güldü tabii, hınzır. “Omuz genişliğinde açık dursun bacakların yani,” dedi. Ellerini çekti sonra belimden. Yeniden sağ omzumun üzerine çenesini yasladı. Sıcak nefesi boynumun sağ yanına tatlı tatlı vuruyordu, ben gözümü tüfeğe tekrar koyarken. Tüfeğin ucundan o, namlu tarafından da ben tutuyordum. “Baştan ikinciye vuracağız,” dedi. Başımı salladım. “Al nefes,” dediğinde sıkı bir nefes aldım. “Vur bakalım,” dedi ardından.

Odaklandım. Gerçekten, olacakmış gibi odaklandım. Olmadı. Çok yakınından geçti boncuk. Dudak büktüm. “Taktiklerin işe yaramıyor Alacalı Bey,” dedim tüfeği onun eline tutuşturarak.

Tek kaşını kaldırdı bilmiş bir edayla. Bir şey söylemeden yasladı oyuncak tüfeği koluna. Bir baktım ateş etmeye başladı. Tak tak vurdu ördekleri, hem de sektirmeden. Ağzım şaşkınlıkla aralandı. Seyyar dükkân sahibi adam, “Hey maşallah!” dedi gülererek. Akın, tüm ördekleri vurduğunda bana döndü ve göz kırptı. Aralık ağzımın çenesinin altını itti yukarı doğru sonra.

“Sen...” dedim inanamayarak. “Bilerek mi vurmadın?”

Beni duymazlıktan geldi. “Amcacığım, bize şöyle içi güzelce doldurulmuş pelüş ördeklerinden birini verebilir misin acaba? Sevgilime vereyim. Hâlâ şaşkın biraz...”

Koluna vurdum hafifçe. Güldü ve yanağımdan bir makas aldı. Yaşlı dükkân sahibi ise bu esnada hakkımız olan pelüş ördeği verdi ona. Küçücük, turuncu bir şeydi ama çok sevimliydi. Akın bana uzattı, sarıldım hemen. Pelüş ördeği sıkı sıkı göğsüme bastırdım sol kolumla, sağ elimi de eline kaydırdım. Lunaparkın içerisinde yürüdük. Koşuşturup duran çocuklar, bebek ağlayışları, yükselip alçalan lunapark aletlerinden gelen çığlıklar insanın kanını kaynatıyordu.

“Dönen salıncağa binelim mi?” diyerek sol tarafımızda kalan yüksek salıncağı işaret etti Akın. Gerçekten yüksekti, biraz gözüm korktu. Sanırım korkum elime yansımış olmalı ki elini sıkmışım. “Korkuyorsan binmeyiz.”

“Ha, yok...” diye mırıldandım ve elimi gevşettim. “Biraz tedirgin oldum sadece. Binelim, severim ben.”

Kızlarla Sarıyer panayırında hep binerdik böyle aletlere. Çılgın gibi kahkahalar atarak, bıkmadan, usanmadan, saçlarımızı savurarak, şarkılar söyleyerek... Zehra genelde aşağıda çantalarımızı bekleyen kişi olur, homurdanırdı. Midesi bulanırdı böyle aletlerde. Biz Neşe'yle üç beş tur biner, onun laf etmesine gıcık olarak inerdik. Şimdi yeni yeni bir şeylerin farkına varıyordum. Benim asıl kardeşim Neşe'ymiş, her anlamda.

Akın ikimize bilet kestirdi ve dönen salıncağın durmasını beklemeye başladık. “Canan’a hediye alalım mı?” diye sordum ansızın.

Gözlerime öyle bir baktı ki bam teline dokunmuş gibi hissettim. Gözlerimi de çekemedim gözlerinden. Bir eliyle çenemi okşadı. “Ben altın almayı düşündüm,” dedi sonra. Hep benden önce, benden bir fazla düşünmesi hoşuma gidiyordu. Tebessüm ettim.

“Ben de elbise alayım mı?”

Başım hafif eğik, gözlerimi yukarı kaldırarak, canı yanan yerine dokunmadan, en uzaktan sormaya çalıştım bu soruyu. Kendi acımı bile düşünmeyerek... “Al,” dedi gülümseyerek.

Göğsümdeki bütün nefesi dışarı üfledim. “Canan ne güzel, değil mi? Maşallah...”

Gözlerini gözlerimden hiç çekmiyordu Akın. Elim tutan elini dudaklarına götürüp parmaklarımın üstünü, çıkıntılarını öptü. “Güzel, maşallah,” dedi. Sonra diğer eliyle saçımı okşayıp kulağımın ardına itti. Tüm o sesler sustu sanki, o bana böyle güzel bakarken. Konuşmasa bile tüm kelimelere bedel bir aşkla baktı gözlerime. *Biz bir şeylerin üstesinden geldik, geliyoruz*, der gibi.

Döner salıncaklar durduktan sonra, oturan insanların inmesini beklerken Akın yüzünü çevirdi bir an benden. Titrek bir derin nefes çektiğini işittim. Kendime kızdım. Mutlu olduğumuz bir zamanda onu bu tür konularla üzdüğüm için çok kızdım kendime. Sonra birbirimize bir şey söylemeden döner salıncaklara oturduk. Ben onun önüne, o da arkamdaki salıncağa oturdu. O, oturmadan salıncağımın ön demirini iyice kontrol etti sağlam mı diye. Şu yaptığı küçücük hareketi bile içimin yumuş yumuş olmasını, erimesini

sağlamıştı. Bir kolumla pelüş ördeğimi tutarken diğer elimle de sıkı sıkı demiri tuttum. Arkama dönüp Akın'a baktım, gülümsedi. Salıncak görevlisi adam gelip demirleri kontrol etti sonra. Demirlerini bağlamadan oturmuş birkaç gence kızdı. Dayanamadım, onun bu kızmasına güldüm. Baktım, Akın da gülüyor. O gülüyor diye daha da gülmeye başladım. Görevli anlamadı. Salıncaklar dönmeye ve yavaş yavaş yükselmeye başladığında ikimiz de gülüyorduk. Neden gülüyorduk ki oysa? Adamın bağırması sadece üç beş saniyelik olaydı, tamam komikti ama geçti. Geçmesi lazımdı.

Çok gülmenin yan etkileri vardır. Ağlamak gibi. Dönen salıncak esen rüzgârlarla yarışmak ister gibi hızlanarak yükseldiğinde içimi çeke çeke ağlamaya başladım. Oysa mutluydum, çok mutluydum. Sağ elimi gevşetip kolumu yana doğru açtım, *özgürüm*, der gibi. Hayır, özgür değildim. Hâlâ kâğıt üzerinde evliydim. Bu esaret gerçekten bitmeden sanıyorum ki rahat etmeyecektim. Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da Karaca prangası bileğimdeydi işte, görünmese de oradaydı. Bir polis çevirse, kimliğimi sorsa, orada kazılı bir soyadı vardı veya hastaneye düşsem adımın yanında o yazılıydı.

Ardımda Akın'ın heyecanla bağırdığını işittim. Salıncağın en yüksekte hızla döndüğü bir andı. Burukça gülümseyerek burnumu çektim, aşağıya baktım. Bir düzine kalabalık bizi izliyordu. Önümdeki iki kız çığlık çığlığa bağıırıyor, bir yandan da eteklerini tutmaya çabalıyorlardı. Herkes ne kadar da mutluydu. Ben de mutluydum. Fakat bu esaret bitince... Bittiğinde... İşte o zaman tam anlamıyla mutlu olacaktım.

Çenemi dikleştirerek, yüzüme vuran rüzgârı ve ayaklarımın altındaki boşluğu hissetmeye çalıştım. Sağ avucumun içinde kayıp giden rüzgâr fısıldıyordu sanki bana özgürlüğe kavuşacağımı. Uzakta değildi o özgürlük, mutlaka benim olacaktı, biliyordum, inanıyordum. Tüm kötülüklere rağmen biz bir olacaktık. Hem o yanımdaysa artık kötülüklerin bir önemi yoktu.

Bir süre sonra salıncağın dönme hızı yavaşladı ve ağır ağır yere inmeye başladık. Kısa bir mutluluk. Çok hoştu. İndiğimizde Akın benden önce inip kalkmama yardım etti. Anlık başım dönmüştü

ayağa kalkınca, belime sarılıp beni aşağıya indirdi. “İyi misin?” diye sordu endişeyle. “Gözlerin kızarmış...”

Ağladığımı fark etmemesini umdum. “İyiyim, toz kaçtı gözüme yukarıda,” dedim. Israr edecek, deşecekti ama pamuk şeker satan adamı gösterdim. “Pamuk şeker alalım mı?” diye sordum. Konu tahmin ettiğim gibi dağıldı. Bir tane pamuk şeker aldık, lunaparkın içerisinde geze geze yedik. Uzun zaman önce izini kaybettiğim o masum çocukluğa bir anlık da olsa kavuşmuş gibi hissediyor, mutlu oluyordum. Ellerimiz ve ağzımız yapış yapış olmuştu pamuk şekerden. Pamuk şeker bittiğinde Akın bir su aldı, o suyla kenarda ellerimizi yıkadık.

Dönme dolaba ve gondola da bindik. Sonra bir karton *Marlboro*, *Casio* saat, Nuri Alço zinciri gibi envaiçeşit ödülün bulunduğu dart oyununa heves etti Akın ama önü kalabalık olduğundan bekleyemedik, sadece oynayanları izledik. Her dart atıldığında nefesler tutuluyor, karavana gelince ahlar vahlar havada uçuşuyordu. En sonunda kavga çıktı. Dart çizgiye geldi diyordu seyyar dükkân sahibi ama oynayan adam ille de Marlboro vurduğunu söylüyordu. Çevredekiler le vatandaşı tuttu tabii. Fakat bir karton Marlboro bu, az şey mi? Dükkân sahibi Nuh diyor peygamber demiyor. Bağırışlar, küfürler... Tırıs tırıs kaçtık biz de.

Neredeyse akşama kadar gezdik durduk. Karaköy’de bir dükkândan külahta çekirdek aldık, koltuğumuzun altındaki poşete çöplerini atarak yürüye yürüye vitrinleri izledik. Akşama doğru hava soğumuş olsa da içimiz sıcacıktı, üşümek sadece fizikseldi. Sinemaların olduğu sokaktan geçerken afişlere dikkatle baktık. Afişlerin birinde Nergis’in yüzünü görünce yine şaşırdım. Kardeşimin şöhreti parlayan bir yıldız oluşunu hâlâ kabullenemeyen bir yanımdı. Kötü bir şöhret. Nasıl bir hayatı vardı, az çok tahmin edebiliyordum. Fakat mutlu olup olmadığı konusunda emin değildim. Onu en son kadınlarla ilgili yapılan bir toplantıda görmüştüm, numaramı vermiştim. Tabii Tarabya’daki villanın numarasıydı, o zamanlar bütün bunlar yaşanmamıştı. Nergis’in bir derdi olduğunu düşünüyordum. İçimdeki kırıklar sızlıyordu onu düşündükçe. Kendi hayatını

mahvetmişti ama her şeye rağmen kardeşimdi benim, derdi vardı ve belli ki anlatmak istiyordu bana. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım.

Eve giderken bütün bir tavuk aldık. Hem Cino için hem de bizim için. Tavuğu hazırlamadan önce Akın bahçede Cino'yla oynadı. Sonra hava soğuyunca içeri geçtiler. Akın tavuğun birazını Cino'ya verdi, birazını da bizim için güzelce soslayarak fırına attı. Tam bu esnada bir güz yağmuru bastırdı ki korktuk. Şakır şakır yağan yağmur yalının camlarını arsızca dövüyordu.

“Hii, çatıdaki çatlak ne olacak?” dedim birden. Akın'la çatıya koştuk. Şıp şıp damlatmaya başlamıştı bile. Elektriği de kestiğinden karanlıktı. Alt kattaki güllerin odasından el feneri alıp yukarı geldim.

“Ah, zamanında kapatsaydım ya bu çatlağı!” diyerek kızdı Akın kendine. Ben birkaç çul çaput buldum, o kısa merdivene çıkarak çaputları sıkıştırmaya çalıştı çatlağa. Cino da bizim heyecanımızı görünce peşimizden gelmiş, ayağımızın altında dört dönüyor, havlıyordu.

“Ne yapacağız, tutar mı bu çul çaput yağmuru?” diye sordum telaşla.

“Yağmur yavaşlıyor gibi, bu geceyi atlatsak yarın hallederdim bunu ben,” dedi. “Başıma ne geliyorsa yan gelip yatmaktan, sonra yaparım demekten geliyor!” diye payladı yine kendini.

“Aman, kızma canım kendine. Ya görmeseydik çatlağı, su bassaydı evi, o zaman ne yapardık?”

Merdivenden inerken bana gülümsedi. “Fena mı? Yüzmüş olurduk...” diyerek yanağımdan makas aldı.

Elimdeki bezle yerdeki ıslaklığı sildim, o da ne olur ne olmaz diye kova koydu çatlağın altına. Şimdilik sızdırmıyordu ama çaputlar ıslandıkça akıtacaktı mutlaka. Gece kalkıp kontrol etmeliydik.

“Akın, tavuk yandı, koş!” diye bağırdım aklıma fırında unuttuğumuz tavuk gelince. Paldır küldür en alt kata indik. Cino da heyecanla koşturdu tabii bizimle. Tavuk yanmamıştı fakat biraz fazla kızarmıştı. Akın fırından çıkarırken heyecandan elini yaktı, hemen

soğuk su tuttuk. Biraz ağız dalaşı ettik. Önünde bez vardı, onunla tutsaydı ya? Panikle görememiş. Canı yandı diye üzüldüm.

Tavuk şahane olmuştu, parmaklarımı yiyecektim neredeyse. Bu adamın eli gerçekten lezzetliydi, çok şaşıırıyordum bunu her düşündüğümde ama benden daha güzel yapıyordu yemekleri. Gözlerimi kısarak bakıyordum her yemeğini yiyişimde ona. Nazarım değer mi acaba? Değmesin Allah'ım, ne olur... Yapsın varsın, kıskanmıyorum, tamam!

Bugünkü gezimizde o kadar çok yorulmuştum ki hemen üzerimi değiştirip yatağa girdim. Akın'sa odaya girmek için ağlayan Cino'ya kızıyor, kapının önünde durmasını söylüyordu ona. "Hayır, Cino! Otur orada ya da aşağıda. Bak yemeklerin, suyun da aşağıda. Hadi, git. Hayır dedim Cino, çık bakalım!"

Sol yanağımı yastığa bastırarak, gülerek izledim onları. Akın zorlukla kapattı en sonunda kapıyı. Cino kapıya patilerini vurdu birkaç defa, sonra vazgeçti sanırım, sustu. Akın üzerini değiştirdi. Gözleri Tarabya'daki villadan gelen kıyafetlerimin durduğu poşete kaydıldı elindeki pijamayı giymeden. "Niye yerleştirmedin kıyafetlerini?" diye sordu bana.

Bense çıplak sırtını dikizlemekle meşguldüm, anlamam zaman aldı. "Sonra yerleştiririm," dedim.

Fakat o gitti poşetteki kıyafetleri çıkardı. Gardırobun kapaklarını açtı. "Durmasın böyle, sevmiyorum," dedi.

"Ay hiç üşenmiyorsun da Akın! Yorulmadın mı bugün?" diyerek kalktım ben de.

"Yorulmadım," diyerek tek tek koymaya başladı kıyafetlerimi. "Seninleyken yorgunluk ne bilmiyorum ki."

Gülümseyerek ona yardım etmeye başladım. Neredeyse son kıyafete gelmiştik ki birden yere fotoğraflar düştü. Görür görmez buz kesildim. Akın eğilip aldı hemen. Yüzündeki gülümseme dondu, dudakları aralandı, bir süre baktı fotoğraflara ama konuşamadı. Uzanıp elinden almak istedim ama uzaklaştırdı fotoğrafları.

"Ver!" dedim sinirle. Bunlar İzmir'de çekildiğimiz fotoğraflardı. Yavuz, ben, Mete ve Leyla'nın olduğu fotoğraflar... Şerefsiz köpek,

bilerek koymuştu bu fotoğrafları! Huzurumuzu kaçırmak içindi hiç şüphesiz. Çok sinirlendim. “Ver, yakıp kül edeyim, ver!”

Akın kollarımı itti. “Hayır!” dedi kesin bir dille. Asabım bozulmuştu. Akın’ın çehresindeki o değişime şahit olmak beni o kadar yaralamıştı ki ağlamaya başladım.

“Akın, lütfen... Ver, ben yok edeyim o fotoğrafları...” diye konuştum ama o umursamadı. “Allah belasını versin o şerefsizin!”

“Önemi yok,” dedi ama sesi ifadesizdi, dümdüz baktı bir süre. Odadan çıktı sonra. Peşinden gidemedim, öylece kalakaldım kıyafetlerin arasında. Cino geldi yanıma ben ağlarken, ellerime sürttü kafasını, kokladı, yaladı birkaç kez. Ağladığımı fark edince de başıyla yüzümü dürttü.

Neden böyle yapıyordu ki? Yavuz’u sevmediğimin en iyi o farkındaydı. Jale Hanım’a da çok net bir şekilde ifade etmişim, onun bir hasta olduğunu söylemişim. Neden yapıyordu? Ayfer’i aramak istedim dava olayını konuşmak için ama saat çok geçti, bu saatte arayamazdım. Yarın ilk iş onu arayacaktım. Öldü mü kaldı mı o kazadan sonra, bilmiyordum, umurumda değildi, benim istediğim sadece özgür olmaktı.

Kıyafetlerin arasında bunları düşünüp ağlarken başımı sandalyeye yaslayarak uyuyakalmışım, Akın kaldırmasa farkına varamayacaktım. Beni dikkatlice yatağıma taşıdı, ardından da kendisi gelip bana sıkıca sarıldı. Ne hissetti veya ne düşündü, bilmiyorum ama üzüldüğünü sandım. Kızını ve beni o adamla aynı karede görmek bile onu yıkmıştı muhtemelen. Çok pişmandım bu fotoğrafları çektiğim için fakat nereden bilebilirdim ki? Bütün bunların yaşanacağını kestiremezdim ya...

Ne o ne de ben o gece doğru dürüst uyuyamadık. Güz yağmurları da dinmedi, tavan arasındaki çatlaktan şıp şıp kovaya akıp durdu, duyduk. Ben onun göğsüne başımı yaslayıp kaldım, o da öylece tavanı izledi.

Huzursuzlukla çok küçükken tanıştım.

Babamla annemin kavgalarında annemin ağlayışlarıyla, Ajda’yı teselli etmeye çalışmakla, annemin ölümünden sonra abimin babamla

ettiği sözlü kavgalarla, yatılı lisede kaldığım vakitlerde kaçak içtiğimiz sigaralardan acaba babamın haberi olur mu diye sorarken, bir zamanlar Halide'yle arkadaşken onun bana âşık olmasıyla arkadaşlığımız bozulduğunda, katıldığım eylemlerde ortalık karıştığında, 12 Eylül sonrasında asılanlar olduğunu bir karakolda öğrendiğimde, ilk defa Zümrüt'e karşı bir şeyler hissettiğimde, ona onu sevmeyeceğimi söylediğimde, Yavuz'dan şüphelenmeye başladığımda...

Huzursuzluk bir ur gibi büyüdü içimde benim hep. Yirmi altı yaşımın sonlarındaydım artık ve bu huzursuzluk uru ağrı yapıyordu. Zümrüt'le bir ilişkiye başladığımda bu ağrının geçtiğini sanmıştım. Bütün iyilik ve güzellikler bir şeyleri sevmekle başlardı bana kalırsa. Zaten öyle de olmuştu, huzursuzluğu kısmen unutmuştum, iyiydim, mutluydum... Sanılmasın ki şu an mutsuzum, hayır, hâlâ mutluyum fakat bahsettiğim bu değil. Huzursuzluğumun sebebi hayatımda kolay kolay hissetmediğim o duyguyu şimdi çok güçlü bir şekilde hissetmiş olmamdı.

Kıskançlığı.

Bugün kıyafetlerinin arasına gizlenmiş o fotoğrafları gördüğümde, ona belli etmesem de saatlerdir düşünmekteyim. İzmir'in sıcağında çekilmiş o üç fotoğrafta bambaşka bir hayat görmüş gibi hissetmiş, ister istemez kendi kendimi yemeye başlamıştım. Birinde karnı burnundaydı Zümrüt'ün, yüzü dümdüzdü, yanında Yavuz vardı, Mete de Yavuz'un kucağında ve minik eli de onun karnındaydı. Yavuz'un Zümrüt'e bile isteye yanaştığı ona doğru eğilmesinden belliydi. İkinci fotoğraf Leyla'nın doğduğu güne aitti, hastanede çekilmişti, yine onun yanında Yavuz ve Mete vardı. Zümrüt'ün yüzü yine düz, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Beni asıl düşündüren son fotoğraftı. Çünkü son fotoğrafta Zümrüt gülümser gibiydi. Kucağında Leyla, yanında yine Yavuz vardı ve bu defa Mete yoktu yanlarında. Leyla'nın minik elini tutuyordu Zümrüt. Yavuz ise onun ardında, onun sağ omzunun hemen üzerinden bakmıştı fotoğraf makinesine ve bir eli onun sol omzuna dokunuyordu. Bu fotoğrafların huzur kaçırmak amacıyla o poşetteki kıyafetlerin arasına sıkıştırıldığına emindim. Hayır, huzurumuz kaçmamıştı. Zümrüt fotoğrafları görür görmez alıp atmak istemişti fakat almıştım onun elinden. Çünkü

kızım vardı fotoğraflarda. Çok ağlamıştı bu fotoğrafları benim görmem üzerine, beddua edip durmuştu Yavuz'a. Ben hiçbir şey söylemedim ona, önemsiz dedim, bizim albümler dolusu fotoğrafımızın yanında şu üç fotoğrafın ne önemi vardı ki?

Lakin Leyla vardı fotoğraflarda. O üç fotoğraf bağrımın ortasına ağır bir taş gibi çöktü kaldı. Fotoğrafları onun elinden alıp çalışma odama geçtiğimde ve o şerefsizi fotoğraf karelerinden kırparken ister istemez yaşardı gözlerim. Hayatımda ilk kez onu kıskandım. Leyla'ya dokunduğu, Leyla'yı kucağına aldığı, Leyla'yı gördüğü, yalandan da olsa ona babalık yaptığı ve soyadını verdiği için onu çok kıskandım. Kestiğim yüzünü paramparça kırparak çöpe attım ve fotoğrafları masamın üzerinde bırakarak odaya geri döndüm. Zümrüt uyumuştı. Onu yatağa taşıyıp, yanına uzandım, sağ kolumu başımın altına aldım. Onun o evde neler yaşamış olabileceğini düşünmeye başladım. Hamileliği zorlu geçmiş mesela. İlk aşermeleri nasıldı? Ne aşerdi? Aşerdiğini yiyebildi mi? Mutlaka yemiştir. Nefret etsem de Yavuz onun istediği her şeyi almıştır, biliyorum. Geçmişini düşünüyorum, çocukluğumuzu, yaşadıklarımızı... Buğulu gözlerle büyüklerimizin bağırışlarını, gülüşlerini, bakışlarını gördüğümüzü. Her şeye şahit olan tek ben değildim, o da şahit olmuştu fakat bunu bana nasıl yapabildiğine inanmayı irdelemeyi bırakalı çok olmuştu. Yavuz, Ayten'e âşık olmuştu, evet ancak nerede duracağını asla bilememişti. Tüm yaşananların üzerinden kalkan bu sis perdesi arandığında en çok zararı kendisine verdiğini anlayabiliyordum. Yine de Zümrüt'te gördüğüm güzelliği bir başkasının, özellikle onun bu denli büyük bir şekilde görebilmiş olması beni çok yaralamıştı. *Aynı yerden yanan iki kişi.*

Yavuz'u gördüğüm yerde öldürmekten korkuyordum. Allah'tan merhamet dilenmek istiyordum ya onun için ya da benim için çünkü ya gözüm dönecek bir şeylere sebep olacaktı ya da ben mahvolacaktım.

Başımı çevirip Zümrüt'e baktım. Sabaha karşı uykuya dalmıştı. Teni hafif nemlenmişti terden, sıkıntılıydı uykusu besbelli. Boynunun girintisini, en kuytusunu koklayarak öptüm. Kim onu benim kadar sevebilirdi ki? İncitmeden, ürkütmeden, zarar vermeden ona... Kim sevebilirdi benden başka?

Kalktım. Başımda sinirimden ve söküp atamadığım kıskançlığımdan kalma bir ağrı vardı. Çalışma odasına gittim. Bir süre masa başında kesilmiş fotoğraflara bakıp durdum. Kızıma... Ruhsal olarak da fiziksel olarak da iyi hissetmiyordum fakat bunu Zümrüt'e yansıtmamak için çok çaba sarf ediyordum. Bana kalırsa ikimizin de psikolojik destek alması gerekiyordu ama onu incitmeden bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Akıl hastanesinde yatmıştı, akıl hastanesi!

Yarıda bıraksam da psikoloji bölümünü, insan psikolojisinin nedenli katman katman olduğunu, geçip gitti sandığımız yaşantıların aslında bir kalıntı olarak zihnimizin derinliklerinde kalabileceğini öğrenmiştim. Zümrüt'te izi silinmeyecek bir evlat yarası vardı keza bende de öyle. Şu boşanma işi bir hallolsa ilk yapacağım şey onu buradan götürmek, biraz kafa dinlemek olacaktı. Sonra yavaş yavaş hayatımızı düzene sokacaktık.

Mesela evimiz, o evin duvarında koparıp atacağımız takvim yaprakları olacaktı. Kız ve erkek adları yazacaktı arka yüzünde. Behice ve Bekir'miş mesela. O yüzünü eğecek, isimleri hiç beğenmeyecekti. Kolay kolay beğenmez bir şeyi ya, en çok da kendini... Çok yazık ediyor kendine.

Ha, ne diyordum? Takvim yaprakları, evet... Burç yorumları, resmî tatil hesaplamaları, yeni yemek tarifleri, önceki yıllarda o günlerde neler olduğu gibi envaiçeşit şeye ilgiyle bakacak gözleri onun. Benim ve kendi burcunun uyumunu anlatacak bana. Ateş ve suymuşuz onunla, o koç ben akrep, hiç anlamam. Bıcır bıcır konuşacak anlatmak için bana illa. Anlamış gibi yapacağım. Akrep koçu yesin bence diyeceğim, bir an anlamayacak, anladığında utanıp kızaracak. Resmî tatillere özellikle bakacak çünkü 23 Nisanların ve 19 Mayısın hafta sonuna gelmesini istemiyor, okul önlerindeki gösterileri izlemek ve bando takımının geçişine bakmak onun için çok mühim olacak. Eh, yemek tarifleri de pek tabii benim için. Oysa onun elinden zehir olsa yerim, anlatamayacağım. Evet, mutlaka bir takvimimiz olacak evimizin duvarında. Saatli maarif takvimi. Belki Ülker'in reklamını yapan veya Türkiye Gazetesi'nin dağıttığı şu sarı yapraklı takvimlerden. Kıssadan hisselerin, özlü sözlerin bulunduğu

o güzel, evi ev yapan takvimlerden. Keşke takvim işinde çalışsam da her sayfanın ardına *Akın Zümrüt'ü çok seviyor* yazdırsam. Böyle uçuk hayaller kuruyorum işte bazen. Her gece yatmadan bir o bir de ben koparacağız yaprakları evimizin takviminden. Eksile eksile çoğalacak onunla günlerim. Ne güzel telaş. Ne tatlı birikinti.

Kıskançlığın sönmesi için evimiz bile demek yetiyor aslında. O yanımda olduğu zaman yaşayacak bir yer illaki bulurum. İllaki bulunur. Ben çatı, o duvar olur.

Önümde duran defterimi açtım bu düşüncelerle. Maksadım iyi şeyler yazmak, içimi dökmekti fakat defterimin en son kaldığım yerine “Annem” diye başlamış, devamını getirememiştim. Ne yazacaktım acaba? Biraz düşündüm. Ne yazacağımı hatırlayamadım. Annem kelimesinde oyalandı gözlerim. İster istemez annemi ve Zümrüt'ü kıyaslamaya başladım kafamda. İki ayrı kadın, iki farklı dünya, çekilen bir acı... Elime kalemimi aldım.

Annem ölmeden önce Gelincik sigarasını çok içerdi. Çok kızardım ona, hiç sevmezdim kokusunu, nefret ederdim. Zümrüt de Maltepe içiyor. Annem gibi, çok içiyor. Sabahları emaye tencerelerin, tavaaların önünde aç karnına, kahvaltı sonrası terasta gemilere bakarak; sonra ben odama kapanmış yazı yazarken o, çamaşır odasının penceresinde; akşam doğru kapı önünde... Evin çeşitli yerlerinde ve çoğunlukla benden kaçarcasına içiyor. Kokusunu alıyorum. Ona kızmıyorum, kızamıyorum. Bazı kadınları sigaraların değil, başka şeylerin öldürdüğünün farkındayım artık. Onları hayat öldürüyor. Sürekli çekilen bir acı ve hiç dindirilemeyen gözyaşları öldürüyor. Annemin gözlerindeki yaşlar hiç dinmedi çünkü hiç sileni olmadı. Onu Gelincik sigaraları değil, hayat öldürdü. Zümrüt öyle olmayacak. Eğer yaşamım izin verirse istediğim tek şey onun sadece mutluluktan ağlaması olacak.

Yani sevgili defter, o zaman da ben sileceğim gözlerindeki yaşlarını. Sildiğim tüm gözyaşları mutluluk adına akanlar olacak. Sözüm olsun. Alacalı sözü olsun...

Defteri kapattım burada. Kalktım, çalışma odamın penceresinden dışarıya baktım. Saat ona geliyordu ve Zümrüt hâlâ uyuyordu. Sessizce aşağıya indim ve bu sabah kahvaltıyı ben hazırladım. Müzik açmadım, açasım gelmedi. Cino da bana eşlik etti. Mutfak

paspasının üzerine yatarak izledi beni. Domatesleri ve salatalıkları doğrarken Yavuz'un sözleri doluştu aklıma. "*Sana İzmir'de geçirdiğimiz o muhteşem yazı anlattı mı?*" Elimdeki bıçakla bir an duraksadım. Kaskatı kesilmişti vücudum. Düşünmemeliydim, hatırlamamalıydim o sözleri fakat yapamıyordum, elimde değildi. Bıçağı bıraktım ve derin derin soluklandım. Ben düşünmemeye çabaladıkça inadına aklıma gelen şeyler vardı. Örneğin bana yazılan şu *Yavuz ve Ayten'in arasında bir şey var* mektubu... Kim yazmıştı? Aklıma takıldı bu. Bunu Yavuz yazdırmış olabilir miydi? Yavuz'un el yazısıyla o yazı örtüşüyor muydu? Bilmiyordum ama aklıma artık her şey geliyordu. Yavuz istediği olana dek her türlü pisliği yapabilecek birine dönüşmüştü, buna emindim.

Zümrüt'ün ince kolları belime sarıldığında ürperdim. Geldiğini duymamıştım. Gülümseyerek ona döndüm. "Günaydın," diyerek saçlarını öptüm. Yüzü nemliydi, yaramaz bir kız çocuğu gibi ıslak yüzünü üzerime sürmeye çalıştı. "Ayıp ama Zümrüt!" diye kızdım yalandan.

"Günaydın," dedi o da gülerek. Gözleri uyku mahmurluğuyla parlıyordu. Her şeyi geride bıraktıracak, unutturacak kadar güzeldi. Zümrüt'e baktıkça içimi bambaşka bir yaşama arzusu kaplıyordu.

"Geç bakalım, kahvaltı yapalım," diyerek ona kahvaltı masasını gösterdim. Gözlerini kırıştırtarak masaya baktı, dudakları aşağı asıldı. "Ne oldu? Beğenmedin mi?"

"Müzik yok?" dedi huysuz bir kaş çatışla. "Sen müziksiz yapamazsın ki..."

Sıkıntılı bir nefes alıp alnını öptüm. "Tamam, sen çayları koy, ben de radyoyu getireyim," diyerek salona gidecektim fakat kolumu yakaladı.

"Dün akşamki fotoğraflar yüzünden canın sıkkın hâlâ, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır," dedim, inanmadı. "Doğrusunu istersen canım sıkkın değil. Sadece... Düşünüyorum."

"Akın, isteyerek olmadı. Yani ben o fotoğrafları..." diye açıklamaya girişecekti fakat izin vermedim ona.

“Düşündüklerim bunlar değildi,” dedim. Ellerini tutup okşadım. “Biz hiç de kolay olmayan şeyler yaşadık Zümrüt. Atlatmaya çalışıyoruz, atlatacağız da. Fakat diyorum ki bir destek mi alsak? Bera-berce...”

“Ne desteği?”

“Psikolojik yardım.”

Gözleri iri iri oldu, yüzü sarardı. “Hastaneye mi yatıracaksın beni?” diye sordu korkuyla. İçim nasıl ezildi o bana bu soruyu sorunca, nasıl!

“Hayır, hayır!” diyerek karşı çıktım. “Hastaneye yatmak falan yok. Unut bunu. Sadece ikimiz için iyi olacak psikolojik terapilere gidelim diyorum. Hem...” Yüzünü okşadım. “İleride, evlendiğimizde daha iyi bir ebeveyn olabilmek için.”

Leyla’dan sonra ona ilk kez çocuk meselesini açıyordum. Biliyordum, daha çok erkendi, daha boşanmasının esamesi bile yoktu ortada fakat onu şimdi bu tedaviye ikna edemezsem ne zaman edecektim? Canan’a yaklaşamamıştı bile, lunaparktaki bütün çocuklara dolu gözlerle ve hasretle bakıyordu fakat onlardan uzak duruyordu. Ben... Ben belki kızımı görmemenin iyiliğini yaşıyordum. Bu nasıl iyilikse. Leyla’yı yitirmenin en büyük yıkımı bu sebeple Zümrüt’e vurmuştu. Onu kırmamaya çalışıyordum, beni anlamasını istiyordum, onun iyiliği için çabalıyordum. Yüzüme düşünceli düşünceli bakarken yanağını avuç içime yasladı.

“Ne zaman?” diye sordu. Huzurla bıraktım göğsümdeki nefesi ve onu kendime çekip sarıldım.

“Sen kendini ne zaman hazır hissedersen.”

Kollarını belime sardı. “Hemen değil. Şu dava görülsün, her şey bitsin, tüm zehrimden arınayım...”

“Olur.”

Bir hafta sonrasında uyandı Yavuz. Kaburga kemiklerinden ikisi çatlamış, sol bacağı kırılmıştı. Uyandığında yanında kimse yoktu. Aslında ara ara uyanmıştı, annesinin sesini duymuş fakat açamamıştı gözlerini. Uyku ile uyanıklık arasında oğlunun sesini duyar gibi de

olmuştu. Bir de... Ayten'in. Oysa Ayten'in gelmeyeceğini içten içe biliyordu. Bu da demek oluyordu ki onu uyuduğunda duyuyordu.

Yani her şey yalandı.

Gözlerini açar açmaz bunu düşünmek onun canını fiziksel acısından daha çok yaktı. Gözleri dolu dolu oldu, boş odaya bakındı. Cansız bir eylül güneşi ayak uçlarına vuruyordu perdesi yarı açık bırakılmış pencereden. Koridordan gelip geçenlerin ayak seslerini duyuyordu. Alçıya alınmış bacağına bakınmaya çalışırken çatlak kaburgaları sızladı. Dişlerini birbirine bastırarak keskin bir nefes çekti içine, başını geri koydu.

Kazayı hatırladı daha sonra. Maria... Kalbi korkuyla çarpmaya başladı o an. Bu defa telaşla bakındı boş odaya. Kimse yok muydu? Bağırarak istedi, ağzı kupkuruydu ve iğrenç bir tat vardı dilinde. "Yardım edin!" diye seslendi çatlayan bir sesle. Kendi sesi ona yabancı geldi. Tekrar Maria'yı düşündü. Yaşıyor muydu? Korkuyla soluklandı. *Yaşıyor olsun, ne olur*, dedi içinden.

Bir hemşire geldi odaya daha sonra. Kazadan, kaburgasındaki iki çatlaktan ve bacağındaki kırıktan bahsetti. Sol yanağındaki ve başının sol tarafındaki ezilmelerin de mühim olmadığını, zamanla geçeceğini söyledi. "Maria..." diyecek oldu Yavuz. Tam bu esnada geldi Jale Hanım telaşla.

"Oğlum!" Jale Hanım sarılacaktı neredeyse Yavuz'a fakat hemşire uyardı. Gözleri yaşardı hemen oğlunun bu hâline bakarken. "Ne zaman uyandın?"

"Az önce," dedi Yavuz. Vücudundaki ağrıları yeni yeni hissetmeye başlıyordu. "Anne... Maria..." diyecek oldu, sustu ardından. Ya öldü derse, ya onu öldüren kendisiyse? Buz kesildi içi.

"İyi, merak etme," dedi oğlunun yaşadığı tereddüdü gören kadın. "Abisi gelip onu başka bir hastaneye nakil ettirdi. Senden daha iyi durumu, birkaç çatlakla atlattı."

Rahat bir nefes verdi Yavuz. Gözlerini yumdu birkaç saniye. Maria'nın iyi olması onu sevindirmişti. Son konuşmalarını, kavga ettikleri anı düşündükçe boğazında bir yumru büyüüyüp duruyordu. Bağıra çağıra onu suçlamıştı. Kendi kendine kızdı.

“Anne...” diye mırıldandı gözlerini aralarken. “Ayten hiç geldi mi?”

Jale Hanım hemşireye baktı. Hemşire bu bakışı fark edince çıktı odadan. Oğlunun yanına bir sandalye çekip oturdu. “Hayır,” dedi.

Yavuz’un gözleri annesine döndü. “Aradı mı hiç?”

“Aramadı.” Oğlunun eline uzandı, tuttu. “Aramayacak da artık. Dava açmış. Sen de bu işi sürüncemede bırakmadan bitir. İkiniz için de en iyisi bu.”

“Olmaz,” dedi Yavuz. Gözlerini annesinden çevirip. “Ne boşanması? Ben karımı seviyorum.”

Jale Hanım gözlerini kısarak baktı ona. “O seni sevmiyor ama.” Elini okşadı. “Oğlum, yapma bunu kendine de ona da. Sen de görüyorsun gerçekleri. Sizin gerçek bir evliliğiniz bile yok. Üstelik Akın yaşıyorken de bunun olması mümkün değil.”

“Sus! Akın’ı bu işe karıştırma. Bu evlilikte onun yeri yok!”

“Saçmalama Yavuz Ali!” diye bağırdı en sonunda Jale Hanım elini çekerek. “Madem karını bu kadar seviyordun, onu aldatmasaydın. Ayrıca Ayten bunu da dava dosyasına eklemiş.”

“Neyi?”

“Onu aldattığını.”

“Kanıtlayamaz. Öyle bir şey yok!”

“Aptal olma oğlum. Sen o kadınla beraber kaza yaptın.”

Derin bir nefes çekmek istedi içine ama kaburgası acıdı Yavuz’un. “Anne, onunla beraber kaza yapmış olmam Ayten’i aldatmak anlamına gelmiyor!”

Jale Hanım başını dikleştirdi. “Benim beyanım olursa aldattığın kanıtlanır ama...” dedi.

Yavuz’un gözleri ok gibi hızla ona döndü. İnanamayarak baktı annesine. “Ne demek bu?” diye sordu. “Beni şikâyet mi edeceksin?”

“Gerekirse evet.”

Güldü Yavuz. “Yapmazsın. Bana bunu yapamazsın anne... Ben senin oğlunum. Boşanmayacağım ondan.”

Jale hırsıyla ayağa kalktı. “Yeter!” dedi sert bir sesle. “O kıza bunları yaşatmaya hakkın yok artık, duydun mu beni? Hemen bitecek

bu evlilik! Avukata vekâlet veriyorsun ve bu işi bitiriyorsun en kısa sürede!”

Jale Hanım'ın gözlerinden ateşler saçarak söylediği sözler Yavuz'u sindirdi. Sustu. Jale Hanım ensesini ve yüzünü ovalayarak dolaşırken ince topuklarının takırtısı vardı yalnızca odada. “Özür dilerim,” dedi bir süre sonra oğluna. “Küçüklüğünde en çok seni ihmal ettiğim, mükemmel olarak yetiştirmeye çalıştığım fakat senden en çok sevgiyi esirgediğim için bağışla beni oğlum. Sana en çok vermem gereken şeyi, sevgiyi veremedim ben. Fakat bu eksiklikle yanlış bir sevgiye alkış tutmamı ve desteklememi de bekleme benden. Yavuz, Ayten seni sevmiyor. Bu evlilik sadece bebek içindi, sen de biliyorsun. Ayten eğer bebek yaşasaydı bu davayı sana yine açacaktı. Aranızda sevgi değil, saygı bağı vardı. Tabii o da bir noktaya kadar... Seni tanıyamıyorum derdim ama hiç tanıyamamışım ben oğlum. Bu, senin suçun değil, benim suçum. Gel, inat etme, vekâleti ver ve boşanmayı kabul et. İkinizi de çıkmaza sokma artık.”

Jale Hanım hem vicdanen rahat değildi hem de oğlunun gözlerinin önünde eriyip gitmesini istemiyordu. Evet, Yavuz, Ayten'i seviyor olabilirdi fakat önceki sevgisi şu an aynı değildi. Farklı, takıntılı bir duyguya dönüşmüştü. Oysa Jale Hanım daha en başından ilk olarak Akın'ı uyarmak istemişti. Ona gizli bir mektup yazarak her şeyi sezdirmeye çalışmış fakat Akın'ın Yavuz'a haddinden fazla güvendiğini hesaba katamamıştı. Bundan utanıyordu. Elbette Akın doğru bildiği şeyi iyilikle ve güzellikle yapmaya devam etmiş, ne Ayten'den ne de Yavuz'dan şüphelenmişti. Yazdığı o mektubun yükünü bu yüzden ezile ezile hâlâ içinde taşıyordu.

Yavuz kendini sıkıyordu fakat gözlerinden taşıp yastığına doğru süzülüyordu gözyaşları. “Anne, anlamıyorsun...” dedi boğuk bir sesle. “Ölürüm... Ölürüm anne! O hayatımdan giderse... Ölürüm!”

“Ölmezsin!” dedi sert bir sesle Jale. “Ölürüm demekle ölüseydi babanla ayrılırken ben ölürdüm!”

Yavuz buğulu gözlerle annesine baktığında kadının gözlerindeki geçmiş acıları görür gibi oldu. Şahit olduğu tüm o kötü yaşanmışlıkları, annesinin ağlayışlarını, babasının evden gidişini, ailesinin paramparça oluşunu hatırladı. Evet, her şey parçalanmıştı babası

gidince, en çok da annesi. Fakat toparlanmıştı, dimdik duruyordu şimdi Jale Hanım karşısında, ölmemişti. Kendisi bunu yapabilir miydi? Ayten'den vazgeçebilir miydi? İçerisinde yüz bin kere bırakıp gitmesini, bu evliliğin çoktan bitmesi gerektiğini savunan tarafı yeniden çılgık çılgığa bağırıyordu doğrunun bu olduğunu. Yeniden bambaşka bir şekilde yaşamak mümkün müydü?

“Yapamam...” dedi Yavuz fakat öncekine göre daha cılızdı sesi.

“Yapacaksın,” dedi annesi üzerine basa basa. “Yapmak zorundasın.”

“Anne...”

“Mete seni çok özledi,” dedi Jale Hanım gözlerini silerek. Konuyu değiştirmek, vicdanına oynamak istiyordu. “Hep seni soruyor. Kaza geçirdiğini söylemedik, artık her şeyi anlıyor ya, üzülür diye. İş seyahatinde dedik. Yakında gelecek dedik.”

Jale Hanım'ın konuyu değiştirmesi Yavuz'un bam teline dokundu sanki. Hem hastane gerginliği hem de yaşadığı duygu durumunun felaketinin üst üste gelmesiyle daha da ağlamaya başladı. Oğlunu düşünmek onu yatıştırdı. Mete'nin küçük yüzünü, kıvrıcık saçlarını ve soru sorup duran küçük ağzını düşündü. Yeniden bambaşka bir yaşam mümkündü.

“Tamam,” dedi boğuk bir sesle. “Tamam, vekâlet vereceğim...”

Vekâlet verecekti. Boşanacaklardı Ayten'le, evet. Fakat böyle son bulmayacaktı her şey, içten içe biliyordu.

Islak saçlarımı tararken aynadaki yansımama bakıp düşünüyordum. Hayatın farklı noktalardan kırıklarıyla tek başıma baş etmeye çalışmam imkânsızdı. Bunu Akın'la başarabileceğimi sanıyordum fakat bu, büyük bir yanılgıydı. Ben Akın'ı hep sarsılmaz ve asla yıkılmaz koca bir dağ olarak görmüş, ne zaman yorulsam sırtımı ona yaslamıştım. En kötü zamanlarımda bile hep onun umut verici sözlerine tutunmuş, ona aldanmıştım. Öyle ki zamanla onun da bir insan olduğunu, yaşadığımız şeylerin acısının ne denli büyük olduğunu ve onun bile bazı şeyleri aşamayacağını öğrenmiştim.

Bu sebeple psikolojik tedaviyi kabul ettim. Bu defa gerçekten, isteyerek. Zorlama olmadan, elim kolum bağlanmadan, kollarımdan

ilaçlar enjekte edilmeden, iğrenç ilaçlar içirilmeden... Akın geleceğimize bahsediyordu, iyi bir gelecek için bizim de iyi olmamızı söylüyordu. İlk depremde yıkılan çürük bir evden ziyade, temeli sağlam ve her şeye dayanıklı bir ev olmak çok mantıklıydı.

Saçlarımı taramayı bırakıp ayağa kalktım ve havlumu çamaşır odasına astım. Akın evde yoktu. Kahvaltıdan sonra çıkmıştı, ben de mezarlığa gidip Leyla için dua okudum. Koca çınar ağaçlarının gölgesinde kızım ile uzunca oturduk. Yokluğa alışmak en kötü tecrübelerden biri olsa da yaşama ister istemez tutunuyordu insan. Elinden başka ne gelirdi ki?

Yavuz'un aracı üç kez takla atmış. İçinden sağ kurtulabilmiş olması bir mucizeymiş. Yanında sarışın bir kadın varmış, onun da durumu iyiymiş. Muhtemelen Maria... Tüm bunları Akın eski gazeteci arkadaşlarından öğrendi. İki gündür onlarla buluşuyor, eski ahbablarıyla görüşüp iş arıyordu. Sanırım bir görüşme yapacaktı bugün Hürriyet gazetesıyla. Seveni çok, iş bulması kolay. Bu hem babasının çevresi sayesinde hem de işinde başarılı olmasının. Seviniyorum onun adına çokça.

Peki ben ne yapacağım?

Aslına bakılırsa bilmiyordum. Tekstil atölyesinden elimi ayağımı çekince kendimi çok boşlukta hissediyordum. Ev hanımı olmak gibi bir isteğim olmadığını biliyordum sadece. Üniversite? Yaşım yirmi dördtü. Bu saatten sonra okuyabilir miydim? Okusam ne olacaktım?

Enstitü pazarını gezdim yine. Akın'ın damat gömleği için kumaş aldığım dükkâna girdim, düğmelere, kumaşlara, ipliklere baktım uzunca. Adam beni tanıdı. Evlilik nasıl diye sordu. Burnumun direği sızladı ama "İyi," dedim ona. Nereden bilsin adam onca yaşanan şeyi?

Kumaşlar hakkında konuştuk uzun uzun. Profesyonel bir eğitimim yoktu. Yavuz'un bana öğrettikleri eh, bir nebze profesyonel şeylerdi fakat işin okuluna gitmemiştim. Beni halk eğitimin kurslarına yönlendirdi. Hiç değilse elimde bir belgem olsa, devlet izni de alsam üzerine en azından kendime göre bir terzi dükkânı bile açabileceğimi söyledi. Terzilik... Bilemiyorum, çok külfetliydi benim için. Müşteri bulur muydum? Sevilir miydim? Batırıp giderim diye korkuyordum.

Akşam bu konuyu Akın'a açtım. "Çok iyi olur," dedi sevinçle. "Hem belgen hem de meşgalen olur, sevdiğin iş sonuçta."

Güven verici sözleri ve arkamda duruşu hoşuma gidiyordu. Bu sebeple ona, "Bir dükkân açsam..." dedim çekinerek. İlgiyle baktı. "Terzi dükkânı mesela..."

Gözleri parladı. "Mükemmel bir fikir!" Sofradaydık, ben bunu söyleyince kalktı ve bana sarıldı. "Parayı hiç sorun etme, mutlaka buluruz."

"Aslında şu Kırmızı Kulüp'ü sermaye yapmak istiyorum," dedim onun kollarında. Geri çekilip yüzüne baktım. "Tabii sen de istersen."

Yüzümü avuçları arasına aldı. "Orası senin. Nasıl değerlendirmek istiyorsan öyle yap. Satışa çıkaralım istersen hemen?"

"Yok," dedim. "Biraz daha para getirsin bize. Hem bu arada ben de kursa gidip belge alayım. Biliyor musun, devlet izni de lazımmiş dükkânı açmak için. Onu da alayım."

"Sen bunları nereden öğrendin?"

"Enstitü pazarından," dedim, şaşırıldı. "Oradaki dükkânları gezdim bugün. Birkaç esnafla da kumaşlar hakkında konuşurken sağ olsunlar beni yönlendirdiler."

"Bak sen..." diyerek son kelimenin hecesini uzattı ve yanağını öptü. "Ne güzel, çok sevindim senin adına." Okşadı, sevdi beni. Yanına çekip kucağına oturttu. "Güzel şeyler dikip ünlü de olursun sen şimdi."

"Yok artık, o kadar da değil."

"Öyle öyle..." Parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Fakat dükkânın ilk kıyafetini benim için dikersen çok sevinirim."

Yüzüm güldü, kollarımı boynuna sardım. "Elbette," dedim. "İstersen hep sana çalışayım?"

"Estağfurullah, bir tanecik şey isterim sadece, yorma kendini."

"Yorulmam, aksine zevk alırım. Biricik eşime kıyafet dikmeyeceğim de kime dikeceğim?"

Gözleri kısıldı gülmekten. Çok sevdi *eşim* kelimesini. "Biricik eşin mi?" diyerek sardı sırtımı. Başımı salladım. "Biricik eşin yesin seni." Başını boynuma gömdü ve koklayarak öptü. Gıdıklandım. Kırk kırk gülerek kıpırdandım kucağında.

“Akın, ben güzel miyim?” diye sordum o geri çekildiğinde. Ansızın böyle sorular sorma ihtiyacı duyuyordum.

“Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin ve bu sonsuza kadar böyle sürüp gidecek, emin ol.”

“Peki yaşlanınca?”

“Yaşlanınca ne?”

“Yaşlanınca çirkinleşeceğim ama...”

Dudağımın kenarını öptü. “Ne yanlış bir inanış bu sendeki!” dedi kızar gibi.

“Yavaş yürüyeceğim. Gülerken boğazımdan tuhaf tuhaf sesler çıkacak, yanaklarım buruş buruş, kırış kırış olacak. Bir daha hiçbir zaman tenim böyle gergin ve pürüzsüz olmayacak. Kollarım, memelerim sarkacak, belki kalçalarım selülit bağlayacak.” Yüzüne yaklaşıp gözlerimi şaşı yaptım. “Seni net görebilmek için ağzının içine gireceğim.” Kucağında kıpırdandım. “Eskisi gibi kucağına alamayacaksın beni, dans edemeyeceğiz öyle hemen...”

“Yani?”

“Yaşlanmak çok kötü, değil mi?”

“Bence o kadar da kötü değil.”

“Neden?”

Yüzümü iki avucunun arasına sıkıştırarak sıkıca öptü dudaklarımı. Geri çekildiğinde, “Birlikte olacağız çünkü,” dedi büyük bir inançla. Hayatımda daha gerçek bir şey duymadım.

Ertesi gün öğleden sonra bir yere götüreceğini söyleyerek alelacele çıkardı evden beni. Hava kapalı ve serindi. Bir taksiye atladık bu yüzden. “Arnavutköy’e,” dedi taksiciye. Kaşlarım çatıldı. “Ne yapacağız orada?” diye sordum. Omuz silkti. Taksiciye yol tarif etti durdu. Evimizin oradaki okulun önüne gelince durduk. Benim okulumdu burası, ilk ve ortaokulu okuduğum yerd. Taksinin ücretini ödedikten sonra indik. Akın saatine baktı. O an kardeşlerimi görmeye geldiğimizi anladım. “Yaa, Akın!” dedim duygulanarak.

Bir kolunu belime sardı, ben de ona sarıldım. “Kardeşlerinle uzun zamandır görüşmüyordun, değil mi?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Hayır.” Çenesini tutup öptüm onu. Bu defa o etrafına bakındı.

“Okul bahçesindeyiz,” dedi gülerek. Omuz silktim. Çok mutlu olmuştum çok!

Birkaç dakika sonra okul çıkış zili çaldı. Küçük çocuklarını almaya gelen veli kalabalığının arasında biz de kardeşlerimi görmeye çalıştık. Önce Gülin çıktı. Okulun demir giriş kapısının önünde durdu. Birkaç arkadaşıyla şakalaştı, erkeklere dil çıkardı. Hemen yanına koştum. “Gülin!” diye seslendim. Kafasını çevirip sesimi arandı. Beni görünce güldü hemen.

“Abla!” diyerek koştı bana. Sıkıca sarıldık. Yanaklarını öptüm, sevdim. Ne kadar da büyümüştü bir senede. Gözlerim dolu dolu olmuştu hemen. Durup durup sarıldım, biraz ağladım. “Çok merak ettik seni,” dedi. “Zehra ablama soruyordum ama o da bir şey diyemiyordu.”

Zehra’nın adını duyunca gülümsemem kırıldı. “İyiyim,” dedim omuzlarından tutup hafifçe sıkarak. “Bak, kim burada.” Akın’ı gösterdim. Gözleri iri iri oldu.

“Akın abi...” dedi korkuyla. “Sen...”

Akın eğildi, onun yüz hizasına geldi. “Talihsiz şeyler geldi başımıza küçük hanım,” diyerek Gülin’in yanağını sıktı. Gülin inanamayarak bir bana bir de ona bakındı. Bu sırada Emel çıktı okuldan. Hemen fark etti bizi.

“Abla!” diye bağırarak koşturdu o da. Boynuma atıldı, neredeyse düşecektik. Sıkıca sarıldım ona da. O da Akın’ı görünce bir an kalakaldı. İzah etmeye çalıştık tabii ama çocuk aklı, ne anladılar bilmem. Birini bir yanıma diğerini de diğer yanıma alarak yürümeye başladık.

“Abla, biliyor musun babam çok kötü,” dedi Gülin bir ara.

“Niye?” diye sordum.

“Öksürüp duruyordu, geçen kan gelince boğazından doktora gitti. Doktor akciğerlerinde sorun var demiş, ilaç yazmış ama geçmedi. Sigarayı bıraktı.” Şaşırmıştım. Günde bir buçuk paket içerdi neredeyse babam, sigarayı bırakacak kadar ciddi bir rahatsızlığı vardı demek. Yine de içimde bir gram acıma duygusu uyanmadı.

“Abla, abim Almanya’ya gitti,” dedi Emel de. İşte buna daha çok şaşırdım.

“Nasıl? Neden?”

“Amcamların tanıdıkları varmış, fabrikada çalışacak adam arıyorlarmış o da gitti. Kastamonu’da yapamamış,”

Ferhat’ı en son annemin cenazesinde görmüştüm. Seneler olmuştu. Şimdi onun yurt dışında olduğunu bilmek, aramıza mesafelerin girmesi beni üzmüştü. Zaten Nergis de hepten bağlarını koparmıştı bizimle, Zehra desek o ayrı bir dünya...

“O kadın ne yapıyor?” diye sordum Sevilay’ı kastederek. Emel kim olduğunu anlamadı ama Gülin hemen anladı.

“Hiç,” dedi omuz silkerek. “Babamla çok kavga ettiler sen gidince. Kötü şeyler söyledi hep sizin hakkınızda. Babam da gitti gelmedi bir süre. O kadın da yemek yapmamıştı, biz de Elif teyzelerde yedik hep o dönene kadar.”

Çok sinir oldum bu söylediklerine. “Zehra ablanıza gitmediniz mi?”

“Abla, Zehra ablaya gitsek ne olacak? Hüsamettin hasta ya...”

“Nasıl hasta?”

“Beyninde bir şey varmış. Yürüyemiyor, konuşamıyor. Zehra ablam çok üzülüyor, bizi görünce daha da üzülür diye gitmedik. Hem Elif teyze bizi çok seviyordu.”

Hüsamettin’in nesi olduğunu bilmiyordum fakat duyduklarıma çok üzülmüştüm. Neredeyse evimizin olduğu mahalleye gelmek üzereydik ki Akın bakkala girip kızlara kaymaklı bisküvi ve horozlu şeker aldı. Gülin bir sevindi bir sevindi. Orada vedalaştık. O mahalleye girmek istemedim ben. Sıkı sıkı sarılıp yanaklarından öptüm kardeşlerimin. “O abi de gelsin,” dedi Gülin. Yavuz’u kastediyordu.

Bir an Akın’la bakiştık. Asabım bozuldu ama Akın, “Aşk olsun, beni sevmiyor musun?” diye sordu.

Gülin kırmızı şekerini yalarken, “Yo, seviyorum ama onun arabası var,” dedi. Çocukluk...

“Hadi siz gidin bakalım kenardan kenardan,” dedim. El sallaya sallaya gittiler. Akın’a döndüm onlar gidince. “Takılma. Gülin hep böyle boşboğazdı.”

Kafasını iki yana salladı. “Yok, takılmıyorum,” dedi. “Yaşananları bilmiyor ki. Yavuz’un nasıl biri olduğundan haberi yok. Varlığı iyilik sanıyor. Küçük daha.”

“Öyle.” Yürümeye başladık. O, kot ceketini ben de ince hırkayı giymiştim ama çok rüzgâr esiyordu. Bayır aşağı birbirimize tutuna tutuna indik.

“Haklı bir bakıma,” dedi Akın yürürken. “Araba alacağım, şöyle güzel bir şey. Sonra seninle gezeriz.”

Gülümsedim. “Olur,” dedim. “Hem ben de ehliyet aldım. Ben de sürebilirim, değil mi?”

Bir an yüzü gölgelendi. “Sürersin,” dedi cılız bir sesle. Anladım önce fakat düşününce araba kullanmamı kimden öğrendiğimi sorguladığını gördüm.

“Mahir abi öğretti bana araba sürmeyi,” dedim bu sebeple. “İyi bir şoförmüşüm ben, öyle dedi. Çok stop ettirmedim öğrenirken.”

“Hadi ya?” diyerek kaşlarını kaldırdı. “Görmek isterim şu iyi şoförlüğünü.”

Koluna girip iyice yanaştım ona. “Gösteririm tabii.”

Başını çevirip yüzüme baktı. “Başka şeyler de gösterir misin peki?” dedi imayla. Gözlerimi kaçırdım hemen. Güldü. “Ah Zümrüt, ah!” diye söylendi sonra.

“Ne ah Zümrüt?”

“Ne yapacağız senin bu gizli işvenle, nazınla?”

Gülmekten ağzımı kapatamıyordum. “Ne işvesi, ne nazı ayol?” dedim.

“Bak hâlâ...” Ellerini belime kaydırarak beni gıdıklamaya çalışırken kızdım ve ittirdim onu. Tabii ikimiz de kıkır kıkır gülüyorduk.

“Akın, yapma, bak sokak ortasında! Aa, çok ayıp! Akın dedim! Şşt!”

Yaz günü suyun içerisinde sevinçle ötüşüp duran kuşlar gibi hissettim. Mevsimlerin ne önemi var? Akın’layken içim hep yaz. Her yer yeşil, her yer sıcak. Alabildiğine mutluluk, çatlarcasına bir sevgi...

Sonraki gün Cino için bir kulübe hazırladık bahçeye. Daha doğrusu Akın tahtalar aldı, çok güzel bir şekilde uğraşıp yaptı. Ben de kumaşlardan ona güzel bir yastık diktim, eski yastıkların

pamuklarını da içine doldurdum. Evin tentesinin uzandığı tam mutfak kapısının açıldığı yerin yanına koyduk kulübeyi. Akın boya alıp boyayacağını söyledi. Renklerini ise ben seçtim. Çatısı kırmızı, ev beyaz. Müthiş! Henüz bacağındaki yara tam iyileşmediğinden hâlâ evde kalmasına izin veriyorduk ama evi mahvediyordu Cino. Akın'ın kitaplarını kemiriyor, koltuklara tüylerini bırakıyor, her şeyi yemek istiyordu. Bu kulübeyi yapmamızın bir sebebi de biraz buydu. Uslu bir köpekçik olsaydı başımızın üzerinde yeri vardı ama biraz pasaklı biriydi Cino Bey.

Akın'ın Hürriyet gazetesindeki işi oldu. Ufak bir işti, masa başıydı fakat Akın'ın fazlasında gözü yoktu. Ekimin ilk pazartesi gününde işbaşı yapacaktı. İşe alınmasını kutlamak için muhallebiciye kaçırmak istedi beni. Evden tam çıkarken telefon çaldı. Ayakkabılarımın ucuna basa basa gidip açtım telefonu. Ayfer'di arayan.

“Yavuz boşanmayı kabul etti,” dedi. Hem şaşırmış hem de mutlu olmuştum, ne diyeceğimi bilememiştim. “Ayten? Orada mısın?”

“Buradayım,” dedim elimi ağzıma kapatıp. “Şaşırdım...”

“Şaşıрма hiç. Yapması gereken en mantıklı şeyi yapmış. Aldatma mevzusunu da kullanacağımızın pekâlâ farkındaydı, kazayı da olaya dâhil edeceğimizi düşünmüştür ve bu yüzden kabul etmiştir. Avukatı benimle iletişime geçti. Yakında görülür davanız.”

İçim mutlulukla doldu. “Teşekkür ederim Ayfer. Gerçekten...” dedim minnetle.

“Rica ederim. Ben yine ararım seni. Hadi iyi günler.”

Vedalaşıp kapattıktan sonra eteklerim zil çala çala kapıya koştum. Akın elleri cebinde kapı önünde beni bekliyordu, hızla boynuna atılmam üzerine geriye doğru sendeledi ama belimi tutup sıkıca sardı. “Yavuz boşanmayı kabul etmiş!”

Boşanma davamız 13 Ekim'de görüldü.

Yavuz gelmedi. İyileşememiş hâlâ, avukatı söyledi. Çok kısa sürmüştü her şey. On beş dakika bile değil. Akın işten izin almıştı yanımda bulunmak için. Akın'ı almadılar içeriye, hoş, o da girmek istemedi zaten. Ben konuşmadım, Ayfer ve onun avukatı konuştu daha çok. Hâkim kararı açıklarken dizlerim titriyordu. Ve o çok beklediğim, istediğim sözcükler onun ağzından önemsiz bir şey

söylüyormuşçasına kolaycacık çıktı. Böylece Yavuz Ali Karaca'dan boşandım.

Mahkeme salonundan çıkmadan Ayfer'le sarıldık. "Çok teşekkür ederim arkadaşım," dedim ona. "Gerçekten, bana o kadar yardımcı oldun ki..."

"Rica ederim tatlım. Umarım bundan sonrası için her şey çok güzel olur. Düğününüze gelmeyi çok isterim."

"Tabii, sensiz olmaz. Mutlaka haber vereceğim. Bir de şu iddet süresini konuşmak isterim."

"Onun için de dava açalım. Doktor kontrolü ve raporu gerekiyor. Müsait olduğun bir zaman büroya gel, halledelim," dedi.

Salonun kapısında bekliyormuş Akın. O da teşekkür etti Ayfer'e, tokalaştılar. Ayfer bizden önce çıktı gitti. "Ne oldu?" diye sordu Akın sabırsızlıkla.

Daha adliyenin kapısından çıkmadan dönüp sarıldım ona. "Boşandım!" dedim tüm kederlerimden ve acılarımdan sıyrılmış bir şekilde. Mutlulukla doluydu sesim, adliye koridorlarında çınladı. "Bitti o kâbus!"

Yüzü güldü hemen. Belimden tutup ayaklarımı yerden kesti, ben de omuzlarına tutundum. Beni iki tur çevirirken bırakmasını söyledim ona fakat yere indirince de iştahla yanaklarımı öptü. Etrafıma bakındım, birkaç kişi gülümseyerek bakıyordu bize. "Edepsiz, terbiyesiz!" dedim Akın'a ters ters ama hoşuma gitmişti bu mutluluğunu görmek. Ekim havası kapalı, yağdı yağacak bir yağmur... Fakat içimizde müthiş bir yaz vardı sanki o an.

Adliyenin çıkışında sarıldık sıkıca. Yollar ve ayrımları... Yavuz'la olan evliliğim dikenlerle dolu bir yoldu. Onun yolu nasıl bir yere çıkar, bilmiyordum fakat benim yolum artık ondan ayrıydı. Ben, tıpkı Akın'ın kapısına geldiğim o gün olduğu gibi yuvadan atılmış kuş misali ona geri dönmüştüm. Şehrinde yuvasını arayıp duran o serçe bendim. Yolumu, yuvamı bulmuştum tekrar ve dile getirmesek de, ikimiz de biliyorduk ki ömürlük beraberliğimizin ilk adımı bugün atılmıştı.

Akşam Akın beni Beyoğlu'ndaki Maksim Gazinosu'na götürdü. Dediğine göre bugün bizim için en güzel günlerden biriymiş,

mutlaka kutlamalıymışız... Esasında birçok duyguyu bugün yaşadığımdan yorgun hissetsem de onun enerjisine ayak uydurmadan edemedim. Neredeyse uçar gibi yürüdük caddelerde el ele.

Aslında Çakıl Gazinosu'na da gitmeyi düşündü fakat Maksim'in adı vardı. Tabii tuzluydu girişi ama felekten bir geceyi bu gece çalmayacaksak ne zaman çalacaktık? Boş masa bulana kadar da göbeğimiz çatladı. Renkli ışıklar, saygın giyimli insanlar, dolu masalar, koşturup duran garsonlar... Gözlerimi her yere değdirdim.

"Kadınlar matinesi de varmış gündüzleri," dedi Akın.

"Öyleymiş," dedim şaşkınlıkla.

Benim eğlenceyle, sanat sepet işleriyle pek alakam yoktu fakat Akın, "Neşe burada olsaydı gelirdiniz," dedi.

Şaşırdım. "Cidden gelirdi o deli!" dedim gülererek. Kadınlar matinesinin methini duymayan yoktu. Ne eğlenceler dönerdi o matinelerde, ne kavgalar çıkardı kadınlar arasında, iki dakika sonra hiçbir şey yokmuşçasına hepten göbek atarlardı kadınlar çalan müzikle... Mahallemizin otuz yaş üstü kadınları toplanıp giderlerdi. Kocadan, aileden fırsat bulup ayda bir gidilen bu matinelerde kadınlar nefes alırlardı. Ya da aldıklarını sanırlardı çünkü çoğunun ya kucakta ya kundakta bir bebeği ya da elinde çocuğu olurdu. Onu bırakacak komşu da matineye geldiğinden, mecburen el kadar bebekler de, yerden bitme veletler de matinelerde kuru gürültü yaratırdı. Biz genelde arzuhalcinin karısı Nilgün abladan ve camcı Rahmi abinin karısı Gül teyzeden dinlerdik matineyi. En iyi matine sanatçısı o zamanlar apartman topuklarıyla, payetli takım elbiseleriyle, renkli makyajı, ışıltılı takıları ve geriye taranmış saçlarıyla Zeki Müren'di. Öyle meşhurdu ki, kadınlar sıra olurlardı bilet için. Ballandıra ballandıra anlatılırdı matine.

Bir kadınlar matinesi böyle anlatılırdı bir de cümbür cemaat gidilen kadın hamamları. Akın'a bunların hepsini anlattığımda çok güldük. Hele hele kadınların borca girerek matineye gitmesine apayrı bir gülme aldı bizi. "Sen de onlardan olursun yakında," dedi Akın gülmelerinin arasından.

"Ay, yok artık Akın!"

“Yalıyı satıyormuşuz matine uğuruna, düşünsene?” Buna da güldük. Gülmekten çenem ağrımaya başlamıştı neredeyse.

Maksim’in bu akşamki assolisti Emel Sayın’dı. Girişte onun afişleri vardı. Yanan sönen ışıkların altında çok güzel gelmişti gözüme. Kalabalık gazinoda daha şimdiden Emel aşağı Emel yukarıydı. İçilen sigaralardan göz gözü görmüyordu, arkada hafifçe çalan müzik ise insanları daha da sabırsızlaştırıyordu.

Akın’ın elleri elimdeydi, masanın öteki ucundan uzatmıştı. Arada bir kenetli ellerimize bakıyor, mutlu oluyordum. O benim parmaklarım ile oynuyordu. Parmak eklemlerimi öpüyor, birbirinin üzerine koyuyor, okşuyor, seviyordu. Gazinodakileri çekiştiriyorduk bazen, gülüyor, eğleniyorduk. Sonra bir an bütün başlar girişe döndüğünde istemsizce biz de o yöne baktık. Tabii bakar bakmaz da kalakaldık.

Nergis bütün ihtişamıyla, omuzlarında ince beyaz kürkünü verip girdi içeriye. Tek değildi, biraz sonra tosuncuk kocası, yaşlı hıyar da girdi içeriye. Boynunda sarı zinciri, üzerinde beyaz gömleği, kaytan bıyıkları ve göbeğiyle sümük atılacak bir tip bile değildi. Fakat daha sonra bir kadın daha girdi peşlerinden. Kakara kikirik bir şey, giymiş minicik eteği, sürmüş sürüştürmüş yüzüne ne bulduysa, öndeki kaytan bıyığa, yani Nergis’in kocasına sırnaşıyor... Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım.

En ön masaya rezervasyon yaptırmışlar. Nergis cam gibi düz bir suratla fakat kibar bir edayla oturdu masanın ucuna. Bize arkası dönüktü. Kaytan bıyıklı hıyar da karşısına geçti. Kikirik kız da yanına konuşlandı. Hiç bakmadı Nergis onlara, çantasını açtı aheste aheste, bir sigara çıkarıp yaktı. Masalarda Emel’den Sertab’a fısıltıya geçildi. Biraz zaman sonra da birkaç kişi yanına gidip imza istemeye başladı peçetelerle. Kimseyi kırmadı, yanına gelene güler yüzle yaklaşıp imza verdi hep.

Fakat mutsuzdu.

Kardeşimi tanıyordum. O an tanımamak istedim ama yapamadım.

“İyi misin sevgilim?” Akın’ın sorusu üzerine kafamı sallayıp Nergis’e bakmaya devam ettim. Yaşlı kocası, bir kolunu kikirik kızın omzuna atıp onu kendine çekti, kız yan gözle baktı Nergis’e

ama Nergis hiç onlara bakmadan sigarasını tütürtmeye devam etti. Gözleri gazinoda dolaşmaya başladı. Birkaç önemli şahsiyete gülerek başıyla selam verdi. Birini özellikle görmek ister gibi bakınıyordu menekşe rengi gözleri.

Sonra beni gördü. Akın'la el ele. Şaşırdı önce, ince kaşları havalandı, bir Akın'a bir de bana baktı. Hemen kaçırdı bakışlarını. Hiç görmemiş gibi yaptı. Bir yudum su içti. İnanamadı tabii Akın'ın yaşıyor olduğuna, kaçamak bir bakış daha attı. Belli belirsiz gülümse-di. Bu esnada sazcular, kemancılar ve darbukacılar giriş yaptılar sahneye. Bir alkış koptu, dağıldı dikkatim. Sonra Emel Sayın göründü sahnede. Ayağa kalkanlar, elleri kızarırcasına alkışlayanlar, ısıklarla yıkıldı gazino. Biz de alkışladık ama benim gözüm Nergis'teydi. Kocasına baktı Nergis. Derin bir iç çekti. Emel Sayın'a baktı fakat ilgisizdi. Buraya kaç kez böyle geldiğini düşündüm. Alışmış gibiydi hâli tavrı. Oysa alışmasını en istemediğim ortam...

Yok saymaya çalıştım onu. O beni görmezden geliyorsa ben de öyle yapmalıydım. Bugün benim en mutlu günlerimden biriydi. Yeni yeni idrak ediyordum fakat Yavuz'la boşanmış olmam büyük bir şeydi. Özellikle onun tehditler savurup bana boşanmak yok demesinin üzerine bunu başarabilmem gerçekten mucizeydi sanki. Bu sebeple hareketli şarkılarda coştuk Akın'la. Şarkılar söyledik, yedik içtik. Sandalyemizi yan yana aldık, sallana sallana, birbirimize yas-lana yaslanma oynadık.

Gecenin ilerleyen dakikalarında hafif çakırkeyifken Nergis'in dikkatle bir noktaya baktığını fark ettim. Gözlerim baktığı noktaya kaydığında kaşlarım çatıldı. Zira gazinonun kapı girişinde Nergis'e bakan Selim Bey vardı. Nergis sigara içerek ondan gözlerini ayırmıyordu, o da aynı şekilde sigara içip, kapıya sırtını yaslayarak ona bakıyordu. Çıtır çıtır, elektrik akımı gibiydi bakışları. Afallamıştım. Birbirlerinin bakışlarındaki yoğunluğu o kadar ağır bir şekilde hissediyordum ki terlemiştim. Uzun bir süre devam etti bu bakış. Sigaralar yandı, dumanlar tellendi etraflarında, gözleri bile kırılmadan baktılar birbirlerine, ardından Selim Bey çıktı gitti. Nergis'in omuz-ları düştü. Kocasına baktı tiksintiyle, yüz çevirdi ondan.

Gece sonunda kafamda hâlâ Nergis ve Selim Bey'in birbirlerine bakışları vardı. Takside başımı Akın'ın omzuna yaslarken hep onları düşündüm. Acaba ben Nergis'in genç kızlık hayallerini fazla mı hafife almıştım? Selim Bey'e duyduğu hisleri gelip geçici bir şey diye diye kendimi mi kandırmıştım? Nergis evliyken o adama nasıl öyle bakardı diye sormadan önce, kocasının yanındaki o kikirik kadın da neyin nesiydi ve nasıl o ortamda Nergis varken bu kadar rahat sarmaş dolaş oturabilmişlerdi en önde?

Aklımı kurcalayan sorular gırlaydı. Fakat her şeyi eve varınca unuttum. Taksiden indiğimizde Akın, "*Hür doğdum hür yaşarım! Kime ne kime ne? Köle miyim sana ben? Sana ne sana ne?*" diye şarkı söylemeye başlayınca, ona eşlik ettim ve dans ettik. Benim için söylenen, beni anlatan bu şarkı gecemizin son eğlencesi oldu. Hava çok soğuktu, içimiz sıcacıktı ve boşanma mutluluğunu sisli İstanbul gecesinde Aşıyan'ın buz gibi sokağında dans ederek karşılıyorduk.

Hafif dumanlı kafayla kapı kilidinin deliğini de bir türlü tutturamadık karanlıkta. Bir o denedi bir de ben ama yok, bir türlü açamadık kapıyı. Cino dolaşıp geldi sesimize ta ön bahçeden, bir de o havlamasın mı? Şşt diyorum, git yat diyorum, sessiz ol diyorum, yok! Ne Akın susuyor ne de o... Eh, ben de gülmemi durduramadım ya, bana da aşk olsun!

En sonunda açabildi Akın Bey kapıyı. Cino'yu çıkarmaya uğraştık evden bir de. İttire ittire çıkardı. Kapıyı kapatınca ağladı Cino biraz fakat ne yapalım, herkes evine Cino efendi. Normal zamanda birkaç saniyede çıkılacak merdivenleri yerlere yapışa yapışa, bir onun beni kaldırmasıyla bir de benim onu kaldırmamla neredeyse bir dakikada çıktık. Ayağımdaki topukluları çıkardım, o da ceketini çıkardı. Fakat o kadar dalgındık ki ikimiz de yıkılıverdik yatağa öylece. O benim göğsümün üzerine yasladı başını, çok ağırdı ama ses edemedim, sarıldım ona. Sağ elimi kafasına koydum, parmaklarımla kısa saçlarına dokundum.

"Saçlarını uzat..." diyebildim yarım ağızla. Çok çaba sarf ettim bunu söyleyebilmek için, bunu hatırlıyordum.

Sanırım o da bana, "Televizyon alalım," gibi bir şey söyledi, anlamadım.

Ellerimi kaydurdım, kollarına tutundum. Pazıları... Sert. “Pazıların...” diyerek kıkırdadım. Sinirli bir nefes çekti içine.

“Yiyeceğim seni...” Yiyecek mi? Anlamadığım bir şeyler daha mı rıldandı. Anlamaya çabalarken sızmışım ben de.

Sabah neredeyse işe geç kalıyordu. Cino havlamasa uyuyup kalacaktık. Kahvaltı bile edemedim çıktığı gitti koşu koşu. Ben biraz daha pinekledim, öğlene doğru kalktım. Güzel bir kahvaltı yaptım, yemek hazırladım akşam için. Evi silip süpürdüm, toz aldım ama vakit geçmek bilmedi. Cino’yu, patilerini silip eve aldım bana yoldaş olsun diye, o da gelip yoldaş olacağına bir güzel yastık üzerinde uyudu. *Alacak Cino!*

Sonra telefon çaldı. “Ne yapıyorsun şekerim?” Neşe’nin sesiyle gülümsedim.

“Oturuyorum, ne yapayım?” dedim.

İzmir’e dönmüşler onlar, üzüldüm. Yılbaşında ne yapacaksınız diye sordu bana. Sahi ya, yılbaşı geliyordu. 1984 bitiyordu. Hayatımın en kötü iki senesi geride kalıyordu. Unutmak mümkün olsaydı keşke... Fakat yıllar hafızaya kazınıyordu. “Bu yılbaşında bize gelsenize. Sizin için de değişiklik olur.”

“Bilmem ki,” dedim telefonun kablosuna parmağımı dolayarak. “Akın da işe başlamıştı.”

“Canım yeni yıl tatili var. Birkaç güncük kaçıverin işte yanımıza.”

“Tamam, konuşurum ben onunla,” dedim. “Hem daha iki ay var, o zamana gelelim bir.”

“Ne oldu senin şu mahkeme işi?”

“Boşandık,” dedim. Bir sevinç çılgılığı attı.

“Ne diyorsun ya? E hani boşanmam diye zattiri zuttiri konuşuyordu?”

“Kabul etmiş işte,” dedim. Bana kalırsa onu ikna eden şey annesi olmuştu. Maria meselesinden dolayı onun gözünü korkutmuş olabildi. Hâlâ rüya gibi geliyordu boşanmış olmamız fakat olmuştu işte, artık evli değildim.

Uzun uzun konuştuk Neşe’yle. Canan ağlayıp acıkana kadar daha doğrusu. Kapattık sonra. Boşluğa düşmüş gibi hissettim. İkinci vaktini geçmiş, hava kararmıştı neredeyse. Kalkıp çay demledim

kendime, çalışma odasında biraz oyalanayım dedim. Çayımı koydum ve çıktım. Akın'ın defterlerini okudum, sonra elime bir kalem alıp bir sayfasına "*Amore!*" yazdım. Yazım ne çirkindi onun yazısının yanında. Sinir oldum.

Masasına koyduğu Leyla ve benim kesilmiş fotoğrafımıza baktım. Buruk bir tebessümle okşadım fotoğrafı. Acı azalmıyordu fakat artık her zaman hissedilmiyordu. Kısa bir dua okudum Leyla için içimden. Bir elimi çeneme dayadım ve psikolojik destek almaya artık başlamam gerektiğini düşündüm. Kendi başıma mücadele edemiyordum işte, eh, Yavuz'la evliyken de uyuşturmaktan başka ne işe yaramıştı ki o tedavi? Şimdi düşünüyordum da doktorun sözleri bile onun ağzından çıkan cümleler gibi geliyordu. Sürekli eşiniz iyi biri, evliliğiniz harikulade gibi konuştuğunu hatırlıyordum. Ben neyin içerisine düşmüştüm böyle? Bütün bunlara sebep olan da o muydu?

Vakit onun defterlerini kurcalarken çabuk geçti. Hatta Akın geç kalmıştı. Telaşlanmaya başlamıştım ki yedi buçuğa doğru kapı çaldı. Koşarak indim aşağıya Cino'yla. Akın'dı gelen. Elinde bir gül... Gülü elime verip hemen yaklaştı ve öptü dudaklarımı. Kapı önünde sıkı sıkı sarıldık. "Sabah alelacele çıkınca öpemedim seni."

Akın beni öpünce dağılırdı tüm kötülükler kafamda. Bir öpücükle kanat takıp uçasım gelirdi. Şimdi olduğu gibi. Uzun ve yorucu bir gün geçirdiğini söyledi, üzerini değiştirip ellerini yıkayıp yanıma gelince. Hemen sofrayı kurdum, oturdu. Kurt gibi acıkmış. Kısaca gün özeti geçti bana, ağzı dolu dolu tabii. Yüzüm gülerek izledim onun yemek yiyişini.

"Sen ne yaptın?" diye sordu.

"Hiç," dedim tabağımdaki yemekle oynayarak. Hiç! Hiçbir şey yapmamak canımı sıkıyordu fakat bunu ona yansıtmak istemiyordum. "Neşe aradı, onunla konuştuk işte. Yılbaşına İzmir'e gelir misiniz diye sordu."

Akın kaşığını bıraktı kenara. "Çok iyi olur," dedi. "Sen de ister misin?"

Dudak büktüm. "Bilmem ki..." İzmir bana iyi şeyler çağrıştırmıyordu. Bir kere İzmir demek Leyla demekti ve beraberinde o şerefsizi hatırlamaktı.

Akın bunu düşündüğümü anlamış olacak ki, “İzmir’i hiç gezdin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Yavuz’la evliyken gezdiğimiz yerler kısıtlıydı. Hem hamileliğimin son aylarıydı, rahat rahat yürüyemiyordum hem de onunla gezmek istemediğimden hep kendimi odaya kapatıyordum.

“Güzel,” dedi gülümseyip elime uzanarak. “O zaman bu yılbaşında İzmir’e gidiyoruz sevgilim. Hem orada Vahit dedemin akrabaları da var, onlarla da tanışırsın. Gelin görürler.”

Gelin görürler demesi üzerine utandım biraz. Onun ise gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. Sanki tüm bu İzmir olayından haberdar gibi. “Sende bir hâl var,” dedim. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yok,” dedi, geçiştirdi ama çıkardı yakında kokusu. Bakalım... “Babama gittim bugün.”

“Bu yüzden mi geç geldin?” Başını salladı. “Baban nasıl?”

Bakışlarını tabağa eğip dudak büktü. “İyi,” dedi sadece. Kaşları çatılmış, yüzü gerilmişti. Can sıkıcı bir şey olduğu belliydi.

“Bir şey mi oldu?”

Çenesini kaşdı. “Hayır,” dedi. “Yani aslında... Babamı o hâlde görmek beni tedirgin etti.”

En son bir tarafına felç indiğini biliyordum sadece. Üzülmek istemedim ama yapamadım. Çünkü Akın’ın da benim de yapımda kahrolası bir acıma vardı. “Düzelme umudu yok mu?”

“Hayır, gayet iyi şu an. Atlatmış o günlerini. Fakat beni görünce... Yani abim söylemiş, anlatmış olanları ama gördüğünde ağlamaya başladı. Ajda yoktu, yurt dışına yollamışlar onu, Fransa’daymış, yaşadığımı söylememişler bile. Kardeşim de iyi değilmiş. Ve en acısı tüm bunlara sebep olan Erdal Koralp’in hâlâ hiçbir şey olmamış gibi dışarıda dolaşması.”

Erdal’ın ismini duyunca iyice arttı tedirginliğim. “Boş ver o uğursuzu,” dedim sıkıntıyla. “Akın, lütfen bir daha o adamın bir şeyine bulaşma.”

Akın gözlerine ulaşmayacak bir şekilde güldü. Suyundan bir yudum aldı. “Yavuz’la ortaklığımı bitirmek için hisseme biri talip oldu.”

“Kim?” diye sordum konudan konuya geçiş yapmasını göz ardı ederek.

“Adanalı bir aile,” dedi. “Tabii paravan olarak başka bir soyadı kullanıyor ama araştırdım ve bulmak hiç de zor olmadı.”

“Nasıl yani?”

“Yanisi şu,” diyerek eğildi bana doğru. “Erdal Koralp’in canı fena hâlde dayak istiyor.”

“Ortak olmak isteyen o mu?” dedim inanamayarak.

“Hıhı,” dedi gözlerini kısarak. “Bir yanım sat hisseyi o şerefsize, iki şerefsiz birbirini yesin diyor ama diğer yanım bulaşmak bile istemiyor.”

Akın’ın böyle bir ikilemde kalmasını istemezdim ben. Çünkü ne Koralpleri ne de Karacaları bu işe bulaştırmak akıl işi değildi. “Bana kalırsa bırak,” diyerek fikrimi belirttim. “Başka birine sat hisseni. Hiç bulaşma.” Uzanıp elini tuttum. “Akın, lütfen. Artık hiçbir şekilde hayatımızda onlar olsun istemiyorum. Hatta... Hatta bana kalırsa burada da yaşamayalım. Gidelim, Bebek’teki o dairede yaşayalım.”

Cıkladı. “Oraya evlenince gideceğiz,” dedi.

“Aa, niye?”

“Yeni gelin evi olacak orası.”

Güldüm. “Âlemsin vallahi Akın! Benim yeni gelinliğim mi kaldı?”

“Şöyle söyleme, lütfen,” dedi ters ters. “Sen benim gelinim olacaksın.” Yanağımı okşadı sağ eliyle. “Benim güzel gelinim...”

Yumuşadım bu sözler üzerine fakat artık hayal kurmak yoktu. Yoktu işte... Çünkü biz kurduğumuz onca hayalin kırıklığıyla kalakalmıştık. Yanağımı yine avucuna yaslayarak gözlerimi yumdum. “Ti amo...” dedim ona onca zamandan sonra. *Ti amo...* Bizim aşkımızın mührüydü bu iki kelime. Duyduğumda ve söylediğimde içim titriyordu. Dünya üzerinde nerede söylenirse söylensin, âşıkların dile getirdiği tüm seni seviyorumlar insan için kutsaldır. Bizim seni seviyorumlarımız da öyleydi elbette. Bambaşka harflerden oluşuyor fakat aynı lisanı konuşuyorduk.

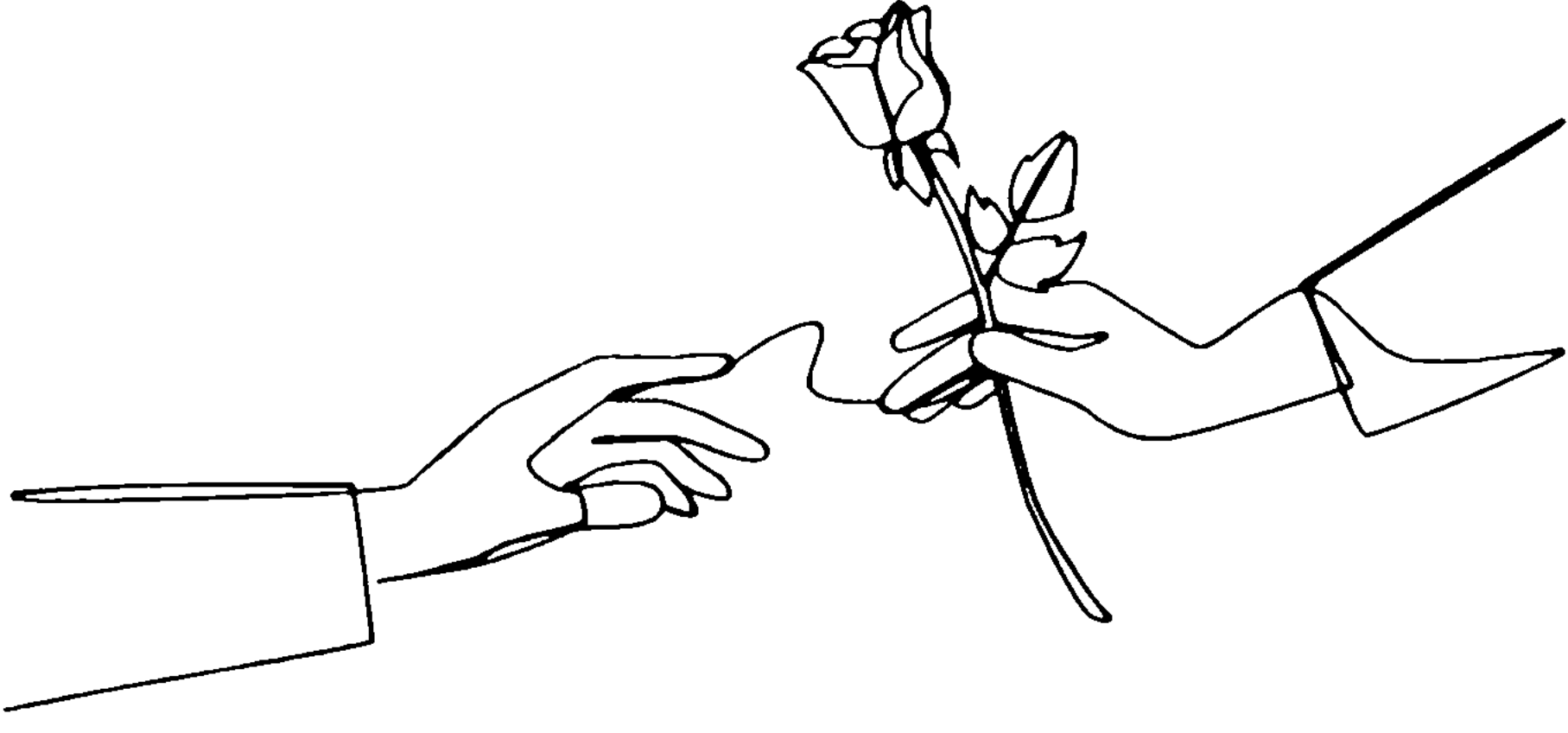
“Seni seviyorum...” Yanaklarımı kavrayıp sıkıca öptü dudaklarımı. “Sana İtalyanca öğreteceğim.”

“Ya beceremezsem?”

“Becerirsin. İtalya’da dedemle konuşmanı görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Kurma şu hayalleri! Kırıklarıyla baş etmek çok zor oluyor sonra.”

Sandalyesini benim sandalyeme yaklaştırdı, dizlerimiz birbirine değdi. Ellerimi avuçları arasına alarak güven vermek istercesine sıktı. “Kırmayacağım,” dedi kadife, pürüzsüz bir sesle. “Yaşayacağız dolu-dizgin. Birlikte...”

10. BÖLÜM: YAŞAMDAN ALACAKLI

Son yazdığı defterini çaldım.

Çok aradı durdu, bana sordu, masasının ve kitaplığının altını üstüne getirdi ama bulamadı. Bense köşe bucak kaçtım anlamasın diye. Başka türlü nasıl sürpriz yapacaktım ki ona? Bilmiyorum, basit midir bu düşüncem fakat girdik işte bir yola. O işe gittiği zamanlarda defterinin yazdığı kısımlarına ufak notlar karalıyor, onunla konuşuyor gibi cümleler konduruyordum. Boş sayfalara ise kendimce cümleler ekliyordum. Ben Akın kadar başarılı değildim, onun kadar kuvvetli değildi dilim, cümlelerim. Aşkımı onun kadar güzel açıklayamıyordum. Bu beni çok üzüyordu fakat deniyordum. Onun gibi güzelce yazmaya çalışıyordum cümlelerimi, bol bol müsvedde kâğıtlarda deneme yapıyordum. Oluyor muydu? Kısmen.

Bütün bu telaşımın en baş sebebi 27 Ekim'di elbette. Akın'ın yirmi yedinci yaşını güzel karşılamaktı amacım. Okuma yazmayı yeni söken çocuklar gibi heyecanlı ve özenliydim ona olan aşkımı kaleme alırken. Onun hem defterleri hem de mektupları çok düzgündü. Ben niye sümüklü oğlan çocukları gibi dağınık ve duygudan yoksun yazı yazıyordum ki? Yazıda bile beceriksiz olmak canımı sıkıyordu. Fakat bir şeyler çizmekte iyiydim. Yani sanırım. Bu sebeple bir sayfanın ortasına vapurda çekildiğimiz fotoğraflarımızdan birini yapıştırarak fotoğrafın kalan kısmını ben tamamladım. Siyah beyaz, karikatür gibi durdu ve çok hoşuma gitti. O sayfaya en güzel yazımla aşkımı elimden geldiğince yazdım. Çocuk gibi sürekli başında durup sayfayı izledim o gelene kadar. Sonra gardırobun arkasına sakladım defteri.

25 Ekim Perşembe günü o isteyken tüm malzemeleri topladım doğum günü için. Bütün bunlardan önce Kırmızı Kulüp'e uğrayıp

garsonlarla konuştum biraz. Çok merak etmişler o günden sonra beni, hatta Jale Hanım'ı bile arayıp sormuşlar. *O iyi* demiş, iyiydim, doğru. Açıkladım onlara da boşandığımı Yavuz'dan. Üzüldüler fakat hiç üzülmemelerini, böyle çok mutlu olduğumu söyledim.

Aslında Akın'ın doğum gününü Kırmızı Kulüp'te kutlamak istemiştım ancak orasının bende iyi hatıraları yoktu. Akın almıştı orayı ama yine de sevemiyordum. Bu sebeple bizim çay bahçemize gitti ayaklarım yine. Sadi Usta'nın işlettiği Neşeli Aile Çay Bahçesi... Sadi Usta benim geldiğimi görünce kasa arkasından ayaklandı hemen. Gözlerim dolu dolu oldu, geçmişe gittim sanki onu görünce. Sarılıp ağlaştık. Ona her şeyi anlatırken bir kez daha attım tüm yüklerimi üzerimden.

Çay bahçesinin kapalı bölümünü ikimiz için kapattırmak istediğimi söyledim. Kabul etti. İşleri büyütse de ekim sonu havalar serinlemeye başladığından pek müşterisi yokmuş. Oğlu Kerem üniversiteye başlamış bu sene, Ankara'da hukuk kazanmış. Çok sevindim. Bu sebeple ek iş yapıyormuş Sadi Usta, fırıncılardan aldığı simitleri küçük sepetine doldurup gündüzleri satıyormuş, dükkânı da yeni çırağına bırakıyormuş. Onunla da tanıştık. Serkan adında genç bir adamdı. Nişan yapacakmış, evlenecekmiş yakında. Çok iş bakmış ama hep hor görmüşler çocuğu kekeme diye, almak istememişler işlere. Sadi Usta da kıyamamış, menü çıkartmış onun fazla konuşmasına gerek kalmasın diye. Gelenlere menü veriliyormuş, Serkan istekleri alıp hazırlayıp getiriyormuş.

26 Ekim sabahı Akın işe gider gitmez pastayı, böreği, çöreği hazırladım. Fırın o kadar çok çalıştı ki bozulmasından korktum ama çok şükür, emektar beni yarı yolda bırakmadı. Hazırladıklarımı küçük kaplara doldurup öğleden sonra çay bahçesine götürdüm. Sadi Usta dolaba yerleştirdi her birini, biz gelmeden börekleri ısıtacağını söyledi, ben de oradan koştura koştura eve döndüm. Evi havalandırdım biraz, yemek hazırladım akşam için. En sonunda son yazdığı, benim de süslediğim defteri bir güzel yaldızlı kâğıtla paketledim. Üzerine "*Sei la cosa più bella che mi sia mai capitata. Resta con me per sempre.*" yazdım. Tüm bu kelimeleri toparlamak için çok kafa

yordum. Özetle “*Sen benim başıma gelen en güzel şeysin. Sonsuza dek benimle kal.*” demiştim. Bütün bunları yazarken kimden mi yararlandım peki? Basit aslında ama ben çok geç fark ettiğim için Suzan teyze...

Akın’la görüşmüşlerdi telefonda, olanı biteni anlatmıştı ona Akın. Kış tatilinde izin alıp yanımıza gelmeyi planlıyordu Suzan teyze. Yaşadıklarımız ne kadar acı şeyler olsa da geçip gittiği için dik durabiliyor, mutlu kalabiliyordum ben. Bu sebeple artık eskisi kadar acı duymuyordum. Sözlüklerden arayıp taradığım kelimelerle anlamlı veya anlamsız cümleler kurmaya çalışmışım ama temelden bilmeyince her şey yanlış oluyormuş, Suzan teyzeyle konuşunca anladım. Kısaca bana ne yazmak istediğimi sorduğunda utana sıkıla söyledim. Sonra ağlaştık. Her zaman olduğu gibi en sona ağlamalar kalır...

27 Ekim sabahı ondan önce uyanmış olsam da koynundan çıkmak istemedim. Hem sabah ayazı vardı hem de hava kapalıydı, sıkı sıkı sarıldım ona, arada bir tıp tıp camlara vuran yağmurun ve rüzgârın uğultusunun sesini dinledim. Sıkıldım en sonunda o uyanmayınca, göğsünün üzerinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Büyüklü küçüklü süt lekelerine, çene hattı boyunca tertemiz tıraşlanmış pürüzsüz tenine, kıvrık kirpiklerine, uzatmaya başladığı saçlarına, en son da dudaklarına... Boynumu uzatıp onu uyandıracak şiddette öptüm dudaklarını. Burnundan hışımlı bir nefes çekti ciğerlerine fakat araladı gözlerini. Gözlerinin bugün gördüğü ilk şey olmak müthiş derecede özel ve güzel hissettiriyordu. Ömrüm boyunca bunu sürdürmek istiyordum.

“Günaydın uykucu...” diyerek burnunun ucunu işaret ve orta parmağımla hafifçe sıkınca elimi ittirdi.

“Günaydın...” dedi ağzında geveleyerek. Hâlâ uykusu vardı, gözlerini yumdu. Mızıkçılık ediyordu! Yine sıktım burnunu. “Zümrüt, yapma,” dedi. Bu defa yanağını öptüm. Baktım uyanmıyor, bastıra bastıra öptüm. “Bak seni pişman ederim...”

Kulağına yaklaşıp kışkırtıcı bir tonda, “Etsene?” diye fısıldadığımda, gözleri parlayarak aralandı. Bense kendimi geri çekmek

istedim ama belimi kavrayarak beni kendine bastırınca başarılı olmadım.

Bana böyle bakarken bir anda beni altına alıp üzerime çıkınca şaşkınlıkla bağırdım. Bileklerimi tutup kafamın iki yanına bastırdı. “Uslu dur,” dedi gülerek. Eğilip boynumu öptü.

“Sabahtan beri uyanmanı bekliyorum!” diye hayıflanırken bileklerimi ellerinden kurtarmaya çabalıyordum. “Uykucu bir hıznır olduğunu unutmuşum.”

“Hafta sonumuzda bile rahat rahat uyuyamayacak mıyım?”

“Karıştırma hafta sonunu, sen hep böylesin.”

“Değilim yahu!”

“Öylesin!”

Gün boyu onu gıcık edecek ufak tefek şeyler buldum. Akşama doğru çehresi asıldı, hatırlamıyorum sandı doğum gününü besbelli, Cino gibi duygu dolu bakınmaya başladı suratıma. Yukarı çıkıp giyindim, o aşağıda plaklarını karıştırırken. Üşümeyi göze alarak mini kot etek, üzerime ince siyah kazak, altına siyah külotlu çorap ve yünlü kahverengi hırkamı giydim. Saçlarımı da minik bir kışkaçlı tokayla toparlamaya çalıştım arkadan. Üzerimi düzelterek aşağıya indiğimde sorar gözlerle baktı bana.

“Hadi giyin, evde durmayalım,” dedim sesime heyecanımı yansıtmamaya çalışarak.

“Hava soğuk, çok rüzgâr var, nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Rüzgârın bizi götürdüğü yere gideriz.” Eline uzanıp çekiştirdim. “Hadi, güzelce giyin.”

Gözleri kısıldı. “Sen bir şey gizliyorsun,” dedi gülerek.

“Belki gizliyorum, belki gizlemiyorum, aa! Ne sorup durdun Akın! Git giyin, kaçırıyorum seni işte, hadi!”

İkiletmedi. İnce bir bordo kazak, altına da kotunu giyinip geldi hemen. Dayanamayıp bir öpücük çaldım rujlu dudaklarımla yanağından. Başparmağımla yanağını silerken, uzayan dağılmış saçlarına bakıp gülümsedim. Kaç kere şükretsem yetersizdi yanımda oluşuna, biliyordum.

Neşeli Aile Çay Bahçesi'ne taksiyle gittik. Tek tük yağmur atışı-
rırken çay bahçesinin kulübe tarafına çekiştirdim onu. Heyecanlıy-
dı. Anlamıştı doğum gününü kutlayacağımı ama hiçbir şey söyle-
medi bana. Sadi Usta geldiğimizi görünce çay ocağının arkasından
çıktı hemen, sıkı sıkı sarıldılar birbirlerine. Hava kapalı ve yağışlı
olduğundan müşteri yoktu, sevindim buna. Biz bizeydik. Serkan'ı
da yollamıştı.

Uzunca konuştu onlar. Ben de Sadi Usta'dan izin alarak çay yap-
ma işine giriştim. Bir yandan da tezgâhın arkasından Akın'a gös-
termeden pastaya mum dikmeye uğraşıyordum. Ellerim titriyor,
kalbim sanki ilk kez onun doğum gününü kutluyormuşçasına hızla
çarpiyordu. Bir kibrit çaktım, mumu yaktım. Onlar sohbet ederken
pastayı alıp ağır ağır yürüdüm. Başımı kaldırıp Akın'a baktığımda
serseri bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

Ayağa kalktı hemen, ben de pastayı kaldırdım ona doğru. "İyi ki
doğdun!" dedim gözlerim mutlulukla dolarken. Onun da buğulandı
gözleri. Kaç sene eskittik birlikte, neler yaşadık, hiç gizlemedik gözle-
rimizden yaşananları. Mumuna üfleyecekti ama durdurdum. "Dilek
tut!" dedim ayak parmaklarımın üzerinde yükselip sabırsızlanarak.
Gözlerini kısacık yumdu fakat alt dudağını yalayıp üfledi hemen
mumunu. Sonra yanıma gelip belime sarıldı.

"Tuttum dileğimi," diyerek eliyle kavradı belimi. Pastayı masaya
bırakıp sıkıca sarıldım ona.

Pastayı benim kesmemi istedi. Güzelce dilimleyip onun tabağını
hazırladım. Sadi Usta'ya da bir dilim kestim, çayları doldurdum, bö-
rekleri, çörekleri çıkardım ve oturduk. Akın'ın gözler dolu dolu tabii,
unutmamışsın der gibi bakıyordu bana ve sol eliyle elimi tutuyordu
sürekli. Sohbet ettik, gülüştük kahkahalarla. Akın'ın yirmi yedinci
yaşını böyle karşıladık.

Akşamın geç bir saatinde eve dönerken mutluluktan sarhoş gibi
sallanıyorduk. Caddeler, sokaklar serin bir sonbahar rüzgârıyla ısı-
lanmıştı. Paçalarımızda İstanbul'un kirli yağmurlarıyla hızlı hızlı
yürüyerek geldik Aşiyân'a. Hediyesi ona evde verdim. Kayboldu
sandığı defterini ellerimde görünce şaşırdı. İçini açıp tüm sayfaları

teker teker okurken yüzünün değişimine şahit olmak, beğendiğini görmek o kadar güzeldi ki...

Defteri kenara koyup beni kolları arasına çektiğinde su gibi meylederek aktım ona. Dudaklarım dudaklarını araladı, ellerim boynuna koştı, ensesinde uzayan saçları okşadı. Acelemiz yokmuşçasına avare avare soyunurken ikimizde de sevişme rehaveti vardı. Tedirgindik. Sevişmelerimiz uzun aralıklarda oluyordu artık ve korunuyorduk. Daha doğrusu o korunuyordu.

Kolları arasında çıılçıplak kaldığımda iki eli yanaklarımı kavrayıp kendisini geri çekerek yüzüme baktı. “Bütün bunları benim için yapmış olman o kadar özel ki...” dedi içten bir sesle. Sonra şehvetle öptü beni. Bana konuşma fırsatı bile vermeden içimden kelimeleri yutmak ister gibi öptü. Elleri hoyratça fakat garip bir aşkla dolaştı tüm bedenimde. Nazikçe yatağa yatırıldığımda, göğüslerimi okşayıp, parmaklarını kadınlığımda dolaştırdığında kalbim çığlık çığlığa dudaklarım yerine haykırıyordu sanki onu ne kadar çok sevdiğimi ve istediğimi.

Bu defa ağır ağır seviştik. Birbirini keşfe çıkan iki kâşif misali. Onun tenindeki girintileri ve çıkıntıları dudaklarımla ezberledim, saçlarına parmaklarımı geçirip istediğim gibi çekiştirdim, erkeksi boğuk nefes alıp verişini, haz dolu inleyişlerini dinledim. İçimde gidip gelirken ritmi artırışını, kulaklarımda yalnızca birbirine karışan nefes sesimizi, nemle birbirine yapışan tenlerimizin uyarıldığından her noktasını bedenimde hissettiğimi ve yaşadığım hazzı duydum. Sol göğsümün altındaki minik beni öptü, sevişirken yanaklarıma veya enseme terimle yapışan saçlarımı üfleyerek dağıttı, elleri vücudumun her yerinde büyük bir istekle gezinirken bundan hoşnut oldum, bambaşka şekillerde yatakta ona ait hissettim, tamamlandım.

O gece iki kez seviştik.

Araya zaman koyarak, sabırla, saatler üzerimizden akıp gitti, gecenin karanlığı yorgan gibi örttü üzerimizi ve sabaha karşı tekrar...

Kasım ayında bir psikolog ayarladık kendimize. Akın tanıdığı birkaç kişiyle konuşarak onların tavsiye ettiği, alanında iyi psikologlar buldu. Onun ve benim gittiğimiz psikologlar ayrıydı fakat aynı

binadaydılar. Belirli günler ayarlamıştık, o hafta sonları gidiyordu, ben de hafta içi. Seanslar ilk başta bana çok zor geldi. Özellikle Leyla'dan bahsetmek bambaşka bir zorluktu benim için. Çoktan kalbe batırılmış bir bıçağı onca zaman sonra çevirmek gibiydi. Fakat bunu da zamanla aştım.

Bir halk eğitim kursuna da başladım. Hiç yoktan bir hobim olsun diye. Dikiş nakış, ipler, makaslar, çizgiler bana iyi geliyordu. Halk eğitim kursuna gelen kadınların yaşı genellikle benimkinden büyüktü, çoğu çoluğunu çocuğunu evlendirmiş, torun torba sahibi kadınlardı ama yadırgamıyordum, beni sevmişlerdi. Gözleri doğru dürüst göremediğinden iğnelerine ipliği ben geçiriyordum birkaçının.

Ayfer'le de iddet süresi adına açmıştık davamızı. Doktor raporu almıştım, benim adıma davayı ona açtırmıştım elimdeki raporla. Fakat dava ileri bir tarihe ertelenmişti. Sinirlerim bozuldu bu habere, Akın'sa umursamadı. "Elbet düşecek, tasalanma," dedi bana. "Hem hayat da düğünümüz için hazırlanmamızı istiyor besbelli."

Aralık sonuna doğru şehirde kar yağmaya başladı fakat tutmadı. Akın'ın eve sağ salim gelebilmesi için dua eder olmuştum, her gelişinde rahat nefes alıyordum. Soğuktan kaskatı kesilmiş yanaklarını öpüp kokluyor, hemen paltosunu çıkartıp yemekleri kaynatıyordum onun için. Gününden bahsediyordu bana; o gün hangi haberlerin dizgisini yaptığından, iş yerindeki arkadaşlarından, terfi almak istediği için çalışmayı kafaya koyduğundan. Tüm bunlardan bahsederken beni de seviyordu parmak uçlarıyla, yanağıma, çeneme dokunuyor, okşuyordu. Konuşurken bana dokunmasını, okşamasını çok seviyordum.

Bir gün eve erken geldi. Kapıyı çaldığında kucağında kocaman bir kutu ve ardında iki adam vardı. "Televizyon aldım!" Sony marka, en pahalısı.

"Nasıl aldın bunu?" diye sordum. İki aydır bunun için para ayırıyormuş. Şimdilik salondaki yemek masasının üzerine koyuverdiler. Kablolar, anten bağlantısı falan derken iyice akşam oldu. Akın, çatıda çalışan adamlara el feneriyle yardım etti. En son iş bitince onlara

teşekkür edip yolladı. Bense hâlâ televizyonumuza bakıyordum. Sesi, görüntü kalitesi muazzamdı.

“Nasıl?” diye sordu Akın salona geri dönünce. Televizyonun yanına gitti, bir dirseğini televizyonun üstüne dayadı. “Renkli renkli, güzel, değil mi?”

Bir elimle ağzımı kapatarak kıkırdadım. “Bizim mi bu şimdi?”

Televizyon sahibi olmak uzun zamandır atlaması zor bir eşikti bizde. Seneler boyunca komşularımızın televizyon sahibi oluşunu izlemiş durmuştuk. Babamın hiç o taraklarda bezi yoktu. Hoş, olsa bile elindeki parayı televizyona değil de gider karı kızı yedirirdi, bilirdik. Bu sebeple televizyonu olan komşularımıza giderdik güzel filmler, diziler seyretmek için. Hele renkli televizyon furyası başladığından beri daha bir heves eder olmuştuk. Karacaların televizyonları vardı mesela, en çok o evde televizyon izledim ben Mete’yle beraber. Fakat hiç heyecan duymadım bundan. Oysa ne kadar da heves eder, izlemeye can atardım seneler önce.

Şimdi ise Akın renkli, en pahalısından koca bir televizyon almıştı. İçimde yine o heves... Sanırım insan önce sevdiği şeylere heves ediyordu. Her şeyin başı sevgiydi bana kalırsa. Seversen, heves de edersin. Seversen, başarılı olursun. Seversen, dünya karşına geçse sen doğru bildiğinden şaşmazsın. Bu yüzden sevdim. Evimizin ilk elektronik eşyası bana paha biçilmez bir mutluluk verdi.

Aralık ayının son haftasında o kadar çok kar yağdı ki Akın işe gidemedi. Yollar kapanmış, elektrik ve telefon direkleri devrilmişti. Aşıyan’da ise kış muazzam güzellikteydi. Yalının aşağısında görülen çamlıkların üzerindeki karlarla koyu yeşiller büyük bir ahenk içerisindeydi. Bazen hava duruluyor, sis kalkıyordu deniz üzerinden ve o zaman her yer cam gibi parıldıyordu kar yansımalarıyla. Bu şehri, Aşıyan’ı ve evimizi seviyordum. Şu koskoca yalıdan çok korkuyordum oysa önceleri, evim diyemiyor, benimseyemiyordum. Fakat artık anlamıştım. Hiçbir yerde aitlik hissini bulamadığımda, evsiz kaldığımda, bir yerlere sığınmaya çalışırken hiçbir yere sığamayışında anlamıştım bu evin kıymetini. Bu ev Akın’la benim evim olmuştu, evi ev yapan bizdik.

“İzmir’e gidelim mi?” Akın’ın sorusuyla başımı eğip gözlerine baktım. Dizlerimde yatıyor, televizyon izliyordu bunu sorarken. Bir yandan da parmaklarımla oynuyordu.

“Ne İzmir’i? Her yer kapalı, nasıl gidelim İzmir’e?”

Heyecanla doğruldu yerinden. “Sen orasını bana bırak. Hem Neşeler de yılbaşına bize gelin dememiş miydi? Fena mı olur, gidelim işte.”

Israrcıydı ama tavrımı da merak ediyordu. “Arabayla mı uçakla mı?” diye sordum.

“Arabayla,” dedi.

“E yollar?”

“Ana yollar açık, Zümrüt!”

Ayaklarımı popomun altına aldım. “Ay ne bileyim Akın! Onca yol, hava kötü, ya başımıza bir iş gelirse? Allah korusun!”

Akın yaklaşıp ellerimi tuttu. “Gelmez, kötü düşünme. Biraz kalır döneriz. Ha, ne dersin?”

İzmir yolculuğumuz bu şekilde başladı. Daha doğrusu önce hazırlandık, Neşeleri aradık, haber verdik, ertesi gün yola çıktık. Akın, abisinin arabasını almıştı. Ara ara kar atıştırıyor, yol kenarlarında koca kar yığınları duruyordu fakat hava genel itibarıyla açıktı. Yola çıkmadan önce yolculukta yemek için önceki gece poğaça hazırladım. Akın da bavullarımızı yerleştirdi. Bir, bir buçuk hafta kadar kalıp dönecektik. İşyerini de bilgilendirdi. Hava karlı olduğu için yalnızca haber peşine gidenler çalıştığından rahattı.

Sabah erkenden yola koyulduk. Kaloriferleri çalıştırdıktan sonra Akın, abisinin doldurduğu kasetleri kurcalayıp teybe taktı ilk iş olarak. Arabesk şarkılar çıkınca yüzünü buruşturdu ve benden kaseti değiştirmemi istedi. Alerjisi var sanki arabeske! Hit 1984 isimli kaseti buldum torpido gözünde, teybe taktım. MFÖ’nün *Ele Güne Karşı* şarkısı çalmaya başladı. Keyfe geldi hemen beyefendi.

Yolculuğumuz uzundu, evet fakat çok keyifliydi. Dört kez mola verdik. Molada poğaçalarımızı yerken yanına sabah çay, öğleden sonra da Pepsi aldık. Bir dünya köyün arasından geçtik, farklı şehirlerle yüz yüze geldik, güneş bir göründü bir kayboldu bulutların

arasında, İzmir'e yaklaşıırken de karın izi bile kalmadı hiç, hava ılıdı. Ufak bir kâğıda yazmıştım Neşelerin adresini, çıkarıp baktık. Neşe, *çok zor bir yerde değil* demişti fakat çok aradık, arabayı durdurup durdurup sorduk birilerine. Tabii Akın sinirlendi bir ara, teybi falan kapattı. *Keşke bir harita falan olsaydı elimizde, öyle daha kolay bulurduk yolumuzu* dedim içimden ama nihayet bulduk.

Neşe'nin gözü yoldaymış zaten, balkon penceresinden kucağında Canan'la bize el salladı. Sekiz katlı bir binanın üçüncü katında oturuyorlardı. Ben hemen yukarı koşturdum ve asansöre bindim. Bavul taşımayı Akın'a yıktım gibi oldu biraz fakat ne yapayım, özlemiştim arkadaşımı. Kapıda karşıladı beni Neşe. Ayakkabılarımı bile çıkarmadan kapı önünde sarıldık hemen. Canan aramızda sıkıştı, ağlamaya başladı, beni ittirdi minik elleriyle, "Dit!" dedi kaşlarını çatarak. *Git!*

"Gitmem hanımefendi! Arkadaşımın yanına gelmişim kaç kilometre ötelere, niye gideyim?" dedim ben de sahte bir sinirle. Bir yandan da ayakkabılarımı çıkarıyordum. Neşe ise kıkırdıyordu. Canan sinirlenip dudak büzerek annesine daha sıkı sarıldı. Kıvırcık sarı saçlarının ön kısmı tepeden ufak bir tokayla bağlanmıştı, saçlarının arka kısımları ise salıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Canan, Neşe'ye daha çok benziyordu esasında fakat babası gibi sarıydı. Bu esnada Akın indi asansörden. Küçük hanımın Akın ve Neşe kısaca sarılınca hiç sesi çıkmadı ama. İri iri olmuş bal rengi gözlerle Akın'ı süzdü. Niye öyle şoke olmuş bakıyordu ki Akın'a?

Akın ellerini ona doğru uzattı. "Canancığım! Gel bakalım Akın amcana..."

Canan nazlandı önce fakat tatlı bir nazlanmaydı bu. Omuzlarını yükseltti, gülümsedi ve onay istercesine baktı annesine, annesinin gözlerini yumup açmasıyla Akın'a doğru meyletti. Akın da oppacık eşliğinde götü bezli Canan'ı aldı kollarına. Kucağında Canan'la ayakkabılarını çıkardı. Eve girince de Canan'ın saçlarını öptü.

Önce fena hissederim sandım. Leyla'yı hatırlar, içerlerim fakat hayır, bu görüntü bana iyi geldi, mutlu etti. Hafif kiskandım da. "Eh be Canan!" dedim, Canan, Akın'ın yakasına minik elleriyle

tutunurken. “Bana *git* de ama onun kollarına sorgusuz sualsiz atıl! Ondan önce annenin arkadaşı olarak ben vardım!”

Canan’ın bu serzenişlerimi anladığını pek sanmıyorum zira ben-den çok kucağında bulunduğu adamın yüzünü dikkatle incelemekle meşguldü. “Yüzündeki izlere bakıyor, dikkatini onlar çekti,” dedi Neşe salona geçtiğimizde.

Akın da kucağındaki kıza dikkatlice bakındı gülerek, minik elini tuttu ve yüzüne doğrulttu. “Çok mu tuhaf geldi?” diye sordu Canan’a.

“Damaçya!” gibi bir şey söyledi Canan. Alt ve üst dişlerinden iki-şer tanesi çıkmıştı ve müthiş sevimli bir görüntüsü vardı konuşurken.

“Ayıp Canan!” dedi Neşe ufak bir azar tonuyla. Biz anlamadık.

“Ne dedi ki?” diye sordum.

Neşe utana sıkıla “Var ya şu çizgi film, 101 Dalmaçyalı... Oradaki benekli köpekleri diyor,” diye açıkladı. Bizi bir gülme tuttu Akın’la, Canan bile şaşırdı.

“Eh be Canancık! Köpek de ettin bizi!” dedi Akın, Canan’ı kucağında sallayarak. “Oysa ben sana çok güzel çikolata getirmiştım...” Kazağının üzerine geçirdiği oduncu gömleğinin göğüs cebini açtı boştaki eliyle ve çikolatayı çıkardı. Bir yandan da Neşe’ye, “Yiyebilir, değil mi annesi?” diye soruyordu.

“Yer yer, babası neler yediriyor ona,” dedi Neşe de. Akın çikolatanın paketini açıp Canan’a verdi. Canan küçük dişleriyle ağzına yüzüne bulaştırarak yedi çikolatayı.

Canan için aldığımız altını ve fırırlı, fıstık yeşili elbiseyi verdik. Canan bir sevindi elbiseyi görünce, hemen giymek istedi. Çocuklar için yeni ve renkli olan her şeyin dünyanın en önemli nesnesi gibi görünmesi ne tuhaf.

Yusuf çalışıyordu. Akşam yediden sonra eve geldi. Neşe çok güzel yemekler hazırlamış bizim için, sevindik. Sofrayı beraber kurarken Akın, Canan’ı oyaladı, indirmedi kucağından. Canan ona oyuncaklarını gösterdi küçük parmaklarıyla, Akın gayet ciddi bir şekilde tanıştı her biriyle. “Bu fil, bu züfafa, bu Cidem, bu bebek...”

“En sevdiğin hangisi peki?” diye sordu Akın. Canan bir süre işaret parmağı ağzında düşündü.

“Bebek!” dedi sarı saçlı bebeğini göstererek.

“Onun bir ismi yok mu?” diye sordu bu defa Akın.

“Yook,” dedi Canan.

“Koyalım mı ona isim?”

“Komayalım.”

“Neden?”

“Bebek düzel.”

“Ama böyle kötü değil mi? Canancık olsun mu?”

“Omaşın!”

“Ama Canancık çok güzel, senin küçük hâlin gibi bak bu da sarı sarı.”

“Hayır, omaşın!”

Dönüp onlara gülerek baktım. “O ne öyle Sezercik gibi!” dedim.

İkisinin de gözleri bana döndü. “Karışmasana yavrum sen, o bizim aramızda,” dedi Akın.

Canan zaten beni yermeye dünden hevesli. “Hıh, kayışma!” dedi bilmiş bilmiş.

“Bak ya, gözümün içine baka baka sevgilime asılıyor senin kızın!” dedim Neşe’ye.

“Kime çekmiş acaba?” dedi Yusuf da imayla Neşe’ye bakarak.

Neşe omuz silkip güldü. “Canım kızım, böyle devam...”

Yemek masası gecenin ilerleyen saatlerinde rakı masasına dönüştü. Neşe, Canan’ı uyuturken ben de yoğurtlu meze hazırladım, Akın ve Yusuf da şişeleri açıp salata hazırladı. Neşe hâlâ emziriyor olduğundan içmedi, bense çok az, bol sulu bir bardak rakı içtim. Muhabbet koyulaştıkça koyulaştı. Hayatımın en keyifli günlerinden birini geçirdim Neşelerin evinde. Yatağa girdiğimizde neredeyse sabah oluyordu. Kafayı yastığa koyar koymaz uyuduk.

Geç saatte uyanabildik tabii. Ben düрте düрте, zorla uyandırdım Akın’ı. “Akın, kalk! Öğlen olmuş neredeyse! Ayıp, misafirlikte yatılmaz bu kadar!”

Kahvaltı yaptık öğlenin bir saatinde. Neşe ve Canan, Yusuf işe giderken uyanmış, bir şeyler yemişler ama bizimle beraber de yediler. Çok ayıp olmuş gibi hissettim önce fakat Neşe, “Aldırma, bizim kız her saatte bir şeyler yemeye alışık,” dedi.

Biraz oturduktan sonra Akın *gezelim* dedi bize. Neşe ık mık etti, *soğuk, siz gezin* dedi. Ben de o kadar ısrar ettim fakat gelmek istemedi. Mecbur biz çıktık, İzmir’in sokaklarında dolandık durduk. Akın’ın baba tarafı Aliğa’da yaşıyormuş, ondan bahsetti gezerken.

“Ne dersin, birkaç gün oraya da gidelim mi?” diye sordu.

“Kime? Dedenlere mi?”

Kafasını salladı onaylarcasına. “Dedem amcamlarla yaşıyor zaten. Hem seni de görmüş olurlar...”

Bir an heyecanlandım. “Bilmem ki!” dedim yüzüm alev alev yandık. “Ne düşünürlersin ki hakkımda?”

“Ne düşünecekler Zümrüt? Yeni gelin diye sevinirler.”

“Sevinirler mi sahi?” diye sorarken gözlerim dolmuştu ama sonra hüzünlendim. “Ya benim daha önce evlenip boşanmam onların nezdinde yeni gelin olmama engelse?”

Akın’ın kaşları çatıldı bu sözlerim üzerine. “Öyle bir şey düşünmezler Zümrüt,” dedi. “Hem bundan onlara ne? Herkesin kendi hayatı. Amcamlar ve dedem öyle insanlar değildir. Hatta dedemin babamla alakası yoktur hiç, göreceksin.”

Yine de içimde bir korku vardı. Neşelerin evine döndüğümüzde, onunla mutfakta sohbet ederken bu konudan bahsettim. “Cicim sen biraz fazla düşünüyorsun bunları. Fakat hiçbiri senin suçun değil, senin kafanı bulandıran o bıyıklı şerefsizdi, sen de haklısın. Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz, Allah aşkına Ayten! İlk boşanıp yeniden evlilik yapacak kadın sen misin?”

Neşe’nin azarlar gibi fakat anaç bir edayla konuşması beni yüreklendirmişti. O akşam yemeklerimizi yedikten sonra hep birlikte müzikli eğlence mekânına gitmeyi kararlaştırdık. Daha doğrusu askerî bir lokaldi sanırım, Yusuf’un birçok tanıdığı vardı burada. Sazlı türkölü mekânda eğlence gırlaydı. Sarı ve kalın külotlu çorabı, cırt cırtlı minik beyaz babetleriyle uyumlu beyaz elbisesiyle Canan

da en küçük eşlikçimizdi. Babası onu masanın üzerine oturtmuştu tabağını kenara ittirerek. Canan müziğin ritmiyle ellerini çırpıyor, sesli kahkahalar atıyordu. Bir ara oynak müzikte iyice oynamaya başlayınca babası koltuk altlarından tutup kaldırdı. Canan minik ayaklarıyla sallana sallana, babasının desteğiyle oynarken Akın ve ben onu gülen bir çehreyle izliyorduk.

Ve gördüm. Akın yüzünü benden sakınmaya çalışsa da bir an yüzünden geçen o hasret gölgesini, toparlamak için boğazından iki yudum rakıyı yuvarlayışını, eğlenen insanlara dönen gözlerini kırıştırdığını fark ettim.

Akşam eve dönerken ben kullandım arabayı. “Yaşa be Ayten'im!” dedi Neşe araba kullandığımı görünce. Akın ve Yusuf alkollü olduğundandı benim kullanmam, bir de Akın o çok özel şoförlüğümü görmek istemişti. Neşe evin yolunu arkamdan tarif etti, ben de yavaş yavaş sürdüm İzmir'in caddelerinde. Eve girdiğimizde hepimiz de yorulmuştuk gürültüden, yatağımızı hazırladık ve uyuduk.

Üç gün kaldık Neşelerde. Aslında yılbaşını onlarla beraber geçirmekti planımız fakat Akın'ın Aliğa'ya geçip beni Vahit dede ve diğer aile üyeleriyle tanıştırmak istemesi üzerine plan değişti. Neşe ve Yusuf olmadı böylelerle bize hafif sitem etse de Akın giderken, “Buraya sonraki gelişimiz evli bir çift olarak olacak,” dedi onlara. Ne yalan söyleyeyim, içim mutluluktan bir hoş oldu o böyle söylediğinde.

Canan çok ağladı biz giderken. Biz mi dedim? Daha doğrusu Akın giderken... Boynuna sarılıp bırakmak istemedi. Yusuf zor ayırdı onu. Arabaya bindiğimizde de Akın'ın kazağında birkaç sarı saç tutamı kalmış Canan'ın, bir duygulandık o saçları görünce. Canan'ın tatlılığından, cadılığından ve güzelliğinden konuşup, maşallah dedik.

Aliğa yolunda sessizleşmiş, acaba beni nasıl bulurlar, beğenirler mi, laf ederler mi derdine düşmüştüm ister istemez. Hatta beğenilmeme korkusunu ilk kez ciddi anlamda hissettim. Malum, Akın'ın babası tarafından sevildiğim söylenemezdi ve bu benim karnımı ağrıyordu.

Araba, Aliğa tabelasına doğru manevra yapınca kucağımda duran ellerim birbirine tutundu telaşla. Akın'ın yan gözle bana baktığını gördüm. "Sevgilim?" dedi sorarcasına. "İyi misin? Betin benzin attı. Hasta mı oluyorsun?"

Başımı salladım iki yana. "Yok," dedim. "İyiyim. Hatta uzun zamandır bu kadar iyi hissetmedim."

Akın sözlerimden tatmin olmadı ama üstelemedi de. Üstelemesi beni memnun etti. Düz, sarı yeşil ovalara bakarken sevmek, benimsenmek istediğimi düşündüm. Evet, Akın'ın sevgisi bana fazlasıyla yetiyordu lakin bu sevgi isteği benim için başkaydı. Ne benim ailem ne de Akın'ın babası bize gerekli değeri, benimsenmeyi ve bir aile sıcaklığını doğru dürüst verememişti. Bundan pek şikâyetçi değildik, dert etmezdik genelde çünkü birbirimize olan sevgimiz yetiyordu her şeye. Fakat yoktu işte ardımızda duran bir aile, kimse. Neşelerde kaldığımız günler boyunca hem Neşe'nin kendi ailesi hem de Yusuf'un ailesi kaç kez arayıp sormuştu onları. İnsan bir garip hissediyordu aranıp sorulmayınca. Garip oluyordu, içinde boynu bükük bir taraf kalıyordu hep çocuksu. En çok böyle anlarda özlüyordum annemi. Bizi sevdiğini göstermese de aklına estiğinde değer verirdi. Yaşasaydı, konu komşunun telefonuyla arardı belki beni. Kısa konuşurdu, özlem dolu süslü cümleler kurmazdı ama arardı.

Akın müzik açtı, eğlenceli şarkılardı, rahatlamaya çalıştım. Dışarı soğuk, arabanın içi ise çok sıcaktı. Camımı biraz aralayıp soluklandım. Bu esnada yollar daraldı, ilçeden mahalle aralarına geçtik. İkinci vaktiydi biz üç katlı, beyaz demir kapılı bir evin önünde durduğumuzda. "Burası," diyerek üç katlı evi işaret etti Akın. Başımı eğip onun tarafında olan eve doğru bakındım. En üst katı tuğla duvarlıydı, sıvanmamıştı ve turuncu turuncu duruyordu, pencereleri takılmamıştı. Kimse oturmuyordu orada anlaşılan. Alt katlarında ise birilerinin yaşadığı belliydi.

Önce Akın indi arabadan. Koşa koşa benim kapıma geldi açtı, elini uzattı. Gülümseyerek tuttum ve indim. Sıcacık, direksiyon tutmaktan kasılmış elleri. Başparmağımla elinin üzerini okşarken bahçe kapısına doğru yürüdü, ben onun bir adım gerisinden ilerledim.

“Dede!” diye bağırdı, irkildim. Islık çaldı kuvvetlice. Evin biraz ötesindeki tellerle çevrili kümeste bir sürü tavuk gıdaklayarak harekete geçti onun sesiyle.

“Bağırmasana, rahatsız ettin herkesi!” dedim. Güldü Akın.

“Amca! Yenge! Biz geldik...” diye bağırmaya devam etti beni umursamadan. Biz evin kapısına ulaşamadan, başındaki yazmasını düzeltmeye uğraşan bir kadın kapıyı açtı, Akın’ı görünce şaşkınlıkla dolu bir çığlık koptu ağzından.

“Akın!” diyerek ellerini yazmadan çekip iki yana açtı. “Çocuğum, senin ne işin var buralarda? Ah, seneler olmuştu... Başına gelenleri duyduk, baban anlatmıştı.” İçeri çevirdi başını. “Baba! Akın geldi!” Sonra yeniden bize döndü, gözü bana değince yüzündeki gülümseme büyüdü. “Gelin, üşümüştünüzdür, taze süt kaynatmıştım, için.”

Eve girerken buram buram kaynamış inek sütünün kokusu doldu burnumuza. Beni maziye götürdü bu koku. Annemin sütçüden aldığı çiğ sütleri kaynatması, bir zaman sonra benden sakınıp erkek kardeşime vermesi, sütü hiç sevmeyişim... Burnumun direği sızladı bu düşüncelerle.

“Bu hanım kızımız kimdir?” diye sordu kadın.

Akın bir kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. “Sevgilim, yenge,” dedi mutlulukla. “Ayten.” Bana baktı. “Ayten, bu da yengem Türkan.”

Gülümsemeye çalıştım, yaklaşıp sarıldım. “Oy, kuzum benim. Hoş geldin,” diyerek sarıldı bana o da. Samimiydi, sıcaktı, tam anlamıyla akraba gibiydi.

“Hoş buldum,” dedim ben de. Hafif kilolu, altında basma çiçekli eteği, üzerinde dirseklerine kadar sıvanmış ince kazağı ve onun da üzerine geçirilmiş kalın bir yelege vardı. Yazmasından dökülen saçları kınalıydı kadının. Kaç yaşlarındaydı acaba? Anaç bir görünümü vardı ve o kadar sevdim ki içimde kuşlar cıvıladı.

“Baba!” diye içeri seslenirken bir yandan da Akın’ı iteliyordu. “Geçin geçin. O namaz kılıyordu en son, bitirmiş olmalı. Gelir şimdi.”

Akın’la beraber uzun koridoru aşp mavi, ahşap kapılı büyükçe bir odaya girdik. Kitaplıklı çekyatı ve bir tane de divanı olan bir

odaydı burası. İçerisi sıcacıktı, köşede gürül gürül bir kuzine soba yanıyor, üzerinde çiçekli emaye tencerede süt kaynıyordu. Türkan yenge biz içeri geçince hemen süt kaynayan tencerenin başına koşup kepçeyle karıştırdı sütü. Karıştırırken, “Değirmen tarafından getirttik sütü, oranın sütü daha güzel, inekleri dağ havası alınca besili oluyor, sütüne de yansıyor, maşallah,” dedi.

Akın’la kitaplıklı çekyata oturduk. “Amcam nerede?” diye sordu Akın. Türkan yenge bir elini beline koydu.

“Nerede olsun oğlum, İzmir’e gittiydi o da bugün, Engin’in istedikleri varmış Ankara’dan, onları yolladı.”

Akın bana döndü. “Engin, amcamın büyük oğlu,” diye açıkladı.

“He,” dedi kadın, bir göğüs kabarttı. “Yüksek mühendislik okuyor oğlum Ankara’da.”

“Hâlâ bitiremedi mi okulu?” diye sordu Akın.

“Yok!” dedi Türkan yenge bu defa sitemle. “Çift dikiş okuyacak herhâlde bizimki, kafasına ancak giriyormuş.” Güldü. Ne güzel gülüyordu, ne sıcak gelmişti bana. Biz de güldük.

“Aman, bitirsin de öyle böyle...” dedi Akın. Akın’ın yaşadıklarından konu açıldığında ben odayı süzdüm biraz. Tipik köy evi gibi dursa da köy evinden ayıracak bazı yenilikler vardı evde. Bir kere renkli bir televizyon, yeni duran bir telefon vardı. Ayrıca mavi ahşap kapılar da yeni gibi duruyordu. Pencereelerde sararmış el örgüsü dantel perdeler, difenbahya desenli koyu sarı güneşlikler takılıydı.

Ben kapıya bakınırken, kafasında beyaz takkeyle, beli bükülmüş, beyaz sakallı, tonton, yaşlı bir adam girdi içeriye bastonuna dayanarak. Akın hemen ayağa fırlayınca ben de kalktım. Akın yaşlı adamın koluna girdi hemen. “Vahit dedeciğim...”

Adam bükülmüş belini doğrultmaya çalışarak bakındı Akın’ın yüzüne. “Akın...” dedi tarazlı sesiyle. “Yavrum, seni hangi rüzgâr attı buraya?”

Dişleri az ağzında üfürerek çıktı kelimeler. Çok tuhaf ve tatlıydı. Akın bu esnada dedesinin elini öptü. “Gelin göstermeye geldim dede,” dedi Akın beni işaret ederek. Yaşlı adamın gözleri beni buldu o zaman.

“Öpeyim dede.” Hemen kıpırdatıp öptüm elini, alnıma koydum. Hareketlerim acele ve sarsakçaydı, elim ayağım birbirine dolaşmıştı fakat dede gülümsedi.

“Ne zaman evlendiniz? Hiç söylemedi Süleyman...” dedi hafif kızgınlıkla. Sonra ayakta durmaktan nefes nefese kaldığından divana yürümeye başladı, Akın da ona eşlik etti. Ben de karşılarına oturdum.

“Daha evlenmedik dede,” dedi Akın. Bana kısa bir an göz kırparak dedesine döndü. “Ayten’i buraya kaçırdım ben.”

“Ne?” dedi Vahit dede inanamayarak. “Ne yaptın sen be oğlum? Niye kaçırdın kızcağızı evinden?” Bana baktı Vahit dede. “Baban mı vermedi kızım?” diye sordu.

Ben ne diyeceğimi bilemedim fakat Akın gülerek dedesinin ellerini tuttu. “Hazırlık içerisindeyiz dede. Ben kızı görün diye getirdim. Kaçırma falan yok, şaka yaptım.”

Vahit dede kızdı Akın’ın sözlerine. “Kurt kocayınca köpeğin maskarası olurmuş,” dedi Akın’dan elini çekerek. Sonra bir kez daha baktı bana. Gülümsedi. “Kimsin kızım, kimlerdensin? Üniversitede mi tanıştınız yoksa?”

“Yo, hayır,” dedim. Gözlerim bir yandan da Akın’a dönüyordu. Akın’ın konuşmamıza müdahil olmadığını görünce anlatmaya başladım. “Akın bizim mahallemize taşınmıştı. Orada birbirimizi görüyorduk. Sonra...” Yavuz’dan bahsetmek istemiyordum, gözlerim kucağımdaki ellerime kaçındı.

“Sonra birbirimizi görüp sevdik dede,” dedi Akın bocaladığını fark ederek. “Onu o mahallenin tozu toprağı içerisinde kardeşini çağırırken, halı yıkarken, çamaşır asarken veya kardeşlerini okula götürüp getirirken görüp beğendim. Böyle başladı işte.”

Akın bize eksik doğrulardan oluşan bir geçmiş çiziyordu. İçerisinde dikenler olmayan, tertemiz bir geçmiş... Başımı kaldırıp gülümsedim. “Nerelisiniz?” diye sordu Vahit dede.

“Babam da annem de Kastamonuludur. Fakat doğma büyüme İstanbulluyum.”

Vahit dede başını salladı. Türkan yenge de bu esnada elindeki büyük kepçeyle iki bardağa süt koymuştu. “Ayten süt içmez,” dedi Akın. Şaşırdım, bunu ona hiç anlatmamıştım çünkü. “Yani hiç içtiğini, heves ettiğini görmedim. Sevmiyorsun sandım.” O içerdi. O ballı, tarçınlı sütü özellikle kışın içmeyi severdi, yapardı kendine. Ben hiç içmezdim.

Fakat şimdi içmek istiyordum. Annemin elimden aldığı o sütlerin intikamını alır gibi kana kana, mis gibi kokan kaynar sütü yuvarlamak istiyordum boğazımdan. “Yok, içerim,” dedim mahcup bir gülümsemeyle. Türkan yengenin uzattığı bardağı aldım. Sıcacıktı bardak, içim de bardakla beraber ısındı sanki. Akın anlamaya çalışırcasına bakındı yüzüme ama bir şey söyleyemedi. Buharı tüten sütü yavaş yavaş, dilime tadını yaya yaya içerken annemi, ailemi içimden bol bol yâd ettim. *Ah benim kolu kanadı kırık çocukluğum, hiç iyileşmeyen bir yara olarak kaldı ömrümde.*

Vahit dede ve Akın uzun uzun Akın’ın yaşadıklarından, İtalya’dan bahsettiler. Vahit dede Akın anlattıkça dizlerini ovuşturup vahlandı. Hükûmete *höküymet* diyordu ve “Hükûmet haklıdır hep, neden böyle yaptı ki?” diye soruyordu. Akın ise hükûmetin hiçbir haklı yanı olmadığını, arkadaşlarını bu uğurda kaybettiğini, nice acılara şahit olduğunu anlatıyordu sabırla. Eski toprak tabii Vahit dede, onun gençliğinde yokluk ve savaşın izleri vardı, hükûmet yeni yeni toparlanır, halkına sahip çıkardı. Fakat bizim zamanımız öyle değildi.

Akın, Marco dedesinden de bahsedince, Vahit dede, “O ne yapıyor? Sağlığı nasıl?” diye sordu.

“Ne olsun, iyi o da,” dedi Akın.

“Aman oğlum, iyi olsun. Sen annenin vaziyetini düşünüp dedelere, dayınlara sakın hayın davranma. Babanı sakın dinleme, ananın ailesine kızma. Hörmette kusur etmeyesin Akın’ım, onlar da senin ailen.” Vahit dede kelimeleri yuvarlaya yuvarlaya yumuşacık, kaymak gibi bir karakter yaratıyordu Akın’a. Çok hoşuma gitmişti bu.

“Tasalanmayasın sen dede, seni de seviyorum onu da, dayılarımı da.”

Akşama doğru Muzaffer amca ve Türkan yengenin küçük oğlu Asaf geldi. Asaf, on üç yaşlarında hafif toplu bir çocuktur. Akın'la sıkı sıkı sarılıp ona İstanbul'u sordu. Akıllı bir çocuk olduğu cin gibi bakan gözlerinden belliydi. Benimle de tanıştı, sonra ödevleri olduğunu söyleyerek gitti. Muzaffer amcanın gelişi ise daha telaşlıydı. Yani daha doğrusu adam tez canlıydı. Hızla içeri girmiş, karısına hızlı hızlı bir şeyler anlatırken salonda bizi görünce kalakalmıştı. Akın'ı baba gibi göğsüne bastırıp, sırtına vura vura sarılmıştı. Biraz da gözleri dolmuştu. "Yaşadıklarından haberim var," demişti, üzüntüyle. "Yattığın hapis hanedeki müdürlerden birini tanır idim. Sana iyi davransınlar, incitmesinler diye mektup neyim yazmış idim, aramış idim ama..." diye açıklamıştı kendini. Ama işte buna rağmen hapis hanede yangın çıkmış, o yangında onlarca mahkûm bile isteye yangında bırakılmıştı.

Muzaffer amca, Akın'ın babasına benziyordu. Fakat hem konuşması yerel bir ağızdaydı hem de hâli tavrı ondan alakasız, samimi ve sıcaktı. Benimle tanışırken bana kızım dedi mesela. Süleyman Bey hiçbir şekilde bana kızım dememişti, öylesine bile olsa. Bütün gece bunu düşündüm durdum.

Akın'la ayrı odalarda yatmamızı söyledi Vahit dede. Nikâhımız yok diyeymiş. Kimse bir bebek kaybettiğimizi, aynı evde yaşadığımızı bilmiyordu tabii. Akın'a benim odamın karşısındaki küçük odayı hazırladılar. Asaf'ın yatağında yatacak, Asaf da yerde yatacaktı. Akın sinir oldu ama dedesinin üstüne laf söyleyemedi. Yüzü asık, yavru kedi gibi bakındı, benim için hazırlanan küçük odaya geçtiğimde. Türkan yenge üşümemem için sırtıma yelek, ayaklarıma da mavi beyaz el örgüsü patik getirdi, odama bir de elektrikli ısıtıcı koydu. Asaf'ınmış bu, içim acıdı çocuğun ısıtıcısını aldım diye, kabul etmek istemedim, ben alışkındım soğuk odalarda yatmaya, babam hep bizi soğuk odada yatırırdı ama anlatamadım işte. Türkan yenge, "Bir şey olmaz oğlanlara, onların kanı deli akar. Sen elini ayağını sıcak tut kızım, aman üşütmeyesin," dedi. "Allah rahatlık versin," diyerek çıktı odadan.

Sert pamuk yastığı, sert pamuk yatağı ve ağırlığı altında ezildiğim pamuk yorganın içinde ısınmamak mümkün değildi ki! Elektrikli ısıtıcıyı bu yüzden kapattım. Oturdum, ayaklarımdaki patiklere, yatağın yanında duran işlemeli yeleğe bakıp gülümsedim. İlk defa benimsenmenin mutluluğu sıcacık aktı içime. Gece uzun bir süre Tamtürk ailesinin farklı ve sıcak yüzüyle karşılaşmanın mutluluğunu düşündüm ve geç bir saatte uyuyakaldım.

Uyuduğumdan çok kısa bir süre sonra yüzüme değen bir sıcaklık hissedince irkilerek uyandım fakat Akın hemen elini ağzıma kapatarak sesimin çıkmasını engelledi. “Benim, şş!” diye fısıldadı kulağıma.

“Ne işin var burada?” diyerek doğruldum dirseklerimin üzerine. Yatağa kadar girmiş beyefendi, bacağım bacağına çarptı.

“Ne demek ne işin var? Hiç aynı yatağa girmemiş gibi konuşuyorsun,” diyerek beni kolları arasına çekti.

“Deden fark ederse?”

Saçlarımı okşadı. “Etmez. O kaçınıcı rüyasını görüyordur şimdi kim bilir...”

Yine de telaşlıydım. Kaskatıydım kollarında, o ise gayet rahattı. Yine doğruldum, karanlıkta yüzüne bakmaya çalıştım. “Ya Akın... Sorun olmasın ailenle, git sen.”

“Kovuyor musun beni?”

“Ya kovmak değil de...”

Yanaklarımı okşadı bu defa. “Tamam, tamam... Gideceğim. Ama izin ver biraz daha kalayım. Öpeyim, koklayayım seni.”

Öptü, sevdi, sarıldı. Sıcacık etti beni sevgisiyle. Bir saat kadar kaldı sanıyorum ki yanımda, ben tam uykuyla uyanıklık arasındayken alnımı öptüğünü hissettim. Sonra gitmiş. Sabah horozların ötüşüyle uyandım. Ortalık yeni yeni ağarıyordu. Yattığım oda kümesin tam dibiydi bir de, uyuyamadım tavuk gıdaklamasından, horoz ötüşünden. Kalkıp elektrikli ısıtıcıda ayaklarımı, ellerimi ısıttım hava aydınlanana kadar. Hava aydınlanınca Türkan yengenin sesini duydum koridorda. Kapıyı aralayıp baktım, mutfaktaydı. Akın'ın yattığı odanın kapısı kapalıydı, Akın hâlâ uyuyordu anlaşılan. Elektrikli

ısıtıcıyı kapattım ve yeleğimi sırtıma geçirerek usul adımlarla yanına gittim.

“Günaydın,” dedim sevecen bir sesle.

Türkan yenge bana döndü. “Günaydın kızım,” dedi güler yüzle. “Ben de şimdi kahvaltı hazırlayacaktım.”

“Elimi yüzümü yıkayayım, yardım edeyim ben de.”

“Yıka ama yardım etme, gel hele yanımda dur sen,” dedi. Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Buz gibiydi sular, içim ürpermişti elime yüzüme çarparken. Lavabodan çıkışta Vahit dedeyle karşılaştık koridorda.

“Günaydın dede,” dedim ona da.

“Günaydın kızım.” Salona doğru yönelmişti ama durdu, döndü. “Gel bakalım, konuşalım biraz seninle,” dedi. Peşinden ilerledim. O yine dün olduğu gibi divana oturdu. Bense karşıdaki kitaplıklı çekyata. Vahit dedeye baktım. İki elini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişti. Hayır, duruşu böyleydi. Yaş geçkin olunca bükülmüştü beli. Yorgun bir çehresi, çehresiyle uyum içerisinde yorgun bir bedeni vardı. Çok şey görüp geçirmiş gibi bakıyordu. Bir zaman sonra bana, “Sevda... Ne güzel, ne hoş şey,” dedi iç çekerek.

Öyle bir iç çekişi vardı ki onun da bir zamanlar genç olduğunu, o sevda diye bahsettiği kelimenin ağlarına tutulduğunu anladım. Utangaç bir tebessüm gelip kondu dudağımın kenarına. “Öyle,” diyebildim.

“Vaktiyle ben de çok sevdim,” dedi Vahit dede. Sesinde sis gibi yayılan ince bir keder vardı. Gözleri pencerenin aralık perdesinden dışarıya doğru çevrildi. “İlk eşim, Zeliha’mı çok sevmiştim. Rabbim bize bir erkek evlat nasip etmişti, kıvrımlı boynuzları olan kocaman üç koç kestirmiştim doğduğunda, aç doyurmuştum sevabına...” Başını öne eğdi sonra. “Neyleyeyim ki ölüverdi oğlumuz. Takdiri ilahi... Zeliha’m oğlumuzun ölümünden sonra yitirdi aklını. Ruhlarına rahmet olsun.”

Çok üzüldüm. Bilmiyordum böyle bir yaşanmışlığı olduğunu Vahit dedenin, içimdeki o Leyla yarası ansızın sızladı. Vahit dedeyle

aynı acı paydada buluşabilmek beni sarstı. “Allah rahmet eylesin,” dedim ben de.

Kafasını salladı. “Karımla çocuğum bu dünyadan göçünce malı mülkü enişteme bırakıp İstanbul’a göçtüm. İnsan en sevdiklerini yitirince bir saman çöpünden hâllice oluyor; ne işe yarar hissediyorsun ne de yaşamaya değer. İstanbul’da durmadan çalıştım, didindim. Fakat kader işte, ikinci eşimle evlendim orada da... Müzeyyen idi adı. Ruhuna rahmet, Müzeyyen de güzel kadındı, beni yaşama döndüren de o oldu. Bana iki erkek evlat verdi. Hayata onun sayesinde bağlandım. Ama o da göçtü gitti işte. Kalbi dayanmadı bu dünyaya.”

Ne çok keder yaşamış, buna rağmen nasıl da hayattaydı Vahit dede. Belinin bükülmesi, saçlarının ağarması normal değil midir? İnsan yaşadığı onca kötülüğü bir şekilde taşır üzerinde. Onun bükülen belinde, kırışan yüzünde, beyazlayan saçlarında gizlidir acısının birazı. Ya yüreği? Kaç kez kırılmıştır o yürek? Kaç kez alev alev yanmıştır? Bir evladı yitirmek, bu dünyada en sevdiğini yitirmektir. İnsanın kalbinin yarısının kanata kanata alınması gibidir. Kalbimiz yarım kalırsa nasıl yaşarız ki?

Yaşanıyor ama... O da kaybetmiş işte, ben de. Yaşiyor işte.

Ona Leyla’dan bahsetmek istedim. Demek istedim ki, *ben de kaybettim evladımı, sizin torununuzdu, doğdu, yaşadı ve öldü. Toprağa vereli yıl oldu ama tazecik hâlâ göğsümde acısı, geçmiyor hiç. Ben de kırıldım siz gibi ama ben de yaşıyorum siz gibi işte!* Diyemedim tüm bunları, sustum, yuttum.

Aynı yerden kırılmış iki insan olarak baktık birbirimizin yüzüne.

Konuşmadığımı görünce, “Ben de İstanbul’dan buraya göçtüm yeniden,” dedi soluklanarak. “Muzaffer oğlum okumadı. Süleyman ille de İstanbul’da okuyacağım diye tutturdu, iki dönüm zeytinliği mi sattım o okusun diye... Okudu. Helali hoş olsun. Sonra evlenmek istediğini söyledi, tuttu güzeller güzeli bir kız getirdi karşımıza. Kız yabancıymış, sessiz, aynı sen gibi utangaç bir şey! Dili dönmez, yol yordam bilmez ama kalp gözü açık, belli. Ben oğlumu tanıyordum. Muzaffer iyidir, sözünden çıkmaz ama Süleyman hayındır, hevesleri gelip geçicidir. Kız beni anlamasa da ona anlatmak için çabaladım,

dil döktüm. Ne var ki evlendiler. Haberlerini alırdım, mutlularmış. Torunlar olunca da ne yalan söyleyeyim, sevindim. Süleyman duruldu dedim hatta. Gelip giderlerdi bize, Akın'ın ikinci adını bilir misin bilmem, benim adımdır. Anası istedi öyle olmasını. Kadının gözlerinde hep bir hüznün doluydu. Çok sorar ederdim, *Süleyman bir şey yapıp etti mi sana* diye, *yok* derdi, başını eğdi. Bir gün öğrendik ki canına kıyıvermiş tabancayla...”

Akın'ın annesinin intiharı beni hep ürpertir. Yine öyle oldu. Akın'la bu olayı pek konuşmasak da ve zamanında kahrolasica dilimle onu bu konuda paramparça ettiğimin bilincinde olsam da, olayın ne kadar vahim olduğunu Akın'la yaşarken bizzat gördüm. Akın evimizin arka bahçesinde çok duramaz, o bahçenin manzarasına çok bakamazdı. Hatta öyle ki, çocukluğunda kaldığı oda şimdi benim güllerimin kuruduğu odaydı çünkü o odayı hiç açamaz, kullanamazdı. Bir ardiye odası bile yapamayacak kadar korkardı o odadan, belki de çocukluğunu o odada annesiyle beraber gömdüğünden... Fotoğraflar, eşyalar, bazen o yalı bile ona dar gelir, boğulurdu. Bilirdim ki öyle zamanlarda annesi düşerdi aklına, saçlarına dokunurdu, gözlerini yumar, düşünürdü.

“Allah onun da mekânını cennet eylesin. Üç çocuğunu ardında bırakacak kadar hayat ona ne yaşattı, ben bilemem ama oğlumu tanırım. Sen de tanıştın mı?”

Vahit dedenin sorduğu soruyla düşüncelerimden sıyrıldım. “Tanıştım,” dedim fakat sesim isteksiz ve üzgündü.

“Sevmemişsin onu,” dedi Vahit dede. Bir bakışımla, bir sesimin tınısıyla anladı bunu. “Sevme de zaten. Oğlan benim ama benimle alakası yok. Allah affetsin onu.” Arkasına yaslandı. “Akın'ım...” dedi derin bir nefes vererek, gülümsedi. “Akın'ım iyidir ama. Arar sorar, bayramlarda neyim mektup yazar, müsait ise gelir el öper. Abisinde öyle huy yoktur, o babasına çekivermiş, gudubet.” Gülesim geldi böyle söylediğinde ama dudaklarımı birbirine bastırdım. “Kimseciklere söyleme amma, ben Akın'ımı diğer torunlarımdan daha ayrı yerde tutarım bu yüzden. İnsana insan gibi değer verir, saygılıdır, sevgi nedir bilir o. Yufka gibi bir yüreği vardır onun ama yeri geldim

mi de merttir, çakı gibi dikilir insanın karşısında. Babasına çok kafa tutmuştu zamanında, alırdım haberlerini. Bana benzetirdim içten içe. Ben de onun gibiydim gençken, eh, gelin hanımımız da adını adımdan aldı... Akın'ım çok ayrıdır benim için."

Gözlerim dolu dolu olmuştu Akın'ın sevilmesi karşılığında. San-ki ben seviliyormuş gibi hissetmiş, mutlu olmuş, göğsüm kabarmıştı. "Akın öyledir," diyebildim boğazımda bir yumruyla. Ne güzel sevil-yordu. Sevmeye imrenilir miydi? Çok imrenmiştim dedesinin onu bu denli sevmesi, sahiplenmesine.

"Ve bundan sonra senin de yerin bende ayrıdır kızım." Vahit de-denin sözleriyle gözlerim yeniden ona döndü. Gülümsüyordu. "Belli ki sevdalısınız birbirinize çokça. Sevda güzel şeydir. Allah ömrünüzü hep beraber, sağlıklı ve mutlulukla kılsın."

Birkaç damla gözlerimden yanaklarıma düştüğünde ayağa kalkıp Vahit dedenin yanına gittim hemen, eğilip elini öptüm, alnıma koy-dum. "Sağ ol dedeciğim," dedim boğuk bir sesle. "Âmin." Çok içten dua ettim bunun için. Akın yoksa ben gerçekten bir hiçtim çünkü, görmüştüm. Bu yüzden en büyük duam onun yanımda olmasınay-dı ömrümün sonuna kadar. Bir de bu konuşma bana annemin ve Akın'ın konuşmasını hatırlattı. Akın'ın beni annemden istediği, yü-züklerimizi taktığımız anı... Anneciğim de böyle dua etmişti bizim için. Ne acılar çekeceğimizi bilmeyerek, umutla, gülümseyerek...

Vahit dedeyle kısa sohbetimizin ardından Türkan yengeye kah-valtı yardımına gittim. O her şeyi bir güzel hazırlamış, bana da yal-nızca çayın altını söndürmek kalmıştı. Ekmek yapmış hemen, nasıl güzel koktu nasıl! Muzaffer amca işine ve Asaf da sabah erkenden okuluna gitmişlerdi. Türkan yenge de anne edasıyla elleri belinde Akın'ın odasına girip onu uyandırdı. Ben bu esnada çayları doldu-ruyordum. Akın zar zor kalktı. Saç baş dağılmış, yüzü gözü şişmiş uyumaktan. Zorla lavaboya soktu onu Türkan yenge. Akın *su çok soğuk* diye bağılıyor, yenge de *iyi iyi açılırsın* diyor! Eh bak işte Akın Bey, sen de aynısını bana İstanbul'da yapardın! Gördün mü uyku sersemi soğuk su yüzüne çarpınca nasıl oluyor insan?

Midem zar zor yemek alsa da Türkan yengenin hatırını kıramadım, çatlarcasına yedim. Zeytinyağına kekik dökerek kahvaltılarda yiyorlardı. Yeşil zeytinler parıl parıl parlıyordu sofrada. Her şey zeytin yeşili! Her şey Akın'ın gözleri gibi sanki, çok sevdim. Zeytin hasadında her şeyin tadı daha güzel oluyormuş, öyle söylediler. Daha bir merak ettim zeytin hasadı zamanını.

Kahvaltıdan sonra Türkan yengeyle onun çeyizlerine baktık. Dedikodu ise gırlaydı... Ailesinden, evliliğinden ve Tamtürklerden bahsetti bana. Akın ve dedesi ise dışarı çıkmışlardı, nereye gittiler bilmem. Önce tedirgin oldum fakat Türkan yenge hiç yabancı hissettirmedi bana. Çeyizlerine bakıp bir dünya anı sıralarken gülümsemekten yanaklarım sızladı. Bana kendi çeyizinden hiç kullanmadığı, genç kızlığında belki ileride kızı olur diye kenarlarını işlediği şile bezi kısa geceliği hediye etti. Esasında aileye yeni girecek gelinlere böyle hediyeler bir bohça hâlinde verilirmiş ancak benden haberleri olmadığından, bohça hazırlığı yapamamış. Yine de uzattı bana geceliği. Kabul etmekle etmemek arasında kaldım, kucağıma koydu bu defa. Teşekkür ettim, mahcup olmuşum.

Öğleden sonra geldi Akın ve dedesi eve. Akın biraz soba başında ısındıktan sonra bana “Hadi, gel biraz gezelim,” dedi. Yüzünde değişik bir ifade vardı, acaba dedesi benim hakkımda kötü, beğenmediği bir şey mi söylemişti? Bilmeden bir kusur mu işlemiştim?

Kalktım hemen. Siyah paltomu giyerken Akın'ın yüzünden bir şeyleri okumaya çalışıyordum. Kaşları çatık, ifadesi tuhaftı. Korktum. Dışarı çıkıp köyün toprak yolunda yürümeye başladığımızda da kaçamak kaçamak baktım Akın'a. Hızlı soluk alıp veriyor, sürekli düşünceli bakıyordu gözleri.

“Hava ne soğuk,” dedim kafasını dağıtmayı umarak. “Buralara kar yağar mı? Yağsa da tutar mı?”

“Hıhı,” dedi dalgın bir şekilde.

“Biz gidene kadar yağmasa... Rahat giderdik.” Uzaklarda çağılayan bir derenin, amaçsız öten bir kuşun sesi çalındı kulağımıza. Köy bu kış gününde uykuya dalmış gibiydi. Civar evlerin bacalarından

yükselen dumanlar herkesin evinde sıcak yemeklerini mideye indirmeyi beklediğini gösteriyordu.

“Hıhı.”

Durdum. O da durdu. “Bir şey mi oldu?” diye sordum en sonunda dayanamayarak. Yeşil gözleri bana döndü.

Gözlerini kırptırdı, dudaklarını yaladı ve etrafa bakındı biraz. Ardından “Zümrüt...” dedi kadife gibi pürüzsüz bir sesle. “Benimle evlenir misin?”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bana bunu sormasını hiç beklemiyordum, özellikle şu anda... Bekledikçe şaşkınlığımı yanlış anlar diye korktuğumdan kafamı salladım ama bu da çok düz geldi. “E-evet,” diye kekeledim bu sebeple.

Akın önüme geçerek iki elimi birden tuttu. “Her şeyin bir anda oluşuna takılma. Yaşamdan alacaklıyım ben,” dedi ellerimize bakarak. “On yıl geçse de, yirmi yıl geçse de bu alacaklı oluşum seninle evlenene kadar hiç değişmeyecek. Sanma ki seni önemsemediğimden oldu bittiye getiriyorum bu işi, hayır, aslında seni çok önemsedğimden bir an önce evlenmek istiyorum seninle. Zümrüt... Sen de istiyor musun evlenmeyi benimle? Ne derler bilirsin, iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta... Biz seninle her birini yaşadık oysa fakat duymak istiyorum işte. Benimle evlenir misin?”

Şu kış günü içim nasıl eriyebilir onun bu sözleriyle? Kalbim daha nasıl sarıp sarmalanır ki tüm kötülüklerden uzakta? Gülümsedim. Hatta ağlar gibi gülümsedim. “Evlenirim,” dedim bu defa kendimden emin, sesime tek bir titreme bile yansıtmadan. “Evet, evet! Evlenirim!” Yaşadığım mutlulukla onun boynuna atılmam, sıkı sıkı sarılmam şaşırtsa da onu, çok geçmeden elleriyle belime sarıldı o da. Beni kaldırdı, ayaklarım yerden kesilince bağırdım ve üç kez hızlıca döndürdü etrafında.

Biraz gezindik köyde el ele. İkimizin soğuktan gözleri ve burnu akıyordu fakat o kadar mutluyduk ki, kuru ve çorak araziye sanki bahar gelmiş gibi dolaştık durduk. Bir ara Asaf’ın arkadaşlarıyla sokakta oynadığını gördük, yanına gittik. Baktık ki tenekenin altına

kızkaçıran atıp kaçıyorlar. Pat pat patlıyor kızkaçıranlar. Kızlar değil, gürültüye çocuklar kaçıyor.

Sonra mavi süveterli bir çocuk, tüyleri yoluk yoluk ufak bir köpeği çekiştirdi. Naylon bir ip bulmuşlar bir de, baktık kızkaçıranı naylon iple köpeğin kuyruğuna takmaya çalışıyorlar. Kızdık hemen çocuklara. “Ne yapıyorsunuz öyle? Yazık değil mi?” diye sordu Akın köpeğin kuyruğundan ipi çözerken. Köpek çok mazlum, insana karşı koyamayan bir şeydi.

“Bitli Chaplin o!” dedi mavi süveterli elebaşı çocuk. “Hep böyle. Annem de hiç sevmez onu.”

“Annen sevmiyor diye niye eziyet ediyorsun hayvana?” dedim ben de sinirle. Köpeğin başını okşamak istedim fakat korkarak başını geri çekti. Akın ipi çıkarmıştı bu esnada, hemen kaçtı elimizden.

“Çocuklar, yazıktır, yapmayın bir daha öyle şeyler hiçbir hayvana. Ayrıca sizin ne işiniz var kızkaçıranla falan? Başka oyununuz yok mu?” Akın, Asaf’a döndü bu defa. “Asaf, seni amcama şikâyet ederim bak, ne biçim oyunlar oynuyorsunuz böyle?”

Asaf’ın surat asıldı. “Akın abi, valla...” diyecek oldu Akın susturdu.

“Hiç müdafaa etme kedini, yapmayın bir daha böyle şeyler.”

Köyün bozuk yollarında birlikte gezdik yeniden. Soğuk kemiklerimize işlerken sürekli Akın’ın evlilik teklifi edişini düşünüyordum. Ani bir sürpriz, birdenbire, sevimli... Bilemedim ki eve gidince evde beni başka bir sürprizin karşılayacağını. Bir buçuk saat kadar sonra eve döndüğümüzde baktık ki kapı önünde bir dünya ayakkabı, terlik var. Sorgularcasına Akın’a baktığımda onun güldüğünü gördüm.

“Ne oluyor?” diye sordum.

“Sen şimdi eve girince direkt odana git. Yatağının üzerinde bir şey var, senin için aldım.”

“Ne var?” diye sordum. Akın bu esnada kapıya tıkladı.

“Görürsün.”

Türkan yenge yanında tanımadığım kadınlarla kapıyı açtığında ve bana imayla gülümsediğinde daha da meraklandım. “Geç kızım,” diyerek bana dün gece yattığım odayı gösterdi. Odaya garip bir

merakla girdiğimde yatağın üzerinde uzun, sırma işlemeli, bordo bir elbise olduğunu fark ettim. Kapıya doğru döndüm hemen.

“Akın? Ne bu?” diye sordum sesimdeki heyecanı gizleyemeyerek.

“Ee, sen teklifimi kabul edince biz de bu işin adını koyalım dedik. Giy elbiseni, gel hadi.”

Elbiseyi giydim giymesine, saçlarımı da parmaklarımla tarandım fakat kalbim deli gibi çarpıyordu. Salona geçtiğimde bir insan kalabalığı karşıladı beni. *Gelin kız aşağı, gelin kız yukarı...* Akın beni yanına çekti. Çok utandım ama mutlu bir utangaçlıktı bu. Ahşap bir kutu çıkardı cebinden, içinde iki alyans vardı. Biri benim biri onun alyansıydı. Kırmızı bir kurdele bağladı Türkan yenge alyanslara. Uzun zaman sonra parmağımdan çıkan alyansım bana bu şekilde geri döndü. Dualar, iyi dilekler eşliğinde Vahit dede kesti kurdeleyi. Akın fotoğraf makinesini de getirmiş, Muzaffer amcasına verdi makineyi. O da nasıl çekeceğini bilemedi, bir dünya pozu orayı burayı çekerek yedi ama Akın hafif bir kızmayla geçiştirdi.

“Birbirinizi hiç kırmayın, her daim hürmet edin, sevin. Birbirinize her sinirlendiğinizde sevginizi düşünün. Sevginiz her kötü şeyin üstesinden gelmenize yol açar,” dedi Vahit dede.

Akın da başını salladı, “Merak etme dedeciğim. Ben senin torununum,” diyerek çarpık bir şekilde güldü ona.

Elini öptük büyüklerin, sarıldık gelenlere. Türkan yengenin haberi varmış önceden, bir dünya pasta börek hazırlatmış, değirmen tarafından getirttiği süt de bunlar için kaynamış, komşuya yaptırmış her şeyi. Yedik içtik, eğlendik, mahcup bir teşekkür ettim, elimden başka bir şey gelmedi.

Akın’la ikinci kez nişanlanmam bu şekilde oldu. 31 Aralık 1984’tü tarih ve yeni yıla onunla nişanlı girdim.

Gece uyuyacağımız sırada Akın, dedesine, “Dede, ben Ayten’in odasında kalsam...” der demez dedesi bastonu kaldırdığı gibi Akın’ın poposuna bir tane vurdu.

“Deyyus! Azma hemen bir nişan taktım diye! Kızı rahat bırak, geç kendi odana.”

Bir bozuldu yeniden Akın... Gece gizlice geldi ama yine yanıma. Gıcırdayan kapılara fısıltıyla sövce saya. Koynuma girdi, öptü, kokladı. "Bacaksız Asaf dün gece odaya döndüğümde anladı yanına kaçtığımı. Çenesini kapatsın, dedeme bir şey söylemesin diye para verdim," dedi. Ağzımı göğsüne bastırarak güldüm. Biri kalktı tuvalete bu esnada. Mum gibi olduk, mum! Hiç ses çıkarmadık. Gidip yattı sonra kim kalktıysa. Akın da çok durmadı, odasına döndü dudaklarımdan öpücükler çalarak.

Ertesi gün sabah erkenden İstanbul'a yola koyulduk. Ev halkıyla vedalaşırken dilimizde hep *yine geleceğiz* sözleri vardı fakat bu defa bizi mutlaka yaza bekliyorlardı çünkü yazın buralar daha renkli oluyormuş, köye gelen bolluk bereketle eğlenceler düzenleniyormuş. Türkan yenge, "Bakarsın bu sene seni zeytin güzeli seçerler," diyerek göz kırptı bana.

"Zeytin güzeli mi? O da ne?" diye sordum.

"Her sene kadınlar zeytin hasadında kendi aralarında güzellik yarışması düzenler. Güzel seçilene zeytin dallarından taç yaparız biz de."

Hoş şeylerdi doğrusu duyduklarım. "Onun zeytin güzeli olmasına hacet yok yengeciğim, o benim en güzelim zaten," dedi Akın beni belimden kavrarken.

Allah'a ısmarladıklar ve düğünümüze bekliyoruzlar eşliğinde yola koyulduğumuzda çok mutluydum. *Keşke bu aileyi topluca İstanbul'a götürme şansımız olsa*, diye düşündüm hep. Fakat Süleyman Bey'in de babalık yapmasını isterdim. Ben onun küçüğü olarak, yaptıklarını affetmeye, ona saygıda kusur etmemeye hazırdım. Keşke o da bu aile gibi olabilseydi.

Yolumuz uzundu, hava kapalıydı ama ikimiz de neşeliydik. Akın gelirken taktığı kaseti açtı teypte. Yollar akıp gidiyordu altımızda, kel ovalar, yapraksız çıplak ağaçlıklar ardımızda kalıyordu. Sağ elimdeki yüzüğüme bakıyordum ara ara. Akın fark ediyor, elime uzanıyor, öpüyordu.

Balıkesir'in Dallımandıra köyüne yakın bir yerde kara yakalandık bir anda. Öyle ki göz gözü görmez oldu, yol birden kara gömüldü.

Akın mecburen sağa çekti dörtlüleri yakarak, motoru susturmadı kaloriferler çalışsın diye. “Ne yapacağız Akın?” diye sordum telaşla.

“Dinmesini bekleyeceğiz karın,” dedi ama o da endişeliydi. “Hay Allah, sabah radyoda iyi demişlerdi havaya.”

Başımı onun omzuna yaslayarak karın camlarımıza yapışmasını izledim bir süre. Dinecek gibi değildi, karlar neredeyse büyük misketler gibi düşüyordu bulutlardan ve rüzgâr da kuvvetlenmişti. Kar tipiye dönmüştü. “Ya dinmezse?” diye sordum çok sonra.

Omzundan başımı kaldırdım. Akın düşünceliydi, yeniden gaza bastığında korktum. Çok yavaş hareket etmeye başladığımızda, “İleride köy girişi olması gerek, oraya kadar götürebilsem arabayı iyi olur bizim için,” dedi.

Velhasıl, kaplumbağa hızıyla gerçekten Akın’ın bahsettiği bir köye geldik. Ana yol sapağının girişinde bıraktık arabayı, kapıları kilitledi ve birbirimize tutuna tutuna yerde biriken karlara basarak köyün içerisine doğru yürüdük. Her yer kar, herkes evinde, köyün sokakları bomboş. Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Hem soğuktan üşümüş hem de üzerimizde biriken karlardan dolayı ıslanmıştık.

Nihayet köyün kahvehanesini buldu gözlerimiz. İçeride üç beş adam ve ocakçı vardı yalnızca. Akın ve ben kahvehaneye yaklaştığımızda içerideki adamların bakışları bize döndü. “Selamünaleyküm,” dedi içeri girerken Akın. Adamlar hep bir ağızdan aleykümselem diye karşılık verdiler.

“Buyur, kardeşim,” dedi merakla ocakçı.

“Ustam, biz karda yolda kaldık da, izin verersen biraz burada oturup ısınabilir miyiz kar dinene kadar?”

Ocakçı ocağın arkasındaki yerinden ellerini önlüğünün ön kısmına sıkıştırdığı lacivert havlusuna silerek çıktı. “Tabii, geçin şu sobanın başına. Ben size bir de tavşankanı çayımdan ikram edeyim.” Bir ıslık çaldı ocağın arkasındaki kapıya doğru. “Genco, sobaya odun at oğlum.”

Genco dediği çocuk on beş on altı yaşlarındaydı. Kurmalık oyuncak gibi, dediğini yaptı ocakçının. Biz de sobaya en yakın masaya geçip oturduk. Çok geçmeden kahvehanedeki yaşlı kesim bize sorular

sormaya başladı. Akın nereden nereye gittiğimizi anlatırken de çaylarımız geldi. Hem içimiz hem de dışımız ısındı orada böylece.

Ocakçı dışarıya bakındı. “Kar dinecek gibi durmuyor,” dedi sanki kendi kendine konuşur gibi. Akın’ın yüzü asıldı.

“Burada kalabileceğimiz bir pansiyon ya da gecelik konaklayabileceğimiz bir ev var mıdır ustam?” diye sordu.

“Vallahi yoktur beyim, küçüktür burası,” dedi ocakçı. Fakat daha sonra, “Muhtar insan sever ama, ona haber salsak, hele bir de sen gazeteciymişsin, bizim köyün haberini basarım falan dersen ona o bir odasını sana verir,” dedi.

Akın gülmeye başladı. “Nasıl emmi? Yalan mı söyleyeyim yani adama? Köyün ne haberini yapabilirim ki ben?”

“Beyim, deyiverirsin işte bir şeyler, inanır hem o.”

Ocakçı böyle dedi ama Akın’ın içine sinmedi tabii yalan söylemek. Genco, muhtarı çağırmak üzere söylene söylene dışarı koştu. O geri dönene kadar biz de ikinci bardak çayımızı yarılamiştık. Muhtar kırçıl bıyıklı, kafasında siyah kasketi bulunan, kalın mantolu bir adamdı.

“Hoş geldiniz köyümüze!” diyerek Akın’ın elini sıktı.

Akın kar sebebiyle yolda kaldığını, kalacak bir yer aradığını söyledi ona utana sıkıla. Sonra bana döndü bakışları. “Eşimle bu geceyi atlatacak bir yer bulsak yeter.”

Gözlerim şaşkınlıkla iri iri olurken kalp atışlarım hızlandı fakat çaktırmamaya çalıştım. “Bizde kalırsınız,” diyerek omzunu sıktı Akın’ın muhtar.

“Zahmet vermeyelim...” dedi Akın usulen.

“Yok canım, Tanrı misafiri.”

Böylece muhtarın evine gittik. Gitmeden önce Akın bir koşu gidip arabadan bavulumuzu aldı geldi. Kış ayında olduğumuzdan karanlık erken çöküyordu, bir de hava kötüydü, bu yüzden karda zorlukla yürüdük. Yolda Akın kulağıma, “Yüzüğünü sağdan sola geçir,” dedi. Evliyiz demişti çünkü muhtara. Dediğini yaptım, muhtara çaktırmadan. Ah, şu nikâhı bir basabilseydik artık!

Kapıyı muhtarın karısı açtı. Kadın zayıf, incecik dal gibiydi, güler yüzle karşıladı bizi. Hemen içeri geçtik. Muhtar bizim yolda kaldığımızı, İzmir'den geldiğimizi söyledi karısına ve kaynar çorba yapmasını, bizim çokça üşüdüğümüzü belirtti.

“Zahmet etmeyin,” dedi Akın. “Biz bu geceyi geçirsek yeter sadece.”

“Olur mu öyle şey?” dedi muhtar gayet misafirperver bir edayla. “Nurgül, sen de yardım et bakalım anana.” Evde biri kundakta, dört çocuk, bir de on beşinde bir kız vardı. On beşindeki kızın adıydı Nurgül. Paltolarımızı çıkarıp gürül gürül yanan sobanın başında ısınırken yerdeki hasır halının üzerinde oynayan çocuklara bakındım.

İki erkek çocuğu güreşiyor, biri bu güreşe alkış tutuyor, küçük kız kardeşleri de önündeki pamuk doldurma bebekle oynuyor, kundaktaki bebek de odalara açılan kapıların pervazındaki çivilere takılmış iplerle oluşturulan hamakta yatıyordu. Oğlanlar en fazla sekiz dokuz yaşlarında gibi duruyor ve çok gürültülü bir şekilde boğuşuyorlardı. Akın ve muhtar bu esnada birbirleriyle sohbet ediyorlardı, çocukların sesleri yükselince muhtar gür bir sesle, “Murat! İlkay! Ercan! Kaldırmayın beni ayağa, oturun şurada! İki laf ettirmediniz!” diye bağırdı.

“Bağırma muhtar, çocuk onlar, bırak oynasınlar,” dedi Akın. Kundaktaki bebek ağlamaya başladı. Minicikti, en fazla beş aylık bir kız... Çocuklar, ağladığı için onun başına toplanınca, babaları kalktı ayağa ve hamağa yürüdü, bebeği kundağıyla aldı.

“Bu da bizim minik kızımız Songül,” dedi, yüzünde büyük bir mutlulukla. Bebeğin ağlayışı bile içimde titriyordu sanki. Akın bebeğe gülerek bakıyordu, duramadım orada, kaçarcasına çıktım, ışığı takip ederek evin mutfağına girdim.

Sarı bir ampulle aydınlatılan mutfak daracık, rutubet kokuluydu ve tezgâh altları çiçekli kumaşlardan yapılmış perdelerle kapatılmıştı. Kastamonu'daki dedemin evinde de mutfak dolabı yoktu ve böyle kapatılırdı tezgâh altları ama bu perdeler çiçekliydi, hoş gelmişti gözüme.

“Isınsaydınız ya içeride?” dedi muhtarın eşi benim geldiğimi görünce. Ekmek kesiyordu. Kızı da çorba yapacağı malzemeleri salondaki sobanın üzerine taşıyordu.

“Yardım edeyim...” dedim. Yer sofrasını ben kurdum. Mutfığa gide gele bir sohbet başladı kadınla aramızda. Daha otuz yedisine yeni girmiş, adı Hanife’ymiş, Dallımandıra’daki köyün çıkışında yaşayan bir beyin kızıymış. On altısında evlenmiş, severek. Sekiz kız kardeşten bir tek o telli duvaklı gelin çıkmış evinden, diğerleri hep kaçarak evlenmiş. Anlatırken nasıl mutlu, nasıl bir sevgiyle bahsediyor kocasından... Çocuk gürültüsüne alışkın olmadığımından arada bir tekrar ettiriyordum kelimelerini duyabilmek için. Üşenmeden tekrar ediyordu. İçerisinde sevgi olan evler bir başka oluyordu bana kalırsa. Dışarıdan bunca çocukla nasıl yaşanır bu evde diye sorgulardı insan fakat Hanife Hanım hiç de şikâyetçi değildi bu durumdan, belli. Çünkü seviyordu evini, ailesini, çocuklarını, eşini... Her güzel şey sevmekle başlar; işi, aileyi, sevgiliyi, hatta bir köpeği, bir kuşu, bir kediyi sevmek bile değiştirir bazen bazı şeyleri.

Bir tencere sıcacık tarhana çorbası kokusu sardı salonu çok geçmeden. Yanına da mis gibi bulgur pilavı... Yer sofrasına yerleştiğimizde ilk önce bize koyuldu çorbalar, ekmekler yığıldı önümüze. Her şeyin taze ve doğal kokusu vardı evde, ekmeğin bile...

“Kaç yıllık evlisiniz yiğidim?” diye sordu muhtar, yemeğe başladığımızda.

“İki buçuk senelik muhtar,” dedi Akın düşünmeden. İstemsizce gülümsedim.

“Oy, çok taze daha,” dedi muhtar. Soracak diye bekledim çoluk çocuk ama sormadı. *İyi ki sormadı*, dedim içimden. Bu konu beni boğuyordu.

Bulgurun yanında yumrukla soğan kırdı muhtar. Her şey babamdan bildiğimden benim için öyle doğal, öyle alışlagelmişti ki şaşırın sadece Akın’dı. Tam koyu bir sohbetin ortasında bir anda elektrikler kesilivermesin mi? Muhtar kalktı hemen tabii, girişten tüp bulup lüks lambasını yakıverdi. İpek fitili kibritle yavaş yavaş

tutuşturup, alttan gazı verdikçe salona hem gaz hem de duman doldu ama sonuçta yandı fitil.

Kundaktaki bebek yeniden ağlamaya başlayınca annesi kalkıp onu odaya götürdü emzirmeye. Sofrayı da büyük kız ve ben topladık. Nurgül çay demledi bizim için. Bitmek bilmeyen bir çocuk gürültüsü eşliğinde çaylarımızı içtik, sohbet ettik. Ortanca kızı kız kardeşim Emel'e benzettim. Daha bir başka sevdim onu. Baktım bez bebeğinin basmadan yapılma eteği yırtılmış. "İğne ipliğiniz var mı?" diye sordum Nurgül'e. Buldu getirdi karanlıkta. Lüks lambasına yaklaşıp zar zor dikiverdim bebeğin basma eteğini. Küçük kız nasıl sevindi.

"Anam dikivermiyordu, uğraşamam diyordu," dedi boncuk gözleriyle bana hayran hayran bakarak. Bu küçücük kız bilmezdi ki aynı oyuncak bebek zaafının benim içimde koca bir yara olduğunu...

Gece çöktüğünde her birine iyi geceler dileyerek odamıza geçtik. Hanife Hanım'la kızı bizim için hazırlamıştı odayı, muhtar da üşümemiz için yakıvermişti sobayı. Oda ufacak; pencerenin karşısına serilmiş bir yer yatağı, uzun ve dantel işlemeli tek bir yastık, ağır, üzeri mavi satenden bir pamuk yorgan, en köşede tırıs tırıs yanan ama kendini bile zor ısıtan bir soba, duvarda geyikli duvar halısı ve kocaman sandık üzerine yığılmış kat kat yorganlar, yastıklar vardı. Yerde eprimiş kocca bir Isparta halısı seriliydi ve yeri tamamen kaplıyordu. Akın hemen soyundu, pijamalarını giydi. Ben biraz sobanın başında elimi ayağımı ısıtmaya çalıştım fakat önümü ısıtsam arkam üşüyordu.

"Hadi, sen de giyin de yatalım. Hava iyice soğudu," dedi Akın. Dediğini yapıp üzerimi soyundum ve geceliklerimi giydim. Hava o kadar soğuktu ki pijamamın paçalarını çoraplarımın içine koydum üşüdüğümünden. Akın görünce, "Köy hayatına iyice adapte oldun bakıyorum," dedi gülerek. Ben de *ne yapayım* dercesine güldüm ve omuz silktim. Bir kolunu uzun yastığa doğru uzattı. "Gel yanıma," dedi.

Gaz lambasını söndürüp koynuna girdiğimde sıkıca sarıldım ona. Sıcacıktı, rahat bir nefes aldım. Yastık yorganlar hep lavanta kokuyordu. Bugün yaşadıklarımızı düşünmeye başladım istemsiz.

Bir anda başlayan kar fırtınasıyla yolda kalışımız, muhtarın evine gelişimiz, muhtarın kalabalık ev ahalisiyle tanışmamız, sıcak tarhana çorbası içmemiz, yumrukla kırılan kuru soğanlar, mis gibi bulgur pilavı, kimiz neciyiz sohbetleri, Akın'ın muhtarla beraber boş odada akşam namazı kılışı, benim muhtarın kızlarıyla beştaş oynayışım, kesilen elektrikler...

Yan odadan muhtarın çocuklarının sesi geliyordu hâlâ. Kalabalık aile, kimi genç kimi çocuk, kanları kaynıyor tabii, gülüşüp duruyorlardı. Duyuyorduk ikimiz de, dinliyorduk onları. En sonunda bir gürültü kopunca muhtar çıktı odadan. Verip veriyor. “Yatıp zıbarın!” diye payladı onları küfür kıyamet. Yüzümü Akın'ın göğsüne bastırarak kıkırdadım.

“Çok uluslu bir ev reisi olmak zor zanaat!” diye mırıldandı Akın. Güldük.

“Sen muhtarın yerinde olsaydın nasıl baş ederdin bunca çocukla?” diye sordum fısıldayarak.

“Edemezdim herhâlde,” diye mırıldandı. Asabım bozulmuş gibi güldüm onu muhtarın yerinde hayal ederken. Kafada bir kasket, sırtında cepken yelek, ayağında sarı çizmeler, kalın gocuğuna sarınmış pala bıyıklı köy muhtarı Akın Vahit... “Edemezdim ama yerinde olmak eğlenceli olabilirdi. Karışık, renkli bir hayatı var muhtarın.”

“Karısı nasıl baş ediyor bunca çocukla peki? Hadi çocuk bir yana da evin işleri, yemeğiydi, bulaşığıydı, çamaşırdı... Çok zor değil mi hepsi?”

Çenesinin başımın üzerinde hareketinden kafasını salladığını anladım. “Şüphesiz karısı daha çok zorlanıyor olmalı,” diye onayladı beni.

“Ama mutlu hâlinden,” dedim. “Severek evlenmişler. Askerliğini yapınca almış teliyle duvağıyla karısını muhtar. Dillere destan bir düğün yapmış, hâlâ konuşuluyormuş düğünleri. Görsen, nasıl bir mutlulukla anlattı çay demlerken karısı...”

Fısıltılı sohbetlerimiz uzun uzun evi, çocukları ve köyü çekiştirerek sürdü. Bir zaman sonra dışarıda büyük bir kar fırtınası başladı, evin sessizliğine uyku horultuları karıştı. Camlar tangırdıyordu

rüzgârın sesinden, perdeler ahşap pervazlardan sızan rüzgârla kımıldıyor, soba daha iyi çektiğinden gürül gürül yanıyor ve ateşin rengi kireçle boyanmış tavanda dans ediyordu. Akın da uyumuyordu ben gibi, arada bir başımın üzerine belli belirsiz konduruyordu dudaklarını, şefkatle öpüyordu.

Başımı kaldırdım bugün olanları düşünürken. “Muhtara neden öyle söyledin?” diye sordum karanlıkta zar zor seçilen gözlerini görmeye çalışarak.

“Ne söyledim?”

Bir elimle yüzüne dokunup okşadım. “İki buçuk senedir evliyiz dedin... Neden?”

Sessiz kaldı bir süre. Daha sonra, “Bütün bunlar başımıza gelmeseydi iki buçuk senelik evliydik çünkü,” dedi. Dile kolay, iki buçuk sene!

Yeniden göğsüne yasladım başımı. Belki Leyla da hayatta olurdu. Tüm bunlar yaşanmasaydı... Sonra ansızın İzmir’de ettiği evlenme teklifini düşündüm. Biliyordum ki İzmir bana hayatımın en güzel iki şeyini vermişti. İlki Akın, ikincisi Leyla. Kabul edişimi, onun ailesiyle konuşup nişan törenimizi organize edişini ve en sonunda şu an parmağımda bulunan yüzüğü takışını... Rüya gibiydi söylediği sözler.

“Her şeyin bir anda oluşuna takılma. Yaşamdan alacaklıyım ben,” demişti Akın bana. “On yıl geçse de, yirmi yıl geçse de bu alacaklı oluşum seninle evlenene kadar hiç değişmeyecek. Sanma ki seni önemsemediğimden oldu bittiye getiriyorum bu işi, hayır, aslında seni çok önemseydiğimden bir an önce evlenmek istiyorum seninle. Zümrüt... Sen de istiyor musun evlenmeyi benimle? Ne derler bilirsin, iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta... Biz seninle her birini yaşadık oysa fakat duymak istiyorum işte. Benimle evlenir misin?”

Yaşamdan alacaklı Akın... Senin bu teklifine hayır demek ne mümkündü ki! Şimdi başımı yasladığım bu göğüstür benim evim. Saçlarımı dağıttığım bu göğüstür mabedim. Onun kendine has kokusudur göğsümü dolduran. Aitlik hissini barındıran yer işte tam

burasıdır. Geçenlerde okuduğu şiirdir bizim olan, bizden olan, satırlarda bizi anlatan.

*Şimdi şiir bence senin yüzündür
Şimdi benim tahtım senin dizindir
Sevgilim, saadet ikimizindir
Göklerden gelen bir yadigâr gibi*

Bugün göğsünde uzandığım nişanlımı düşünerek uykuya dalacağım. Onun bana okuduğu şiirleri düşleyerek, beğendiği kitap alıntılarını bana okumasını hayal ederek, gözlerini -en çok yemyeşil ormanlar gibi olan gözlerini- göz bebeklerimde hayal ederek, birbirine karışmış siyah ve dalgalı saçlarında sıcak İtalya kıyılarından çalınan birkaç kumral saç tutamını ve Anadolu'nun bahtı karasının muazzam birleşimini izler gibi, yüzündeki tüm süt beyazı lekelerde dudaklarımın izini bırakır gibi düşüneceğim ve daha önce hiç sevmemiş gibi seveceğim, çok seveceğim onu. Eğer onun gibi bir defter doldursaydım muhtemelen koyu yeşil gözlerinden başlardım yazmaya. Akın'ı sevmek de koyu yeşildir biraz benim için, katıdır, yerinden oynatılmaz, silinmez ve yok edilmezdir.

*Önce koyu yeşil gözlerinle başlar bu sevdâ, sonra sen içimde hüznü-
lû bir müzik gibi yayılarak bir bütün ezgi oluverirsin. Yürek telimden
çalınan bir sevdâ türküsüsün sen Akın. Bense senin dudaklarından hiç,
düşürmediğin bir Günyüzü türküsüyüm. Tamamlanıyoruz seninle.*

“Bak! Bugün halk eğitim kursunda çok güzel bir çiçek işlemesi yaptık. Gelincik, nasıl? Biraz beceriksizce, kabul ediyorum fakat yolun başındayım, güzel olmuş mu? Diyorum ki bunu şu benim beyaz, yazlık bir elbisem vardı ya hani, onun önüne dikeyim... Kollarına da dantelalar yaparım, hoş durur, elbiseye hem renk katar hem de hareket verir. Ha, ne dersin?”

Akın kafasını kaldırıp, gösterdiğim gelincik işlemesine baktı. Yüzünde bir gülümseme belirirken oturduğu deri sandalyenin arkasına yaslandı. “Çok hoş,” dedi gerçek bir beğeniyle. Sonra gözlerindeki siyah çerçeveli kemik gözlüğü çıkardı, açık defterinin üzerine bıraktı. “Şu kısa olan elbisenin önüne mi dikeceksin?”

“Hıhı,” diyerek yanına ilerledim ve dizlerimle dizlerini ittirerek bacağının arasına girdim sorgusuz sualsiz. Sağ dizine oturdum ve gelincik işlemesini masasına bıraktım. Kollarımı boynuna dolarken, “Bugün Ayfer aradı,” dedim. “Ocağın 23’ündeymiş dava.”

Yüzü aydınlandı. Bir kolunu belime atıp kendine çekti beni. İki gün önce İstanbul’a geri dönmüştük. Dallımandıra köyünde sabah erkenden uyanıp, muhtar Kazım ve ailesinin misafirperverliğine mahcupça teşekkür ederek yola koyulmuştuk. Kar geceden dinmişti, hava ılımtı. Dikkatle ilerlemiştik İstanbul’a varana kadar. Burada kar yoktu fakat hava soğuktu. Dün kursa gidememiştım yorgun olduğumdan ama bugün gitmiştım.

“Kış gelini olmak mı istersin, yoksa bahar gelini mi?” diye sordu Akın çenesini göğsüme dayayıp yüzüme bakarak.

“Hiç fark etmez!” dedim. “Bana kalırsa hemen yarın, sabahın köründe senin gelinin olmak isterim.” Birbirimize sarılıp gelecekten bahsederken bir tıkırtı duyuldu dışarıdan. İkimiz de kulak kesildik sese. Bir cam kırıldı sonra. Hemen kalktık. “Neydi o ses?” diye sordum, sanki cevabı Akın bilecek gibi. Kaşları çatılmıştı anında, dudak büktü ve yatak odamıza yürüdü hızla. Perdeyi aralayıp dışarıya bakınırken ben de yanına geldim. Ve gördüğüm şeyle dehşete kapıldım.

Yavuz elinde büyük bir çekiçle yalısının alt kattaki tüm camlarını kırıyordu. Önce ne olduğunu anlamadık. Kırıldığı camlardan içeriye bir bidonun içerisinde bir şeyler döktü. Akın’ın koluna sarıldım ben. Susmuş, öylece ona bakıyorduk. Elindeki bidonla arka bahçede gözden kayboldu bir anda.

“Neler oluyor? Ne yapıyor bu?” dedim korkuyla.

“Bilmiyorum,” dedi Akın. Perdeyi çekecek, geri çekilecekti ki birden tam odamızın karşısındaki odanın camı da kırıldı ve o göründü. Aynı anda göz göze geldik. Elindeki bidonu fırlattı hırsıyla. Berbat görünüyordu. Üzerinde yalnızca beyaz gömleği vardı, bağrına kadar açılmıştı, saçları, sakalları uzamış ve pis duruyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi.

“Her şeyimi çaldın benden!” diye bağırdı Yavuz. Akın, tuttuğu perdeden elini çekti. Dokunduğum kolunun kasıldığını hissettim. “Hayatımı mahvettin!”

“Aytan, polisi ara,” dedi Akın gözlerini ondan ayırmadan. Alt katta bir ışık parlaması oldu, anlayamadık. Bu esnada Yavuz pantolonunun cebinde bir şeyler arıyordu ve hâlâ saçma sapan bağıırıyordu.

“Akın...”

“Polisi ara, Ayten!”

“Seni orospu çocuğu!” diye bağırdı en sonunda Yavuz. Zippo’ydu cebinde arandığı ve hızlı bir hareketle yaktı ateşi. “Mahvettin her şeyi! Ayten’i benden çaldın! Mutlu olma hiç!” Ve yanan Zippo’yu attı yere. Bir anda bir alev parlaması oldu. Akın hızla kurtuldu ellerimden.

“Akın!” diye haykırarak peşinden koşmaya başladım. “Akın, dur! Akın, gitme! Yalvarırım, dur, gitme!”

“Polisi ara!” diye bağırdı yeniden gür bir sesle. Kalbim korkuyla gümbürderken kalakaldım bir an. Ardından dediğini yaparak telefona koştum. Polisin numarasını tuşlarken tüm bedenim titriyordu. Polise yalının adresini nasıl verebildiğimi hatırlamıyorum fakat ayağымda ev terliklerimle koşa koşa dışarı çıktığımda kocaman bir alev topu karşıladı beni.

Karacaların yalısı içten içe yanıyordu.

“Akın!” diye haykırdım var gücümle. Hemen yalının giriş kapısına koştum. “Akın! Neredesin? Akın!” Yalının kapısı ardına kadar açıktı ve az önce alt katta gördüğümüz o ışık parlaması Yavuz’un önce alt katı yakmasındandı, anlamıştım. Korkuyla yeniden, “Akın!” diye bağırarak kapıya geldim ancak dumanlar çıkış yönü olarak kapı yönüne estiğinden geri çekilmek zorunda kaldım. Cino geldi yanıma, etrafımda dört dönüyordu ben bağırdıkça. Başımı geriye çevirip, “Yardım edin!” diye haykırdım boğazım yırtılırcasına. Kendimi kaybetmiş bir şekilde bahçede koştururken her yana, “Yardım edin! Biri yardım etsin! Yardım edin!” diye bağıırıyordum.

Karacaların yalısındaki yangın saniyelerle, ardında çıtır çıtır sesler bırakarak büyürken ben yalının etrafında koşturup yalının içine

bakınmaya çalışıyordum. Hava buz gibiydi, çıplak kollarım ve çorapsız bacaklarım üşüyordu fakat titrememin çoğu korkudandı. En sonunda dayanamayıp evin içerisine girmeye karar vermiştim ki kapının önüne ilerleyen iki gölge gördüm.

“Akın!” diye bağırarak koştum ona doğru. Yavuz’un koluna girmiş, onu dışarı çıkartmıştı. Yavuz kendinde değil gibiydi, bir açılıp bir kapanıyordu gözleri. Onu çuval gibi yalının giriş bahçesine bırakarak kuvvetlice öksürmeye başladı Akın.

Bense ona dokunmak istemiştim fakat izin vermedi buna. Burununu sol koluna silip hızla Yavuz’un üzerine atıldı ve onu gömleğinin yakalarından tutarak sarstı. “Kim kimin hayatını mahvetti ulan? Ha? Söyle! Kim kimin hayatını mahvetti?” Bir anda kuvvetli bir yumruk geçirdi Akın onun suratına. Yavuz acıyla inledi. “Sen benim hayatımı mahvettin asıl! Senin ailen, senin varlığın mahvetti hayatımı! Önce annemi çaldınız benden, sonra çocukluğumu, gençliğimi, sevdiğim kadını ve en sonunda da kızımı!” Bir kere daha vurdu yüzüne Yavuz’un.

Onu tutmak istedim, geri çekmek, bıraktırmak. Fakat yapamadım. Sadece, “Akın, yapma...” diyebildim hıçkırıklarımın arasından.

“Hayatı mahvolan kim? Kim ulan söyle! Sizin boka batırdığınız hayatımın kamburuyla yaşamaya çalışıyorum ben! Her dakika, her saniye geçmişten kaçıp, geleceğimin iyi olacağına inandırıyorum kendimi! Bununla yaşamak ne kadar zor, senin haberin var mı? Yetmedi mi Yavuz? Yetmedi mi sana bu kadar şerefsizlik?” Ardı ardına vurdu Yavuz’a.

Yavuz bir an derin bir nefes aldı, ağzı burnu kan içindeydi, çenesine doğru tükürdü. Gülümser gibi baktı o hâlde Akın’ın yüzüne. “Öldür beni!” dedi karıncalı bir sesle. Akın’ın bir eli onun yakasında duraksadı. “Öldür beni!” diye yineledi Yavuz. “Her şeyini çaldım senden! Anneni, sevdiğin kadını, kızını! Hepsi benimdi, benim! Dostluğumuzu da ben siktim attım!” İç ürperten, korkunç bir tınıyla söylemişti bunları. “Öldür beni!”

Ve bir ip koptu sanki Akın'ın kafasında o an. Yavuz'un yüzüne inen yumrukları hızlandı. O kadar büyük bir kuvvetle vuruyordu ki öldürecekti neredeyse, içim kaskatı oldu. Hemen demir gibi sert bir şekilde Yavuz'un yüzüne inen yumruğuna uzandım, bütün kuvvetimle tutup onu geri çekmeye çalıştım. "Hayır!" diye bağırdım. "Akın, yapma! Yapma, ne olur dur!"

Bu esnada yanan yalıdan parçalar düşmeye başladı takır takır. Akın'ı o kadar zor geri çekebildim ki üzerindeki kazağın kollarına takılan parmaklarım kazağı yırttı.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, o da ağlıyordu. Yavuz ölü gibi yatıyordu bahçede ancak nefes alıyordu hâlâ. Yüzü gözü kan ve çizik içindeydi. Çevreden gürültüleri duyanlar ve yangını görenler gelmeye başladı. Toplanan kalabalığın sesine karışan, uzaktan sirenler çalarak gelen polis arabasının sesi bir uğultu şeklinde kulaklarıma doluyordu. Akın'ın yumruk hâlindeki, Yavuz'a vuran eline uzandığımda elime pürüzlü, sıcak bir sıvı gelince bakışlarım ağır ağır eline döndü. Elinin üzeri, parmaklarının başlangıç noktası parçalanmıştı. Yüzüne çıktı bakışlarım. Karacaların yalısının büyüyen yangını koyu yeşil gözlerinde dalgalanırken gözlerini Yavuz'dan hiç ayırmıyordu.

Ben de Yavuz'a baktım. Kafasını yattığı çimende hafifçe yana doğru çevirip şişmiş gözlerini araladı. İki kara delik gibi görünüyordu gözleri, acıyla inliyordu. Kaçınmak için heba ettiğim gençliğime ve yitirdiğim en değerli şeye şahit olan bu gözlerdi. Mahvedilmiş, harcanmış bir hayattı onunkisi. Şimdi öylece acı içerisinde yerde yarken bize bakıyordu. Akın'ın parçalanmış eline sarıldım sıkıca.

Bu üç hayatın mağlubu oydu, anlamıştım. Her şey büyük bir yangınla son bulmuştu.

Yavuz'u hayatımda en son o gün görmüştüm.

Devam edecek...

